KUZEY MASALI

ZELİNA EREN

EPHESUS

KUZEY MASALI

Wattpad'in sevilen yazarı ZELİŞÇE'nin kaleminden...

Konuşmaktan çok homurdanarak dersim kursa. Bilişim Kitabarat Servisi'nin yakışıklı ve sert ajanı Kuzey Karaarslan, dünyayı birbirine katan özel bir anahtarın zeki, baş belası ve kızıl kafalı sahibi olan Masal Kılıç ile karşılaştığında başına gelen ilk şey, pembe iç çamaşırlarıydı.

Sunun sadece bir başlangıç olduğunu anlaması ne hiç uzun sürmedi.

Kuzey, hayatı boyunca eline pen gülü renginde oje almamıştı. Bir dakika! Kuzey eline hiç oje almamıştı ki! Ta ki renklerin kitabını yazan, sakar bir bebeye kalbini kaptırana dek...

Erkek türüyle sınırlı kalmayıp, son model arabalarından bile kıskandığı Masal için cayır cayır yanarken, dünyayı kurtarmak o kadar da kolay değildi. Operasyonun kötü ismi Masal da onunla aynı kulvarda koşuyordu. Çünkü Kuzey etrafındayken, dibi tutan yemekten farkı kalmıyordu.

İki zıt kutbun sihirli ve birli hikâyesiyle, bilişim dünyasına aşk dolu bir yolculuk yapacaksınız.

Kemerlerinizi bağlamayı unutmayın!

Tavsiye: Sahin olmadan okuyun!

KUZEY MASALI

ZELİHA EREN

KUZEY MASALI

Yazarı: Zeliha Eren

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2015
ISBN: 978-605-9232-12-8
Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2015, Zeliha Eren
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2
Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

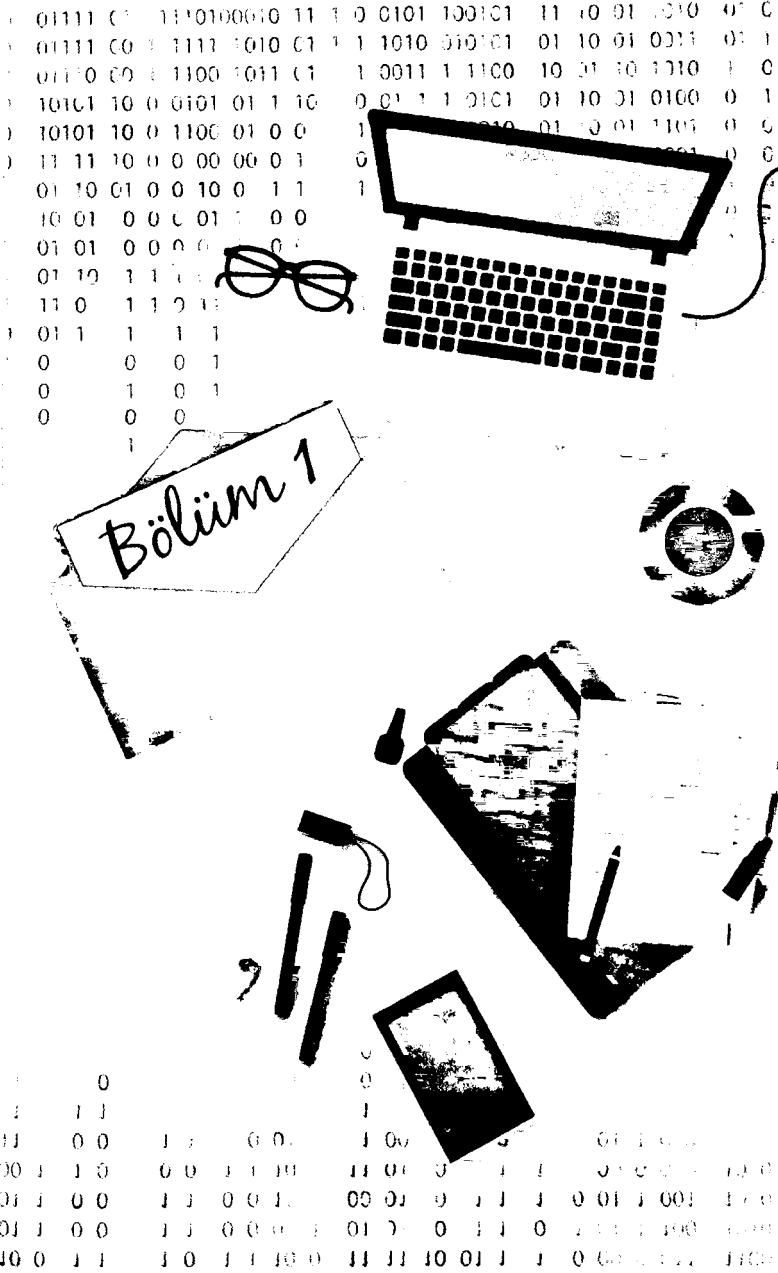
Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

KUZEY MASALI

ZELİHA EREN

EPHESUS®

Bölüm 1

Ağustos 2014 - İstanbul

"Demek Amerika'da çalışıp, aynı zamanda doktora yapıyorsun. Ne kadar da güzelmiş."

Masal uçakta yanında oturan Amerikalı yaşlı çifte bakarak gülümsedi. Her hallerinden aşklarının hâlâ taze olduğu belliydi, çünkü birbirlerine sürekli dokunma ihtiyacı içinde gibiydiler. Masal aşk duygusunu çoğu zaman anlayamamıştı. Onun için hayat *sıfır* ve *bir*den ibaretti. Olgular hesaplanabilmeliydi, çünkü o bilgisayar mühendisiydi. Dünyası kodlardan ve hesaplamalardan oluşuyordu. Oysaki aşk hesaplanamıyordu. İşte tam olarak bu yüzden Masal aşktan korkuyordu ancak bu durum, onun aşklarını sonuna kadar yaşayan insanlara saygı duymasını engellemiyordu.

"Teşekkür ederim," diyen Masal, çifte bir kez daha içten bir şekilde gülümsedikten sonra önüne döndü. Pilot iniş için duyuru yaptığında Masal zaten hiç açmadığı kemerlerini yeniden kontrol etti. Ne de olsa çeşitli şekillerde insanların hiç aklına bile gelmeyecek durumlara düşme eğilimindeydi. Bu konuda en azından kendini biliyordu. Bazen öylesine değişik durumlara düşüyordu ki, yıllarca öğrendiği fizik kurallarıyla bile düştüğü durumları açıklayamıyordu. Mesela en basitinden, Boston'dan İstanbul'a gelirken havaalanında güvenlik kontrolleri sırasında alçakta olan valiz koyma silindirlerine takılıp, havada süzülmek suretiyle x-ray cihazının içine girmişti. İşin iyi tarafı, her zaman bu cihazların içini görmek istemişti. Böylelikle ufak çaplı bir rezalete neden olsa da en azından hayatta yapmak istediği şeylerden birisini de yapmıştı. Pekâlâ, şimdi de Bucket

Listesi*'nden bir madde daha eksiltebilirdi. Derin bir nefes alarak başını salladı. Bazen bu sakarlıkla yirmi altı yaşına kadar yaşamış olması onu bile hayrete düşürüyordu.

"...gil... yol... Kapta... konu... ...culuğun son... gel... bul... Biz... uç... iç... teş... e...riz, i... gün... di...iz."

Pilot yine anlamsız bir şekilde konuştuğunda Masal, uçakların hoparlör sistemini kontrol etme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Yaklaşık olarak sekiz senedir uçakla yolculuk yapıyordu ve şu ana kadar söyledikleri anlaşılan bir pilotla karşılaşmamıştı. Bunun nedeninin uçağın ses sistemi mi, yoksa pilotların ses sistemi mi olduğunu bir türlü çözememişti. Bucket Listesi'ndeki yapılacaklardan birisi de işte buydu. Eninde sonunda bir gün bunun sırrını çözecekti.

En sonunda uçağın tamamen indiğinden emin olduktan sonra kemerlerini çözdü ve el valizini almak için yukarıya uzandı. Ortalama bir boyu olduğundan dolayı, valizlerini almak için el yordamı yöntemini kullanmak zorunda kalıyordu. Bu yöntem tamamen şansa dayalı olduğu için başarı süresi de sürekli değişiklik gösteriyordu. Bu süre çoğu zaman Masal'a asırlar sürecekmiş gibi gelse de, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tıpkı şimdiki gibi...

"Hanımefendi, biraz çabuk olmanız mümkün mü?"

Derin ve tok bir erkek sesi adeta gürleyerek onu yerinden sıçrattığında, Masal kalbinin panikle hızlanmasına engel olamadı. Yavaşça sesin sahibine doğru dönerek, hemen dibinde duran iri yapılı devi gördü. Evet, adam muhtemelen devlerin evrimleşerek insan boyutlarına indikleri bir soydan geliyordu. Çünkü bir altmışlık boyu ile Masal, adamın kafasını görmek için boynuyla akrobatik hareketler yapmak zorunda kalmıştı. Adamın sert erkeksi hatları vardı ve gözleriyle bir insanı öldürmese

* The Bucket List: 2007 yapımı, başrollerinde Jack Nicholson ve Morgan Freeman'ın oynadığı filmde, ciddi bir hastalığın pençesindeki iki insan, hayat boyu yapmak isteyip de yapamadıkları şeylere dair bir liste oluştururlar. Bu listenin adı, Bucket Listesi'dir. (Ed.)

bile kesinlikle ciddi anlamda yaralayabilecekmiş gibi gözüküyordu. Üzerindeki siyah klasik pantolon ve üstteki iki düğmesi açık beyaz gömleği de bu konuyu destekler nitelikteydi. Uçaktaki sıkışıklıktan dolayı adamla çok yakın duruyorlardı ve Masal adamın yeni çıkmaya başlamış sakallarının sert hatlı çenesini gölgelendirdiğini fark etmişti. Ela gözlerini çevreleyen sık siyah kirpikler çoğu kadının hayaliyken, dudaklarının dolgunluğu adeta ben öpülmek için yaratıldım diye çığlık atıyordu. Kısa koyu renk saçları ön kısımda hafifçe dağınık duruyordu ve bu, ona daha da sert bir hava veriyordu. En az vücudu kadar sert. Çünkü adamın vücudundan resmen *ben erkeğim* diye kıvılcımlar çıkıyordu.

Adam ona delici gözlerle bakarken, Masal ne yaptığını fark edip kırmızının göz alıcı bir tonuna bürünerek elini daha hızlı bir şekilde hareket ettirmeye başladı. O sırada valizinin sapına benzer bir şey bulunca hızla kavrayıp kendine doğru çekti. Ancak o anda zincirleme trafik kazası kıvamında bir olay gerçekleşti. İşte bu da Masal'ın fizik kurallarıyla açıklayamadığı şeylerden birisiydi. Kendi çantasını çekmesi bölmedeki diğer çantaları nasıl tetiklemişti de, hepsinin aynı anda yanında duran dev adamın kafasına düşmesine neden olmuştu? Bu çantaları birbirine bağlayan neydi? Hadi onu da geçmişti... Peki, bu lanet olası çantalar nasıl olup da açılmıştı ve içindeki pembe, dantelli iç çamaşırları etrafa saçılırken pek çoğu da devin kafasından sarkacak şekilde sallanmaya başlamıştı. İşin kötüsü de tüm bu olaylar, adamın ateş saçan ela gözleriyle Masal'ı öldürecekmiş gibi bakmasına sebep olmuştu. Masal biraz sonra öleceğini biliyordu. Bu yüzden, küçükken nenesinin ona öğrettiği bütün duaları okumaya başladı. Bir yandan dua mırıldanırken, bir yandan da adama bakma cüretini göstererek başını çevirdi. Adam resmen burnundan soluyordu ve Masal adamın burnundan çıkan buharları gördüğüne yemin edebilirdi. Yine de ortamı yumuşatmaya çalışmanın bir zararı olmazdı.

"Pembe size çok yakıştı. Bence daha sık kullanmalısınız," dedi hafifçe gülümseyerek. Bu sözler karşısında, adamın daha da sertleşemeyeceğini düşündüğü bakışları, Masal'ı şaşırtarak bir infazcının acımasız bakışlarına dönüştü. Biraz önce öleceğini biliyorduysa da, şu an bundan kesinlikle emindi. Yüzündeki cılız gülüş de solarken, artık çenesini kapatması gerektiğini anladı ve adam şaşkınlığını üstünden atamadan hızlı adımlarla çıkışa doğru koşmaya başladı. Arkasını dönüp baktığında, yanında oturan çiftin devin kafasından pembe iç çamaşırlarını ürkek bir şekilde aldığını görüp gülümsedi. Neyse ki çift devin önünü kapatmıştı da adam yalnızca gözleriyle Masal'ı öldürmeye çalışıyordu, yoksa adamın uzaktan bile belli olan çenesindeki seğirme hayra alamet olamazdı. Son bir gayretle adamın gözlerine bakarak "Özür dilerim," dedi ve ardından yeniden hızlanarak uçaktan çıktı. Neyse ki sağ salim memleketine gelebilmişti.

Pasaport için sıra beklerken, bir yandan da biraz önceki adama görünmemek için büyük güneş gözlüklerinin arkasına saklanmaya çalışıyordu. Masal için saklanmak her zaman biraz sıkıntı olmuştu, çünkü kızıl saçları onun her yerde kolayca dikkat çekmesine neden oluyordu. Küçük bir yüz, dolgun dudaklar ve yeşil gözler ise bu konuda en az kızıl saçlar kadar baş belasıydı. Hele ki saçlarıyla tezat oluşturan beyaz teni adeta *ben buradayım* diye bağırıyordu. Bu yüzden elindeki şalı kafasına dolayıp, saçlarını mümkün olan en başarılı şekilde kapatmaya çalıştı. Beyaz kapri pantolonu ve üstündeki askılı, şifon bluzun canlı renkleri her ne kadar saklanma girişimini baltalasa da, en azından denemişti. Neyse ki adam görünürlerde yoktu. Masal derin bir nefes aldı ve sorunsuz bir şekilde pasaport kontrolünden geçtikten sonra, kocaman pembe valizini alarak gelen yolcu kapısından çıkış yaptı.

Güneşli bir İstanbul sabahıydı ve derin bir soluk alarak gözlerini kapattı. Her ne kadar sekiz senedir yurt dışında yaşıyor olsa da, memleketini çok seviyordu. Gülen gözlerle çevresine

bakınarak bir taksi aramaya koyuldu. Geleceğini haber vermemişti, çünkü ailesine sürpriz yapmak istiyordu. Onu gördüklerinde yüzlerinin alacağı hali düşününce daha da geniş gülümsedi.

Tam yola adımını attığı sırada bir korna sesiyle yerinden sıçradı ve ayağı valizine takılarak geriye doğru sendeledi. Sendelemenin etkisiyle kollarını geriye savurunca bilgisayar çantası da elinden kurtularak uçtu ve *pat* diye bir nesneye çarptı. Masal poposunun üstüne düşerken, korku filmlerinde katili görmeden önce gölgesini gören kızlar gibi birden kafasının üstüne dev gibi bir gölge düştüğünü fark etti. Ardından yavaşça kafasını kaldırdığında, biraz önceki devin öldürücülükte son noktaya ulaşmış bir şekilde kendisine baktığını gördü. Pekâlâ, demek ki buraya kadardı. En azından kendi topraklarında ölecekti ve inancı gereği kefenlenerek gömülecekti. Hayata daima iyi yönden bakmak gerekliydi.

"SEN!"

Masal derin bir nefes aldı ve adamın çenesindeki, kendi bilgisayar çantasının neden olduğu kızarıklığa baktı. Büyük ihtimalle birkaç saat sonra moraracaktı ama kendisi de o sırada muhtemelen morgda yatıyor olacaktı.

"Pembeden hoşlanmadıysanız eğer, çenenizdeki kırmızılık da size çok yakıştı. Kesinlikle bu sefer bir şans vermelisiniz."

Masal verdiği bu cevaba kendisi bile şaşırmıştı. Lanet olasıca çenesi! En olmadık yerlerde, en olmadık şekilde konuşmak zorunda mıydı? Çenesinin kesinlikle Masal'dan ayrı bir beyni vardı ve tamamen kendi kendine hareket ediyordu. Yoksa böyle bir durumda adama çenesindeki kırmızılığı hatırlatmanın ne gereği vardı? Tam tahmin ettiği gibi adam kaşlarını daha da çok çatmıştı. Bir anda Masal'ı kolundan tutup, hızla çekerek ayağa kaldırdı ve böğürmeye başladı.

"Seni lanet olasıca cadı! Seni bana ceza olsun diye mi gönderdiler? Söyle kimin adamısın? Beni öldüremeyeceklerini anladılar da seni mi sardılar başıma, ha? Konuşsana!"

Masal şok olmuş bir vaziyette adamın böğürmesini–evet, adam bağırmıyor resmen böğürüyordu–izlerken, arkadan bir kol adamın omzuna sarıldı ve onu geri çekti. Dev, bir hışımla geri döndüğünde Masal da kurtarıcısını görmüş oldu. Böğüren devden biraz daha kısa ama kesinlikle standartlara göre fazlasıyla uzun, parlak mavi gözlere, yakışıklı bir yüze sahip adam gülerek ona bakıyordu. Masal adama minnettardı, çünkü dev biraz daha sıksaydı kolu kesinlikle bu geceyi çıkaramayacak durumda olacaktı. Şimdi bile moraracağı kesindi.

"Kuzey? Dostum, bakıyorum da gelir gelmez birilerini tartaklamaya başlamışsın," dedi kurtarıcısı İngilizce olarak. Ardından ona bakıp göz kırpınca, Masal adamı kesinlikle sevdiğini düşündü. Ne de olsa hayatını kurtarmıştı.

"Merhaba, güzel bayan. Ben, Zack. Bu da arkadaşım, Kuzey," diyen adam eliyle yanındaki devi işaret ettikten sonra konuşmaya devam etti. "Kusuruna bakmayın lütfen, kendisi bayanlara sosyal ortamda nasıl davranılacağını pek bilmez. Elbette nasıl davranacağını bildiği alanlar da var ama belli ki sosyal ortamlar onun güçlü yanlarından birisi değil," dedi göz kırparak. Masal devin hangi alanlarda nazik olabileceğini hayal bile edemediği için genişçe gülümseyerek adama elini uzattı.

"Merhaba, ben de Masal. Gerçekten çok memnun oldum. Hiç sorun değil, çünkü en başta biraz sıkıntı çıkaran taraf bendim. Sanırım Kuzey Bey'in de azıcık sinirli bir yapısı var."

Masal, muzip bir şekilde Kuzey'e baktığında adamın hâlâ çatık kaşlarla kendisini süzdüğünü fark etti. Ancak bu sefer sanki biraz da şaşkın gözüküyordu. Fakat Masal şu an nedenini düşünemeyecek kadar yorgundu, zira Amerika'dan buraya yaptığı yolculukta yine başına gelmeyen kalmamıştı ve bir an önce kendisini eve atmak istiyordu.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Lütfen arkadaşımın, kaba davranışını affettirmek için sizi evinize kadar bırakmasına izin verin."

Zack, Masal'la konuşurken sırıtıyordu ancak Kuzey denen adam resmen şoka girmiş bir şekilde arkadaşına bakmaya başlamıştı. Sanki biraz sonra onu boğazlayacakmış da, bunun için uygun bir zamanı kolluyormuş gibiydi.

"Birincisi, yaşanan hiçbir şey benim suçum değildi. İkincisi, zaten yeterince geç kaldık, bir de sakar bir kızılın özel şoförlüğünü yaparak zaman harcayamam!"

Zack, Kuzey'in kükremesinden zerre kadar etkilenmemiş gibi gözüküyordu. "Bu durumda, merkezde çenendeki morluğu açıklarken sana bol şans, dostum. Eminim ki insanlar bir kızın sana haddini bildirdiğini duyduklarında çok eğlenecekler."

Kuzey, Zack'in söylediklerini duyduğunda sanki mümkünmüş gibi daha da hiddetlenmişti. "Bu konuda ağzını açıp tek bir laf edersen, yemin ederim seni..." Kuzey artık tamamen zıvanadan çıkarak olayı farklı boyutlara taşımaya başlayınca, Masal çenesini dikleştirerek duruma müdahale etme gereği duydu.

"Lütfen benim için zahmet etmeyin. Ben bir taksiye biner giderim."

İki adam da aynı anda ona dönüp baktığında, Masal sanki birazdan tüm havaalanını havaya uçuracağını söylemiş gibi hissetti. Çünkü her ikisi de *Ne diyorsun sen?* der gibi bakıyordu.

İlk toparlanan Zack oldu ve yeniden gülümseyerek konuşmaya başladı. "Öyle şey olur mu hiç? Kuzey kesinlikle sizi götürecektir. Öyle değil mi?"

Zack, kibarlıkta çığır açarak konuşmuştu ancak Kuzey kabalığın kitabını yazmakta gecikmedi. "Elbette!"

Kuzey o an aldığı her nefesten nefret edermiş gibi konuşmasa, Masal belki de adamın nezaket gösterdiğini düşünebilirdi. Ancak ne yazık ki böyle bir şey olmamıştı. Tam o sırada Masal arkasında bir araba sesi duydu ama Kuzey denen o devin zorunluluktan onu eve bırakmak istemesine çok içerlediği için dönüp bakmadı.

"Hah işte, Kuzey'in arabası da geldi," dedi Zack neşeyle. Kuzey denen adam resmen homurdanmıştı ve Zack de genişçe sırıtıyordu.

Masal bu kadar aşağılanmaya dayanamazdı. Bu yüzden, her sinirlendiğinde olduğu gibi kaşlarını çatıp sert bir sesle konuşmaya başladı. "Ben kendi evime kendim giderim, sağ olun!"

Ardından hışımla arkasını dönüp bir adım atmıştı ki, önünde duran arabaya tosladı. Sonra gördüğü manzara karşısında küçük bir çığlık attı.

"Aman Allah'ım! Bu bir *Bugatti Veyron Grand Sport Vitesse* mi? Üstelik de *siyah*!"

Arkasını dönüp iki adama baktığında Zack'in somurttuğunu, Kuzey'in ise sırıttığını gördü. Adamın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldığında, Masal kalbinin bir an teklediğini hissetti. Çünkü biraz önce sinirliyken onun yakışıklı olduğunu düşünmüştü ama gülümserken kelimenin tam anlamıyla çarpıcıydı. Masal rüya görmediğinden emin olmak ister gibi kafasını salladı ve kalbinin teklemesinin Bugatti yüzünden olduğuna kendini ikna etti. Elbette başka bir sebebi olamazdı.

"Bu... Bu... Bu araba senin mi? Beni bu arabayla mı bırakacaksın? Bu yavruyla? Sekiz litrelik, dörtlü turbo şarj sistemine ve on altı silindirli, bin iki yüz beygir güç üreten motora sahip, yüz kilometre hıza iki nokta altı saniyede ulaşabilen bu bebekle?"

Masal'ın bu tepkisiyle Kuzey'in sırıtışı daha da genişlerken, Zack artık kollarını birleştirip kaşlarını çatarak karşıya bakıyordu. Anlaşılan o ki, aralarındaki bir meseleden dolayı araba konusunda bir yarası vardı. Ama bu durum Masal'ın umurunda değildi. Ne Kuzey'in somurtuk yüzü, ne söylenmesi, ne de kendisini gönülsüz bırakacak olması... Hiç birinin önemi yoktu. Masal her zaman bu bebeklerden birisine binmek istemişti ve bu şansı hayatı boyunca bir daha yakalayamayabilirdi.

"Pekâlâ, kabul ediyorum. Beni eve bırakabilirsin," dedi ışıl ışıl bir yüzle ve ardından yolcu kapısını açıp kendini arabanın içine attı.

***

Kuzey kızıl kafalı baş belasının, bebeğinin yolcu koltuğuna oturduğunu gördüğünde neredeyse kalp krizinden ölecekti. Bu kız iki ayağının üstünde bile ölümcül bir tehlikeye sahipti. Bir de üstüne bebeğinin içinde oturup, aşk dolu gözlerle arabasını inceliyor ve sanki kutsal bir varlıkmışçasına saygıyla ön panele dokunuyordu. Aslında bu ufak tefek kızılın arabalar hakkında bu kadar detaylı bilgiye sahip olması, Kuzey'i ciddi anlamda şaşırtmıştı. Kesinlikle sıra dışı bir insan olduğu belliydi. En azından, yaptığı sakarlıklarla fizik kurallarına bir şekilde karşı geliyordu ve bu bile ne kadar tuhaf birisi olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

Uçağın koridorunda önce yolunu kapatıp, sonra da pembe iç çamaşırlarını kafasına döktüğünde, Kuzey bu kızı bir daha görmemek için dua etmişti ama ne yazık ki bugün şanslı gününde değildi. İş için Zack'le beraber Amerika'daydılar ve acilen İstanbul'a dönmeleri için bir çağrı aldıklarında, ilk uçağın Business Class servisinin olmadığını öğrenmişlerdi. Bu seferki Amerika yolculuğunda özel jetini kullanmamıştı ama bu sakar kızılla karşılaşınca *Keşke kullansaydım!* diye düşünmekten kendisini alamamıştı. Ardından kız gözünün önünde düşmüş, düşerken de dizüstü bilgisayarı Kuzey'in çenesine çarpmıştı ve muhtemelen birkaç saat sonra sanki dayak yemiş gibi bir morluğu olacaktı. Lanet olasıca Zack ise iddiada kaybettiği Bugatti yüzünden hâlâ sinirli olduğu için, olayı abartıp, herkese küçük bir kızılın ona haddini bildirdiğini anlatacaktı. Kuzey zaten fazlasıyla sinirli bir yapıya sahipti, bir de üstüne kendisiyle dalga geçilmesine izin veremezdi. Bu yüzden mecburen kızı evine bırakacaktı.

Derin bir nefes alıp arabasının sürücü koltuğuna bindiğinde, kız hâlâ mutluluktan ışıldıyordu. Kuzey bu yüzden kızın yüzüne daha dikkatli baktı. Saçlarının göz alıcı bir kırmızısı vardı ve alev alev bir ateşi andırır gibi güneşte parlıyordu. Yemyeşil gözleri ise sık ormanlardaki yosunları hatırlatıyor, sinirlendiği

zaman daha da koyulaşıyordu ve Kuzey kızın gözlerinde ateş gördüğüne neredeyse emindi. Kızın üzerindeki içini belli eden ve Kuzey'in renk yelpazesinde tanımlayamadığı canlı renklere sahip bluzu ise bembeyaz tenini örtmekten çok uzaktı. Beyaz pantolonundan belli olan sıkı, yuvarlak, kesinlikle dokunulmak için yaratılmış kalçaları vardı ve kızın bilgisayar çantası çenesine gelmeden önce Kuzey onlara bakıyordu. Bu yüzden biraz dikkatinin dağıldığını kabul etmeliydi ancak baktığı kalçaların bu baş belası kızıla ait olduğunu bilseydi, arkasına bakmadan kaçardı. Objektif bir gözle bakıldığında aslında kız çekici olabilirdi. Yalnızca, Kuzey'in tipi değildi.

"Valizimi almayacak mısınız?"

Kuzey kızın sesiyle, daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve soruyu kavradığında kanın yeniden beynine sıçradığını hissetti.

"Oradan bakınca bellboy gibi mi gözüküyorum?" dedi sertçe. Bu cevap karşısında kız dudaklarını bükünce, Kuzey'in gözleri istemsizce oraya kaydı. Kesinlikle öpülesi dudaklardı. Kuzey, kızın dudaklarını öpülesi bulduğu için kendi kendini tekmelemek istese de, şimdilik bu isteğini geçiştirmek zorunda kalmıştı. Büyük ihtimalle uykusuzluk ve yorgunluktan kafayı yiyordu.

Masal "Buradan bakınca pek bir şey gözükmüyor aslında," diyerek iyice dibine sokulduğunda, Kuzey burnuna gelen yasemin kokusunun kanını kaynattığını hissetti. Evet, artık tescillenmişti; Kuzey kesinlikle kafayı yiyordu. Ya da bu kızı arzuluyor olmaktansa kafayı yemiş olmayı tercih ediyordu ancak henüz bunu kabul etmeye hazır değildi. "Hımm... Evet, pek bellboy gibi bir görüntün yok. Daha çok Vikingleri andırıyorsun. Hani dev gibi olan, kaba saba, barbar, kadınları meta gibi gören, pislik içinde..."

Masal olaya kendini kaptırmış devam ederken, Kuzey sinirle sözünü kesti. "Bu kadar yeterli sanırım! Değinmek istediğiniz noktayı anladım ama bu, valizinizi alıp bagaja yerleştirmemi sağlamayacak."

Kuzey'in bu cevabı üzerine kız yeniden dudak büktü. Ancak bu defa daha ılımlı konuşmaya başlamıştı. "Tamam, valizimi kendim yerleştireceğim ama ben arabadan indiğimde basıp giderseniz, plakanızı alıp polisi ararım. Onlara biraz önce bir uyuşturucu alışverişine şahit olduğumu ve şans eseri şüpheli aracın plakasını alabildiğimi ihbar ederim. Bilmem anlatabildim mi?"

Kuzey şaşkınlıkla kıza bakarken, aslında o indiğinde basıp gitmenin dâhiyane bir fikir olduğunu düşündü. Ancak kızın çözümünün de dâhiyane olduğunu fark etmesi uzun sürmedi.

"Pekâlâ," diyen Kuzey teslim olurcasına ellerini kaldırıp kıza baktı. Kız da işaret parmağını ona doğru sallayarak gülümsedi. Ardından arabadan inip, valizini ve biraz önce Kuzey'in çenesini yaralayan bilgisayar çantasını yerden alarak bagaja yerleştirdi ve yeniden arabanm yolcu koltuğuna yerleşti.

"Tüm işlemler tamam. Kalkış için hazırız, kaptan."

Masal mutlu bir şekilde sırıtıp göz kırpınca, Kuzey kızın pişkinliğine sinir mi olsun, bu heyecanlı hallerine gülsün mü emin olamadı. Hiçbir tepki vermeden arabasını çalıştırdı ve yola koyuldu.

***

Kuzey kızı İstanbul'un nezih semtlerinden birisine bırakıp holdinge doğru yola koyulduğunda, çoktan aradan bir saat geçmişti. Kız yolculuk boyunca adeta transa girmiş gibi neredeyse hiç konuşmamıştı. Yalnızca evinin adresini vermekle yetinmişti. Sonunda Kuzey kızı istediği yere bıraktığında, ona sanki hayranı olduğu bir rock grubu üyesiymiş gibi hülyalı gözlerle el sallamıştı. Ancak Kuzey, kızın gerçekte ona değil, arabasına el salladığını biliyordu. Kızıl kafanın önemsediği şey, sadece arabasıydı. Kuzey bu farkındalıkla bir kez daha homurdanıp, arabasının direksiyonunu holdingin otoparkına doğru kırdı ve sinirle arabasını park etti. Kendi şirketi olan Infinity Tech'in binasından içeriye bir hışımla girdiğinde, danışmadakiler hemen

ayağa kalkıp ona selam verdiler. Asistanı ise onu gördüğünde neredeyse küçük dilini yutacaktı.

"Kuzey Bey! Bugün geleceğinizi bilmiyordum, efendim." Asistanı fazlasıyla tedirgin görünüyordu ancak Kuzey şu an bunu dert edemeyecek kadar sinirliydi. Gerçi Kuzey hep sinirliydi ama bu konu şimdilik dile getirilmese de olurdu.

"Acil dönmem gerekti, Leyla. Haber veremedim. Bana önümüzdeki bir saat için telefon bağlama lütfen." Kuzey'in sert sesiyle hafifçe irkilen asistanı cevap vermekte gecikmedi.

"Peki, efendim."

Hızla odasına girip kapısını kapatan Kuzey, masasının başına geçti ve kendini koltuğuna attı. Odası ses geçirmezdi ve son teknoloji ürünlerle donatılmıştı. Koyu renk mobilyalarla döşenmişti ve her tarafından erkeksilik akıyordu. Kuzey kafasını geriye atarken, birden bugünkü kızılın pembenin en göz alıcı tonunda olan valizini düşündü ve sinirle yüzünü buruşturdu. O rengi kendi hayatında bir yere koymanın düşüncesine bile dayanamamıştı. Otuz iki yaşındaydı ve şimdiye kadar değil öyle bir pembeyi kullanmak, var olduğundan bile haberdar değildi. Şimdi ne olmuştu da aklına o kız ve pembe valizi gelmişti bilmiyordu ama bir an önce toparlanıp, bu akşamki görevine odaklanmalıydı. En ufak bir dikkat dağınıklığı bile çok şeye mal olabilirdi.

Bu düşünceyle Kuzey kafasını kaldırıp saatine dokundu. Kolundaki saat modern dijital bir saat görünümü verse de aslında Bilişim İstihbarat Servisi'nin, yani kısaca BİS'in, kullandığı bir haberleşme cihazıydı. Her saat sahibine özeldi ve yalnızca tanımlı olduğu ajanın göz retinası saati aktive edebilirdi. Ajanların kendi DNA dizilimlerine göre kodlanmıştı ve saate mesaj geldiğinde, sahibininkiler dışında başka bir göz gelen mesajı okuyamazdı. Bu yüzden, herhangi birinin mesajları ele geçirmesi ancak ajan kendi ağzıyla söylerse mümkün olabilirdi. Kuzey kendi teknoloji şirketine sahipti fakat arka planda da Bilişim İstihbarat Servisi için çalışıyordu. Aslında BİS'te çalışmaya

ihtiyacı yoktu, zaten istemediği kadar fazla parası vardı. Kuzey'in istihbaratta olmasının sebebi tamamen farklıydı.

Bilişim İstihbarat Servisi herhangi bir ülkeye bağlı değildi. Serviste her ülkeden insanlar vardı ve dünya ülkelere değil, bölgelere ayrılmıştı. Kuzey, Orta Doğu bölgesi için çalışıyordu. Gruplarındaki Lucas, Rus; Alex, İngiliz; Kagawa, Japon ve Zack ise Amerikalıydı. Grubun sorumlusu ve danışmanı ise Alben'di. Alben'in hangi milletten olduğu kesinlikle bir muammaydı. Hatta cinsiyeti bile bazen muamma olabiliyordu. Kısacası kesinlikle kategorize edilemeyecek bir insandı ve Kuzey de açıkçası Alben'le ilgili bilgileri araştırmaya çok da hevesli değildi. En son Kagawa bunu yapmaya çalıştığında hayati organlarından birisine ölümcül bir darbe almıştı ve o günden bu yana Alben'den olabildiğince uzak duruyordu. Amerika'dan acilen dönmesinin sebebi ise Bay M'nin, yani Bilişim İstihbarat Servisi Orta Doğu Bölgesi Başkanı'nın, bugün öğleden sonra saat üçte İstanbul'da olması gerektiğini bildiren mesajıydı. Şu an saat öğleden sonra ikiydi ve Kuzey saatine baktığında mesajın çoktan geldiğini gördü. Bugün akşam saat yedide bir göreve gitmesi gerekiyordu ve görevin kodu kırmızıydı. Kırmızı kod görevin fazlasıyla tehlikeli olduğunu belirtiyordu. Harekete geçmek için yeterince zamanı vardı ve bu yüzden gideceği yerin koordinatlarını alıp, görev için gerekli hazırlıkları yapmaya başladı.

***

Masal kendini mükemmel, tozpembe bir rüyadan çıkmış gibi hissediyordu. Çünkü Bucket Listesi'nden bir madde daha eksilmişti. Biraz önce resmen bir Bugatti'ye binmişti. Aman Allah'ım! Düşündüğünde kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Biraz sonra anne babasını görecekti ve artık Bugatti'nin büyüsünden çıkıp onlara odaklansa hiç fena olmayacaktı.

Bu düşünceyle pembe valizini arkasından sürükleyerek apartmandan içeriye girdi ve üçüncü kata çıktı. Zile bastıktan sonra annesinin "Kim O?" diyen sesini işittiğinde, onu ne

kadar özlediğini fark etti. Yine de bu durum muzıplık yapmasını engellemedi. İşaret ve başparmağıyla burnunu sıkıp sesini değiştirerek konuşmaya başladığında, gülmemek için kendini zor tuttu.

"Kargoooo! Amerika'dan paketiniz var." Masal, en usta kargocuları bile aratmayacak şekilde konuştuktan sonra kulağını kapıya dayayıp evin içini dinlemeye başladı. Annesinin hızlanan ayak seslerini duyunca yüzündeki gülümseme daha da genişledi ve geriye çekilerek kollarını iki yanına açıp beklemeye başladı. Kapıyı açan annesinin şaşkınlıkla büyüyen gözleri bir an sonra şakayla karışık azarlayıcı bir tona büründüğünde, Masal kendini onun kucağına attı.

"Anneciğim!"

"Masal'ım! Kızım, hoş geldin!"

Annesi Nesrin Hanım, Masal'ın aksine daha uzun boylu ve kumral saçlıydı. Yeşil gözleri oldukça çekiciydi ve yaşına göre kesinlikle çok hoş bir kadındı. Masal her zaman annesi gibi olmak istemişti ama ne yazık ki çekinik genler iş başındaydı ve onun annesinden olabildiğince farklılaşmasına neden olmuşlardı. En azından göz renginde işe yaramıştı. Bu da bir şeydi.

Sesleri duyan babası da geldiğinde Masal ve Nesrin Hanım sarmaş dolaş bir halde kapının önünde duruyorlardı. Masal babasının geldiğini görünce annesinden ayrılıp onun boynuna atladı. Necati Bey iri yarı bir adamdı ve tek koluyla bile kızını rahatlıkla kaldırabiliyordu. Babası onu kollarına alıp sarıldığında, Masal yeniden çocuk olduğunu hissetti. Ailesinin yanında kendini her zaman güvende hissetmişti ve bu hissi kesinlikle çok seviyordu.

"Hoş geldin, bebeğim."

Babası Masal'ı yere bırakıp valizine yöneldiğinde annesi de koluna girip onu salona çekmeye başlamıştı bile. Bu sırada boş durmayıp bombayı da patlatmıştı.

"Boston'dan buraya gelirken yaşadığın maceraları dinlemek için sabırsızlanıyorum," diyen Nesrin Hanım'ın Masal'ınkilere tıpatıp benzeyen muzip gözleri alayla ışıldarken, Masal da annesine bakıp sırıtmaya başladı. Eh, ne diyebilirdi ki? Kadın yirmi altı yıllık kızını tanıyordu.

***

"Daha bugün geldim ve bir hafta daha buradayım. Önümüzdeki günlerde de görüşebiliriz, Ayça."

"Kızım, dedim ya sana... Yarın yola çıkıyorum ve bir hafta şehir dışında olacağım. Ben geldiğimde sen çoktan gitmiş olacaksın ve görüşemeyeceğiz. O sıska kıçını kaldır ve hemen benimle buluşmaya gel!"

"Peki, tamam. Koordinatları gönder, geliyorum."

"Hâlâ insanlara sorarak yer bulma olgunu geliştiremedin mi, Masal?"

"İnsanlar güvenilmezdir, Ayça. Lütfen koordinatları gönderir misin? Yoksa vazgeçeceğim."

"Tamam tamam, kızma, kızıl deham benim."

Masal, Ayça sırnaşmaya başladığında sevgiyle gülümsedi. Ayça çocukluğundan beri onun en yakın arkadaşıydı. Masal'ın aksine, çok sosyal bir kişiliği ve işi vardı. Örneğin, Masal bir yere gideceği zaman oranın koordinatlarını alıp ona göre hareket ederdi, Ayça ise yola çıkar ve önüne gelen ilk kişiye istediği yere nasıl gidileceğini sorardı. Masal bazen Ayça'ya çok imrenirdi ama ne yaptıysa matematik zekâsını bir türlü sosyal zekâya çeviremiyordu. En sonunda kendini böyle kabullenmeye karar vermişti.

"Hadi bakalım şımarma hemen. Bir saate görüşürüz."

"Görüşürüz, cicim."

Masal telefonu kapattıktan sonra saatine baktı. Saat çoktan altıya gelmişti ve Ayça'dan gelen koordinatları aldıktan sonra hazırlanmaya başladı. Annesi önce itiraz etse de, Ayça'yı sevdiğinden dolayı çok fazla sesini çıkarmamıştı.

***

Masal telefonundaki koordinatları bir kere daha kontrol etti ancak doğru görünüyorlardı. Doğru görünmeyen tek şey, Masal'ın şu an bulunduğu yerdi. Çünkü bulunduğu arazi neredeyse bomboştu ve tam ortasında metruk bir bina vardı. Ayça'nın burada buluşmak istemesi imkânsızdı. Şaşkın kız muhtemelen yanlış koordinatları göndermişti.

Masal söylenerek telefonunu çıkardı. Ancak çekmediğini görünce daha yüksek sesle söylenmeye başladı ve sinyal alma umuduyla arabadan çıkıp, telefonu havaya tutarak yürüdü. Ama salak telefon bir türlü çekmiyordu ve Masal bu şekilde yürümeye devam ederse binaya girecekti. Bu yüzden arabasına dönmeye karar vererek yönünü değiştirdi. Ancak tam arkasını döndüğünde, metruk binadan silah sesleri gelmeye başladı ve Masal panikle olduğu yerde kaldı. Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama bacakları yeniden hareket etmeye başladığında artık çok geçti. Binadan siyahlar içinde bir adam çıkmış, hızla Masal'a doğru koşuyordu. Masal can havliyle arabasına doğru hamle yaptı ancak adam çoktan Masal'a ulaşmıştı bile. Adam onun üzerine atıldığında Masal çığlık attı ancak ağzı kapatıldığından dolayı çığlığı boğuk bir sesten öteye gidememişti. Adam Masal'ı da sürükleyerek hızla arabaya doğru gitmeye çalışırken, arkadan silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Adam arada durarak ateşe karşılık veriyor, kendini korumaya aldıktan sonra Masal'la birlikte tekrar arabaya doğru ilerliyordu. Siyahlı adam sanki oyuncak bir bebekmişçesine Masal'ı göğüslerinin altından tutmuş ve hiç ağırlığı yokmuş gibi sürüklüyordu. Masal karanlıkta adamın yüzünü görememişti ancak oldukça iri yapılı olduğunu söyleyebilirdi.

Nihayet arabasına ulaştıklarında adam yolcu tarafına Masal'ı fırlatıp, son bir kez daha ateş ederek sürücü tarafına geçti. Masal hâlâ kocaman gözlerle onu izlerken, adam sinirli bir ses tonuyla bağırdı.

"O lanet olasıca kızıl kafanı aşağıya eğ, yoksa ikimizi de öldürteceksin!"

Masal sesin sahibini tanıdığında neredeyse küçük dilini yutuyordu.

"Kuzey?" derken Masal'ın sesi titriyordu. Kuzey ona bakıp korkutucu bir şekilde kaşlarını çattıktan sonra bağırmaya devam etti.

"Evet, lanet olasıca kızıl bela! Şu an emin ol sakarlığının zirvesindesin ve kesinlikle bulunmaman gereken bir yerde bulunuyorsun." Kuzey bunları söyledikten sonra hızla önüne döndü ve arabayı çalıştırıp gaza bastı. Masal şoka girmiş bir halde Kuzey'e bakarken, aklında tek bir düşünce vardı; adam haklıydı, bu sefer gerçekten de kendini aşmıştı.

Bölüm 2

Kuzey akşam saat altı civarlarında görevle ilgili detayları da aldıktan sonra şirketindeki arabalarından MacLaren'ine atlayarak görev yerine doğru yola koyuldu. Görevi aslında oldukça basitti ancak karşı tarafın istihbaratına güvenmedikleri için de fazlasıyla tehlikeliydi. Orta Doğu'daki büyük şirketlerden birisi, ellerinde çok değerli bir bilgi olduğunu ve satmak istediğini söyleyerek BİS ile irtibata geçmişti. BİS bu tarz bir bilgiyi göz ardı edemeyeceği için gizli yollardan bir buluşma ayarlamıştı. Ancak takımın diğer elemanları başka görevlerde çalıştıkları için bu iş Kuzey'e kalmıştı. Kagawa şu an Japonya'daydı. Alex ve Lucas gizli bir görev için İngiltere'deki bir şirkete sızmaya çalışıyorlardı. Zack ise Kuzey ile birlikte Amerika'daydı ve beraber dönmüşlerdi ancak Bay M, Zack'i söz konusu şirketi araştırması için görevlendirmişti.

Saat tam yediye çeyrek kala Kuzey buluşma yerine gelmişti. Burası şehrin oldukça dışında metruk bir binaydı ve eski bir yağ fabrikasıydı. Kuzey yeniden saatine bakarak buluşacağı kişinin bilgilerini kontrol etti.

Adı: Kyle Kohen

Yaşı: 28

Görev: Metalik renkteki eş çantalar takas edilecek. Konuşma yok.

Kuzey hataya yer vermemek için adamın resmini dikkatle inceledi. Son kontrolleri de yaptıktan sonra arabasından inerek binaya doğru ilerlemeye başladı. Binaya girdiğinde içerisinin çürümüş metal ve toz koktuğunu fark etti. Ortada büyük bir boşluk vardı ve binanın tam karşı tarafından bir adam hızlı adımlarla boşluğa doğru ilerliyordu. Kuzey dikkatle baktığında adamın Kyle Kohen olduğunu fark etti ancak adam fazlasıyla

tedirgin ve gergin gözüküyordu. Kuzey adama doğru ilerlemeden önce çevresini dikkatle inceledi. Tam ortadaki boşluğa gelmeden hemen önce yan tarafında yatay demir borular vardı ve altları boşluktu. Demir borular üst üste uzanarak tavana kadar çıkıyordu. Binanın yüksekliği yaklaşık beş metre civarındaydı ve Kuzey ortaya çıkar çıkmaz açık hedef haline gelecekti.

İçinde kötü bir his vardı. Genellikle görevleriyle alakalı hisleri doğru olurdu ancak bugün sıra dışı bir gün geçirdiği de aşikârdı. Hiçbir şey olmasa bile, o kızıl kafayla tanışmıştı ve bu durum tek başına gününün sıra dışı olarak tanımlanmasını sağlamaya yeterdi. Kuzey dikkatli adımlarla boşluğa doğru ilerlerken içindeki kötü hissin yalnızca bir yanılsama olmasını diliyordu. Ancak daha tam dileğini tamamlayamadan silah sesleri duyuldu. Kuzey bir küfür savurarak kendini boruların altına attı ve silahını çıkartıp ateş etmeye başladı. Fakat karşılık verenler kalabalıktı ve eğer buradan çıkamazsa öleceği kesindi. Bir yandan kendini korumaya çalışırken, bir yandan da Kyle Kohen'i arıyordu. Ancak onu bulduğunda adam için çok geç olduğunu fark etti. Adam elindeki çantayla, Kuzey'in yaklaşık on metre ilerisinde kanlar içinde yatıyordu. Başından aldığı tek kurşun darbesiyle ölmüştü.

Derin bir nefes alarak sürünmeye ve Kohen'e yaklaşmaya başladı. Tam kulağının dibinde bir kurşun patladığında yolu neredeyse yarılamıştı. Saldırganlar aralıksız ateş etmeye devam ediyorlardı. Kuzey ise, karşılık vererek kurşunlarını boşuna harcamaması gerektiğini bilecek kadar tecrübeliydi. Bu yüzden boruların altından sürünerek, Kohen'e olabildiğince yaklaştığında silahını çıkardı ve yerlerini belirlediği iki saldırgana ateş etti. Silah sesleri kesilince Kuzey hemen bu durumdan yararlandı ve hızla yerinden çıkıp koşarak çantayı kaptı. Arkasından yeniden ateş sesleri gelmeye başladığında çoktan kapıdan çıkmak için harekete geçmişti ancak tam çıkarken kolunda yakıcı bir acı hissetti. Kurşunun sadece sıyırdığını mı yoksa etine mi saplandığını tam olarak anlayamamıştı. Çünkü

vücudunda salgıladığı adrenalin acılarını tam olarak hissetmesini engelliyordu.

Binadan çıkıp son hızla koşmaya başladığında gözüne kırmızı bir parıltı takıldı. Aslında koşarak kendi arabasına gitmesi gerekiyordu ancak bu tanıdık kırmızı parıltının gerçekliğinden emin olmadan bunu yapamazdı. Kafasını çevirip baktığında ne yazık ki yanılmadığını gördü. O lanet olasıca kızıl kafa, elinde bir cep telefonuyla ve telefonun yüzüne vuran ışığıyla, şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış bir şekilde ona bakıyordu. Kızı burada bırakırsa öleceği, hatta ölmeden önce işkence çekeceği kesindi. Bu yüzden yolunu değiştirip kendi arabası yerine kıza doğru koştu. Kızı kucaklayıp yere yatırdığında ağzını kapattı ve hemen ilerideki arabaya doğru ilerlemeye başladı. Kızı göğsünün altından tutup çekiyordu ve elindeki çantayla birlikte hareket etmesi gerekiyordu. Ancak kız olanların hiçbirinin farkında değil gibiydi. Muhtemelen şoka girmişti ve Kuzey bunun için gerçekten minnettardı. Şu an bir de kızın sakarlıklarıyla uğraşması gerekseydi, muhtemelen onu adamlara kendi elleriyle teslim ederdi.

Arabaya ulaştıklarında arabanın eski bir polo olduğunu gördü ancak yapacak bir şey yoktu. Kızı arabaya bindirip, kendisi de sürücü koltuğuna oturdu ve çantayı arkaya fırlattı. Kızın hâlâ aval aval ona baktığını görünce sinirlerine hâkim olamadı.

"O lanet olasıca kızıl kafanı aşağıya eğ, yoksa ikimizi de öldürteceksin!"

Kız, Kuzey'in sesini duyduğunda gözlerini sanki mümkünmüş gibi daha da irice açtı.

"Kuzey?"

"Evet, lanet olasıca kızıl bela! Şu an emin ol sakarlığının zirvesindesin ve kesinlikle bulunmaman gereken bir yerde bulunuyorsun."

Kız Kuzey'in söylediklerini kavrarken, o da arabayı çalıştırıp patinaj çekerek geriye doğru kaçmaya başladı. Ardından hızla dönerek gaza bastı ve metruk binadan olabildiğince uzaklaştı.

Bu sırada tek eliyle kızıl kafanın başını tutup yere eğmişti. Arkasından hâlâ silah sesleri geliyordu ancak giderek uzaklaşıyordu. Anlaşılan o ki adamlar arabalarına binmekte geç kalmışlardı. Olan MacLaren'ine olmuştu! Şu kızıl kafalı baş belası olmasaydı, şimdi bu beyaz renkli Polo'da olmak yerine kendi siyah renkli MacLaren'inde olacaktı. Allah aşkına, bu araba saatte maksimum kaç kilometre gidebiliyordu ki? Kuzey kendi kendine söylenirken, kızgınlığının merkezi olan kızın kafasını hâlâ yere eğdiğini fark etti. Muhtemelen şimdiye kadar boynu tutulmuştu ama itaatkâr bir şekilde durması Kuzey'in hoşuna gitmişti. Böylece bugünkü pembe iç çamaşırlarının ve çenesindeki lanet olasıca morluğun intikamını bir nebze olsun almıştı.

Sonunda ona acıyıp elini çektiğinde kız hızla doğrulup, o yemyeşil gözlerini yeniden Kuzey'in gözlerine dikti. Kuzey kıza kısa bir süre baktıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi. Kolu, azalan adrenalin miktarıyla beraber daha fazla ağrımaya başlamıştı ancak önemsemeyerek arabayı hızlı bir şekilde sürmeye devam etti. Yan gözle kıza baktığında, zaten beyaz olan ten renginin iyice solduğunu gördü. Kız tam ağzını açıp bir şey soracakken telefonu çaldı ve sorusundan vazgeçip telefonuna cevap verdi. Çok şükür!

"Efendim, Ayça?"

"Masal? Neredesin, canım?" Masal derin bir nefes aldı ve elini alnına dayayarak cevap verdi.

"Ayça, bana nerenin koordinatlarını gönderdiğini kontrol eder misin?" Masal, yorgun bir şekilde bu soruyu sorarak beklemeye başladı. Telefon birkaç dakika sessiz kaldıktan hemen sonra Ayça yeniden konuşmaya başladığında sesi yavru bir kedininkini andırıyordu.

"Masaaal."

Ayça şirinlik moduna girmişti ancak Masal halen biraz önceki olayların etkisindeydi. Bu yüzden gerginliğini belli edercesine "Konuşma, Ayça!" dedi.

"Çok özür dilerim. Haritada yanlış noktayı işaretlemişim!" Ayça'nın sesinden, yaptığı hatadan dolayı gerçekten üzgün olduğu açıkça fark ediliyordu ancak Masal yanlışlıkla bir gey bara gitmemişti. Lanet olasıca silahlı bir çatışmanın tam ortasına düşmüştü.

"İyi halt yemişsin, Ayça!" derken, bir yandan da bu durumdan nasıl kurtulacağını bulmaya çalışıyordu fakat beyni an itibariyle kepenklerini indirip dükkânı kapatmış gibiydi.

"Çok özür dileriiimmm." Ayça yeniden şirinlik yapmaya başlayınca Masal onunla daha sonra ilgilenmeye karar vererek konuşmaya son noktayı koydu.

"Artık çok geç. Ben eve dönüyorum, sen de evine git, Ayça. İş gezisinden döndüğünde hâlâ burada olursam görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapatıp derin bir nefes aldı. Nokta atışı diye buna deniyor olmalıydı. Nasıl olmuştu da Masal, bu devin de içinde olduğu silahlı çatışmanın tam ortasına düşmüştü, bir türlü aklı almıyordu. Tekrar derin bir nefes alıp yola baktığında şehirden çıktıklarını gördü. Kuzey onu evine götürmüyordu. Bu düşünceyle tüm vücudunu bir ürperti kapladı. Adam bu sefer kesinlikle onu öldürecekti! Lanet olsun! Bari öldürmeden önce bir kere öpseydi. Şu dünyaya bir erkekle öpüşmeden veda etmek istemiyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Yerinde olsam, ailen varsa onları arar ve bu gece eve gelemeyeceğimi söylerdim."

Kuzey onun sorusuna cevap vermek yerine böyle bir cümle kurunca, Masal ağzını birkaç defa açıp kapattı ancak ne diyeceğini bilemiyordu. En sonunda sesine kavuştuğunda tiz de olsa konuşabilmeyi başarmıştı.

"Nasıl yani? Neden bu gece evime gidemiyorum?"

Kuzey sanki sabrının sonlarındaymış gibi gözlerini kapatıp yeniden açtığında, Masal adamın gözlerinin daha da koyu göründüğüne yemin edebilirdi.

"Çünkü biraz önce, görmemen gereken bir olayın tam ortasında kaldın ve böyle bir olayda kesinlikle görgü tanığına ihtiyaç yoktur. Bilmem anlatabildim mi?"

Kuzey sertçe konuşunca Masal kalbinin sıkıştığını hissederek çekingen bir şekilde aklındaki soruyu sordu.

"B-Beni... Beni öldürecek misin?"

Kuzey inanamayan gözlerle kıza döndüğünde onun gayet ciddi olduğunu fark etti. Aslında bu da bir seçenekti tabii ama BİS genellikle insanların yaşaması için uğraşırdı. Ne yazık ki!

"Hayır. Seninle ne yapılacağına karar verilene kadar misafirim olacaksın sadece." Bu kez daha normal bir sesle konuşmuştu ve kız derin bir nefes aldı. Kuzey de onunla ne yapılacağına karar verilene kadar kalacakları yere, yani kendi evine doğru arabayı sürmeye devam etti. Kızı direkt karargâha götüremezdi, çünkü olayı rapor etmeliydi. Bu yüzden önce evine gidip, karargâhtan birileriyle iletişime geçmesi en mantıklısı olacaktı. "Şimdi aileni ara istersen," dediğinde, Masal itaatkâr bir şekilde telefonunu çıkarınca biraz şaşırmıştı ama bunu yüzüne yansıtmadı. Kuzey zaten genellikle duygularını belli etmezdi. Kız ailesiyle konuşurken Kuzey de arabayı oturduğu rezidansın otoparkına çekti ve onun konuşmasının bitmesini beklemeye başladı.

En sonunda Masal, anne ve babasını ikna ederek telefonu kapattı ve meraklı bir şekilde Kuzey'e döndü. Masal soran gözlerle ona bakarken, Kuzey emniyet kemerini çözüp, çantayı alarak arabadan indi. Masal da onun arkasından arabadan indiğinde Kuzey asansörlere giden yolu çoktan yarılamıştı. Kız nefes nefese bir halde ona yetişmeye çalışırken biraz yavaşlama nezaketini gösterdi. Bu sırada kolundaki yara da ağrımaya başlamıştı ve bir an önce müdahale etmesi gerekiyordu.

Masal, Kuzey'e yetişip arkasından asansöre bindiğinde hâlâ nefes nefeseydi. Lanet olasıca dev iki adım attığında kendisinin yirmi adım atması gerekiyordu. Adamın boyu en az bir doksan olmalıydı ve aradaki otuz santimlik fark Masal için ciddi

anlamda sıkıntı yaratıyordu. Adam asansörde kırk dokuzuncu kata bastığında Masal bir an gözlerini yeniden açıp kapattı. Ancak hâlâ kırk dokuzuncu katın ışığı yanıyordu. Bu adam boğazın kenarındaki bir rezidansta, kırk dokuzuncu katta mı oturuyordu yani? O an Masal'ın aklından geçen tek bir sözcük vardı.

OHA!

Asansörde, nefes bile almaya korkar halde adamın yanında dururken, katların hızla değişmesini izledi. Nihayet ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonunda asansörün kapısı açıldı ve karanlık bir odaya çıktılar. Kuzey'in ışıklar için düğme aramak yerine "Işıklar Açık!" demesi üzerine tüm oda birden aydınlandı. Masal'ın bu sefer aklından geçen üç kelime vardı.

İKİ KERE OHA!

Adamın evi tıpkı filmlerdeki gibiydi. Tam karşısındaki duvar boydan boya camdı ve Boğaz Köprüsü'nün ışıklarını görüyordu. Masal kendini elini uzatsa ışıklara dokunabilecekmiş gibi hissetmişti. Adımını attığı oda çok genişti ve tam ortada beyaz, oval bir koltuk vardı. Koltuğun önünde modern görünümlü cam bir sehpa, tam karşısında ise devasa boyutlarda LCD bir ekran duruyordu. Ekranın iki yanında Masal'ın ses sistemi olduklarını tahmin ettiği kolonlar vardı. Hemen sağ tarafındaki Amerikan mutfak metalik renklerde döşenmişti. Mutfağın yanından içeriye doğru bir koridor uzanıyordu ve Kuzey elindeki çantayla beraber oraya yöneldiğinde Masal da artık hareket etmesi gerektiğini hatırlayarak ilerledi.

Salonun tam ortasındaki koltuğa erişmek için, iki ahşap basamaktan inmesi gerekti ve ayaklarına yumuşak bir nesnenin değmesiyle yerinden sıçradı. Eğilip baktığında, yumuşacık pofuduk bir halıya bastığını fark etti ve ona çıplak ayaklarıyla dokunma isteği duydu. Masal hâlâ şaşkın gözlerle etrafına bakarken, Kuzey elinde bir kutu ve üstü çıplak bir şekilde içeriye girerek beyaz koltuk grubuna yöneldi. Elinde biraz önceki çanta yoktu. Ancak gördüğü manzara karşısında Masal artık 'OHA' rezervini tükettiğini hissetti.

Adamın altında siyah bir kot pantolon vardı ve ayakları çıplaktı. Pantolonu tam kalçasının üstünde duruyordu ve biçimli kaslarını mükemmel bir şekilde sarıyordu. Geniş ve kaslı göğsü beline doğru mükemmel bir şekilde incelerek altı çift adonise dönüşüyor, sonra da pantolonunun içinde kayboluyordu. Adamın omuzları o kadar genişti ki, iki tane Masal oraya rahat rahat sığardı. Tam pantolonunun bittiği yerde, ön tarafta bir dövme vardı ancak şekli uzaktan çok fark edilmiyordu. Daha çok bir ejderha kuyruğuna benziyordu ama Masal yine de emin olamıyordu. Adamın dağılmış siyah saçları yine yüzüne düşmüştü. Masal adamın saçlarını okşamak için resmen avuçlarının kaşındığını hissediyordu, çünkü çok ipeksi görünüyorlardı. Hem de fazlasıyla ipeksi. Adam hafifçe ona doğru döndüğünde, Masal kolundaki kırmızı lekeyi fark ederek şaşkınlıkla gözlerini açtı. Allah aşkına, adam yaralıydı!

"Aman Allah'ım! Vurulmuşsun!"

Adam alaycı bir şekilde baktığında, Masal ne yapacağını şaşırdı ancak sonrasında aklına aldığı ilk yardım eğitimleri geldi. Belki de adama yardım etmeliydi. Kim bilir şu an canı ne kadar acıyordu! Bu fikirle hızla adama doğru ilerledi ve ellerini göğsüne bastırarak onu koltuğa doğru itti. Anlaşılan adamın yarası ciddiydi, çünkü Masal gibi bir kızın o boyutlardaki bir adamı ittirmesi mümkün değildi. Masal ellerini birbirine sürtme isteğine karşı koymak zorunda kaldı, çünkü adama dokunduğu yerler hem sımsıcak, hem de taş gibiydi. Masal ya o çatışmada ölmüş ve cennete gitmişti, ya da uçakta uyuyakalmıştı ve rüya görüyordu. Yoksa hayatı boyunca dokunduğu en sert ve erkeksi kasları hissetmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Seni bir an önce hastaneye götürmeliyiz. Telefonun nerede?" Masal daldığı artı on sekiz düşüncelerden sıyrılarak gerçek dünyaya döndüğünde, mantıklı bir şekilde konuşmayı başarmıştı.

"Hayır."

Ancak Kuzey'in mantıklı olmaya pek de niyeti yok gibiydi. Masal bu itiraza hiç aldırmadan, telefonu aramak için arkasını

döndüğünde adam onu bileğinden yakaladı ve hafifçe tuttu. Masal, Kuzey'e dönerek kaşlarını çattı.

"Ne demek *hayır*? Enfeksiyon kapabilirsin!" Masal ısrarcı bir şekilde Kuzey'i mantıklı olmaya davet ederken o, inatla bu konuda ayak diretiyordu.

"Hastaneye gidemem."

Masal kaşlarını biraz daha çatarak ona bakmaya devam etti. Adamın yüzünde sanki Masal'ın bu halinden eğleniyormuş gibi bir ifade oluşmuştu. Masal gerçekten enteresan insanlarla tanışmıştı ancak böylesini ilk defa görüyordu. Bizzat kendisi oldukça enteresan olduğu için, Masal'ı şaşırtabilecek insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ancak Kuzey bu işi şimdiden başarıyla hallediyordu.

"Sen delirdin mi?" derken sesini sert tutmuştu yoksa bu inatçı keçi burada kan kaybından olmasa bile iltihaptan ölecekti.

"Şu an akıl sağlığımdan konuşmak için pek de uygun değil sanırım. Özellikle de seninle, kızıl bela." Kuzey konuşurken dudaklarının köşesi hafifçe kıvrılınca Masal istemsiz olarak oraya baktı. Tamam, belki de istemli olarak bakmıştı. Şu an önemli olan, Masal'ın adamın dolgun dudaklarına neden baktığı değildi. Lanet olsun! Yıllardır uyuyan libidosu uyanmak için yanlış yeri ve yanlış adamı seçmişti. Masal derin bir nefes alıp, pes ettiğini belirtircesine ellerini kaldırdı.

"Pekâlâ, ne yapmamı istiyorsun?" Masal merakla onun cevabını beklerken, Kuzey halen ciddiyetten bihaber konuşmaya devam ediyordu.

"Yanımda durup elimi tutabilirsin mesela," derken oldukça eğlendiği belliydi.

Masal, "Elini neden tutmam gerekecek ki?" diye sorunca, sanki adamın yüzündeki eğlenceli ifade daha da artmıştı.

"Çünkü kurşunu çıkarırken biraz şefkate ihtiyacım olabilir."

Kuzey'in cevabından sonra Masal kesinlikle rüya gördüğünden emin oldu. Bu adam gerçek olamazdı. Böyle adamlar

ancak filmlerde olurdu. Masal bir süre ifadesizce onun suratına baktıktan sonra ağzını açtı ve konuşmaya başladı.

"Sen delirdin mi?" Konuşmayı amaçlamıştı ancak daha çok adama çıkışmıştı.

"Bu konuyu az önce konuştuğumuzu sanıyordum."

Kuzey, Masal'ın çıkışından etkilenmeyerek aynı ifade ile cevap verince, Masal kafasını duvarlara vurmak istedi. Artık kesinlikle emindi. Bu adam kafayı yemişti. Bu yüzden gözlerini devirip onun yanına oturdu. Çünkü deliyse bile, şu an için psikolojisinin değil, yarasının tedavi edilmesi gerekiyordu.

"Pekâlâ, ne yapabileceğimize bir bakalım," dediğinde Kuzey yerinden doğrularak biraz önce sehpaya bıraktığı kutuyu açtı. İçinde bıçağa ve makasa benzeyen aletlerin olduğu bir set çıkardı. Masal benzinin biraz daha solduğunu hissediyordu.

Masal, "Bu... Bu... Bunlar da ne?" diyerek çığlığa çok yakın bir ses çıkarınca, Kuzey ona aldırmadan konuşmaya devam etti.

"Rica etsem bana bardan bir şişe viski getirir misin?"

Masal, adamın ona doğru düzgün cevap vermeyeceğini kabullenmişti. Bu yüzden tek kelime etmeden yerinden kalkıp bara gitti ve büyük bir viski şişesini alıp koltuğa geri döndü. Adam viski şişesinin kapağını ağzıyla açarak büyük bir yudum aldı. Sonra da birazını yaranın üzerine döktü. Masal olanları nefesini tutmuş bir şekilde izliyordu. O annesinin bebeği, babasının meleğiydi. Liseden sonra Amerika'da burs kazanarak okumaya gitmişti. Ardından dünyanın en iyi teknoloji enstitülerinden birisi olan Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde doktora yapmaya başlamıştı. Tüm hayatı bilgisayarlar, teknoloji ve sayılardı. Ancak bunların hiçbiri şu an yaşadıklarını kaldırabilmesini sağlamıyordu. Masal kendi içinde hesaplaşmaya devam ederken, Kuzey gayet sakin bir şekilde konuşarak yeniden onun dikkatini çekti.

"Pekâlâ, şimdi uslu bir kız ol ve sessizce bekle

Kuzey bunu söyledikten sonra, bıçağa benzer bir aleti alıp yarasını biraz daha açtı. Ardından makasa benzeyen aleti yarasına sokup hareket ettirmeye başladı. Bu sırada tüm vücudu ve kasları kasılmıştı. Boynundaki ve kollarındaki kaslar sanki birazdan patlayacakmış gibi duruyordu. Masal onun bu kadar güçlü olmasına hayret etmişti, çünkü kendisi olsa şimdiye kadar çoktan bayılmıştı. Kuzey bir ara elini çekip yeniden viskiye uzandı ve büyük bir yudum daha aldı. Sonra işleme devam etti ancak kurşunu çıkarana kadar şişeyi neredeyse yarılamıştı ve gözleri kapanacak derecede acı çekiyormuş gibi gözüküyordu. Masal hâlâ bir rüyada olduğundan emin olarak onun yarasını dikmesini izledi. Ardından Kuzey yorgun gözlerle konuştuğunda irkilerek ona baktı.

"Rica etsem yarayı sarabilir misin? Sanırım içkiyi biraz fazla kaçırdım."

Terden sırılsıklam olmuştu ve dudaklarındaki alaycı gülümsemeyle Masal'a bakıyordu. Hâlâ espri peşinde miydi bu adam?

Masal kaşlarını çatıp söylenerek başını salladı ve kutudan temiz sargı bezi çıkardı. Yarasını özenle sardıktan sonra Kuzey kendini koltuğa attı ve gözlerini kapattı. Masal ne yapması gerektiğinden emin değildi ama onu bu halde bırakamazdı. Bu yüzden önce terini silmeye karar vererek mutfağın yanındaki koridora doğru ilerlemeye başladı. Koridordan girince duvarlarda dekoratif biçimlerde dolaplar olduğunu gördü ve içlerinden birisini açtı. İlk seferinde şansı yaver gitmemişti ancak diğer dolabı açtığında aradığı havluları bulmuştu. Hemen iki tane temiz havlu alıp Kuzey'in yanına döndü ve terini silmeye başladı. Bunun için koltukta onun yanına oturması gerekmişti ve kalçaları birbirine değiyordu.

Masal yanaklarının yanmaya başladığını hissettiği sırada Kuzey aniden elini kaldırıp bileğini tuttu ve hızlı bir hareketle onu altına alıp, kendisi üstte olacak şekilde yer değiştirdi. Sonra sanki neler olduğunu hatırlamıyormuş gibi bir süre onun yüzüne baktı.

"Sen..."

Sesi bu sefer boğuk çıkmıştı ve Masal nefes alış verişlerinin hızlandığını hissetti. Hızlı nefes alıp verdiği için giydiği elbisenin dekoltesinden taşan göğüsleri adamın dikkatini oraya vermesine neden oldu.

"Krema gibisin. Çilekli krema. Acaba tadın da öyle mi?"

Krema mı? Hem de çilekli krema? Masal'ın bugüne kadar birçok lakabı olmuştu. Havuç kafa, inek, portakal... Ama şimdiye kadar *krema* diyen çıkmamıştı. Masal yeni bir lakabı olduğu için sevinse mi, üzülse mi karar veremiyordu. Çünkü adamın bakışlarındaki bir ayrıntı Masal'ın krema kavramını tamamen değiştirmesine neden olmuştu.

"Hım, bilmiyorum. Ama şey... Kuzey Bey, bence biraz dinlenmelisiniz."

Kuzey bu sözler üzerine *çapkınca* gülümsedi. Çapkınca mı? Kuzey mi? Evet, evet, Masal kesinlikle rüya görüyordu. Yoksa Kuzey ona *çapkınca* gülümseyemezdi.

Kuzey "Önce biraz tadına bakayım, sonra dinleneceğim," diyerek yavaşça eğilip dudaklarını Masal'ın dudaklarına bastırdı. Masal tüm vücudundan bir elektrik akımının geçtiğini hissetti. Kuzey'in dudakları yumuşacık ve sımsıcaktı. Tadı o kadar iyiydi ki, ağzındaki hafif viski dışında tatlı bir hissiyat veriyordu. Masal ne yapacağını bilemez bir halde donup kalmıştı ama hemen ardından Kuzey kendinden geçip üstüne düştüğünden bir şey yapmasına da gerek kalmamıştı.

Ne yani bu muydu? Masal ilk öpücüğünü bu şekilde mi alacaktı! Şanssızlık da bir yere kadardı. En azından duzgun bir ilk öpücük yaşamayı hak ediyordu, değil mi? Lanet olsun!

***

Kuzey elini, gözlerini rahatsız eden güneş ışığını kovalamak ister gibi salladığında omzunda bir dürtme hissetti. Ardından dürtme daha da şiddetlenerek bir de üstüne gurultu yapmaya başlayınca kaşlarını çattı. Nerede olduğunu anlamak için hafifçe

gözlerini aralamaya çalıştı ancak bu işlemi gerçekleştirmek hiç olmadığı kadar zordu. Ağzı sanki içine pamuk doldurmuşlar gibi kupkuruydu ve lanet olasıca omzu ölümüne ağrıyordu.

"Su," diyebildi halsizce. Bunun üzerine omzundaki dürtme kayboldu ve su sesi duymaya başladı. Bir el kafasının altından tutup onu kaldırmaya çalıştığında gözlerini hafifçe araladı. Gördüğü şey karşısında neredeyse yerinden fırlıyordu, çünkü gördüğü şey kırmızıydı. Hem de kırmızının herhangi bir tonu değil, baş belası kırmızısıydı! Gözlerini tamamen açtığında ona doğru eğilmiş olan sakar kızılı ve eğildiği için belli olan bir çift dolgun beyaz göğsü gördü. Birden kanı hızlandı ancak kendini durdurmayı başardı, yoksa pantolonunun önünde oluşacak kabarıklığı kıza açıklaması mümkün olmayacaktı.

Bardağı kızın elinden alıp, suyu içmek için doğruldu ve koltuğa oturdu. Kız da tam karşısına oturmuş, meraklı ve biraz da endişeli gözlerle ona bakıyordu. Suyu içince biraz kendine gelmiş ve dün gece neler olduğunu yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı. Kolunu kontrol ettiğinde düzgünce sarılmış olduğunu görüp rahatladı.

"İyi misin?"

Kuzey, kızın endişeli ve meraklı sesiyle ona doğru döndü. Kız yine Kuzey'in henüz tanımlayamadığı renkte bir elbise giyiyordu ve elbise süt gibi beyaz omuzlarını ortaya çıkarmıştı. Cömert bir dekolte sergiliyordu. Eteği çok kısa olmasa da şu an dizlerinin üstüne doğru sıyrılmıştı. Bunların hepsi çok güzel ayrıntılardı ancak ufak bir nokta vardı; Allah aşkına, tüm bunlardan Kuzey'e neydi?

"Daha iyiyim," dediğinde kızın sorusunun üzerinden biraz zaman geçmişti. Ancak Kuzey'in, aklını onun değişik noktalarından alabilmesi için biraz zamana ihtiyacı olmuştu. Kaşlarını çatarak kıza baktığında onun derin bir nefes aldığını gördü.

"Buna sevindim. Dün gece bayıldığında çok korkmuştum."

Kızın cevabını duyan Kuzey kaşlarını daha da çok çattı. "Ben bayılmam!" derken sesi fazlasıyla huysuz çıkmıştı.

"Ama dün gece bayıldın." Masal'ın, eğlendiğini belli eden yüzüne bakan Kuzey, kızı sarsmakla dudaklarına kapanmak arasında gidip geliyordu.

"Hayır, bayılmadım. Olsa olsa yaradan dolayı bilincimi kaybetmişimdir."

Kuzey'in cevabı üzerine yüzündeki gülümseme daha da genişleyen Masal, inatla ona cevap vermeye devam etti. "Bayılmanın açıklaması da bilinç kaybıdır zaten," dediği anda sırıtmasına ramak kalmıştı.

"Ben bayılmadım!" Kuzey olaya son noktayı koyduğunu belirtircesine sertçe konuşunca, Masal bu kez sırıtmaya başlamıştı.

"Pekâlâ, tamam, dün gece sen bayılırken çektiğim videoyu sileyim o zaman. Ben bayıldığını düşünüp, belki merkezdeki arkadaşların ilgilenir diye çekmiştim."

Kuzey ona sırıtarak bakan kıza inanamıyordu. Bu kız... Bu kız... Tam bir baş belasıydı. Böyle bir durumda nasıl olur da onu videoya çekmeyi düşünürdü!

"O videoyu hemen sil! Yoksa telefonunu öyle bir parçalara ayırırım ki, atomlarını bile bulamazsın!" Kuzey, İstanbul'u tavhatlarına kadar sarsacak kadar hiddetle bağırmıştı ancak deli kadın bundan etkilenmiş gibi gözükmüyordu.

"Tamam, sakin ol sert çocuk. Yalnızca biraz eğleniyordum." Masal bunu söylerken bembeyaz dişlerini ortaya çıkartarak gülümsemişti ve Kuzey neden olduğunu anlamadığı bir şekilde kızı sevimli bulmuştu. Anlaşılan vişkinin etkisi hâlâ devam ediyordu.

Masal telefonuyla işini bitirdikten sonra Kuzey'e dönüp "Evet, şimdi ne yapıyoruz? Beni sonsuza kadar misafir edemezsin, değil mi?" deyince Kuzey bulundukları durumun farkına vararak küfrü bastı.

"Hasiktir!" Kuzey, merkezi arayıp rapor vermediğini hatırlamıştı ve eğer birkaç saat içinde harekete geçmezse muhtemelen bir arama timi evini basacaktı. Masal'ın şaşkınlıkla açılmış

gözlerini gördüğünde yüksek sesle küfür ettiğini anladı. Daha önce hiçbir bayanın yanında küfretmemişti. Alben hariç. Onun da bayan olup olmadığından emin değildi, bu yüzden sayılmazdı. Lanet olsun!

"Özür dilerim. Yanında küfür etmek istemezdim," derken samimi görünüyordu. Masal ona bakıp "Önemli değil," deyince Kuzey kafasını sallayarak yerinden kalktı ve mutfağın yan tarafındaki koridora doğru ilerlemeye başladı. Koridora ulaştığında en sondaki dolabı açtı ve ikinci bir katman olan duvarı kaldırarak içinden tablet bilgisayara benzer bir alet çıkardı. Bu tablet görünümlü teknolojik alet merkezle acil durumlarda iletişime geçmesini sağlıyordu. Aleti masaya koyup şifreyi girdi ve retinasını tarattı. Bağlantı sağlanırken kendisini şaşkın gözlerle izleyen Masal'a bakmamaya çalışıyordu. Tüm bu yaşananlar muhtemelen ona biraz fazla gelmişti ama yapabileceği bir şey yoktu. Zaten dibine kadar işin içine batmıştı ve biraz daha fazlasını görmesinin sakıncası olmazdı. Kuzey, bağlantı sağlanıp Zack'in sesini duyunca rahatladı.

"Kuzey! Dostum, neredesin? Biraz daha haber vermeseydin, seni kırmızı bültenle aramaya başlayacaktık. Lanet olsun adamım, hepimizi çok korkuttun," derken Zack cidden telaşlanmış gibiydi.

"Ben iyiyim, Zack. Ancak operasyonla ilgili aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Saldırıya uğradık ve kaynak öldü. Ama ben çantayı almayı başardım."

Bunun üzerine Zack, bayanların yanında edilmemesi gereken bir küfür edince Kuzey göz ucuyla Masal'a baktı. Kızın yüzünün bir kat daha solduğunu görünce kaşlarını çattı ancak konuşmayı bir an önce tamamlaması gerekiyordu.

"Dahası da var," derken sesi sertleşmişti Kuzey'in.

"Sormaya korkuyorum ama sen yine de söyleyeceksin, değil mi?"

Kuzey bu sefer açıkça gözlerini dikip Masal'a baktığında, kızın endişeli gözlerle kendisini izlediğini fark etti. İşte bu pek de iyi olmamıştı.

"Bir görgü tanığımız var," dediğinde Zack bu kez henüz gün yüzü görmemiş bir küfür savurdu.

"Küfür etmeyi kes, Zack! Görgü tanığı şu an yanımda ve bir bayan," derken sesi daha da sertleşmişti.

Zack bu defa yalnızca homurdanmakla yetindi ve yeniden konuşmaya başladığında sesi daha sakin geliyordu. "Özür dilerim ancak bu konuşmayı onun önünde yapman ne kadar doğru?"

Zack onun da düşündüğü soruyu dile getirince Kuzey cevap vermekte gecikmedi. "Kız zaten istese de, istemese de bu işin içine girdi. Detayları merkezde anlatırım," dedi konuyu uzatmayacağını belli ederek.

"Pekâlâ, dostum. O zaman çanta ve görgü tanığıyla birlikte hemen merkeze gel. Ancak standart prosedürü biliyorsun. Yerimizi öğrenmemesi için gerekli önlemleri al. Ben de Alben ve Bay M'yi arayıp acil durum çağrısı yapacağım," diyen Zack'in çoktan işe koyulduğunu belli eden sesler gelmeye başlayınca, Kuzey bağlantıyı kopardı ve tableti götürüp yerine koydu. Geriye döndüğünde Masal'ın fazlasıyla solgun göründüğünü fark etti ancak ona sorması gereken bazı sorular vardı.

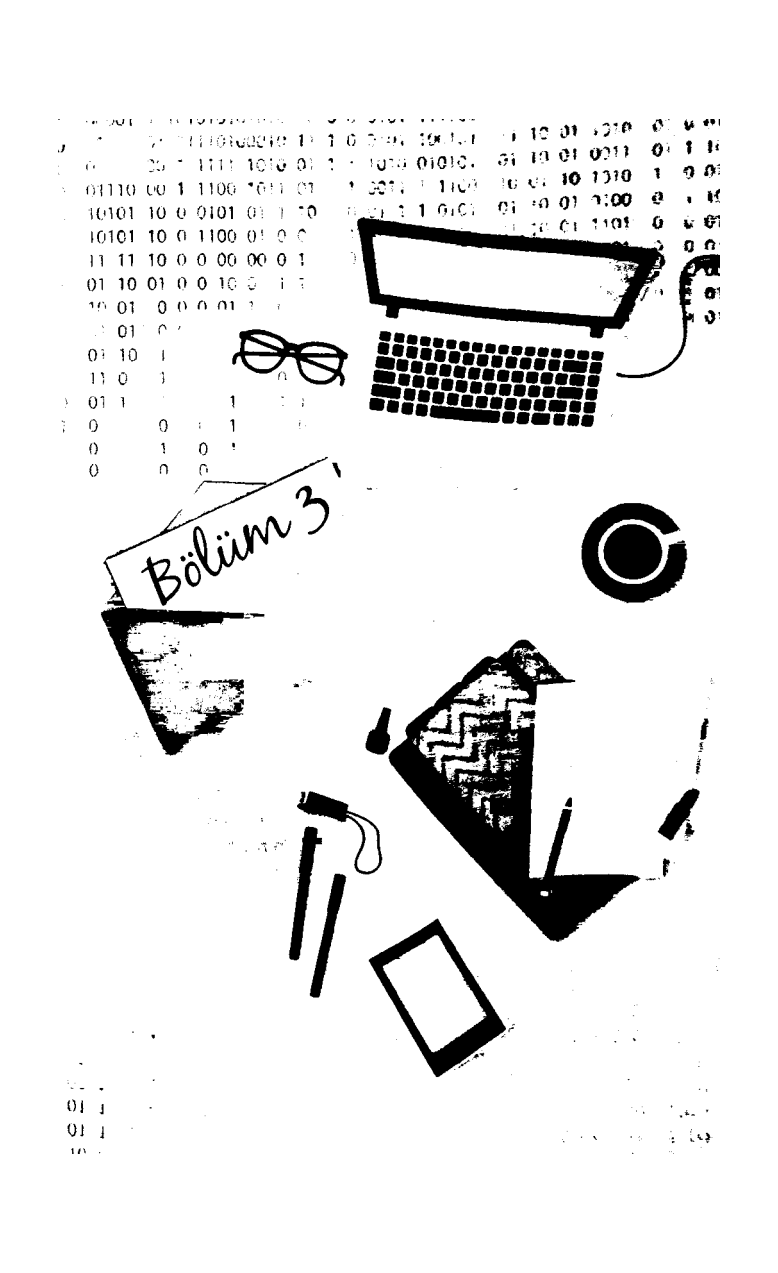
"Dün geceki araba senin üzerine miydi?"

Masal bu soru üzerine daha da solgunlaşarak kafasını olumlu anlamda salladı. "Babam bana hediye olarak almıştı. Amerika'ya giderken yanımda götüremediğim için burada onlar kullanıyorlar ama araba benim adıma kayıtlı."

Kuzey anladığını belirtircesine kafasını salladıktan sonra üzerine bir tişört geçirdi ve kıza döndü. "Hadi bakalım hazırlan. Sana ne olacağını öğrenmeye gidiyoruz."

Masal, bunun üzerine açık bir korku ifadesiyle Kuzey'e bakmaya başlamıştı. Kuzey kızın yüzündeki korku ifadesini hiç sevmemişti ama ona bir zarar gelmemesi için elinden geleni

yapacağına kendi kendine söz verdi. Sonuçta o bir sivildi ve büyük bir tehlike arz etmediği sürece BİS kimseyi öldürmezdi. Kuzey, özellikle bu sivilin kılına zarar gelmeyeceğinden emin olacaktı.

Bölüm 3

Kuzey merkeze doğru ilerlerken, yanında uyuyan kızıl kafalı baş belasına baktı. Şu an Jaguar'ının yolcu koltuğunda uyurken fazlasıyla zararsız gözüküyordu ancak kızdaki potansiyeli bildiği için birdenbire tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu ayaklı bela sadece varlığıyla bile tüm merkezi, hatta BİS'i kökten yok etme potansiyeline sahipti.

Evden çıkmadan önce elini tuttuğunda, saatinden çıkan çok ince uçlu bir iğne kızın bileğine batarak hafif dozda bir uyuşturucuyu vücuduna enjekte etmişti ve saniyeler içinde kız kollarına yığılmıştı. Kuzey onu arabasına kadar kollarında taşımak zorunda kalmıştı ama zaten kızın fazla bir ağırlığı yoktu. Yine de bu Kuzey'i, kızın dolgun kalçalarının ve yuvarlak göğüslerinin tatlı baskısını hissetmekten alıkoymamıştı. Kızı yolcu koltuğuna oturtmak yaptığı en doğru şeydi, yoksa sürücü koltuğunda kucağına almak gibi çılgınca şeyler yapmak istemesi işten bile değildi.

Kuzey yeniden kızın yüzüne baktı ve bir kere daha yüzünü, yanaklarını ve süt gibi beyaz boynunu okşamamak için kendini zor tuttu. Kendisi ile iç savaş yaşarken, merkeze çoktan ulaştığını fark edip derin bir nefes aldı. Saatindeki anahtar sembolüne tıklayıp retinasını tarattıktan sonra, saatin kan değerlerini analiz ederek herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol etmesini bekledi. BİS'in her ülkedeki merkezi son teknoloji ürünler ile donatılmıştı ve görevliler dışında içeriye giriş neredeyse imkânsızdı. Giriş kapısı yerden yükselerek açıldığında Kuzey arabasını ilerleterek içeriye girdi.

İçeride her zaman olduğu gibi kendisini Jane karşıladı. Jane klasik topuz yapılmış sapsarı saçları ve lacivert klasik etek-ceket takımıyla profesyonel bir görüntü çiziyordu. Güzel bir kadın

olduğu söylenebilirdi. Tabii mekanik olmasaydı. Jane, robot teknolojisinin en son harikasıydı ve dışarıdan bakıldığında bir insandan hiçbir farkı yoktu. Sadece onun robot olduğunu bilenler bunun farkındaydı, diğerleri içinse yapılacak bir şey yoktu.

"Hoş geldiniz, Kuzey." Jane'in mekanik sesini duyan Kuzey ona baktı ve cevap verdi.

"Teşekkür ederim, Jane."

Jane, Kuzey'in cevabından hemen sonra bilgi vermeye başladı. "Bay M ve Zack sizi Thor Odası'nda bekliyorlar."

Kuzey anladığını belirten bir hareket yaparak arabadan çıktı ve gözlerini aralamaya çalışan Masal'ın kapısını açtı. Masal anlamayan mahmur gözlerle ona bakıp, ardından poposunu dönüp uyumaya devam edince, Kuzey gülsün mü sinirlensin mi kararsız kaldı. Yine de dudaklarının bir köşesinin kıvrılmasına engel olamadı. Bu kadın kesinlikle çatlaktı.

"Hey, kızıl kafa! Uyan hadi, geldik."

"Alex, biraz daha lütfen."

Alex mi? O da kimdi? Kuzey, Alex ismini duyunca birden kanın beynine sıçradığını hissetti. Alex nasıl bir adamdı ve kızıl kafa ile ne gibi bir ilişkisi vardı? Uykusunda onun ismini sayıkladığına göre büyük ihtimalle sevgilisiydi ve bu, Kuzey'in zerre kadar umurunda değildi. Şu an kanın beynine sıçramış olmasının tek sebebi, bu aptal kızılla uğraşmak zorunda olmasıydı. Başka bir sebebi olamazdı. Kuzey kanındaki sinirle daha da sert bir şekilde kızı sarsmaya başladı.

"Sana diyorum, sakar kızıl! Uyan artık!"

Masal ona aldırmadan hafifçe sallanarak yerine iyice yerleşip, bir de ellerini başının altına koyunca Kuzey gözlerinin önünde kırmızı beneklerin uçuşmaya başladığını hissetti. Yerleşme hareketi nedeniyle neredeyse uyluklarına kadar sıyrılan ve pürüzsüz bacaklarını ortaya çıkaran, tanımlanamayan renkteki lanet olasıca elbisesi de bu konuda Kuzey'e hiç ama hiç yardımcı olmuyordu. Kafasını kaldırıp, yardım ister gibi Jane'e baktı.

Ancak Jane iki avucunu da yukarı kaldırarak, "Yapabileceğim bir şey yok ne yazık ki," dedi duygusuz gözlerle ona bakarken.

Kuzey kızın uyanmasını bekleyemezdi. Ellerini saçlarının arasından geçirip, kızı dövmeden ya da öldürmeden yapabileceği tek şeyi yaptı. Onu belinden tutup arabadan çıkararak omzunun üstüne attı ve Thor Odası'na doğru ilerlemeye başladı. Kuzey, kızın bu hareket karşısında çığlık atacağını ya da en azından çırpınacağını düşünmüştü ama kız şu an resmen bir tarafında pireler uçuşarak uyumaya devam ediyordu. Kuzey bu kıza gerçekten inanamıyordu. Türünün son örneği olmalıydı ve kesinlikle Kuzey'i sinir etmek için gönderilmişti. Tamam, ona uyuşturucu vermiş olabilirdi ancak uyuşturucunun etkisinin geçmiş olması gerekiyordu.

Kuzey söylenerek, omzundaki baş belası ile toplantı odasına giderken aniden karşısına Zack çıktı ve onu görünce birden gözlerini şaşkınca açtı. Kuzey, Zack'e hak veriyordu, çünkü kendisi bile şu an bulunduğu duruma gözlerini şaşkınca açarak bakmak istiyordu.

"Ağzını açıp tek kelime edersen, seni merkezin temeline gömerim, Zack."

Zack balık gibi ağzını açıp kapattıktan sonra, Kuzey'in ciddi olduğunu fark etmiş olacak ki konuşmamaya karar verdi. İkisi beraber Thor Odası'na girdiklerinde Alben'in çoktan gelmiş olduğunu gördüler. Odada yuvarlak bir masada oturmuş, dizüstü bilgisayarında dikkatli gözlerle çalışıyordu. Alben zaten her zaman çalışıyordu. Kısacık kesilmiş saçları, asıl rengi olmamasına rağmen sarıya boyanmıştı. İnce ve minyon vücudunu bir takım elbise kaplıyordu ve tek kaşındaki yara ona sert bir hava katıyordu. Vücut yapısı nedeni ile kadını andırsa da, ne kadar sert dövüştüğünü ve tavırlarının ne kadar acımasız olduğunu tüm ekip biliyordu.

Kuzey odaya girip, Masal'ı koltuklardan birisine bıraktı. Ancak kız yeniden kıpırdanarak uyumak için en uygun pozisyonu

aldı. Kuzey ise derince iç çekti ve Allah'a, bu kızla geçireceği zaman boyunca kendisine sabır vermesi için dua etti.

Alben bilgisayarından başını kaldırıp gelenlere göz attıktan sonra, tek kelime etmeden masadaki bir tuşa dokundu. Aniden karşı duvarda açılan ekranda Bay M'nin yüzü belirdi.

"Seni dinliyoruz, Kuzey!" dedi Bay M sert bir ses tonuyla.

"Efendim, dün geceki Kyle Kohen ile yapılacak takasta bir sorun çıktı. Orada olacağımızı bilen silahlı kişiler tarafından Kyle Kohen öldürüldü ve bir sivil olaya karıştı."

Kuzey tam ciddiyetle rapor verirken, bir anda çok hafif ama odanın sessizliğinde kesinlikle fark edilebilecek genizden gelen bir ses duyuldu. Dördü birden kızıl belanın olduğu tarafa bakarken, Masal yeniden kıpırdandı ve bu sefer poposu Bay M'ye dönecek şekilde yer değiştirdi. Kuzey çenesindeki kasın seğirdiğini hissedebiliyordu ancak bozuntuya vermeden devam etti.

"Söz konusu sivili korumaya aldım ve protokolü takip ederek onu merkeze getirdim."

Söz konusu sivilden bahsederken hafifçe Masal'ın bulunduğu tarafa bakmaktan kendini alamamıştı.

"Sivil ne kadarını biliyor?"

"Neredeyse hiçbir şey bilmiyor, efendim. Neye karıştığı ile ilgili bir fikri yok. Yalnızca kötü bir olaya tanık olduğunun farkında ve öldürülüp öldürülmeyeceğini merak ediyor."

"BİS mecbur olmadıkça ve ölümcül tehlike arz etmedikçe sivillere zarar vermez. Bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Öncelikle kızın konuşmayacağından emin olmalıyız. Aynı zamanda, çatışma sırasında suikastçılar tarafından kimliğinin tespit edilip edilmediğini araştırmalıyız. Kimliği tespit edilmişse eğer, hayatı zaten tehlikede demektir."

Kuzey sıkıntıyla iç geçirmemek için kendini zor tuttu.

"Efendim, sivil olay yerine kendi arabasıyla gelmişti ve plakası açıktı. Bilgilerine kolayca erişilebiliyor. Sivil de arabanın kendi adına kayıtlı olduğunu doğruladı."

Bay M bu haber üzerine hiç de memnun olmadığını belirten bir ses çıkardığında, Kuzey de aynı sesi çıkarmak istediğini fark etti. Bay M'nin kıvırcık, sık, siyah saçları ve sert bir yüzü vardı. Kaşlarını çattığında gerçekten ürkütücü olabiliyordu.

"Pekâlâ! Madem onlar kadın hakkındaki tüm bilgilere erişebiliyorlar... O zaman biz de kadının kim olduğunu öğrenelim. Zack."

Zack elindeki tablette gerekli programı açıp Masal'ın kimlik bilgilerini girdiğinde, masanın ortasından onun tüm bilgileri üç boyutlu olarak yansıdı. BİS tüm dünyadaki insanların elektronik ortama aktarılmış bilgilerinden oluşan bir veri tabanına sahipti. Böylelikle istedikleri kişinin bilgilerine anında erişebiliyorlardı. Kızın arabasının plakasından kimlik bilgilerine ulaşmışlar, böylelikle kendi veri tabanlarında arama yapabilmişlerdi. Masal'ın ekrana yansıyan bilgileri şimdilik yalnızca sistemde kayıtlı olanlardı. Daha geniş bir araştırma için biraz daha zamana ihtiyaçları olacaktı.

Kuzey, kızın sistemde kayıtlı olan fotoğrafına baktığında, muzipçe gülümseyen Masal'ı gördü ve kızıl kafanın fotoğraf çektirirken bile ciddi duramadığını fark edip nedense buna pek şaşırmadı. Onu asıl şaşırtan şey, kızın çalıştığı alan ve üzerinde çalıştığı projeler oldu. Bu lanet olasıca kızıl, Bilgisayar Bilimleri mi okuyordu yani? Kesinlikle dünyanın sonu gelmişti. Kuzey yakınlarını arayıp vedalaşsa iyi olacaktı.

Kişisel Bilgiler:

Adı ve Soyadı: Masal Kılıç

Doğum Tarihi: 03.04.1988

Doğum Yeri: İstanbul

Anne Adı: Nesrin

Baba Adı: Necati

Eğitim:

Doktora: Massachusetts Teknoloji Enstitüsü

Lisans: California Teknoloji Enstitüsü

Lise: Robert Koleji
Bildiği Diller:
İngilizce, İspanyolca, Japonca, Rusça, Fransızca
Çalışılan Projeler:
Kriptografi, Güvenli Veri Aktarımı, Kuantum Bilgisayarlar

Kuzey kızın çalıştığı projeleri ve bildiği dilleri okurken kalbinin durduğundan emindi. Yalnızca en baştaki üç tanesini okuması bile ona yetmişti. Bu lanet olasıca küçücük vücudunda o kadar beyin taşıyor muydu? Peki ya bu sakarlıkla nasıl olmuştu da atomun en küçük haliyle çalışabilmişti? Kuzey'in aklı bunu almıyordu. Kız kesinlikle bir inekti ve muhtemelen sahada ve pratikte hiç bilgisi yoktu. Zaten doktora yapan tipler genellikle pratik bilgisi olmayan, doğru düzgün iki satır kod bile yazamayan tipler olurdu. Onlar ancak teorilerden bahsederler ve birbirlerine hava atarlardı. Ama yine de kızın bu kadarını bile yapabiliyor olması Kuzey'i hayrete düşürmüştü.

Kuzey diğerlerinin ne düşündüğünü görmek için kafasını önündeki üç boyutlu görüntüden çekti. Zack kesinlikle etkilenmiş gözüküyordu ve mavi gözleri hayranlıkla parlıyordu. Embesil! Alben her zaman olduğu gibi ne düşündüğünü belli etmeyen bir yüz ifadesine sahipti. Bay M ise ilgiyle görüntüde akan bilgileri inceliyordu.

"Kızın teknoloji ile bu kadar iç içe olması yalnızca bir tesadüf mü, yoksa rakiplerimiz içeriye ajan mı sızdırmaya çalışıyor anlamamız gerekli öncelikle."

Bay M kararlı bir sesle konuşunca tüm başlar yeniden karşı duvardaki ekrana çevrildi.

"Bu durumda, tam olarak ne olduğunu öğrenene kadar kız senin gözetiminde olacak, Kuzey. Zack ise bilgi toplama görevini üstlenecek. Detayları Alben size aktaracak."

Kuzey itiraz etmek için ağzını açtığında, Bay M'nin bulunduğu ekranın çoktan karardığını fark etti ve içinden bir küfür

savurdu. Hem de en okkalısından. O sırada Alben ikiliye dönüp tok sesiyle konuşmaya başlayınca, Kuzey içindeki küfür furyasını bir süreliğine durdurmak zorunda kaldı.

"Kuzey, çantayı Zack'e teslim et ve ardından kızın uyanmasını sağla. Misafir odalarından birisini kullan ve ikinci bir emre kadar gözünü kızın üzerinden ayırma."

Alben sert bir sesle emirleri verdikten sonra aynı sertlikteki hareketleriyle masadaki bilgisayarını alıp çıktı. Kuzey bir yerlere vurmamak için yumruğunu sıkıyordu ancak Alben gittikten hemen sonra daha fazla dayanamayıp önündeki sandalyeyi tekmeledi. Sandalye duvara çarpıp büyük bir gürültü çıkarırken Zack derin bir nefes alarak Kuzey'e döndü.

"Dostum, bu kadar sinirlenmene gerek yok. İstersen kızla ben ilgilenebilirim," diyerek Masal'a doğru ilerledi. Onu omuzlarından tutup kendisine çevirdi. Hafifçe dürterek uyanmasını sağlamaya çalıştıysa da Masal bana mısın demedi. "Bu kız bana bir yerden tanıdık geliyor ama..." diyerek onu daha da sert sallamaya başladı ancak kızdan alabildiği tek tepki, kedi mırlamasına benzer bir inlemeydi. Kuzey bu mırlamaya bir homurtu ile karşılık verdi. Zack en sonunda kızın uyanmayacağına ikna olunca, onu kollarına almak için uzandı. Birden kollarını mengene gibi sıkan bir engelle karşılaştı. Arkasını döndüğünde, Kuzey'in biraz öncekinden daha da sinirli bir ruh halinde olduğunu fark etti.

"Onu ben taşırım," diyerek sanki yerden tüy kaldırıyormuş gibi kızı kucağına aldı. "Ve evet, kız sana tanıdık geliyor, çünkü dün başıma sardığın bela oluyor kendisi," dedikten hemen sonra arkasında şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış bir Zack bırakarak toplantı odasından çıktı.

Misafir odalarına ulaşmak için uzun koridorda ilerlemeye devam ederken, bir yandan da kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Ne olmuştu, nasıl başarmıştı da, yirmi dört saat içinde bu kızıl baş belasıyla sıkışıp kalmıştı bilmiyordu. Zack'in onu kollarına alacağını fark ettiğinde o meşhur öfkesi tavan yapmış

ve elleri sanki kendi başına hareket ederek Zack'i durdurmuştu. Bu duruma memnundu ama yine de bir türlü anlam veremiyordu. Bu kız Kuzey'de bir tür koruma duygusu uyandırıyordu. Bunun nedeni muhtemelen kızın küçük bir kedi yavrusunu andırmasıydı.

Kuzey kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir şekilde koridorda ilerlerken, birden yan tarafındaki kapılardan birisi açıldı ve iki iri yapılı adam gülerek dışarıya çıktı. Adamlar önce kucağındaki kıza, sonra da Kuzey'in yüzüne baktılar. Bir anda siyah saçlı adamın gözü Kuzey'in çenesine kaydı ve yavaşça gülümsemeye başladı. Ardından kahkahayı patlattı. Kuzey şu an Lucas ve Alex'le uğraşmayı hiç istemiyordu ancak onlardan kurtulmanın yolu yok gibi gözüküyordu.

"Sizin şu an İngiltere'de, lanet olası bir gizli görevde olmanız gerekmiyor muydu?"

Sesindeki korkutucu tını, Alex ve Lucas'ı pek etkilememiş gibi gözüküyordu ama bu, Kuzey'in zerre kadar umurunda değildi.

"Evet, öyle olmamız gerekiyordu ancak dün gece geri çağrıldık," dedi Lucas gamzesini ortaya çıkaran bir gülümseme ile. Gece mavisi gözleri alay ışıltıları ile parlıyordu.

Kuzey arkadaşının suratına bir tane patlatmamak için kendisini zor tutuyordu. Dua etsinler ki elleri doluydu, yoksa kendisini tutmak gibi bir zahmete katlanmayacaktı. O sırada, kollarında tuttuğu kız gözlerini açtı. Bu sakar kızıl uyanmak için tam olarak o anı seçmişti. Harika! Yaklaşık bir saattir onu uyandırmaya çalışıyordu ama o ne yapmıştı? Tabii ki uyanmak için baş belası iki arkadaşıyla karşılaşmasını beklemişti. Zamanlaması daha mükemmel olamazdı.

"Kuzey?" Masal elleriyle gözlerini ovuştururken birden hangi konumda olduğunu fark edip, küçük bir çığlık atarak kollarını Kuzey'in boynuna doladı. İşte tam o an Kuzey, Alex ile göz göze geldi. Adam alenen sırıtıyordu ve tek kaşını kaldırmış imalı bir biçimde Kuzey'e bakıyordu. Harika! Şimdi de Alex'in o soylu kıçıyla uğraşmak zorunda kalacaktı. Adam bir

dükün soyundan geliyordu ve her ne kadar modern dünyaya uyum sağlamış olsa da, tavırları ve aksanıyla resmen 'ben soyluyum' diye bağırıyordu.

Masal gözlerini açıp kendini Kuzey'in kucağında bulduğunda, panikten ne yapacağını şaşırmıştı. Ama kendine geldiğinde kolları Kuzey'in boynundaydı ve onun erkeksi kokusunu içine çekiyordu. Sonuç olarak her zaman koşulları fırsata çevirmekte yarar vardı, değil mi?

Ellerini ne zaman Kuzey'in boynundan çekmesi gerektiğine karar vermeye çalışırken, Kuzey onu yere indirdi. Ayakları yere basmıştı ki, İngiliz aksanı ile İngilizce olarak sorulan soruyu duydu.

"Kuzey? Bizi misafirinle tanıştırmayacak mısın?"

Bu soru üzerine birden arkasını döndü ve bunu yaparken de–asla alışkanlığı olmadığı halde–dirseğiyle Kuzey'in karnına bir tane geçirdi. Hâlbuki hiç de sakar bir kız değildi! Bir gün bu sakarlığı yüzünden başına cidden büyük bir bela alacağını biliyordu ama bu kadar büyük olacağını tahmin etmemişti. Bu gidişle ölümünün Kuzey'in elinden olacağını kabullenmeye başlasa iyi olacaktı, çünkü adamın daha ne kadar sabredebileceğini bilmiyordu.

Arkasını döndüğünde gördüğü manzara karşısında Masal'ın neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Karşısında şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı iki adam duruyordu. Biri siyah saçlıydı ve kehribar rengi gözleri vardı. Uzun boyu ve üzerine tam oturan spor kıyafetleriyle sanki bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi gözüküyordu. Diğeri ise kumraldı ve tam olarak ne mavisi olduğunu anlayamadığı oldukça koyu renk gözlere sahipti. Ve en az arkadaşı kadar mükemmel bir vücudu vardı. Üstelik gülümsüyordu ve tek yanağındaki gamzesiyle yaramaz bir çocuğu andırıyordu. Masal'ın, bu teşkilatın gizli bir mankenlik ajansı olmasından şüphelenmek için fazlasıyla kanıtı bulunuyordu.

En sonunda Kuzey, asırlık bir buz kütlesinin bile titremesine neden olabilecek bir ses tonuyla konuştuğunda, Masal adamlara gözlerini dikerek baktığını anlayıp kızardı.

"Kendisi bulaşmaması gereken bir göreve burnunu soktu ve onunla ne yapılacağına karar verilene kadar misafirimiz olacak."

İkili onu dikkatli gözlerle süzerken, Masal daha da çok kızardığını hissetti. Ardından siyah saçlı adamın, elini avucuna almasıyla neredeyse küçük dilini yutacaktı. Özellikle de adamın dudaklarını elinin üstünde hissettiğinde.

"Çok memnun oldum, güzel bayan. Saçlarınız ve yüzünüz aynı renkteyken ne kadar çarpıcı olduğunuzu söylemeden geçemeyeceğim. Alex Cavendish. Emrinizdeyim."

Masal bu hareket karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. Yardım istercesine Kuzey'e baktı ancak Kuzey dosdoğru karşıya bakıyordu ve Masal onun çenesinde atan kası o kadar net görebiliyordu ki, kendini korkuyla yutkunurken buldu. Tekrar adama döndü çaresiz.

"Memnun oldum. Ben de Masal Kılıç," dedi elini geriye çekerek.

Adam Masal'ı şaşırtarak sözlerine devam etti. "Gerçekten de masal gibi bir güzelliğiniz var," dediğinde, Masal adamın Türkçeyi anlamasına şaşırmıştı. Buradaki adamlar hem yakışıklı, hem de zeki olmak zorunda mıydı? Birden kendini cennete düşmüş gibi hissetti ancak hemen dibindeki adamın homurdanması ona aslında pek de cennette olmadığını hatırlatmaya yetti.

"İltifatlarınız için çok teşekkür ederim."

Masal, Alex'e genişçe gülümseyerek cevap verdiğinde homurtu sanki daha da artmıştı.

Alex yeniden gülümseyerek ona baktığında, Masal adamın yakışıklılığını takdir etti. Ancak Kuzey'e baktığında hissettiği o karmaşayı hissetmediğini fark ederek rahatladı. Herkese aynı tepkiyi vermek ve sürekli bir karmaşa içinde olmak istemediği aşikârdı.

Ardından kumral saçlı adam öne çıkarak elini uzattı ve Masal'ın elini yavaşça sıkarak gamzesini ortaya çıkarıp yeniden gülümsedi. "Lucas Davidovic. Tanıştığımıza memnun oldum, güzel isimli bayan," diyerek Masal'a göz kırptı.

Masal şaşkınlıkla tekrar Kuzey'e dönmek istedi ancak kendini engelledi, çünkü şu an Kuzey'in ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. Anlaşılan o ki, burada gergin ve kaba olan tek adam Kuzey'di ve Masal'ın şansına da o düşmüştü.

Kuzey "Tanışmanız bittiyse artık gidelim," diyerek Masal'ın kolunu çekiştirmeye başladığında, arkadaşlarının üzerine atlamasına ramak kalmıştı. Bu iki dangalak arkadaşının Masal'a daha fazla kur yapmalarını izleyecek değildi. Hem ne vardı ki bu kızda bu kadar kur yapacak? Sıradan kızıl saçlı kızın tekiydi işte. İlgi çekici bile değildi ki.

Kuzey, Alex'in yaşayan tüm dişilere kur yaptığını biliyordu ama Lucas'a ne demeliydi? O en azından biraz seçici davranırdı. Lanet olsun! Kuzey biraz sonra sinirden patlayacaktı.

Hafif bir inlemeyi hayal meyal duyduğunda Masal'ın kolunu fazla sıktığını fark ederek biraz insaflı olmaya karar verdi. Kızın kolunu bıraktığında neyse ki misafirhanenin kapısına gelmişlerdi.

Masal açılan kapıdan içeri girdiğinde, son yirmi dört saatte şaşkınlıktan ağzının açık kalma oranının, tüm hayatındaki toplam şaşkınlıklardan çok daha fazla olduğunu düşündü. Tam karşılarında yuvarlak ve oldukça rahat görünen bir yatak duruyordu. Hemen sağ tarafta banyo olduğunu düşündüğü bir kapı vardı. Sol tarafta ise bir çalışma masası ve üstündeki raflarda çeşitli kitaplar bulunuyordu. Duvarlarda ise birkaç tane ünlü resim asılıydı ve oda genel olarak kahverenginin yumuşak tonlarında döşenmişti.

Masal "Burası da neresi?" diyerek direkt Kuzey'e baktı.

"Burası, merkez seninle ne yapacağına karar verene kadar kalacağın yer," dedi Kuzey de sert bir tonda.

Masal o an bu adamın hayatında hiç nezaketle konuşup konuşmadığını merak etti. Acaba bir kadınla birlikte olurken de bu kadar sert miydi? Masal aklına gelen görüntülerle birden saçlarından daha parlak bir kırmızıya döndü. Kuzey'in terli vücuduna dokunduğunu ve sert kaslarını okşadığını hayal ettiğinde ise neredeyse inleyecekti. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Kuzey, Masal'ın hayalindeki erkek modelinin tamamen dışındaydı ve böyle şeyler düşünmek pek de Masal'ın tarzı değildi. Ama bu adamdaki bir şeyler, Masal'ın hiç bilmediği yönlerini ortaya çıkarıyordu.

Masal daha çok profesör tipli insanlardan hoşlanırdı. Zeki, entelektüel konuşmalar yapan, ince yapılı ve boyu Masal'ınkinden çok da uzun olmayanlardan. Ancak ne yazık ki şimdiye kadar hiç profesör tipli birisine âşık olmamıştı. Aslına bakılırsa Masal hayatı boyunca hiç âşık olmamıştı. Profesör tipli erkekleri düşünürken birden aklına tezi geldi ve o an kafasına adamın ne dediği dank etti.

"Ama benim bir hafta içinde Amerika'ya dönmem gerek!" derken resmen çığlık atıyordu. Kuzey sanki durumdan eğleniyormuş gibi hafifçe gülümsedi ancak gülümsemesi gözlerine yansımamıştı. Masal bu haliyle adamın daha da korkutucu göründüğünü düşündü fakat kendisi de fena halde sinirliydi. Doktora tezini teslim etmesi gerekiyordu, yani Amerika'ya dönmek zorundaydı.

"Korkarım belirsiz bir süre için kendi başına hareket edemezsin." Kuzey'in otoriter sesi Masal'ı sindirmek bir yana, daha da sinirlendirmişti.

"Sen kafayı mı yedin? Lanet olsun, benim Açık Anahtar Kriptografik Kilit Yönetimi tezimi iki hafta sonra sunmam gerek. Yoksa bir sene daha beklemek zorunda kalacağım. Beni hemen buradan çıkar!"

Kuzey tek kaşını kaldırıp baktığında, Masal emir kipiyle konuştuğunun farkına vardı ancak bu umurunda değildi. Bu teze hayatını vermişti ve sonunda sunuma çıkıp, doktor unvanını

alabilecekti. Bunun önüne kimse ama hiç kimse geçemezdi. Bu kalın kafalı seksi adam bile onu engelleyemezdi. Masal mutlaka bir yolunu bulup buradan kaçmalıydı.

"Beni burada zorla tutamazsın!"

"Göreceğiz."

Kuzey gözlerinde zalim bir ifade ile cevap verdiğinde, Masal bu işin düşündüğünden zor olacağını anlamıştı. Ama zoru başarmak Masal'ın işiydi ve bu işin de altından kalkacaktı.

Bölüm 4

"Göreceğiz."

Kuzey aslında kızın tezi hakkında bu kadar sert ve ateşli konuşmasından hoşlanmıştı. Üstelik bu haliyle tırnaklarını çıkarmış bir yavru kediye benziyordu. Küçük, zararsız ama mücadeleci bir kedi. Kuzey'in cevabından sonra Masal daha da çok küplere binmişti ve sinirden o yeşil gözlerinden resmen kıvılcımlar çıkıyordu. Kuzey, kızın bu haliyle fazlasıyla ateşli göründüğünün farkındaydı. Hatta şu an tenine dokunsa elinin yanacağından neredeyse emindi. Birden onun yataktaki görüntüsünü düşünmeye başladı. Kızıl saçları ve krema gibi teni tutkuyla parlamışken enfes görüneceğinden emindi. Ancak bunları düşünmeye devam ederse, vücudunun ergenliğinden beri en sevdiği parçası yüzünden kızı baştan çıkarmak zorunda kalacaktı.

Kuzey siniriyle meşhurdu, evet... Ama siniri kadar meşhur olan bir şey daha vardı; kadınlarla olan ilişkileri. Bu konuda hiçbir zaman sıkıntı çekmemişti ve şimdiye kadar asla bir kadınla iki gece geçirmemişti.

"Seni lanet olasıca zorba herif! Bana istediğini yaptıramazsın! Buradan ne pahasına olursa olsun kurtulacağım."

Masal'ın, Kuzey'in düşüncelerini bölen sesi odada çınladığında Kuzey kulaklarını tıkama isteğini bastırmak zorunda kalmıştı. Tanrım! Bu kadın ne kadar da inatçıydı böyle? Zaten çatılmış olan kaşlarını daha da çattı. "Sana söyledim, kızıl kafa! Bu durumdan ben de en az senin kadar rahatsızım. Bir kadına bakıcılık yapmak zorunda kalacaksam, en azından biraz güzel olabilirdi."

Kuzey'in sözlerini duyan Masal şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle ona bakarken, Kuzey derin bir nefes aldı. Ardından

Masal'ın gözlerindeki şimşekler daha da şiddetlendi ve Kuzey'e neden operadan nefret ettiğini hatırlatan tiz bir sesle bağırmaya başladı.

"Sen hayatımda gördüğüm en kaba, en saçma, en öküz, en kütük adamsın! Aklı seksten başka bir şeye çalışmayan, beynini bacak arasında kaybetmiş, safi kas gücünden başka bir şey değilsin!"

Kuzey yüzünde en ufak bir duygu değişikliği olmadan Masal'a bakmaya devam etti ve ardından duygusuzca "Bitti mi?" diye sordu.

"Hayır, bitmedi! Senden, ıslak ayakla yaş zemine basmaktan daha çok nefret ediyorum! Neden bana Alex ya da Lucas bakıcılık yapmıyor ki? Sen benden hoşlanmıyorsun, ben de senden. Onlar en azından bir kadına nasıl davranılacağını biliyorlar. Senin gibi suratı asık, yüz yıl güneşte kalmış sirke kadar sinirli ve ekşimiş yoğurt gibi bir yüze sahip değiller!" diyerek Kuzey'e doğru yaklaştı.

Kuzey boy avantajını kullanarak onu korkutmak istedi ancak kız sanki otuz santim uzun olan kendisiymiş gibi, işaret parmağıyla Kuzey'in göğsünü dürtmeye başladı. Kuzey için bu hareket yalnızca bir sinek dokunuşu gibiydi. Ama kızın haddini bilmesi gerekiyordu. Bu yüzden elini avucunun içine alıp sıktı ve eğilerek direkt olarak gözlerine baktı. Biraz önce kıvılcımlarla kaplı gözleri birden durgunlaşmış ve hayretle, elini tutan adamın eline bakmak için eğilmişti. Kuzey yeniden onunla göz göze gelebilmek için çenesinin altından tutup başını kaldırdı. Yüzleri o kadar yakındı ki, Kuzey bir santim daha hareket etse onu öpebilirdi. Bunu istiyor muydu? Evet. Peki, yapacak mıydı? Tabii ki hayır! Bu yüzden yeniden öfke maskesinin arkasına saklandı ve çelik gibi bir sesle konuştu.

"Bana bak, kızıl cadı. Burada senin için yaptığımıza minnettar olman gerekirken, sen bir de tutmuş carlıyorsun. Yanında ben olmadan dışarıya adımını attığın an öldürülür ya da daha kötüsü işkence görürsün."

Masal onun sözlerini algılamaya çalışırken, Kuzey bambaşka bir âlemdeydi, çünkü yakından bakınca kızın yüzündeki hafif çilleri fark etmişti. Burnunun üstünde minik çiller vardı ve hemen sol yanındaki kalp şeklindeydi. Kuzey, lanet olasıca çillerle neden bu kadar ilgilendiğini bilmiyordu ama buna bir an önce son vermesi gerektiğinden fazlasıyla emindi. Yoksa bir sonraki adım, Masal'ın uçakta söylediği gibi pembe rengini denemek olacaktı ki Kuzey pembe gibi bir rengi yüz kilometre yakınına getireceğine, kendini Etna Yanardağı'nın ağzına bağlardı daha iyiydi! Masal derin bir nefes aldığında Kuzey neredeyse kıza minnettar oldu, çünkü çillerden ve pembe renklerden daha önemli sorunları olduğunu hatırlamasını ve yeniden dikkatini ona vermesini sağlamıştı.

"Sanırım haklısın. Bu senin kaba bir öküz olduğun gerçeğini değiştirmese de, bundan kurtulmak için elimden geleni yapacağım," dedi Masal, Kuzey'in gözlerinin içine kararlı bir şekilde bakarak.

Kuzey bir an kalbinin rutin atışını bir ritim kaçırdığını fark etse de çok üstünde durmamaya karar verdi. Çok stresli bir gece geçirmişti ve bu ritim kaçmasının, karşısındaki kızın yeşil gözleri ile hiçbir ilgisi yoktu.

"Şimdi elimi geri alabilir miyim? Sanırım biraz daha sıkarsan kangren olacağım ve mesleğim için ellerime gerçekten ihtiyacım var," dediğinde Kuzey kızın elini sanki kor ateşmiş gibi hızla bıraktı. Masal burnunu hafifçe kırıştırarak elini ovalamaya başlayınca, Kuzey kafasını başka tarafa çevirmeye karar verdi. Çünkü kızın burnunu kırıştırdığında ne kadar sevimli göründüğünü düşünmek istemiyordu.

"O zaman şimdi ne yapacağız? Yani ben ne yapmalıyım? Belki burada size yardımcı olabileceğim bir şeyler vardır," dedi Masal çalışma masasına doğru hevesle ilerlerken. Bu sözlerin üzerine Kuzey şüpheyle kızın arkasından baktı. Bay M'nin söylediklerinde doğruluk payı olabilir miydi? Bu kız gerçekten de düşmanları tarafından içeriye sızmak için gönderilmiş bir ajan

mıydı? Tüm tepkileri ve hareketleri çok masumdu ancak Kuzey görülenin aslında olandan ne kadar farklı olduğunu bilecek kadar çok ihanetle karşılaşmıştı. Bu yüzden temkinli olmak zorundaydı.

"Senin yardımına ihtiyacımız yok. Burada zaten dünyanın en zeki bilişim uzmanları çalışıyor."

Masal, Kuzey'in sözleri üzerine ona dönüp alayla baktı. "Yoksa o bilişim uzmanlarından birisi de sen misin?"

"Öyleyim ya da değilim. Bu seni alakadar etmeyen bir durum," diyerek karşılık verdi Kuzey umursamaz bir ifade ile.

Masal masadan uzaklaşıp yeniden Kuzey'e yaklaşmaya başlarken yüzünde çok eğlendiğini belli eden bir ifade vardı. Tam "Tabii ki..." diyerek konuşmaya başlamıştı ki yine Newton'u ağlatacak imkânsız bir şey gerçekleşti. Masal yerdeki halının kıvrılmış kenarına takılan ayağı yüzünden uçarak öne doğru sendeledi. Kuzey de refleks olarak onu tutmak için öne atıldı. Ancak Masal'ın kafası şiddetle kendi kafasına vurduğunda dengesini kaybetti ve kızı sırtüstü yere yatırarak üstüne düştü. Dizlerinden destek aldığı için tüm ağırlığını Masal'ın üstüne vermemişti ancak pozisyon gereği onun tüm vücudunu hissedebiliyordu. Üstelik kendi vücudunun sertleşen bir kısmı vardı ki, Masal'ın şokla açılan gözlerinden, aynı sertliği onun da hissettiği belliydi. Kızın enfes yasemin kokusunun burnuna doluyor olması ise Kuzey'e bu konuda hiç ama hiç yardımcı olmuyordu. Kuzey onu öpmekle, üstünden kalkıp bir güzel sarsmak arasında karar vermeye çalışırken, odanın kapısı açılıp Zack içeriye girdi.

"Kuzey, yaklaşık yarım saattir çantayı açmaya çalışıyorum ama lanet çantanın anahtarının bir belleği var ve üstünde şimdiye kadar gördüğüm en karmaşık kriptografik anahtar..."

Zack gördüğü manzara karşısında cümlesini yarım bırakıp şaşkınlıkla, Masal'ın üstünde yatan Kuzey'e bakakalmıştı. Durumu kavradığında ise çapkınca gülümseyerek Masal anlamasın diye Latince konuşmaya başladı. Çünkü kızın bildiği beş dilin arasında Latince yoktu.

"Dostum, yatağa kadar gitmeyi bile bekleyemedin mi?"

Masal, Zack'in söylediklerini duyduğunda tepeden tırnağa kızardığını hissetti ama aynı zamanda adamın Latince konuştuğunu da fark etmişti. Onun Latince bilmediğini varsaydığı belliydi ve Masal'ın Latince dâhil sekiz dil bildiğini açıklamaya pek niyeti yoktu. En son Latince, Arapça ve Çinceyi öğrenmişti ve güncel bilgilerine henüz bunları eklememişti. Bu yüzden anlamamış gibi davranmayı tercih etti. Ellerini Kuzey'in sert göğüs kaslarına koyarak ittirmeye çalıştı. Oysa o an yapmak istediği tek şey, ellerini o kasların üzerinde gezdirmekti.

Lanet olasıca libidosu sonsuz bir döngüye girmiş gibi sürekli artıyordu ve Masal'ın elinden bunu durdurmak için hiçbir şey gelmiyordu. Kuzey'in söylediği o sözlerden sonra hâlâ ona karşı bir çekim hissediyor olması utanç vericiydi ve bu durum Masal'ı daha da çok sinirlendirmişti. Bu yüzden öfkesine sarılarak hızla Kuzey'in altından çıkmaya çalıştı. Ancak adam o kadar sertti ki, Masal onu iterken bileğini incitmiş olabilirdi. Ama adam yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı.

Kuzey hemen Masal'ın üzerinden kalkarsa, tahrik olduğunun kanıtı olan önündeki şişlik yüzünden ölene kadar Zack'in alaylarını işitmek zorunda kalırdı. Tam olarak bu yüzden yerinden kıpırdamaya hiç niyeti yoktu. "Gördüğün gibi şu an meşgulüm, Zack. Seninle on dakika sonra laboratuarda buluşuruz. Şimdi izninle."

Kuzey'in Zack'e Latince verdiği cevap üzerine, Masal duyduklarının şaka mı yoksa sadece kâbus mu olduğunu anlamak için dikkatle onun yüzüne baktı ancak adamın hiçbir duygu belirtisi olmayan yüzünden bir şeyler anlamak imkânsızdı.

Zack yeniden bir kahkaha atarak arkasını döndü ve İngilizce "Size iyi eğlenceler o zaman. Yalnız on dakika çok utanç verici bir süre, Kuzey. Daha düşünceli olman gerek," diyerek kapıyı çekip odadan çıktı.

Kuzey gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve yavaşça Masal'ın üzerinden kalktı. Onu yerde yatarken bırakmıştı ve Masal yaprak yiyen bir koala kadar şaşkınca Kuzey'e bakıyordu.

"Ben Zack ile çalışmak için laboratuara gideceğim. Sen de burada oturup kitap okuyabilirsin. Ya da yerde yatmaya devam edebilirsin. Senin seçimin," diyen Kuzey hızla arkasını dönüp odadan çıkarken, Masal hâlâ biraz önce olanların şokunu atlatmaya çalışıyordu. Lanet olsun! Biraz önce tam olarak ne olmuştu?

***

Aradan geçen tam olarak beş saat, otuz altı dakika, kırk üç saniyeden sonra Masal sıkıntıdan duvarları tırmalamak istiyordu.

Odadaki her bir kitabı tek tek incelemişti ancak içlerinde ilgisini çeken tek bir tane bile bulamamıştı. Hepsi popüler kitaplardı ama Masal daha çok teknoloji içerikli olanları seviyordu. Oysa bu kitaplar arasında teknolojiye en çok yaklaşan, Dan Brown'ın Dijital Kale kitabıydı ve ne yazık ki onu da çoktan okumuştu.

Yatağa oturduğunda ne kadar rahat olduğunu fark etmiş ve bir süre üstünde yaylanmıştı. Sonra vakit geçirmek için odayı incelemeye karar vermişti. Odadaki dolapta her bedenden kadın ve erkek için çeşitli kıyafetler, iç çamaşırları, çantalar vardı ve hepsinin üstünde etiketi duruyordu. Daha önce kullanılmamış oldukları belliydi.

Banyo olduğunu tahmin ettiği kapı gerçekten banyoydu ve içinde temiz havlular, kullanılmamış diş fırçaları, diş macunları, sabun, şampuan gibi temel temizlik maddeleri bulunuyordu. Masal duş yapmış ve dolaptaki kıyafetlerden ip askılı, sarı, keten bir elbise seçip giymişti. Saçlarını tarayıp kuruttuktan sonra tırnaklarına fuşya rengi oje sürmüştü. Ancak bunları yapması en fazla bir saatini almıştı ve geri kalan dört küsur saatte boş boş oturmaktan başka bir şey yapamamıştı. En azından tezine odaklanmak istiyordu ancak burada çalışabileceği bir dizüstü bilgisayar yoktu. Bir süre Kuzey'in gelmesini

ve ondan bir bilgisayar istemeyi düşünerek bekledi. Ancak ne Kuzey, ne de başka birisi geldi.

Bu kadar uzun zaman boş durmak Masal'ı çoktan intihar noktasına getirmişti. En sonunda daha fazla dayanamayacağını anlayıp, Kuzey'i kendisi bulmaya karar verdi. Kapıyı açıp, Kuzey'in onu sürüklediği yönden geri dönerek yürümeye başladı. Koridor bembeyaz ışıklarla aydınlatılmıştı ve sağlı sollu kapılar vardı. Biraz ilerleyince yuvarlak bir boşluğa ulaştı. Burada birkaç tane rahat görünümlü koltuk yine çember şeklinde dizilmişti ve tam ortalarında bir sehpa duruyordu. Sehpanın üstüne çeşitli dergiler konulmuştu. Yuvarlağın hemen sağında bir kapı vardı. Masal kapıyı çalıp, Kuzey'in orada olup olmadığına bakmak istedi ancak tam elini uzatıp kapıya vuracaktı ki, kapı birden açılıp dışarıya Masal'ın hayatı boyunca gördüğü en alımlı kadın çıktı. Kadının boyu en az bir seksendi. Sarı saçları şık bir atkuyruğu ile toplanmıştı ve kedi gibi çekik gözleri vardı. Üzerindeki kırmızı elbise ile oldukça çarpıcı gözüküyordu. Masal birden üzerindeki sade elbiseden utandığını hissetti ancak bu duyguyu hemen geri plana attı.

"Sen de kimsin?" dedi kadın Türkçe olarak ve görünüşüne tamamen zıt, itici bir sesle.

"Ben Kuzey'i arıyordum," dedi Masal sesini güçlü tutup, tereddüt etmemeye özen göstererek. Ancak pek de başarılı olamamıştı galiba, çünkü kadın bu sözlerin üzerine kaşlarını çatarak Masal'ı incelemeye başladı.

"Kuzey'i neden arıyorsun?" diye sordu incelemesini bitirdiğinde. Masal olanları anlatması gerekip gerekmediğinden emin olamadığı için üstü kapalı cevap vermeye karar verdi.

"Kendisinden bir şey rica edecektim."

Kadın Masal'ı şüpheyle süzmeye başlayınca, Masal en başta onu neden bu kadar çarpıcı bulduğunu düşünmeden edemedi. Kadın belki ağzını açmadan önce çarpıcı olabilirdi ancak ağzını açtıktan sonra olay tamamen yön değiştiriyordu.

"Sen kim oluyorsun ki Kuzey'den rica edebiliyorsun?" dedi kadın küstah bir şekilde.

Masal kadının onu azarlar gibi konuşmasına sinir olmuştu. Eh! Bu kadarı yeterdi artık! Dün geceden beri Kuzey'den yeterince azar işitmişti zaten, bir de üstüne bu aptal sarışından azar işitmeye hiç niyeti yoktu. Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi.

"Ben Kuzey'in... Sevgilisiyim!"

Masal'ın ağzından çıkan sesler uzay boşluğunda kelimelere dönüştüğünde, şaşkınlıktan gözleri büyüyen ve konuşma yetisini kaybeden tek kişi şirret sarışın değildi. Masal da ne dediğini anladığı anda kendine tekme tokat girmek istedi ama yine de kuyruğu dik tutmalı ve aptal sarışının Kuzey'e ötmemesi için dua etmeliydi. Dua etmeye bir an önce başlasa hiç fena olmayacaktı aslında.

Kadın inanamayan gözlerle Masal'ı baştan ayağa bir kez daha süzdüğünde, Masal rahatsızca yerinde kıpırdandı. Kadının, biraz sonra üzerine atlayıp saçını başını yolmak suretiyle atağa geçeceğinden neredeyse emindi. Tam kendini karşı saldırıya hazırlamıştı ki, kadın Masal'ın hiç beklemediği bir şey yaptı. Kahkaha attı!

Kadın resmen karnını tutarak gülmeye başlayınca, Masal kollarını göğsünün altında birleştirip kaşlarını çattı. Bu kadar komik olan da neydi Allah aşkına? Kadın, gülmekten gözlerinden yaş gelmeye başlayınca doğruldu.

"Espri anlayışına bayıldım," dedi gülme krizini engellemeye çalışırken. Bir yandan da gözlerini siliyordu.

Masal ise kolları hâlâ göğsünün altında kavuşmuş bir biçimde kadına bakıyor ve hangi açıdan saldırırsam aradaki boy farkını lehime çeviririm diye düşünüyordu. Yine de o, doktora yapan yirmi altı yaşında bir kadındı ve daha olgun davranması gerektiğinin farkındaydı. Ancak kadına cevap verdiğinde bu farkındalık ne yazık ki pek de işe yaramamıştı.

"Kuzey de espri anlayışımı çok sever. Ama her zaman yataktaki performansımın espri anlayışımdan bile iyi olduğunu vurgular."

Masal yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi bozmamaya özen göstererek kadına baktı. Kadın bu sefer yalan söyleyip söylemediğinden emin olmak için Masal'ı daha dikkatli bir şekilde süzmeye başlamıştı. Masal hiç istifini bozmadan kadının bakışlarına karşılık verdi ve o da kadını baştan ayağa süzmeye başladı. Sanki kadını tartar gibi bir hali vardı ama içinden *Allah'ım, lütfen Kuzey'e bu konuyu yumurtlamasın!* diye sürekli dua ediyordu.

"Bir kere sen Kuzey'in tipi bile değilsin. O sarışın ve uzun boylu, kıvrımları olan gerçek kadınlardan hoşlanır. Senin gibi bodur ve düz kızıllardan değil."

Masal sinir katsayısının hızla artmaya başladığını hissediyordu ancak sarışın yosmaya kendini ezdirecek değildi. Bu yüzden kendini sakin olmaya zorladı ve yüzündeki alaycı gülümsemeyi bozmadı. Gerekirse Japon yapıştırıcısı ile o gülümsemeyi yüzüne yapıştıracaktı.

"Yani, senin gibilerden mi? Ah evet, o da bundan bahsetmişti. Benden önce bir sürü anlamsız ilişkisi olduğunu ama gerçek anlamda yalnızca benimle tatmin olduğunu söylemişti. Aslında öncekilerin yalnızca birer..." Masal bu noktada kadını yeniden baştan ayağa süzerek küçümseyici bir tavır takındı. Sonra omuz silkerek konuşmasına devam etti. "...çöpten ibaret olduğunu ve bir daha çöplüğe geri dönmek istemediğini açıkça ifade etmişti."

Masal cesaretine kendisi bile hayran kalırken, bir yandan da kadının suratının morun değişik tonlarına bürünmesini izlemek ona doktoraya kabul edildiğini duymaktan daha büyük bir mutluluk vermişti ki bu oldukça ilginçti. Çünkü hayatının hiçbir anında kabul mektubunu okuduğu andaki kadar mutlu olmamıştı.

"Seni küçük asalak! Kuzey seni bir kere yatağına aldı ve sana sevişirken güzel sözler söyledi diye hemen kendini dünyanın

en şanslı kadını gibi hissetme! Kuzey yatakta bütün kadınlara nazik davranır ancak asla bir kadınla iki kere sevişmez. Onu, en azından bunu bilecek kadar iyi tanıyorum."

Masal kadının aşağılamasını görmezden gelmek için tüm iradesini kullandı ve Japon yapıştırıcısıyla yüzüne tutturulmuş gülümsemeyi bozmamayı başardı. Kadından ayrıldıktan sonra gidip bir kum torbasına onun resmini yapıştırıp boks çalışması gerekecekti.

"Haklısın. Kuzey asla bir kadınla iki kere sevişmez. Yalnızca gerçek bir kadınla yaklaşık..." diyerek düşünüyormuş gibi işaret parmağını çenesinin kenarına vurmaya başladı. Sonra yüzü aydınlanarak kadının gözlerine dik dik baktı. Neşeli bir şekilde "O kadar fazla oldu ki, gün bazında hesaplayamıyorum. Yani bir gecede en az beş defa yaptığımız için sana net bir rakam veremiyorum. Anlarsın ya," dedi ve kadına göz kırptı. Kadın patlamak üzere olan bir bomba misali nefretle Masal'a bakıyordu. Masal artık bu oyunu daha fazla sürdüremeyecekti. Bu yüzden kadını o halde bırakıp hızla arkasını döndü. Bir an önce Kuzey'i bulmalıydı. Ne yazık ki aramasına gerek kalmamıştı. Çünkü Kuzey yüzünde anlaşılmaz bir ifade ile koridorun başında, kollarını göğsüne kavuşturmuş Masal'ı izliyordu. Masal derin bir nefes aldı. İşte şimdi bitmişti. Hem de ne bitmek!

***

Zack ve Kuzey yaklaşık beş buçuk saattir çantanın şifresini kırmaya çalışıyorlardı ama kullandıkları hiçbir hack yöntemi işe yaramamıştı. Brute Force yöntemini kullanamıyorlardı, çünkü şifreleme yüz yirmi sekiz bit yapılmış olsa bile, parolayı çözmek yüzlerce yıl sürebilirdi. Çanta BİS'in şimdiye kadar gördüğü, geliştirdiği ve çözümlediği hiçbir algoritmaya benzemiyordu. Sanki sürekli kendini yeniliyor gibiydi ve hiç açık bırakılmamıştı. En sonunda ikisi de pes ettiğinde, Kuzey sandalyesine yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Şimdilik biraz ara versek iyi olacak sanırım. Şifreyi her yönüyle inceleyip, öncelikle nasıl bir mantık kullandıklarını

çözmemiz gerekiyor. Yoksa çanta kendini imha edecektir. Bu kadar korunduğuna göre, içindeki bilginin de çok değerli olduğunu tahmin ediyorum."

Zack onaylar gibi bir ses çıkardı ve sandalyesinden kalktı. Mavi gözlerinde yorgunluktan eser yoktu. Zack enerjisi hiç bitmeyen bir kuyruklu yıldız gibiydi ve Kuzey onun bu haline sinir olmakla onu takdir etmek arasında sürekli gelgit yaşıyordu. Yüzünde yine o çarpık gülümsemelerinden biri vardı ve Kuzey biraz sonra başını belaya sokacak bir şey yumurtlayacağını biliyordu.

"Nasıldı peki?"

Kuzey soruyu anlamazlıktan geldi ve sakince "Ne nasıldı?" diye sordu.

"Hadi ama dostum. Masal'dan bahsediyorum. Üstelik seni ilk defa beyni olan bir kadınla görüyorum," diyerek sırıtmaya devam etti.

Kuzey pek sevgili arkadaşının suratına bir tane patlatmamak için, elinde kalan son irade gücünü kullanıyordu. Kaşlarını çatarak öfkesini belli etti ve konuştuğunda da sesi kızgınlığını yansıtacak şekilde sertti.

"Çünkü kadınların yalnızca yatakta faydalı olduğunu düşünüyorum."

Zack onun bu cevabına karşılık bir kahkaha attı. "Dostum, yatakta onlara ne yapıyorsun bilmiyorum ama seninle bir gece geçiren her kadının vizyonunun değiştiği bir gerçek. Baksana Buse ile olan olaydan sonra kadın seni resmen takıntı haline getirdi. Buse'nin de içinde beyin olmayan bir vücudu vardı. Bu da bizi asıl soruya getiriyor. Masal'ın beyni var."

"Ne yazık ki," dedi Kuzey. Bunu o kadar içten söylemişti ki, Zack bile bir terslik olduğunu anladı.

"Olmamasını mı tercih ederdin? Bence oldukça etkileyici bir özgeçmişi var ve böylesine bir donanıma gerçekten yazık olurdu," dedi bu sefer daha ciddi bir ifade ile.

Kuzey de aynı şekilde düşünüyordu. Masal şimdiye kadar gördüğü en donanımlı kadındı. Ama bu onun yalnızca bir beyni olduğunu gösterirdi. Bir dâhi olduğunu değil. O sakarlıkla olamazdı da zaten.

Aynı zamanda çok eksantrik olduğu da su götürmez bir gerçekti. Bir kere o kadar renkli giyiniyordu ki, Kuzey ona baktığında neredeyse başı dönüyordu. İnanılmaz derecede sakardı ve her ne kadar neşeli bir kişiliği olsa da, kızdığında fazlasıyla ateşli olduğu aşikârdı. Sakar demişken...

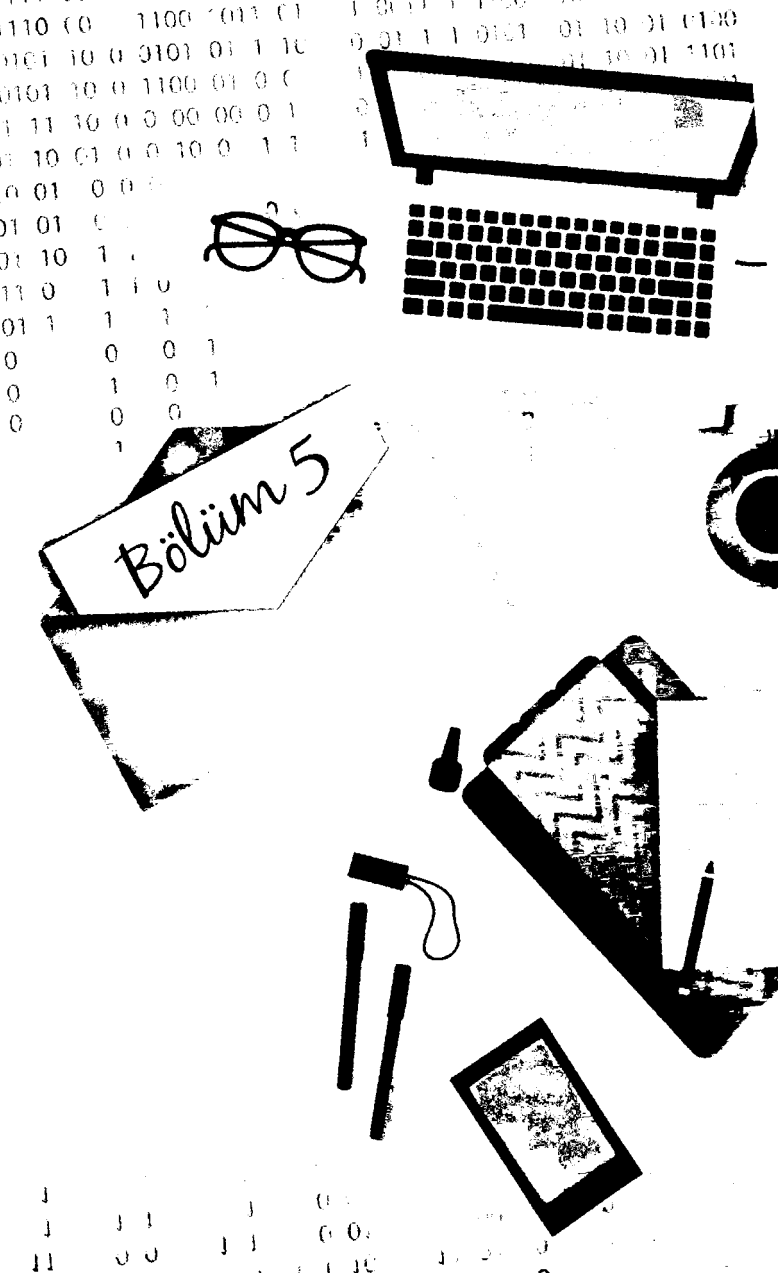
Kuzey birden yerinden fırladı ve hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Zack arkasından "Ne oldu?" diye bağırdı ama Kuzey yalnızca elini sallamakla yetindi. Sakarlığın kitabını yazmış bir kızılı yaklaşık beş buçuk saattir BİS'in içinde yalnız bırakmıştı ve hâlâ acil durum zilleri çalmadığına göre henüz geç kalmış sayılmazdı. En iyi ihtimalle misafirhaneleri gözden çıkarmak zorunda kalabilirlerdi. Kızdaki potansiyel o kadar yüksekti ki, Kuzey her an bir patlama duyacakmış gibi tetikteydi. Buse'nin ofisinin olduğu boşluğa geldiğinde birden gözüne yine bir renk cümbüşü takıldı. Daha ne olduğunu anlamadan da kızıl sakarın sözlerini işitti.

"Haklısın. Kuzey asla bir kadınla iki kere sevişmez. Yalnızca gerçek bir kadınla yaklaşık..."

Kuzey kızın söylediklerini algılamaya çalışırken, Masal'ın cümlesini yarım bıraktığını fark etti. Ancak kızıl bela çok geçikmeden bombayı patlattı.

"O kadar fazla oldu ki, gün bazında hesaplayamıyorum. Yani bir gecede en az beş defa yaptığımız için sana net bir rakam veremiyorum. Anlarsın ya."

Kuzey duyduklarına bir anlam yüklemeye çalışırken Masal arkasını döndü ve ikisi göz göze geldiler. Kızın yüzündeki ifadeden ve aldığı derin nefesten Kuzey'in duyduklarını doğru anladığı barizdi. Yüzünü ifadesiz tutarak Masal'a bakmaya devam etti ancak en kısa zamanda ona bir gecede beş detanın ne demek olduğunu gösterecekti.

Bölüm 5

Masal, Kuzey'i gördüğü anda dizlerinin titremeye başladığını hissetti ancak muhtemelen artık onun için çok geçti. Kuzey'in ela gözlerinin balta girmemiş ormanlar gibi koyu bir yeşile döndüğünü fark ettiğinde ise aile mezarlığında en azından manzaralı bir yere gömüleceğini umut etti. Ne de olsa dünyada kısa bir zaman geçirmişti. Bu kadarını da hak etmiş olmalıydı.

Kuzey yüzünü yine ifadesiz tutarak yavaşça sarışın yellozun ve Masal'ın yanına gelip, elini onun bel çukuruna koydu. Masal bu temasla tüm vücudunun aniden ısınmaya başladığını hissetti ama bu ölümün yakınlığından kaynaklı bir sıcaklık da olabilirdi tabii. Belki de dedikleri gibi ölümün soğuk değil, sıcak bir nefesi vardı. Ya da sıcak bir eli. Tıpkı şu an Masal'ın belinde duran iri ve güçlü eller gibi. Kuzey'in derin sesi Masal'ı kendi fantezi dünyasından uyandırdığında, Masal tam da o ellerin başka ne gibi işler yaptığını düşünüyordu. Mesela biraz daha aşağıya inseler ne yapabilirler tarzında.

"Buse."

Masal, Kuzey'in ağzından çıkan, kendi isminin dışında başka bir kadının ismini duyduğunda neredeyse irkildi. Neredeyse! Sarışın yelloza baktığında biraz önce küstahça bakan gözlerinin şimdi baygınca ve fazlasıyla şehvetle Kuzey'i süzdüğünü gördü. Nedense birden avucunun içi kaşınmaya başlamıştı ve şiddetle Buse denen kadının yanağına patlatmak istiyordu. Tam şiddet duyguları tavan yapmaya başlamıştı ki ismini anmak istemediği sarışın kadın Masal'ın hayatında duyduğu en cilveli sesle konuşmaya başladı.

"Kuzey," dedi bir elini Kuzey'in göğsüne koyarken. Masal'ın da dokunduğu ve taş gibi olduğunu çok iyi bildiği göğsüne. Masal hayatı boyunca hiç şiddete eğilimli olmamıştı ancak son

iki gündür kendini fazlasıyla şiddet eğilimli buluyordu. Bir de libidosu yükselmiş durumda tabii. Hepsi de şu Kuzey denen adamın suçuydu. Kaşlarını çatarak istemsizce Kuzey'e döndü ancak Kuzey gözlerini dikmiş sarışın yelloza bakıyordu. Masal neredeyse küçük bir çocuk gibi kollarını göğsünün altında birleştirip dudağını düşürecekti.

"Gördüğüm kadarıyla Masal'la tanışmışsınız," dedi ve Buse'nin elini nazikçe göğsünden çekip, Masal ile birlikte bir adım geri giderek aralarına mesafe koydu. Masal bu hareketi yüzünden Kuzey'in kucağına atlayabilirdi. Hatta daha da ileri gidip bacaklarını beline sarabilirdi. Lanet olsun! Libidosu yine iş başındaydı!

Buse bu sefer Masal'ın bile ağzının açık kalmasına neden olacak kadar nezaketle burnunu kıvırdı ve onaylayan bir ses çıkardı.

Kuzey "O zaman şimdilik izninle," diyerek Masal'ın elbisesinin arkasından çekti. Birlikte uzaklaşırlarken, Masal kendisini ensesinden tutulup sürüklenen bir kedi gibi hissediyordu. Kedileri severdi ve onlara karşı bu kadar küçük düşürücü davranılmasına kesinlikle karşıydı. Ancak yine de hayvan severliğinin tutması için çok da uygun bir zaman olmayabilirdi. Kuzey tek kelime etmeden Masal'ı sürüklemeye devam etti ve kaldığı odaya geldiğinde kapıyı öyle hızlı açtı ki, zavallı kapı duvara çarparak şiddetli bir gürültü çıkardı. Ardından kapatmak için de aynı hareketi yapınca Masal duvarların titrediğine yemin edebilirdi. Ya da titreyen kendisiydi belki, tam emin olamamıştı.

Kuzey avına yaklaşan tehlikeli, siyah bir jaguar gibi asaletle ona doğru ilerlemeye başladığında, Masal çığlık atarak kaçma isteğini bastırmak zorunda kaldı. Ama bu geri geri hareket etmesini engellememişti. En sonunda duvara geldiğinde kaçacak başka bir yeri olmadığını fark etti ve sırtını duvara yaslayarak burnunun dibine kadar gelip yüzüne doğru eğilen Kuzey'e korkusunu belli etmeden bakmaya çalıştı.

Kuzey kolunu kaldırıp Masal'ın tam başının yan tarafına, duvara dayayınca Masal kendini ablukaya alınmış gibi hissetti. Gibi mi? Ne gibisi? Masal resmen ablukaya alınmıştı! Üstelik oldukça tehlikeli, sinirli ve seksi bir adam tarafından! Kuzey gözlerini Masal'ın gözlerine diktiğinde, Masal onu ilk gördüğünde yaptığı gibi sesli bir şekilde yutkundu.

Adam diğer eliyle yüzüne gelmiş bir tutam saçı parmaklarının arasına alıp konuşmaya başladığında, Masal nefesinin kesildiğini hissetti.

"Şimdi söyle bakalım. Sana, seninle her gece en az beş defa seviştiğimizi düşündürten şey tam olarak nedir?"

Konuştuğunda sesi, Masal'ın beklediği gibi sert ve soğuk değil, aksine boğuk ve sıcacıktı. Bu da Masal'ın düşünme yetisini fazlasıyla etkileyen bir durumdu. Özellikle de karnında biriken sıcaklığa bir anlam vermeye çalışırken.

"Şimdi tam olarak ne duydun bilmiyorum ama..."

Kuzey, Masal konuşmaya çalışırken parmaklarının arasında tuttuğu saç tutamını burnuna yaklaştırıp kokladığında, Masal tam olarak ne konuştuklarını unuttu. Masal hâlâ şoktayken Kuzey yavaşça "Çilek," dedi. Masal, Kuzey'in ona neden çilekli krema dediğini anlamıştı, çünkü duş alırken çilekli şampuan kullanmıştı. Sonra Kuzey sanki bir şeyler hatırlamış gibi yeniden ona dönünce, Masal birden nefes almayı unuttu. Gözleri çok daha koyuydu ama bu sinirden mi, yoksa başka bir şeyden mi emin değildi. Masal'a doğru o kadar çok eğilmişti ki neredeyse burunları birbirine değecekti.

"Tam olarak ne duyduğumu biliyorum, kızıl bela. Yanılmıyorsam içinde *'Kuzey'* ve *'Bir gecede beş defa'* geçen bir cümleydi," dedi alayla gülümserken. Ancak gülümsemesi yalnızca dudaklarında kalmıştı. Yine de bu haliyle bile nefes kesici gözüktüğü kesindi. Masal, Kuzey'in çekiminden çıkıp mantıklı düşünmeye çalıştı ancak adamın dudakları bir santim ötesindeyken bu biraz zor oluyordu.

"Benim hatam değildi," dedi kendisinin bile zor duyduğu bir sesle. Kuzey yeniden alayla bir kaşını kaldırınca da derin bir nefes almaktan başka bir tepki veremedi. Şu tek kaşını kaldıran insanları da bir türlü anlayamıyordu. Masal da çok uğraşmıştı ama bir türlü tek kaşını kaldıramamıştı. Hâlbuki yapabiliyor olsa, şu an çok da güzel kullanabilirdi. Lanet olsun! Onun yerine iki kaşım kaldırmayı denedi ancak Kuzey'in tepki vermediğine bakılırsa pek de başarılı olamamıştı. "Tamam, birazcık sallamış olabilirim," derken başını hafifçe yana doğru eğmişti.

"Birazcık mı?"

Kuzey'in sesindeki alay ve nefesinin tenine vuracak kadar yakınında olması Masal'ın içindeki sıcaklığın bin derece artmasına neden oldu. Epey bir salladığını Masal da biliyordu. Daha önce hiç seks yapmamış ve öpüşmemiş–Kuzey'in evinde olan sayılmazdı–birisi olarak bu konuda engin bilgi sahibi olmasını beklemiyordu herhalde, değil mi? Masal'ın aklına sayılmayan ilk öpücüğü gelince birden kaşlarını çattı ve sinirlendiğini hissetti. Bu aptal adam ilk öpücüğünü berbat bir şekilde çalmıştı ve bir de şimdi karşısına geçmiş ufacık masum bir yalan için ona hesap soruyordu. Densiz!

"Evet, birazcık! Hem, ilk öpücüğümü benden berbat bir şekilde çalmış bir adam olarak bu konuda bana kızmaya hakkın yok!" diyen Masal sinirle kollarını göğsünde birleştirdi ve kaşlarını çattı. Kuzey ise Masal'ın sözleriyle sanki başından aşağıya bir kova soğuk su dökülmüş gibi geriye çekilerek gözlerini Masal'ın yüzünde şüpheci bir şekilde dolaştırmaya başladı. Masal inatçı bir şekilde çenesini kaldırıp, korkusuzca Kuzey'in gözlerine baktı. Kuzey sonunda Masal'ın doğru söylediğini anlamış olacak ki sinirli ve şüpheci ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Nasıl oluyor da seni öptüğümü hatırlamıyorum peki?" diyen Kuzey ciddi anlamda şoka girmiş gibiydi. Masal bunun üzerine muzipçe gülümsedi.

"Sana bayıldığını söylediğimde bana inanmamıştın," diye karşılık verdi omzunu silkerken. Kuzey yeniden kaşlarını çatıp,

Masal'a sanki onu öldürecekmiş gibi bakmaya başladı. Masal bu adamı sinirlendirmekten bir şekilde zevk alıyor olmalıydı ya da belki de içinde gizli bir ölüm isteği vardı. Tam olarak sebebinden emin değildi ama Kuzey yine tehlikeli bir şekilde üstüne eğilmeye başlamıştı ve Masal dilini ne zaman tutmayı öğreneceğini ciddi anlamda merak ediyordu. Allah aşkına, artık yirmi altı yaşına gelmişti!

"Ben bayılmam!" dedi Kuzey kısık ama sert bir sesle. Masal bunun üzerine itaatkârca başını sallamaya başladı ancak hain dili yine ona ihanet etmişti.

"O zaman beni öptüğün an kendinden geçtin diyelim."

Kuzey'in daha da tehlikeli hale gelen gözleri bu sefer Masal'ın dudaklarına kaydı. Masal bunun üzerine dilini çıkarıp dudaklarını yalamaktan kendini alamadı. Kuzey'in çatık olan kaşları daha da çok çatıldı. "Demek o kadar iyi öpüşüyorsun?"

"Senden iyi öpüştüğüm aşikâr!" diyerek karşılık verdi Masal nereden geldiğini bilmediği bir cesaretle. Kuzey bunun üzerine yeniden tek kaşını kaldırdı. Lanet olasıca tek kaş!

"Bu konuda seninle tartışmak isterim. Öpücüğün tam olarak hangi kısmını sevmedin?" Kuzey, Masal'a bu soruyu sorarken eğlendiğini belli edercesine çarpık bir şekilde gülümsemişti ancak hesaba katmadığı bir şey vardı. Karşısındaki kadın normal değildi ki! Masal konuyu ciddi olarak düşünmek için elini çenesine koydu ve gözlerini kıstı. Kısacık öpücüğün nesinden hoşlanmadığını düşündü ve cevabı bulduğunda neşeyle gülümsedi.

"Birincisi çok kısaydı. İkincisi pek de tutkulu olduğu söylenemezdi. Yani öyle ayaklarım yerden kesilmedi ve başım dönmedi. Sence bir öpücükten çok şey mi bekliyorum? Yoksa gerçekten de bir öpücük insanın ayaklarını yerden kesebilir mi?"

Masal'ın meraklı yüzüne bakan Kuzey bir an gözlerini kırpıştırmaktan kendini alamadı. Bu kadın gerçekten de çılgının tekiydi ve Kuzey'in karşısına geçmiş ona bir öpücüğün nasıl olması gerektiğini soruyordu. Kuzey şimdi ona seve seve bir

öpücüğün nasıl olması gerektiğini gösterecekti. Bu amaçla ellerini Masal'ın çıplak omuzlarına koydu ve yavaşça aşağıya doğru indirmeye başladı. Ona dokunduğu yerleri adeta yanıyordu ve Kuzey bu işe Masal'a bir ders vermek için girdiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

"Bilmiyorum, belki de bunu yeniden test etmeliyiz." Masal kocaman yemyeşil gözlerini Kuzey'in gözlerine dikip şaşkınlıktan dudakları aralanmış bir şekilde bakakaldı. Güzel!

"B-ben emin değilim." Kuzey bu esnada ellerini iyice indirmiş ve Masal'ın ellerini tutmuştu.

"Ben de senin bir bilim insanı olduğunu sanmıştım." Kuzey bunları söylerken Masal'ın ellerini yavaşça kaldırıp başının üzerinde birleştirdi ve tek eliyle iki bileğini de tuttu. Masal hâlâ kocaman gözlerle ona bakarken, boştaki eliyle usulca şakağını okşamaya başladı.

"Ö-öyleyim tabii." Masal'ın bunu söylerken derin bir nefes alması göğüslerinin daha da belirginleşmesine neden olmuştu. Kuzey bundan faydalanarak elini yavaşça Masal'ın yanağından ve boynundan geçirerek göğüslerinin çıkıntısına getirdi ve orayı yumuşakça okşamaya başladı.

"O zaman bir deneye hayır demezsin herhalde?" Masal belli belirsiz başını salladığında Kuzey gülümsedi ve yavaşça eğilerek dudaklarını Masal'ın dudaklarına değdirdi. Tam olarak o an tüm dünyası sarsıldı. Bu lanet kadın göründüğü kadar lezzetliydi ve dudakları yumuşacıktı.

Masal, Kuzey'in dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğinde hafifçe inledi. Dün geceki ateş bu sefer daha da şiddetli bir şekilde tüm vücudunu sarmıştı. İlk temasın ardından öpücük daha talepkâr ve tutkulu bir hal almaya başlamıştı. Kuzey dudaklarıyla Masal'ın dudaklarına adeta işkence ediyor, her dokunuşunda Masal beyin hücrelerinden bir kısmını kaybettiğini hissediyordu.

Kuzey'in dilini dudaklarında hissettiğinde ise bacakları neredeyse tutmaz hale gelmişti. İçgüdüsel olarak dudaklarını

araladı ve Kuzey'in dilinin kendi diline dokunmasına izin verdi. Bu sırada neyse ki Kuzey onu kalçalarından tutmuş ve kendisine yaslamıştı. Yoksa Masal'ın yere yığılması an meselesiydi. Şimdi Kuzey, bir eli başının üstünde kollarını tutarken, diğer eli kalçasını avuçlayıp kendisine bastırmış bir halde onu öpüyordu. Aman Allah'ım! Hem de ne öpmek!

Masal baştan ayağa eriyordu ve tüm vücudu alev alevdi. Karnında toplanan sıcaklık şimdi daha aşağılara, vücudunun Kuzey'in vücuduna bastırıldığı yere doğru akıyordu. Masal tam daha mükemmeli olamaz derken, Kuzey kollarını bıraktı ve boşta kalan elini Masal'ın başının arkasına getirip öpücüğün daha da derinleşmesini sağladı. Masal da artık Kuzey'i taklit ediyordu. Hayal meyal Kuzey'in de inlediğini duyduğunda kalbinde bir mutluluk kuşu uçtu. Bu sefer de Masal kollarını Kuzey'in boynuna dolayıp ellerini ipek gibi saçlarına geçirdi. Saçları göründüğü kadar yumuşaktı ve Masal onlara dokunmaktan büyük zevk almıştı.

Kuzey dudaklarından ayrıldığında, Masal neredeyse ağlayacaktı ancak bu sefer bedenini farklı bir heyecan dalgası sarmıştı. Kuzey kulağının hemen altını öpüyor ve yavaşça aşağılara doğru iniyordu. Masal vücudunda bu kadar çok hassas nokta olduğundan bihaberdi ama şimdi hepsini sırasıyla öğreniyordu. Kuzey'in dudakları yavaşça çenesine, ardından da göğüslerinin çıkıntı yaptığı dekoltesine doğru ilerlerken Masal daha önce hiç fark etmediği bir ihtiyaçla kavrulmaya başladığını hissetti. Arada sırada inlemeler ve memnuniyet sesleri duyuyordu fakat bu seslerin kime ait olduğunu ayırt edecek durumda değildi. Kuzey'in, kalçalarını tutan ellerinden birisi elbisesinin eteğini kaldırmaya başladığında bir an cenneti gördüğüne yemin edebilirdi.

"...ortadan kayboldun."

Masal hayal meyal gelen İngilizce kelimeleri duyduğunda tam da Kuzey'in elleri kalçalarının kıvrımlarına ulaşmıştı ve Masal da zevkle mırıldanıyordu. Ardından Kuzey'in aniden

onu bırakması ve siper olurcasına arkasına dönmesiyle bir an dengesini sağlayamadı ancak askısı düşmüş ve eteği kalçasına kadar sıyrılmış elbisesiyle Zack'e şov yapmaktansa, Kuzey'in ona siper olmasına minnettardı.

Masal, Zack'i net olarak göremiyordu, çünkü dev gibi cüssesiyle Kuzey tam da önünde duruyordu. Masal onun geniş omuzlarına bakıp iç çekmemek için kendini zor tuttu. Şu an Kuzey'e bir koala misali sarılmak istiyordu ancak durumun buna pek de müsait olduğu söylenemezdi.

Kuzey, Zack'in geldiğine şükür mü etse, yoksa küfür mü etse emin olamıyordu. Zack gelmeseydi muhtemelen birazdan kızıl bela ile yatakta sevişiyor olacaktı ve bu da zaten karmaşık olan durumu daha da çok karıştıracaktı. Ama hayatında ilk defa kontrolünü bir kadını yalnızca öperek kaybetmişti.

Zack "Pekâlâ, sanırım yine sizi rahatsız ettim ama acil bir durum var," derken sesinden ne kadar da eğlendiği belli oluyordu. Kuzey arkadaşına sert bir yumruk atmamak için ellerini sıkmak zorunda kaldı ve son zamanlarda bunu ne kadar sık tekrarladığını düşünmemeye çalıştı.

"Konuş!" dedi Kuzey sesinin tüm BİS binasını donduracak kadar soğuk oluşuna aldırmadan.

"Leyla aradı ve bu akşamki kokteyli sana hatırlatmamı istedi. Sanırım sana ulaşamamış. Bu gecenin çok önemli olduğunu özellikle hatırlatmamı rica etti."

Kuzey gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bu gece tamamen aklından çıkmıştı. Çok önemli bir kokteyl vardı ve bilişim bakanı da dâhil olmak üzere birçok devlet yetkilisinin yanı sıra, özel sektörde çok güçlü olan iş adamları da katılacaktı. Bir nevi bilişim dünyasının Oscar töreni yapılacaktı ve Kuzey'in hem istihbarat açısından, hem de kendi şirketinin yararına bu kokteyle katılması gerekiyordu. Bu sırada Zack'in gözleri arkasındaki bir noktaya takılınca Kuzey de hafifçe yana doğru döndü ve gördüğü manzara karşısında ne tepki vermesi gerektiğinden emin olamadı.

Masal bacaklarını sabitlemiş ancak belinden yana doğru eğilerek Kuzey'in arkasından Zack'e bakıyordu. Saçları karışmış ve dudakları şişmişti. Bu haliyle Kuzey'e küçük yaramaz bir çocuktan, seksi baştan çıkarıcı bir kadına kadar her şeyi anımsatıyordu. Bu kadınla ne yapacaktı Allah aşkına?

"Leyla kim?" Masal bu soruyu, sesindeki merak tınısını saklayamayarak sormuştu. Kuzey bir anda akşamki kokteyle giderken bu baş belasıyla ne yapacağını düşünmeye başladı.

"Kuzey'in asistanı."

Zack soruyu Kuzey'in yerine cevapladığında Masal rahatlamaya benzer bir ses çıkardı ve bu ses Kuzey'in aklına onun biraz önce kollarında erirken çıkardığı sesleri getirdi. Ve yumuşacık tatlı dudaklarını... Ve seksi sıkı poposunu... Ve sütun gibi pürüzsüz bacaklarını... Kahretsin! Bunları düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

"Haber verdiğin için teşekkür ederim, Zack. Ben halledeceğim." Zack yine sinir bozucu bir şekilde gülümseyerek ve görünen o ki yaşamına değer verdiği için durumla ilgili yorum yapmadan odadan çıktı. Kuzey ise Masal'a bakmadan kapıya doğru ilerlemeye başladı. Tam çıkacakken geri döndü ve biraz öncekini aratmayan sert bir sesle Masal'ı uyardı.

"Beni burada bekle! Eğer kapıdan dışarı tırnağını çıkarırsan o güzelim boynuna yazık olur," dedi ve ardından kapıyı açtığı gibi sertçe yeniden kapattı.

***

Kuzey, Freya Odası'na ulaştığında tüm takımın orada olduğunu gördü. Normalde Alben ile konuşup kızıl kafanın bu gece için merkezde kalması gerektiğini söyleyecekti. Her ne kadar Alben ile yalnız konuşmayı tercih etse de, uzun zamandır ekibin tamamını bir arada görmemişti ve bu şekilde toplanmak iyi olmuştu.

"...Orta Doğu'da kazanlar kaynamaya başladı. Tüm dünyadaki bilgi bankalarında bir sızıntı olduğunu düşünüyoruz ve

Kyle Kohen cinayetinin de bununla bir ilişkisi olduğu şimdilik en kuvvetli tahminimiz."

Kuzey kapıdan girdiğinde konuşmakta olan Alben sustu ve herkes ona baktı. Kuzey konuyu uzatmayı sevmezdi, bu yüzden direkt olarak konuşmaya başladı.

"Bugün yaklaşık beş saat çantanın anahtarını çözmeye çalıştık ancak kullanılan şifre yazılımı şu ana kadar bilinen ve kullanılan bir yazılım değil. Özel olarak bu çanta için geliştirilmiş ve yapay zekâ ile duruma göre kendisini yenileyebiliyor."

Zack onaylarcasına başını salladı ve Alben yine hiçbir duygu belirtisi göstermedi. Freya Odası ekibin toplantılarını yaptığı odaydı ve diğer odalara göre daha teknolojik tasarlanmıştı. Odalar isimlerini İskandinav mitolojisinden alıyordu. Freya ise aşk ve güzellik tanrıçasıydı. BİS'te genellikle silahlar ve teröristler konuşulduğu düşünülünce, BİS kurucularının sıra dışı bir espri anlayışı olduğu açıkça ortadaydı.

Zack odanın ortasındaki masanın üzerine üç boyutlu olarak birkaç grafik ve gün içinde Kuzey ile yaptıkları çalışmaların bir özetini çıkardı. Lucas ve Alex dikkatli gözlerle bilgi akışını takip ederken, Alben duygusuz gözlerini bir süre akışa diktikten sonra konuşmaya başladı.

"Görünen o ki oldukça zeki bir rakibimiz var. Bu algoritma neredeyse mükemmel bir şekilde tasarlanmış. Zack ve Kuzey'in bu konuda çalışmaya devam etmesini istiyorum. Alex, Lucas ve Kagawa şüpheli listesindeki şirketleri ve bireysel hacker'ları araştıracaklar."

Bu noktada duraksayarak gözlerini Kuzey'e dikti ve konuşmaya devam etti.

"Ayrıca Masal Kılıç'ın sorumluluğu Kuzey'in üstünde olmaya devam edecek. Kızı bir an bile gözünün önünden ayırmanı istemiyorum. Çok kritik bir işin içinde olduğumuz aşikâr ve belki de aradığımız anahtar kızın kendisi. Bu yüzden çok dikkatli olmalıyız."

Kuzey kızıl kafanın ismini duyunca derin bir nefes almamak için kendisiyle mücadele etti ve konuşmaya başladı.

"Ben de bu konuyu konuşmak istiyordum aslında. Bu gece katılmam gereken bir kokteyl var ve bu kokteyl hem BİS açısından, hem de Infinity Tech açısından oldukça önemli."

Alben yine duygusuz bir ifade ile ona bakmaya devam edince, Kuzey kendini yavru kedisini başından atmaya çalışan bir sahip gibi hissetse de bunu belli etmedi.

"Yani bu gece kıza başka birisinin refakat etmesi gerekecek," diyerek sertçe sözlerini tamamladı.

Alben henüz cevap veremeden Alex neşeli ve fazlasıyla istekli bir sesle "Ben bu görevi seve seve kabul ederim," deyince, Kuzey onun gırtlağına yapışmakla suratına bir tane patlatmak arasında kaldı. Alex'in canını fena halde yakmak istediği kesindi ancak henüz nasıl yapacağına karar verememişti. Neden kızıl belayı başından atacağı için sevinmediği ise ayrı bir tartışma konusuydu.

"Masal fazlasıyla neşeli ve eğlenceli bir kadın bence. Her şeyde olduğu gibi, güzel kadınları oyalamak konusunda bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz," diyerek kadınları ona hayran bırakan ancak şu an Kuzey'i sıkı bir dövüşe teşvik eden çapkın bir gülümseme ile sözlerine devam etti.

Kuzey çenesinde bir kasın atmaya başladığını hissetmişti fakat Alben dikkatle Kuzey'e baktıktan sonra Alex'e döndüğünde alnında bir damar çıkmıştı. Sinirden!

Alben "İşinizi yaptığınız sürece benim için bir sıkıntı yok," diyerek seri hareketlerle yerinden kalktı. Kuzey ne olduğunu bile anlayamadan Alben'in önüne geçti ve o an ağzından dökülen kelimelere kendisi bile inanamadı.

"Tekrar düşündüm de, bu gece kokteyle zaten bir eşle katılmam gerekiyor ve bu saatten sonra birisini ayarlamak çok zor. Bu yüzden Masal'ın da benimle kokteyle katılması en mantıklısı olacaktır."

Alben, Kuzey'e bakıp iki kaşını kaldırdığında, Kuzey ondan ilk defa böyle bir tepki aldığı için biraz saçma davrandığını anladı. Ama umurunda değildi. Kızıl kafayı Alex'in kollarında düşündüğünde hissettiği öfkenin yanında, Alben'in kaş kaldırması çocuk oyuncağı kalıyordu.

"Dediğim gibi, işinizi yaptığınız sürece benim için sıkıntı yok," diyen Alben sert adımlarla odadan çıktı. Kuzey arkasını döndüğünde, Alex ve Lucas'ın ilgili gözlerle ona baktığını gördü. Zack ise alenen gülüyordu.

Zack "Kıskançlık sana çok yakışıyor," dedi ancak Kuzey çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

"Bana bir iyilik yap ve gidip kendi bacağını kır, Zack. Yoksa ben yapmak zorunda kalacağım!" diyen Kuzey, arkadaşlarından gelen şaşkınlık ve eğlence nidaları arasında odadan çıktı ve bu gece baş belası ile ne yapacağını düşünerek odasına doğru ilerlemeye başladı.

***

Masal tavandaki desenleri ezberleme işini yaklaşık yarım saat önce tamamlamıştı. Tavanda daha önce fark etmediği bazı desenler vardı ve Kuzey onu dağılmış bir halde bırakıp gittiğinden beri yatağına yatmış tavanı inceliyordu. Şimdi gözünü kapatıp tavanın aynısını çizebilirdi çünkü görsel hafızası çok iyiydi ancak bu, ne yazık ki sıkıldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Kuzey onu buraya bırakıp gideli neredeyse iki saat olacaktı ama hâlâ bir haber yoktu ve Masal yeniden sıkıntıdan patlama raddesine gelmişti. En sonunda kapı tıklatıldığında yerinden öyle bir heyecanla zıplamıştı ki, neredeyse tavandaki desenlerle bir olacaktı. Anlaşılan sonunda Allah dualarını duymuştu.

"Masal Hanım, müsait misiniz?"

Masal bu kibar hitap şeklini duyunca hayal kırıklığına uğradı. Onun beklediği daha çok 'kızıl bela' tarzında bir böğürmeydi ve bu böğürmeyi neden özlediğini bilmiyordu.

"Evet, buyurun."

Sarışın ve profesyonel görünümlü bir kadın elinde kocaman bir kutu ile kapıdan girdi. Kadın tamamen duygusuz ve mesafeli bir şekilde konuşmaya başladığında Masal neler olduğunu çözmeye çalışıyordu.

"Merhaba Masal Hanım, ben Jane. Kuzey Bey beni, sizi düzgünce ve normal renk yelpazesinde giydirip, bir saat sonra onunla buluşacağınız yere götürmek için görevlendirdi."

Masal kadına boş gözlerle bakarken, kendi renk seçimlerinin nesi varmış diye düşünmekten kendini alamadı. Renkli olmayı seviyordu. En başta zaten renkli doğmuştu, değil mi?

Kadın, Masal'ın biraz önce yattığı yatağa kutuyu bırakıp içini açmaya başladı. "Kuzey Bey, otuz altı beden olduğunuzu ve iç çamaşırında seksen-B giydiğinizi söyleyerek bu elbiseyle iç çamaşırlarını gönderdi. Ayakkabı numaranızı da otuz altı olarak bildirdi ve uygun ayakkabıları da ekledi."

Masal, Kuzey'in onun tüm ölçülerini nasıl tam olarak bildiğine hayret ederken, birden aklına vücudu üzerindeki yoğun çalışması geldi ve kızardığını hissetti. Özellikle de kalçasına bastırdığı elini ve göğüslerinde oyalanan dudaklarını hatırladığında. Neyse ki Jane onun utandığının farkında değil gibiydi.

"Lütfen iç çamaşırlarınızı ve elbisenizi giyin. Sonra ben saçlarınız için size yardımcı olacağım," diyen Jane, simsiyah ipek bir elbiseyi ve Masal'ın hayatında gördüğü en seksi siyah iç çamaşırı takımını ona uzattı. Masal kızarıp bozarırken tamamen ifadesiz bir şekilde duruyordu. Masal kadının nasıl olup da bu kadar soğukkanlı davrandığını bir türlü anlayamamıştı. Çok sorgulamadan kıyafetleri aldı ve koşarak banyoya gidip üstünü değiştirmeye başladı.

Siyah gece elbisesi göğüslerinin hemen altından beline kadar çapraz bir şekilde iç içe geçmiş minik parlak taşlarla süslenmişti ve derin bir göğüs dekoltesi vardı. Askıları çok ince değildi ve aynı minik taşlardan orada da vardı. Arkadan çaprazlanan askıları yanlarından birleştirilmişti ve elbise kalçasına tam olarak oturup aşağıya doğru ipekten bir deniz gibi süzülerek

iniyordu. Siyah dantelli iç çamaşırları en kaliteli ipektendi ve vücuduna tam oturmuştu. Masal elbiseyi giyip aynada kendine baktığında, daha önce ona hiç bu kadar yakışan ve sanki onun için dikilmişçesine üzerine oturan bir elbise giymediğini düşündü. Tek kelimeyle mükemmel olmuştu.

Banyodan çıktığında Jane'i ayakta beklerken buldu ve gözleri parlayarak ona doğru gidip kendi çevresinde bir tur attı.

"Mükemmel oldu, değil mi?" dedi heyecanla. Ancak Jane yine tamamen duygusuz bir şekilde bakıyordu ve konuştuğunda da sesinde heyecandan eser yoktu. Bu kadın nasıl bir insandı böyle? Birkaç çığlık, tatlım, güzelim kelimeleri, fazla kilolar, ışıltılı takılar ve seksi erkekler hakkında konuşmak da mı yoktu? Biraz dedikoduya da hayır demezdi açıkçası. Özellikle de bu dedikodular Kuzey hakkında ise. Bu işte kesinlikle bir bit yeniği vardı.

"Vücudunuzun kıvrımlarıyla elbisenin dikiş yerlerinin uyumu gerçekten mükemmel olmuş."

Masal bu ilginç cevap karşısında Jane'i daha dikkatli bir şekilde incelemeye başladı. Kadının sanki tüm hal ve tavırları birazcık... Mekanik gibiydi. Mekanik! Aman Allah'ım! Bu olamazdı, değil mi? Jane bir robot muydu yani? Masal robot teknolojisine aşinaydı ve daha önce insana birebir benzeyen robotların yapıldığını okumuştu. Ancak daha önce hiçbir tanesiyle karşılaşmamıştı. Küçük çaplı bir şok yaşarken, bu teorisini test etmek için bir deneme yapmaya karar verdi.

"Jane, merak ediyorum da, Beethoven'ın doğum tarihini biliyor musun?"

"17 Aralık 1770."

"Charles Babbage kaç yılında öldü peki?"

"18 Aralık 1871."

"Bana on sekiz üzeri altı çarpı elli dokuz eksi üç yüz altmış beş bin iki yüz kırk yedi işleminin sonucunu söyler misin?"

"İki milyar altı milyon üç yüz elli beş bin dokuz yüz altmış dokuz."

"Vay canına! Demek sen bir robotsun! Üstelik de mükemmel bir robot!"

Jane, Masal'ın bu coşkulu tavırları karşısında yine sabit bir şekilde durmaya devam edince, Masal bu defa bir kahkaha attı. Aklına takılan, test etmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Öncelikle, acaba tenine dokunmak nasıl bir his veriyordu çok merak ediyordu. Bu düşünce ile öne doğru uzandı ve Jane'in yüzüne dokundu.

"Aman Allah'ım! Teninin bir insandan hiçbir farkı yok. Bilmesem insan olduğuna inanırdım," derken gözleri heyecanla parlıyordu. Sonra istemsizce kadının göğüslerine bakıp gözlerini kıstı. Acaba onlar da... Masal düşüncelerinin gittiği yönü fark ederek dehşetle kafasını salladı. Biraz önce resmen bir robotun göğüslerine dokunmak istemişti! Kahretsin! Büyük ihtimalle burada kapalı kalmak beyin hücrelerine düşündüğünden çok daha fazla hasar veriyordu. Silkelenerek kendine geldi ve "Kızım, seninle çok iyi anlaşacağımıza eminim," diyerek makyaj masasına oturdu.

***

Aradan geçen bir buçuk saatte Kuzey artık duvarları yumruklayacak kıvama gelmişti. Bu lanet olasıca kızıl bela nerede kalmıştı? Beklemekten ve bekletilmekten nefret ederdi. Özellikle bir kadını beklemekten iki kere nefret ederdi! Jane'den, tam olarak bir saat sonra Masal'ı çıkışa getirmesini istemişti ancak anlaşılan o kızıl bela Jane'i bile çileden çıkarmayı başarmıştı. Yoksa bir robotun emirlere kolay kolay karşı gelmesi mümkün değildi. Hatta imkânsızdı. Bu yüzden büyük bir sinirle kızıl belanın kaldığı odaya doğru ilerlemeye başladı. Bir hışımla kapıyı açtığında Jane'in güldüğünü duydu. Bir dakika! Jane'in *güldüğünü* mü? Jane gülemezdi ki! Allah aşkına, o bir robottu! Burada yine ne haltlar dönüyordu?

"...ve ondan sonra da pembenin ona çok yakıştığını söyleyip tabanları yağladım." Masal'ın neşeli sesi de kulaklarına geldiğinde Kuzey artık aktif bir volkandan bile daha tehlikeli hale gelmişti.

"Masal!" diye kükredi. Banyonun içinden birkaç tıkırtı geldi ve kısık sesli konuşmalar duyuldu. Kuzey sinirle kollarını göğsüne kavuşturmuş beklerken birden gözüne siyah bir ipek yığını takıldı, sonra da gümüş rengi ince topuklu ayakkabılar. Kafasını biraz daha kaldırdığında ise son yirmi dört saattir sıklıkla olduğu gibi şaşkınlıktan küçük dilini yutma aşamasına geldi. Karşısında çok güzel bir kadın vardı. Kızıl saçları dağınık bir şekilde tepesinde toplanmış ve birkaç ufak bukle bembeyaz boynundan aşağıya dökülüyordu. Yeşil gözlerini ortaya çıkaran buğulu makyajı ve üzerine mükemmel bir şekilde oturmuş, bembeyaz teninde adeta parlayan siyah elbisesiyle ateşi ve suyu birlikte taşıyordu sanki. Siyah ve kızıl günaha çağırırken, beyaz teni melekleri anımsatıyordu. Sanki günah ve sevabın tek bedende hayat bulmuş hali gibiydi.

"Efendim."

Kuzey kadının sesini duyduğunda gözlerini birkaç defa açıp kapamak zorunda kaldı.

"Masal?" dedi Kuzey şaşkınlıkla.

"Kuzey?" diyerek cevapladı karşısındaki kadın. Bu kadın Masal olamazdı. Kuzey onu bu elbise ile görmenin kendisini bu kadar sarsacağını düşünmemişti.

"Masal Kılıç?" dedi yeniden üstüne basa basa.

"Üzgünüm, ben senin soyadını bilmiyorum," diye karşılık verdi bu sefer Masal olduğundan şüphelenilen kadın gülümseyerek. Şimdi Kuzey'e kadının gülümsemesi bile bir farklı geliyordu.

Kuzey bu defa kendini toparlayarak, "Karaarslan," dedi.

"Efendim?" Şaşırma sırası bu sefer Masal'a geçmişti

Kuzey bu defa daha da net bir sesle "Kuzey Karaarslan," dedi. "Tam ismim bu."

Masal bunun üzerine yeniden gülümsedi ve kendinden emin adımlarla Kuzey'e doğru ilerleyerek elini Kuzey'in smokininin kapattığı göğsüne koydu. Kuzey şu an smokininden nefret ediyordu ve Masal'ın çıplak vücuduna dokunmak için resmen avucunun içi kaşınıyordu. Tam bu sırada Masal, Kuzey'e daha da yaklaştı. Topuklular sayesinde aralarındaki boy farkı azalmıştı ve Masal nefesi onun boynuna değecek şekilde konuştu.

"O halde, bu geceye hazır mısın, Kuzey Karaarslan?"

Masal sözlerini tamamladıktan sonra öyle bir gülümsedi ki, Kuzey o an başının ömrü boyunca karşılaşmadığı kadar büyük bir belaya girdiğini anladı. Ancak ne yazık ki bu defa kurtulması o kadar da kolay olmayacak gibiydi.

***

"Bu... Bu... Bu ne?"

Masal en tiz sesiyle bağırırken, Kuzey keyifle gülümsüyordu. Çünkü kızın arabalara olan düşkünlüğü nedense Kuzey'i fazlasıyla eğlendiriyordu.

"Bu bir Jaguar XJ220 mi? Üstelik de gece mavisi! Özel siparişle mi getirttin? Allah'ım, elbisemin mahvolacağını bilmesem şu an düşüp bayılabilirim! Zaten Çırağan Sarayı'nda bir kokteyle katılacağımızı söylediğinde bir şok yaşamıştım ama bu..." Cümlesini tamamlamadan hayran gözlerle arabaya döndü ve iç çekerek huşu içinde devam etti. "Dostum, arabalarını seviyorum!" diyerek kollarını iki yana açıp arabanın kaputuna sarıldı. Başka birisi bu hareketi yapıyor olsaydı, Kuzey muhtemelen onu döverek arabasından uzaklaştırırdı. Ama Masal'ın, arabasını bir bebek edasıyla sevmesi ve okşamasında Kuzey'i durduran bir şey vardı. Çatlak kadın arabasına resmen sarılmıştı ve küçük beyaz elleriyle onu okşuyordu. Kuzey bir an arabasını kıskanmak gibi bir duygunun içinde belirdiğini hissetti ancak ışık hızından bile süratli bir şekilde bu duygudan kurtuldu. Çatlak bir kızıl onu değil de arabasını okşuyor diye

surat asacak değildi! Ancak suratı nedense bu konuda kendisiyle hemfikir değilmiş gibi çoktan asılmıştı bile. Bu farkındalıkla Kuzey sert bir sesle konuşmaya başladı.

"Arabayla sevişmeniz bittiyse artık gidelim," diyerek kaba bir şekilde arabanın kapısını açıp içine oturdu. Ancak Masal sanki oyunu bölünmüş bir çocuk gibi somurtarak yolcu kapısına değil de, onun oturduğu sürücü tarafına gelince, Kuzey içinden *Bu kadın yine ne yumurtlayacak acaba?* diye geçirdi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes almamak için kendini zor tutuyordu.

"Yalnızca ön sevişme yapabildik. Ama eğer sen izin verirsen başladığımız işi bitirebiliriz," diyerek gülümsediğinde, Kuzey vücudunun bireysel olarak hareket etmeyi seven kısmının iş başına geçtiğini hissetti. Masal ile yaşadığı ön sevişmeyi hatırlayıp, eğer tam sevişme yaşasalar ne kadar tatmin olacağı düşüncesi beynini işgal ettiğinde, kokteylin canı cehenneme deyip Masal'ı misafir odalarına sürüklemek üzereydi. Ancak Masal'ın hâlâ kapının önünde dikildiğini fark ettiğinde, onun aslında ne demek istediği birden kafasına dank etti. Lanet olasıca aklı sürekli sevişmekte olduğu için, Masal'ın ne ima ettiğini çok geç anlamıştı.

"Aklından bile geçirme! Arabanın sürücü koltuğuna gerekenden bir santim bile fazla yaklaşırsan, seni dışarı atarım!" dedi kelimenin tam anlamıyla gürleyerek. Kuzey'in, arabalarını sakar kızılın elinde heba etmeye hiç ama hiç niyeti yoktu!

Masal bu tepkinin üzerine bir çocuk gibi alt dudağını düşürünce, Kuzey'in gözleri bir an oraya takılı kaldı. Öpüşürlerken o kısmın özellikle ne kadar yumuşak olduğunu hatırlayınca, biraz önce sarıldığı ön kaputa onu yatırmamak için ciddi anlamda çaba sarf etmesi gerekti. Kuzey daha fazla onun etkisinde kalmamak için kafasını çevirdi ve arabayı çalıştırdı.

"Geliyor musun, yoksa burada dikilmeyi mi tercih edersin?" dedi bu sefer daha sakin bir sesle.

Masal resmen yerinden zıplayarak, koşup yolcu koltuğuna oturdu. Kuzey hiç beklemeden gaza bastı ve BİS [illegible]

yeraltı yollarında ilerlemeye başladılar. Bu yollar sayesinde şehirdeki kritik noktalara çabucak ulaşabiliyorlardı ve bu şekilde Masal'ın merkezin yerini anlamasına imkân yoktu. Kuzey tam yaptığı süratin tadını çıkarırken, Masal birkaç saat önce onu öptüğünde çıkardığına benzer bir ses çıkardı. Bu ses bir tür mutluluk mırıltısına benziyordu.

"Yaklaşık olarak otuz altı saatte Bucket Liste'mden altı maddeyi tamamladım," diyerek ellerini çırpmaya başladı. Kuzey bu liste ile kesinlikle ilgilenmiyordu.

"Hangi maddeler?" diye sorduğunda tam olarak Masal ve Bucket Liste'sinin ne kadar da umurunda olmadığını düşünüyordu. Sanki lanet olasıca tüm uzuvları artık beyninden bağımsız hareket etmeye başlamıştı, çünkü umurunda olmadığını düşündüğü bir konu ile ilgili soru sormaya başlayan çenesi bile beynini dinlemiyor gibiydi.

Masal yüzünde kocaman bir gülümseme ile ona döndü ve ilkokul çocuğu gibi parmaklarını kaldırıp saymaya başladı.

"X-Ray cihazlarının içini gördüm. Bugatti Veyron'a bindim. Jaguar'a biniyorum. Mükemmel bir gece elbisesi giydim. Çırağan Sarayı'nda bir kokteyle katılıyorum ve..." derken sesi o kadar alçalmıştı ki Kuzey, Masal'ın tam olarak ne dediğini anlayamadı.

"Beş etti. Son maddeyi duyamadım," dedi merakına yeniden yenik düşerek ancak sesinin sertliğinden bir şey kaybetmeden. Masal buna cevaben yine mırıltıya benzer bir ses çıkardı. Bu durum Kuzey'in ciddi anlamda sinirini bozmaya başlamıştı.

"Lanet olsun! Neden biraz önce arabayı gördüğünde kullandığın ses tonunu kullanmıyorsun da, onun yerine mırlamayı tercih ediyorsun?"

Masal, Kuzey'in bu sert çıkışı üzerine kaşlarını çatıp kollarını göğsünün altında birleştirdi. Bu şekilde göğüslerinin dolgunluğu daha da belli olmuştu.

Odaklan, Kuzey!

"Evet, seni dinliyorum!" diyerek üsteledi. Bu utanmaz, sakar kızın ne sakladığını gerçekten merak etmeye başlamıştı. Yoksa Alex'le mi bir şeyler yapmıştı? Bu düşünce bir balyoz gibi kafasına vururken, direksiyonu tutan elleri farkında olmadan daha da sıkılaştı. "Yoksa bir İngiliz ile sevişmek de mi listendeydi?" dedi sesindeki soğukluğu saklamadan.

Masal şaşkın gözlerle Kuzey'e baktı ve o kadar masumane konuştu ki. "Senin İngiliz olduğunu bilmiyordum," dedi sanki mikroskopta daha önce keşfedilmemiş bir canlıyı inceler gibi.

"Ben İngiliz değilim!"

"O halde neden..."

Masal cümlesini yarım bırakırken, yüzünde oluşan farkındalık sayesinde Kuzey belki de arada sırada çenemi biraz tutmalıyım diye düşündü. Ama yalnızca birazcık düşündü. Özellikle de hemen yanında oturan, ona her an saldıracakmış gibi görünen ve kendini aslan zanneden bir kedi yavrusu varken.

"Benim Alex'le seviştiğimi mi düşündün?" dedi yüzü kızarırken.

Kuzey onun yüzünün şehvetten kızarmasını, sinirden kızarmasına tercih ederdi ancak ne yazık ki şu an kesinlikle sinirden kızarıyordu ve bu pek de hayra alamet değildi.

"Belki biraz..."

Kuzey ilk defa bir kadın karşısında ne diyeceğini bilemez halde kalıyordu. Kızıl kafa yine, yeniden ona ilkleri yaşatmaya devam ediyordu.

"Seni zorba herif! Seninle neredeyse bademcik ameliyatına girdikten hemen önce ya da sonra her ne lanet zamanda olduğunu düşündüysen, gidip başka birisiyle seviştiğimi mi zannettin? Üstelik de neredeyse sayılmayan ilk ve sayılmaması gunah kapsamına girebilecek ikinci öpücüğümü çaldıktan sonra!"

Kuzey onun kurduğu karmaşık cumleden anladığı kadarıyla, kızıl kafa ilk ve ikinci öpücüklerini kendisiyle yaşamıştı ve bunun üzerine onun Alex'le seviştiğini düşünmesine de tema

halde içerlemişti. Hatta o kadar içerlemişti ki, büyük ihtimalle biraz sonra Kuzey'i de içerletecekti. Hatta bu içerletme işlemi muhtemelen ağır bir cisimle kafasına vurmak suretiyle gerçekleşecekti. Masal ilk öpücüğünün Kuzey'le olduğunu söylemişti zaten. Şimdi Kuzey, ikincisinin de onunla olduğunu duyunca nedense keyfinin yerine geldiğini hissetti. Tabii o sırada Masal'ın öldürücü bakışlarına maruz kalmasaydı daha da keyifli hissedebilirdi.

Tam Masal yeniden ağzını açacaktı ki Kuzey, Çırağan Sarayı'nın bahçesine giriş yaptı ve Masal konuşmak bir yana, sanki dilini yutmuş gibi kalakaldı. Sonra Kuzey'e dönüp kafası karışmış bir şekilde "Nasıl oluyor da, ben ne olduğunu bile anlamadan buraya gelebiliyoruz?" diye sordu.

Kuzey geniş omuzlarını silkerek "Senin dikkatsizliğin," dediğinde çoktan arabadan inmişti. Masal'ın kapısını açmaya zahmet etmeden ilerlemeye başladı. Masal hâlâ onun arkasından bakarken "Acele etmezsen kapıdan giremeyeceksin, kızıl kafa!" dedi.

Masal hızla arabadan inerken homurdanıyordu. İntikamı çok acı olacaktı.

***

Masal, Çırağan Sarayı'na Kuzey'in kolunda girdiğinde heyecandan titriyordu. Bir yandan koluna dokunduğu, sıcaklığını ve kaslarını hissettiği adamın cazibesine kapılırken, bir yandan da önündeki enfes manzara nefesini kesiyordu. Işıl ışıl parlayan Boğaz Köprüsü ve boğazın sakin sularında oynaşan şehrin ışıkları Masal'ı adeta büyülemişti.

"Bana bak, kızıl bela! Sakın ağzını açıp konuşmaya kalkma! Bir soru sorulduğunda yalnızca evet ya da hayır diye cevap ver."

Ve büyü bozulmuştu. Bu adam yanındayken bozulmaması mümkün değildi zaten. Huysuz adam, ne olacak! Masal kaşlarını çatıp ona pis pis baktıktan sonra yeniden önüne döndü. Kuzey'in moralini bozmasına izin vermeyecekti ve akşamın tadını doyasıya çıkaracaktı.

"Ayrıca sakarlığına dikkat et! Biliyorsun, Çırağan Sarayı milli saraylardan ve devlet tarafından korunuyor. Eminim ulusal felaket ilan edilmek istemezsin."

Pekâlâ, buraya kadardı. Biraz sakar olabilirdi ama Kuzey de bin yıllık çınarları bile kıskandıracak kadar odundu. Masal ağzını açıp bir şey diyor muydu?

"Biraz daha bana emir vermeye devam edersen, bu gece Çırağan Sarayı'nın yok oluşu en son endişen olacak," dedi soğuk bir şekilde ve Kuzey'in kolundan ayrılarak sert adımlarla kalabalığa karıştı. Yanından geçen garsondan bir kadeh şampanya aldı ve misafirleri dikkatle incelemeye başladı. Erkeklerin hepsi oldukça şık smokinlerinin içinde fazlasıyla seçkin görünüyorlardı. Kadınlar da aynı şekilde çok şık ve burunları havadaydı. Hemen hemen hepsi sanki baston yutmuş gibi dimdik duruyor, çok nadiren gülümsüyor ve bir soru sorulduğunda hafifçe başlarını eğerek cevap veriyorlardı.

Masal bir an hepsinin Jane gibi robot olduğundan şüphelendi ancak birkaç tanesini içkilerini nezaketten ölerek içtiklerini görmüştü. Bir robotun yazılımına göre ona her şeyi öğretmek mümkündü ancak yemek ya da içmek imkânsız olanlar arasındaydı. Yine de teknolojinin ne kadar ilerlediğinden hiçbir zaman emin olamazdı. Kim bilir, belki de yemek ve içkiyle çalışan robot üretmişlerdi. En sonunda kadınlardan birinin gözlerini dikip ona kuşkuyla bakmasının ardından, Masal onların robot olmadığından emin oldu. Çünkü kadın Masal'a bildiğin mahalledeki dedikoducu Hatice Teyze gibi bakıyordu. İşte bunu taklit etmiş olmaları imkânsızdı.

Masal onların bu halleriyle eğlenmek için kendi burnunu hafifçe kaldırdı ve havalı bir şekilde konuşmayı denedi.

"OSI Model ile ağ farkındalığına sahip cihazlarda çalışan uygulamaların birbirleriyle nasıl iletişim kuracakları tanımlanır," dedi en sevdiği bilgisayar terimlerinden birinin tanımlamasını yaparak. Konuşma şekli kendine bile komik gelmişti ve kıkırdamaya başladı. Tabii bunda biraz önce içtiği yarım kadeh

şampanyanın da etkisi olabilirdi. Masal çok çabuk sarhoş olan insanlardandı ve ilaçlar bile onu normal insanlara göre çok daha fazla etkilerdi. Mesela bir ağrı kesici alması kafayı bulmasına yetiyordu.

"Aman Allah'ım! Bu kadınlar böyle kasıntı yaşarlarsa çok yakında burunlarını havada tutmaktan boyun fıtığı olacaklar," dedi bu sefer daha fazla kıkırdayarak.

"Ayrıca bu konuşmalarınızı duyarlarsa, gözlerinden çıkan öldürücü bakışlarla sizi de yaralamaları mümkün," dedi arkasından gelen tok bir erkek sesi. Masal birden irkilerek geriye döndü. Şaşkınlıkla karşısındaki iri adama bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Adam neredeyse Kuzey kadar iriydi ve gece kadar siyah saçlarını bir çift delici açık mavi göz tamamlıyordu.

"A-affedersiniz..." Masal bunu söyledikten sonra arkasını dönüp gitmeye yeltendi ancak adamın sesi onu durdurdu.

"Benden özür dilemenize gerek yok. Sadece ilk defa OSI Model'in tanımlamasını kendi kendine yüksek sesle söyleyen bir kadınla karşılaşıyorum."

Masal bunu duyduğunda ne tepki vereceğini şaşırdı. Bu şaşkınlığı yüzünden okunmuş olacak ki adam gülümseyerek elini uzattı.

"Kabalığımı bağışlayın. Kendimi tanıtmadan konuşmaya başladım. Adım Jason Soyalp." Masal bir adamın eline, bir de suratına baktı ve görgüsüzlük ettiğini fark edip elini uzattı.

"Masal Kılıç. Memnun oldum."

"Ben de memnun oldum," dedi adam bu sefer gülümseyerek. Gülümsediğinde bembeyaz dişleri ortaya çıkıyordu ve kesinlikle çarpıcı bir görüntü ortaya koyuyordu. Ancak Masal yine de Kuzey'i gördüğünde hissettiği o karmaşayı hissetmiyordu. Anlaşılan, oyunbozan bedeni bir keçi kadar huysuz adamları daha çekici buluyordu.

"Sizin gibi ilginç ve göz alıcı bir bayanı böyle bir kokteylde gördüğüm için biraz şaşkınım açıkçası."

Masal, adamın bu sözlerine karşılık ne demesi gerektiğini pek bilmiyordu. Kuzey odunu, cevap olarak sadece *evet* ya da *hayır* kullanabileceğini söylemişti ancak bu iki kalıp adamın sorduğu soruya hiç uymuyordu. Ayrıca, Kuzey'in canı cehennemeydi. Bu yüzden biraz doğaçlama yapmaya karar verdi.

"Ben de kendi adıma burada bulunduğum için biraz şaşkınım," dedi gülümseyerek.

Adam bu cevaba yüksek sesle güldüğünde, Masal içinden *En azından gülebilen bir erkekle tanıştım,* diye geçirdi. Sonuçta tüm erkekler bazı öküzler gibi yedi gün yirmi dört saat somurtkan dolaşmıyordu.

"Yoksa yolunuzu kaybetmiş bir prenses misiniz? Ya da durun söylemeyin bence..." derken elini çenesini koyup gözlerini kısarak Masal'ı süzmeye başladı. "Krallığınızı kurtarmak için buraya geldiniz ve kötü kalpli, çirkin bir canavarla evlenmek zorundasınız. İçten içe de beyaz atlı prensinizin sizi kurtarmasını bekliyorsunuz," dedi yeniden gülümseyerek.

Bu sefer Masal yüksek sesle kahkaha atmıştı. Hatta o kadar yüksek sesle kahkaha attı ki, Hatice Teyze'nin kokoş sürümü onaylamaz gözlerle Masal'ı süzmeye başladı. Ancak Masal hayatı boyunca pek de bu tarz şeyleri takmamıştı. Şimdi de takmaya niyeti yoktu.

"Hay Allah, yakalandım. Hâlbuki en azından beyaz atlı prensimle karşılaşana kadar kimliğimi gizli tutabileceğimi düşünmüştüm," diye karşılık verdi Masal da. Adam beğeni dolu gözlerle onu süzmeye başladığında, Masal kadınsı bir gurur hissetti. Demek ki gerçekten de bazı ismi gerekmeyen odunların ima ettiği gibi sönük bir kadın değildi. Neden adamın her hareketinde diğer sinir bozucu adamı düşündüğünü ise ciddden bilmiyordu. Tam aklından ilk öpücüğünü çalan odunu atmaya çalışırken, orkestra vals müziği çalmaya başladı. Adam

bunun üzerine elini Masal'a doğru uzatarak onun dumura uğramasına neden olan bir teklif yaptı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, leydim?"

Masal ne yapacağını bilemez bir şekilde Jason'la karşı karşıya dururken, yardım ister gibi çevresine bakındı ve Kuzey'in ona doğru öfkeden ayaklarını yere vura vura geldiğini gördü. Birden kalp atışları hızlandı, çünkü Kuzey 'seni bir elime geçirirsem ölünü bile bulamayacaklar' bakışı atıyordu. Bu yüzden hemen önündeki kurtarıcısının kucağına atladı. Tabii ki mecazî anlamda.

"Elbette sizinle dans ederim," diyerek elini adamın eline koydu ve ikisi birlikte salonun ortasına doğru ilerlemeye başladılar. Bu sırada yeniden Kuzey'e baktığında, beyaz saçlı yaşlıca bir adamın onunla konuştuğunu görerek bir nebze rahatladı. Masal şu an o yaşlı adamı öpebilirdi. Adam resmen hayatını kurtarmıştı. En sonunda piste gelerek dansa başladıklarında, lise balosuna gitmek için dans dersleri aldığına şükretti. Ne de olsa ilk defa işine yarıyordu.

"Hem zeki, hem güzel, hem de becerikli," dedi Jason bu sefer de yüzünde memnuniyet dolu bir ifade ile.

Masal muhtemelen tüm hayatı boyunca toplamda bu kadar iltifat almamıştı. Özellikle ismini anmak istemediği bir öküzden hiç iltifat almamıştı. Kahretsin! Her şeyi Kuzey'e atfetmeyi bırakması gerekiyordu.

"Teşekkür ederim iltifatlarınız için."

"İltifat değil, bunlar yalnızca gerçekler. Peki leydim, çok özel olmazsa bana kim olduğunuzdan bahsedebilir misiniz?" dedi yüzünde çapkın bir gülümseme ile. Masal ne kadarını anlatması gerektiğinden emin olamadı ancak muhtemelen Amerika'da okuduğunu söylemesinin bir sakıncası olmazdı.

"Amerika'da doktora yapıyorum ve buraya tatil için geldim." Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırınca da gülümsedi. "Tabii ki Çırağan Sarayı'nda tatil yapmıyorum. Henüz kariyerimde o

noktaya gelemedim ama hedeflerim arasında yer almıyor değil," dedi bu sefer muzipçe gülümseyerek.

Adam yeniden sesli bir şekilde güldü. "Hayatımda gördüğüm en eğlenceli kadınsınız, Masal Kılıç."

"O zaman gerçekten sıkıcı bir hayatınız olmalı," dedi Masal bu kez adama göz kırparak.

Masal bir yandan dansın adımlarını kaçırmamaya çalışırken, bir yandan da arada sırada Kuzey'in olduğu tarafa kaçamak bakışlar atıyordu ancak Jason ile fazlasıyla eğlendiği de kesindi.

"Biraz önce OSI Model'den bahsettiğinize göre Bilgisayar Bilimleri üzerine çalıştığınızı tahmin etmek pek de yanlış olmaz sanırım."

"Tebrik ediyorum, bir milyonluk soruyu bildiniz!"

Adam bir kez daha gülerken, dans gereği Masal'ı kendi ekseninde bir kez döndürüp yeniden kollarına aldı. Sanki bu sefer biraz daha yakın duruyorlardı ve Masal adamın tüm sert kaslarını hissedebiliyordu. Adam en az Kuzey kadar sertti ancak Masal neden hâlâ Kuzey'i düşünüyordu bilmiyordu.

"Peki, siz ne yapıyorsunuz?" dedi Masal merakına yenik düşerek. Adam gizemli bir şekilde gülümsediğinde vereceği cevabı gerçekten merak etmişti. Böyle bir adam ne iş yapıyor olabilirdi ki? Olsa olsa kocaman bir şirketin sahibi falan olurdu.

"Ben de Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim görevlisiyim."

Adamın söylediğini bir an algılayamayan Masal onun suratına bakakaldı. Herhalde yanlış anlamıştı. Öğretim görevlisi mi? Yok artık! Bu sefer Masal kendi kendine gülmeye başladı. "Bir an öğretim görevlisi dediniz zannettim."

Adam tuhaf bir şekilde gülümseyerek Masal'a bakarken, Masal resmen kıkırdıyordu.

"Neden bu fikri bu kadar gülünç buldunuz peki?"

Masal adamın sorusunu düşünmedi bile. Sanki cevabı çok açıkmış gibi başıyla adamı işaret etti. "Siz bir tür film yıldızı, CEO, hatta cankurtaran bile olabilirsiniz–ki olsanız eminim

çalıştığınız plaj çok iyi iş yapardı–ama öğretim görevlisi olmak biraz tarzınızın dışında bence."

Adam yüzünde çarpık bir gülümseme ile bu sefer Masal'ın gözlerinin içine baktı ve kısık bir sesle konuşmaya başladı.

"Peki, cankurtaran olsam siz de benim çalıştığım plaja gelir miydiniz?"

Masal adamın ona doğru eğilmesinden ve ses tonundan dolayı bir an ürperdiğini hissetti. "Bir süper bilgisayarınız olsaydı gelirdim tabii," diyerek işi yeniden şakaya vurdu. Neyse ki Jason da eski haline dönüp yeniden normal bir şekilde gülümsemeye başlamıştı ve bu bir şekilde Masal'ın daha rahat hissetmesini sağlamıştı. "İsminizden anlaşıldığı kadarıyla ebeveynlerinizden birisi Türk değil sanırım," dedi Masal bu kez konuyu değiştirmek için.

"Bu defa da siz büyük ödülü kazandınız, küçük hanım. Doğru bildiniz! Annem Amerikalı, babam Türk. Bu arada sizli bizli konuşmaları çok fazla sevmem. Senin için de mahsuru yoksa günlük konuşma dilinde devam etmeyi tercih ederim."

Masal gülümseyerek "Elbette Jason," deyince, adam da başını hafifçe sallayıp "Masal," diyerek karşılık verdi. Sonrasında Masal, Jason'ın gerçekten de Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olduğunu, Makine öğrenmesi üzerine çalıştığını öğrendi ve gerçekten çok şaşırdı. Adam ciddi ciddi öğretim görevlisiydi yahu. Vay be!

Dans müziği bittiğinde Masal, Jason'ın koluna girdi ve birlikte dans edilen alanın dışına doğru yürümeye başladılar. Ancak Masal bir an koluna hançer gibi saplanan bir ağrı hisseti ve daha ne olduğunu bile anlayamadan Jason'dan beş metre uzaklaştı.

"Kuzey."

Masal, Jason'ın sesini duyup kollarını sıkan mengenenin Kuzey'in parmakları olduğunu anladığında birden mutlulukla karışık bir rahatlama hissetmişti. Fakat ne yazık ki bu mutluluk

Kuzey'in zorbalığını telafi etmiyordu. Bu yüzden ayakkabısının ince topuğunu Kuzey'in baldırına geçirdi. Ancak adam yerinden bile kıpırdamadı. Hatta dönüp Masal'a bakmadı bile. Yalnızca ellerini Masal'ın kolundaki kan dolaşımını birazcık rahatlatacak şekilde gevşetti. Sağ olsun! Gözleri direkt ve sabit bir şekilde Jason'a bakıyordu. Jason da aynı şekilde Kuzey'e. Onların bu şekilde bakışması Masal'a kavgaya hazırlanan iki kaplanı anımsattı. İkisi de fazlasıyla tehlikeli ve sinirli gözüküyordu.

"Mert."

Bir dakika! Mert de kimdi? Adam isminin Jason olduğunu söylememiş miydi? Ne yani, adam akşamdan beri Masal'ı mı yiyordu? Vay alçak! Bu devirde üniversite hocalarına bile güven olmuyordu. Masal içinden tam gaz adama saydırmaya devam ederken, adam sanki içinden geçenleri duymuş gibi Masal'a dönüp cevap verdi.

"Tam ismim, Jason Mert Soyalp," dedi gözlerinin içine bakarak. "Ancak ben Jason'ı kullanmayı tercih ediyorum."

"Hangisini kullanmayı tercih ettiğin umurumda değil. Bir daha yoluma çıkma!"

Kuzey'in buz gibi sesi boğazı bile donduracak seviyedeyken, Jason ya da Mert hangisiyse artık, bundan pek etkilenmemiş gibi gözüküyordu. Masal ise iliklerine kadar donduğunu hissediyordu. Neyse ki kolundaki güçlü ve sıcak el onu biraz olsun ısıtıyordu. Her ne kadar bir oduna ait olsa da bu o ellerin fena halde seksi olduğu ve Masal'ın vücudunda gezinirken fazlasıyla ateşli hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Ne yazık ki!

Kuzey konuşmanın bittiğini gösterircesine Masal'ı da çekiştirerek yoluna devam etmeye çalışınca bu sefer onu durduran Mert oldu.

"Masal'ı zorla götüremezsin!"

Kuzey bunu duyunca sinirden deliye dönmüş gözlerle Masal'a baktı ve Masal o an *Hangi şeytan içime kaçtı da adama adımı söyledim?* diye düşündü. Kuzey'i sinirinin her seviyesindeyken

görmüştü ancak hiç gözlerinin buz kristallerine dönmesi durumuna gelecek kadar sinirlendiğini görmemişti.

"Masal'ı istediğim yere götürürüm," dedi bu kez gözlerini Masal'dan çekip Mert'e dikerek.

"O istemediği sürece götüremezsin! Buna hakkın yok!" diye cevap verdi Mert meydan okurcasına.

"Onu istediğim yere götürür, istediğimi yaparım. Çünkü o benim!" diyen Kuzey, Masal daha ne olduğunu bile anlamadan onu belinden sıkıca yakalayıp hafifçe havaya kaldırarak Mert'ten uzaklaşmaya başladı. Manyak adam, Masal'ı resmen tek eliyle taşıyordu ve Masal'a temas eden yerleri kaya gibi semsertti. Masal kendinden geçmek üzereydi ki biraz önce Kuzey'in söylediği sözler aklına geldi. Adam resmen onu mal yerine koymuştu.

"Ben senin falan değilim!"

"Elbette değilsin," dedi Kuzey biraz önceki sinirine inat sakin bir sesle. Masal'ın iyice kafası karışmıştı.

"Ama biraz önce Jason'a *'o benim'* dedin."

Kuzey anlaşılmaz gözlerle yeniden Masal'a baktı. "Öyle bir şey demedim. O benim sorumluluğumda dedim. Yanlış anlamışsın."

Masal dikkatli bir şekilde Kuzey'in yüzüne bakmaya başladı ama lanet adamın yüzü ser veriyor sır vermiyordu.

"Hayır, yanlış anlamadım."

Kuzey, Masal'a dönüp çarpık bir şekilde gülümsedi. "O zaman bu demektir ki, bilinçaltında benim olmak istiyorsun. Sözlerim böyle anlaşıldığına göre."

Masal bu cevap karşısında yeniden kızdığını hissetti. Özellikle de şu an yavru bir kedi gibi resmen Kuzey'in kolunun altında taşındığı için. Silkelenerek kurtulmaya çalıştı ancak çabaları nafileydi. En sonunda balo salonunun balkonlarından birine geldiklerinde neyse ki Kuzey, Masal'ı serbest bıraktı. Çünkü biraz daha o şekilde taşınsa depresyona girip kendini kedi zannedebilirdi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Senin olmak istediğim falan yok! Ne duyduğumu gayet iyi biliyorum! Ben çocuk değilim!" dedi Masal bir çocuk gibi ayaklarını yere vururken. Kuzey alayla kaşlarını kaldırdığında ise tam dudaklarını düşürmek üzereydi. Bir çocuk gibi! Lanet olsun!

"Bundan sonra yanımdan ayrılmayacaksın."

Kuzey yeniden odun kimliğine bürünürken, Masal resmen onun kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordu. Adam kesinlikle ciddiydi. Ama Masal da ciddiydi.

"Bana normal bir insan gibi davranırsan olur."

Kuzey soran gözlerle bakınca, Masal kendini açıklamak zorunda hissetti ve ellerini kaldırıp saymaya başladı.

"Beni kedi gibi taşımak yok, bağırmak yok, sinir bozucu emirler vermek yok."

Kuzey neredeyse gülecekmiş gibi durunca, Masal onun neyi bu kadar komik bulduğunu merak etti ancak üstüne gitmemeye karar verdi. Çünkü adamın sağı solu belli olmuyordu. Sinirlenme kapasitesi o kadar yüksekti ki, her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

"Pekâlâ, sen de benim şartlarımı kabul edersen olur," dedi ve duraksayarak Masal'ın gözlerinin içine baktı. "Gözlerinin içinde cam kırıkları gibi katmerler var ve her biri yeşilin farklı bir tonunda. Sanırım bu yüzden duygularını direkt yansıtıyorlar ve loş ışıkta balta girmemiş ormanları anımsatıyorlar."

Masal duydukları karşısında kelimenin tam anlamıyla afallamıştı. Kuzey biraz önce onunla alakalı bir gözlem yapmıştı. Üstelik bu, neredeyse iltifat sayılabilecek bir gözlemdi. Sanırım kalbi artık atmayı bırakmıştı. Bu adamın ağzından böylesine özel bir yorum duymak, Masal'ı tahmin edebileceğinden çok daha fazla sarsmıştı. Neredeyse onunla öpüşmek kadar mükemmel bir histi.

"Başka erkeklerle flört etmek, dans etmek, onlara dokunmak ve benim izin verdiklerim dışındakilerle konuşmak bile yok."

Ne? Gözler diyorduk! Orman gibi yeşillerinden bahsediyorduk! Ona ne oldu?

Kuzey, "Şartlarımızda anlaştıysak şimdi içeriye geçebiliriz," diyerek hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışan Masal'ın elini tutup koluna yerleştirdi ve onunla birlikte yeniden balo salonuna girdi. Masal asıl biraz önce duyduklarının hayal olup olmadığından emin değildi ve hayatında ilk defa herhangi bir şey yüzünden kafası karışıyordu. Şu an koluna girdiği bu kaba, zorba, sert ve seksi adam yüzünden!

***

Salona girdiklerinde Kuzey yine surat asıyordu. Balkonda kızıl kafanın gözlerinin içine baktığında düşündüklerini söylemekten kendini alamamıştı. Sanki bir şeytan beynini ele geçirmiş ve mantıklı düşünmesini engellemişti. Onun nesi vardı böyle Allah aşkına? Böyle giderse yakında kızıl kafaya serenat falan da yapmaya başlardı! Kuzey şu an kafasını taşlara vurmak istiyordu. Bu kadın onu ne hale getirmişti?

"Bana Jason'dan neden hoşlanmadığını anlatacak mısın?" Kuzey, Jason sözcüğünü duyduğunda kasıldığını hissetti. O adam çok eskiden arkadaşıyken ona Mert derdi. Kuzey'in ailesi gibi gördüğü ve sevdiği en yakın arkadaşıydı. BİS'te de birlikte çalışmışlardı ve yaklaşık üç sene önceki bir operasyonda Mert aniden BİS'i bırakıp öğretim görevlisi olmaya karar vermişti. O görevden sonra...

"Eğer anlatmak istemezsen de sorun değil tabii. Ama bir bilim insanı olarak merakımın ne kadar güçlü olduğunu da tahmin edebilirsin. Aslında her şey merakım yüzünden başladı. Normalde insanların özel hayatlarını çok da merak etmem ama sanırım son zamanlarda yaşadıklarım beynimin çalışma şeklini biraz etkiledi. Yani bilgisayarlarla çok fazla haşır neşir olamadım ve bu durum bende büyük bir boşluk yarattı. Bilirsin işte, ben de o boşluğu doldurmak için merak duygumu farklı konulara yönlendirmeye başladım. Aslına bakarsan..."

"Ne demek istediğini anladım!" Kuzey kükreyerek Masal'ın bir makineli tüfek gibi çalışan çenesini durdurduğunda, Masal'ın yüzünde bir memnuniyet ifadesi gördüğüne yemin edebilirdi. Kuzey, Masal'ın söylediklerini dinlemek bir yana, sadece kulakları duyma işlevini yerine getirirken bile başının döndüğünü hissetmişti. Bu çatlak kadın yine neyin peşindeydi çok merak ediyordu. Ancak onun yüzüne baktığında neyin peşinde olduğunu anlamıştı. Tabii ki Kuzey'i sinir etmenin peşindeydi.

Masal bu defa, "Anladığına eminim zaten. Yani beyinsiz olmadığın aşikâr," dedi alaycı bir şekilde gülümseyerek.

Bu kız ona beyinsiz mi demişti? "Sen bana beyinsiz mi demek istiyorsun?" dedi Kuzey sert bir sesle.

"Tabii ki hayır. Ne dediğimi duymadın mı, beyinsiz olmadığın aşikâr dedim," diyerek Kuzey'in koluna dokundu yavaşça.

Kuzey onun bu dokunuşunun kafasını dağıtmasına izin vermeyecekti. Hayır! Şu an ne kadar zevk aldığına yoğunlaşmamalı, onun narin ve ince parmaklı ellerinin kendi kolunda iyice küçücük kaldığını düşünmemeliydi. Özellikle de o ellerin çıplak vücudunda dolaşırken ne kadar harika hissettireceğini katiyen aklına getirmemeliydi. Kahretsin! Bir an önce Masal'ı baştan çıkarıp yatağa atmalıydı, yoksa hayal gücü Kuzey'i ele geçirip çılgınca şeyler yapmasına neden olacaktı. Masal'ı tüm bilişim dünyasının önünde omzuna atıp, otelin odalarından birinde onunla sevişmek gibi!

"Söylediklerini duydum zaten! Ben bunu söylerken takındığın tavırdan bahsediyorum," dedi bu sefer aklındaki görüntülerden kurtulmak için Masal'ın gözlerinin içine bakarak. Bakmaz olaydı! Yine biraz önce balkonda içine kaçan şeytan tarafından esir alınıyordu. Bu kızın gözlerinde bir büyü falan olmalıydı, yoksa onlara her baktığında aklının başından gidiyormuş gibi hissetmesi hiç normal değildi. Hem de hiç! Kendine gelmek için gözlerini Masal'ın yeşil derinliklerinden çekip, yeniden salonda gezdirmeye başladı ve ona karşı hissettiği şehveti biraz olsun dindirmeye çalıştı.

"Annem her zaman tavırlarımın kendi istediğim şekilde olması konusunda beni yüreklendirmiştir. Bence sen de denemelisin," dedi bu defa ışıl ışıl gülümseyerek. Nasıl oluyordu da her an bu şekilde gülümseyebiliyordu ki? Kuzey en son hatırlayamayacağı kadar eski zamanlarda bu kadar mutlu bir şekilde gülümsemişti. Yıllar önce, ailesi ile birlikteyken.

"Ben zaten istediğim şekilde davranıyorum!" dedi sertçe, anılarını da kafasından çıkararak.

Masal bunun üzerine gözlerini inanmazlıkla kocaman açtığında, Kuzey birazdan başının belaya gireceğini biliyordu.

"Yani bu şekilde kaba, suratsız ve memnuniyetsiz olmanın kendi seçimin olduğunu mu söylüyorsun?" Bu sözler üzerine Kuzey kaşlarını daha fazla çatınca, Masal öldürücü darbeyi vurdu. "Ben de bu tavırlarının istem dışı olduğunu, hatta bu konuyu çözmek için profesyonel yardım aldığını düşünmüştüm."

İşte bu yüzden Kuzey beyni olan kadınlardan uzak duruyordu. Ama itiraf etmeliydi ki, hiç Masal kadar zeki ve çılgınını görmemişti. Onu sinirlendiriyor, çileden çıkarıyor, ona laf sokuyor ve üstelik tüm bunları yaparken de bir şekilde onu baştan çıkarıyordu. Kuzey bu kızın sivri diline ne yapacağını bilmiyordu. Aslında bu konuda birkaç fikri vardı ancak şu an bulundukları ortam buna pek müsaade etmiyordu. Mesela Masal'ı bir duvara yaslayıp, o sivri dili artık konuşamayacak hale gelene kadar onu öpmek gibi. Fakat biraz önce de düşündüğü gibi, ortam buna pek müsait değildi.

Tam o sırada yeniden dans müziği çalmaya başlayınca Kuzey, Masal'ın biraz önce Mert'le olan dansının anısını unutturmak istercesine, onu kolundan tuttuğu gibi dans edilen alana sürükledi. Çalan parça foxtrot müziğiydi ve Kuzey müziğe uygun bir şekilde hareket etmeye başlayınca Masal da kolaylıkla ona uyum sağladı. Onun Mert'le dans ederken ne kadar rahat olduğunu görmüştü ve aynı rahatlık kendisiyle dans ederken de mevcuttu. Sanki ayakları yıllardır bu dansı yapıyormuş gibi hareket ediyordu.

"Senin gibi sakar birisinin bu kadar iyi dans edebilmesine şaşırdım açıkçası."

"Bu tıpkı kekeme insanların rahat şarkı söylemesi gibi bir şey," dedi hafif bir ses tonuyla, utanarak.

Kuzey bir kez daha bu kadar akıllı ve sözünü sakınmayan bir kadının böylesine kolay bir şekilde utanmasına hayret etmişti. Dudakları hafifçe kıvrılırken, Masal'ı biraz daha kendisine çekti.

"Aferin kızıl bela, güzel cevap."

Masal bunun üzerine daha çok kızarırken, Kuzey'in gülümsemesi de genişlemişti. Onu böylesine şaşırtmayı seviyordu. Özellikle de bembeyaz tenine yayılan kırmızılıkla neredeyse afiyetle yenecek leziz bir tatlı gibi gözükmesine bayılıyordu. Çilekli krema gibiydi. Kuzey normalde tatlı sevmezdi ama şu an bu fikre çok da soğuk bakmıyordu.

Masal, vücudu Kuzey'in vücuduna daha çok yaklaştığında, her yerini bir alev topunun sardığını hissetti. Daha önce Mert'le olan dansında da Mert'e çok yaklaşmıştı ancak o zaman hissettiği şey sadece hafif bir rahatsızlıktı. Ancak şu anda, sanki bedeni kor alevlerin içinde kavruluyor, üstüne bir de erimiş lav dökülüyordu. Göğüsleri, adamın sert göğüslerine iyice bastırılmıştı ve üstelik foxtrot dansında böyle bir hareket bile yoktu. Lanet olsun! Biraz daha bu şekilde kalırsa muhtemelen alev alacaktı. Üstüne bir de Kuzey'den duyduğu iltifat eklenince Masal artık sonunun geldiğinden emindi.

"Sen biraz önce beni takdir mi ettin?" dedi Kuzey'in gözlerine bakmak için kafasını kaldırarak. Belki de kaldırmasaydı daha iyi olabilirdi, çünkü onun yoğun gözlerine ve dolgun dudaklarına bu kadar yakın olmak beyin fonksiyonlarına ciddi anlamda zarar veriyordu.

Kuzey bu sefer bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme ile "O senin hüsnü kuruntun. Öyle bir şey yapmadım," deyince Masal kendinden geçti. Allah rahmet eylesin! Tam o noktada beyin hücrelerinin hepsi yanmıştı.

"Anlıyorum," diyerek gözlerini zorlukla Kuzey'in gözlerinden ayırdı ve onun geniş göğsüne, sanki yüzyılın buluşuymuş gibi bakmaya başladı. Yanan beyin hücrelerini yerine koymanın uzunca bir zaman alacağı kesindi. Özellikle de Kuzey'in etrafında olmaya devam ederse.

Kuzey kızın gözlerini kendisinden kaçırmasından rahatsız olmuştu ve yeniden onun gözlerinin içine bakmak istiyordu. Bu yüzden Masal'ın ilgisini yüzde yüz çekecek bir konudan bahsetmeye karar verdi. Tabii ki teknolojiden.

"Söylesene, nasıl oldu da Jane'in gülmesini sağladın?" dedi Kuzey bu defa daha yumuşak bir ses tonuyla. Masal yeniden ışıldayan gözlerini ona çevirdiğinde derin bir nefes aldı. Bu kız kesinlikle göz kamaştırıcıydı ve teknolojiye olan düşkünlüğü küçük bir çocuğun şekere olan düşkünlüğü kadar safiydi.

"Aslına bakarsan ben başarmadım. Bu onun içinde varmış," deyip gülümseyerek devam etti. "Önce hangi işletim sistemini kullandığını öğrendim. Bu noktada klasik komutlar işe yaradı. Ardından üzerinde yüklü yazılımın yeni bilgiler ve mimikler öğrenmeye uyumlu olup olmadığını kontrol ettim. Neyse ki uyumluydu. En sonunda ona birkaç komik hikâye anlatarak gülme eylemini ve duygusunu tanımlamasını sağladım. Ve bingo! En sonunda o da güldü."

Kuzey galiba Masal'ın zekâsını takdir etmeliydi. Yıllardır BİS'te çalıştığı halde oradaki kimsenin aklına, Jane'e doğal insan tepkilerini tanımlamak gelmemişti. Ama bu çatlak kızıl daha hayatına gireli iki gün bile olmadan etrafındaki her şeye canlılık katmaya başlamıştı. Kuzey düşüncelere dalmışken, birden dans müziğinin bittiğini fark etti ve Masal'ı yeniden sürükleyerek dans pistinin dışına çıkmalarını sağladı.

"Biliyor musun, bir bayanla dans etmek istediğinde önce ona nazik bir şekilde sorarsın ve bayan kabul edince yine onu nazik bir şekilde dans pistine kadar götürürsün. Dans bittiğinde ise yine nazik bir şekilde selam vererek dans pistinden dışarıya çıkarırsın. Yontma taş devrinden kalma mağara adamı

misali kadını tutup sürüklemezsin. Bilmem anlatabildim mi?" dedi Masal kolunu ovuşturarak. Kuzey sadece omzunu silkmekle yetindi ve ardından yine Masal'ın elini kendi koluna alıp bilişim bakanı ve eşinin de bulunduğu topluluğa doğru ilerlemeye başladı.

Masal, biraz önce Mert'le dans ederken Kuzey'in yolunu kesip, onu mutlak bir infazdan kurtaran adamın bilişim bakanı olduğunu duyduğunda çok şaşırmıştı. Ancak onu daha da çok şaşırtan, Hatice Teyze'nin kokoş sürümünün bakanın karısı olduğunu öğrenmek olmuştu. Bakan Bey, Kuzey'i görünce yeniden gülümsedi ve konuşmaya başladı.

"Kuzey, yanında böyle güzel bir hanımla geldiğini bilmiyordum."

Masal adamın babacan bir tavrı olduğunu anlamıştı ve bu tavır adama çok yakışıyordu. Beyaz saçları ve kırmızı yanaklarıyla biraz Noel Baba'yı da andırmıyor değildi.

"Efendim, tanıştırmama izin verin. Masal Kılıç," dedi Kuzey resmî tona bürünmüş sesiyle. Masal, Kuzey'in yalnızca ismini söylediğini ancak kendisiyle ne işi olduğunu söylemediğini fark etti. Hoş, ne diyecekti ki? Bu kadın benim ilk öpücüğünü çaldığım, başka insanlara benimle gecede beş defa sevişti̇ğini söyleyen kadın mı diyecekti? Söylese, adamın ve karısının ne tepki vereceğini düşünerek kendi kendine sırıtmaya başladı. Sonunda Kuzey onu dürtünce sırıtmayı bırakıp normale dönebildi.

"Çok memnun oldum, Bakan Bey."

Adam Masal'a gülümsedi ve Kuzey'e dönerek konuşmaya başladı. Bu sırada isminin Naciye olduğunu öğrendiği kokoş Hatice Teyze ise delici gözlerle onu süzüyordu. Masal rahatsızca yerinde kıpırdanmak istedi ancak kendini tuttu. Naciye Hanım Teyze sanki dedikodu kokusu almış akbaba gibi tepesinde duruyor, her an bir açık vermesini bekliyordu. Masal ise bu açığı vermemeye kararlıydı. Ancak bir süre sonra dayanamayıp, ağırlığını bir ayağından diğerine vermeye başladı. Bu

şekilde çişi gelmiş gibi göründüğünü biliyordu ancak çok uzun süre sabit ve boş kalmak Masal'ı fena halde boğuyordu.

Kuzey ise bakanla konuşurken, yanındaki kadının sıcaklığını hissetmemeye çalışıyordu. Her ne kadar bu çok zor olsa da, konuşmayı normal bir şekilde sürdürmeyi başarıyordu. Masal takdire şayan bir şekilde çenesini kapalı tutuyordu ama ağırlığını bir ayağından diğerine vermeye başlaması pek hayra alamet değildi. Çok büyük ihtimalle canı sıkılmaya başlamıştı ve son canı sıkıldığında Kuzey onu, Buse'ye kendisiyle gecede beş defa sevişiğini söylerken yakalamıştı. Kuzey'in gözünün önünde bakanın silueti silinip Masal'ın görüntüsü oluşmaya başladığında, kendine gelebilmek için başını sallamak zorunda kaldı. Bu kızda kesinlikle cadı kanı olmalıydı, yoksa bu kadar kısa sürede Kuzey'i bu denli etkilemesi hiç normal değildi.

"Son çalıştığımız proje ile bilişim güvenliği açısından büyük ilerleme kaydettik, Kuzey."

Bakan Selim Çetiner onun düşüncelerini yeniden gerçek dünyaya döndürdüğünde, Kuzey adamı öpebilirdi. Bir dakika! Öpebilir miydi? Allah aşkına, Kuzey'e neler oluyordu böyle? Biraz daha kızıl kafa ile takılmaya devam ederse, yakında kırmızı pantolon da giymeye başlardı. Allah korusun!

"Evet, sayın bakanım. Bilgi sızıntısı artık sıfırlandı. Bir önceki felakette neredeyse tüm devlet bilgileri ifşa olacaktı. Son anda engellendiği için şanslıyız."

Bundan yaklaşık üç sene önce Kuzey'in de peşinde olduğu bir bilişim suçlusu, tüm devlet sırlarının ve bilgilerinin bulunduğu bilgi bankasına erişmeyi başarmıştı. Zamanında durdurulmasaydı bu bilgileri tüm dünya ile paylaşacaktı ve BİS de dâhil olmak üzere tüm istihbarat teşkilatları, devletin gizli politikaları ve komşu ülkeler ile yapılan gizli görüşmeler açığa çıkacaktı. Eğer bu yaşansaydı, muhtemelen başta Amerika olmak üzere tüm ülkeler Türkiye'ye saldırmaya başlayacaktı. Neyse ki felaket son anda engellenmişti ve Kuzey bu konuda büyük rol

almıştı. Aslına bakılırsa, Mert ve Kuzey bu işi birlikte çözmüşlerdi. Mert BİS'ten ayrılmadan hemen önce.

Selim Bey memnuniyetle başını sallarken gözleri Masal'a takıldı ve içten bir şekilde gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Masal Hanım, sizinle detaylı konuşamadık. Siz tam olarak neyle ilgileniyorsunuz."

İşte yine olmuştu. Masal o açıklanamaz çekim alanıyla insanları kendine yönlendirmeyi başarmıştı. Kuzey kim oluyordu da onun çekiminden kaçmaya çalışıyordu ki? O basit, sıradan bir erkekti ve Masal'a, tüm basit, sıradan erkeklerin çekici kadınlara yapmak istedikleri şeyleri yapmak istiyordu. Kahretsin! Bu gidişle Masal, Kuzey'i seksten başka bir şey düşünemeyen birisine çevirecekti.

Masal ışıl ışıl parlayarak cevap verdiğinde, Kuzey içinden inşallah yine abuk sabuk bir konuda yorum yapmaz diye dua etti.

"Aslında ben de bilişim dünyası ile iç içeyim, efendim. Kriptografi ve bilgi güvenliği üzerine doktora yapıyorum."

Bakan bunu duyduğunda gözleri parladı. İşte tam şu an Kuzey'in idam fermanını imzaladıkları andı.

"Ne kadar da etkileyici... Lütfen devam edin."

Masal bin muhteşem güneşin bile çıkarabileceğinden daha fazla parlaklık çıkararak konuşmaya başladığında, Kuzey yüzünü ellerinin arasına alıp suratını sıvazlamak istedi.

"Aslına bakarsanız şu anda çalıştığım konu oldukça ilgi çekici. Yeni bir anahtarlama algoritması üzerinde çalışıyoruz. Bu algoritma klasik şekilde anahtarlama yapmak yerine, bir karar mekanizması ile çalışıyor ve duruma göre hangi anahtarlamayı kullanacağını kendisi seçiyor."

Kuzey duyduklarını algıladığında neredeyse küçük dilini yutacaktı. Masal biraz önce, Kyle Kohen'in çantasında kullanılan şifreleme yöntemini anlatmıştı. Bu bir tesadüf müydü, yoksa Masal gerçekten de düşmanları için mi çalışıyordu? Düşmanları için çalışıyor olsaydı, bu bilgiyi böylesine normal bir şekilde

açığa çıkarması saçma olmaz mıydı? Kuzey, Masal'ın numara yapamayacak kadar şeffaf olduğunu biliyordu ancak yanılma ihtimalini göz ardı edemezdi. Eğer yanılıyorsa, o zaman BİS'i ve arkadaşlarını çok tehlikeli bir yola sokardı.

"Gerçekten de çok ilgi çekici bir konu, Masal Hanım. Bu konu ile ilgili olarak sizinle daha ayrıntılı konuşmak isterim."

"Ben de çok memnun olurum," diyen Masal heyecanla gülümseyince, Kuzey olaya müdahale etme gereği duyarak izin istedi ve onu kolundan tutup kuytu bir köşeye çekmek için harekete geçti. Ancak Naciye Hanım henüz onlar özgürlüğüne kavuşamadan araya girince inlememek için kendini zor tuttu.

"Kuzey, bize küçük hanımın sizin tam olarak neyiniz olduğunu söylemediniz."

Kuzey bu cümleyi duyduğunda, neredeyse başardıklarını düşünüyordu. Neredeyse! Naciye Hanım içinde kötülük olmasa da, dedikoduyu çok seven meraklı bir kadındı ve her nedense en sevdiği konu Kuzey'in özel hayatıydı. Derin bir nefes alıp yüzüne saygılı bir ifade oturttu. Kelimenin tam anlamıyla o ifadeyi yüzüne oturtmuştu. Zorla. O sırada Masal da gözlerini dikmiş, Kuzey'in vereceği cevabı bekliyordu. Kuzey *Bunu başarabilirsin!* dedi kendi kendine. İki kadının meraklı bakışları altında, hayatını bir karmaşaya çeviren ve kendisi de başlı başına bir karmaşa olan Masal'ın, böylesine önemli bir kokteylde yanında ne aradığını açıklayabilirdi.

"Masal Hanım benim bir arkadaşım, efendim," dedi ses tonunu sert tutarak. Masal'ı sıradan bir kadın olarak göstermek istemişti. Her ne kadar sıradanlık sıfatı Masal'ı görünce çığlıklar atarak kaçacak olsa bile, en azından denemişti. Ancak Masal'ın biraz önce sergilediği performanstan sonra pek inandırıcı olmamıştı anlaşılan, çünkü Naciye Hanım yüzünde memnun bir ifade ile ona baktığında, Kuzey pişman olmaya başlamıştı bile.

"Şimdi izninizle," deyip Masal'ı da çekiştirerek hızla yanlarından ayrıldı.

Masal'ı kısa bir sorguya çekmek için, onu ses sistemlerinin bulunduğu köşeye doğru sürükledi ve tam önünde durarak salondaki insanların onları görmesini engelledi.

"Söyle bakalım, kızıl baş belası! Kimsin ve BİS'ten ne istiyorsun?" dedi buz gibi bir sesle.

"Ne demek istiyorsun, Kuzey?" diyerek karşılık verdi Masal bariz bir şekilde kafası karışmış görünerek.

"Beni kandıramazsın, Masal Kılıç! İstersen biraz doktora tezinden bahsedelim," dedi alaycı bir şekilde, Masal'ın kolunu tutup kendisine daha çok yaklaştırırken.

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Kuzey!" Masal bir yandan kolunu Kuzey'den kurtarmaya çalışırken, bir yandan da çakmak çakmak gözleriyle Kuzey'e bakıyordu.

Kuzey yıllarca istihbaratta çalışan birisi olarak insanların ne zaman yalan söylediklerini anlama yeteneğini oldukça geliştirmişti ve Masal'ın şu an gerçekleri söylediği belliydi. Bu yüzden Kuzey, Masal'ın kolunu aniden bıraktı ve bundan sonra tam olarak üç şey oldu. Bırakılmanın etkisiyle arkaya doğru sendeleyen Masal, elbisesinin uzun eteğine basıp dengesini kaybetti ve o sırada arkasından geçen garsonun üstüne düştü. Bu noktada şanssız olduğu iki şey vardı. İlki, adamın elinde tamamı dolu on bardak şampanya ve buz kovasının içinde bir şişe taşımasıydı. İkincisi ise, tam arkalarında ses sistemlerinin bulunmasıydı. Masal düşerek garsonun üzerine oturduğunda, adamın elindeki tepsi uçup, tüm sıvılar ses sistemlerinin üstüne döküldü ve aynı anda kıvılcımlar saçan sistem kısa devre yaptı. Bu olay tüm binanın sigortalarının atmasına neden olurken salon birdenbire karanlığa gömüldü.

Kuzey kendi kendine okkalı bir küfür ederek vakit kaybetmeden ileri atıldı ve Masal'ı kolundan tutup adamın üstünden kaldırdı. Ancak elbisesi adamın altında kalmıştı ve bu yüzden çekmenin etkisiyle boydan boya yırtılarak Masal'ın güzelim bacaklarını ortaya çıkardı. Kuzey yeniden bu kez daha yüksek sesle küfür etti ve Masal'ı belinden tutup [illegible] bacakları

arkaya gelecek şekilde koltuğunun altına sıkıştırarak, uzun adımlarla Çırağan'ın otel tarafına doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada telefonunu çıkarıp Zack'i aradı ve ondan bir an önce kendisine Çırağan Oteli'nde bir oda ayırtmasını söyledi.

Ancak henüz otele yetişemeden jeneratörler devreye girdi ve her yer yeniden ışıl ışıl oldu. Kuzey şansına inanamıyordu. İnsanların şaşkınlığından faydalanıp, Masal'ı arka tarafta kuytu köşelerden birisine çekti ve yere indirerek hasar kontrolü yapmaya karar verdi. Ancak manzara karşısında hasar kontrolü yapabilecek kadar dikkatini toplayamadı, çünkü Masal'ın sütun gibi bembeyaz bacakları tamamen ortadaydı. Üstüne üstlük, giydiği dantelli iç çamaşırı da ortaya çıkmıştı ve Masal'ın üstünde her erkeğin hayallerini süsleyecek kadar güzel duruyordu. Kuzey kendini inlememeye zorlarken, Masal eteğinin kalan kısmını çekiştirerek güzelim manzarayı kapattı.

"Kuzey!"

Masal'ın sesiyle kendine gelen Kuzey, gözlerini Masal'ın bakılmaması günah olan bacaklarından zorlukla ayırıp yüzüne odakladı. Masal şoka girmiş ve yarı kızmış bir şekilde onu inceliyordu.

"Masal!" dedi Kuzey bir yandan da kendini toplamaya çalışırken.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Kuzey, Masal'ın bu sert çıkışı üzerine bir kova soğuk suyun bile yapamayacağı bir şekilde ayıldı. Gerçekten de burada ne halt yiyorlardı?

"Tabii ki seni güvenli bir yere götürmeye çalışıyorum!" dedi bu kez Masal'ın bacaklarını kapattığına şükrederek.

"O zaman yap şu lanet olası işi, yoksa buradaki insanların tümü vücudumun alt yarısını görmüş olacak!"

Kuzey bu gerçekle yeniden Masal'ın yanına gelip bacaklarını kapatacak şekilde önünde durdu. Neyse ki otele gelmelerine çok az kalmıştı.

"Şimdi aramızdaki bu mesafeyi koruyarak hızlı adımlarla otel tarafına geçeceğiz. Çok dikkatli ol, kimsenin senin bu durumunu fark etmemesi için elinden geleni yap. Bacaklarını gören tüm erkekleri öldürmek zorunda kalmak istemiyorum. Özellikle de yarısından çoğu ülkenin önemli iş adamları ve devlet görevlileriyken."

Masal duyduklarının kendi hayal gücü olduğundan neredeyse emindi. Kuzey söylediklerini yapacakmış gibi yüzüne bakmasaydı, daha da emin olabilirdi. Biraz önceki 'Kuzey gülümsemesi' hasarından kurtulan birkaç gram beyin hücresi de olanları kavramakta zorlandığı için aptal aptal sırıtmaktan kendini alamadı.

Kuzey "Şimdi!" dediğinde, Masal hızla Kuzey'in arkasından bacaklarını kapatarak ilerlemeye başladı. En sonunda asansöre bindiklerinde Masal derin bir nefes aldı ve ellerini biraz olsun gevşetti. Zavallı kumaşı sıkı sıkı tutmaktan hem elleri, hem de kumaş çoktan isyan moduna girmişlerdi.

"Kapat şu lanet olasıca bacaklarını!"

Kuzey gürlediğinde Masal kelimenin tam anlamıyla yerinden zıpladı. Bu adamın nesi vardı yine?

"Kapatıyorum zaten!" diye karşılık verdi Masal sinirli bir şekilde. Ancak o sırada kafasını kaldırıp Kuzey'in gözlerine bakma gafletinden bulundu. Gözleri asansörün loş ışığında dipsiz ormanlara benziyordu ve çenesinde bir kas seğiriyordu. Masal bu görüntü karşısında adamı sinirlendirecek ne yaptığını düşündü.

Hiçbir şey yapmamıştı aslında. Sadece çok önemli konukları olan ve ülkenin en güzel sarayında yapılan bir kokteylde sigortaları attırmıştı. Her taraf birkaç dakikalığına karanlığa gömülmüşse ne olmuştu yani? Hem karanlıktayken Boğaz Köprüsü'nün manzarası daha da güzelleşiyordu. Ayrıca buradaki konukların hepsi sıkıcı iş adamları ve devlet adamları olduğuna göre, hayatlarına biraz heyecan kattığı için muhtemelen

şu an hepsi Masal'a minnettardı. Hatta kim bilir belki Masal'a plaket bile verebilirlerdi.

'Masal Kılıç. Ülkenin en önemli insanlarına yaşattığınız heyecan konusundaki üstün başarılarınızı kutlarız!' yazardı üstünde de. Masal tam kendini kaptırıp olayın kesinlikle çok iyi taraflarından olduğunu düşünürken, Kuzey'in kükremesini duyarak irkildi.

"Masal!"

Pekâlâ, Pollyanna tarafı buraya kadardı. Masal sakarlıkları listesinde ilk beşe direkt giriş yapabilecek bir performans sergilemişti. Lanet olsun! Kuzey şu an adeta bir yeşil dev edasıyla Masal'ın üzerine atlayacak gibi görünüyordu ve Masal ciddi anlamda sağlığından endişeliydi. Kuzey tehlikeli bir şekilde üzerine gelip, onu asansörün duvarına yasladığında Masal güçlükle yutkundu. Tam Masal ağzını açıp saçmalayacakken, Kuzey bir elini onun üst iç bacağına koydu ve hafifçe okşamaya başladı.

"Madem kapatıyorsun, o zaman ben bunu nasıl yapabiliyorum?" dedi sert ama boğuk bir sesle. Kuzey üzerine daha da çok eğilirken ve nefesi Masal'ın dudaklarını okşarken, Masal da nefes almakta zorlanıyordu. Beyin hücreleri neredeydi? Ah evet, pardon! Onları biraz önce dans ederken kaybetmişti. Masal mantıklı düşünebilmek ve Kuzey'in, bacağındaki sert ve büyük ellerinin yarattığı inanılmaz hissi yok sayabilmek için kendisini zorladı.

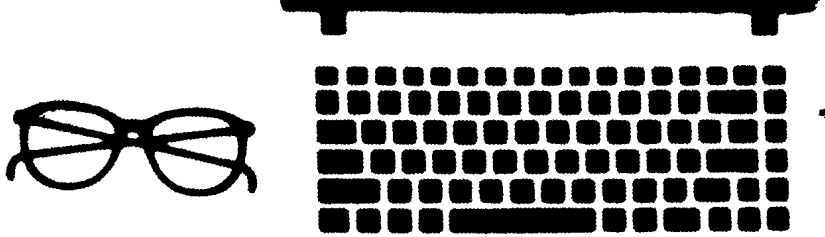
"Dünyada IQ ortalaması en yüksek olan yerin Hong Kong olduğunu biliyor muydun?" Belli ki pek de başarılı olamamıştı. Kuzey soru sorar gibi kaşlarını çatınca, Masal kendini durduramayıp devam etti. "Peki ya internet ağı en güçlü ülkenin Güney Kore olduğundan haberin var mıydı?" Kuzey'in dudağının bir kenarı kıvrılırken, Masal'ın ağzı buna aldırmayarak beyninden bağımsız hareket etme işlemini sürdürdü. "En stresli ülke Nijerya ve sebebi işsizlik. En çok kedi ABD'de bulunuyor, en çok içki içilen ülke Belarus." Kuzey artık alenen gülerken, Masal sanki içine Ana Britanica ansiklopedisi kaçmış gibi konuşmaya devam ediyordu. "Dünyanın en çok sevilen ülkesi

Almanya iken, en sevilmeyen ülkesi İran. Bu istatistikler BBC World Country Rating Poll'dan alınma." Kuzey yüksek sesle kahkaha attığında Masal neredeyse mutluluktan ağlayacaktı, çünkü bu sesle birlikte biraz kendine gelmişti. Kuzey yüksek sesle kahkaha atarken gözleri neşeyle parlıyordu ve Masal hayatında daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğine emindi.

"Demek kaynak da belirtiyorsun," dedi Kuzey kahkahasının arasından. Masal kendini onun gülen haline o kadar kaptırmıştı ki, birden nerede ve ne durumda olduklarını unuttu. Ta ki asansörün kapısı açılıp yaşlı bir çiftle göz göze gelene kadar. Sonrasında hatırladığı tek şey, Kuzey'in kucağında olduğu ve onun yaşlı çifte söylediklerini duyduğunda hissettiği utanç duygusuydu.

"Müsaade ederseniz eşimle mükemmel bir balayı yaşamamız gerekiyor," demişti Kuzey yaşlı çifte göz kırparak.

Masal utançtan olmasa bile, Kuzey'in sözleri sayesinde kafasında oluşan görüntülerden dolayı kalp krizi geçirip olecekti!

Bölüm 6

Kuzey, gözleri onun açıkta kalan bacaklarına dikiliyken anlaşılmaz seslerle içinde 'yeni kıyafet ayarlamak' geçen bir cümle kurup otel odasından çıktığında, Masal hâlâ olanları kavramaya çalışıyordu. Zavallı beynine bu gece yaşananlar biraz fazla gelmişti. Tamam, sahip olduğu IQ yüz seksen olabilirdi ancak anlaşılan o ki, Kuzey'in karşısında deha sayılmak bile işe yaramıyordu. Masal derin bir nefes alıp kendini yatağa bıraktı ve gözlerini tavana dikerek içinden ASCII tablosunun değerlerini saymaya başladı. Bu onu her zaman rahatlatmıştı. ASCII tablosu, bilgisayardaki tuşların on altılı sayı sistemlerindeki karşılığını veriyordu ve Masal bunu ilk bilgisayar kullanmaya başladığı anda ezberlemişti. Ne zaman kafası karışsa tabloyu baştan sona tekrar eder ve biraz olsun düşüncelerini toplayabilirdi. Ancak ne yazık ki tam 'K' harfindeyken, kapının çalınmasıyla düşünceleri yarıda kesildi. Bu pek de şaşırtıcı değildi, çünkü yaklaşık yarım saattir 'K' harfinin aslında ne kadar da aptal bir harf olduğunu düşünüyordu. Üstelik çok da sinir bozucuydu. Masal ciddi anlamda 'K' karakterinin tablodan çıkarılması için başvuruda bulunmayı planlıyordu ki kapı çalınmıştı. Masal ihtiyatla gelenin kim olduğunu sorduğunda, hayal kırıklığı içinde oda servisi olduğunu öğrendi. Gelen minyon tipli çok tatlı bir kadındı ve biraz sıkıntılı gözüküyordu.

"Rahatsız ettiysem özür dilerim, hanımefendi. Kuzey Bey size kıyafetler gönderdi. Ardından tam olarak on beş dakika içinde lobide olmazsanız–çok özür dilerim, bunlar benim sözlerim değil–yukarı çıkıp sizi sürükleye sürükleye götüreceğini söyledi."

Masal duydukları yüzünden zıplayan sinirlerini kadına yansıtmamaya çalışarak teşekkür etti ve o gittikten sonra söylenerek

kutuyu yatağa fırlattı. Bu adam kendini ne zannediyordu? Zorba herif! *Sıkıyorsa gelip sürüklesin bakalım!* Hangi yüzyılda yaşadıklarını sanıyordu ki bu adam? Artık teknoloji çağındalardı ve mağara adamlığının soyu tükenmişti!

Masal derin bir nefes alıp, Kuzey'le tanıştığından beri kaç defa kedi gibi kucaklanıp taşındığını düşündü ve bıkkınlıkla nefesini verdi. Lanet olasıca adam dediğini yapardı ve tüm Çırağan Sarayı'nın önünde Masal'ı omzuna atıp taşımaktan çekinmezdi. Masal'ın bu adama kaba kuvvetle karşı koyamayacağı aşikârdı. Bu yüzden zekâsını kullanması gerekecekti.

İç çekerek görevlinin getirdiği kutuya baktı ve isteksizce kapağını açtı. Kutunun içinden yeni bir gece elbisesinin çıkmasını beklerken aksine, gayet sıradan bir kot pantolon ve uzun kollu, boğazlı bir bluz çıkmıştı. Kot pantolon biraz boldu ve açık renkliydi. Bluz ise turkuaz renginde ve çok güzeldi ama... Allah aşkına, ağustosun sıcağında kim boğazlı bir bluz giyerdi ki? Masal bu kıyafetleri giyip üç adım atarsa buharlaşarak atmosfere karışır ve yok olurdu. Üstelik o kadar üst katmana buharlaşırdı ki, yağmur olarak geri dönmesi bile imkânsızlaşırdı. Bu adam artık cidden fazla olmaya başlamıştı. Masal bir türlü adamın amacını çözemiyordu ve bu onu delirtiyordu ancak oyunu onun kurallarına göre oynamayacağı kesindi.

Eğer o Kuzey denen adam bu kıyafetleri giyip aşağıya ineceğini düşünüyorsa, avucunu yalardı. Tam Masal kollarını kavuşturup omuzlarını kaldıracakken aklına bir fikir geldi ve dudakları kıvrıldı. Bu işe nasıl bir çözüm uygulayacağını bulmuştu. Bir kez daha kendisini tebrik etti ve kıyafetleri alıp banyoya doğru ilerledi.

***

Kuzey, kıyafetleri gönderdikten yirmi dakika sonra lobide sinirden köpürerek dolaşıyordu. Asansörde yaşlı çiftin şoka girmiş hallerini gördüğünde, Masal'ın yırtık kıyafetinden dolayı insanları tedirgin ederek dikkat çekmek istememiş ve yeni evli bir çift gibi davranmak zorunda kalmıştı. Bundan hoşlanmadığı

söylenemezdi. Onun hoşlanmadığı kısım, Masal'ı üzerindeki yırtık gece elbisesi ve mükemmel dantelli iç çamaşırlarıyla o odada yalnız bırakıp çıkmaktı. Bu gece bir kez daha Masal'ın çıplak vücuduna maruz kalırsa yapacaklarından sorumlu olmayacaktı.

Kuzey yeniden saatine bakıp sinirle asansörlere doğru yöneldiğinde birden olduğu yerde kalakaldı. Çünkü koşarak uzaklaştığı sütun gibi bacaklar, şu an tam olarak kendisine doğru geliyordu. Üstelik üzerinde, boğazlı olması gereken bluz, askılı ve göğüs dekolteli bir bluza dönüşmüş şekilde. Göğüs dekoltesi o kadar derindi ki, hayal gücüne çok az iş bırakıyordu. Altındaki kot şort sınırları zorluyordu ve tam olarak ince bir sınırda geziniyordu. Kızıl saçları bir şelale gibi bembeyaz omuzlarından beline doğru dökülüyordu ve lobinin ışığında kelimenin tam anlamıyla bir ateş gibi parlıyordu. Kuzey bu kızın bir gün ölümüne neden olacağından o an emin oldu. Cennetten çıkmış ancak günaha çağıran bir melek gibiydi.

Sonrasında lobide duran erkeklerin, tıpkı şu an Kuzey'in yaptığı gibi hayranlıkla Masal'a baktıklarını gördüğünde birden kan beynine sıçradı. Sinirle Masal'a doğru yaklaşırken smokininin ceketini çıkardı ve onu tuttuğu gibi ceketi narin omuzlarına sardı. Neyse ki ceket Masal'a çok büyük gelmişti ve dizlerine kadar inerek bacaklarının bir kısmını da örtüyordu. Ceketin içinde bir kedi yavrusu gibi duruyordu ama bu tüm erkeklerin ona yiyecekmiş gibi bakmasından iyiydi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, lanet olasıca?" dedi sesini insanların dikkatini çekmeyecek ancak sertliğinden de bir şey eksiltmeyecek şekilde ayarlarken.

Masal planının işe yaradığını görünce, tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi ve yalancı bir şaşkınlıkla gözlerini açıp konuşmaya başladı.

"Ne yapıyorum ki?" dedi masumane bir şekilde. Kuzey inanamayan gözlerle ona baktığında, kahkaha atmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı.

"Bu halin ne?" dedi bu sefer daha sert bir şekilde, gözlerini Masal'ın vücudunda dolaştırarak.

"Ne varmış halimde?" dedi Masal. Ardından omzunu silkti ve bu hareketiyle smokinin ceketi omuzlarından kaydı. Kuzey bunu görünce resmen irkildi ve kaşlarını öyle bir çattı ki, iki kaşının arasından Niagara Şelaleleri bile akabilirdi.

"Sorun da o zaten, bir şey yok! Lanet olasıca vücudunda, tenini örtecek hiçbir şey yok!" dedi Kuzey bu sefer resmen kükreyerek ve Masal'ın açılan omzunu yeniden kapatarak. Neyse ki lobi biraz boşalmıştı ve onları duyacak yakınlıkta kimse yoktu.

Masal bunun üzerine ellerini kaldırıp yüzünü yelpazeleyerek cevap verdi. "Ama hava çok sıcak! Ancak bu kadar kumaşa tahammül edebiliyorum," dedi alnını sanki terlemiş gibi silerken.

Kuzey'in gözleri kelimenin tam anlamıyla fırtına öncesi gökyüzü gibi kararmıştı ve o fırtına her an kopmaya hazır gibi gözüküyordu. Masal'ın elini sıkıca tuttu ve kendine doğru çekip gözlerini tam da onun gözlerinin içine dikti. Masal o an Kuzey'in alnında bir damar attığını görebiliyordu ve bu görüntü birazcık tırsmasına neden olmuştu.

"Yukarıya bu kıyafetleri göndermek için kadın bir görevli bulma konusunda ne kadar ısrar ettiğimi biliyor musun sen? Üstelik 'ısrar' kelimesini sadece nezaketen söylüyorum," dedi Kuzey boğazı bile dondurabilecek bir sesle.

Masal hafif tırsmasına rağmen, yine de çenesini tutmayı başaramadı. "Neden kadın görevli istedin ki?" dedi sesinin zayıflamasına engel olamayarak. Kuzey zalimce gülümsediğinde, zayıfladığı için sesini suçlayamamıştı bile. O da haklıydı. Kendisi bile şu an Kuzey'in siniri karşısında sinmek istiyordu ancak onu ayakta tutan inatçılığıydı.

"Tabii ki şu an utanmadan sergilediğin bacaklarını başka bir erkek görmesin diye!" dedi Kuzey bu sefer tüm avizeleri titretecek kadar sert ve yüksek bir sesle.

O sırada yanlarına gelen bir adam konuşmaya başladığında, ikisi birden şaşkınlıkla başlarını çevirdi. "Affedersiniz, bayan. Yardıma ihtiyacınız var mı?" dedi adam şüpheli bir biçimde gözlerini Kuzey'e dikerek.

"Var!" dedi Masal. "Yok!" diye kükredi Kuzey aynı anda.

Adam, Masal'a soru sorar gibi tekrar baktığında, Masal bunun tek şansı olduğunu biliyordu. Çünkü bu gidişle Kuzey, bacağına bir taş bağlayıp onu boğazın serin sularına gömecekti. Ancak Masal henüz ağzını bile açamadan Kuzey keskin sesiyle yanıt verdi.

"Yerinde olsam delikanlı, bu işe karışmazdım."

Masal adamın hafifçe geri çekildiğini anlayabiliyordu ama ona hak veriyordu, çünkü Kuzey'in sesinden ve yüzündeki sinirden korkmamak mümkün değildi. Bu yüzden Masal en azından bu gece tek cinayet işlensin diyerek adamı azat etmeye karar verdi.

"Kusura bakmayın, sizi de rahatsız ettik. Şimdilik bir sorun yok, teşekkürler," dedi sesini normal tutmaya çalışarak.

Adam başını sallayarak hâlâ kaşları çatılmış bir şekilde Kuzey'e bakarken bir adım geri çekildi. "Bir sıkıntı olursa ben hemen karşıda olacağım, hanımefendi. Yardım çağırmanız yeterli olacaktır," diyerek Masal'a baktığında ciddi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Masal minnettarlıkla ve adam Kuzey'e son bir defa pis pis bakarak uzaklaştı.

Kuzey yeniden ona döndüğünde, Masal buz gibi bakışlar karşısında bir an için acaba adamı göndermese miydim diye düşünmeden edemedi.

"Bakıyorum çoktan beyaz atlı prenslerin çevreni sarmaya başlamış bile," derken Kuzey'in sesi ortama göre fazlasıyla huysuz çıkıyordu. Masal, Kuzey'in sesinde hafif bir kıskançlık tınısı mı duymuştu sanki?

"Herkes senin gibi kara prens değil tabii!" dedi Masal yeniden çenesini tutamayarak. Acaba çenesini ameliyatla aldırması

mümkün olur muydu? Kuzey soğuk bir şekilde gülümsediğinde, Masal bir an ağustos sıcağından ürperdiğini hissetti.

"Seninle işim bitene kadar bu kara prense katlanmak zorundasın, pamuk prenses! Ondan sonra istediğin beyaz atlı prensin kollarına atlayabilirsin!"

Masal, Kuzey'in gözlerinde bir an hayal kırıklığı gördüğünü düşündü. Ancak o kadar kısa bir andı ki, Masal emin olamamıştı. Ardından her zaman yaptığı gibi Masal'ı yine belinden tutup hafifçe kaldırarak kedi gibi taşımaya başladı. Masal ise o sırada neden tüm tartışmaların sonunda kedi gibi taşınan tarafın kendisi olduğunu düşünerek hayıflanıyordu.

***

Vale arabayı getirdiğinde Kuzey, Masal'ı arabanın içine resmen fırlattı. Şu an o kadar sinirliydi ki, Masal'ı gırtlaklamakla kendini unutana kadar öpmek arasında gidip geliyordu ve her iki seçenek de birbirinden cazipti. Ancak her iki seçeneğin sonucu da Kuzey için hayırlı olmayacaktı. Bu yüzden arabasına atlayıp gaza bastı. Bir an önce merkeze gidip, Masal ile ilgili öğrendiklerini aktarmalıydı.

Masal yanında suspus oturuyordu ve Allah'ın bir hikmeti olarak o güzel ağzını açmıyordu. Neyse ki üzerindeki ceket Kuzey'in dikkatini dağıtmayacak kadar vücudunu örtüyordu. Kuzey huzurla nefes aldı. Bundan büyük nimet olamazdı. Üstelik Kuzey en sevdiği arabalarından birinde saatte iki yüz kilometrenin üstünde bir hızla yol alıyordu ve yer altı yollarını kullandığı için istediği kadar hız yapabilirdi.

Ancak bir süre sonra Masal ona dönüp, yeşil gözlerini kısarak kuşkucu bir kedi gibi üzerine diktiğinde yerinde huzursuzca kıpırdanma isteğini bastırmak zorunda kaldı. Onun konuşmasını ve kendisini sinirlendirmesini bekledi fakat Masal 'hımm, hıhı, ooo' gibi sesler çıkararak başını sallıyordu. Kuzey onu yok saymaya ve hız yapmanın verdiği zevke odaklanmaya çalıştı. Bir ara lanet olasıca radyoyu bile açmayı düşündü ama Masal sanki gözüne büyütecini takmış, önündeki

değerli parçaları inceleyen bir sarraf gibi Kuzey'i süzmeye devam edince, en sonunda dayanamayarak patladı.

"Ne var?" dedi kükreyerek.

Masal irkilmedi bile. "Yok bir şey," diyen Masal sanki Kuzey hiç konuşmamış gibi sakince onu incelemeye devam etti. Kuzey kendini yeniden yanındaki kadına dikkat etmemeye zorladı ancak tüm çabaları nafileydi. Bu kadın nasıl yapıyorsa yapıyor, bir şekilde sürekli Kuzey'i dikkatini çekiyordu.

"Var bir şey, söylesene kadın!" dedi bu sefer daha yüksek sesle fakat Masal yalnızca omzunu silkip kollarını birbirine kavuşturmakla yetindi. Kuzey sinirli bir yapıya sahip olabilirdi ancak daha önce sinirlerini bu kadar kısa zaman diliminde bu denli çok zıplatan başka herhangi bir canlıyla karşılaşmamıştı.

"Eğer o kızıl kafandan neler geçtiğini söylemezsen, şu an kapıyı açıp seni dışarı fırlatırım!"

Masal, Kuzey'in söylediklerini bir an düşündü. Sanki gerçekten yapıp yapmayacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Kuzey elbette böyle bir şeyi yapmazdı ancak yine de Masal sınırlarını zorlamasa iyi ederdi. Masal da bunu anlamış olacak ki, şımarıkça iç çekerek konuşmaya başladı.

"Kadınlara davranış biçimine bakınca, kıskanç bir insan olduğunu öğrenmek beni biraz şaşırttı açıkçası."

Kuzey, Masal'ın ağzından çıkanları duyduğunda ufak çaplı, kısmi bir felç geçirdiğini hissetti. "Ben kıskanç değilim!" dedi ancak nedense kendini Tweety'yi yediğini inkâr eden Sylvester gibi hissediyordu.

Masal sinir bozucu bir şekilde 'hiç inanmadım' tınısı taşıyan bir 'hıhı' sesi çıkarınca yeniden kanın beynine sıçradığını hissetti. Bu kadın Kuzey'le dalga mı geçiyordu?

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi gözlerini bir an yoldan ayırıp Masal'a dönerek. Masal ellerini avuç içleri Kuzey'e bakacak şekilde kaldırdı ve gözlerini kocaman açıp konuşmaya başladı.

"Haşa! Yüce insan Kuzey Karaarslan hazretleriyle dalga geçmek ne haddimize!" dedi dudağının bir kenarının kıvrılmasına engel olamayarak. Bu kız gerçekten de iflah olmazdı. Kuzey'i gören büyük küçük, kadın erkek, güçlü ya da güçsüz tüm insanlar ondan çekinirdi ancak Masal sanki oyun oynar gibi Kuzey'le oynuyordu. Üstelik de şimdiye kadar hiçbir kadının yapamadığı bir şekilde. Kuzey de onunla daha önce hiçbir erkeğin ona yapmadığı bir biçimde oynamak istiyordu. Üstelik de yatakta ve muhtemelen birkaç hafta hiç dışarı çıkmayarak.

Bu sefer Kuzey ne olduğunu anlayamadan merkeze geldiklerinde Masal hain kurt gibi sırıtmaya başlamıştı. Kuzey on yıldır BİS için çalışan, kendini umursamazca tehlikeden tehlikeye atan, günde iki saat uykuyla on beş gün çalışabilen birisi olarak, Masal'ın o sırıtışını gördüğünde derin bir nefes aldı ve onun yeni bombasını patlatmasını bekledi.

"Buraya yaklaşık yirmi dakikada geldik ve ortalama olarak saatte iki yüz kilometre hız yaptığımız düşünülürse Çırağan Sarayı'ndan altmış yedi kilometre yarıçapında bir daire içinde olmalıyız," dedi ellerini çırparak. Kuzey kendi kendine küfrederek arabadan indi ve arabanın kapısını öyle hızlı kapattı ki, Masal arabayla birlikte sallandı. Bu kadın fazla zekiydi ve Kuzey onun etrafındayken sürekli dikkati dağılıyordu. Artık daha dikkatli olmalı ve görevine odaklanmalıydı. Masal'ın çilekli krema gibi tenine değil!

"Hemen dışarı çık, seni lanet olasıca kızıl!"

Masal bunu duyunca bir an için arabayı kilitleyip sonsuza kadar içinde kalmayı düşünmedi değil, ancak Kuzey için arabayı parçalamak çok da sorun olmayacakmış gibi gözüküyordu. Bu yüzden hem arabaya, hem de bundan daha sinirli bir Kuzey'le karşılaşırsa işkenceli ölümü tescillenecek olan kendisine yazık olmasın diye yavaşça arabadan indi.

"Gidiyoruz!" diyen Kuzey kocaman bacaklarını açıp hızla yürümeye başlayınca Masal da onu takip etmek zorunda kaldı. Girişe geldiklerinde Jane onları gülümseyerek karşıladı ve Kuzey

dik dik Masal'a baktı. Bunun üzerine Masal sanki bir suç işlemiş gibi kafasını önüne eğdi.

"Merhaba Kuzey. Merhaba Masal. Hoş geldiniz," dedi Jane her zamanki mesafeli tavrının aksine neşeli bir sesle. Masal, Kuzey'in bakmadığından emin olduğu bir an gülümseyerek Jane'e göz kırptı. Jane de ona göz kırpınca Kuzey aniden Masal'a döndü ve onu gülümserken yakaladı. Masal hemen eski suçlu haline döndü ama Kuzey yemediğini belirten bir homurtu çıkarınca Masal'ın gülümsemesi daha da genişledi. Bu adam bazen çok tatlı olabiliyordu. Özellikle de homurdandığında.

"Jane, acilen bir toplantı ayarlamanı istiyorum. Kod kırmızı." Masal, Kuzey'in tok sesini duyduğunda kafasını kaldırıp yeniden ona baktı ancak Kuzey direkt olarak Jane'e bakıyordu. Jane kafasını sallayarak onay verince de konuşmasına devam etti. "Şimdi Zack ile konuşmam gerekiyor. On dakika içinde Odin Odası'nda benimle buluşsun."

Jane yeniden onay vererek işine koyulduğunda Kuzey, Masal'a dönmüştü.

Kuzey sertçe ve itiraz kabul etmeyeceğini açıkça belli eden bir sesle, "Sen de odana gidip üstüne vücudunu daha çok örtecek bir şeyler giy. Yirmi dakika sonra Jane seni Odin Odası'na getirsin," diyerek arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Masal derin bir nefes aldı ve Jane'e dönüp "Erkekler," diyerek başını salladı. Jane ona bakıp gülmeye başladığında Masal, Kuzey'in homurdandığını duyduğuna yemin edebilirdi.

***

Masal yirmi dakika sonra üzerinde mor bir elbise ile Odin Odası'na girdiğinde Zack ve Kuzey konsantre olmuş bir şekilde konuşuyorlardı ve tamamen dünyadan soyutlanmış gibi gözüküyorlardı. Hatta Masal'ın geldiğini bile fark etmemişlerdi. Bundan istifade eden Masal, Kuzey'i incelemeye başladı. Yeni duş aldığını belli eden ıslak saçları dağınıktı ve ona yaramaz bir çocuk havası veriyordu. Esmer teninde parlayan beyaz bir tişört ve altına kot pantolon giymişti. Kol kaslarını ve geniş

omuzlarını ortaya çıkaran tişörtü resmen gözlere ziyafet sunuyordu. Kolunda hâlâ dünden kalma bandajı duruyordu ancak bu detay ona daha tehlikeli bir hava veriyordu.

Biraz rahat bir tavırla masaya yaslanmıştı ve kollarını kavuşturmuş Zack'le tartışıyordu. Güçlü çenesi yan profilden bile nefes kesici görünüyordu ve Masal çoktan nefesinin kesildiğini hissetmişti. Tam o anda Kuzey onu fark edip döndü ve Masal'ı görünce kaşları çatıldı. Masal o an, *Bir gün bu adam beni gördüğünde gülümseyecek mi acaba diye?* düşündü. Kuzey'in gülümsediğinde nasıl göründüğü aklına gelince de yanmış beyin hücrelerinin ruhlarına birer dua gönderdi. Rahmetliler az değil, tam yirmi altı yıldır Masal ile birliktelerdi.

"Gel, Masal."

Kuzey'in normalden sakin çıkan sesi Masal'ın düşüncelerini böldüğünde, Masal beyin hücreleriyle vedalaşmayı yeni bitirmişti. Üstüne bir de Kuzey'in sakin sesini duyunca neredeyse üç aylık ömrü kaldığından emin olmuştu, çünkü onun bu ses tonuyla konuşuyor olması hayra alamet olamazdı. Masal ihtiyatlı adımlarla Kuzey ve Zack'e yaklaştı ama hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı. Ardından Kuzey'in arkasında, daha önce fark etmediği bir ekran gördü. Bir bilgisayar ekranıydı ve neon yeşili karakterler siyah zeminin üzerinde parlıyordu.

Masal soran gözlerle Kuzey'e dönünce, Kuzey ekranın önünden tamamen çekildi ve kolundan tutarak onu ekranın önündeki sandalyeye oturttu.

"Şimdi senden bu ekrandaki şifreleme anahtarına bakmanı istiyoruz," dedi Kuzey yine sakin bir sesle. Masal, Kuzey biraz daha sakin bir sesle konuşmaya devam ederse çığlık atarak kaçacaktı.

"Pekâlâ," diyerek ekrana döndü ve tanıdık karakterlerin ekranda akışını izledi. Gözleri kocaman açıldığında parmakları tuşların üzerinde çalışmaya başlamıştı bile.

"Ama bu..." derken bir yandan parmakları klavyenin üzerinde hızla ilerliyor, bir yandan da kendi kendine *Olamaz!* diyordu.

Bir noktada durup cebindeki gözlüğünü çıkardı ve gözlerine taktı. Normalde gözlerinde bir sıkıntı yoktu ama uzun süre bilgisayar ekranına bakınca gözleri ağrıyordu. Yeniden ekrana döndüğünde gördükleri karşısında küçük dilini yutmak üzereydi. Şimdi Kuzey'in kokteylde neden garip davrandığını anlıyordu. Emin olmak için son bir kontrol daha yaptıktan sonra onu dikkatle izleyen Zack ve Kuzey'e döndü.

"Ama bu benim tezim!" dedi düşünceli bir sesle. "Sizde bunun ne işi var? Fikri tartıştığım çok kişi oldu elbette ancak kodların bire bir aynı olması imkânsız."

Kuzey ve Zack birbirlerine şüpheli bir bakış attıktan sonra Kuzey konuşmaya başladı.

"Bu anahtar BİS için çok önemli bir bilginin bulunduğu çantayı koruyor. Kırman mümkün olur mu?" dedi yine sakin bir sesle. Masal onun sakin sesinden nefret ediyordu. Sesini soğukken, boğukken, bağırırken, hatta gülerken duymuştu ama bu sakinlik Masal'ı çıldırtabilirdi.

"Elbette kırabilirim, kodlar benim sonuçta," dedi ancak gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. Kuzey onun bu ihtiyatlı halini görünce bir terslik olduğunu anladı ama nedenini sormaya korkuyordu.

"Ama?" dedi yine de Kuzey.

Masal derin bir nefes aldı ve kırmızı çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerini Kuzey'in gözlerine dikip konuşmaya başladı.

"Ama anahtarı koyduğum bellek şu an annemlerin evinde," diyerek ağzındaki baklayı çıkardı.

Kuzey, Masal'ın söylediklerini anlayabilmek için birkaç saniye bekledi. "Nasıl yani? Sen kahrolasıca dâhiyane bir fikir üretiyorsun ve onu çözebilecek anahtarı yalnızca bir bellekte mi taşıyorsun?" dedi sertçe.

Masal onun ses tonuna rağmen gülümsedi ama Kuzey'in kızı gülümseten şeyin ne olabileceği hakkında en ufak bir fikri

yoktu. "Evet, aynen öyle yaptım," dedi gülümsemesi genişleyerek. Bu kız acaba bir gün Kuzey'den korkmayı akıl edebilecek miydi?

"Pekâlâ, sana bağırmak yerine çözüme odaklansak iyi olacak sanırım. Bu konu ile ilgili sana daha sonra bağıracağım," diyerek gözlerini Zack'e çevirdi.

"Yapılacak iki şey olabilir. Birincisi eve bir ekip gönderip, ailesi evde yokken belleği alabiliriz. İkincisi, Masal ve sen gidip alabilirsiniz. Masal'ı tek başına göndermek tehlikeli olabilir," dedi Zack.

"Sanki onu yalnız başına gönderirdim!" diyen Kuzey yeniden Masal'a döndü ve konuşmasına devam etti. "Evinize bir ekip göndermek hem daha az tehlikeli, hem de daha pratik olacaktır."

Masal kaşlarını çatıp ağzını itiraz etmek için açtığında, Kuzey bu savaşı başlamadan kaybedeceğini biliyordu. Paşa paşa o eve gideceklerdi.

"Hayır! Annem ve babam eve hırsız girdiğini düşünüp panikleyeceklerdir. Onların paniklemesini istemiyorum," dedi Masal kollarını taviz vermez bir şekilde kavuşturarak.

"Peki ya bir eleman gönderip aldırsak? Masal arayıp bir arkadaşının belleği alacağını söylese?" diyerek başka bir öneri sundu Zack. Masal bu seçeneği bir süre düşündü ancak yine olumsuz anlamda başını salladı.

"Böyle bir durumda neden benim gidip almadığını düşünüp işkilleneceklerdir. Benim için endişelenmelerini istemiyorum. Beni görürlerse hem rahatlayacak, hem de hiçbir şeyden şüphelenmeyeceklerdir," diyerek son noktayı koydu Masal.

Kuzey ona dik dik baktıktan sonra kaderini kabullenmiş gibi başını iki yana sallayarak konuşmaya başladı. "Pekâlâ, bu durumda yarın belleği alıp anahtarı açmamız lazım. Zack, sen son durumu Bay M'ye rapor edersin. Masal, sen de kodlarını kimin çalmış olabileceği ile ilgili isimler verebilirsen, bizim de

elimizde bir şüpheli listesi olur," dedikten sonra Masal'a döndü. Üzgün bir Masal bulmayı beklerken, kızgın bir Masal bulunca oldukça şaşırdı. Yine neye sinirlenmişti acaba? Masal sinirine rağmen Kuzey'in söylediklerini başıyla onayladıktan sonra ağzını açıp çemkirmeye başladı.

"Eğer kodlarımı çalan aşağılık yaratığı elime geçirirsem, onu doğduğuna pişman edeceğim! Lanet olasıca pislik! Onu parçalarına ayırıp, sonra da üstüne tuz basacağım!"

Kuzey, Masal'ın sinirli bir şekilde tehditler savurmasına gülsün mü, yoksa ciddi mi dursun emin olamıyordu. O an Masal'a gülmek pek akıl kârı gibi görünmüyordu, bu yüzden ifadesiz bir yüzle durmaya çalıştı. Fakat yine de dudağının bir kenarının kıvrılmasına engel olamadı, çünkü Masal bu haliyle gerçekten çok tatlıydı. Kırmızı çerçeveli gözlüğü, üzerindeki mor renk olduğunu tahmin ettiği elbisesi ve ayağındaki sandaletlerle karıncayı bile incitebilecek gibi gözükmüyordu ancak sinirli olduğu aşikârdı. Kodlarını çalan her kimse Kuzey ona şimdiden acıyordu.

"Saçlarını tek tek cımbızla yolup, kafasına soğan süreceğim. Tırnaklarını dibinden kesip, ot yolduracağım. Göz kapaklarını kafasına yapıştırıp, sürekli evlilik programları izleteceğim..."

Masal hızını alamayıp devam ederken, Kuzey duydukları karşısında şoka girmişti. Masal'ın oldukça yaratıcı fikirleri olduğu belliydi ancak artık buna bir dur demesi gerekiyordu. Özellikle de Zack onu ilgiyle izlerken. Bu yüzden Masal'ın yanına gidip kolunu tuttu ve sanki onu öpecekmiş gibi üzerine eğildi. Masal, Kuzey'in bu hareketine hemen karşılık verdi ve biraz önce ne dediğini unutup, yanakları kızararak adama bakmaya başladı. Dudakları aralanmıştı ve çok leziz görünüyorlardı ancak Kuzey onu Zack'in önünde öpmek istemiyordu. Bu yüzden onu öpecek kadar yaklaşıp, sadece sessizce konuştu.

"Bu dediklerinin hepsini biz onu yakaladığımız zaman yapabilirsin, kızıl kafa. Ama önce o belleği nasıl alacağımıza odaklansak iyi olacak," dedi. Masal, Kuzey sanki uzaylıymış

gibi kaşlarını çatıp ona bakınca, derin bir nefes aldı ve kızı yine belinden tutup kaldırarak taşımaya başladı.

"Biz kaçıyoruz, Zack. Yarın belleği aldıktan sonra görüşürüz," diyerek kapıdan çıktı.

Masal beyni yerine geldiğinde Kuzey'in onu yine taşıdığını görüp homurdandı. Madem Kuzey homurdanıyordu, Masal da homurdanabilirdi, değil mi?

"Beni kedi gibi taşımaktan vazgeçmelisin artık, Kuzey!" diyerek debelenmeye başladı.

"Debelenmekten vazgeç, kızıl bela." Kuzey'in sesi eğleniyor gibi mi çıkıyordu, yoksa Masal'a mı öyle geliyordu? Masal yeniden homurdandı ve debelenmeye devam etti ancak Kuzey kılını bile kıpırdatmadı.

Masal'ın kaldığı odaya geldiklerinde Kuzey onu bıraktı ve somurtkan yüzüyle karşılaştı. Somurturken bile bu kadar tatlı olmayı nasıl başarıyordu ki? "Yarın için hazırlansan iyi olur, kızıl bela," diyerek eğilip Masal'ın yanağından hafifçe öptü ve sonra arkasını dönüp gitti.

Masal ise bir elini Kuzey'in öptüğü yere koyup şaşkınlıkla onun arkasından bakakaldı. Masal kendini tıpkı adı gibi bir masal diyarında beyaz atlı prensi tarafından öpülmüş gibi hissediyordu. Derin bir nefes aldı ve yüzünde kocaman bir gülümseme ile odasına girip kendini yatağa bıraktı. Kim bilir, belki de bilmediği bir yerde, tanımadığı insanlarla tıkılıp kalmak o kadar da kötü değildi.

Bölüm 7

Kuzey iki gün önce Masal'ı bıraktığı evin önünde durmuş, kızın kapı zilini çalmasını beklerken kendini son derece gergin hissediyordu. Sanki Masal'ı istemeye gelmişler de, ailesiyle ilk defa tanışacakmış gibiydi. Masal'ı istemek mi? Kuzey derin bir nefes alıp kaşlarını çatarken, bir yandan da sinirli sinirli ayaklarını yere vurmaya başladı. Masal'ı istemeye gelmek de nereden çıkmıştı? Lanet olsun! Daha Masal'la sevgili olmayı bile düşünmemişti ki! Kız isteme olayına ne ara geçmişti?

Galiba kız ailesiyle tanışmak üzere olan tüm erkeklerde aynı psikoloji oluyordu. Sevgilisi olsun ya da olmasın, bir Türk kızının ailesiyle tanışmak her halükarda insanı geren bir durumdu ki bu da Kuzey'in gerginliğini açıklıyordu. Ancak bu açıklama yine de gerginliğinin azalmasına yardımcı olmuyordu. Lanet olsun! Ne vardı sanki Masal bir ekibin belleği almasını kabul etseydi? Böylelikle hem belleğe daha hızlı ulaşabilirlerdi, hem de bu kadar gerilmek zorunda kalmazdı. Ama Masal bir kere inat ettiğinde onu vazgeçirmek, dünyada barışı sağlamaktan bile zordu.

Kuzey düşüncelerinde boğulmuşken, bir anda neden Masal'ın halen o lanet olasıca zile basmadığını merak edip bakışlarını ona çevirdi. Ancak bunu yapar yapmaz hareketinden pişman olmuştu, çünkü Masal yine yüzünde kocaman bir sırıtışla onu izliyordu. Kuzey bir yerlere vurma isteğine gem vurarak yalnızca kükremekle yetindi.

"Neden hâlâ o lanet zili çalmadın, kızıl bela!" dedi tüm apartmanı titretecek bir sesle.

Masal ise, Kuzey sanki biraz önce ona, söğüt dalına yuva yapmış manda yavrusu bulduğunu söylemiş gibi gülümsemeye

devam ediyordu. Masal en sonunda tam Kuzey yeniden kükreyecekken konuşmaya başladı ancak bu kez de Kuzey onun konuşmamasını tercih ettiğini fark etti.

"Neden bu kadar gerginsin?" dedi Kuzey'in içinde bulunduğu durumun aksine sakin bir sesle.

Kuzey, "Ben gergin falan değilim!" dediğinde Masal iki kaşını birden kaldırıp ona baktı. Kuzey onun bu hareketi karşısında kendini sanki öğretmeni tarafından yakalanmış yaramaz bir anaokulu çocuğu gibi hissetmişti. Bu durum daha da fazla sinirlenmesine neden oldu. "Lanet olasıca şu zile bas artık da, o lanet belleğini alıp, lanet şifreyi kıralım!" derken yumruklarını sıkıyordu.

Masal'ın sanki öğrencilerinden birine şefkatle gülümseyen bir anaokulu öğretmeni gibi baktığını gören Kuzey, onu kucağına yatırıp poposuna şaplak atma isteğine karşı gelmek zorunda kaldı. Ona öğretmenin kim olduğunu göstermeyi o kadar isterdi ki! Tam Kuzey, Masal'ın poposu ile ilgili fantezi dünyasına dalmışken kapının zilinin çalındığını ve Masal'ın annesi olduğunu tahmin ettiği oldukça hoş bir kadının kapıyı açtığını gördü. Kadın Masal'ı görünce gözleri büyüdü ve kollarını açıp ona sarıldı.

"Meleğim! Neden geleceğini haber vermedin? Baban da, ben de iki gündür meraktan öldük. Bu kadar önemli olan doktoranla ilgili çalışma da nereden çıktı? Hani sen bizi ziyarete gelmiştin?"

Masal evdeki yokluğunu açıklamak için ailesine, doktora tezi ile Türkiye'de bir şirketin ilgilendiğini ve buradayken üzerinde çalışmak istediklerini söylemişti. Böylelikle belki de çalışmalarına Türkiye'de devam edebilirdi. Bu çalışma yoğun olacağı için de Masal'ın çalışma grubuyla kalması gerekmişti. Ailesi de Masal'ın Türkiye'ye dönmesini çok istediği için seslerini çıkarmamıştı.

Kuzey düşüncelerinden sıyrılıp önündeki ikiliye baktığında, Masal'ın annesinin kızınkilerle bire bir aynı olan yeşil gözleriyle

onu süzmeye başladığını fark etti. Kuzey en azılı düşmanların, seri katillerin ve deha ajanların karşısına geçmişti ve onlarla soğukkanlılıkla tartışıp pazarlık yapmıştı. Ancak hiçbirinde, şu anda hissettiği rahatsızlığı hissetmemişti. Kadın en sonunda Masal'ı bırakıp ona döndü. Kuzey sert duruşundan taviz vermedi ancak ne yazık ki bu içten içe hissettiği huzursuzluğu geçirmiyordu.

"Kızım, beyefendi ile bizi tanıştırmayacak mısın?" derken Masal'ın annesi alenen sırıtıyordu. Kuzey, Kılıç ailesinden bir kadınla tanışmanın, geçmiş ve gelecek, yaşanmış ve yaşanacak her an için yeterli olduğunu düşünüyordu. Ancak ne yazık ki Allah ona ikinci bir Kılıç kadını ile tanışmayı layık görmüştü ve Kuzey kaçışı olmadığını biliyordu. Bu yüzden elini uzatıp medeni bir şekilde kendini tanıttı.

"Merhaba, efendim. Adım, Kuzey Karaarslan. Masal Hanım'ın doktorası ile ilgili çalışan ekibin içindeyim," diyerek kadının elini hafifçe sıktı.

"Ben de Masal'ın annesi Nesrin. Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyerek geriye çekildi ve onlara içeriye geçmeleri için yol verdi. Masal bunun üzerine neşeyle eve girerken, Kuzey'e de onu takip etmekten başka seçenek kalmıyordu. Masal heyecandan hafifçe kızarmış yanakları ve ışıl ışıl gözleriyle annesine döndüğünde, Kuzey onu daha önce hiç bu kadar parlarken görmediğini düşündü. Kız kelimenin tam anlamıyla ışıldıyordu ve Kuzey'in nefesini kesiyordu.

"Babam evde mi?" diyerek neşeyle annesine döndü Masal. Ancak o henüz cümlesini tamamlayamadan iri yarı, ellili yaşlarının başlarında görünen ve yaşına göre oldukça dinç bir vücuda sahip bir adam gür sesiyle bulundukları holü doldurmuştu.

"Bebeğim! Hoş geldin!" diyerek Masal'ı sanki yirmi altı değil de, altı yaşındaymış gibi kolayca kucaklayıp kaldırmıştı. Kuzey içinde dalgalanan kıskançlık duygusunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Allah aşkına, adam Masal'ın babasıydı! Babası Masal'a sıkıca sarıldıktan sonra gözleri Kuzey'e kaydığında

kaşlarını çattı ve bir şahin gibi Kuzey'i baştan ayağa süzdü. Kuzey kendinden emin duruşunu bozmadı ve aynı kararlılıkla Masal'ın babasının gözlerine baktı. Adam Kuzey'e bir şekilde tanıdık gelmişti ancak nereden olduğunu çıkaramamıştı. En sonunda adam Kuzey'in kötü niyetli olmadığını anlamış olacak ki, çatık kaşları düzeldi ve Masal'ı yavaşça yere bırakıp tamamen Kuzey'e dönerek elini uzattı.

"Hoş geldiniz. Ben Masal'ın babası Prof. Dr. Necati Kılıç," diyerek sertçe Kuzey'in elini sıktı. Kuzey de aynı sertlikle adama karşılık verdi.

"Kuzey Karaarslan. Masal Hanım'ın tezi ile ilgili çalışan grupta yer alıyorum." Necati Bey bu karşılıktan tatmin olmuş olacak ki yeniden kızına dönüp bu sefer daha yumuşak bir tonda konuşmaya devam etti.

"Hadi o zaman miniğim, içeriye geçelim de bize iki gündür neler yaptığını anlat," diyerek iri kolunu kızın omzuna attı ve Masal da sanki altı yaşında bir çocukmuş gibi gülümseyerek babasına kafasını salladı. Kuzey, Masal'ın kendisinden neden korkmadığını artık anlıyordu. Çünkü babası Necati Bey iri ve ürkütücü bir adam olmasına rağmen kızına öyle bir şefkatle yaklaşıyordu ki, Kuzey bile bu tablodan etkilenmişti.

Salona geçtiklerinde Masal üçlü bir koltuğun ortasında, iki yanında anne ve babası olacak şekilde oturdu. Kuzey ise tam karşılarındaki tekli koltuğa yerleşti ve içinden Masal'ın biraz acele edip bir an önce belleği alması için dua etmeye başladı. Çünkü şifreyi kırmak BİS için kritik bir önem taşıyordu ve acilen çözülmesi gerekiyordu. Ancak Masal, annesiyle oyuna dalmış bir yavru kedi kadar gamsız ve neşeli gözüküyordu.

"Söyle bakalım minik kelebeğim, çalışmaların nasıl gidiyor?" Necati Bey'in kalın sesi Kuzey'in düşüncelerinden sıyrılmasını sağlamıştı. Masal heyecanla ellerini havada sallayarak teziyle alakalı konuşmaya başladığında, Kuzey onun bu haline hayran olmaktan kendini alamadı. O kadar canlı ve aşkla anlatıyordu ki, neredeyse kızın tezini bile kıskanacaktı. Neyse ki

Kuzey pek kıskanç bir erkek değildi. Değil miydi? Tabii ki kıskanç değildi! Kuzey'in kıskanç olmasının düşüncesi bile o kadar komikti ki, Kuzey şuracıkta kahkahalarla gülebilirdi. Ancak bunun yerine homurdanmayı tercih etti.

Masal onun homurdanmasını duymuş olacak ki bakışlarını Kuzey'e çevirip gözlerini birkaç defa kapatıp açtı. Büyük ihtimalle Kuzey'in homurdanmasını yanlış anlamıştı ama Kuzey bunu düzeltme gereği duymadı. Ardından Masal'ın gözleri o kadar irileşti ki, Kuzey bir an onların yuvalarından fırlayacaklarını düşündü ancak kız hızla yerinden kalkıp aceleyle konuşmaya başladığında, Kuzey onun neyi fark ettiğini anladı. Neyse ki Masal en sonunda eve geliş sebeplerini hatırlamıştı.

"Anneciğim, misafirimize çok ayıp olacak, ben hemen soğuk bir şeyler hazırlayayım. Bir de çalışmam için odamdan almam gereken birkaç eşya var, onları alayım," diyerek hızla odadan çıktı. Kuzey, kızlarının arkasından şaşkınlıkla bakan iki ebeveyn ile baş başa kaldığını ancak Masal'ın arkasından şaşkınlıkla bakmayı kestiğinde fark etti. Üçü aynı anda birbirlerine dönünce, aradaki garipliği tamamlayacak tek eksik cırcır böceklerinin sesiydi.

"Ee, Kuzey Bey, siz neyle ilgileniyorsunuz tam olarak?" diyerek garip sessizliği bozan Nesrin Hanım oldu. Kuzey o an onu öpebilirdi ancak bu hakkını kızından yana kullanmaya karar verdi, çünkü bir de üstüne Necati Bey'le kavga etmek istemiyordu. Gerçi Masal'ı öperse de Necati Bey'le kavga etmek zorunda kalacaktı ama en azından onu baştan ayağa sarsan bir öpücük yüzünden kavga etmesi gerekecekti. Kısacası, kavga etmeye değecek bir öpücük yüzünden. Öpücük demişken...

"Ben de Masal Hanım gibi bilişim dünyasının içindeyim ve Infinity Tech'de çalışıyorum," dedi Kuzey, Masal ve öpücük kavramlarının bir arada bulunduğu fantezi dünyasından çıkarak. Nesrin Hanım memnun bir şekilde gülümserken, Necati Bey kaşlarını çatıp Kuzey'e daha dikkatli bakmaya başladı.

"Demek Infinity Tech için çalışıyorsunuz. Geçen sene devlet için yaptıkları güvenlik çalışmaları takdire şayandı açıkçası," dedi bu defa Necati Bey sert bir sesle. Kuzey karşılık olarak, başını hafifçe eğerek teşekkür eden bir harekete yaptı. Evlerine gelmeden önce Masal'ın ailesi hakkında kısa bir araştırma yapmıştı. Her iki ebeveyn de üniversitede öğretim görevlisiydi ve Masal onların tek çocuklarıydı. Nesrin Hanım biyoloji alanında, Necati Bey ise elektrik-elektronik alanında profesörlük yapıyordu. Kuzey zaten Masal'ın ailesinden daha azını beklemezdi. Zekâsını ve öğrenme aşkını nereden aldığı belli oluyordu.

"Masal Hanım'la gurur duyuyor olmalısınız. Kendisi gerçekten de alanında çok başarılı," diyerek konuşmayı sürdürdü Kuzey. Nesrin Hanım mutlulukla gülümserken, Necati Bey'in de çatık kaşları düzelmişti. Ailesinin onunla gurur duyduğu her hallerinden belli oluyordu. Kuzey bile zaman zaman Masal hakkında aynı duyguya kapılıyordu. Bu sakar, kızıl, küçük kadınla pek bir ilgisi olmasa bile, onun zekâsı ve öğrenme aşkı Kuzey'i bir şekilde etkiliyordu. Kuzey belki de hayatında ilk defa bir kadını takdir etmeye bu kadar yaklaşmıştı.

Kuzey tam sözlerini tamamladığında Masal elinde içeceklerin bulunduğu tepsi ile içeri girmeseydi belki de daha iyi olacaktı ancak sakar kızıl yine mükemmel bir zamanlama ile tam o anda içeriye girmiş ve Kuzey'in söylediklerini duymuştu. Kuzey gözlerini ona çevirdiğinde, tıpkı babası onu kucağına aldığı zaman olduğu gibi göz alıcı bir ışıltı ile kendisine baktığını gördü. Masal resmen parlıyordu ve sıcacık gözlerle Kuzey'e bakarak ilerliyordu. Kuzey, Masal'ın gözlerindeki sıcaklığın kendi içine de akmaya başladığını hissetti.

Ancak sonrasında kelimenin tam anlamıyla epik bir olay gerçekleşti. Masal tam içecekleri ikram edecekken ayağını sehpanın kenarına çarptı ve kendisi yere düşerken, elindeki tepsi de Kuzey'in kafasına doğru uçuşa geçti. Ardından şangırdayarak etrafa saçılan bardaklardan çıkan sıvılar, sanki biraz önce tepsinin yarım bıraktığı işi tamamlamak ister gibi Kuzey'in

kafasından aşağıya döküldü. Bir damla limonata alnından aşağıya süzülmek suretiyle burunun ucundan kayarken, Kuzey biraz önce hissettiği sıcaklığı ancak böyle bir limonata banyosunun geçirebileceğini düşündü.

Tam o sırada, bu dünya üzerinde ona böyle bir limonata banyosu yaptırıp, bu işten hasar almadan çıkacak tek canlının da Masal olduğu gerçeğini kabul etmişti. Başına çok büyük bir bela almıştı, artık bundan yüzde yüz emindi. Kabullenmişlikle derin bir nefes alıp yavaşça yerinden kalkarak, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle ona bakan Nesrin Hanım'a hafifçe başıyla selam verdi ve Masal'a döndü.

"Rica etsem bana lavabonun yerini gösterebilir misiniz, Masal Hanım? Sanırım biraz temizlenmem gerek," dedi ve yerde poposunun üstünde oturan Masal'ın yanına gelip onu kollarından tutarak kaldırdı. Masal utançtan kıpkırmızı olmuş bir suratla anlaşılmaz bir şeyler fısıldayıp, ardından kapıya doğru koşar adımlarla uzaklaştı. Bu sırada şaşkınlığını üzerinden atmış olan Nesrin Hanım da ayaklandı ve Masal'ın arkasından seslendi.

"Masal! Sen Kuzey Bey'in temizlenmesine yardım ederken, ben de üstüne giyebileceği bir şeyler ayarlayayım," diyerek hızla odadan çıktı. Kuzey de onun peşinden odadan çıkarak holün sonunda sağdaki kapının önünde bekleyen Masal'ın yanına geldi. Tam kapıyı açmak için elini uzatmıştı ki Masal elini, Kuzey'in elinin üstüne koyup onu durdurdu.

"Ben..." dedi duraksayarak. Kuzey ise o sırada Masal'ın söyleyeceklerinden çok, elinin üstünde duran beyaz, minik ve narin parmaklarının verdiği hisle ilgileniyordu. Masal derin bir nefes alıp devam etti. "Gerçekten özür dilerim. Ayrıca ailemin yanında bana sinirlenip bağırmadığın için çok teşekkür ederim," diyerek gerçekten üzgün ve minnettar gözlerle Kuzey'e baktı.

Tamam! Her adamın bir sınırı vardı ve Kuzey bu sınırı çoktan geçmişti. Masal kendisine biraz daha böyle bakmaya devam ederse, onu banyoya kapatıp, hayatında yaşadığı en ateşli

sevişmeyi yaşatacaktı. Lanet olsun! Kuzey artık Masal'ın her halinden etkilenmeye başlamıştı ve bu durumu bir an önce çözmezse, sonunda gerçekten fena şeyler olacaktı. İradesini sonuna kadar zorlayıp konuşmayı başardığında kendisiyle gurur duydu.

"Önemli değil," diyerek kapıyı açıp banyoya girdi ve derin bir nefes aldı. Ancak bir türlü sakinleşemiyordu. Masal o yeşil gözleriyle bakarken, bembeyaz teni elbisesinin altında parlarken ve tapılası dudakları öylesine dolgun ve pembeyken Kuzey'in onu arzulamaması mümkün müydü? Her şeyin canı cehennemeydi! İrade gücü buraya kadardı! Kapıyı hızla açıp hâlâ kapının önünde bekleyen ve olanlar karşısında şaşırdığı her halinden belli olan Masal'ı kolundan tuttuğu gibi içeriye çekip, onu kapıya yasladı. Masal kocaman açılmış gözlerle ona bakarken, Kuzey en okkalısından bir küfür etti ve dudaklarını Masal'ın dudaklarına, aralarında bir milimetre kalacak şekilde yaklaştırıp konuşmaya başladı.

"Beni kızdırıyorsun, sinirlendiriyorsun, çileden çıkarıyorsun ve seni çılgınca arzulamamı sağlıyorsun. Söylesene, hepsini birden nasıl yapıyorsun?" dedi boğuk bir sesle. Masal'ın yüzü kızarırken, gözleri koyu yeşile dönmeye başlamıştı. Kuzey onun kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Masal şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi susunca, Kuzey yamuk bir şekilde gülümsedi ve dudaklarını hafifçe Masal'ın dudaklarına bastırdı. Bu defa konuştuğunda nefesi Masal'ın nefesine karışıyordu.

"Yoksa o dâhi kafanla insan vücudunu bile programlayacak bir teknoloji mi geliştirdin?" dedi. Bunun üzerine Masal'ın kafası karışmış gibi kaşları hafifçe çatılınca Kuzey daha geniş gülümsedi ve tam onun kaşlarını çattığı noktaya parmağını koyup düzeltti. Ardından Fransız aksanıyla konuşarak dudaklarını Masal'ın dudaklarının üstüne kapattı.

"Tu me fais fou.*"

***

* Beni çıldırtıyorsun.

Banyonun kapısı açılıp hızla içeriye sürüklendiği sırada, Masal tam da Kuzey'i sakarlığı ile bir gün öldüreceğini düşünüp üzülüyordu. Ancak Kuzey'in Fransız aksanı ile söylediği sözleri duyduğunda eridiğini hissetti. Ardından gelen ateşli öpücük ise Masal'ın kendini kaybetmesine neden olmuştu. Kuzey'in dudaklarını ve dilini, kendi dudaklarında hissettiği an içini kavuran ateş o kadar fazlaydı ki, bir an ikisinin birden alev alacağından korkmuştu. İçindeki sıcaklık tüm bedenine yayılıp onu birden güçsüz bıraktığında kollarını Kuzey'in güçlü omuzlarına sardı ve ellerini onun yumuşacık saçlarına geçirdi. Kuzey'in taş gibi vücudunu tüm vücudunda hissediyordu ve bedenini ona daha fazla yaslayamamanın verdiği hayal kırıklığıyla inleyerek bacaklarını kaldırıp Kuzey'in beline doladı. Bu hareketinin üzerine Kuzey ellerini bacaklarının üzerine getirip Masal'ı daha da sıkı bir şekilde tutarken, bir yandan da pürüzsüz tenini okşuyordu. Masal, daha önce farkına varmadığı bir ihtiyaçla kavruluyordu ve onu kurtaracak tek ilaç Kuzey'di. Masal açtı... Kuzey'e açtı. Hem de her hücresi ve benliğini oluşturan her zerreyle.

Kuzey bir elini kaldırıp, askılı elbisesinin yan tarafından göğsünü avuçladığında, Masal'ın içindeki bir volkan patladı. Kuzey dudaklarını Masal'ın dudaklarından kaydırarak hafifçe kulak memesini dişlediğinde, Masal artık dünyada değildi. Ardından Kuzey ıslak öpücükler kondurarak Masal'ın boyun çizgisini takip etti ve göğüslerinin kabarıklıklarını öpmeye başladı. Masal çıldırmak üzereydi. İstiyordu. Ancak ne istediğini bilmiyordu.

Masal yüksek sesle inlediğinde, Kuzey neredeyse kontrolünü kaybedip ona sahip olacaktı. Bu kadın onu delirtiyordu. Kuzey daha önce hayatı boyunca böyle bir açlık hissetmemişti. Masal'ı o kadar çok arzuluyordu ki, bu arzu adeta bedenini yakıp kavuruyordu. Dudaklarını onun tenine bastırdığı zaman hissettiği şehveti daha önce hiç tecrübe etmemişti. Onun yasemin kokusunu içine çekmek bile çıldırmasına neden oluyordu.

"Masal!"

Masal ismini duyduğunda şehvet denizinde dans ediyordu ancak annesinin ona seslendiğini fark edince dünyaya o kadar hızlı çakıldı ki, sersemlediğini hissetti. Kuzey de aynı sesi duymuş olacak ki, onu hızlı ama dikkatli bir şekilde yere bırakıp askılarını düzeltmesine yardım etti. Masal'ın kalbi deli gibi atıyordu ve banyodaki aynaya baktığında inlememek için dudağını ısırdı.

"Dudağını ısırmak için hiç de uygun bir zaman değil, kızıl. Seni şu an omzumun üstüne atıp, günlerce sevişmek için evime götürmüyorsam, beni tutan tek şey ailene olan saygım."

Masal, Kuzey'in boğuk ama sert sesiyle söylediklerini duyduğunda bacaklarının titrediğini hissetti. Masal muhtemelen biraz sonra şehvet patlamasından ölecekti ancak annesinin ona biraz daha sert bir şekilde seslendiğini duyunca kendine geldi ve saçlarını hızla düzeltip kapıyı açtı. Sesini normal tutmaya çalışarak konuşmaya başladı fakat pek de başarılı olduğu söylenemezdi, çünkü annesi kuşkucu gözlerle onu süzüyordu.

"Efendim, anneciğim," dedi gülümseyerek.

"Tişört getirdim, kızım. Sanırım Kuzey Bey'in pantolonunda bir sorun yoktu, üzerini değiştirse yeterli olacaktır," diyerek bu sefer de Kuzey'i süzdü. Sonrasında yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti. "Sen Kuzey Bey'e yardım ederken, ben de içmek için yeniden limonata hazırlayayım," diyerek yüzündeki kocaman sırıtışla yanlarından ayrıldı.

Masal homurdanarak Kuzey'e döndüğünde, onun yoğun gözleriyle kendisini izlediğini gördü.

"Şey... Annem sana tişört getirmiş," dedi Masal kısık bir sesle. Kuzey çarpık bir şekilde gülümseyerek tişörtü almak için uzandı. Masal tişörtü verdikten sonra yerinden kıpırdamadı ve Kuzey'in üstünü değiştirmesini beklemeye başladı.

"Üstümü değiştirirken beni mi izleyeceksin?" diyen Kuzey üstünü çıkarmaya başlamıştı bile. Masal onu daha önce de

üstsüz görmüştü ama adam o zaman yaralıydı ve olayın üstünden yalnızca iki gün geçmiş olmasına rağmen Masal'a sanki asırlar önceymiş gibi geliyordu. Kuruyan dudaklarını nemlendirmek için dilini kullandı fakat bu hareketi Kuzey'in gözlerinin daha da koyulaşmasına ve yüz hatlarının sertleşmesine neden oldu. Bu haliyle o kadar seksi görünüyordu ki, Masal onun üstüne atlamamak için kendini ciddi anlamda zorlamıştı.

"Sana dudaklarını yalamayı, dişlemeyi..." derken bir an durdu, bir şeyler düşündü ve sonra devam etti. "Aslına bakarsan benim yanımda değilken ya da yanında başkaları varken, dudaklarınla yemek, içmek ve konuşmak dışında bir eylem yapmanı istemiyorum. Anladın mı?" dedi sertçe ve gömleğini çıkardı. Masal tam karşı çıkmak için ağzını açmıştı ki, onun mükemmel göğsünü ve belirgin karın kaslarını görünce kafasındaki bütün itiraz cümleleri uçtu. Bilinçsize başını salladı. Kuzey memnun bir şekilde gülümsediğinde, Masal adamın mükemmel vücudunun tadını çıkarıyordu. O kadar güzel görünüyordu ki, Masal bir kez daha dudaklarını dişledi. Kuzey bunu görünce kaşlarını çatarak Masal'a yaklaştı ve hafifçe eğilerek gözlerinin içine baktı.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi, kızıl belam," dedi kısık bir sesle. Masal kanının hızla damarlarında dolaştığını hissedebiliyordu. Bu adam bir gün Masal'ın kalpten gitmesine neden olacaktı. Bu kadar adrenalin Masal'a fazlaydı, o her zaman sakin bir hayat yaşamıştı. Tabii sakarlığı sayılmazsa.

"Hem de çok," dedi Masal sesinin çıkmasına bile şaşırarak. Kuzey çapkınca gülümsediğinde ise nefessiz kalmıştı. Bu adam kelimenin tam anlamıyla cazibenin hayat bulmuş haliydi. Onu ilk defa sarhoş bir halde çapkınca gülümserken görmüştü ve şoka girmişti. Ancak şu an tamamen ayıktı, tamam belki tepsiden dolayı birazcık beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirdi ancak yine de ayıktı. Bu haliyle o kadar çarpıcıydı ki, Masal kendini tutsak olmuş gibi hissediyordu. Kuzey kulağına doğru eğilip

dudaklarını tenine değdirerek konuştuğunda, Masal ölüp cennete gittiğinden yüzde yüz emindi.

"O zaman bu gece daha fazlasını göreceğine seni temin edebilirim," diyerek geri çekildi ve tişörtünü giyip banyodan çıktı.

Masal beynine daha çok oksijen gitmesiyle birlikte Kuzey'in biraz önce ne dediğini idrak etmeye başlayınca, şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Ne yani, bu gece Kuzey onunla sevişecek miydi? Aman Allah'ım!

***

Kuzey, Masal'ı banyoda bırakıp salona geçtiğinde, limonataların sehpada sakince durduklarını gördü ve derin bir nefes aldı. Şu an içindeki ateşi söndürmeye bu limonataların gücünün yetmeyeceği açıktı ancak en azından biraz faydası olabilirdi. Bu yüzden sessizce kuru bir koltuğa oturup, dikkatlice bir bardak limonata aldı.

"Lütfen kusura bakmayın, Kuzey Bey. Kızımız biraz sakardır da," dedi Nesrin Hanım yüzünde Masal'ınkine bire bir benzeyen muzip bir ifadeyle.

Necati Bey bunu duyunca hafifçe homurdandı. "Kızımız hiç de sakar değil! Bu tarz kazalar her zaman olabilir," dedi kızını savunarak.

Kuzey bunun üzerine Necati Bey'e baktı ve adama saygı duyduğunu düşündü. Ne de olsa Masal'ın annesiyle evliydi ve duruma bakılırsa Masal babaya değil, anneye daha çok benziyordu.

"Önemli değil, efendim," diye karşılık verdi Kuzey. Bu sırada Masal da içeriye girdi ve yeniden anne babasının ortasına oturdu.

"Anneciğim, babacığım, biz artık kalkalım. Yapılacak yığınla işimiz var," dedi üzgün bir ifadeyle. O kadar üzgün gözüküyordu ki, Kuzey o an biraz daha kalabileceklerini söylemeyi düşündü ancak sonra vazgeçti. Gerçekten de çok işleri vardı. Bir an önce çantanın şifresini kırmaları gerekiyordu.

"Biraz daha kalsaydınız, kızım," dedi babası da üzgünce. Masal ona sarılarak kucağına oturdu.

"İşimiz ne kadar erken biterse o kadar çabuk yanınıza dönerim, babacığım."

Necati Bey kabullenmişlikle bir nefes aldı ve "Pekâlâ," dedi. Bunun üzerine Masal annesine dönüp ona da sarıldı ve sonunda ayağa kalktıklarında Kuzey de ayağa kalktı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, efendim," dedi Kuzey de içtenlikle. Kapının önüne geldiklerinde Masal son bir defa daha ailesine sarıldı ve sonra dışarı çıktılar. Asansörle aşağıya inip arabaya bindiklerinde Kuzey, Masal'a döndü ve "Belleği alabildin mi?" diye sordu.

Masal ona bilmiş bir şekilde gülümserken, göğüslerinin arasından madalyon gibi sarkan zinciri çıkarıp ucundaki kedi figürünü sallamaya başladı. Kuzey o sırada kedi figüründen çok, Masal'm göğüsleriyle ve kolyenin oradan çıkarken dokunduğu teniyle ilgileniyordu. Ancak sonradan kendine gelebildiğinde, kolyenin aslında aradıkları bellek olduğunu fark edip o da gülümsedi.

"Hadi o zaman gidip şu işi halledelim," diyerek arabayı çalıştırdı. Ancak Masal'm elini uzatmasıyla dikkati dağıldı ve yeniden ona döndü.

"Ne oldu?" dedi kaşlarını çatarak. Masal hainee gülümseyince Kuzey birazdan başının derde gireceğinden yüzde bir milyon emin oldu.

"Belleği bir şartla veririm," dedi Masal ve tırnaklarını incelemeye başladı.

Kuzey derin bir nefes aldı ve "Şartın nedir?" dedi konuşmak hayatta yaptığı en zor işmiş gibi kendini sıkarak.

Masal yüzünde kocaman bir gülümseme ile Kuzey'e yan yan baktı ve o tapılası dudaklarını, Kuzey'in ölüm fermanını onaylamak için açtı. "Arabayı ben süreceğim!"

Kuzey refleks olarak arabasının direksiyonunu daha sıkı bir şekilde tuttu ve "Hayır!" dedi otomatik olarak.

Ancak Masal bu cevaptan pek etkilenmişe benzemiyordu. Omzunu silkti ve kolyeyi boynundan tamamen çıkarıp elinde sallamaya başladı. "O zaman anahtara elveda diyebilirsin."

Kuzey, Masal'ın yüzüne baktığında, arabayı sürme konusunda fazlasıyla ciddi olduğunu görebiliyordu ancak kanının son damlasına kadar savaşmadan bırakmayacaktı. "O anahtarı kullanmazsak kodlarını çalan kişiyi de bulamayız!" dedi Kuzey bu defa farklı bir taktik deneyerek.

Masal'ın kaşları çatılsa da taviz vermez bir şekilde kollarını kavuşturup omuzlarını kaldırdı. "Onu benim vereceğim listedekileri inceleyerek de bulabiliriz. Anahtara ihtiyacımız yok," dedi biraz daha sert bir sesle.

Kuzey gözlerini kapadı. Buna izin veremezdi! Lanet olsun! Arabalarını çok seviyordu. MacLaren'i zaten Masal'ı kurtarırken heba olmuştu. Aynı şeyin Jaguar'ına da olmasına göz yumamazdı. Ancak Masal'ın yüzüne baktığında başka şansı olmadığını anladı. Bu yüzden üzgün gözlerle arabasına baktı ve içini çekti.

"Üzgünüm, oğlum," dedi içten bir sesle arabasına. Bunu duyan Masal sevinçle ona baktığında inlememek için kendini zor tuttu. Yavaşça sürücü kapısını açıp dışarı çıktı ve yolcu tarafına geldi. Masal da kapısını açmış dışarı çıkmaya çalışıyordu. Kuzey her ne kadar Masal'ın vereceği frikiği heyecanla beklese de, başkalarının da aynı görüntüye şahit olmalarını istemediğinden, Masal'ı kollarından tutup arabadan çıkardı. O sırada belleğin bulunduğu kolye hâlâ elindeydi ve Masal tam kolyeyi Kuzey'e uzatacakken gözleri onun arkasında bir noktaya takılıp büyüdü.

Sonrasında olanlar o kadar hızlıydı ki, Kuzey daha ne olduğunu anlayamadan, Masal hızla bir adım öne çıkıp Kuzey'in önüne geçti ve bundan göz kırpması kadar bir zaman sonra patlama sesi duyuldu. Silah patlaması. Masal hızla yere yığılırken,

Kuzey belindeki silaha uzanıp, Masal'ı ve kendini arabanın kapağını siper alacak şekilde geri çekti. Vurulmanın etkisiyle Masal bayılırken, elindeki anahtar mazgaldan içeriye düşmüştü ancak bu Kuzey'in umurunda değildi.

Masal omzundan vurulmuştu ve yarasının ciddi olup olmadığını anlayamıyordu. Çünkü lanet olasıca omzunda çok fazla kan vardı. Bir an önce Masal'ı merkeze götürmeliydi. Durumu kritik olabilirdi. Kuzey kalbinin son hızla attığını hissediyordu ve hayatı boyunca böyle bir korku yaşamamıştı. Masal'ın yarasının ölümcül olması ihtimali Kuzey'i o kadar çok korkutuyordu ki, küçük yaşında tek başına kaldığında bile bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu.

Başka silah sesi gelmeyince Masal'ı sarsmadan hızlı bir şekilde arabanın içine yerleştirdi ve kendisi de bir yandan korunarak arabaya binip gaza bastı. Arabayı son hızla sürerken içinden dua ediyordu.

"Allah'ım, lütfen ona bir şey olmasına izin verme!"

Masal'ı vuran adamı bulup elleriyle parçalayacağı anı düşünerek sakinleşmeye çalışsa da, bu pek işe yaramıyordu. Masal'a bir şey olursa, tüm ülkeyi yakması gerekse bile o adamı bulur, sürüngen bedenini artık acıdan aklını kaybedecek duruma gelene kadar işkenceye maruz bırakır, ardından da büyük bir zevkle öldürürdü. Masal'a bir şey olmasa bile o adamı öldürecekti ancak o zaman en azından adama daha hızlı bir ölüm vadedebilirdi.

Bölüm 8

Kuzey merkezin girişine arabasını bıraktıktan sonra hızla dışarı çıkıp Masal'ın bulunduğu tarafa geçti ve onu kucağına aldı. Jane şoka girmiş bir şekilde onu izlerken, Kuzey kalbinin sıkıştığını hissetti. Anlaşılan Masal boş durmamış, robota başka insani özellikleri de yüklemişti. Kuzey'in aklına onun muzipçe parlayan gözleri gelince kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Bir daha o gülümsemeyi görememenin düşüncesi bile nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Jane, hemen Doktor Claire'e haber ver! Ben Masal'ı hastane kanadına götürüyorum," diye bağırdıktan sonra Masal'ı sarsmamaya özen gösterip, aynı zamanda hızlıca hareket ederek hastane tarafına doğru ilerledi. Bu sırada Masal yavaşça inleyip hafifçe gözlerini aralamıştı.

"Kuzey?" dedi cılız bir sesle. Kuzey içinde yükselen ve sonunda Masal'a bunu yapan adamı öldürmesini sağlayacak olan öfkesine ket vurmaya çalışarak yumuşakça konuştu.

"Şşş... Kendini yorma, kızıl bela," dedi şefkatle. Masal her zaman olduğu gibi onu dinlemedi ve konuşmaya devam etti.

"Sana..." dedi ancak ardından duraksadı. Gücünü toplamaya çalışırmış gibi bir hali vardı. Kuzey istemsizce onu kendisine daha çok bastırdı. Sanki kendi yaşam enerjisini ona vermek istermiş gibiydi. Öyle bir şansı olsa bir an bile düşünmeden yapardı ancak ne yazık ki teknoloji henüz o kadar gelişmemişti.

"...bir şey oldu mu?" diye en sonunda cümlesini tamamladı Masal.

Kuzey duydukları yüzünden bir an kalp ritminin hızlandığını hissetti. Bu kızıl bela yaralı olan kendisiyken, bir de tutmuş Kuzey'i mi merak ediyordu yani? Kalbinin üzerinde daha

önce hiç tecrübe etmediği bir ağırlık oluşurken, yavaşça Masal'a doğru eğildi ve onun yanağını kendi yanağına bastırdı. Bu hareketi karşısında Masal'ın bir dudağının hafifçe kıvrıldığını hissetti. Bu halde bile gülümsemeyi başarmıştı.

"Bana hiçbir şey olmadı, kızıl kafa. Sen önce kendini iyileştirmeye bak. Sonra seni dizime yatırıp, bu yaptığın için bir güzel pataklayacağım."

Masal'ın yüzündeki gülümseme biraz daha genişlerken, Kuzey onun yeniden konuşmak için ağzını açtığını gördü ancak konuşamadan önce tekrar bayıldı. Neyse ki bu sırada Kuzey de hastane tarafına ulaşmıştı. Odaya girdiğinde Claire'in çoktan gelmiş olduğunu gördü ve derin bir enfes aldı. Masal'ı nazikçe hasta yatağına yatırırken bir yandan da doktora durumu açıklıyordu.

"Uzak mesafeden omzundan vuruldu. Yarasını kontrol ettim. Kurşun çıkışı yok ancak çok fazla kanaması vardı. Elimden geldiğince tampon yaptım ama kurşun ana damarlardan birisini parçalamış olabilir."

Claire anladığını belirtircesine başını sallayıp derhal ameliyathanenin hazırlanması için emir verdi. Kuzey yere diz çöküp Masal'ın ellerini kendi avucunun içine aldı ve diğer eliyle de kızın dağılmış saçlarını yüzünden çekti.

"Senin için önemli birisi galiba."

Claire'in sesini duyan Kuzey sert bakışlarını ona çevirdi. Kaşları çatılmıştı ve bir süre Claire'e baktıktan sonra yeniden Masal'a dönerek konuşmaya başladığında sesi her zamankinden daha sert çıkıyordu.

"Evet, çok önemli!" dediğinde, ameliyathanenin hazır olduğunu haber vermek için bir hemşire içeri girdi. Hızla Masal'ı hazırlamaya başladılar ve ameliyathaneye aldılar. Claire kapıda durup Kuzey'in omzunu sıktı ve güven verircesine gözlerinin içine baktı.

"Merak etme! Senin için önemli bir insanı kaybetmene izin vermeyeceğim. Bunu bir kez daha yaşamayacaksın," diyerek odaya girdi ve Kuzey'i dışarıda bıraktı. Kuzey sinirinden duvara bir yumruk attı ve etrafındaki her şeyi kırıp dökme isteği ile savaştı. Claire en yakın çocukluk arkadaşlarından biriydi. Neredeyse tüm hayatı boyunca yanında olmuştu ve şu an Kuzey'in elinden ona güvenmekten başka bir şey gelmiyordu. Bekleme odasındaki koltuklara oturamayacak kadar gergindi ve sürekli volta atıyordu. En sonunda sırtını duvara dayayıp başını geriye attı ve gözlerini kapatıp düşünmeye başladı.

Ailesini kaybettiğinde on yaşındaydı. Babası yüzyılın en zeki adamlarından birisi sayılıyordu ve çalışmalarıyla ilgilenen onlarca dünya devi şirket vardı. Bilişim güvenliği konusunda çalışıyordu ve sızmayı başaramayacağı herhangi bir sistem yoktu. Ancak o, bunu kötü anlamda kullanmayı her zaman reddediyordu.

Sonra bir gün, Kuzey'in detaylarının ne olduğunu hâlâ öğrenemediği bir çalışması yüzünden babası ve annesi öldürüldü. İnfaz kendi evlerinde ve Kuzey'in gözlerinin önünde gerçekleşmişti. Adamlar, bilmediği bir sebep yüzünden Kuzey'i öldürmemişlerdi. O gün tüm masumiyetini kaybetmişti ve ailesinin intikamını almaya yemin etmişti. Bu yüzden Infinity Tech'i kurmuş ve BİS'te ajan olarak çalışmaya başlamıştı ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir türlü babasını öldüren kişiler ile ilgili bilgiye ulaşamamıştı. Babasının ne için öldürüldüğü ve çalıştığı projenin detayları ise sanki hiç var olmamış gibiydi. Bu yüzden işin peşini bırakalı çok olmuştu.

"Kuzey!"

Düşüncelerini bölen Zack'in sesiyle Kuzey gözlerini açıp arkadaşına doğru döndü. Zack ciddi anlamda endişeli gözüküyordu ve kaşları çatılmıştı.

"Ne oldu?"

Kuzey yeniden olanları düşündüğünde yumruklarını sıktı ve çenesinde bir kasın atmaya başladığını hissetti.

"Masal vuruldu," dediğinde sesi kısık ama bunu yapanı bulduğunda ne tür işkenceler çektireceğinin bir vaadi gibi keskindi. Zack kaşlarını çattı ve başka soru sormadı. İkisi birlikte duvara yaslanıp yeniden beklemeye başladılar. Sessizlik içinde geçen on beş dakikanın ardından bu sefer koridorda Jane'in ayak sesleri yankılanmaya başladı. Jane endişeli bir halde yanlarına geldiğinde, Kuzey yeniden kalbinin ağrımaya başladığını hissetti. O çatlak kadın, kızıl bela, hayır, Kuzey'in kızıl belası, iki gün gibi kısa bir sürede BİS'teki pek çok insanın kalbini kazanmıştı. Robot olanlarınkini bile. Gerçekten inanılmaz bir kadındı.

"Sistem üzerinden ameliyathane kameralarına bağlandım. Şu an için her şey yolunda gözüküyor," dedi Jane umutlu bir sesle.

Kuzey derin bir nefes alırken yeniden gözlerini kapattı. Uzun zamandır dua etmiyordu ama Masal vurulduğundan beri yaptığı tek şey dua etmekti. Onun iyileşmesi için, Allah'ın onun yerine Kuzey'i alması için, aklına gelebilecek her şekilde dua ediyordu ve bir şekilde dualarının kabul olacağını umut etmekten başka elinden bir şey gelmiyordu.

Neden Masal vurulmuştu ki? Ah, evet ya! Aslında vurulması gereken, hedef olan oydu ama Masal onu korumak için kendini feda etmişti. Bu düşünce Kuzey'in bir yandan sinirlenmesine, bir yandan da kalbindeki ağırlığın artmasına neden oluyordu. Kızıl bela yine ne yapmış etmiş, burnunu hiç sokmaması gereken bir işe sokmuştu. Kuzey ellerini yumruk şekline getirip yeniden duvara salladı.

Aradan bir on beş dakika daha geçtiğinde Kuzey artık BİS merkezini yıkabilecek kadar sinirliydi. Bu lanet ameliyat daha ne kadar sürecekti? Kuzey çıldırmak üzereydi ve kapıyı açıp içeriye dalmamak için kendini zor tutuyordu. Masal'ı görmeye ihtiyacı vardı. Onun nefes alış verişini dinlemeye mecburdu. Bunu yapmazsa sanki kendi de nefes alıp veremeyecekmiş gibi hissediyordu.

"Bu lanet ameliyat daha ne kadar sürecek?" diye kükrediğinde Zack gergin bir şekilde Kuzey'e bakıp tek eliyle arkadaşının

omzunu tutup sıktı. "Sakin ol, adamım. Eminim her şey yolundadır," dedi sert bir sesle. Ancak bu Kuzey'i hiç rahatlatmamıştı. Aksine sinirlerinin daha da gerildiğini hissediyordu. Kuzey bir şeyler yapmalıydı. Bu şekilde beklemek onu öldürüyordu. O an aklına gelen şeyle birlikte aniden arkasını dönüp ameliyathanenin tersine doğru yürümeye başladı. Onun bu halini gören Zack, şaşkınlıkla peşinden gitti.

"Kuzey, nereye gidiyorsun?"

Kuzey öfkeden neredeyse simsiyah olmuş gözlerle Zack'e döndü ve onun bile–ki Zack kolay kolay ürpermezdi–tüylerinin ürpermesine neden olacak kadar korkutucu bir sesle konuştu.

"Tabii ki Masal'ı vuran adamı bulmaya. Ardından da onu doğduğu güne lanet edecek duruma getirmeye."

***

Masal'ın ameliyattan çıktığı bilgisi geldiğinde Kuzey ve Zack, Masal'ın vurulduğu saatte sokağı çeken tüm kamera kayıtlarını incelemeyi yeni bitirmişlerdi. Ancak ne yazık ki lanet adam tek bir ipucu bile bırakmadan kaçmıştı. Yani ellerinde sıfır bilgi vardı ve bu durum Kuzey'i fena halde sinirlendiriyordu. Tam bilgisayarları söküp atacak kıvama gelmişti ki, Jane ameliyatın bittiğini ve Masal'ın yoğun bakım odasına alındığını haber verince hızla oraya koştu. Yoğun bakım ünitesine ulaştığında Claire'i, Masal'ı kontrol ederken buldu.

"Durumu nasıl?" Sesindeki endişe tınısına kendisi bile şaşıran Kuzey, Claire'in inceleyen bakışları altında ondan bir cevap bekledi.

"Durumu şu an için stabil. Ana damarlardan birisi hasar almış fakat onarılmayacak durumda değildi. Tedbir amaçlı olarak bu gece yoğun bakımda tutacağız. Ancak yine de durumu kritikliğini koruyor. Ne zaman uyanacağından tam olarak emin değilim."

Kuzey gözlerini Masal'a dikerek kafasını salladı. "Bu gece onun yanında kalacağım," dedi itiraz kabul etmeyeceğini bildiren bir sesle.

"Bu gece gidip dinlenmelisin bence. Uyanırsa, o zaman seni daha sağlıklı görmek isteyecektir," dedi Claire sesinde bir anne şefkatiyle. Claire'in uyanınca demek yerine uyanırsa demesi Kuzey'i dünya üzerinde başka hiçbir uyuşturucunun yapamayacağı kadar sersemletmişti. Fakat Kuzey bunu belli etmeden konuşmaya devam etti.

"Uyanacak!" dedi sesi yükselirken. Emir verirken kullandığı ses tonuyla konuşmuştu. Sanki bu şekilde söylerse Masal emrine uyacakmış gibi davranmıştı ama Masal ne zaman Kuzey'in emirlerini dinlemişti ki?

"Yoğun bakım odası çok soğuk olur ve yanında beklemen için hijyen kıyafetlerini giymen gerek. Tüm gece o soğukta kalırsan hasta olursun," diyerek Kuzey'i yine vazgeçirmeye çalıştı.

"O beni korurken vuruldu, Claire."

Claire bunu duyunca, başını anladığını belirten bir şekilde salladı. "Pekâlâ, burada bekleyebilirsin. Ben gece boyunca yine gelip kontrolleri yapacağım," diyerek elini Kuzey'in koluna koyarak teselli edercesine sıvazladı ve Kuzey'in yanından ayrıldı.

Kuzey, Masal'ın hastane yatağındaki görüntüsüne bakınca, o vurulduğundan beri içine oluşan ağırlığı biraz daha şiddetli hissetti. Çok solgun gözüküyordu. Zaten bembeyaz olan teni daha da solmuştu ve gözlerinin altında mor halkalar vardı ama en azından düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Kuzey derin bir nefes alıp hijyen kıyafetlerini giydi ve Masal'ın yatağının başucuna oturup ellerini tuttu. Elleri buz gibiydi ve bu soğukluk Kuzey'in vücudunu da soğutuyordu. Sanki hayatı ona bağlıymışçasına ellerini sıkıca tuttu. Sanki Masal ısınamazsa, Kuzey'in de kalbi bir daha hiç ısınamayacak gibiydi. Düşündüklerine kendisi bile şaşırırken aslında ne kadar da doğru olduklarını fark etti. Bu küçük kadın, Kuzey'in kızıl belası, anne babasının çatlak dehası, iki günde hayatına

girmekle kalmayıp, bir de üstüne vazgeçilmez olmuştu. Kuzey tüm bunların nasıl ve ne şekilde olduğunu bilmiyordu ama Masal ile ilgili her şey doğru hissettiriyordu. Sanki hayatı ondan önce kırık cam parçaları gibi darmadağınıktı ve Masal hayatına girdiğinden beri tüm parçalar mükemmel bir şekilde yerine oturup Kuzey'i tamamlamıştı.

Masal'ın yüzüne baktığında saçlarının dağıldığını görüp, onları elleriyle düzeltmek için harekete geçti. Saçlarını yüzünden çektikten sonra bembeyaz yanağını kocaman avucunun içine alıp hafifçe okşamaya başladı.

"Hadi ama kızıl bela. Uyanman gerek! Daha seninle işimiz bitmedi!" dedi kısık ama sert olmasına özen gösterdiği bir sesle. Ancak Masal kıpırdamadı bile. Kuzey bu gece kaçıncı defa olduğunu artık sayamadığı yeni bir derin nefes aldı ve konuşmaya devam etti. Belki konuşması bir işe yarardı.

"Eğer uyanmazsan kodunu çalan adamı bulup ona haddini bildiremezsin. Hatırladığım kadarıyla bu konuda fazlasıyla yaratıcı fikirlerin vardı," diyerek Masal'ın ellerini okşamaya başladı. Onun cevap vermeyeceğini bilse de, konuşmak garip bir şekilde Kuzey'i rahatlatıyordu.

"Hem, uyanmazsan ne yaparım biliyor musun? Jaguar'ı Buse'nin kullanmasına izin veririm!" dedi bu kez tehdit edercesine. Ancak Masal buna bile tepki vermemişti. Kuzey umutsuzlukla oturduğu sandalyede çöktü ve bir an önce Masal'ın uyanarak ona muzip yeşil gözleriyle bakması için dua etmeye başladı.

"Senin hayatımı renklendirmene ihtiyacım var, Masal. Söz veriyorum bir daha giydiğin renkli kıyafetlere sinirlenmeyeceğim. Arabalarımı bile kullanmana izin vereceğim. Yeter ki uyan," dediğinde, Kuzey'in sesindeki umutsuzluk o kadar fazlaydı ki, sanki tüm merkezi kaplayan yoğun bir bulut gibiydi. Kuzey gece boyunca hiç uyumadı ve bazen sinirli, bazen sevecen, bazen de sevgi dolu bir şekilde Masal ile konuşmaya devam etti. Ona kendi ailesinden bahsetti. Geçmişini, neden

böyle bir adam olduğunu anlattı. Anlatabileceği, söyleyebileceği her şeyi söyledi.

Saatte başı Claire geliyor ve Masal'ı kontrol ediyordu. Her geldiğinde de Kuzey'i biraz uyuması için ikna etmeye çalışıyordu. Ancak Kuzey her defasında onu reddediyor, Masal'ın başından ayrılmama konusunda diretiyordu. Masal uyanana kadar başında duracağına söz vermişti ve sözünü tutacaktı.

***

Masal, ağzına saman balyası doldurulmuş gibi hissederek uyandığında, sağ kolunda bir sıcaklık hissetti. Sol kolu ise tamamen uyuşmuştu ve buz gibiydi. Dudaklarını kıpırdatmak işkence gibi gelse de, cılız bir sesle konuşmayı başardığında kendisiyle gurur duydu.

"Kuzey," diye inledi adeta. Ardından kolunun üzerindeki sıcak ağırlık o kadar hızla kayboldu ki, Masal rüya gördüğünü düşündü.

"Masal!"

Kuzey'in kükremesi bulundukları odayı doldururken, Masal gözlerini açmayı denedi. Hayatında bu kadar zorlandığı başka bir şey hatırlamıyordu. Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin vererek konuştu ama gülümsemesi o kadar belirsizdi ki, tam olarak nasıl bir görüntü sergilediğinden emin değildi.

"Kuzey?" dedi sesinin çıkmasına bile şaşırarak. Sonra saçlarında bir el hissetti ve içine bir sıcaklık doldu.

"Günaydın," dedi Kuzey bu defa şefkatli bir sesle.

Masal onun ses tonunu duyunca kulaklarına inanamadı. Sonunda gözlerini açabildi ve Kuzey'e baktı. Ardından şoka girdi.

"Bu halin ne?" demeye çalıştı yüksek sesle ancak yine en fazla bir yavru kedi kadar sesi çıkmıştı. Kuzey berbat görünüyordu. Saçları dağılmış, gözleri kızarmıştı ve gözaltlarında belirgin morluklar vardı. Sakalı uzamıştı ve yorgunluktan yüzündeki çizgiler belirginleşmişti. Masal kırk yıl düşünse, Kuzey'i bu halde göreceği aklına gelmezdi. Çünkü Masal için o hep

kaya gibi sertti ve yıkılmazdı. Oysa şu an yıkılmaya çok yakın gözüküyordu.

"Bir şey değil!" dedi Kuzey kaşlarını çatarken.

Masal bu kadar yorgun olmasaydı onunla uğraşırdı ancak kendini inanılmaz bitkin hissediyordu. "Pekâlâ," diyerek kabullendi ve o sırada Kuzey'in yüzünden bir endişe bulutu geçtiğine yemin edebilirdi.

"Kendini çok mu yorgun hissediyorsun?"

Masal, Kuzey'in ses tonundaki endişeyi duyunca, kalp krizinden öleceğini hissetti. Onun için endişelenmesi o kadar tatlıydı ki, Masal ona sarılmak istiyordu. Bu kadar bitkin olmasaydı sarılırdı da. Bu yüzden sadece kafasını hafifçe sallamakla yetindi.

"Tamam. Ben hemen doktoru çağıracağım ve seni kontrol ettireceğim," diyerek yanından ayrılmak istedi ancak Masal, Kuzey'in elini bırakmadı ve direkt gözlerine bakıp konuştu.

"Çabuk dön. Beni yalnız bırakma."

Kuzey bu sözleri duyunca gözleri karardı ve sinirlenmiş gibi gözüktü ama sonrasında hemen yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Sen gittiğimi bile anlamadan geri dönmüş olacağım," dedi ve doktoru bulmaya gitti. O gittikten sonra Masal yeniden derin bir uykuya daldı.

***

Kuzey, Masal kendisinden çabuk dönmesini istediğinde sinirlenmişti, çünkü aklına onu bu hale getiren, onun gibi güçlü ve canlı bir insanı bu şekilde zayıf düşüren adam gelmişti. Ardından bu işi sonra halledeceğini düşünerek sakinleşmişti.

Kuzey kafasından Masal'ı bu hale getiren adamı şimdilik atmaya çalışırken, bir yandan da doktoru aramaya devam ediyordu. En sonunda Claire'i bulduğunda ikisi birlikte yoğun bakım ünitesine geri döndüler. Kuzey, Masal'ın yeniden uykuya daldığını görüp endişelendi ama Claire onu sakinleştirdi. Tehlikeyi atlatmıştı ve yalnızca dinlenmesi gerekiyordu. Artık yoğun bakımda kalması gerekmediğinden, özel bir hasta odasına

alındı. Kuzey yine onun başında durma konusunda ısrar etti ve gün içinde Masal ara ara uyandığında onunla konuşup yemek saatlerinde yemeğini yediğinden emin oldu. Masal onun bu halini görünce gülümsedi ve gülümsemesine bir homurtuyla karşılık aldı.

"Yine neye gülüyorsun, kızıl bela?"

Masal biraz daha kendine gelmişti ve artık daha canlı hissediyordu. Bunu hiçbir şeyden olmasa bile, muzipçe bakan gözlerinden anlamak mümkündü.

"Bu kadar anaç olduğunu hiç tahmin etmezdim," derken gözleri ışıldıyordu.

Kuzey huzurla ona baktı. Gözlerinin yeniden ışıldadığını görmek o kadar güzeldi ki... Ama yine de anaç olduğunu kabul edecek değildi. "Ben anaç falan değilim!" dedi huysuzca.

Masal bunun üzerine daha da çok gülümsedi. Yaralı olmayan omzunu silkip "Sen öyle diyorsan," diyerek karşılık verdi.

"Sen yine benimle dalga mı geçiyorsun yoksa?" diyen Kuzey'in sesi kükreyen bir aslan gibi çıkıyordu.

Masal tırnaklarında sanki dünyanın en ilginç yaratığı varmış gibi onları incelerken, hiç etkilenmemiş bir şekilde "Ne münasebet!" dedi. Ancak birden gözleri büyüdü ve şok içinde Kuzey'e baktı.

Kuzey panikle kalp atışlarının hızlandığını fark ederek ayağa fırladı. Ne olmuştu? Masal'ın ağrısı falan mı vardı? Yoksa kendini kötü mü hissediyordu? Kuzey tüm kanının vücudundan çekildiğini hissederek ileri atılıp ona ulaşamadan, Masal konuşmaya başladı.

"Ojelerim sıyrılmış!" dediğinde o kadar üzgün görünüyordu ki, Kuzey bir an yanlış anladığını düşündü. "Ojelerin mi sıyrılmış?" dedi hayret içinde. Bu mümkün değildi. Kuzey kesin yorgunluktan kafayı yemişti ve kâbus görüyordu. Ama Masal üzgünce kafasını sallayınca, ne yazık ki yanlış anlamamış

olduğunu fark etti. Yükselen sinir katsayısını görmezden gelerek mantıklı bir şekilde konuşmayı sürdürdü.

"Hastanede ojelerine ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Masal oyuncağı elinden alınmış bir yavru kedi gibi bakınca, Kuzey biraz sonra başının derde gireceğini anlamıştı. Ne yazık ki bunu bilmesi, ona pek de yardımcı olmuyordu.

"Ama çok canım sıkılıyor ve renkli ojelerimi gerçekten seviyorum," dediğinde sesi titriyordu. Allah aşkına, Kuzey buna nasıl karşı koyacaktı ki? Kendi kendine söylenerek "Pekâlâ," dedi. Masal sağlam tarafındaki kolunu yumruk yapıp yukarıya kaldırarak "Harikasın!" diye bağırdığında dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı.

"O zaman bana odamdaki dolaptan pers gülü pembesi rengindeki ojemi getirebilir misin?"

Kuzey hayatında ilk defa duyduğu renk ile ilgili ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Bu yüzden yeniden kaşlarını çattı. "O bahsettiğin şeyin nasıl bir renk olduğunu bilmiyorum, kızıl bela! Herhangi bir pembe getireceğim!" dediğinde Masal yine yavru kedi moduna geçti ancak Kuzey bu defa yemeyecekti.

"Hiç öyle bakma! Senin amazon ormanları kadar geniş renk aralığıyla uğraşamam!" diyerek sertçe arkasını dönüp odadan çıktı.

Masal o çıktıktan sonra bir süre yatağında bekledi ancak canı çok sıkılmıştı. Bu yüzden omzuna dikkat ederek yavaşça yerinden kalktı ve diğer odaya doğru ilerlemeye başladı. Kaldığı özel oda, otellerin süit odalarına benziyordu. İlk girişte geniş bir hol vardı ve holün ortasında oldukça rahat görünen bej rengi koltuklar ve koltukların hemen önünde alçak bir sehpa vardı. Şampanya rengi duvarlar odaya ferah bir hava veriyordu ve Masal bu odayı gerçekten çok sevmişti.

Yatmaktan çok sıkılmıştı ve biraz olsun oturabilmek için yavaşça hareket ederek koltuğa doğru ilerlemeye başladı. Ancak henüz koltuğa ulaşamadan kapı hızla açıldı ve Kuzey içeri

girdi. Masal'ın ağır aksak koltuklara doğru gittiğini görünce de, kelimenin tam anlamıyla odadaki tüm camları titretecek şekilde bağırdı.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?" Masal bu kez irkilmişti. Hem de ne irkilmek! Normalde Kuzey'in bağırmalarına alışıktı ama adam bu defa on nokta on şiddetinde bir depremi aratmayacak bir yer sarsıntısına neden olmuştu. Üstelik bu kez suçu bile yoktu. Sahi bu adam niye bağırmıştı ki yine?

"Yine ne yaptım?"

Kuzey hızla ona doğru ilerleyip, bir hamlede kucağına aldı. Masal, Kuzey'in alnında atan damarı görebiliyordu. Kesin çok fena bir şey yapmıştı ama ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kuzey tek kelime etmeden Masal'ı yatağına yatırıp, nazikçe arkasına yaslanmasını sağladıktan sonra kızgın bir şekilde kızın gözlerinin içine baktı. Masal da artık sinirlenmeye başlamıştı. Bu adamın derdi neydi?

"Senin derdin ne?" dedi kaşlarını çatarak.

"Lanet olasıca yatağından yanında ben olmadan çıkmayacaksın! Ya ayağın takılıp düşseydin ve dikişlerini patlatsaydın? O zaman ne olacaktı?" derken Masal büyülenmişçesine Kuzey'e bakıyordu.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılırken "Bir de bana anaç değilim diyorsun," dedi.

Kuzey ona dik dik baktıktan sonra cevap vermemeye karar vermiş olacak ki, elindeki pembe ojeyi Masal'a uzattı. Masal ojeye bakıp umutsuz bir şekilde iç çekti. "Ama bu gül pembesi."

Kuzey pers gülü ile normal gül arasında ne kadar fark olabileceğini, bin yıl yaşasa anlayabileceğinden emin değildi. Bu yüzden uğraşmaya gerek görmedi. "Elimizde şimdilik bu var. Pers gülünü bulana kadar iki oda arasında mekik dokuyacak değilim!" derken kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çatmıştı.

Masal onun bu hareketiyle ortaya çıkan seksi kol kaslarını görünce, pembenin hangi tonunu istediğini unuttu. Bu yüzden

itiraz etmeden ojeyi aldı. Sağlam eliyle, yaralı tarafının tırnaklarına sürmeye başladı. Bitirdikten sonra diğer tarafa geçti ancak bu kez oje sürme işini yaralı tarafıyla yapması gerektiği için bir türlü beceremiyordu. En sonunda umutsuz bir şekilde iç çekti ve koltukta oturmuş tabletinde bir şeyler araştıran Kuzey'e döndü.

"Kuzey?"

Masal'ın kendisine seslendiğini duyan Kuzey kafasını kaldırıp ona bakınca, Masal hafifçe yerinde kıpırdandı. Sanki çekindiği bir şeyler vardı ve eğer bu doğruysa, Kuzey'in başı fena halde dertte demekti.

"Efendim, Masal!" derken tek kaşını kaldırmıştı.

Masal derin bir nefes aldı ve bir ara cidden şu tek kaş olayına çalışması gerektiğini aklına not ederek devam etti. "Senden bir ricam var," dedi en sevimli sesiyle ve gözlerini dikip bakmaya başladı.

"Evet, ne istiyorsun?"

Masal bir kez daha derin bir nefes aldı ve ağzındaki baklayı çıkardı. "Sağ elime oje sürebilir misin?"

Kuzey ona öyle bir ifadeyle baktı ki, Masal bir an Kuzey'in Üçüncü Dünya Savaşı'nı çıkaracağını düşündü. Savaş tanrısı Ares gibi kızgın ve her an bulundukları alanı yok edecekmiş gibi sinirli gözüküyordu. Galiba Masal bu defa biraz abartmıştı.

"Pardon, tam olarak ne dediğini anlayamadım!" derken o kadar kendinden emindi ki, Masal bile tam olarak ne söylediğinden şüphe etti. Ancak o bir kadındı ve asla tek eli ojeli dolaşamazdı.

"Dedim ki..." diyerek bir an duraksadı. "Sağ elime oje sürebilir misin?"

Masal cümlesini tamamladığında Kuzey bir an hayatta nerede yanlış yaptığını düşündü. Ne yapmıştı da, Allah ona bir kadının tırnağına oje sürmesini gerektirecek bir kaderi vermişti, gerçekten bilmiyordu. Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Hayır!" diye gürlediğinde, bu konuda pek de başarılı olamadığını anlamıştı.

"Yoksa yapamayacağından mı korkuyorsun?" dedi bu kez Masal bilmiş bir şekilde.

Kuzey ona hayretle bakarken, kaşlarını çatmakta gecikmedi. Kimse Kuzey'e bir işi yapamayacağını söyleyemezdi. "Elbette yapabilirim!"

Masal inanmadığını gösterircesine iki kaşını birden kaldırdı ve bu hareketiyle Kuzey'in daha da sinirlenmesine neden oldu.

"Ne o? Yoksa kadınların yaptığı bir işi yapmaktan mı çekiniyorsun?" diyerek onu kışkırtmaya devam etti.

Adamın gözleri giderek koyulaşırken, yavaş hareketlerle ayağa kalkıp yatağın yanına geldi ve eğilerek gözlerinin içine baktı. "Kadınların yapıp da benim yapamayacağım hiçbir iş yok!" derken sesi kesinlikle kendinden emin çıkıyordu.

Masal bunun üzerine elindeki ojeyi kaldırıp Kuzey'in gözünün önüne getirdi ve muzaffer bir gülümseme ile konuşmaya başladı.

"Kanıtla o zaman."

Kuzey bir an arkasını dönüp gidecekmiş gibi oldu ancak sonra Masal'ın oldukça yaratıcı bulduğu bir küfür savurarak ojeyi elinden aldı. Dünya üzerindeki üç milyar kadının yaptığı bir işi elbette ki Kuzey de yapabilirdi. Elinde oje ile Masal'ın yatağının yanındaki koltuğa oturdu ve Masal'ın sağlam elini avucunun içine aldı. Ojenin kapağını açıp Masal'ın tırnaklarına dikkatle sürmeye başladı ancak Masal'ın elleri o kadar küçük ve oje fırçası o kadar büyüktü ki, ojeyi tırnakları yerine daha çok tırnağın kenarındaki deriye sürmüştü.

"Kahretsin!" diyerek ojeyi tırnağından tamamen çıkardı ve yeniden sürmeye çalıştı. Ancak sonuç pek de değişmemişti. Kuzey dışarı taşanları önemsememeye karar verip diğer tırnaklara geçti ancak ne yazık ki diğerlerinde de sonuç aynıydı.

Masal da tırnaklarını görüp sırıtmaya başlayınca Kuzey'in tüm sinirleri zıpladı.

"Anlaşılan oje sürmeyi pek beceremiyorsun," derken sırıtışı daha da genişlemişti.

"Çünkü lanet olasıca parmakların çok küçük!" diye bağırdı Kuzey bunun üzerine.

Masal ise sanki Kuzey bağırmamış da fısıldamış gibi rahattı. "Ama ben aynı büyüklükte olan diğer parmaklarıma gayet güzel sürdüm."

Bunu söylerken diğer elini hafifçe kaldırıp muntazam bir şekilde sürülmüş pembe ojelerini gösteriyordu. Sonrasında Kuzey'in oje sürdüğü parmaklarını da kaldırıp ikisini yan yana koydu. Bu manzarayı gören Kuzey bir an irkildi. Her ne kadar bundan nefret etse de kabul etmeliydi ki, bu konuda gerçekten berbattı.

"Sana yardım etmesi için Jane'i çağıracağım," diyerek kapıya yöneldi. Arkasından gelen kahkahayı duyduğunda yüksek sesle homurdandı ancak sonrasında Masal'ın çekingen sesini işitince olduğu yerde dondu.

"Jaguar'ı Buse'ye sürdürtmeyeceksin, değil mi? Sonuç olarak uyandım."

Kuzey şaşkınlıkla arkasını döndüğünde, Masal'ın yanaklarının kızardığını gördü ve onun bu şekilde ne kadar güzel olduğunu düşündü.

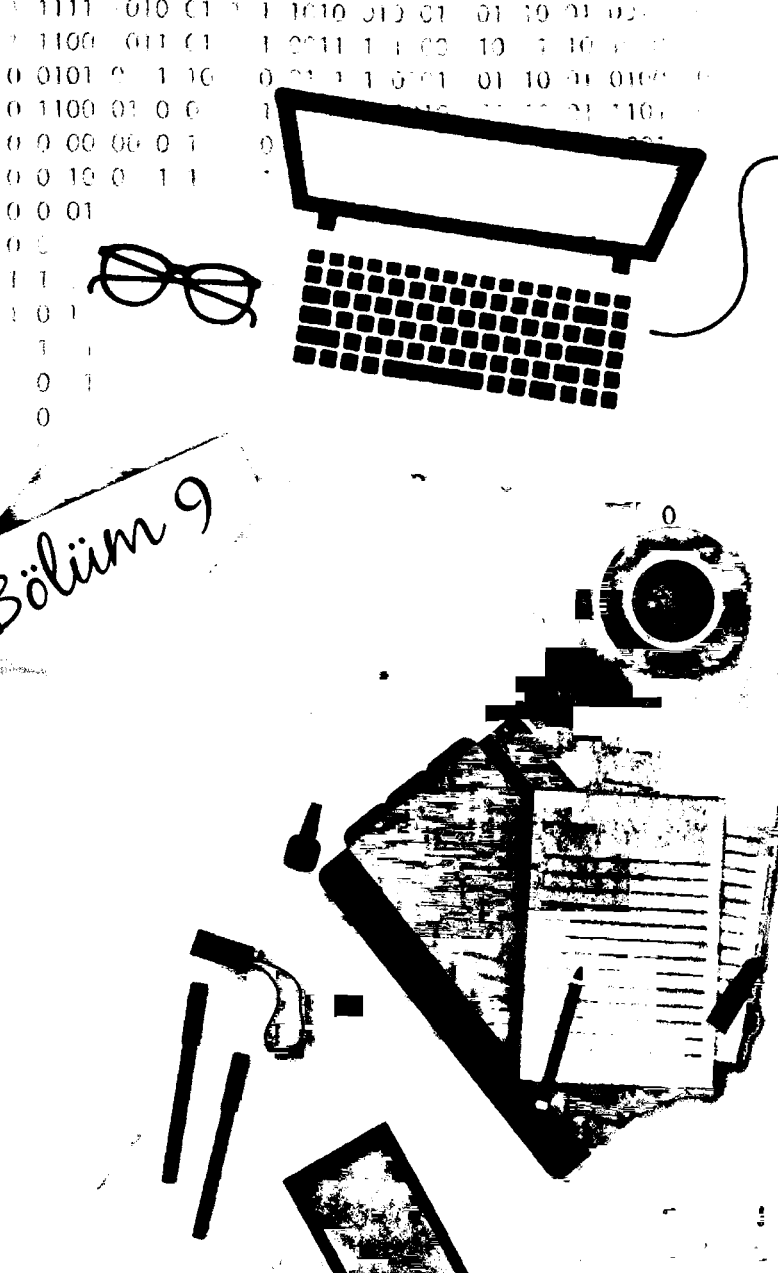
"Sen..." dedi ve duraksadı. Masal'a yeniden dikkatli gözlerle baktı ancak yanılmış olamazdı. "Konuştuklarımın hepsini duydun mu?" derken aslında alacağı cevaptan biraz korkuyordu. Masal olumlu anlamda başını salladığında ise vücudunu bir sıcaklığın sardığını hissetti. Ardından Masal'ın söylediklerini duyunca hayatında ilk defa, gerçek anlamda ne diyeceğini bilemedi.

"Bence çok tatlıydı."

Kuzey hayatında ilk defa 'tatlı' olarak nitelendiriliyordu ve ne tepki vermesi gerektiğinden emin değildi. Kızgın değildi

ama biraz utanmıştı. Bunu saklamak için de bildiği tek yola başvurdu. "Ben tatlı değilim!" dedi sertçe. Bu sert halının gerçek hislerini saklayacağını ummuştu.

"Oje sürmene yardım etmesi için Jane'i çağırmaya gidiyorum," diyerek arkasını döndü ve kapıdan çıktı. Masal ise kapanan kapının arkasından sevgiyle bakıyordu.

Bölüm 9

"Beni ne zamana kadar burada tutmayı planlıyorsun?"

"Doktor gidebileceğini söyleyene kadar!"

Masal bu sözlerin üzerine sıkıntıyla iç çekti. Neredeyse üç gündür hastane odasındaydı ve artık sıkıntıdan patlamak üzereydi. Hiçbir iş yapmadan durmak o kadar sıkıcıydı ki, Masal beyninin bile çalışmamaktan isyan ettiğini hissediyordu. Bir an önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı, yoksa çıldırarak kendini pencereden aşağıya atacaktı. Tabii bir penceresi olsaydı. Bu yüzden en iyisi öncelikle Kuzey'i ikna etmeye çalışmasıydı.

"Anahtarı düşürdüğüm mazgaldan çıkarabildiniz mi?"

Kuzey, Masal'ın bu sorusu üzerine şüpheyle ona baktı. Eğer Masal bu konuyu açtıysa, kesin içinde bir bit yeniği vardı. Şu üç günde hiçbir şey öğrenmediyse bile, bu çılgın kadının aklına koyduğunu yapmak için denemeyeceği bir yolun olmadığını çok net bir şekilde öğrenmişti.

Lanet olasıca kızıl, Kuzey'i ekmeyi ve odasından kaçmayı denemiş ancak son anda Kuzey'in geri dönmesiyle basılmıştı. Jane'i kandırıp odadan çıkmaya yeltenmişti ama neyse ki Kuzey bunu ondan önce tahmin ettiği için Jane'e Masal ile ilgili bir izleme çipi taktırmıştı. Tüm bunlara rağmen Masal bir şekilde hem Jane'i, hem de Kuzey'i atlatmayı başarıp, merkezin havuzuna kaçmıştı.

Kuzey şimdi bile olanlar aklına gelince sinirden geriliyordu. Masal'ın, ıslak zeminde ayağının kaydığını ve kafasını yere çarptığını düşünmek, Kuzey'in dehşete düşmesine neden oluyordu. Kuzey onun kaçtığını fark ettiğinde, kelimenin tam manasıyla başından aşağıya kaynar sular dökülmüştü. O an, yaramaz çocukları için endişelenen ebeveynlerin ne hissettiğini

çok iyi anlamıştı. Çocuklarını bulduklarında neden onları hem dövmek, hem de kucaklarına alıp sıkıca sarılmak istediklerini de. Çünkü Kuzey, Masal'ı bulduğunda tam olarak aynı şeyleri hissetmişti. Bu yüzden Masal'ın sorusuna cevap verirken dikkatliydi.

"Evet, çıkardık," dedi herhangi bir detay vermeden.

Masal parlayan yeşil gözlerini Kuzey'in ela gözlerine dikip devam etti. "Çantayı açabildiniz mi peki?" diyerek hafifçe kaykıldı ve Kuzey'i tam olarak görebilecek şekilde yatağına yerleşti.

Kuzey derin bir nefes alıp olanları nasıl açıklayacağını düşündü. O hiçbir zaman olayları dolandıran ya da yumuşatarak anlatan birisi olmamıştı ve işin kötü tarafı bunun nasıl yapılacağını bile bilmiyordu. Bu yüzden her zaman yaptığı gibi dürüstçe ve yalın bir gerçeklikle cevap verdi.

"Anahtarı çıkardık ancak suyla çok fazla temas ettiği için içindeki veriler bozulmuştu," dedi Masal'ın gözlerinin içine bakarak.

Masal bembeyaz dişleriyle dudaklarını ısırdığında, Kuzey'in aklında ne anahtar vardı, ne de çanta. Üç gündür hasta olduğu için ona dokunamamıştı. Masal'a dokunmak onun için bir nevi yaşam kaynağı haline gelmişti ve bu Kuzey'in fazlasıyla yabancı olduğu bir durumdu. Bu yüzden nasıl davranması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Bildiği tek şey, biraz daha ona dokunmazsa yoksunluk krizine girip Hakk'ın rahmetine kavuşacağıydı.

"Belki ben kurtarabilirim."

Masal'ın sesi, Kuzey'in artı on sekize doğru yelken açmış düşüncelerini böldüğünde, Kuzey tam da Masal'ın enfes tenini ve onun yasemin kokusunu düşünüyordu. En son on yedi yaşındayken her üç saniyede bir seks aklına geliyordu ancak şu anda tam otuz iki yaşındaydı ve neredeyse her salisede seks düşünmeye başlamıştı. Üstelik de düşüncelerinin odak noktası bembeyaz bol bir gecelikle ve kıpkırmızı saçlarıyla tam karşısında oturmuş, bilişim ile ilgili konulardan bahsediyordu. Aman ne güzel!

"Zannetmiyorum, kızıl bela. Yazılımsal bir sıkıntı yoktu. Donanım tamamen bozulmuş, çünkü mazgallardan akan tek sıvı yağmur suyu değildi."

Masal, Kuzey'in açıklamasını duyduğunda derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. Üç yıllık çalışması resmen bir kanalizasyona düşmüştü ve Masal'ın elinde yalnızca kafasındaki kodlar ile aldığı notlar vardı. Bir de teziyle birlikte sakladığı kodların altyapısı. Bu düşünceyle Masal aniden Kuzey'e döndü ve heyecanla konuşmaya başladı.

"Buldum!" derken ellerini çırpmak için kaldırdı ancak sol omzuna saplanan bıçak gibi bir sızı yüzünden hareketini tamamlayamadı. Üstelik yüzü acı ile kasılmıştı ve bunu gören Kuzey de çatık kaşlarla yerinden kalkıp hızla yanına geldi.

"Biraz dikkat etsene!"

Masal pek de oralı olmadığını belirten bir hareket yapıp konuşmaya devam etti. Ancak bu defa kollarını aşağıda tutmaya özen gösterdi. "Ben anahtarı yeniden yazabilirim ancak biraz yardıma ihtiyacım olacak," dedi.

Bu sözlerin üzerine Kuzey'in gözleri heyecanla parlamıştı ve konuştuğunda sesindeki umut da kendini belli ediyordu. "Gerçekten bunu yapabilir misin?"

Kuzey inanamayan gözlerle Masal'a bakarken, o da Kuzey'in verdiği tepkinin tadını çıkarıyordu. Kuzey sertken seksiydi, mutluyken çarpıcıydı ve heyecanlıyken kelimenin tam anlamıyla nefes kesiciydi. Adamın her hali bir başka güzeldi yahu!

"Elbette yapabilirim. Sonuçta bu anahtar benim tezim," dedi gülümseyerek. Kuzey, Masal'a doğru bir hamle yaptı ancak sonra geri çekildi. Masal onun bu hareketini anlamlandırmaya çalışırken, Kuzey'in sıkılı çenesini fark etti ve yine neye sinirlendiğini düşünmekten kendisini alıkoyamadı. Ardından Kuzey'in gözlerinin yaralı omzuna dikildiğini ve giderek koyulaştığını görünce neler olduğunu anladı. Ona sarılmak istemişti ancak yaralı omzu Kuzey'i engellemişti.

Kuzey'e kodları yeniden yazabileceğini söylerken ciddiydi ama ufak bir pürüz vardı. Kodlarıyla ilgili çalışırken makine öğrenmesi konusunda, okulundaki bir profesörden yardım almıştı ve o kısımları bu yardım sayesinde halletmişti. Genel hatlarıyla aldığı yardımı hatırlıyordu ancak o zamanlar tezine fazla yoğunlaştığı için tüm detayları araştırmaya vakti olmamıştı. Masal, teziyle ilgili pürüzü Kuzey'e söylemek için en uygun zamanı kollarken, Kuzey sanki Masal'ın içini okumuş gibi konuşmaya başladı.

"Ama?" dedi soru sorarcasına kaşlarını kaldırarak. Masal yeniden sıkıntıyla iç çekti.

"Ama..." dedi ve kaşlarını çatıp Kuzey'e baktı. Kısa bir süre sustuktan sonra, "Makine öğrenmesi konusunda bir uzman yardımına ihtiyacım olacak," diyerek sözlerini tamamladı.

Kuzey bunu duyunca yüz ifadesi sertleşti ve sessiz bir küfür savurdu. Onun bu halinden, ellerinde Masal'a yardım edecek birisinin olmadığı anlaşılıyordu. Ama nasıl olurdu da bilişim suçlarını takip eden bir kurumun makine öğrenmesi konusunda uzman bir elemanı olmazdı. Bu Masal'a mantıksız geliyordu. Kuzey de Masal'ın yüzünden bu düşüncelerini okumuş olacak ki, konuşmaya başladı.

"Merkezde herkesin bir uzmanlık alanı vardır. Makine öğrenmesi konusunda uzman olan da Alex. Ancak Alex dün bir görev için Kagawa ile birlikte Japonya'ya gitti ve ne zaman döneceği belli değil," derken ellerini saçlarından geçirdi ve koyu renk saçlarının dağılarak ona serseri bir hava vermesine neden oldu. Masal bu görüntü karşısında adeta mest olmuştu ve ellerini uzatıp Kuzey'in saçlarını okşamamak için kendini zor tutuyordu. Ancak hayal etmesine kimse itiraz edemezdi bu yüzden kendini, ellerini Kuzey'in saçlarına daldırdığı ve yumuşacık ipeksi saçlarını okşadığı bir hayalin içine bıraktı. Kuzey aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kısıp Masal'a bakmaya başladığında, Masal tam da hayalinin en güzel yerindeydi. Yani Kuzey ile öpüştüğü kısımda. Nasıl olmuştu da saç okşamaktan

öpüşmeye geçmişti kendi de tam olarak açıklayamıyordu ancak beyin gerçekten çok ilginç bir organdı.

"Pekâlâ, kızıl bela. Makine öğrenmesi ile ilgili konuyu konuşmak için dışarıya çıkacağım ancak uslu duracağına dair bana söz vermelisin," dedi kaşlarını çatarak.

Masal en masum haline bürünüp neşeyle gülümsedi. "Elbette uslu duracağım ve senin dönmeni bekleyeceğim," derken o kadar masum görünüyordu ki, Kuzey neredeyse kanacaktı. Gerçekten inanmasına ramak kalmıştı.

"Lanet olsun, Masal! Azıcık kıçının üstünde oturmak seni öldürmez! Neden biraz olsun söz dinlemiyorsun ki?" diye bağırdı Kuzey. Ama Masal sırıtarak ona bakıyordu. Kuzey onun bu haline daha da sinirlense mi, onu kucağına yatırıp bir güzel dövse mi, yoksa incitmemenin canı cehenneme diyerek, geceliğini tek hamlede çıkarıp onunla sevişmeye mi başlasa emin olamıyordu. Derin bir of çekip cep telefonunu çıkardı ve ciddi bir ifade ile telefonun açılmasını beklemeye başladı.

"Zack? Bana hemen bir makine öğrenmesi uzmanı lazım. Ayarlayabilir misin?"

Kuzey, Zack'in cevabını beklemek için sustuğunda, Masal da onu meraklı gözlerle izliyordu.

"Tamam, bekliyorum," diyerek telefonu kapattı. Ardından Masal'a arkasını dönüp yeniden koltuğa oturdu ve herhangi bir bilgi vermeden tabletini eline alıp araştırmasına devam etti. Masal ise bu sırada kocaman gözlerle ona bakıyordu. Kırgınlıkla dudaklarını düşürdü ama Kuzey bunu fark etmedi bile. Bu yüzden sinirlenen Masal dilini çıkarıp tam ona nanik yaparken Kuzey kafasını kaldırdı ve Masal ile göz göze geldi. Gözleri önce dışarıdaki diline, ardından tekrar gözlerine kaydığında, Masal tam olarak nasıl bir hamle yapması gerektiğinden emin değildi. Pekâlâ, şimdilik dilini içeri soksa fena olmayacaktı galiba.

Kuzey, Masal'ın dilini içeri çektiğini görünce kafasını yeniden önüne eğdi ve bir bıkkınlık işareti olarak iki yana sallamaya

başladı. Masal tam Kuzey'i de bezdirdim artık diye düşünmeye başlamışken, onun kıvrılmış dudaklarını fark etti ve istemsizce gülümsedi. Kuzey kafasını sallarken bir yandan da sırıtıyordu.

"Bana Zack ile ne konuştuğunuzu anlatacak mısın peki?"

Masal'ın sesiyle başını kaldıran Kuzey yüzündeki sırıtışı silmeyi başarmıştı ve ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Masal sabırla Kuzey'in cevap vermesini beklerken, bir yandan da saçıyla oynamaya başlamıştı.

"Zack araştırıp bize haber verecek. O zamana kadar benimle kalmaya devam edeceksin ve senin, yatağında, güzel poponun üzerinde oturduğundan emin olacağım," dediğinde, Masal ona küskün bir şekilde bakmaya başladı.

"Popomun güzel olduğu gerçeğini kabul etmen çok güzel ancak Zack birilerini bulana kadar bir şekilde oyalanamaz mıyız?" dedi adeta yalvaran bir sesle. "En azından tezimi gözden geçirmeme izin verebilirsin," diyerek devam etti. Kuzey bunu düşünüyormuş gibi görününce, heyecanla onun ağzından çıkacak kelimeleri beklemeye başladı.

"Poponun güzel olduğunu biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Tıpkı göğüslerinin, dudaklarının ve bacaklarının güzel olduğunu bildiğim gibi. Ne de olsa yakından inceleme fırsatım oldu. Tezinle ilgili de sana geçici bir bilgisayar ayarlayabilirim," dedi kısık ve seksi bir sesle.

Masal onun söyledikleri karşısında mest olurken, aklındaki son şey teziydi. Bu adam IQ seviyesini ciddi anlamda düşürüyordu.

***

Bilgisayarı eline ulaştığında akşamüzeri olmuştu ancak Masal onu görünce zaman kavramını yitirdi. Günler sonra eline alabildiği dizüstü bilgisayara utanmasa sarılacaktı. O kadar mutluydu ki, her an kalkıp dans etmeye başlayabilirdi. Hızla bilgisayarını açıp, tezini yüklediği güvenli siteden indirdi. Ardından doktora hocasına mail attı. Türkiye'de bir kaza geçirdiği

için tezini belirtilen zamanda sunamayacağını bildirerek, yeniden bir sunum ayarlamasının mümkün olup olmadığını sordu. Heyecanla cevabı beklerken de yeniden tezine gömüldü. Ancak tam kendinden geçmiş bir halde çalışırken birden irkildi, çünkü Kuzey telefonda konuşuyordu. Kuzey'in telefonunun çaldığını fark etmemişti bile, onun irkilmesine neden olan adamın gürlemesiydi.

Masal kulak kesildiğinde Kuzey'in "Lanet olsun! Hayır diyorum, Zack! O adam buraya yeniden ayak basamaz! Basmayacak!" dediğini duydu. Kimden bahsettiği hakkında bir fikri yoktu ancak fazlasıyla sinirli olduğu her halinden belli oluyordu. "Hayır kelimesinin neresini anlamıyorsun tam olarak?"

Masal işini bırakmış, dikkatle yan odadaki Kuzey'in konuşmasını dinlerken, aniden bir duvara çarpma sesi geldi. Ardından Masal'ın hayal ederken bile zorlandığı bir küfür duyuldu ve odanın kapısı çarpılarak kapandığında, Masal yeniden irkildi. Kuzey'i kim bu kadar sinirlendirdiyse ona şimdiden acıyordu.

Tam tezine geri dönecekken kapı bu defa gürültüyle açıldı ve resmen kafasından buharlar çıkan bir adet Kuzey tepesinde belirdi. Masal son nefesini vereceğini bilen yavru bir ceylan gibi ürkekçe başını kaldırdığında, onunla göz göze geldi. Ardından Kuzey, parmağını ona doğru sallamaya başlayarak buz gibi bir sesle konuştu.

"Bana bak, kızıl bela! O kızıl saçlarından tek bir telin bile bu odadan dışarıya çıktığını görürsem, gelir seni yatağa zincirlerim ve bir sene boyunca odadan çıkmadığından emin olurum. Yanında bulundurabileceğin en teknolojik alet ise bir adet kalem pil olur. Üstelik de boş bir kalem pil! Bilmem anlatabildim mi?"

Masal itaatkâr bir biçimde kafasını sallarken, Kuzey de tatmin olmuş bir şekilde hışımla arkasını dönüp odadan çıktı. Bir de kadınlara anlaşılmaz derlerdi. Ona kalsa, erkekler çok daha karmaşık yaratıklardı. Özellikle de Kuzey isimli olanları. Derin bir nefes alıp yeniden bilgisayarına döndü ve çalışmaya devam etti. Bilgisayarı yanında olduğu için şimdilik odasında

kalmasının bir mahsuru yoktu. Özellikle de Kuzey'in sınırlarını zorlamanın ciddi hayati tehlike içerdiği şu dönemde.

***

Kuzey, Zack'in bulduğu makine öğrenmesi uzmanının ismini duyduğunda cinleri tepesine çıkmıştı. Mert Soyalp. Üç yıl öncesine kadar en yakın arkadaşı olan adam. Üç yıl önce, son çalıştıkları operasyonda kendisini yüzüstü bırakan adam. Kuzey ağır yaralanıp günlerce hastanede kaldığında bir kez olsun yanına uğramayan can dostu. Sonrasında Kuzey'in hiçbir aramasına karşılık vermeyen çocukluk arkadaşı...

Kuzey o günleri hatırladığında yeniden dişlerini sıktı. Neler olduğunu anlayabilmek ve Mert ile konuşabilmek için çok çabalamıştı ama Mert ona hiçbir zaman açıklama yapmamıştı. Sanki hiç var olmamış gibi Kuzey'i hayatından çıkarmıştı. Kuzey hâlâ ona ölesiye kızgındı ve ne kadar büyük bir operasyon olursa olsun, yeniden onunla çalışmak istemiyordu. Bu düşünce ile Zack'in odasına girdiğinde Alben'in de gelmiş olduğunu gördü. Başıyla selam verip, Zack ve Alben'in karşılıklı oturduğu masada Zack'in yanına, dolayısıyla Alben'in karşısına oturdu ve hiç geciktirmeden konuya girdi.

"Mert Soyalp ile çalışmak istemiyorum," dediğinde sesi bir kaya gibi sertti. Alben duygusuz gözlerini çevirip Kuzey'e baktı.

"Şu an için elimizdeki tek seçenek o," dedi gözleri kadar duygusuz sesiyle.

"Alex'in dönmesini bekleyebiliriz," derken kollarını birleştirmişti.

"Alex'in ne zaman döneceği belli değil ve çantanın içinde ne olduğunu öğrenmemiz oldukça kritik bir önem taşıyor." Sesi taviz vermeyeceğini gösterircesine soğuktu. Kuzey bugün kaçıncı olduğunu sayamadığı yaratıcı küfürlerinden birisini daha savurdu. O da çantanın içinde ne olduğunu bir an önce öğrenmek istiyordu ancak Mert ile yeniden karşılaşacak olmanın düşüncesine bile dayanamıyordu. Bir zamanlar hayatında önem

verdiği nadir kişilerden birisiydi ve nedenini bile bilmeden onu kaybettiğinde tüm sevgisi nefrete dönüşmüştü.

"Pekâlâ," dedi en sonunda. Madem tek çareleri Mert'ti, o zaman onunla çalışacaktı. "Ancak bir şartım var," diyerek devam etti. Madem Mert ile çalışmak zorunda kalacaktı, en azından kurallar onun istediği gibi olmalıydı. "Masal onunla bir an bile yalnız kalmayacak. Yanlarında sürekli ben olacağım," dedi itiraz kabul etmeyeceğini gösterir bir sesle. Alben bunun üzerine umursamazca omuz silkti.

"Sen bilirsin. Zaten Masal'ı korumak senin görevin. Onu Mert'ten koruman gerektiğini düşünüyorsan, elinden geleni yap."

Kuzey onaylarcasına başını salladı ve yerinden kalktı. Tam da o anda, kulakları sağır eden bir ses üçünü de oldukları yere kilitledi.

"Lanet olsun!" Kuzey bir yandan küfür ederken, bir yandan da masadaki kontrol panelini açıyordu. Yangın alarmı çalışmıştı ve Kuzey, alarmın hangi bölgeden geldiğini kontrol etmeliydi. Panele kodları girdiğinde, Kuzey bir kez daha lanet etti ve hızla kapıya yöneldi.

"Yangın Masal'ın kaldığı odada başlamış gözüküyor," derken çoktan koşmaya başlamıştı bile.

***

Kuzey yapabileceği en hızlı şekilde Masal'ın odasına ulaştığında, nefes alış verişi değişmemişti bile. Bu tarz hızlı ve uzun koşulara dayanıklıydı, onun dayanıklı olmadığı şey, Masal'ın başına kötü bir şey geleceği korkusuyla yaşamaktı. Nedense içinden bir ses buna hayatı boyunca alışamayacağını söylüyordu.

Odaya girdiğinde, ortalığın duman kaplı olduğunu gördü ve tişörtünü çıkarıp ağzına kapayarak hızla Masal'ı aramaya başladı. Yatak boştu ve yatağın hemen yanında Masal'a verdiği dizüstü bilgisayar sanki ateşe atılmış gibi erimiş bir şekilde duruyordu.

"Masal!" diye bağırdığında lavabodan bir tıkırtı geldiğini duydu ve o tarafa yöneldi. Tam kapıya uzanacakken kapı kendiliğinden açıldı ve Masal göründü. Ama ne görünmek! Geceliğini çıkarmıştı ve dumandan etkilenmemek için ağzına bir havlu sarmıştı. Üstünde yalnızca iç çamaşırları vardı. Bu haliyle öyle çarpıcı görünüyordu ki... Masal'ın öksürüğü ile bulundukları gerçekliğe geri dönen Kuzey, onu hızla kucağına aldı. Dikkatle taşıyarak odadan çıkardığında, arkasından koşarak gelen Zack ile karşılaştılar. Zack'in Masal'ı bu halde görme düşüncesine katlanamayan Kuzey, tişörtünü kızın vücudunu olabildiğince örtecek şekilde üzerine yaydı ve onu iyice kendi bedenine çekti.

"Ne oldu?" diye sordu Zack, Masal'a bakmamaya çalışarak. Kuzey içinden *Akıllı adam!* diye geçirdi. Eğer Masal'ın yarı çıplak vücuduna bakacak olsaydı, Kuzey onu bir daha hiçbir yere bakamayacak hale getirecekti.

"Ben de bilmiyorum. Masal'ın bilgisayarı yanmış ve bu yüzden alarm çalışmış," diyerek temiz odalardan birisine doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada Masal'dan hiç ses çıkmıyordu ve Kuzey bunu fena halde endişe verici buluyordu. Sonunda tehlikenin olmadığı odalardan birisine ulaştıklarında, Masal'ı dikkatli bir şekilde temiz yatağa yatırdı ve ince örtüyü üzerine örterek vücudunu kapattı. Tam kalkıp yataktan uzaklaşacağı sırada Masal elinden tutup gitmesini engelledi.

"Yanıma uzanır mısın?" derken sesi titriyordu. Kuzey sinirle kasılan çenesini açmakta zorlandığı için yalnızca başını sallamakla yetinip, örtünün üzerinden Masal'ın yanına uzandı. Masal minicik elini Kuzey'in göğsünün üzerine koyup, başını da omzunun çukuruna yerleştirdiğinde huzur dolu bir ses çıkardı. Yaralı omzunu üstte tutacak şekilde dikkatlice yatmıştı ancak bu durumda bile pozisyonları o kadar samimiydi ki...

Kuzey daha önce hiçbir kadınla bu şekilde yatmamıştı. Bu kadar mahrem bir duygu olduğundan haberdar bile değildi. Sevişirken bile hiçbir zaman aitlik hissetmemişti. Oysa şu an

Masal'ın onun kollarında, vücutlarının sanki birbirleri için yaratılmışçasına uyum içinde olması, Allah'ın ona verdiği bir hediye gibi geliyordu.

"Bilgisayarım birden alev aldı. Ben bir şey yapmadım," dedi Masal sessizce.

Kuzey hafifçe onun kızıl saçlarını okşamaya başladı. Ardından "Biliyorum," diye cevapladı şefkatli bir sesle.

Masal boyun çukuruna daha da gömüldü ve derin bir nefes aldı. "Çok güzel kokuyorsun."

Kuzey, Masal'ın söylediklerini duyduğunda kalbinin Formula 1 yarışındaki arabalara bile tur bindirebilecek kadar hızlı attığını hissetti. Sanki kalbi büyüyormuş ve göğüs kafesine sığmakta zorlanıyormuş gibiydi.

"Sen de çok güzel kokuyorsun. Yasemin gibi," dedi boğuklaşmış sesiyle. Masal boynuna doğru hafifçe gülümsediğinde, Kuzey de dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı.

"Sen de bir bahar gününde, deniz kenarındaki ormanlar gibi ferah kokuyorsun. Ve erkeksi."

Kuzey'in yüzündeki gülümseme genişledi ve kollarını Masal'ın narin omuzlarına sarıp, onu sıkıca kendine bastırdı. "Hadi şimdi dinlen biraz," derken sesi kadife gibiydi.

Masal itiraz edercesine kafasını salladı. Kuzey nasıl olduğundan emin değildi ama onun kaşlarını çattığını hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi ve kollarını daha da açarak Kuzey'i kucaklayabildiği kadar kucakladı. Kuzey'in geniş göğsünü zar zor sarabiliyordu. O kadar küçüktü ki, tüm o bilmiş ve cadı hallerine rağmen, Kuzey onu korumak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

"Uyu!" dedi bu defa sert bir sesle. Masal'ın artık dinlenmesi gerekiyordu.

"Hayır!" diye karşılık verdi Masal bir kez daha. "Sana söylemem gereken bir şey var," diye sürdürdü sözlerini. Kuzey merakla başını Masal'a doğru çevirdi ve ondan hafifçe uzaklaşarak

gözlerinin içine baktı. Masal derin bir nefes aldı. Gözlerinde endişe bulutları gezinmeye başlayınca, Kuzey onun ne söyleyeceğini ciddi anlamda merak etmişti.

"Bilgisayarın birden alev aldığını söyledim. Ancak neden alev aldığını söylemedim," diyerek devam etti. Kuzey hiçbir şey söylemeden onu dinlemeyi sürdürdü. "Önce tezimin teori kısmını indirdim ve üzerinden geçtim. Sonra kodların alt yapısının olduğu dosyayı indirmeyi denedim. İnmesi normalden uzun sürdü. Ama sonunda indirip dosyayı açtığımda ekran birden karardı ve kıpkırmızı kocaman harflerle bir yazı çıktı. On saniye sonra da bilgisayar patlayıp alev aldı. Bilgisayarı hızla üzerimden attım. Geceliğimde ufak yanıklar vardı, o yüzden hemen çıkarıp lavaboya koştum. Duman çoğalmaya ve boğazımı yakmaya başlayınca da bir havlu bulup ağzımı kapadım. Sonra da sen geldin zaten," diyerek sonlandırdı sözlerini. Kuzey hiçbir tepki vermeden Masal'ın gözlerine bakmaya devam etti. Kafasında olanları değerlendiriyordu.

"Hastane tarafında olduğun için sana güvenli internet bağlantısı kurmaya gerek görmedim. Sonuçta kurşunun hedefi sen değildin. Bu yüzden senin için normal bir internet çıkışı sağladım. Anlaşılan o ki, bu büyük bir hataymış. Özür dilerim," derken sesi samimi çıkıyordu. Masal ona daha da sıkı sarıldı. "Peki, ekranda çıkan yazı neydi?" diye sordu Kuzey de ona sıkıca sarılırken.

Masal'ın aklına ekrandaki yazı gelince bir an kasıldı. Yazıyı gördüğünde kalbinin sıkıştığını hissetmişti ve o kadar korkmuştu ki, daha önce böylesine bir korku yaşadığını hatırlamıyordu.

KUZEY'İ KURTARMAYI BAŞARAMAYACAKSIN!

Masal ekranda kan kırmızı harflerle yazan yazıyı düşününce yeniden ürperdiğini hissetti. Eğer bunu Kuzey'e söylerse, onu bir hücreye kapatır ve bu iş çözülene kadar gün ışığı görmesine izin vermezdi. Bu durum Masal'ı hem sıkıntıdan, hem de Kuzey için duyduğu endişeden dolayı öldürürdü. Bu yüzden konuyu geçiştirmeye karar verdi. "Önemli bir şey değildi.

Her zamanki hacker saçmalıkları işte," dedi sesini normal tutmaya çalışarak.

Kuzey buna inanmamıştı ama Masal çok bitkin olduğu için üzerine gitmemeye karar verdi. Yaklaşık beş dakika sonra Masal uykuya daldığında, Kuzey de artık bir an olsun onu yalnız bırakmayacağına dair kendine yemin ediyordu.

***

Masal mükemmel bir koku ile gözlerini açtığında, kendini Kuzey'in üstünde buldu. Ne olduğunu fark ettiğinde ise şoka girmişti. *Aman Allah'ım!* Kuzey'in göğsünde yüzüstü yatıyordu. Resmen tüm vücudu adamın üstündeydi. Gece yattığındaki gibi sadece iç çamaşırlarıyla duruyordu ve Kuzey'in de üst tarafı çıplaktı. Üstelik de kollarıyla adama bir ahtapot misali sarılmıştı. Ne halde olduğunu fark edince yüzünün alev alev yandığını hissetti ve kafasını kaldırıp Kuzey'e baktı. Onun sırıtarak kendisini süzdüğünü görünce birden ürkek bir kedi misali yerinden sıçradı ve yana kayarak Kuzey'i serbest bıraktı. Yatakta dizlerini kırarak bağdaş kurup otururken, Kuzey'e üzgün bir şekilde bakmaya başladı.

"Özür dilerim, seni ezmek istememiştim," dedi çekinerek.

Kuzey, Masal'ın bu sözleri üzerine bir kahkaha attı. Gerçek bir kahkaha! Masal onun kahkahasını duyunca şaşkınlıkla gözlerini açtı ancak bir yandan da sırıtmaktan kendini alamamıştı.

"İnan bana bebeğim, beni ezmedin. Aksine, daha da sertleştirdin," diyerek göz kırptığında Masal'ın yüzündeki sırıtış silinirken, domates salçası ile yarışacak kadar da kızarmıştı. Anlaşılan yine çapkın, kadın avcısı Kuzey gün yüzüne çıkmıştı. Bu yüzden kaşlarını çatıp, uyarı niteliğinde adamın koluna hafifçe vurdu. Kuzey ise onun bu hareketi karşısında daha şiddetli gülmeye başlarken, bir yandan da kolunu tutuyordu.

"Ah! Çok acıdı!" diyerek hafifçe doğruldu ve Masal ile yüz yüze geldi. Güldüğü için gözlerinde oluşan ışıltılar, Masal'ın ona hayranlıkla bakmasına ve hafifçe iç çekmesine neden olmuştu.

Kuzey, Masal'ın ne düşündüğünü anlamış olacak ki, yüzündeki gülümseme hafifçe silinirken, gözleri Masal'ın dudaklarına kaydı. Masal onun bu hareketi karşısında dudaklarını yalamamak için kendini zor tutuyordu ve kalbinin resmen boğazında attığını hissediyordu. Kuzey hafifçe ona doğru eğilirken Masal artık neredeyse heyecandan ölmek üzereydi. Kuzey dudakları arasında bir milim kalana kadar Masal'a yaklaştı ve bir saniye bekledikten sonra dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Masal o an geri kalan her şeyi unutmuştu.

Kuzey'in yumuşak ve dolgun dudaklarının kendi dudakları üzerindeki baskısı arttıkça, Masal'ın içinden yükselen ateş tüm vücudunu sarmıştı. Sağlam elini kaldırıp Kuzey'in ipeksi saçlarının içinden geçirirken, kendini de adama daha fazla bastırmaya başlamıştı. Kuzey, Masal'ın dudaklarını aralayıp diliyle ağzının içine keşfetmeye başladığında, Masal vücuduna yayılan ateşin patlama noktasına geldiğini hissetti. Kuzey onu belinden tutup kaldırarak bacakları yanlarda kalacak şekilde kucağına oturttu ve iyice kendine yasladı. Ellerini Masal'ın kızıl bir nehir gibi omuzlarına dökülen saçlarının arasından geçirip onu daha çok kendine bastırdı. Masal'ın teni kendi çıplak göğsüne yaslandıkça, içindeki bütün ilkel dürtüler harekete geçiyordu. Nefes nefese kalmış bir şekilde dudaklarını Masal'ın dudaklarından ayırdığında, alnını onun alnına dayayarak gözlerini kapattı.

"Bunu nasıl yapabildiğini hâlâ çözemedim," derken sesi öylesine buğuluydu ki, Masal onun sesinde kaybolabileceğini hissetti.

"Neyi?" derken Masal da nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

"Beni tek bir dokunuşla nasıl kendimden geçirebilmeyi başardığını," dedikten sonra yeniden dudakları birleşti. Kuzey bu defa Masal'ı daha sert ve daha sahiplenici bir şekilde öpüyordu. Masal dayanamayıp, her iki elini de kaldırarak onu kendine daha da çok çekmek istediğinde birden koluna saplanan acıyla

kasıldı. Bunu fark eden Kuzey hızla ondan ayrılıp, buğulu ancak endişeli gözlerle Masal'a bakmaya başladı.

"Lanet olsun, Masal! Koluna dikkat et!" dediğinde sesi sertti ancak daha çok endişeli olduğu belliydi.

Masal ona gülümsedi ve sağlam eliyle yüzüne dokundu. "Ben iyiyim," dedi sakinleştirici bir sesle. Kuzey ona bakıp dikkatle gözlerini taradı ve sonunda ikna olmuş bir şekilde rahatlayarak Masal'ı kucakladı. Masal'ın başını çenesinin altına dayadı ve omzuna dikkat ederek onu kendisine bastırdı.

"Ben de hep iyi olduğundan emin olacağım!" dedi sertçe ve bunun üzerine Masal da gülümseyerek kollarını Kuzey'e sardı.

"Biliyorum," dedi sevgiyle ve ardından Kuzey'in omzuna küçük bir öpücük kondurdu.

***

Birkaç saat sonra Masal yıkanmış, temizlenmiş ve yazlık bir keten elbise giymiş bir halde, hastane odasında koluna atel takılmasını bekliyordu. Doktor Claire bu süreçte onunla çok ilgilenmişti. Bu yüzden Masal ona minnettardı. Konuşmaları arasında onun İskoç olduğunu öğrenmişti. Kocasına ne kadar âşık olduğu, ondan bahsederken yüzünden okunuyordu. Masal onun bu mutlu ve âşık hallerine imrenmekten kendini alamıyordu. Bu sırada Kuzey ise sıkıntıyla odada bir ileri bir geri yürüyordu. Masal gözlerini ona dikip bakınca olduğu yerde kaldı ancak gergin olduğu her halinden belliydi.

"Ne oldu, Kuzey?"

Kuzey sıkıntıyla bir nefes verdi. "Bugün makine öğrenmesi konusunda çalışacağın uzman gelecek," derken sesinden bu durumdan ne kadar nefret ettiği belli oluyordu.

Masal onun neden bu kadar sinirli olduğunu anlamamıştı. "Sanırım bu güzel bir haber?" dedi tereddütle.

Kuzey bir küfür savurdu ve bunun üzerine Claire ona uyaran bir bakış attı. "Özür dilerim, Claire. Bebeğinin yanında

küfür etmek istemezdim," dedi yeniden bir ileri bir geri yürümeye başlarken.

Masal duydukları karşısında şaşkınlıkla gözlerini açıp Claire'in karnına baktı. "Hamile misin?" Sesi o kadar coşkulu çıkmıştı ki, Claire ona gülümsemekten kendini alamadı.

"Evet. On altı haftalık," diyerek sevgiyle karnını tuttu.

"Tebrik ederim," dedi Masal içtenlikle ve Claire'e sarılmak için yerinden kalktı. Claire bu sevgi gösterisi karşısında şaşırmış olsa da, Masal'ın bu içten tavırları çok hoşuna gidiyordu. Sonunda Kuzey'in kabuğunu kıracak bir kadınla tanışmış olması ise zaten paha biçilemezdi.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı Claire. Sonra gözlerini Kuzey'e dikti. "Peki, senin derdin ne, Kuzey?" Sesi azarlayan bir ebeveyn gibi çıkıyordu ve Masal, Kuzey'in onu bu kadar seven arkadaşları olduğu için çok mutluydu.

"Derdim falan yok!" diye sertçe ancak sesini yükseltmeden cevap verdi Kuzey. Masal onun bebekle ilgili hassas davrandığını biliyordu ve bu durum onu daha çok sevmesine neden oluyordu. Claire tek kaşını kaldırdığında, Masal şu lanet hareketi bir tek ben mi yapamıyorum diye düşünüp hayıflandı.

Kuzey, "Pekâlâ! Gelecek olan uzman, Mert," deyince Claire'in ağzı şaşkınlıktan 'O' şeklini almıştı. Claire sessizce "Anlıyorum," dediğinde, Masal hiçbir şey anlamadığı için kaşlarını çattı. Onun bu hareketini fark eden Kuzey, delici gözlerle bakarak açıklama yaptı.

"Sen onu Jason Soyalp diye tanıyorsun," derken sesindeki alaycı tını Masal'ın gözünden kaçmamıştı. Masal anladığını belirtircesine kafasını salladı ve kırgın gözlerle Kuzey'e baktı.

"Anlayacağın, beyaz atlı prenslerinden birisi seni kurtarmaya geliyor, prenses," diyerek sinirle döndü ve sertçe kapıdan çıktı. Masal ise o anda Kuzey'in kafasını dağıtmak istiyordu. Ne zaman Masal'ın beyaz atlı bir prens değil de, kendi kara prensini istediğini anlayacaktı bu öküz adam!

Bölüm 10

Masal hastane odasında Claire ile yalnız kaldığında Kuzey'in arkasından bir süre daha söylenmeye devam etti. Ardından bakışlarını Claire'e çevirdiğinde, kadının gülümseyerek ona baktığını gördü ve aynı şekilde karşılık verdi.

"Erkekler bazen gerçekten çok karmaşık olabiliyorlar," diyerek iç çekti Masal, Claire'e bakmaya devam ederken.

Claire odadaki koltuklardan birine doğru ilerlerken Masal'ı da oraya yönlendirdi. Birlikte koltuğa yerleştiklerinde "Evet, gerçekten öyleler. Biz kadınlar daha çok duygularımızla hareket ediyoruz ama erkeklerin beyni bizimkinden daha farklı çalışıyor. Onların kendilerine göre bir mantığı oluyor ve ne olursa olsun mantıklarını takip ediyorlar. Açıkçası fikirlerini değiştirmek pek de kolay bir şey değil," diyerek gülümsedi Claire. Masal ona gerçekten de ısınmıştı. Kıvırcık koyu renk saçları ve yeşil gözleriyle çok güzel bir kadındı.

"Sanırım haklısın. Kuzey'in beynindeki algoritmanın nasıl çalıştığını gerçekten çok merak ediyorum," dedi umutsuzca başını sallarken. "Bazen onu anlamaya çalışırken çok yoruluyorum ve tam bir kapalı kutu olduğu için bana pek bir şey anlattığı da söylenemez."

Claire elini Masal'ın omzuna koyarak hafifçe sıktı ve anlayışlı bir sesle "Kuzey gerçekten çok zor birisi olabilir ancak bunun nedeni sevdiklerini koruma içgüdüsü," dedi.

Masal yeniden derin bir nefes aldı ve "Biliyorum," diyerek karşılık verdi.

Claire sanki konuşmak istermiş gibi yerinde hafifçe kıpırdandı ancak tereddütlü olduğu her halinden belliydi. Masal merakla ona dönünce derin bir nefes aldı ve sonunda konuşmaya

başladı. "Bunu sana anlatmalı mıyım emin değilim. Belki de Kuzey'in sana açılmasını beklemek daha doğrudur. Ama çocukluğumuzdan beri Kuzey'i ablası gibi koruyup kolladım ve onun mutlu olduğunu görmeyi benden daha çok isteyen başka kimse yoktur," diyerek gözlerini Masal'ın gözlerine dikti. Masal ona bakarken nefesini tutmuştu ve gözünü kırpmaya bile çekiniyordu. Claire bir süre Masal'ın gözlerine baktıktan sonra devam etmeye karar verdi.

"Kuzey annesine âşıktı ve babası onun kahramanıydı. Ailesi öldürüldüğünde annesi hamileydi ve bir kız kardeşi olacağını öğrenmişti. Bu konuda inanılmaz heyecanlıydı. Bu yüzden kardeşi için kendi elleriyle tahtadan bir bebek yapmıştı. O gün, bebeği kardeşinin odasına koyacağı zaman silah seslerini duyup koşmuş ve tam adamlar annesinin karnına ateş ederlerken onları görmüş. Ancak şoktan dolayı yerinden kıpırdayamamış ve annesini vuran adam onun gözlerinin içine bakıp güldükten sonra arkasını dönüp gitmiş. Kuzey biz onu bulana kadar aynı noktadan bir santim bile kıpırdamamış. O gün donup kaldığı için kendinden nefret ediyor. Henüz on iki yaşındaydı ve belki de adama müdahale etse, kendi de öldürülecekti. Ancak bunu bir türlü kabullenmiyor ve bu yüzden zaman zaman aşırı korumacı davranabiliyor. Kuzey çok zor sever, şimdiye kadar onu bir kadının saçına dokunurken görmedim," dedi ciddi bir sesle.

Masal duyduklarını özümsemeye çalışırken kalbinden başlayıp karnına doğru inen ağırlıkla başa çıkmak için de elinden geleni yapıyordu. Kuzey, o komadayken ailesini küçük yaşta kaybettiğinden bahsetmişti ancak detayları hiç anlatmamıştı. Onun böylesine bir sarsıntı yaşadığından haberi yoktu. Masal'ın şu an yapmak istediği tek şey, Kuzey'i bulup ona sımsıkı sarılmaktı.

"Ya da bir kadına bağırırken," derken hafifçe gülümsüyordu Claire. "Ya da bir kadını kıskanırken... Aslına bakarsan ben şimdiye kadar Kuzey'in bir kadına mesafeli bir nezaketten başka bir şekilde yaklaştığına hiç şahit olmadım. Kuzey'i çocukluğundan bu yana tanıdığım düşünülürse bu oldukça

uzun bir süre. Belki de bunun nedenini, hayatında canından çok sevdiği iki kadını aynı anda kaybetmiş olması. Annesini ve kız kardeşini," diyerek devam etti sözlerine. Masal yeniden karmakarışık duygular içine girerken, bir yandan da Kuzey'le son bir haftadır yaşadıklarını düşünüyordu. Kuzey'i her haliyle görmüştü ve her haline hayran olmuştu.

Masal yüzünde oluşan sevgi dolu ifadenin farkında olmadan ona döndüğünde, Claire doğru bir karar verdiğine emin oldu. Kuzey'in bu kız için hissettikleri karşılıklıydı ve Masal'ın yüzünde oluşan ifadeye bakılırsa, bu şapşal ikili çoktan birbirine abayı yakmıştı. Yalnızca birazcık iteklemeye ihtiyaçları vardı.

"Çok teşekkür ederim, Claire," dedi sesindeki minnettarlığı saklamadan. "Gerçekten," diye de ekledi sonuna.

Claire tam ağzını açıp önemli olmadığını söyleyecekti ki, hastane odasının kapısı hızla açıldı ve biraz önce ne kadar sevgi dolu olduğunu konuştukları Kuzey, kızgın bir boğayı bile kıskançlıktan çatlatacak bir sinirle odaya daldı.

"Masal!" diye kükrerken, neden karşısındaki iki kadının da korkmak yerine gülümsediklerine pek kafayı takmadan devam etti. "İki dakika içerisinde Tyr Odası'nda ol! Beni seni sürüklemek zorunda bırakma!" diyerek yeniden kapıyı çarpıp çıktığında, Masal ve Claire birbirlerine bakarak kahkahalara boğuldular.

***

Masal, Kuzey'in Tyr Odası olduğunu söylediği odada son teknoloji süper bilgisayarlar üzerinde çalışırken, bir yandan da bulunduğu odanın isminin atmosfere ne kadar da uygun olduğunu düşünüyordu. Tyr, İskandinav mitolojisinde savaş tanrısıydı ve hemen yanı başında kollarını göğsünde birleştirerek kaşlarını çatmış bir şekilde onu izleyen adam kelimenin tam anlamıyla bir savaş tanrısına benziyordu.

Masal biraz daha zorlasa, havada çakan şimşekleri görebilecekti. Tam da bu yüzden tüm kasları gerilmişti ve yaralı kolunu kullanamadığı için kendisine özel getirilen bilgisayar üzerinde çalışmak için çabalıyordu. Ancak ortam o kadar gergindi

ki, bir türlü kafasını veremiyordu. Rahatlamak için kırmızı çerçeveli gözlüklerini çıkarıp taktı ancak bu da işe yaramamıştı. En sonunda sinirleri artık kopma noktasına geldiğinde patladı.

"Lanet olsun! Tepemde dikilmekten vazgeç, Kuzey! Lütfen bir sandalye bul ve otur ya da odadan çık!" diye sertçe çıkıştı.

Kuzey homurdanarak Masal'ın hemen yanına bir sandalye çekip, dimdik bir şekilde oturdu. Mert ise bu sahneyi şaşkınlıkla izliyordu. Kuzey'i çocukluğundan beri tanıyordu ve onu şimdiye kadar hiçbir kadının sözünü dinlerken görmemişti. Gerçi Claire dışında bir kadını korumak için bu kadar ısrarcı olurken de görmemişti.

Mert gözlerini Kuzey'in gözlerine diktiğinde, içinden bilindik bir sızının geçtiğini hissetti. Üç sene öncesine kadar canından çok sevdiği, kardeşim dediği bu adamın, şimdi en azılı düşmanına bakar gibi nefretle ona bakıyor olması, bu kararı verirken yaşadığı o pişmanlığın ince bir şekilde yeniden içinde sızlamasına neden olmuştu. Bu kararı alırken, yani Kuzey'i hayatından çıkarırken en doğrusunun bu olduğunu biliyordu. Özellikle de Kuzey'in Mert'e yaptıklarından sonra...

"Bu noktada bana lazım olan belleğin..." Masal ellerini Mert'in yüzüne doğru salladığında, Mert düşüncelerinden sıyrıldı ancak onun ne söylediğini duyamamıştı. Bu yüzden en iyi yaptığı şeyi yaparak çapkınca göz kırptı.

"Emrinize amadeyim, prenses hazretleri," dedi gülümserken. Bu sırada da Kuzey'in çenesinin sıkılmaktan biraz sonra kırılacağını fark etmişti. Masal da kaşlarını çatmıştı ve bu fazlasıyla garipti. Çünkü Masal genellikle neşeli bir ruh haline sahipti ama şu an biraz fazla ciddi görünüyordu. Üstelik Mert'in kadınların bayıldığını bildiği çapkın gülüşüne de tepki vermemişti.

"Yardımların için çok teşekkür ederim Mert ama bir an önce anahtar üzerinde çalışmaya başlarsak gerçekten çok mutlu olacağım," dedi neredeyse huysuz bir şekilde yerinde kıpırdanarak. Ancak yüzünde yine de hafif bir gülümseme vardı.

"Pekâlâ. Hadi o zaman aydınlat beni, prenses," diyerek Masal'ın önündeki ekrana doğru yaklaştı.

"Ona *prenses* diyemezsin," dedi Kuzey karanlık bir mağaradan çıkarmış gibi tehdit dolu sesiyle. Yüksek sesle konuşmamıştı ancak Masal kanının donduğunu hissetti. İşte bu hiç iyiye işaret değildi.

"Ona istediğimi söylerim," dedi bu defa Mert de meydan okurcasına. Masal nefesini tutarak biraz sonra vuku bulacak kavgayı nasıl engellerim diye kara kara düşünürken, tartışma çoktan alevlenmeye başlamıştı bile.

"Hayır, söyleyemezsin!" Kuzey dişlerinin arasından konuşurken, Mert de çenesini sıkmaya başlamıştı. Masal birazdan organik bir atom bombasının şu an bulundukları odada patlayacağından neredeyse emindi. Yani Kuzey'in.

"Ona nasıl hitap edeceğimi sana soracak değilim!" diye kükredi bu defa Mert.

Masal artık sinirlenmeye başlamıştı ve otuzlu yaşlarındaki iki erkeğin çocuklar gibi kavga etmesi gerçekten de çok komikti. Pekâlâ, artık bu olaya bir dur demesinin vakti gelmişti. Hızla yerinden kalktı ve bir öğretmen edasıyla yaramaz ikiliye döndü.

"Kuzey! Eğer sakince oturmazsan, seni bu odadan atarım ve Mert'le çalışmamız bitene kadar da içeriye almam!" dedi kaşlarını çatarak. Kuzey homurdanarak kollarını göğsünde birleştirirken, Mert de alenen gülüyordu. Masal bu kez ona dönerek aynı şekilde sertçe çıkıştı. "Sen de, Mert! Kuzey'i kışkırtmayı bırakmazsan, gerekirse makine öğrenmesi kısmını kendim öğrenir yaparım ve bir daha BİS'e girmemen için de elimden geleni ardıma koymam!"

Mert'in yüzündeki gülümseme bu çıkışla birlikte donarken, gözlerini Masal'ın yüzüne dikip kafasını salladı ve önüne döndü. Masal bu iki koca bebekle nasıl olup da anahtarı yazacağını gerçekten bilmiyordu ancak emin olduğu bir nokta vardı ki, eğer yeniden yazmayı başarabilirse, bu Masal'ın hayatında gerçekleştirdiği en zor görevlerden birisi olacaktı.

***

Masal solunda Kuzey, sağında Mert olacak şekilde bilgisayarın önünde otururken Mert'e döndüğünde, sırtındaki soğuk bakışları yok saymaya çalıştı. Kuzey bir kova buzlu su getirip tepesinden dökse, Masal kendini çok daha sıcak hissederdi.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı ve Mert'e konuyu ana hatlarıyla anlatmaya başladı. Mert onu can kulağıyla dinliyor ve gerekli yerlerde yorum yapıyordu. Bu sırada Kuzey ara sıra homurdanıyor ancak onun dışında uslu duruyordu. Masal istediklerini anlatmayı bitirdiğinde, aradan yaklaşık bir saat geçmişti ve omzu çoktan ağrımaya başlamıştı. Kuzey ise hâlâ yan tarafındaki sandalyede dimdik oturuyordu. Bu adam hiç ağrı hissetmez miydi?

"Pekâlâ, Mert..." diye söze başladı Masal.

Mert birden gerildi ve normal sesine nispeten sert bir sesle konuştu. "Bana Jason dersen sevinirim. Mert ismini pek sevmiyorum," dedi. Masal nedenini anlayamadığı bu isteği saygıyla karşıladı, çünkü kendisinin de kullanmaktan pek hoşlanmadığı ikinci bir ismi vardı. On sekiz yaşma basar basmaz o ismi mahkeme kararıyla kimliğinden sildirmişti. Annesi bu ismi ona verirken ne düşünmüştü bilmiyordu ancak bu işlemi yaptırmak Masal'ın hayatında verdiği en doğru kararlardan birisiydi. Eski ismini hatırlamak bile istemiyordu.

"Elbette Jason," dedi gülümseyerek. "Tezimi genel hatlarıyla anlattım. Bana yardımcı olabilecek misin?" Masal gülümsediğinde arkasından hafif bir homurtu geldiğini zannetti ancak önemsememeye karar verdi.

"Tabii ki yardımcı olabilirim. Ama bunun için öncelikle bir taslak hazırlamam gerekecek." Mert de cevap verirken ona gülümsemişti. Masal anladığını belirtircesine kafasını salladı ve tam o sırada homurtunun şiddetinin arttığına yemin edebilirdi.

"Sanırım burada çalışabilirsin. Fazlasıyla teknolojik aletlere sahip olduklarını söyleyebilirim," derken sırıtarak önündeki süper bilgisayarları gösteriyordu. Mert de genişçe gülümseyerek

ona karşılık verdiğinde Masal, küçük çaplı bir tsunamiye neden olabilecek şiddette gelen homurtuyu görmezden gelmekte biraz zorlandı.

"Burada çalışmak benim için de daha iyi olacaktır," diyerek cevapladı Mert onu. Ancak bu defa Kuzey'den çıkan ses, amazon ormanlarındaki aslan kralın kükremesinden bile daha ürkütücüydü.

Masal derin bir nefes aldı ve Kuzey'e döndü. "Eklemek istediğin bir şey var mı, Kuzey?" dediğinde, Kuzey'in alnında atan sinir damarını net bir şekilde görebilmişti. Harika! Kuzey biraz daha sinirlenirse muhtemelen biraz sonra önlerindeki tüm teknolojik aletleri manevi gücüyle yakabilecek düzeye gelecekti.

"Siz her şeyi kendi aranızda çözmüşe benziyorsunuz! Bana ihtiyacınız yok gibi gözüküyor!" Masal, Kuzey'in ses tonu yüzünden ürperdi. Daha önce birçok kez Kuzey'i sinirli görmüştü ancak sesindeki nefret tınısı o kadar bariz ve keskindi ki, Masal kendi kendine asla Kuzey'in nefretini kazanmaması gerektiğini aklına not aldı. Her şey bir yana, bir gün Kuzey onunla bu ses tonunda konuşmaya kalkarsa, Masal büyük ihtimalle kalp kırıklığından ölürdü.

"Zaten başından beri sana ihtiyacımız yoktu. Neden burada olduğunla ilgili bir fikrim yok açıkçası."

Masal, Mert'in ağzından çıkanları duyduğunda küçük dilini yuttu. Pek afiyetle yuttuğu söylenemezdi, çünkü bir insanın intihar girişimini seyrederken afiyette olamıyordu. Bu adam kafayı mı yemişti? Lanet olsun! Kuzey resmen bir bahane çıksa da Mert'i öldürsem diye pusuya yatmış beklerken, Mert kendini ona altın tepside sunuyordu. Galiba bilim insanları bir noktada sıyırıyorlardı, yoksa bunun başka bir açıklaması olmazdı. Kuzey kısılmış ve buz dağından parçalar taşırmış gibi keskince parlayan gözlerini Mert'e diktiğinde, Masal İstanbul nüfusunun tamamına yetecek kadar korkmuştu.

"Ne yapacağımı sana soracak değilim!" dedi Kuzey. Bu defa kükrememişti ama sesi o kadar soğuktu ki, biraz sonra Masal'ın

dişleri titremeye başlayacaktı. Kükrese daha iyiydi, en azından o zaman ağzından çıkan nefesin oluşturduğu sürtünme enerjisinden havaya birazcık sıcaklık yayılabilirdi.

"Hiçbir zaman da sormadın zaten!" dedi bu defa Mert aynı soğukluktaki sesiyle. Masal biraz sonra zatürre olacaktı, hem de ağustos ayının ortasında.

"Ne kadar doğru bir karar vermiş olduğumu üç yıl önce kanıtladın sen!" Kuzey'in bu sözleri üzerine bu defa Mert'in alnında bir damar atmaya başlamıştı.

"Her zaman böyleydin işte sen, Kuzey! Kendi bildiğini okuyan, egoist ve sabit fikirli!"

Kuzey bu sözlerin üzerine hışımla yerinden kalktı ve Mert de neredeyse onunla aynı anda ayağa fırladı. Masal kılını kıpırdatmaya korkarken, bu iki dev adamı gözünü bile kırpmadan izliyordu. Biraz önceki tehditleri şu an kendine bile boş görünüyordu.

"Sen de her zaman doğru bildiğini sanan, züppe ve kendini beğenmiş!"

Pekâlâ, bu kavganın zekâ yaşı giderek düşüyordu ve birisinin buna bir an önce dur demesi gerekiyordu. İkisinin arasına girmeye cesareti olan birisinin. O birisi Masal mıydı tam olarak emin değildi ancak kısa sürede emin olsa fena olmayacaktı.

"Masal! Verdiğin isimlerle ilgili..."

Zack heyecanla odaya girdiğinde, Mert ve Kuzey arasında şimşekler çakmasına ramak kalmıştı. Tüm Türkiye büyük bir facianın eşiğinden dönmüştü ve Masal bunu durdurduğu için Zack'i alnından öpebilirdi. Kuzey'in Zack'in alnını sökeceğinden emin olmasa yapardı da. Şimdi durup dururken Zack'i alnından etmenin bir manası yoktu. Bu yüzden Masal, Zack'i kalbinde yaşatmaya karar verip, hızla adamın yanına gitti ve elindeki tablete göz atmaya başladı.

Ekranda Masal'ın vurulmadan önce BİS'e verdiği ve projesini çalabilecek kişilerin listesi vardı. Liste çok kalabalık değildi.

Masal'ın Boston'daki ev arkadaşı, Alex. Tez Danışmanı Profesör Bruno Regufe. Araştırma Görevlisi Kurt Michaels. Ve Masal'ın üniversiteden iki arkadaşı. Ama onların isimleri listede yoktu. Anlaşılan Zack onları çoktan listeden çıkarmıştı.

"Ne buldun, Zack?" diye sorduğunda sesi meraklıydı ve bir yandan da çaktırmadan Kuzey ile Mert'e bakıyordu. İkisi de somurtuyordu ancak en azından Zack'in söyledikleriyle ilgileniyor gibi gözüküyorlardı. Zack, hepsi birlikte daha iyi görebilsin diye elindeki bilgileri odanın ortasındaki masadan üç boyutlu olarak yansıttı. Masal hâlâ üç boyutlu yansıtma olayına hayranlıkla bakıyordu. Henüz gerçek dünyada kullanıma geçmemiş bu teknoloji, Masal'ın fazlasıyla ilgisini çekiyordu. Üç boyutlu olarak Alex, Bruno ve Kurt'un resimleri yansırken, yanlarında da kısa özgeçmişleri akmaya başladı. Bu sırada Zack bulduklarıyla ilgili bilgi veriyordu.

"Alexandra Simmons. Yirmi beş yaşında. Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde yüksek lisans öğrencisi ve Masal Kılıç ile ev arkadaşı."

"Alex bu mu?"

Kuzey'in ağzından istemsizce dökülen sözlerin etkisiyle üçü birden ona döndüğünde, Kuzey onlara sert bir şekilde bakarak karşılık verdi. Kollarını geniş göğsünde birleştirmişti ve üzerindeki yeşil tişört ile birlikte yıkılmaz bir kaya gibi duruyordu. Bu hali Masal'da üzerine tırmanıp sarılma isteği oluşturuyordu.

"Alex'in erkek olduğunu düşünmüştüm," dediğinde ne söylediğini yalnızca Masal anlayabilmişti ve karşılığını Kuzey'e genişçe gülümseyerek verdi. "Şimdiye kadar hiç erkek ev arkadaşım olmadı," diye fısıldadı. Kuzey'in sert yüzünden hafif bir gülümseme hızla belirip kayboldu ancak Masal onun gülümsediğini görebilmişti ve kalbi mutlulukla dans ederken dikkatini yeniden Zack'e vermeye çalıştı.

"Alex'i şüpheli yapan kısım, eski erkek arkadaşı. Jake Levy, ailesi üç kuşaktır Amerika'da ancak büyük büyük dedesi Arap

Yarımadası'ndan göç etmiş. Yani Kyle Kohen'in de vatandaşı olduğu bölgeden."

Masal bu kadar derin bir araştırma yaptıklarını bilmiyordu ve öğrendikleri karşısında biraz şaşırmıştı. Alex'in eski erkek arkadaşlarını ve onların aile kökenlerini araştırmak kimin aklına gelirdi ki? Görünen o ki, dünya çapındaki bir istihbarat servisi ajanının aklına geliyordu.

"Bruno Regufe. Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde profesör. Kırk sekiz yaşında. Masal Kılıç'ın tez danışmanı."

Ekrana Bruno'nun yaşına göre fazlasıyla yakışıklı olan yüzü geldiğinde Masal, Kuzey'in kasıldığını hissetti. Sanki kaşları da biraz daha çatılmıştı.

"Bruno'nun şüpheli olmasının nedeni, yaklaşık on sene önce tez danışmanlığı yaptığı öğrencilerinden bir tanesinin yine aynı bölgeden geliyor olması. Üstelik Kelsy John, Amerika'ya gelene kadar tüm hayatını bu bölgede geçirmiş. Yani kuşaklar öncesine dayanan bir göç mevzu bahis değil," diyerek sözlerine devam etti Zack. Masal ekrana gelen bilgilere göz gezdirirken, Bruno'nun, yaklaşık on sene önce danışmanlığını yaptığı bir öğrenciye neden onun tezini vermek isteyebileceğini düşünüyordu ancak bu konuda aklına gelen bir sebep yoktu.

"Son olarak Kurt Michaels. Yirmi dokuz yaşında. Masal Kılıç ile..." diyerek duraksadı Zack ve gözlerini Kuzey'e dikip yerinde huzursuzca kıpırdandı. Ardından Masal'a bakıp gözlerini kaçırdıktan sonra sözlerine devam etti. "Masal Kılıç ile bir süre duygusal bir ilişkisi olmuş."

Kuzey, Zack'in söylediklerini duyduğunda hızla Masal'a döndü ve ona öyle bir sinirle baktı ki, biraz önce Mert'e attığı bakışlar şimdikinin yanında altı aylık bir bebeğin bakışları kadar masum kalırdı. Masal güçlükle yutkundu. Sanırım şimdi ayvayı yemişti.

"Bizi on dakika yalnız bırakın!" derken gözlerini Masal'dan ayırmamıştı Kuzey ancak bu bile Zack'in Mert'i sürükleyerek odadan çıkarmasına yetmişti.

"Açıkla!" dedi Kuzey, Masal'a daha da yaklaşırken. Masal kocaman açılmış gözlerini ona dikip, tanımlayamadığı cisme yaklaşan bir kedi misali dikkatle konuşmaya başladı.

"Neyi açıklayayım?" derken sesi titrememişti ve bu yüzden kendisiyle gurur duydu.

"Hani ilk defa benimle öpüşmüştün?"

Masal'ın biraz önce sesi titrememişti ancak şu an odadaki camlar onun yerine de titriyordu. Kuzey'in en şanlı opera sanatçılarını bile imrendirecek yükseklikteki sesi sayesinde.

"İlk defa seninle öpüştüm zaten!" dedi Masal da destansı bir kahramanlık göstererek.

Kuzey onun üzerine iyice eğilip gözlerini gözlerine diktiğinde, Masal tam olarak ne konuştuklarını hatırlamaya çalışıyordu. Çünkü lanet olasıca adam ona bu kadar yaklaştığında, Masal'ın beyni Rönesans dönemi melek heykelleri gibi kanat takıp uçmaya başlıyordu.

"Hadi ama! Sen şimdi bana Amerika'da bir erkek arkadaşın olduğunu ama seni hiç öpmediğini mi söylüyorsun? Buna inanmamı bekleme!" dedi Kuzey alaycı bir şekilde.

Masal onun bu suçlamasını duyduğunda o kadar sinirlendi ki, beyni kanatlarını bırakıp, tak diye olması gereken yere geri döndü. Üstelik Masal'ın sinirden kızarmasını bile sağlamıştı.

"Evet, aynen onu diyorum! Sen şimdiye kadar nasıl kızlarla karşılaştın bilmiyorum Kuzey Karaarslan ama ben sana ilk öpücüğüm seninle oldu diyorsam, seninledir lanet olası!"

Masal sinirden hızla nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu ve tüm vücudunu bir sıcaklık basmıştı. Kuzey onun bu çıkışından zevk almış gibi gülümseyerek ona doğru daha fazla eğildiğinde Masal'ın siniri hâlâ geçmemişti. Arsız adam bir de gülümsüyordu!

"O halde son öpücüğün de benimle olacak!" diye buyurdu ve dudaklarını Masal'ın dudaklarına kapadı. Melek kanatlarını takıp uçan bu defa Masal'ın sinirleri oldu.

***

Zack boğazını temizleyip Kurt Michaels hakkında bilgi vermeye devam ederken, Masal'ın anlamsız bir şekilde gülümseyerek ona bakmasından rahatsız olmuş gibi gözüküyordu. Bu yüzden gergince elleriyle ensesini ovmaya başladı.

"Kurt Michaels'ın şüpheli olmasına neden olan durum ise şimdiki ev arkadaşının, sevgilisinin aynı bölgeden geliyor olması," diyerek konuşmasını tamamladı. Ardından Kuzey ve Masal'a dönerek devam etti. "Şimdilik elimdeki bilgiler bunlar. Ben şüphelilerin bağlantı kurdukları kişileri daha detaylı olarak araştırmaya devam edeceğim. Bu sırada çantada ne olduğunu öğrenmemiz de fazlasıyla işimize yarayacaktır," dedi ciddiyetle. Masal anladığını belirtircesine başını salladı.

"Anahtar kodunu yeniden yazmak için elimden geleni yapacağım ama normal şartlar altında anahtarı yazmak üç ayımı almıştı. Şimdi her şey elimin altında olduğu için bir hafta içerisinde bitirebileceğimi düşünüyorum."

Zack bunun üzerine düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı. Kirli sakalı ve spor kıyafetleriyle sevimli bir serseri gibi gözüküyordu ama Masal'ın aklı hemen yanındaki dev gibi adamdan bir türlü ayrılmıyordu.

"Pekâlâ. Ben de bu süre zarfında araştırmayı genişletip hem senin şüpheli listeni, hem de silahı ateşleyen kişiyi bulmak için daha fazla bilgi edinmeye çalışacağım," diyerek üç boyutlu görüntüyü kapattı. "O zaman size bol şans," diyen Zack odadan çıktığında üçü yeniden baş başa kalmıştı.

Masal, beyninde 'Tehlikenin farkında mısınız?' çanları çalarken, bir yandan da bu ikiliyi nasıl olur da kavga etmeden bir arada tutarım diye düşünüyordu. Ancak neyse ki Mert bu konuyu kendi kendine çözdü.

"Benim de biraz işim var ve çıkmam gerek, Masal. Yarın sabah erkenden gelirim ve birlikte çalışmaya başlarız," diyerek tokalaşmak için elini uzattı. Fakat Masal tam elini kaldırıp

onunla tokalaşacakken, Kuzey resmen ışınlanarak onların ortasında durdu ve Masal'ın adamın elini sıkmasına engel oldu.

"O zaman şimdilik sana güle güle," diyen Kuzey, Masal'ı tutup neredeyse sürükleyerek odadan çıkardığında, Masal'ın aklından geçen tek şey, önündeki bir haftanın çok zorlu geçeceğiydi.

Bölüm 11

Kuzey, Masal'ı Tyr Odası'ndan sürükleyerek çıkardıktan sonra onu doğruca yeni kaldığı odaya götürdü ve kapıyı kırarcasına kapattıktan sonra kızın kolunu serbest bıraktı. Masal hoşnutsuzlukla bileğini ovuştururken, çatık kaşlarıyla Kuzey'e bakıyordu. Bunun üzerine Kuzey'in kaşları da ürkütücü bir şekilde çatıldı.

"Bir de bana kıskanç değilim diyorsun!" dedi Masal kollarını göğsünün altında birleştirerek. Bu hareketle farkında olmadan mükemmel yuvarlaklıktaki bembeyaz göğüslerini yukarı kaldırmıştı. Kuzey gözlerini o tapılası noktaya diktiğinden, Masal'ın söylediklerini algılaması biraz uzun sürdü. Ancak algıladığında sinirleri öyle bir tepesine çıktı ki, ayaklarını vura vura Masal'ın üzerine doğru yürümeye başladı. Masal da korkuyla geri geri gitmeye...

"Öyle mi dedim?" diye sorarken sesi çelik gibiydi. Üstelik de kılıca dönmüş bir çelik gibi keskin, sert ve soğuktu.

Ancak Masal onun karşısında sağlam durması gerektiğini biliyordu. Hem kendisi, hem de Kuzey için anahtarı yeniden yazması gerekiyordu ve Kuzey bu şekilde devam ederse, iki güne kalmaz Mert'i öldürür, Masal'ın da anahtarı bir hafta içerisinde yeniden yazma planı denizin dibini boylardı.

"Evet, öyle dedin."

Kuzey bu cevabın üzerine zalim bir şekilde gülümseyerek Masal'ın üstüne yürümeye devam etti. Fakat Masal artık geriye doğru gidemiyordu, çünkü çoktan yatağın ucuna gelmişti. Kuzey biraz daha yürümeye devam ederse muhtemelen yatağa düşecekti.

"Yalan söylemişim," diyen Kuzey'in sesi neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı ve göz kapakları hafifçe aşağıya düşmüştü. Ela gözleri

o kadar koyu gözüküyordu ki, Masal içlerinde kaybolabileceğini hissetti. Belki de çoktan kaybolmuştu ama haberi yoktu.

"Çok ayıp," dedi kafasını sallayarak. Açıkçası daha zekice bir yorum yapmak isterdi ancak şu an kafasının pek de çalıştığı söylenemezdi. Özellikle de Kuzey bu kadar seksi ve sert görünürken. Kuzey kahkaha attığında ise kafası tamamen karışmıştı.

"Demek çok ayıp! O zaman bana dersimi verecek misiniz, öğretmenim?" Kuzey'in sesi o kadar boğuk ve çekiciydi ki, Masal kendini ateşin etrafında yanacağını bile bile dolaşan pervaneler gibi hissetti. Kuzey'in etrafında olmak, ona dokunmak, onu hissetmek ölümüne neden olsa bile, son nefesinde onun kahkahasını duyma karşılığında sahip olduğu her şeyi feda edebileceğini düşündü.

"Biraz önce Mert ve bana uslu durmamız için bağırdığında çok otoriter bir görüntü sergiliyordun. Merak ediyorum da, başka yerlerde de bu kadar otoriter misin?"

Masal, Kuzey'in söylediklerini kavradığında sırasıyla kırmızının tüm tonlarına bürünerek yutkundu. Ateşi çıkmıştı ve o bilindik sıcaklık yeniden tüm vücuduna yayılmaya başlamıştı. Bu sırada içgüdüsel olarak biraz daha geri gitmek istedi ancak yatağa dayanmış olduğunu unutup dengesini kaybederek pof diye yatağın üstüne oturdu. Kuzey bir kahkaha daha attı ve Masal'ın önünde dizlerinin üstüne çökerek, ellerini kendi ellerinin içine alıp okşamaya başladı. Masal şaşkınlıkla ellerine bakıyordu. Bembeyaz elleri onun esmer teniyle tezat oluşturuyordu ama Kuzey'in elleri sıcacıktı ve Masal kalbinin de bu sıcaklıkta eridiğini hissetti. İçinde oluşan bu duygular o kadar yoğundu ki, ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

"Özür dilerim."

Masal, Kuzey'in ağzından çıkan sözlerin anlamını yanlış kavradığından emindi. Çünkü ne için özür dileyebileceği ile ilgili aklına bir şey gelmiyordu.

"Sana yalan söylediğim için," diye eklediğinde neredeyse Masal'ın kalbi duracaktı. Kuzey'in ses tonu o kadar yalın ve

samimiydi ki, Masal kalbinin sıcakta kalmış sütlü çikolata misali eridiğini biliyordu. Atmosferin güzelliğini bozmamak için nefes almaya bile korkuyordu. Kuzey kafasını kaldırıp, elanın en güzel tonunda olan ve sık kirpiklerle çevrelenmiş mükemmel gözlerini Masal'ın gözlerine diktiğinde, biraz önce eriyen kalbi, şimdi dörtnala koşmaya başlamıştı.

"Seni kıskanmadığım, bu dünyadaki en büyük yalan. Seni öylesine kıskanıyorum ki, başka bir erkeğin değil sana dokunması, bakması bile sinirlerimi tepeme çıkarıyor. Oracıkta sana bakan herkesi parçalayarak öldürmemek için sahip olduğum tüm sabrı kullanmam gerekiyor ki pek de sabırlı bir insan olduğum söylenemez."

Duydukları karşısında Masal'ın nefesi kesilmişti. Kalbi o kadar dolmuştu ki patlaması an meselesiydi. Masal ellerini çekip Kuzey'in yanaklarının üstüne koyup gülümsedi.

"Sen, Kuzey Karaarslan! Benim hayatımda gördüğüm en tatlı, en romantik ve en yakışıklı adamsın."

Bu sözlerin üzerine Kuzey yeniden kaşlarını çattı. Ancak bu hareket sinirlendiğinin değil, utandığının bir göstergesiydi. Masal onun tüm hareketlerini o kadar iyi biliyordu ki, ne zaman ne hissettiğini anlayabiliyordu.

"Ve sen, Masal Kılıç! Hayatta bu sözleri bana söyleyip de sağ kalabilecek tek insansın," derken sesi hafifçe homurdanmaya doğru gidiyordu.

Masal daha geniş bir şekilde gülümseyerek Kuzey'e sarıldı ve boynuna bir öpücük kondururken fısıldadı.

"Biliyorum."

***

Masal, bir insanın normal yaşantısı boyunca mutlu olma süresinin, miktarının ve yoğunluğunun, bu hayatı yaşamak için yeterli seviyede olup olmadığını her zaman merak etmişti. Ancak şimdi anlıyordu ki, son bir haftadır yaşadığı mutluluklar bile onun tüm hayatı boyunca idare etmesini sağlayabilirdi.

Arabada yanında oturan adama bakarak gülümsedi. Bu defa bir MacLaren'in içindelerdi ve Masal bir kez daha araba karşısında kendinden geçmişti.

"Sana kıskanç bir adam olduğumu açıkça söylediğim halde neden hâlâ arabalarıma âşık gözlerle baktığını sorabilir miyim?"

Masal arabanın içinde kendinden geçmiş bir haldeyken, Kuzey'in ağzından gayet normal bir ses tonunda çıkan bu kelimeleri duyunca birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Herhalde yanlış anlamıştı. Bu yüzden bir cevap vermedi.

"Sana soruyorum!" dedi Kuzey bu defa daha sert bir sesle.

Masal yeniden şaşkınlıkla ona döndü. Soru konusunda şüpheleri olduğu için düşünceli bir şekilde alnı kırışmıştı. "Affedersin, yanlış anlamış olma ihtimalim çok yüksek, bu yüzden biraz önce beni arabalarından kıskandığını ima eden bir cümle kurduğunu düşündüm."

"Aynen öyle bir cümle kurdum çünkü!"

Kuzey sabırsızlıkla direksiyonu sıkarken, Masal da ufak çaplı bir şok dalgasını üzerinden atmaya çalışıyordu. Otuz iki diş sırıtarak elini, Kuzey'in vitesin üzerindeki elinin üstüne koydu ve hafifçe okşamaya başladı.

"Şunu net bir şekilde anlamanı istiyorum ki, arabaları seviyorum."

Kuzey bu sözlerin üzerine somurtmaya başladı. Masal ise kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Bu adam somurturken bile o kadar yakışıklıydı ki, Masal dünya üzerinde onunla bu konuda yarışabilecek başka bir erkek daha olduğunu düşünmüyordu.

"O zaman sana arabalarla mutluluklar. Eminim soğuk kaportasına kondurduğun öpücükler arabanın içini ısıtacaktır," derken Kuzey'in sesi fazlasıyla huysuzdu. Masal dayanamayıp bir kahkaha attığında, Kuzey gaza daha fazla bastı. Zaten saatte yüz elli kilometre hızla gidiyorlardı, şimdi bu rakam en az iki yüz kilometreye çıkmıştı.

"Pekâlâ, koca adam. Sen ikimizi de öldürmeden önce devam etmeme izin ver. Evet, arabaları seviyorum ama dünya üzerinde senin bana hissettirdiklerini yaşatabilecek herhangi bir araba henüz icat edilmedi."

Kuzey bunun üzerine hızı biraz düşürdü ancak yine de tatmin olmuşa benzemiyordu.

"Ya bir gün icat edilirse?" dediğinde Masal yeniden bir kahkaha atmamak için direndi ve dikkatli bir şekilde uzanarak Kuzey'in yanağına bir öpücük kondurdu. Kuzey'in katı vücudu biraz olsun gevşerken de gülümseyerek devam etti.

"Öyle bir şey olmayacak, çünkü dudaklarımın tenine temas ettiği andaki duygunun eşi benzeri yok. Dolayısıyla taklit edilemez."

Kuzey neşesi gözlerine de yansıyacak şekilde gülümserken, Masal da yeniden koltuğuna döndü ve şu anda yollarda olma sebepleri hakkında konuşmaya başladı. "Şirketteki işlerini halletmek için beni de yanında götürmene gerek yoktu biliyorsun."

"Evet, vardı. Seni BİS merkezinde yalnız bırakamazdım."

"Yalnız olmazdım ki. Jane var, Zack var, sanırım Lucas da merkezde."

"Zaten bu yüzden yalnız bırakamazdım," diye homurdandı Kuzey.

"Jane'i de mi kıskanıyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu Masal. Kuzey ise kaşlarını çatıp susmayı tercih etti. Ancak Masal sorunun cevabını almadan durmayacaktı. "Gerçekten mi?" diye üsteledi.

"Hayır tabii ki. Kadın bir robotu kıskanacak kadar mantıksız değilim."

"Ama arabaları kıskandın?" dedi Masal aradaki mantığı çözmeye çalışırken.

Kuzey yine bir süre cevap vermeden sessiz kaldı. Masal onun kolunu dürtüklediğinde ise derin bir nefes alıp "Çünkü arabalar erkek," dedi kısık bir sesle.

Masal bu defa doğru anladığından emindi. Bu yüzden Kuzey'in ölümcül bakışları altında kıkırdamaya başladı. "Mantığına hayran kaldım," derken hâlâ kıkırdıyordu.

"Pekâlâ, kızıl bela..."

Masal derin bir iç çekerek Kuzey'e döndü. "İşte yeniden kızıl bela olduk."

"Sen her zaman kızıl belasın," dedi Kuzey bu kez gülümseyerek. "Kremalı çilek tadında bir kızıl bela," derken ise alenen sırıtıyordu. Masal, her ne kadar çok hoş bir tanımlama olsa da bunu kabul edecek değildi. Bu yüzden somurtmayı tercih etti.

"Şimdi, senden ricam, şirketimi batırmaman," diyen Kuzey ciddi anlamda endişeli bir şekilde ona dönünce, Masal dudağını düşürdü. "Ve bu hareketi asla ama asla benim seni öpemeyeceğim durumlarda yapma. Yoksa ikimizi de ölüme sürükleyebilirsin," dediğinde ise sesi boğuklaşmıştı. Masal tüm vücudu bir beklentiyle gerilirken derin nefesler alarak kendini rahatlatmaya çalıştı.

"Tamam." Masal'ın ses tonunu duyan Kuzey derin bir nefes aldı ve yeniden konuya odaklanmaya çalıştı. Yoksa arabayı durdurup, dudakları şişene kadar onu öpecekti. Ve bulundukları durum göz önüne alındığında bu pek de parlak bir fikir değildi.

"Söz mü?" Masal gözlerini anlamadığını belirtircesine açıp kapadığında Kuzey yeniden açıkladı. "Şirketimi batırmak yok. Her ne kadar bu durumda bile maddi sıkıntı çekmeyecek olsam da, eminim orada çalışan binlerce insanı işlerinden etmek istemezsin."

Masal kafasını salladığında çoktan şirketin otoparkına girmişlerdi. Arabadan çıktığında karşısında Kuzey'i buldu ve daha tek kelime edemeden adamın muhteşem dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissetti.

Öpücük yumuşak ya da nazik değildi. Sertti, sahipleniciydi ve önüne gelen her engeli yıkabilecekmiş gibi güçlüydü. Ondan başkasına ait olmadığını vurgularcasına Masal'ı damgalıyor

gibiydi. Kuzey, dudağını hafifçe ısırdı ve Masal da ona aynı şekilde karşılık verdi. Yumuşak dudakların baskısı Masal'ı kendinden geçirmişti. Sonunda dudakları birbirinden ayrıldığında, Kuzey kısık sesle "Lanet olsun!" dedi. Bu sözcük kesinlikle Masal'ın da ne hissettiğini özetliyordu. Lanet olsun! Bu adam bu kadar güzel öpüşmek zorunda mıydı? Kuzey bir yandan Masal'ı belinden tutuyor, bir yandan da nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

"Kesinlikle bu konuda sana katılıyorum," dedi Masal da soluk soluğa. "Bir de kalkmış arabaları kıskanıyorsun!"

Kuzey ona öyle bir gülümsedi ki, Masal'ın biraz olsun düzene girmiş nefesi yeniden çığırından çıktı. Masal kendine engel olamayarak bir kez daha onun dudaklarına uzandı. Bedenlerini tekrar ateş sararken kendini zorlukla çeken Kuzey "İnan bana bebeğim, ben de seni deliler gibi istiyorum ama tamamen iyileşene kadar bekleyeceğim," dediğinde, Masal kendini toparladı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirerek konuşmaya başladı.

"Ee, ne duruyoruz? Hadi gidelim de şirketin felaketlere karşı ne kadar dayanıklıymış test edelim."

Kuzey bu sözlerin üzerine önce derin bir nefes alıp başını iki yana salladı, ardından da gülümseyerek ilerlemeye başladı.

"En azından, telafi edilebilir zararlar vermeye çalışırsan sevinirim," dediğinde sesindeki eğlence tınısı Masal'ı da gülümsetti. Masal da öyle olacağını umuyordu.

***

Kuzey'in asistanının şaşkın bakışları arasında ofise girdiklerinde Kuzey, Masal'ın önünde durdu ve "Buradayken bir saniye bile yanımdan ayrılmanı istemiyorum!" dedi sertçe. Fakat sesindeki sevgi kendini ister istemez belli ediyordu.

Masal hemen 'hazır ol' vaziyetine geçip, ellerini alnına koyarak denizci selamı verdi. "Emredersiniz, kaptan!" diyerek gülümsedi. Kuzey o an Masal'ı kollarından tutup kendine çekti ve masanın hemen yanındaki koltuğa oturup onu da kucağına aldı.

"Bugün ne kadar da itaatkârsın." Kuzey'in sesi yumuşacık çıkarken, Masal'ın tüm bedeni alevden bir ipekle donatılmış gibi yanmaya başlamıştı bile.

"Ben her zaman itaatkârım," dediğinde sesi kısıktı ve elleriyle Kuzey'in ceketinin yakalarından içeriye doğru ilerleyerek gömleğinin üzerinden onu okşamaya başlamıştı.

"Bebeğim, ikimiz de biliyoruz ki, sen en fazla William Wallace*'m İngiltere'ye itaat ettiği kadar bana itaat ediyorsun."

Kuzey'in boğuklaşan ve bu haliyle fena halde seksi olan sesi Masal'ın tüm tenini adeta okşuyordu.

"İstediğim zaman ne kadar itaatkâr olabileceğimi sana gösterebilirim."

"Bana ne kadar itaatkâr olabileceğini göstereceğin zamanı iple çekiyorum."

Kuzey konuşurken Masal'ın boynuna doğru eğilmişti ve nefesi boynundaki en hassas noktaya temas ediyordu. Ardından dudaklarını hafifçe boynuna değdirdiğinde Masal artık patlama noktasına gelmişti.

"Lanet olsun, Kuzey! Sanırım biraz sonra yüksek ateşten öleceğim!" dediğinde sesindeki tını sinirden daha çok ihtiyaçtan sertleşmişti. Kuzey bulunduğu noktaya, yani onun boynuna doğru gülümsediğinde Masal bayılmak üzereydi.

"Kuzey Bey, bugünkü programınız..."

Masal tam da şehvet denizinde yüzerken aniden kulaklarına dolan yabancı sesle yerinden sıçradı ve hızla Kuzey'in kucağından kalkmaya çalıştı. Ancak Kuzey çelik gibi kollarıyla onu adeta kendine yapıştırmıştı ve sanki ortada hiç de abes bir durum yokmuş gibi asistanına dönerek konuşmaya başladı.

"Evet, Leyla. Seni dinliyorum," dedi dümdüz bir sesle. O kadar düz konuşmuştu ki, Masal biraz önce olanları yaşamamış olsaydı, Kuzey'in de yaşamadığını düşünebilirdi.

* Sir William Wallace: Kral I. Edward'ın döneminde İngiltere'ye karşı yapılan direnişte vatandaşlarına önderlik eden İskoç şövalye. (Ed.)

"Eee... Efendim, isterseniz ben biraz sonra geleyim," derken Leyla'nın sesindeki utanç açıkça belli oluyordu. Ancak Kuzey hiç istifini bozmadan, sanki kucağında kızıl saçlı minyon bir kadınla oturan o değilmiş gibi asilce kafasını salladı.

"Hayır, devam edebilirsin," derken o kadar rahat gözüküyordu ki, Masal bile neredeyse şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

Leyla kıpkırmızı bir suratla konuşmaya devam etti. "Yaklaşık yarım saat sonra, yani saat on birde yönetim kurulu toplantınız var. Öğleden sonra için şimdilik bir şey gözükmüyor," diyerek sözlerini sonlandırdı. Kuzey anladığını belirtircesine kafasını sallayınca, Leyla sanki acı çekiyormuş da bu acının bir an önce bitmesini istiyormuş gibi hızla odadan ayrıldı. Masal, Kuzey'in sert hallerine bayılıyordu ancak böyle bir durumda bile soğukkanlı kalmasına hayran olmaktan kendini alamamıştı.

Kuzey "Evet, nerede kalmıştık?" diyerek Masal'a döndü. Masal bunun üzerine öyle sesli bir şekilde güldü ki, Kuzey de onun kahkahasına karşılık olarak sırıtmaya başladı.

"Sen espri mi yaptın biraz önce?" derken hâlâ gülümsüyordu Masal.

Kuzey'in göz kapakları yarıya kadar kapanarak Masal'ın dudaklarına dikildi ve puslu bir sesle "Böyle konularda asla espri yapmam!" dedi. Masal'ın kalbi yeniden, maratona girmiş bir koşucu gibi hızla atmaya başlarken, Kuzey'in kucağında hafifçe kıpırdandı. "O hareketi biraz daha yapmaya devam edersen, yaralı omzunun canı cehenneme diyerek seni şu koltuğa yatırmam an meselesi."

Masal onu duyunca derin bir nefes aldı ve kendini ölümüne zorlayarak Kuzey'in kucağından kalktı ancak birden sendeledi.

"Lanet olsun, Kuzey! Bana bunu yapmaya bir son vermelisin! Kendimi yeni doğmuş bir zebra yavrusu gibi hissediyorum!" dediğinde Kuzey çoktan ayağa kalkıp onu kollarından tutmuştu.

"Sana bunu yapmayı asla bırakmayacağım, Masal. Ayrıca henüz o kadar seksi bir zebra yavrusu dünyaya gelmedi."

Masal başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktığında, Kuzey'in Kazanova'yı bile mezarında ters döndürecek kadar çapkın bir şekilde güldüğünü gördü. Masal *Acaba bir gün bu adamın yakışıklılığına, seksiliğine, cazibesine, gülüşüne, homurdanmasına, yani kısacası Kuzey'in bizzat kendisine karşı bağışıklık kazanabilecek miyim?* diye düşünürken, Kuzey tamamen farklı bir konuya geçiş yaptı.

"Bugünkü programımızı duydun, prenses. Tüm bu etkinlikler boyunca yanımdan bir dakika bile ayrılmayacaksın."

Masal bunu zaten biliyordu. Muhtemelen şu an hiçbir güç Kuzey'in onu yalnız bırakmasını sağlayamazdı. Nedense bu düşünce Masal'ın içini cehennem ateşinin bile ısıtamayacağı şekilde ısıtmıştı.

"Ayrıca, bugün görüşeceğimiz hiçbir erkekle el sıkışmanı da istemiyorum." Masal, Kuzey'in son sözlerini duyduğunda itiraz etmek için ağzını açtı ancak Kuzey'in sert sesi cevap vermesini engelledi. "Kadınlarla ve seksen yaşının üstündeki erkeklerle el sıkışabilirsin tabii." Kuzey bunları söylerken sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi bir elini cebine sokarak yeniden masaya yaslanmıştı.

"Sen kafayı mı yedin?" dedi Masal sesine kavuşabildiğinde.

Kuzey hiç istifini bozmadan ona bakmaya devam etti. Görünen o ki, cevap vermeye tenezzül etmeyecekti.

"Mert'le el sıkışmamı engellemeni bir noktaya kadar anlıyorum ancak diğer bütün erkekler için aynı kuralın geçerli olması çok saçma!" diyen Masal itirazlarına devam etti.

En sonunda Kuzey bir tepki vererek kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Hayır, değil! Sen ellerinin ne kadar yumuşak ve baştan çıkarıcı olduğunun farkında mısın?"

O an uzaylılar dünyayı istila edebilir ve deney yapmak üzere Masal'ı kaçırabilirlerdi ancak bu bile Masal'ı şu an olduğu kadar dumura uğratamazdı. Böyle bir cevap karşısında

Masal ne itiraz edebiliyor, ne de bir karşı tez üretebiliyordu. Öylece durup Kuzey'e bakmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Onun bu halini gören Kuzey yamuk bir şekilde gülümseyerek yanına geldi.

"Bu konuda da fikir birliğine vardığımıza göre, artık toplantı için hazırlanmaya başlayabiliriz," derken alenen sırıtıyordu. Masal kafası tamamen allak bullak olmuş bir şekilde onun koluna girerek, kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Bölüm 12

Bütün o iş adamları şirketle ilgili sıkıcı konuları konuşurken Masal, Kuzey'in hemen yanındaki bir koltukta oturmuş odayı inceliyordu. Toplantı odasında kocaman yuvarlak bir masa vardı ve herkes yuvarlağın çevresine dizilmişti. Masal, Kuzey'in hizasında oturuyordu. Bu yüzden yuvarlağın biraz dışına çıkmıştı ama toplantıdaki herkesi çok net bir şekilde görebiliyordu.

Toplantıya katılan yöneticiler, şaşırtıcı bir şekilde çok gençlerdi ve aralarında birkaç tanesi BİS'teki ajanları aratmayacak kadar yakışıklıydı. Ancak onu ilgilendiren tek yakışıklı şu an hemen yan tarafında oturan sert adamdı. Gözlerini Kuzey'e dikmemek için önce halıya baktı, ardından masaya, sonra da kapıya. Ancak hiçbiri Kuzey'e baktığında hissettiği o mutluluğu vermiyordu. Eh, dünyaya mutlu olmak için geldiğimiz düşünülecek olursa, Masal'ın kendini böyle bir mutluluktan mahrum bırakması adil olmazdı. Bu bahaneyle gözlerini Kuzey'e dikti ve onun yandan bile nefis görünen erkeksi profiline doya doya bakmaya başladı. Bu esnada Kuzey gayet ciddi bir şekilde, şirketin yılın üçüncü çeyreğinde seyrettiği finansal durumla ilgili bilgi veriyordu. Anlattıklarına bakılırsa bu konuda fazlasıyla bilgili gözüküyordu ve o an Masal, Kuzey hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti. Bu konuları konuşmayı kafasına not aldı ve zevk aldığı işi yapmaya devam etti.

Kuzey'e uzun süre bakmak kalp ritimlerinde ciddi anlamda soruna neden olduğu için yeniden önüne dönüp bu defa sıkıntıdan sandalyede ileri geri sallanmaya başladı. Yaptığı hareket nedeniyle hafif bir gıcırtı çıkıyordu ve bu sebepten tüm gözler bir anda ona dönmüştü. Bu tepki karşısında kızarmaya başlarken, sallanmayı bırakıp ellerini kucağında birleştirdi ve uslu bir şekilde durmaya karar verdi. Aradan on dakika geçtiğinde

artık sıkılmaktan masayı tırmalayacak duruma geldiği için yeniden gözlerini kalbinin ritmini bozan adama dikti ve sıkıntısını geçirebilecek kesin bir yönteme başvurdu. Yani Kuzey'le ilgili hayal kurmaya başladı. Onunla öpüştüğünü hayal ederken ağzından çıkan incecik inilti ile Kuzey birden döndü ve sertçe konuşmaya başladı.

"Masal Hanım, rica etsem bir saniye benimle gelebilir misiniz?" diyerek ayağa kalktı ve yönetim kurulu üyelerine dönerek "İzninizle beyler," dedi. Ardından uzun adımlarla toplantı salonunun hemen yanındaki odaya doğru ilerlemeye başladı. Masal şaşkın bir halde onu takip ederken, kafasında bin tane soru işareti vardı. Ne olmuştu ki şimdi? En fazla ne yapmış olabilirdi? Acaba gözlerini dikip ona bakmasından mı rahatsız olmuştu? Ya da sandalyede ileri geri sallanmasına mı kızmıştı? Lanet olsun, bunların hepsini birden kızmış olabilirdi ve bu konuda Kuzey'i suçlayamazdı. İki dakika eli ayağı durmuyordu ki! Tam meraktan çatlamak üzereyken Kuzey'in arkasından odaya girdi. Masal girer girmez Kuzey kapıyı kapatıp, sinirli bir şekilde bağırmaya başladı.

"Lanet olsun, Masal! Sen bana o şekilde bakarken ve ağzından seksi sesler çıkarırken, ben nasıl lanet olasıca şirketimin lanet olasıca finansal durumu hakkında bilgi verebilirim ki? Toplantıda konuşurken aklımda olan tek şey, seni masaya oturtup öpmekti."

Kuzey kafese kapatılmış bir aslan gibi bir öne bir arkaya gergince dolaşırken, Masal da ona bakıp gülümsüyordu. Bugün ne kadar da çok gülümsemişti.

"Bense senin yan profilden bile ne kadar nefes kesici olduğunu düşünüyordum. Bir de hakkında hiçbir şey bilmediğimi."

Bu sözlerin üzerine Kuzey aniden durdu ve merakla Masal'a bakmaya başladı. Kafası karışmış gibiydi ve düşünceli bir şekilde alnı kırışmıştı.

"Ne bilmek istiyorsun?" dedi bu kez daha sakin bir sesle.

"Hangi okuldan mezunsun?" dedi Masal aklına gelen ilk soruyu sorarak.

"Cambridge." Masal gözlerini kocaman açıp ona baktığında Kuzey umursamazca omzunu silkti.

"Bölümün neydi?"

Kuzey sanki çok bariz değil mi der gibi ellerini kaldırdı ve "Bilgisayar Bilimleri," dedi.

Masal bunu elbette biliyordu. Onun bilmek istediği finans kısmını nasıl oluyor da bu kadar iyi idare ediyor olduğuydu. "Tüm eğitim kariyerini merak ediyorum. Çift anadal, yüksek lisans, doktora..."

Kuzey sanki açıklamak istemiyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. Ama Masal'ın tüm bunları öğrenmeden onu rahat bırakmayacağını biliyordu. "Ekonomi alanında çift anadal, Bilgisayar Bilimlerinde doktora ve Uluslararası İlişkiler'de yüksek lisans yaptım."

Masal o sırada kendine bir tokat atmakla meşguldü. Bu adamın bilmediği daha ne yönleri vardı? "Kaç tane dil biliyorsun?" diye sordu bu defa kendini zorlayarak. Çünkü şaşkınlıktan değil küçük dilini, neredeyse büyük dilini bile yutmuştu.

Kuzey, Masal'a dik dik baktıktan sonra bu defa iç çekti ve "Dokuz," dedi. İşte Masal o anda bayılmadıysa, muhtemelen bir daha asla bayılmazdı.

"Lanet olsun, senin IQ seviyen ne?"

Masal sesinin çok tiz çıktığını biliyordu ancak umurunda değildi. Kuzey ile ilk tanıştıklarında ona sarf ettiği cümleleri düşündü. Ne demişti ona? Ah, evet! *'Aklı seksten başka bir şeye çalışmayan, beynini bacak arasında kaybetmiş, safi kas gücünden başka bir şey değilsin!* Adamın aklı sadece sekse çalışmakla kalmıyor, bir de üstüne ekonomi, siyaset, bilgisayar ve dokuz dile de çalışıyordu. Üstelik seks konusunda da bir ilah kadar iyiydi!

"Yüz seksen beş," dedi Kuzey, Masal'ın düşüncelerini bölerek.

Masal'ın IQ seviyesi yüz seksendi ve bu lanet olasıca adam ondan daha zekiydi. Masal o an karşısındaki adama tamamen farklı bir gözle bakmaya başladı. Kendisi de her fırsatta zeki olduğunu dışa vurmaktan hoşlanmazdı ancak Kuzey zekâsını o kadar başarılı bir şekilde saklıyordu ki, onun bu kadar donanımlı olduğu aklının ucundan bile geçmemişti. Masal şaşkınlıktan bir karış açılmış ağzı ve kocaman gözleriyle ona bakarken, Kuzey sıkıntıyla iç çekti.

"Aslına bakarsan, bunları öğrendiğine bu kadar şaşırman biraz gururumu kırdı," dedi hafif bir alayla. Masal hâlâ yaşadığı şoku üzerinden atamamıştı.

"Gururunu mu kırdı? Lanet olsun! İçindeki inciyi korumak için ağzını sıkıca kapatan bir istiridyeden bile daha iyi sır saklayabiliyorsun!"

"Sana IQ seviyem yüz seksen beş dedim ve sen beni istiridyeye mi benzetiyorsun?"

Kuzey bunu sorarken kendini övmek ya da büyüklenmek niyeti taşımıyordu, yalnızca alay etmek istemişti ancak Masal o an bunu anlayamayacak kadar kendinden geçmişti. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra yeniden kapattı. Tekrar açtığında ise vazgeçmiş gibi kafasını iki yana salladı.

"Şu an sana söyleyecek söz bulamıyorum," dedi sonunda düşük bir ses tonuyla.

Kuzey ise Masal'a yaklaşıp onu kollarına aldı ve dudaklarına doğru eğilirken "O zaman dudaklarımızı konuşmak dışındaki eylemler için kullanalım. Yoksa ben biraz sonra tüm toplantıları iptal edip, yalnızca seninle özel bir toplantı düzenleyeceğim," dedikten sonra Masal'ı öpmeye başladı. O an Masal da Kuzey'e sahip olma şansını yakaladığı için çok mutlu hissediyordu.

***

"Evet, beyler... Bugünlük bu kadar. Katılımınız için teşekkürler," diyerek toplantıyı bitiren Kuzey, Masal'ı en sonunda

sıkıntıdan ölmekten kurtarmıştı. Masal bunun için onu öpebilirdi! Ah, onu kendisini kurtarmasa da öpebilirdi! Bu adamı hiç bıkmadan usanmadan hayatının sonuna kadar öpebilirdi!

Kuzey sanki Masal'ın düşüncelerini anlamış gibi herkes dışarı çıktıktan sonra kapıyı kapatıp, onu belinden tutarak masaya oturttu ve öpmeye başladı. Masal giderek bu öpücüklere bağımlı hale geldiğini fark ediyordu. Kuzey dudaklarını zorlukla Masal'ın dudaklarından ayırdığında balta girmemiş ormanlar kadar koyulaşmış gözlerini onun gözlerine dikti.

"Güzelim, yüz seksen beş IQ'ya ve iki doktoraya sahip olabilirim ama bunların hiçbiri sana duyduğum daimi açlığı açıklamama yetmiyor."

"Bir gün açıklamasını bulursan lütfen beni de aydınlat."

Kuzey, Masal'ın bu cevabı üzerine onu yeniden öptü. Sonunda ikisi de heyecandan nefes alamayacak duruma geldiklerinde onu masadan indirip koluna girdi.

"Bugünlük bu kadar yeterli, bebeğim. BİS merkezine gitmeden önce halletmem gereken son bir iş var. Bu sırada sen de beni burada bekleyebilirsin."

Kuzey'in ilgili sesiyle genişçe gülümseyen Masal, biraz sıkıldığı için dışarıda hava almak istedi. "Ben seni dışarıda beklesem olur mu? Çok sıkıldım," derken dudaklarını düşürmüş, gözlerini kocaman açmış Kuzey'e bakıyordu. Kuzey önce tamamen reddetmek için ağzını açtı ama Masal'ın dudaklarını daha da düşürmesiyle homurdandı.

"Pekâlâ. Ama çok uzaklaşmak yok. Ben beş dakika sonra çıkacağım," dediği anda yanağında hissettiği minik öpücük huysuzluğunun biraz azalmasını sağlamıştı. Masal kapıdan çıkmadan da bir öpücük gönderince, Kuzey gülümsediğini saklamak için başını önüne eğdi. Bu kadın kesinlikle ona çok iyi geliyordu.

Masal kalbinde bir mutluluk yumağıyla şirketin kapısından dışarı çıkınca gülümsedi. Kuzey'le olmaktan inanılmaz zevk

alıyordu ve ömrünü onunla geçirmek istediğini fark edince bir anda olduğu yerde kaldı. Bugün bütün gün Kuzey'le sanki evlilermiş gibi davranmışlardı ve Masal o an bu 'gibi'nin gerçek olmasını istediğini fark etmişti. Masal gözlerini kocaman açıp, aynı şekilde şaşkınlıkla açılan ağzını elleriyle kapattı. Masal, Kuzey'i seviyordu! Bu düşünce ile birden başı dönen Masal ani bir nefes aldı ve elini göğsüne yerleştirdi. Sanki nefes alamıyor gibiydi. Kuzey'i seviyordu. Bu o kadar barizdi ki, bunca zaman bunu nasıl anlayamadığına şaşırıyordu. Peki, ama Kuzey? Ya o Masal'ı seviyor muydu? Bu düşünce Masal'ın kalbine bir ağırlık gibi otururken, aniden ona çarpan bir adam dikkatini dağıttı. Ancak adam sıradan birisi değildi. Masal bunu adam eline bir şeyler sıkıştırıp konuştuğunda anlamıştı.

"Sakın bundan Kuzey'e bahsetme! Yoksa kötü olur!" diyen adam hızla ortadan kaybolduğunda, Masal neler olduğunu kavrayamamıştı bile. Elindeki bir tür belleğe benziyordu ve Allah bilir içinde ne vardı! Masal'ın aklına birden bilgisayarında beliren yazı geldi ve tüm vücudunun titremeye başladığını hissetti.

KUZEY'İ KURTARMAYI BAŞARAMAYACAKSIN!

Ekranında beliren bu sözleri düşünmek bile Masal'ı hasta ediyordu. Kuzey'in başına bir şey geleceği korkusunu o kadar yoğun yaşıyordu ki, tüm bedeninden kanının çekilmeye başladığını hissetti. Tam o sırada Kuzey arabayla önünde belirdi ve çatık kaşları ile Masal'a seslendi.

"Gidelim, kızıl bela!" derken sesi her zamanki gibi sertti. Masal hızla arabaya atlayınca Kuzey yanlış bir şey olduğunu anlamış gibi dikkatlice onu süzdü ve ardından ciddi bir sesle "Neyin var?" diye sordu.

Masal konuşsa sesinin titreyeceğini biliyordu, bu yüzden yalnızca kafasını sallamakla yetindi. Ancak bu durum Kuzey'in sinirlenmesine neden olmuştu. "Ne oldu, Masal?" derken sesi daha da sertleşmişti.

Masal kendini zorlayarak ağzını açtığından normal bir şekilde konuşmaya çalıştı ancak pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Bir şey yok. Sanırım biraz üşüttüm." Masal hayatı boyunca yalana nadiren başvurmuştu ve yalan söyleme konusunda her zaman çok kötü olmuştu. Fakat Kuzey büyük ihtimalle daha fazla üzerine gelmemek için susmayı tercih etti.

Sonra tek elini kaldırıp Masal'ın yanağını okşamaya başladı. İşte Masal bunu hiç beklemiyordu. "İyi ol!" dedi yine sert bir sesle. Masal onun bu davranışından dolayı kalbinin ısındığını hissetti ve dışarı çıkmak isteyen gözyaşlarının hücumuna uğradı. Ancak kendini tutmayı başardı.

"İyi olacağım," dedi sesi hafifçe titrerken. Kuzey kaşları çatık bir şekilde usulca gülümsediğinde, Masal onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağı konusunda kendi kendine yemin etti. Hayatına mal olsa bile Kuzey'i koruyacaktı.

***

BİS merkezine döndüklerinde ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Girişte Jane onları gülerek karşıladı ancak her ikisinin de buna karşılık verecek durumları yoktu.

"Kuzey Bey, Bay M sizi Asgard Odası'nda beklediğini söyledi."

Kuzey bunu duyunca gerildiğini hissetti. Bay M onu çok önemli konular dışında çağırmazdı. Sıkıntılı bir şekilde Masal'a odasına gidip onu beklemesini söyledikten sonra Jane'e dönüp "Jane, Masal'a sıcak ıhlamur götürebilir misin? Sanırım biraz rahatsız," dedi. Jane endişeli bir şekilde ona baktı ancak Masal başını öne eğmişti. Kuzey, döndüğünde Masal'la ilgileneceğini düşünerek yanlarından ayrıldı.

Asgard Odası'na giderken kafasında bir ton düşünce vardı. Bugün Masal onu dışarıda bekleyeceğini söylediğinde itiraz etmek istemişti ancak Masal'ı ona öyle bakarken görünce kıyamamıştı. Yoksa onu bir an olsun yanından ayırmak istemiyordu. Ama belki de Masal, her an Kuzey'le vakit geçirmekten hoşlanmıyordu. Bu düşünce karnına yumruk yemişçesine

sersemlemesine neden olmuştu. Masal'ın ona karşı duyguları vardı, bundan emindi ancak bu duyguların sadece şehvet olup olmadığını bilmiyordu. Daha önce hiç kadınların hisleriyle ilgilenmek zorunda kalmadığı için de, şu an ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Asgard Odası'na geldiğinde Bay M'nin çoktan gelmiş olduğunu gördü. Yani duvardaki ekranda yerini almıştı ve fazlasıyla ciddi görünüyordu.

"Lafı uzatmadan direkt konuya gireceğim."

"Dinliyorum," derken sesi sertti ve kaşlarını çatmıştı.

"Cade Lehon'un hapishaneden kaçtığı öğrenildi."

Kuzey her şeyi bekliyordu ancak üç sene önce yakaladığı suçlunun hapisten kaçtığı haberini gerçekten beklemiyordu.

"Ne zaman olmuş?" dedi Masal'ı bu işten uzak tutmanın yollarını ararken.

"Yaklaşık olarak iki hafta önce."

Kuzey sesli bir küfür savurdu.

"Lanet olasıcalar bunu daha yeni mi fark etmişler?" derken sesi Bay M'nin bulunduğu ekranı çatlatabilecek kadar sertti.

"Cade Lehon'un ne kadar zeki olduğunu sen de biliyorsun. Bir şekilde hapisten kaçtığını gizlemeyi başarmış."

Kuzey gergince ensesini ovuşturdu ve ne yapılacağı ile ilgili Bay M'nin direktiflerini dinlemeye başladı.

"Mert bundan sonra o adam yeniden yakalanana kadar BİS merkezine yerleşecek. Sen tüm şirket işlerini buradan yöneteceksin ve çantayı açmak için elinizden geleni yapacaksınız."

Kuzey anladığını belirtircesine kafasını salladı. Masal'ı bundan sonra merkezin dışına çıkaramazdı. Onu nasıl başarıp da burada tutacağı konusu ise Kuzey'i ciddi anlamda geriyordu. Kesinlikle canı sıkılacaktı ve sıkılınca bela açmak gibi bir hobisi olduğu düşünüldüğünde, Cade Lehon'u bir an önce yakalamak için elinden geleni yapmalıydı.

"Bir konu daha var," dedi Bay M sertçe. Kuzey meraklı bakışlarını ekrana çevirdi. Ardından odadaki üç boyutlu görüntüleyicide Masal'ın Kuzey'le öpüşürken çekilmiş fotoğrafları akmaya başladı. Tüm sinirleri tepesine çıkarken hışımla görüntüleyiciye yöneldi ve tek yumrukla aleti dümdüz etti. Ardından büyük bir nefretle Bay M'nin olduğu ekrana döndü.

"Bir daha onun bu kadar mahrem fotoğraflarını çekmeyeceksiniz!" dedi Kuzey öldürücü bir sesle.

"Masal Kılıç hakkında henüz net bir bilgiye sahip değiliz ve bu yüzden duygusal ilişkiniz BİS için tehlikeli olabilir. Bundan sonra onunla profesyonel bir ajan-rehine durumu dışında bir ilişkide bulunmanı istemiyorum," dedi Bay M.

Kuzey tüm sinirlerinin ve vücudundaki bütün kasların itiraz edercesine gerildiğini hissedebiliyordu.

"Hayır! Siz onu tanımıyor olabilirsiniz ama ben tanıyorum!" dedi keskin bir sesle.

Bay M Kuzey'in bu hareketi karşısında kaşlarını daha da çattı. "Bu bir emirdir, Kuzey!"

"O zaman emrinizi alın münasip bir yerinize..."

"Kuzey Karaarslan!" Bay M'nin kükremesi Kuzey'in sözlerini yarıda bırakmıştı ancak Kuzey geri adım atmaya niyetli değildi. "Bu emre karşı gelmeyi düşünürsen, direkt olarak görevden alınır ve olay çözümlenene kadar Masal Kılıç'a bir metre bile yaklaşamazsın. Tabii olay çözülebilirse!"

Bu kesin uyarı Kuzey'in durmasını sağladı. Masal'ı korumaları için BİS'te herhangi bir ajana emanet etme fikri tüm kanının donmasına neden olmuştu. Onu güvende tutmak uğruna ondan uzak durması gerekiyorsa, duracaktı.

"Tek bir şartla kabul ederim," dedi Kuzey kısık ve nefret dolu gözlerle bakarken. "Masal'ı ben koruyacağım. Benden başka herhangi bir ajanın sorumluluğuna verilmeyecek."

"Buna ancak ellerini Masal'dan uzak tutacağına söz verirsen müsaade ederim."

Kuzey onaylayarak başını salladı ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı. Masal'ı her ne pahasına olursa olsun koruyacaktı. Bu uğurda canını vermesi gerekse bile. Ondan uzak durmasına, onun Kuzey'den nefret etmesine neden olsa bile bunu yapacaktı. Koridorda ilerleyerek kendi odasının yanından geçerken, *Umarım bu gece yapacakların için beni bir gün affedebilirsin, Masal!* diye geçirdi içinden.

Bölüm 12

Kuzey o gece gelmedi. Masal uyuyabilmeyi başardığında saat sabahın beşi olmuştu. Rüyasında Kuzey'i gördü. Çığlık atarak uyandığında ise o rüyayı hiç görmemiş olmayı diledi. Çünkü rüyasında, Kuzey'i ölümden kurtarmayı başaramıyordu.

***

Kuzey ertesi sabah sıkıntılı bir şekilde Masal'ın odasının önünde volta atarken derin bir nefes aldı. Biraz sonra yapacaklarından nefret ediyordu. Tüm vücudu geri dönmek için onunla savaşıyordu ama buna mecburdu. Masal'ı kendinden uzaklaştırmanın en kesin yolunu uygulamalıydı

Kapıyı çalmadan sert bir şekilde odaya girdi ve gözleriyle Masal'ı ararken onu tam karşısında, gözleri kocaman açılmış ve *çıplak* bir şekilde buldu. Kuzey hayatta onu şaşkına çevirebilecek hiçbir şeyin olmadığını düşünürdü ancak alacağı hiçbir eğitim onu şu an gördüğü manzaraya hazırlayamazdı!

"Lanet olsun!" diyerek girdiği kapıdan gerisin geri dışarıya çıktı. Çünkü Masal'ın üzerinde onun bembeyaz tenini kapatacak bir santimlik bile kumaş parçası yoktu. Onu en fazla iç çamaşırlarıyla görmüştü ve ona dokunduğunda üzerinde her zaman kıyafeti vardı ama çırılçıplak teninin görüntüsü, daha öncekileri tamamen geçersiz kılıyordu. Üstelik Kuzey'i gördüğünde verdiği tepki de cabasıydı. Tüm vücudu birden kızarmaya başlamıştı ve Kuzey'in canının fena halde kremalı çilek çekmesine neden olmuştu.

"Yarım saat sonra Tyr Odası'nda ol, Masal!" diye kükredikten sonra sert adımlarla koridordan kendi odasına doğru ilerlemeye başladı. Çünkü eksi kırk derece soğuk suda bir duş alması gerekiyordu.

Masal, Kuzey'in çarptığı kapının arkasından bakarken şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Gece boyunca bu lanet adamın gelmesini beklemişti ama o gelmemişti. Sabah da tam duştan çıkıp üstünü giyinecekken *pat* diye odasına dalmış ve korkutucu bir şekilde kaşlarını çattıktan sonra ışık hızıyla odadan çıkmıştı. İnsan bir günaydın öpücüğü verirdi, değil mi? Ne kadar da düşüncesizdi! Masal derin nefesler alarak vücut ısısının düşmesini sağlamaya çalışırken, bir yandan da su yeşili elbisesini giydi ve dünkü adamın verdiği belleği elbisenin cebine attı. Bir şekilde belleğin içinde ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ardından Kuzey'i fazla bekletmemek için hızla odasından çıkıp, Tyr Odası'nın bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

"Bak sen! Kimler buradaymış!"

Masal iğrenç, kıskanç sesi duyduğunda tüm tüylerinin isyan edercesine dik dik olduğunu hissetti.

"Buse!" dedi soğukça.

"Masal!"

Masal kadına döndüğünde onun yine göz alıcı bir şekilde giyinip makyaj yaptığını gördü. "Günaydın demek isterdim ama böyle güzel bir dileği senin gibi bir insanda harcamak eminim günah sayılır."

Masal en iğneleyici ses tonuyla cevap verdiğinde, Buse hafifçe bozulmuştu fakat yüzündeki küstah gülümseme silinmedi. "Sen söylemeyebilirsin ama benim için gün kesinlikle aydın," diyerek adeta cıvıldadı Buse.

Onun bu hareketleriyle Masal'ın kalbine kara bir bulut çöktü. Aklına Buse'nin bu kadar neşeli olmasının ardında yatabilecek birkaç sebep geliyordu. Mesela piyango kazanmış olabilirdi, Masal'ın üç aylık ömrü kaldığını öğrenmiş olabilirdi ya da Kuzey'le...

Masal düşüncelerinin devamını getirmek istemiyordu. Son seçeneği düşünmek bile içini öylesine büyük bir acıyla kavuruyordu

ki, bir an nefessiz kaldığını hissetti. İçinden *Allah'ım, lütfen üç aylık ömrüm kaldığını öğrenmiş olduğu için bu kadar neşeli olsun!* diye dua etti.

"Söylesene, dün gece ne yapıyordun?" diyen Buse, Masal'ın içten içe çöktüğünü görüyormuş ve bundan sonsuz bir zevk alıyormuş gibiydi. Kötülük dolu gözlerini Masal'ın gözlerine dikip, onun ruhunu sömürürcesine bakıyordu. Masal kalbinden başlayarak tüm vücuduna bir zehir gibi yayılan acıyı görmezden gelmeye çalıştı ancak Buse'nin sorusuna verecek bir cevabı da yoktu. "Cevap vermediğine göre sanırım pek de önemli bir şey yapmıyordun."

Buse'nin sesinden, olaydan ne kadar zevk aldığını belli eden neşe kıvılcımları fışkırıyordu. Masal gözlerinin yandığını hissetti. Kuzey bunu yapmış olamazdı.

"Hayır!" dedi Masal boğuk bir sesle, çünkü boğazına oturan yumru konuşmasını zorlaştırmıştı.

Buse, Masal'ın bu itirazına zalim bir kahkaha ile cevap verdi. "Evet."

Sus demek geldi Masal'ın içinden. Devam etme demek istedi ancak boğazındaki yumru o kadar büyümüştü ki, artık konuşmasını engelliyordu ve Buse elbette susmadı.

"Dün gece sen yatağında mışıl mışıl uyurken, ben hayatımdaki en muhteşem geceyi geçirdim."

Masal o an olduğu yere yığılacağından korktu. Bacakları o kadar titriyordu ki, nasıl ayakta durulacağını unutmuş gibiydi. İçinden gelen itiraz çığlıkları en sonunda ağzından çıkmayı başardığında Masal konuşabilmişti. "Yalan söylüyorsun!" Sesi çığlık atar gibiydi. Masal bile kendini tanıyamamıştı.

Buse gözlerinde oynaşan zevk pırıltılarıyla Masal'a bakmaya devam etti. "İstersen ona sor," dediği anda Masal geriye dönüp koşa koşa uzaklaşmak istedi. Her şeyden, herkesten kaçmak istedi. Annesinin kucağına gömülüp, sonsuza kadar orada

kalmak istedi. Ama yapamazdı. Gerçeği öğrenmeden olmazdı. Öncelikle emin olmalıydı.

"Masal!"

Masal, tüm ruhunun milyonlarca küçük parçaya ayrılmasına neden olan adamın sesini duyduğunda umutla o tarafa döndü. Buse'nin söylediklerinin yalan olduğunu, yalnızca onu istediğini söylemesini tüm kalbiyle dileyerek, gözlerini hayatını ellerinde tutan adama çevirdi. Akmaya yeminli gibi duran gözyaşlarını zorlukla zapt ediyordu.

"Kuzey?" dedi sesi titrerken.

Kuzey ona kaşlarını çatarak baktı ve baştan ayağa süzdü. Ardından gözleri Buse'yi buldu ve sanki olanları doğrularmış gibi kaşları biraz daha çatıldı.

"Yalan söylüyor, değil mi?" dedi Masal sesindeki umut taşan tınıyı umursamadan. Gözlerini, bakmaya doyamadığı o ela gözlere dikti. Kuzey yalnızca ona bakmakla yetindi. Cevap vermedi. İnkâr etmedi. *Ama kabul de etmedi* dedi içindeki cılız ses. Bir umut ışığıydı belki... Hayata tutunmasını sağlamaya çalışıyordu ancak *sükût ikrardan gelir* dedi bu defa mantıklı tarafı. Masal öyle büyük bir kırgınlıkla baktı ki Kuzey'e, bir an adamın gözlerinden bir pişmanlık gölgesinin geçtiğini zannetti. Ancak o kadar hızlıydı ki, Masal ne gördüğünden emin olamadı. Belki üzüntüden hayal etmişti. İçindeki umut eden parça uydurmuştu bu görüntüyü.

Kuzey, Masal'a doğru ilerleyip kolundan tuttu. Masal bir hışımla kolunu ondan kurtarmaya çalıştı fakat Kuzey'in çelik gibi kolları onu engellemişti.

"Bırak beni!" diye çığlık attı Masal.

"Bizi yalnız bırak, Buse!" dedi Kuzey çelik gibi bir sesle. Buse son bir defa daha Masal'a bakıp hainice gülümsedi ve ardından koridorda kayboldu. Masal o an içinde yükselen kusma isteğini bastırmaya çalışıyordu ancak bu isteğin nefretinden

mi, kırgınlığından mı, yoksa defolup gitme isteğinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. O an bildiği tek şey, canının ölesiye yandığıydı.

"Sakin ol, Masal!" Sesi kısıktı ama o kadar keskindi ki, Masal'ın kalbindeki parçaları tamamen un ufak etti. Masal onun gözlerinin içine öyle bir baktı ki, o an bakışlarıyla onu öldürebilseydi, emindi ki Kuzey çoktan ölmüş olurdu. Zaten Masal'ın da sakin olmak gibi bir niyeti yoktu. Ayağını kaldırıp baldırına bir tekme attı ancak Kuzey bunu fark etmemişti bile. İşte bu hiç adil değildi! Masal burada parçalara ayrılırken, o lanet pisliğin hiçbir şey hissetmemesi, bu dünyadaki en büyük adaletsizlikti. Masal kolunu kurtarmak için çırpınmaya ve Kuzey'i iteklemeye başladı. Bunun üzerine Kuzey, Masal'ı yine kedi gibi kucaklayıp odasına götürdüğünde, onun basit bir şekilde yaptığı bu hareketin, Masal'ın içinde fırtınalara neden olduğundan habersiz gibiydi. Masal onun bu hallerine âşık olmuştu işte. Kendisini kedi gibi taşımasına bile âşık olmuştu ancak eline geçen neydi? Koskoca kırık bir kalpti. Lanet olsun!

Kuzey onu yere bıraktığında Masal biraz önceki ani ve sıcak parçalanma hissinin, yerini buz kütlelerine bıraktığını hissedebiliyordu. Bu yüzden Kuzey onu yere bırakır bırakmaz bir adım uzaklaştı ve soğuk gözlerini, deli gibi âşık olduğu adamın gözlerine dikti.

"Seni dinliyorum."

Sesi o kadar soğuktu ki Masal, Kuzey'in bir an korkuyla baktığını gördü. Ancak bu görüntü de biraz önceki pişmanlık pırıltısı gibi aniden kaybolmuştu. Hayal ya da değil, Masal'ın şu an umurunda bile değildi.

"Bu sabah seninle bu konuyu konuşmak için odana gelmiştim aslında. Benden duymanı istiyordum," dedi Kuzey sakin bir şekilde.

Masal onun üzerine atlayıp yüzünü parçalamakla, ayaklarına kapanıp kendisini sevmesi için yalvarmak arasında gidip geliyordu. İkinci seçenek söz konusu bile olamazdı ancak

birinci seçeneği uygulayacak kadar onu önemsediğini de göstermek istemiyordu.

Kuzey derin bir nefes alıp sıkıntıyla alnını ovuşturdu. "Sen ve ben birlikte olamayız, Masal," diyerek Masal'ın kalbini parçalamaya devam etti.

"Bu şimdi mi kafana dank etti?"

Masal'ın duygusuz sesi, Kuzey'in kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. "Dün akşam yaptığım bir konuşma bunu fark etmemi sağladı diyelim."

Masal onun Bay M ile görüşmeye gittiğini hatırladı. İçinde bir umut filizlenirken, bu kararının sebebinin BİS ile ilişkili olup olamayacağı fikri kalbine bir ışık gibi doğmuştu.

"Kuzey," dedi eski haline dönerek. Umut, sevgi ve merak barındıran sesiyle ona doğru bir adım attı.

Kuzey, Masal'daki değişikliği fark etmişti ve bunun üzerine yumuşamak yerine, daha da sertleşip sinirlenerek Masal'dan uzaklaştı.

"O zeki kafandan ne geçiyor bilmiyorum ama bu tamamen benim kararım, Masal! Sen ve ben birlikte olamayız! Sana duyduğum şey şehvetten öte değil!" dedi Masal'ın kemiklerinin bile donmasına neden olacak bir sesle. Masal yeniden geri çekildi. İçindeki ufak umut kırıntısı da kalbinde oluşan kara delikte yok olurken, aslında ne kadar da aptal olduğunu fark etmişti. Karşısındaki bu adama deli gibi âşık olmuştu ve Kuzey kalbini paçavra gibi bir kenara fırlatmıştı. Aklına gelen bu düşünce ile sinirlerinin giderek gerildiğini hissetti.

"Demek şehvetten öte değil! O zaman söylesene, neden benimle yatmaktan vazgeçtin?" diye bağırdı Masal.

Kuzey iyice sinirlenerek Masal'a yaklaştı ve sert gözlerini ona dikti. "Aslında öyle yapacaktım ama sen kendini vurdurtmayı becerip yaralanınca, bu planım da suya düştü!"

Masal, duyduğu sözleri kavramakta zorlanırken, kalbini kaplayan buz tabakasının giderek kalınlaştığını hissetti. "Beklemeye

karar vermiştin!" Masal hâlâ olanlara mantıklı bir şekilde yaklaşmaya çalışıyordu ancak artık bu durumun nerede bitip, nerede başladığını bilmiyordu.

Kuzey alaycı bir şekilde gülümsedi ama gözleri hâlâ soğuktu. "Erkekleri tanımadığın çok belli, kızıl bela. Bir erkek bir kadını ne kadar bekleyebilir ki?"

"Buna inanmıyorum!" diye çığlık attı Masal. Tüm yaşadıkları, Kuzey'in ona söylediği tüm o sözler, ona hissettirdikleri yalan olamazdı.

"İster inan, ister inanma! Bu olanlardan sonra hâlâ yatağımı ısıtmak istiyorsan, seni seve seve kabul ederim tabii."

Kuzey bunları zalim bir ifadeyle söylerken, bir yandan da alacağı malı inceleyen bir tüccar edasıyla Masal'ı baştan ayağa süzüyordu. Masal o an kendini o kadar değersiz hissetti ki, midesi bulandı. Nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde elini kaldırdı ve tüm gücüyle Kuzey'in suratına bir tane geçirdi. Masal bile yaptığı hareketin şokuyla ellerini ağzına kapatıp gözlerini kocaman açarken, Kuzey tepkisiz bir şekilde duruyordu.

"Bunu şu anki duygusal dengesizliğine veriyorum. Ancak bir daha olursa bedelini ödersin!" dedi zehir gibi soğuk bir sesle ve ardından arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi.

"Yarım saat sonra Tyr Odası'nda ol. Otuz birinci dakikada, gelip seni sürüklemem gerekse bile bunu yaparım. Ardından olacakları da senin hayal gücüne bırakıyorum," diyerek kapıyı yerinden sökercesine çarpıp dışarı çıktı. O an Masal'ın yapabildiği tek şey, olduğu yere çöküp, tuttuğu gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin vermek oldu.

***

Masal yirmi beş dakika sonra kendini toparlamış, yüzünü yıkamış ve ne yapacağı ile ilgili kararını kesin olarak vermişti. İlk defa kalbi böylesine büyük bir darbe alıyordu ve tüm hayatı boyunca beynini kullanmış bir insan olarak, bu durumdan da

aynı şekilde kurtulmalıydı. Olanların üzerine bir sünger çekmeli ve hayatına devam etmeliydi.

Ancak ne yazık ki Masal'ın içinde daha önce varlığından bile haberdar olmadığı şirret bir kadın, Kuzey'i hadım etmek, köprüden sallandırmak, Buse'nin sarı saçlarını tek tek yolmakla ilgili çok cazip fikirler öne sürüyordu. Masal yapabileceği en hızlı şekilde anahtarı bitirmeye odaklanacaktı. Anahtarı kendi tezi için de bitirmeliydi, bu yüzden bu fırsatı kullanacaktı. Her zaman istediği o doktorayı alacaktı. Sonuç olarak alınan doktoralar insanın kalbini kırmazdı. Anahtarı yazarken bir yandan da BİS merkezinden kaçmak için plan yapmaya başlayacaktı. Bir şekilde buradan çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Kuzey'i daha fazla görmeye dayanamazdı. Kendisi dayansa bile, her an içindeki şirret kadının kontrolü ele alıp yaratıcı fikirlerini hayata geçirmesine izin verebilirdi. Şimdilik hapisten uzak durmaya karar verdiği için de kendini sakinleştirmek zorundaydı.

Tyr Odası'na girdiğinde, Kuzey'in orada olmaması için tüm dualarını etmişti ancak bugün kesinlikle şans ondan yana değildi. Kuzey, Mert ile karşılıklı oturuyordu ve hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Masal'ın artık bu ikiliyle uğraşacak hali kalmamıştı.

Mert, Masal'ı fark edince hızla ayağa kalktı ve mutlu bir şekilde gülümseyerek ona doğru ilerledi. Masal yapabildiği en doğal şekilde adamın gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı ancak ne kadar başarılı olduğu konusunda bir fikri yoktu. Kendini gülümsemek için bile çok yorgun hissediyordu.

"Hoş geldin, Masal!" dedi Mert neşeyle ve hızla yanına gelip onu yanaklarından öptü.

Masal birden gerilmişti. Daha dün bu odada onun Mert'le el sıkışmasını engelleyen adam, şimdi arkasını dönmüş, Mert onu öperken bilgisayarla ilgileniyordu. Erkekler bazen gerçekten çok adi olabiliyorlardı. Bazen mi? Boş versene! Erkekler her zaman adilerdi. Masal bu düşünce ile kendini daha neşeli olmaya zorladı ve normal bir ses tonuyla Mert'e cevap verdi.

"Hoş buldum."

"Hadi gel çalışmaya başlayalım artık. Ben dün verdiğin dokümanlarla biraz araştırma yaptım ve konuyu tamamen kavradım. Artık son gaz çalışmaya başlayabiliriz," diyen Mert'in sesi fazlasıyla neşeliydi.

"Hadi o zaman başlayalım," dedi Masal da aynı şekilde karşılık vermeye çalışarak. Mert ona çapkınca gülümseyip göz kırptığında, Masal kendini biraz daha huzurlu hissetmeye başlamıştı.

"Ben de bir süre burada kalacağım. Yani artık istediğimiz kadar çalışabiliriz."

"Neden?" diye sormaktan kendini alamadı Masal. Mert alınmış bir ifadeyle ona bakınca da birazcık pot kırdığını fark etti. "Özür dilerim. Elbette buna çok sevindim, sadece neden böyle bir karar aldığını merak ettim."

"Sadece, ben de bir an önce bu işin çözülmesini istiyorum. O yüzden işlerimi ayarlayıp burada kalmaya karar verdim," diyerek açıkladı Mert durumu. Açıklama mantıklıydı, bu yüzden Masal pek fazla üstünde durmadı. Çalışacağı bilgisayarlara doğru ilerlerken, Kuzey'in dimdik sırtına gözlerini dikmemeye çalıştı. Üzerine beyaz bir tişört ile siyah kot pantolon giymişti ve her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Masal'ın henüz keşfedemediği ancak Buse'nin kitabını bile yazabilecek kadar çok bilgi sahibi olduğu muhteşemlik. Bu düşünce kalbine bir hançer gibi saplandı ancak duygularını dışarıya yansıtmamayı başardı. Çalışacağı bilgisayarın başına oturduğunda, Kuzey'in kendi alanına biraz fazla müdahale ettiğini görüp kaşlarını çattı.

"Rica etsem biraz geri çekilebilir misin? Bu şekilde rahat çalışamam."

Kuzey öldürücü gözlerle Masal'a bakarak geriye doğru çekildi. Çenesinden bir kas atıyordu ve Masal onun yine neye sinirlendiği hakkında en ufak bir fikre sahip değildi.

Masal bilgisayarın başına geçip gözlüklerini takarak çalışmaya başladığında, Kuzey de hemen yanı başında onu izliyordu. Kuzey'e aldırmadan pürdikkat çalışmaya başladı. Çalışırken kendini kaybetmişti ve saatin su gibi aktığının farkında değildi. Yanındaki iki erkek de seslerini çıkarmıyorlardı. Mert kendi kısmıyla ilgili olarak bilgisayara gömülmüş gibi duruyordu ve Kuzey, Masal'ın kırmızı gözlüklerine dik dik bakıyordu. Masal'ı çalışmasından ayıran şey omzunda hissettiği ağrılar oldu. Çok fazla bilgisayar başında durduğu için yaralı omzu sızlamaya başlamıştı. Bu yüzden Masal yaralı omzuna ufak dokunuşlarla masaj yapmaya çalışırken, Mert aniden yerinden kalkıp ellerini tuttu ve nazikçe omzundan çekti.

"Omzun mu ağrıdı?" diye sordu şefkatle.

"Evet. Yara kapanmış olsa da hâlâ ağrı yapabiliyor." Masal'ın sesi biraz sıkıntılı çıkmıştı, çünkü omzu artık acı veriyordu.

"O zaman seni rahatlatmama izin ver, prenses." Mert ona göz kırparak, nazikçe yaralı omzuna masaj yapmaya başladı.

Masal onun bu kadar profesyonelce masaj yapmasına şaşırmıştı. Ağzından ister istemez bir rahatlama sesi çıktığında arkadan bir gürültü geldi. Masal şaşkınlıkla arkasını döndüğünde, gözleri kırılmış bir sandalyenin başında duran Kuzey'e takıldı. O kadar sinirli gözüküyordu ki, Masal bir an ona sinirlenmiş olabileceğini düşünüp korktu. Ancak sinirlenmesine neden olabilecek herhangi bir harekette bulunmamıştı. Üç saattir nefes almadan çalışıyordu ve en azından bir molayı hak etmişti.

"Ne oldu, Kuzey? Sandalye ile bir alıp veremediğin mi var?" diyen Mert'in sesi alay doluydu. Kuzey'in yüzü giderek daha koyu bir renge bürünürken, Masal bir an Mert'in hayatı için endişe etti ancak görülen o ki, bu durum adamın umurunda bile değildi. Çünkü hâlâ dalga geçercesine Kuzey'e bakmaya devam ediyordu.

"Kapa çeneni!" dedi Kuzey hırıltıyla.

Mert bu cevabın üzerine bir kahkaha attı. Masal artık kesinlikle emindi ki, Mert intihara meyilliydi. Yoksa şu an tepesinden resmen dumanlar çıkan bir adet Kuzey'in karşısına geçip kahkaha atmazdı. Birazcık aklıselim bir insan, yapılacak en doğru şeyin çenesini kapatıp odadan sıvışmak olduğunu bilirdi. İşte Masal da tam olarak bunu yapmak üzereydi. Kuzey'in kükremesi ile olduğu yerde zıplayana kadar.

"Sakın odadan çıkmayı aklından geçirme!" Masal, sözlerin muhatabının kendisi olduğunu biliyordu ancak bu kükreme karşısında tabana kuvvet kaçmakla, emre itaat etmek arasında kalmıştı. "Kaçmayı aklından bile geçirme! Seni yakalarım ve yakaladığımda neler olacağını sınırlarını zorlasan bile hayal edemezsin!" diyerek onu bir kez daha uyardı Kuzey. Masal aslanın gözlerine bakan ceylan gibi olduğu yerde kaldı. Kuzey onun kaçmayacağından emin olunca yeniden Mert'e yöneldi ve hiçbir sinyal vermeden Mert'in çenesine bir yumruk attı. Masal kemiğin kemiğe çarpma sesini duymuştu ve bu ses tüylerini diken diken etmişti.

Mert hazırlıksız yakalandığı bu yumruğun etkisiyle geriye doğru sendeledi ancak toparlanıp karşı saldırıya geçmesi uzun sürmedi. Kuzey'in üstüne atıldı ve sertçe karnına doğru bir yumruk savurdu. Kuzey bundan kaçmaya çalıştı fakat bir saniye geç kaldığı için yumruğun yan tarafına inmesine engel olamadı. Masal ona bir şey olacak korkusuyla kalbinin sıkıştığını hissetti ancak bunu yapmamalıydı. Bu yüzden kendini Kuzey için endişelenmek yerine, Mert için endişelenmeye zorladı. Mert, Kuzey'e fırsat vermeden bu defa yüzüne bir yumruk savurdu ve bir dudağının şişip kanamasına neden olacak şekilde onu yaraladı. Yaptığını görünce de pis pis sırıtmaya başladı. Masal erkekleri gerçekten anlamıyordu. Burada ilkel hayvanlar gibi kavga eden bu adamlardan biri, Türkiye'nin en iyi üniversitelerinden birinde öğretim görevlisiydi ve diğeri IQ seviyesi yüz seksen beş olan lanet olasıca bir dehaydı. Ama Masal'ın bir

türlü anlam veremediği bir şekilde kavga etmekten zevk alıyor gibi gözüküyorlardı. Gerçekten de bu adamların derdi neydi?

Kuzey, Mert'in bir kolunu tutup kıvırarak onu duvara yaslayınca Masal düşüncelerinden sıyrıldı. Mert boşta kalan eliyle Kuzey'in karın boşluğuna bir tane geçirince Kuzey onu bırakmak zorunda kaldı. Kuzey karnını tutarak hafifçe geriledi ancak toparlanması kısa sürdü ve Mert'in burnuna sıkı bir yumruk geçirirken, bu defa Masal'ın duyduğu ses Mert'in burnunun kırılma sesiydi.

"Lanet olsun! Burnumu kırdın, Kuzey!" Mert'in burnundan kanlar boşalırken, Kuzey bu manzaradan zevk alıyormuş gibi gülümsüyordu.

"Kafanı gövdenden ayırmadığıma dua et!" dedi Kuzey kavganın etkisiyle boğuklaşan sesiyle. Masal ise olanlardan dolayı kendini kaybetmek üzereydi. Mert'in burnundan akan ve gömleğinin önünü ıslatacak kadar çok olan kanı görünce midesi bulanmıştı

Kuzey cani bir ifadeyle ona döndüğünde, Masal gözlerini kocaman açarak gerilemeye başladı.

"Şimdi sıra sende!" derken gözlerindeki soğukluk Masal'ın sesli bir şekilde yutkunmasına neden olmuştu.

"B-ben ne yaptım ki?" dedi Masal tiz bir sesle.

Kuzey, Masal duvara yaslanana kadar üzerine gelmeye devam etti. Masal sonunda duvarı arkasında hissettiğinde, onun soğuk bir duvar değil de ölümün eli olabileceğini düşündü. Çünkü Kuzey şu an Azrail kadar acımasız, sert ve yakışıklı gözüküyordu.

Masal duvara yaslanınca Kuzey eğilerek gözlerini yeşil gözlerin içine dikti. Masal bilindik bir sıcaklığın yeniden vücuduna yayılmaya başladığını hissettiğinde ürperdi. Ona bu kadar yakın olmak tüm duyularını harekete geçiriyordu ve uzanıp onu öpmemek için Masal'ın kendini tutması Nobel ödülüne layık

görülmeliydi. Hangi kategoride olacağı aklına gelmiyordu ancak bunun için de mutlaka bir kategori olmalıydı. Yoksa bile kesinlikle bu konuda bir kategori koymalılardı, çünkü Masal bu uğurda ruhunu teslim etmek üzereydi.

"Sen beni öldürmek mi istiyorsun?" dedi Kuzey fısıltıyla.

Masal'ın ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikir kırıntısı bile yoktu. "Ne demek istediğini anlamıyorum." Masal sesinin titrememesi için uğraşmıştı ancak bir doksan boyunda, ölümcül derecede sinirli ve seksi bir adam üzerine eğilmiş dururken bunu başarabilmesi imkânsız gibi görünüyordu. Lanet olsun, Mert neredeydi?

"Demek anlamıyorsun!"

Masal olumsuz anlamda başını sallayınca Kuzey yumruğunu onun hemen yanındaki duvara geçirdi ve tek kelime etmeden arkasını dönüp odadan çıktı.

***

Masal, Kuzey odadan çıktıktan sonra, hızla odanın diğer köşesinde iki büklüm olmuş Mert'in yanına giderek onu kontrol etti. Hemen ardından yardım getirmek için hızlı hareketlerle Jane'in yanına koştu. Durumu kısaca anlatıp, Mert'in bulunduğu odaya bir sağlık ekibi gönderilmesini sağladı. Sonra aklına dünkü adamın eline tutuşturduğu bellek geldi. Bu defa Jane'den kendisine güvenli bir bilgisayar ayarlamasını rica etti ve "Lütfen bu konu aramızda sır olarak kalsın," diye de ekledi.

Jane "Anlıyorum!" diye cevap verdi gülümseyerek. Masal onun ne anladığını gerçekten merak etmişti. "Bu, kız arkadaşlar arasındaki sırlardan birisi olacak, değil mi?" derken yüzü neredeyse bir insan gibi ışıl ışıl parlayacaktı. Kız arkadaşlık kavramı, ilk karşılaştıklarında Jane'e öğrettiği duygulardan birisiydi. Bu yüzden Masal ona genişçe gülümseyerek kolunu robotun omzuna attı.

"Aynen öyle!" derken uzanıp Jane'in yanağına bir öpücük kondurdu. Jane de ona memnun bir şekilde gülümserken "Bir saat içinde odana bırakırım," dedi ve göz kırparak arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Masal, ancak benim gibi bir çılgının bir robot kankası olabilirdi diye düşünürken otuz iki diş sırıtıyordu.

***

Kuzey, Masal'a yalan söylemekten tüm benliğiyle nefret ediyordu. Onun güvenini kaybetmekten ise tiksiniyordu ama buna mecburdu. Yaptıklarından sonra Masal tarafından affedilmesi neredeyse imkânsızdı ama onun sağlıklı ve mutlu olduğunu bildiği sürece, Kuzey acı çekmeye razıydı. Yine de Mert'in burnunu kırdığı için asla pişman değildi.

Masal'ın, Buse'yle yattığını düşünmesini istemişti. Gece odasına gitmeyip Buse'yi ziyaret etmiş ve planını ona anlatmıştı. Buse her ne kadar bu planı gerçeğe dönüştürmek için girişimde bulunmuş olsa da Kuzey, Masal'ı tanıdıktan sonra başka bir kadına elini süremezdi. Ya Masal olacaktı, ya da hiç kimse.

Kuzey biraz sakinleşmek için odasına döndü ve lavaboya gidip Mert'in kanının bulaştığı ellerini yıkamaya başladı. Bu sırada aynada kendi yansımasını ve patlamış dudağını görüp kaşlarını çattı. Ardından kendine bakmaya tahammül edemiyormuş gibi ellerini yıkamayı bırakıp gerileyerek sırtını duvara yasladı. Başını kaldırarak gözlerini tavana dikti ve kendine, Masal'ı kıskandığı için önüne gelen tüm erkekleri öldüremeyeceğini bir kez daha hatırlattı.

***

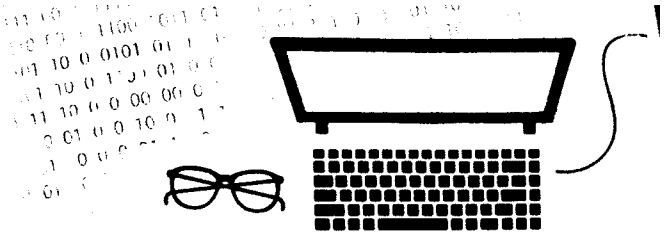
Yaklaşık bir saat sonra Masal odasında, yatağında oturuyordu. Yanında Jane, önünde de onun getirdiği güvenli bilgisayar duruyordu. Bilgisayar tamamen tüm ağlardan ve BİS ile ilişkisi olabilecek her türlü bilgiden izole edilmiş güçlü bir güvenliği olan basit bir cihazdı. Masal, kalbi güm güm atarken ellerinin titremesini engellemeye çalıştı. Belleğin içinden ne

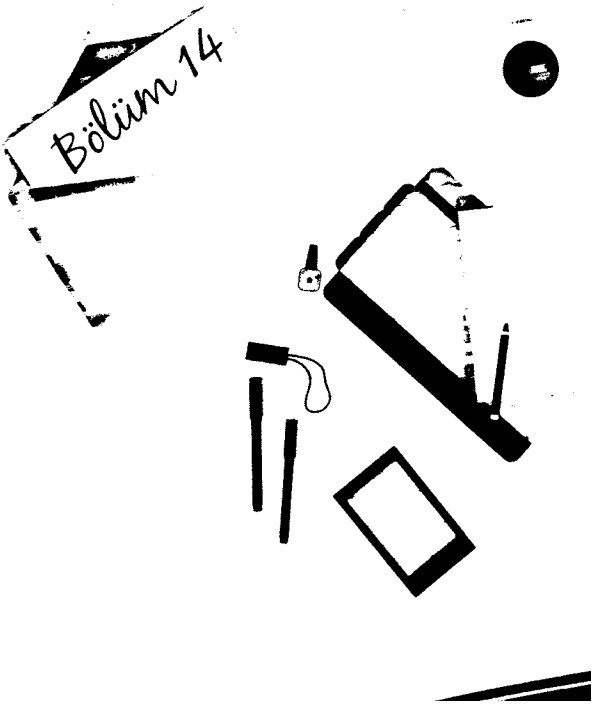
çıkabileceği ile ilgili birkaç tahmini vardı ancak hepsi birbirinden ürkütücü olduğu için Masal hiçbirini düşünmek istemiyordu. En sonunda cesaretini toplayıp belleği bilgisayara taktı ve sabırsızlıkla virüs taramasının yapılmasını bekledi. Tarama bittiğinde bilgisayar belleğin güvenli olduğu mesajını verdi. Derin bir nefes alıp belleği açtı ve ekrana gelenleri görünce tüm kanının çekildiğini hissetti.

"Aman Allah'ım!" derken sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"İşte bu hiç iyi olmadı," dedi Jane dehşetle.

Masal da Jane'e sonuna kadar katılıyordu. İşte bu hiç iyi olmamıştı.

Bölüm 14

Belleği taktığında bilgisayar ekranına gelen fotoğraf ve altındaki mesaj Masal'ın gözlerinin kocaman açılmasına neden olmuştu.

ANAHTARI AÇARSAN SEVDİKLERİN ÖLÜR!

Fotoğraf birçok küçük kareden oluşuyordu ve her bir karede, Masal'ın sevdiği insanların günlük hayatlarında yaparken gizlice çekildikleri belli olan resimleri vardı. Bir tanesinde annesi ve babası alışveriş yaparken babası kaşlarını çatmıştı ve annesi gülümsüyordu. Başka bir karede Ayça vardı ve arkadaşlarıyla sohbet ederken gülüyordu. Masal kalbinin sıkıştığını hissetti. Ayça'ya olanları anlatıp, onunla sabaha kadar pijama partisi yapmayı o kadar özlemişti ki, istemsizce elini ekranın üzerine koydu. Ayça yanında olsa beraber sabaha kadar sohbet ederler, erkeklere küfrederler ve özellikle Kuzey'i yerden yere vururlardı.

Son karede ise Kuzey vardı. Masal'ın ilk aşkı, kalbini kıran ilk adam... Karede Masal ile birliktelerdi ve Masal muzip bir şekilde gülümserken Kuzey somurtuyordu. Onun her halini deli gibi özlüyordu ama yaptıkları aklına geldiğinde kendini tuttu ve ekranı hızla çarparak kapattı.

"Acilen bir şeyler içip dağıtmaya ihtiyacım var," dedi kendi kendine. Jane bunun üzerine hızla ayağa kalkınca birden şaşırdı. Onun burada olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Ne içmek istersin?" diye sordu Jane sevecen bir şekilde.

Masal onu böyle görünce genişçe gülümsedi ve buradaki tek arkadaşına sevgiyle baktı. Ardından aklına öyle bir fikir geldi ki, bunu neden daha önce düşünemediğine hayret etti.

"Dostum!" dedi heyecanla ayağa kalkarken. "Benim acilen bir pijama partisine ve dedikodu yapmaya ihtiyacım var.

Buradaki tek kız arkadaşım sen olduğun için de bu görev sana düşüyor. Makine yağları benden!" derken şimdiden üzerindeki hüznü bir nebze atmıştı. Ayça yanında olmayabilirdi ancak Jane onun yanındaydı ve Masal bu arkadaşlığın tadını sonuna kadar çıkarmaya kararlıydı.

***

Masal, aldığı tehdidi düşününce şimdilik anahtarı yeniden yazmak için acele etmemeye karar vermişti. Bu yüzden boşluktan faydalanıp rahatça çalıştı. Mert olmadan yapabileceklerinin bir kısmını yaptı ve artık ağrıdan çalışamaz hale gelince odadan çıkıp Jane'in yanına gitti.

"Selam, Jane!"

"Selam, Masal!" diye karşılık verdi Jane neşeyle.

Masal onun yanına gidip kolunu omzuna attı ve iyice yaklaşıp fısıldamaya başladı. "Sana söylediklerimi hazırladın mı?" diye sorarken sesi en tecrübeli ajanlara bile taş çıkartabilecek kadar gizemliydi. Jane kafasını olumlu anlamda sallayınca da ona kocaman gülümsedi. "Harikasın! O zaman bir saat sonra benim odamda buluşalım." Masal, Jane'e göz kırpıp yanından ayrıldığında bugün ilk defa içinden gelerek gülümsediğini hissetti. Aşk acısına kız arkadaştan daha iyi gelen bir ilaç düşünülemezdi.

Masal, Jane ile konuştuktan sonra odasının olduğu tarafa doğru ilerlemeye başladı ancak Buse ile ilk karşılaştığı boşluğa geldiğinde, yüreğini uğursuz bir his kapladı. Bu hissin bir gün kaybolacağını umuyordu, çünkü bu şekilde daha fazla yaşayamazdı. Bir an önce Kuzey'in kalbinden sökülüp gitmesini, yalnızca kötü bir anı olarak kalmasını istiyordu.

Masal düşüncelerine dalmış bir şekilde odasına giden son köşeyi döndüğünde karşılaştığı manzara ile donakaldı. İlk gördüğü sarı saçlardı. Sonra tanıdık ela gözler, kendi yeşil gözleriyle buluştu. Masal karşılaştığı sahneyi tam anlamıyla kavramaya çalışırken sanki beyni ağır çekimde hareket ediyordu. Buse, Kuzey'e yapışmıştı. Evet, vücudu tamamen adama yapışmıştı ve

Masal'a bakıp pis pis sırıtıyordu. Neyse ki öpüşmüyorlardı ama Buse'nin Kuzey'e dokunmasının düşüncesi bile Masal'ın tüm kanının çekilmesine neden olmuştu. Masal o an Buse'yi saçlarından tutup Kuzey'in üstünden çekmek istedi. Hem de tüm benliğiyle. Sonra o sarı saçları köklerinden kopana kadar sürtüğün kafasını BİS'in beyaz duvarlarına çarpmak istedi. Bunu her zerresiyle, sahip olduğu tüm hücreleriyle birlikte istedi. Ama yapamazdı. Kuzey onun değildi. Tüm vücuduna öfkeli bir sıcaklık yayılırken, sesini düz tutmaya çalışarak konuştu.

"Özür dilerim, rahatsız etmek istememiştim. Sadece odama gidiyorum," dedi ruhsuzca.

"Biz de tam Kuzey'in odasına gidiyorduk," diye şakıdı Buse bunun üzerine.

"Buse!" dedi Kuzey buz gibi bir sesle ve kadını bir pislikmiş gibi üzerinden attı.

Masal orada daha fazla durmaması gerektiğini fark edince, hızla yoluna devam etmek için harekete geçti. Ancak koluna sıcacık bir el sarıldığında içinde bir yerlerde, buz tutmuş kısımlarında ufak bir çatlak oluştu. Masal çatlağı görmezden gelip sinirli bir şekilde elin sahibine döndü.

"Masal."

Kuzey'in sesi Masal'ın kalbine işledi. Gün boyu tutmak için iradesinin her bir zerresini harcadığı gözyaşlarının, tek kelimeyle çılgın şelaleler gibi akmasına ramak kalmıştı. Teslim olmamalıydı. Onu Buse'yle sarmaş dolaş bastıktan hemen sonra olmazdı.

"Efendim," dedi soğuk bir şekilde. O an Kuzey'in alnındaki kırışıklık belirginleşti. Masal bundan büyük bir zevk alması gerektiğini biliyordu. Ama yalnızca biliyordu... Çünkü kalbi, elini adamın alnına koyup okşayarak o kırışıklığı gidermek için adeta aklına yalvarıyordu. Fakat galip gelen aklıydı ve Masal yerinde sabit kaldı. Kuzey konuşacakmış gibi ağzını açtı, ardından kapattı. Masal ondaki geri çekilmeyi görebiliyordu.

Gözleri yeniden sertleşirken Masal'ın kolunu bıraktı ve ondan bir adım uzaklaştı.

"Yok bir şey," dedi.

"Korkak!"

Masal, bu tek kelime ağzından çıktığında neredeyse dilini ısıracaktı. Biraz önce hayatını her gün riske atan bir ajana 'korkak' demişti. Üstelik daha bu sabah Mert'in burnunu kıran adama. Kesin bu kez kefeni yırtamayacaktı.

"Haklısın."

Masal, Kuzey'in sakince söylediği sözcüğü duyunca kısmi felç geçirdi. Ya da ona çok yaklaşmıştı. Çünkü ağzını kıpırdatıyordu ancak kelimeler bir türlü dökülmüyordu. Kuzey arkasını dönüp büyük adımlarla ondan uzaklaşırken, yapabildiği tek şey ağzı bir karış açık bir şekilde arkasından bakmak oldu.

Evet, Kuzey korkaktı. Hem de en afillisinden. Korkuyordu. Masal'a bir şey olacak diye ödü kopuyordu ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bildiği en iyi şekilde mücadele ediyordu ancak içinden bir ses, işleri eline yüzüne bulaştırdığını söylüyordu.

***

"Bir de tutmuşlar merkezin koridorunda cilveleşiyorlar. Düşünebiliyor musun?"

Sözlerini bir hıçkırıkla tamamlayan Masal daha ikinci bardağını içtiği viskiyi çift görmeye başlamıştı bile. Jane endişeli gözlerle onu izlerken, üzerindeki ayıcıklı pijaması ile tam bir insan gibi gözüküyordu. İkisi Masal'ın yatağında oturuyorlardı. Yatağın üzerinde dondurma kutuları, çikolata paketleri, cipsler dağınık bir şekilde saçılmıştı. Yatağın hemen yanındaki komodinin üzerinde ise neredeyse dolu bir şişe viski duruyordu. Masal içkinin kokusuyla bile kafayı bulabilecek bir insandı, bu yüzden ikinci bardak viskisini içiyor olması, onun zil zurna sarhoş olduğu anlamına geliyordu.

"Bu yaptığı gerçekten de büyük bir terbiyesizlik," dedi Jane ciddi bir sesle.

Masal ona bakarak gülümsedi ve ardından yeniden hıçkırdı. "Terbiyesizlik mi? Asıl senin, o pisliğin yaptıklarını terbiyesizlik olarak tanımlaman büyük bir terbiye göstergesi."

Jane bir süre durdu. Sanki düşünüyor gibiydi ancak Masal onun ne yaptığını anlamıştı. Muhtemelen bu gibi durumlarda nasıl tepki vermesi gerektiğiyle ilgili bir araştırma yapıyordu. Yeniden Masal'a döndüğünde, yüzünde kesinlikle görülmeye değer bir ifade vardı. Jane kızgındı! Masal onu sinirli görünce elindeki neredeyse dolu viski bardağını kaldırdı ve "Şerefine Jane," diyerek bir yudum daha aldı. Harika! Artık Jane'den de iki tane vardı.

"Kuzey'in bu yaptığına inanamıyorum! Bunu sana nasıl yapabilir ki? Onu şu an gidip bir güzel pataklamak istiyorum!" diyen Jane kollarını göğsünde birleştirdi ve yüzünü ne kadar sinirli olduğunu gösterircesine buruşturdu.

"İşte bu benim kızım!" Masal'ın dili de artık peltekleşmeye başladığından, sesine istediği coşkuyu verememişti ancak Jane onu anlamış olacak ki gülümsedi.

"Ondan intikam almalıyız, Masal," dedi Jane ciddi bir ifade ile. Masal birden gözlerini kırpıştırmaya başladı. İşte bu Masal'ın aklına hiç gelmemişti. Acısıyla o kadar meşguldü ki, mantıklı bir şekilde düşünememişti.

"Bebeğim, sen bir dâhisin!" dedi Masal ona sarılıp yanağından sulu bir şekilde öperken. Jane bunun üzerine kıkırdadı. Ancak Masal'ın, alkolün etkisinde olan beyni intikam konusunda fikir üretebilecek durumda değildi. Bu yüzden sarhoş olması mümkün olmayan arkadaşına döndü. "Peki, nasıl intikam alacağız?" derken alnı düşünceli bir şekilde kırışmıştı.

"Bilirsin, en iyi intikam şekli karşındakini kendi silahıyla vurmaktır."

Jane bu kadar mantıklı konuşurken, Masal tamamen bulanık bir dünyada yaşadığı için neredeyse ağlayacaktı. Neyse ki yanında Jane vardı.

"Bu gerçekten de çok iyi bir fikir." Masal bu cümleyi kurduktan sonra beyninin biraz da olsa düşünme yetisini geri kazanacak kadar dinlenmesine izin verdi. "Ama kimi bulacağız?" Bu sorunun cevabını ciddi ciddi düşünürken Jane kahkaha atmaya başladı.

"Hayatım, şu an BİS'tesin. Bilmem farkında mısın ama etrafın mankenlik ajanslarını aratmayacak adamlarla dolu. Seç beğen al."

Masal, Jane'in sözleri üzerine sırıtmaya başladı. Aklından tek tek olası adayları geçirirken, nedense onları Kuzey'le karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Zack çok şakacıydı, yeterince sert değildi. Alex çok kibardı, yeterince kaba değildi. Lucas çok sarışındı, biraz daha esmer olması gerekiyordu. Ve Mert, onun da gözleri ela değildi. Sonra aklına Kuzey'in Mert'e ne kadar sinir olduğu geldi ve gülmeye başladı.

"Buldum!" derken neşeyle el çırptı Masal ve bir kez daha hıçkırdı. Bu lanet olası hıçkırıktan nefret ediyordu. Jane merakla ona bakarken sinsice öne doğru eğildi ve "Mert," diye fısıldadı. Jane onayladığını gösterircesine kafasını salladı ve Masal bir kez daha hıçkırdı. Sarhoş bile olsa, her zaman karar aldığı an aksiyona geçen bir insan olmuştu, bu yüzden elindeki bardağı bırakmadan dört ayak üstünde yatağın ucuna kadar ilerledi ve pofuduk terliklerini giyerek doğruldu. "O zaman gidip Mert'i bulalım ve bu işi bitirelim," dedi Masal kararlı bir sesle. Bunu söyledikten hemen sonra hıçkırmasaydı, muhtemelen daha ciddi olabilirdi ancak o lanet hıçkırık bir türlü peşini bırakmıyordu.

"Harika fikir!" derken Jane'in sesi bu işten zevk alır gibi çıkıyordu. Masal'ın dudakları sinsice kıvrılırken başını salladı ve üzerindeki inekli pijamalara aldırmadan odanın kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"Hadi Jane. O öküz tanesini bulup haddini bildirelim!" derken elindeki bardağı da havaya kaldırmıştı. Jane de ona katıldığında odadan çıktılar ve Mert'i aramaya başladılar.

***

Kuzey, Zack ile birlikte Thor Odası'nda oturmuş konuşuyordu. Biraz dertleşmeye ihtiyacı varmış gibi gözüktüğünü söyleyen Zack, onu buraya getirmişti. BİS'in barında oturmaları daha mantıklı olurdu ancak Kuzey'in şu an başka insanlarla muhatap olacak hali yoktu.

"Derdinin ne olduğunu söyleyecek misin, dostum?"

Kuzey, Zack'in meraklı sesini işittiğinde, Buse'nin bugün koridorda kendini onun üstüne attığı sırada Masal'a yakalanmalarını düşünüyordu. Anlaşılan, Buse görevini fazla ciddiye almıştı, çünkü aptal kadın gördüğü her yerde ona sırnaşmaya başlamıştı ve Kuzey bundan gerçekten nefret ediyordu.

"Şimdilik bende kalsın," diyerek üçüncü bardağını da kafasına dikti.

"Yavaş ol, dostum. Yoksa kucağıma bayılıp kalacaksın."

"Ben bayılmam!"

Kuzey, bu cevabıyla birden Masal'ı hatırladı. Hadi ama! Kimi kandırıyordu ki? Masal'ı hatırlamışmış! Kadın bir an bile aklından çıkmıyordu ki onu hatırlasın. Masal'ın, bayıldığını söylediği ve Kuzey'in de buna şiddetle karşı çıktığı o an düşüncelerine üşüşürken, acıyla gözlerini yumdu. Bay M ile görüşmesinden sonra Masal'dan ayrı kalma kararı aldığında, bu işin bu kadar acı verici olacağını düşünmemişti. Ancak Kuzey şu an kelimenin tam anlamıyla dünyada cehennemi yaşıyordu.

"Pekâlâ dostum, en azından neden Mert'in burnunu kırdığını açıklayabilirsin," diyerek şansını zorlamaya devam etti Zack.

"Masal'a dokundu," dedi Kuzey soğukça. Zack'in gözleri fal taşı gibi açılırken, elindeki içkiden bir yudum aldı.

"Dostum, Masal'a dokunan her erkeğin burnunu kıramazsın."

"Burnunu da kırarım, kafasını da kırarım, kemiklerini de kırarım. Masal'a benden başka kimse dokunamaz!" diyen Kuzey'in sesi o kadar sert ve hoyrat çıkıyordu ki, Zack onun tüm bu dediklerini yapacağından bir an bile şüphe etmedi.

"Peki, neden Masal'dan ayrı kalma kararı aldın?" diyerek sorusunu bu kez farklı bir şekilde sordu. Kuzey derin bir nefes aldı ve cevap verip vermeme konusunda tereddüt yaşıyormuş gibi Zack'e baktı. "Hadi ama dostum. Bana anlatmayacaksın da kime anlatacaksın?"

Kuzey yeni bir bardağı doldururken, anlatmaya karar vererek konuşmaya başladı. "Bay M, Masal'dan uzak durmazsam beni görevden alacağını ve Masal'ı başka bir ajanın korumasına vereceğini söyledi. Onunla konuşmayı düşündüm ama biliyorsun, BİS'in her yerde gözü var. Ben bile izleme ağının ne kadar geniş olduğunu detaylı olarak bilmiyorum. Onunla konuşma riskini göze alamadım. Bu yüzden Masal'ı korumak ve onun benden uzak kalmasını sağlamak için Buse ile yattığım izlenimini verdim." Kuzey sözlerini bitirdiğinde dördüncü bardağını da kafasına dikti.

Tam Zack bir şey söyleyecekti ki aniden kapı açıldı ve iki kadın tökezleyerek odaya daldı. İki adam da aynı anda kafasını çevirip girenlere bakınca, ilk ayağa fırlayan Kuzey oldu. Zack ise hâlâ gördükleri karşısında şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışmakla meşguldü.

"Masal!" diye kükreyen Kuzey'in sesindeki şaşkınlık tınısı o kadar barizdi ki, Zack de aynı durumda olmasaydı ona kahkahalarla gülerdi. Ancak kapıda, üzerinde mini şort-atlet takımlı inekli ve ayıcıklı pijamalarıyla duran iki kadın, sanki kafaları karışmış gibi Kuzey'e bakarken, gerçekten de sıra dışı bir görüntü çiziyorlardı. Üstelik de kadınlardan birisi robottu ve diğerinin de elinde yarım bir viski kadehi, ayaklarında da pofuduk terlikler vardı. Tanrı aşkına!

"Kuzey?" diyen Masal'ın gözleri kısılmıştı ve kafası karışmış gibi gözüküyordu. Jane ise kıkırdamamak için kendini zor

tutuyordu. Büyük ihtimalle Zack kafayı bulmuştu, çünkü bir robot kıkırdamazdı!

"Zack?" dedi bu defa da gözleri ona takılan Masal. Zack hâlâ oturduğunu o an fark edip ayağa fırladı ve Kuzey'in yanına geldi. Bu sırada iki kız kafa kafaya verip fısıldaşmaya başlamıştı. Kuzey de suratındaki bariz soru işaretiyle Zack'e döndüğünde, Zack ben de bilmiyorum der gibi omuzlarını silkti.

Kuzey, Masal'ın mini şortundan çıkan bembeyaz sütun gibi bacaklarına ve askılı bluzu nedeniyle açıkta kalan boynuna gözlerini dikmemek için kendini zor tutuyordu. Pijamalarının üzerindeki inek desenleri ve ayağındaki pembe pofuduk terlikleriyle o kadar tatlı gözüküyordu ki, Kuzey bir kadının aynı anda hem bu kadar seksi, hem de bu kadar masum olmayı nasıl başardığını cidden merak ediyordu. Bir de üstüne bu deli kadın, yanına BİS'in robotunu da alıp sarhoş olmuştu. Böyle bir şeyi de ancak Masal yapabilirdi zaten. Kuzey en sonunda dayanamayıp Masal'ın yanma gitmeye karar verdiğinde, Masal ve Jane de nihayet onlara doğru dönmüştü.

"Biz de Mert'i arıyorduk," dedi Masal peltek bir sesle ve sonra da hıçkırdı. Kuzey'in dudaklarının kenarı seğirmeye başlamıştı ve gülmemek için kendini sıkması gerekmişti. Ancak anlaşılan Zack bu çabaya bile girmemişti, çünkü adam alenen, açık açık sırıtıyordu.

"Ne yapacaksınız Mert'i?" diye soran Kuzey, yine bu çatlak kadının başının altından ne çıkacak acaba diye merak etmekten kendini alamıyordu.

"Onunla yatacağım," dedi Masal sanki hava durumundan bahseder gibi. Kuzey o an milyonlarca farklı duyguyu aynı anda yaşadı. Önce şaşkınlığın her evresi geldi, ardından Masal'ın ciddi olduğunu fark edip kızgınlığın tüm vücuduna yayıldığını hissetti ve en sonunda kıskançlığın en ağır dozu damarlarından dolaşmaya başladı. Tam ağzını açıp bağıracakken, Masal aynı monoton ses tonuyla devam etti. "Ama yarım saattir aramamıza rağmen onu henüz bulamadık. Değil mi, Jane?"

Jane, Masal'ın bu sorusuna başını sallayarak onay verdiğinde Kuzey önce hangisini pataklasam diye karar vermeye çalışıyordu.

"Bu yüzden her ne kadar Zack çok şakacı olsa da, onunla yatmaya karar verdim. Daha doğrusu biraz önce Jane ile ortak karar aldık," diyerek sözlerini sürdüren Masal, bir yandan da dünyanın en mantıklı konuşmasını yapıyormuş gibi kafasını sallıyordu. Kuzey'in kelimenin tam manasıyla nutku tutulmuştu. Şu an ağzını açsa ne diyeceğini bilmiyordu. Yanında karnını tutarak gülen Zack ise bu konuda hiç ama hiç yardımcı olmuyordu.

Sonunda "Sen kafayı mı yedin, kadın!" diye kükreyen Kuzey, hışımla Masal'ın yanına gidip onu kollarından tuttu ve hızla kendine çekip gözlerini onun gözlerine dikti. "Sen kimseyle yatamazsın!" dedi buz gibi bir sesle.

Bunun üzerine Masal'ın kavisli, tapılası kaşları çatıldı ve dudağı titremeye başladı. "Ama sen yattın," dediğinde sesi bir çocuk gibi çıkıyordu.

Kuzey o an gerçeği anlatmak istedi. Onu affetmesi için yalvarmak istedi. Ömrü boyunca ne isterse yapacağını, yeter ki onu terk etmemesini söylemek istedi ama ağzından çıkan sözlerin bu istekleriyle hiç alakası yoktu. "Kaç şişe viski içtin sen?"

Masal bu konuda ciddi anlamda düşünüyormuş gibi gözlerini indirdi. Sanki matematiksel bir hesaplama yapıyordu. "İlk bardağım yaklaşık 3 cl, ikincisinden de en fazla 2 cl içmişimdir. Bir şişe viskinin yaklaşık 100 cl olduğunu düşünürsek, bu durumda 0,05 şişe içmişim demektir." Masal tüm cümleyi bir defa bile hıçkırmadan söyleyebilmişti.

Kuzey ona boş gözlerle bakarken, Masal sanki kendiyle gurur duyuyormuş gibi sırıtıyordu. Ardından Kuzey, Bay M ile konuştuktan sonra hiç yapmadığı, bundan sonra da hiç yapamayacağını düşündüğü bir şey yaptı. Kahkahalarla gülmeye başladı ve bu sırada Masal'ın kollarını bırakmıştı. O kadar fazla gülüyordu ki, artık gözünden yaş geliyordu. Masal

ise Kuzey'in serbest bıraktığı kollarını kavuşturmuş, somurtarak ona bakıyordu.

"Neden-hık-bu kadar-hık-gülüyorsun?" dedi huysuzca.

"Güzelim, insan seninleyken hiç yaşlanmaz." Kuzey biraz sakinleşmişti ve gözlerindeki yaşları siliyordu. Masal anlamaz gözlerle bakarken, Kuzey yeniden onun dibine sokulmuş ve yüzleri karşı karşıya gelecek şekilde ona doğru eğilmişti.

"Beni oyalama, Kuzey!" dedi bu kez sinirli bir sesle Masal. "Zack'le yatmam gerek!"

Kuzey, Masal'ın ağzından çıkan sözleri duyduğunda yeniden kaskatı kesildi. "Nedenini sorabilir miyim peki?" dedi kısık ama ölümcül bir şekilde.

"Elbette. Çünkü senden intikam alacağım," diyen Masal sanki gece yatmadan önce çocuklara hikâye anlatan bir dadı gibi sakince konuşmuştu. Ardından Jane'in onu arkadan dürtüklemesiyle gözleri kocaman açıldı ve ağzı da aynı şekilde açılırken ellerini kaldırıp ağzını kapattı. "Lanet olsun!" dedi ve bir kez daha hıçkırdı. "Bunu sana Zack'le yattıktan sonra söylemem gerekiyordu."

Kuzey, Masal'ın mantığını takip etmeye çalışırken başının döndüğünü hissetti.

"Jane! Zack'le yatacağımı Kuzey'e söyledim!" Masal bu sözleri Jane'e dönerek pişmanlıkla söylemişti. Sonra aynı pişmanlıkla Zack'e dönerek devam etti. "Özür dilerim Zack, artık seninle yatamam. Yoksa Kuzey senin de burnunu kırabilir," derken kıkırdamaya başlamıştı. Kuzey derin bir nefes aldı ve alnını ovuşturdu.

"Önemli değil. Burnumu seviyorum, Masal. İleride bana daha çok lazım olacak," diye karşılık verdi Zack. Bir yandan da kahkaha atmamak için kendini sıktığı belli oluyordu.

"Pekâlâ, Jane. Bu planımız da suya düştüğüne göre yeni bir tanesine ihtiyacımız olacak." Masal yeniden Jane'e döndüğünde sesi bu kez ciddileşmişti ancak yine hıçkırdı. "Hadi o

zaman odama gidip yeni planımız üzerinde çalışmaya başlayalım," diyen Masal çoktan hareket etmeye başlamıştı ancak attığı her adım diğerinden tamamen farklı bir noktaya gidiyordu.

Kuzey ani bir hareketle Masal'ı kolundan tuttu ve kendine çekip onu bir prenses gibi kucağına aldı. Masal buna önce şaşırsa da, sonra gülümsedi ve Kuzey'in kucağına sokuldu. "Beni bu defa kedi gibi taşımıyorsun," derken gözleri kapanmaya başlamıştı.

Kuzey, Zack'e dönerek "Allah aşkına, Jane'i götürüp her zamanki kıyafetlerini giymesini sağla ve en azından bu gece Masal'dan uzak duracağından emin ol," dedikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı. Bu sırada Masal bir kedi gibi yerine iyice yerleşmek için kucağında kıpırdandı. Kuzey onun sıcaklığını bir günde bile deli gibi özlemişti ve şu an Masal'ın yumuşacık bedenini kollarının arasında tutuyor olmak ilaç gibi geliyordu.

"Kuzey?" Masal'ın sesiyle kafasını çeviren Kuzey, onun gözlerinin kararlı bir şekilde açıldığını gördü. "Yarın yeni bir plan yapacağım," dedi ve yeniden kedi yavrusu gibi Kuzey'e sokuldu.

"Hayır, yapmayacaksın!"

Kuzey'in sert sesi Masal'ı pek etkilemişe benzemiyordu. "Ayrıca hâlâ çok güzel kokuyorsun," dedikten sonra derin bir uykuya daldı.

Kuzey kısa bir an donup kaldıktan sonra yüzündeki özlem ifadesi ile birlikte eğilerek burnunu Masal'ın kızıl saçlarına gömdü ve kısık sesle "Sen de," diye fısıldadı.

***

Masal gözlerinin üzerinde bir fil oturuyormuş gibi hissederek göz kapaklarını açmaya çalışırken, havada uçuşan toz taneciklerinin sesinden bile rahatsız olduğunu fark etti. Başı deli gibi ağrıyordu ve çok susamıştı. En son bu şekilde uyandığında yoğun bakımdaydı ve yanında Kuzey vardı. Ama şimdi güçlükle gözlerini açabildiğinde görmüştü ki, BİS'teki odasında tek başınaydı. Tam yataktan doğrulmaya çalıştığı sırada kapısı

vuruldu ve bu ses Masal'ın tüm beyin hücrelerinin acı çekmesine neden oldu.

"Lanet olsun! Gir!" diye bağırdı tüm gücüyle ancak kendi sesi bile başının ağrısını arttırmıştı. Elinde bir fincan kahve tutan Jane neşeyle içeri girdiğinde, Masal inledi. "Rica etsem topuklu ayakkabılarını çıkarabilir misin? Zemine vururken çıkardığı ses başımı çatlatıyor," dedi cılız bir sesle. Jane hemen ayakkabılarını çıkardı ve elindeki kahve fincanını dikkatle yatağın yanındaki komodine bıraktı.

"Günaydın," dedi neşeli ancak kısık bir sesle. Masal ona kötü kötü bakmakla yetindi.

"Ben sefilleri oynarken senin hâlâ gün ışığı gibi parlıyor olmandan nefret ediyorum." Masal'ın huysuzca çıkan sesi Jane'i gülümsetmişti.

"Ben de seni seviyorum, tatlım," diyen Jane'e karşılık olarak homurdandı Masal.

"Bir daha içki içmeye kalkıştığımda lütfen beni vur. En azından daha az acı çekerim," diye huysuzlandıktan sonra kahve fincanını eline alarak kahvesini yudumlamaya başladı. "Lanet olsun! Bu zehir gibi!"

"Ancak böyle bir kahve kendine gelmeni sağlayabilirdi."

Masal, Jane'in bu sözleri üzerine omuzlarını düşürdü ve eğer baş ağrısını geçirecekse, bu zift kıvamındaki kahveye tahammül edebileceğini düşünerek bir yudum daha aldı.

"Söylesene, dün gece ne oldu? Ben birinci bardaktan sonrasını hatırlamıyorum." Masal kahve etkisini biraz göstermeye başlayınca zihnini zorlamıştı ancak dün geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Sarhoş oldun ve Kuzey'den intikam almak için Mert'le yatmaya gittin. Tabii yanında ben de vardım. Sonra Kuzey ve Zack'in olduğu odaya dalınca, Mert'ten vazgeçip Zack'le yatmaya karar verdin. Bu sırada da Kuzey seni kucağına alıp odana getirdi ve Zack de beni götürüp görev yerime bıraktı."

Masal, Jane'in her cümlesiyle gözlerini biraz daha açarken, onun tüm bu olanlardan gayet sıradan şeylermiş gibi bahsetmesi karşısında dehşete düşmüştü.

"NE YAPTIM, NE YAPTIM?" diye bağıran Masal neredeyse yerinden fırlayacaktı. Ancak o sırada kendi sesinden dolayı yine zonklamaya başlayan kafasıyla uğraşmayı tercih etti.

"Mert'le yatmaya ve..." Masal elini kaldırarak Jane'in cümlesini kesti. "Lütfen tekrar söyleme," derken sesi çok acınası çıkıyordu. Kendini rezil etmekle kalmamış, bir de üstüne üstlük bunu Kuzey'in önünde yapmıştı. Masal yorganının altına girip, bir daha asla oradan çıkmamak istiyordu.

"İşin en güzel tarafı ise artık Kuzey'den intikam alma zorunluluğunun olmayışı."

Masal, Jane'in söylediklerini kavramaya çalışırken, yanlış anladığından kesinlikle emindi. Ama "Neden?" diye sormaktan da kendini alamadı.

"Dün biz odaya dalmadan önce Kuzey, Zack'e, eğer senden uzak durmazsa Bay M'nin ikinizi ayıracağını ve bu dava çözülene kadar da görüştürmeyeceğini anlatıyordu. Kuzey de senden uzak kalabilmek için seni Buse ile yattığına inandırmış ama böyle bir şey yokmuş. Hepsini seni koruyabilmek için yapmış."

Masal, Jane'in robot ağzından çıkan her bir cümleyle kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. "Ama sen... sen nasıl duydun bunları? Hep yanımdaydın?"

"Ben bir robotum unuttun mu? Kulaklarım senden daha iyi. Ayrıca sen öyle sarhoştun ki, dibinde konuşulanları bile zor duyuyordun."

Demek Kuzey, Buse ile birlikte olmamıştı! Masal başı o kadar ağrımasa kalkıp yatakta zıplamaya başlardı ancak şu an bu hareketi yaparsa muhtemelen beyni akardı. Bu yüzden kendini sabit kalmaya zorladı. Ayrıca, bu Bay M de kimin nesiydi?

"Bay M de kim? Lanet olasıca adam!" derken Masal'ın sesi kısıktı ama sinirli olduğu belli oluyordu.

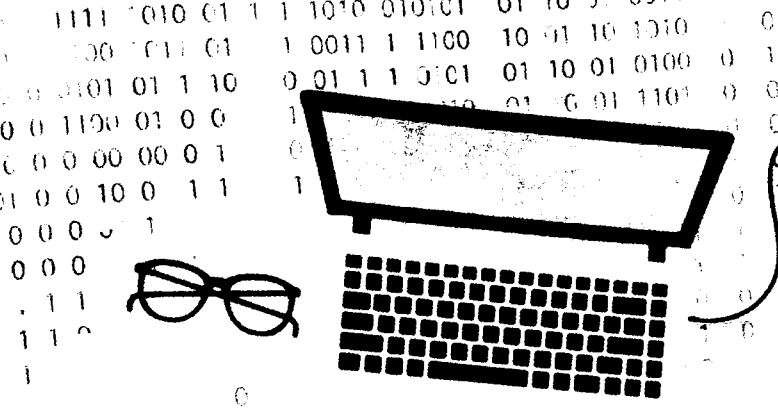
"Bay M, BİS'in Orta Doğu bölümünün başındaki adam. Şimdiye kadar kimse onu gerçekte görmedi. Görüşmelerini hep bir ekrandan sürdürür," diyerek Masal'ı bilgilendirdi Jane.

Masal kaşlarını çatarak bu yeni bilgileri sindirmeye çalıştı. Acaba X-Men gibi bir şey miydi bu adam? Neden bu kadar gizemliydi ve Masal'dan ne istiyordu? Masal başının yeniden zonklamaya başladığını hissettiğinde akşamdan kalma haliyle beyin hücrelerine daha fazla işkence etmek istemediğinden bu konuyu şimdilik rafa kaldırıp, Kuzey'e odaklanmaya karar verdi.

"Hemen gidip Kuzey'i bulmalı ve bu yanlışı düzeltmeliyim," diyerek yataktan kalkmaya çalıştı Masal. Bir an önce Kuzey'e gidip, önce kafasını kırıp, ardından dudaklarına yapışmamak için kendini zor tutuyordu. Kuzey'e çok sinirliydi, hem de feci halde! Hayatı boyunca tecrübe etmediği duyguları yaşamasına neden olmuştu ve bu yüzden Masal onu bir güzel pataklamak istiyordu. Ama önce onu öpecekti. Öpmek önemliydi. Ancak Jane gülümseyerek elini Masal'ın koluna koydu ve onu durdurdu. Yüzündeki gülümseme biraz sonra yumurtlayacaklarının pek de uslu bir şeyler olmayacağının sinyalini veriyordu.

"Kuzey senin inanılmaz acılar çekmene neden oldu. Her şeyi açıklamadan önce onu biraz süründürmek istemez misin?" derken hain hain sırıtıyordu Jane.

Masal bu fikri ilk duyduğunda bir an duraksadı ama sonra en az Jane kadar hain bir şekilde sırıtmaya başladı. "Kızım, sen gerçekten bir dâhisin," dedi ve Kuzey'i çıldırtmanın binbir türlü yolu aklından geçerken, kahvesinden bir yudum daha aldı.

Bölüm 15

Masal üzerindeki kıyafetlere bakarak kaşlarını çattı."Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin, Jane?" derken sesi tereddüt doluydu. Jane heyecanla ellerini çırpınca ona doğru döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Evet, kesinlikle eminim! Onun hakkında yaptığım analizlere göre, Kuzey kıskanç ve sahiplenici bir yapıya sahip."

Masal gözlerini devirdi. "Bunun için analiz yapmana gerek yoktu, tatlım. Bana sorsaydın ben zaten sana onun ne kadar kıskanç ve sahiplenici olduğunu söylerdim," derken aynada kendini süzmeye devam ediyordu. Jane'in bu sabah ona, Kuzey'in aslında onu korumak için Buse'yle yattığı yalanını söylediğini anlattığından beri kendini kanat takıp uçacakmış gibi hissediyordu. Kuzey onu aldatmamıştı! Kuzey onu seviyordu! Yani büyük ihtimalle seviyordu! Lanet olsun, hâlâ ağzından seni seviyorum lafını duyamamıştı ama Masal güçlü bir kadındı ve o sözleri duymaya da kesinlikle kararlıydı. Ancak bunun yolu şu an giymiş olduğu kıyafetlerden mi geçiyordu emin değildi.

Masal'ın üzerinde süper mini siyah bir etek, dekoltesi tam sınırda olan beyaz, sıfır kollu, ipek bir gömlek ve ayağında da ince topuklu siyah ayakkabılar vardı. Saçları iri dalgalar halinde tepede toplanmıştı ve boynunun zarafetini vurgularcasına açığa çıkarıyordu. Masal bu kıyafetlerin içinde kendini biraz garip hissediyordu ancak kesinlikle göz alıcı göründüğü bir gerçekti. Kırmızı ruju dolgun dudaklarını iyice belirginleştirmişti ve kırmızı çerçeveli gözlükleriyle her an öğrencilerini pataklayacak bir öğretmen edasına sahipti. Yine de...

"Sence de böyle biraz fazla dikkat çekmiyor muyum?" diyerek bir kez daha sordu. Jane itiraz edercesine kafasını salladığında ise derin bir nefes aldı ve arkadaşına sıkıca sarılarak

odadan çıktı. Amacı kimseye yakalanmadan Tyr Odası'na gidebilmekti ancak bir önceki gün yolunu kesen sürtük, anlaşılan bugün de iş başındaydı. Ama bu defa Masal gerçekleri biliyordu ve bu yüzden mecazî anlamda bile olsa onun burnunu sürtebilirdi.

"Masal?"

Sarışın yellozun sesi o kadar şaşkın çıkıyordu ki, Masal küstahça gülümsemekten kendini alamadı. "Buse?" dedi en cilveli sesiyle. Ya da Masal öyle olduğunu umuyordu, çünkü daha önce hiç bu şekilde konuşmaya çalışmamıştı. Doğuştan cilveli olan kadınların bunu nasıl yaptıklarına cidden hayret ediyordu. Buse şuh bir kahkaha attıktan sonra zehirli bir yılan gibi dilini dışarı çıkarıp konuşmaya başladı. Tabii Buse'nin yılan gibi çatallı bir dili yoktu ancak olsaydı da pek absürt durmazdı.

Buse, "Kuzey'i yeniden elde etmek için bu tarz numaralar yapacak kadar alçaldın mı?" dediğinde Masal kadının sesindeki tatmin duygusunu alıp münasip bir yerine montelemek istedi. Ancak ona koz vermeye niyeti yoktu.

"Anlaşılan sen Kuzey'i elde etmek için birçok ucuz numaraya başvurmuşsun ki, normal bir tarz değişikliğini bile buna yormaya başlamışsın," dedi Masal ona küçümseyen bir bakış atarak. "Ama yine de işe yaramadı, değil mi?" derken alenen alay ediyordu onunla. Buse sinirden kızarmaya başladığında, Masal'ın içindeki şirret kadın çaça dansı yapmaya başlamıştı.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." Buse'nin sesi kendinden çok emin çıkıyordu. Öyle ki, Masal gerçeği bilmese ona inanabilirdi. Bu kadın ne tür bir aşağılıktı böyle?

"Eminim anlamıyorsundur. Çünkü ortada anlaşılacak bir durum yok zaten, değil mi?"

Buse hışımla arkasını dönüp giderken, cevap vermeye bile tenezzül etmemişti. Masal ise haince sırıtarak Tyr Odası'na doğru ilerlemeye devam etti. İçinden geçenler ise Kuzey'in pek de hayrına alamet değildi.

***

Kuzey erkenden Tyr Odası'na gidip, Mert'in çoktan gelmiş olduğunu görünce yumruklarını sıktı. Mert'in burnu bandajlanmıştı ve gözlerinin altı morarmıştı. Kuzey onun bu halinden ilkel bir zevk alırken, tek kelime bile etmeden gidip koltuğa oturdu ve Masal'ı beklemeye başladı. Onun dün geceki hali gözünün önüne geldiğinde sırıtmaktan kendini alamadı. Pofuduk terlikleri, inekli pijamalı ve bir buçuk kadeh viski ile kafayı bulmuş hali o kadar sevimli ve aynı zamanda seksiydi ki, Kuzey onu yatağına yatırıp, yanına uzanmadan odadan çıkmak için büyük çaba sarf etmek zorunda kalmıştı.

"Günaydın, beyler!"

Masal'ın sesi düşüncelerini böldüğü sırada Kuzey onun yataktaki görüntüsünü hayal ediyordu. Kapıya döndüğünde ise gözlerini birkaç defa açıp kapamak zorunda kaldı.

Onun Masal'ı... Onun Masalı her zaman saçma sapan renklerde elbiseler giyerdi ve ayaklarında düz sandaletleri olurdu. Elbiselerinin etek boyu daima dizinin üstüne kadar inerdi ve Kuzey o eteği sıyırırken büyük zevk alırdı. Ancak şu an karşısında duran kadın kelimenin tam anlamıyla kızıl bir afet gibi gözüküyordu ve lanet olasıca bacaklarının kırkta biri bile kapalı değildi! Üstelik göğüslerinin de neredeyse yarısı dışarıdaydı. Mert'in yüzünde oluşan hayranlık ifadesi biraz sonra ona kırık bir boyuna mal olacaktı!

"Günaydın, Masal!"

Kuzey, Mert'in şaşkınlıktan kurtulup Masal'a doğru ilerlemesini sinirli gözlerle izledi. Sünepe herif ne olacaktı işte! İster istemez homurdanınca, Masal soru sorarcasına ona doğru döndü. Bunun üzerine homurdanmayı kesip, dişlerini sıkmaya başladı. Bu lanet tarz değişikliği de nereden çıkmıştı? Kuzey, Masal'ı geniş renk yelpazesi, düz ayakkabıları ve sade elbiseleriyle sevmişti. O haliyle yeterince çekiciyken, şimdi kesinlikle göz kamaştırıcıydı. Lanet olsun! O zaman bile birilerinin burnunu kırmak zorunda kalmıştı. Eğer Masal'ı bu şekilde başka

bir erkek görürse, o gerzek herifin sadece burnunu değil, tüm kemiklerini kırması gerekecekti!

Masal, Mert'le beraber çalışma masasına geldiğinde, Kuzey de bir insanın kemikleri en hızlı ve en acı verici biçimde nasıl kırılabilir diye düşünüyordu. Ancak Masal bilgisayara doğru hafifçe eğildiğinde ortaya çıkan göğüslerinin ağzı sulandıran seksi görüntüsü, Kuzey'in aklındaki tüm düşüncelerin aniden uçup gitmesine neden oldu. Ellerini uzatıp ona dokunabilmek için sağ kolunu feda edebilirdi ancak yapamazdı. Lanet olasıca bir karar almıştı ve sonuna kadar arkasında durmalıydı. Sakinleşebilmek için derin bir nefes aldı ve biraz rahatladığını hissetti. Ancak Masal'ın bu defa arkasını dönüp eğilmesinden kaynaklanan ve süper mini eteğinin hiçbir tarafını kapatmamasının bir sonucu olarak eteği uyluğuna kadar sıyrıldı. Kuzey onun siyah dantelli iç çamaşırının ucunu gördü. Ruhu bedeninden ayrılırken sesli bir şekilde yutkundu. Şeytan diyordu ki, at Masal'ı omzuna kaçır buralardan. Sonra da doyana kadar onunla seviş. Tabii ona doyması asırlar sürebilirdi ama yine de bir yerden başlaması gerekiyordu, değil mi? Kuzey içinde hızla büyüyen sıcaklığın ve büyüyen başka bir tarafının fena halde farkındaydı ancak şu an Masal bu vaziyetteyken onu Mert ile yalnız bırakıp gidemezdi. Bunu yapacağına kafasını keserdi daha iyiydi.

"Kuzey? İyi misin? Sanki biraz solgun gözüküyorsun?"

Masal'ın ilgili sesi Kuzey'i derin fantezilerinden uyandırdı. Ne dediğini anlamaya çalışıyormuş gibi bir süre Masal'ın suratına baktı. En sonunda onun ne sorduğu beyin nöronlarınca iletilip anlam kazandığında Kuzey cevap verebildi. "İyiyim ben!" dedi huysuzca. "Sen daha düzgün giyinmiş olsaydın çok daha iyi olabilirdim," diye eklemekten de kendini alamadı. Masal ona önce şaşkın, sonra kızgın bir şekilde bakınca da kollarını göğsünde birleştirdi.

"Sence kıyafetlerimde bir sorun var mı, Jason?" Masal masumane bir şekilde Mert'e dönüp, gayet basit görünen ancak

Kuzey'in kızgın bir boğa gibi hissetmesine neden olan soruyu sorduğunda, Kuzey oturduğu sandalyenin kolunu parçalamak üzereydi.

"Hayır. Aksine, harika olmuşlar," dedi Mert gözlerindeki hayran bakışlarla. Kuzey biraz sonra Mert'in hayran bakışlarını oyacaktı. Az kalmıştı. Özellikle de ona karşılık olarak gülümseyen Masal'ı gördüğünde. Daha dün Mert'in burnunu kırmıştı ancak görülen o ki, kalın kafalı adam hâlâ dersini almamıştı ve Kuzey ona dersini vermeye kesinlikle dünden razıydı.

Kuzey sandalyeyi parçalamamaya çalışırken, Masal ve Mert bilgisayara döndüler. Mert'in Masal'a her dokunuşunda, Kuzey'in tüm kanı beynine sıçrıyordu. Bu gidişle vücudunda hiç kan kalmayacaktı, çünkü hepsi beynine sıçramış olacaktı. Kuzey tam Masal'ın daha kapalı giyinmesini nasıl sağlarım diye düşünürken birden aklına dâhiyane bir fikir geldi ve kolundaki özel BİS saatinden Tyr Odası'nın ısısını on altı santigrat dereceye düşürdü. Kuzey için soğuk problem değildi. O Sibirya'da görev yapmış bir ajandı ancak pamuk prenses kadar narin olan Masal aradan beş dakika geçmeden soğuktan dişleri takırdayacak hale gelmişti.

"B-bu lanet oda ne-neden bu kadar so-soğuk," diyebildi dişleri birbirine çarparken. Bir yandan da kollarıyla kendini sarmış ısınmaya çalışıyordu.

Kuzey rahat bir şekilde koltuğunda gerinerek kollarını başının arkasında birleştirdi. "Öyle mi? Hiç fark etmemiştim," dedi sesindeki neşeyi saklayamadan.

"Sanırım klimalar bozuldu," diyerek fikir yürüttü Mert.

"Olabilir. Bu odanın klimalarında her zaman sıkıntı oluyor zaten," diyerek Mert'i onayladı Kuzey. Masal inceleyen bakışlarını onun yüzünde dolaştırırken, Kuzey kendini sırıtmamak için zor tutuyordu. Masal ona bu kadar dikkatli bakarken açık veremezdi.

"Üşüdün mü, Masal? İstersen üstünü örtecek bir battaniye getirebilirim." Kuzey sesini ciddi tutmaya çalışmıştı ancak pek

beceremeyişti. Çünkü Masal tam olarak üşümüş, kızgın bir kedi yavrusu gibi tırnaklarını çıkarmış, ona saldırmaya hazırlanıyordu. Kuzey sabırsızlıkla onun karşı saldırıya geçmesini beklerken, aniden Masal'ın kızgın ifadesi rahatlamaya ve kayıtsız bir ifadeye dönüşmeye başladı. Eğer onu tanıyorsa, biraz sonra başı belaya girecek demekti.

"Evet, çok üşüdüm. Hatta o kadar çok üşüdüm ki bir battaniyenin beni ısıtacağını sanmıyorum." Kuzey içinden *Ben bu işi seve seve yaparım!* diye geçirirken, onu ısıtmanın çeşitli ve zevkli yollarını düşünüyordu. "Bu yüzden havuza girmeye karar verdim." Masal sözlerini tamamladıktan sonra yerinden kalkarken, Kuzey çoktan ayağa fırlamıştı bile.

"Havuza falan giremezsin!" diye kükredi. Kendini durdurmakta bu defa çok geç kalmıştı ancak Masal'ın, BİS'teki diğer insanların önünde bir avuç bikini ile dolaşacağı fikri o kadar çok sinirini bozmuştu ki, kendine hâkim olamamıştı. İyimser tarafı belki de mayo giyer diye fısıldamaya çalıştı ancak Kuzey onu tanıyorsa, Masal'ın havuzda mayo giyme olasılığı sıfırdan daha düşüktü.

"Dün siz yokken, Mert olmadan yapabileceğim kısımları tamamladım. O yüzden bugün pek fazla işim kalmadı aslında," diyerek omuz silkti ve bu hareketiyle bluzunun yakası biraz daha açılarak Kuzey'in onun mükemmel göğüslerine daha net bir açıdan bakabilmesini sağladı. Kuzey gözlerini onun göğüslerine diktiğinde, ne tartıştıklarını bile unuttu. Ta ki Masal hareketlenip kapıya ilerlemeye başlayana kadar.

"Henüz yaran iyileşmedi!" diye yeniden şansını denedi Kuzey. Ancak tabii ki Masal'ın buna da bir cevabı vardı.

"Claire ile görüştüm. Havuza girmemde bir sakınca olmadığını söyledi."

Kuzey, Claire ile konuşmayı aklına not ederek Masal'ın peşinden odadan çıktı. Sanki tüm evren ona karşı birleşmiş ve Kuzey'i delirtmeye çalışıyor gibiydi.

"Madem havuza gireceksin, bunu benimle birlikte yapman gerek."

Masal onun sözlerine omuz silkerek cevap verdi ve sakin kalmayı başardı. Zaten asıl istediği de Kuzey'in gözlerinin önünde havuza girmekti.

***

Masal hayatında bir kere Kuzey'i şaşırtsa ne olurdu sanki? Dünya dönmeyi mi bırakırdı, ay dünyanın uydusu olmaktan vaz mı geçerdi, güneş sistemi infilak mı ederdi? Ne olurdu yani? Kuzey, Masal'ın bir avuçtan bile daha küçük, minicik, kırmızı ve parlak taşlı bikinisine bakarken, bir yandan da onu hayranlıkla süzen erkeklere öldürücü bakışlar atarak bunları düşünüyordu. Onun mayo giymeyeceğini kabul etmişti ama bikini vardı, bikini vardı! Daha doğrusu bikini yoktu! İşte o olmayan bikini de tam olarak şu an Masal'ın üstündeydi ve kapatması gereken lanet olasıca hiçbir noktayı kapatmıyordu! Masal neşeyle havuzun kenarında oturmuş, BİS'in medya ilişkilerinden sorumlu çocukla sohbet ederken, Kuzey ona karşı kıskançlığını belli etmemesi gerektiğini kendine bir kez daha hatırlatıp, bugün kaçıncı kez olduğunu sayamadığı derin bir nefes daha aldı. Ancak bu nefes işe yaramak bir yana, Masal'ın yanına başka bir adam daha yanaşınca tam tersi etki gösterdi. Kuzey aldığı nefesi geri verse, bir ejderha gibi ateş püskürteceğinden yüzde yüz emindi. Kendini engelleyemeden Masal'ın oturduğu yere gitti ve tepesinde dikilerek ona korkutucu bir şekilde bakmaya başladı. Ancak Masal bundan pek etkilenmişe benzemiyordu, çünkü neşeyle baktıktan sonra cıvıltılı bir sesle konuşmaya başladı.

"Kuzey! Biz de tam arabalardan bahsediyorduk! Serkan'ın Ferrari Enzo'su varmış ve bana deneme sürüşü yaptırabileceğini söyledi," derken Masal'ın gözleri kelimenin tam anlamıyla ışıl ışıl parlıyordu.

"Hayır!" diye kısık bir şekilde tehdit edercesine tısladı Kuzey. Masal alayla kaşlarını kaldırınca da dişlerini sıkmaya başladı.

"Ama hayatta kaç defa bir Ferrari Enzo sürme fırsatı yakalayabilirim ki?" diyerek masumca gözlerini kırpıştırdı Masal.

"Senin gibi güzel bir bayana bu ayrıcalığı sağlamaktan zevk duyarım." Serkan'ın yalaka sesi araya girdiğinde Kuzey ona, eğer çenesini kapamazsa bir daha Ferrari'sini göremeyeceğini söyleyen bir bakış attı. Çünkü Kuzey adamı boğazın derinliklerine gömmüş olacaktı.

"Ben sana sürdürürüm!"

Masal bu teklifi düşünür gibi yaptıktan sonra başını olumsuz anlamda salladı. "Ama senin Ferrari Enzo'n yok ki."

Kuzey'in elbette Ferrari Enzo'su yoktu. Onun arabaları çok daha iyiydi. Ama bir Ferrari Enzo'sunun olmaması, Kuzey'i elbette durduramazdı.

"Satın alırım!" Kuzey ağzından çıkan sözlerden sonra karşısındaki üç kişinin de şaşkınlığın farklı aşamalarını yaşadığını fark etti ama bu umurunda bile değildi. Masal illaki bir arabayla aşk yaşayacaksa, en azından Kuzey'in arabasıyla yaşamalıydı.

"Hayır hayır, ben o kadar bekleyemem. Bugün denemek istiyorum," dedi Masal oyunbozan çocuklar gibi. Allah bu kadını yaratırken kesinlikle inatçılığı yüksek dozajda koymuştu, yoksa bir insanın bu kadar inatçı olması hiç de normal değildi.

"Sana hayır dedim, Masal!" Kuzey en sonunda tüm devreleri attığında yeniden kükremeye başladı. Karşısındaki iki erkek irkilerek geri çekilirken, Masal korkusuzca Kuzey'e bakmaya devam ediyordu. *İşte benim kadınım,* diye geçirdi içinden. Ama *ne yazık ki onu kaybettin, gerizekâlı!* diye eklemeden de duramadı.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum!"

Kuzey artık sabrının son demlerini yaşıyordu. Masal'ın çevresindeki iki sünepeye birer tane yumruk geçirip, Masal'ı da oracıkta öperek onun Kuzey'e ait olduğunu herkese göstermemek için sabrına gerçekten de çok ince bir iplikle bağlanıyordu. O ince ipliğin kopmasına çok az kalmıştı.

"Sen kimsin ki ben senin dediklerini uygulayayım?"

Masal'ın sert ses tonu Kuzey'in tüm cinlerini tepesine topladı ve gözleri kararararak Masal'ı kolundan tuttuğu gibi kaldırıp kucağına aldı.

"Ben lanet olasıca senin koruyucunum ve bu iş çözülene kadar benim tüm söylediklerimi yapmak zorundasın!" dedi ela gözlerini onun gözlerine dikerek.

Masal da o sırada düşmemek için elleriyle Kuzey'in boynuna sarılmıştı. Kuzey mayosuyla durduğu için üst bedeni çıplaktı. Masal zaten yarı çıplaktı. Tenlerinin temas ettiği noktalar karıncalanmaya başlarken, Masal tüm vücudunun bilindik bir arzu ile yanmaya başladığını hissetti. Gözlerini kapatıp onun güzel kokusunu içine çekmemek için kendini fazlasıyla zorlaması gerekti, çünkü Kuzey Efendi kalın kafalılığının bedelini ödemeliydi.

"Hayır, değilim!" Masal kaşlarını çatmıştı ve bağırıyordu ancak şu an Kuzey'in kucağında olduğu ve kollarını onun boynuna doladığı düşünülürse, bu tepkisi pek de istediği etkiyi yaratmışa benzemiyordu.

"Evet, öylesin!" dedi Kuzey boğuk bir sesle. Gözleri koyulaşırken, sesindeki arzu Masal'ın tüylerinin diken diken olmasını sağlamıştı. Kendi içinde yanan ateşin karşılıklı olduğunu görmek Masal'ı fazlasıyla memnun etmişti.

"Sen benim koruyucumsun, efendim değil!" diyerek karşı çıktı Masal. Kuzey ise küstah bir şekilde gülümseyerek ona baktı.

"Ben senin hem efendin, hem de sahibinim!"

Masal'ın kafasının tası öyle bir attı ki, o sinirle dirseğini adamın kaburgalarına geçirdi. Kuzey sesli ve sert bir şekilde nefes alınca da şaşırdı. Normalde ona vurduğunda Kuzey sanki sinek ısırmış gibi davranırdı ancak bu sefer canının acıdığı belliydi. Masal da bu fırsattan istifade ederek onun kucağından atladı ve bir adım geri çekildi. Kuzey'in eli Masal'ın vurduğu yere gitti ve o an Masal, canının neden bu kadar yandığını

anladı. Vurduğu yer, Kuzey'in bir gün önce Mert'le dövüşürken darbe aldığı noktaydı. Ufak bir pişmanlık hissi Masal'ı esir almaya çalışsa da, hâlâ Kuzey'e sinirli olduğu için bu duyguyu çabucak bastırdı.

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin, Kuzey Karaarslan! Lanet olasıca bu durum çözüldüğünde Amerika'ya gideceğim ve bir daha asla senin yüzünü görmeyeceğim!"

Masal bunları söyledikten sonra sert adımlarla havuzdan uzaklaşmaya başladı. Kuzey ise onun arkasından bakarken, dirsek darbesinden daha çok acıtan bu sözleri düşünüyordu. Elbette bu iş bittikten sonra Masal, Amerika'ya dönecekti. Uzağa gidecekti. Kuzey, Masal'ı deli gibi özlerken, binlerce kilometre uzakta onun hayaliyle yaşamaya çalışacaktı. Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve havuz kenarından ayrılarak dışarı çıktı.

***

Masal havuz kenarından ayrıldıktan sonra feci halde sinirli bir şekilde Jane'in yanına gitti. Jane onu görünce bir terslik olduğunu anlamıştı. Neler olduğunu sorunca Masal sabahtan beri olanları anlatmaya başladı.

"Ben şimdiye kadar çoktan çözülüp ayaklarına kapanacağını düşünmüştüm ama Kuzey düşündüğümden daha inatçı çıktı."

"İnatçı mı? Bu adam inatçı değil! İnatçılığın bile onun yanında yumuşak bir tarafı var," derken sinirli bir şekilde ayaklarını yere vuruyordu.

"Masal!"

Masal, Kuzey'in sesini duyduğunda içinden *İşte yine başlıyoruz,* diye geçirdi.

"Ne var!" diyerek resmen carladı.

"Lanet olasıca BİS'in koridorlarında, o üzerindeki bikini görünümlü kumaş parçasıyla dolaşma!"

Kuzey sert adımlarla ona doğru gelirken, Masal korkup kaçması gerektiğini biliyordu ancak sinirleri onunla aynı fikirde değildi.

"İstersem çıplak bile dolaşırım!"

Kuzey, Masal'ın tehdidini duyunca bariz bir şekilde irkildi. Gözlerinden, Masal'ın söylediğini yapacağını anladığı okunuyordu ve Masal gerçekten de yapardı. Çünkü çok sinirliydi.

"Pekâlâ, sakin ol!" dedi Kuzey bu defa kontrol altına almaya çalıştığı bir sesle. Ancak yine de Masal altta yatan öfkeyi hissedebiliyordu. Gözleri istemsizce Kuzey'in çıplak olan göğsüne gitti. Taş gibiydi. Sert kasları onun her hareketiyle ahenkle oynuyordu ve Masal'a enfes bir manzara sunuyordu.

"Kuzey!" İkilinin konuşmalarını, daha doğrusu bağrışmalarını bölen Alex'in sesi olmuştu. Gittiği Japonya görevi tahmin ettiğinden çok daha kısa sürmüş ve bu sabah BİS'e geri dönmüştü.

Alex önce Kuzey'e, sonra Masal'a, ardından da Masal'ın vücuduna baktı. Kuzey artık çileden çıkmak üzereydi. Masal'ı gören lanet olasıca her erkek aynı tepkiyi vermek zorunda mıydı? Bu gidişle tüm BİS yaklaşık bir ay boyunca burnu kırık dolaşmak zorunda kalacaktı.

"Ne var, Alex?" Kuzey'in kendini zorladığını belli eden sesi, Alex'in bakışlarının Masal'dan ayrılıp ona dönmesine neden oldu.

"Sana bir şey söylemek için gelmiştim ama bu manzarayı görünce ne söyleyeceğimi unuttum," derken pis pis sırıtıyordu. "Tatlım, güzel olduğunu biliyordum ama bu kadar seksi olduğun hakkında bir fikrim yoktu." Bu kez açık açık Masal'a bakıyordu.

Masal baştan ayağa kızarmaya başladığında Kuzey artık durdurulamaz hale gelmişti. Hedefe kilitlenmiş bir füze gibi Alex'e doğru ilerlerken, bir yandan da onun kırık bir burunla kurtulmadığından emin olacağını düşünüyordu. Masal'ın kremalı çilek halini ondan başkası göremezdi!

"Ah, hatırladım," dedi Alex. Sanki Kuzey onu öldürmeye gelmiyormuş gibi sakindi. "Bu akşamki parti için gelmiştim. Lütfen bana katılacağınızı söyleyin." Alex, Kuzey'den dayak yeme endişesi taşımadan konuşmaya devam edince, Masal bu lanet

yerdeki herkesin deli olduğuna kanaat getirdi. Kimse dayak yemekten ya da atmaktan çekinmiyormuş gibi gözüküyordu. Ancak Kuzey birden durup ona endişeyle bakınca, Masal durumu anlayarak dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı.

"Elbette geliyoruz," derken açıkça sırıtıyordu.

Kuzey ise dolunayda koyunlarını kaybetmiş bir çoban gibi acı çekercesine Alex'e bakıyordu. En azından, Alex şimdilik dayak yemekten kurtulmuş gibi gözüküyordu.

***

"Bu olmaz, bu olmaz, bu hiç olmaz. Ah! Kafayı yemek üzereyim!" Masal şaşkın gözlerle Jane'in odasına getirdiği bir dizi kıyafeti oraya buraya saçmasını izlerken, dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı.

"Kızım, sana duyguları öğretirken aklımdan geçen tam olarak bu değildi ama bu halini çok daha fazla sevdim desem yalan söylemiş olmam," derken sırıtmaya başlamıştı bile.

Jane ise kaşları çatık bir şekilde ona döndü ve kollarını birleştirdi. "Masal! Lütfen bu işe ciddiyetle eğilir misin?"

Jane'in otoriter sesi Masal'ın daha fazla gülmesine neden oldu. "Emredersiniz, komutanım!" Jane hoşnut bir şekilde, Masal'ın elbise yığınına doğru ilerlemesini seyretti. "Pekâlâ! Tam olarak ne arıyoruz?" derken kollarını elbiselerin arasına sokmuştu bile.

"Vücuduna tam oturan, seksi, baştan çıkarıcı ama seni asla hafif bir kadın gibi göstermeyecek bir kıyafet," dedi Jane büyük taarruzu yöneten bir kumandan edasıyla.

Masal kendi kendine sırıtıp kafasını sallayarak, elbiseleri tek tek incelemeye başladı. "Bu nasıl?"

Jane, Masal'ın elinde tuttuğu kırmızı elbiseye bakıp burnunu kıvırdı. Bu kız burun kıvırmayı nereden öğrenmişti? Robot bile olsa, zeki olduğu kesinlikle su götürmez bir gerçekti.

"Hayır, onun yakası fazla kapalı. Göğüslerinin daha çekici durmasını istiyorum."

Masal bunun üzerine arkadaşının moda programlarındaki jüriler gibi ellerini sallamasına bakarak kahkahayı patlattı. Jane şu an Nur Yerlitaş'a bile bin basacak kadar otoriterdi. Masal en sonunda kahkahasını kontrol altına alıp yeniden elbise seçimine geri döndü. "Bu nasıl?" dedi bu kez ışıltılı bir elbise tutarak.

Jane elbiseyi baştan aşağıya süzerken yüzündeki Nurella ifadesi de olduğu gibi duruyordu. "Hayır, bu da olmaz. Çok demode!"

Masal bu yorumun üzerine bir elbiseye, bir de Jane'e bakarak şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Jane! Sakın bana boş zamanlarında moda programları izlediğini söyleme!" derken Masal'ın sesi bir ton incelmişti.

Jane eğer bir robot olmasaydı, o an yanakları kızarabilirdi. Çünkü cidden suçlu gözüküyordu. Masal yanaklarını şişirdi ve kocaman bir kahkaha attı.

"Jane! Sana duyguları öğretmek hayatta yaptığım en iyi şeydi! Sanki hızlandırılmış bir şekilde insanların dünyasına adapte oluyor gibisin," derken hâlâ gülmekten yanakları ağrıyordu. Jane bunun üzerine kendinden hoşnut bir şekilde gülmeye başladı. Masal'ın birkaç gündür aklına takılan sorular vardı ve bunları Jane'e sormak istiyordu ancak Kuzey'den intikam almaya çalışmakla o kadar meşguldüler ki, bir türlü soramamıştı. Bu yüzden hazır fırsatını bulmuşken konuşmaya karar verdi.

"Söylesene Jane, senin dış görünüşünü kim tasarladı?"

Jane, Masal'ın gözlerinin içine baktı ve bu soruyu sormasına şaşırmış gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Aslında ben gerçek bir insandan kopyalandım."

Masal duyduklarından dolayı şoka girmişti. "Nasıl yani!" derken sesindeki şaşkınlık kendisini bile şaşırtmıştı ama umurunda değildi.

"Şöyle ki, aslında bana tıpatıp benzeyen bir insan var."

"Onu anladım. Benim anlamadığım kısım, neden gerçek bir insanı kopyaladılar?"

"Bunun nedenini tam olarak ben de bilmiyorum."

"Peki, tam olarak kime benziyorsun?"

"Ünlü birisi değil. Julie Thompson adında gayet normal bir bilim kadınına benziyorum."

Masal, Julie Thompson'ı duymuştu. Masal'dan birkaç yaş büyüktü ancak genç yaşına rağmen büyük başarılara imza atmış bir Medikal Teknoloji uzmanıydı. Son zamanlarda yaptığı araştırmalar ile adından sıkça söz ettiriyordu. Bu durum Masal'a fazlasıyla garip gelmişti ancak şimdilik daha fazla kurcalamamaya karar verdi. Daha sonra kurcalamak için aklının bir köşesine not etti.

"Buldum!"

Jane'in sesi Masal'ı daldığı düşüncelerden sıyırmıştı. Masal onun elindeki elbiseye bakınca yüzünde oluşan gülümseme ise, Allah'ın Kuzey'in yardımcısı olması konusunda güçlü sinyaller veriyordu.

"Kızım, bu elbise mükemmel!" Jane gururlu bir şekilde sırıtarak Masal'a bakıyordu. Masal hızla onun yanına gidip Jane'e sarıldı. "Yanımda sen olmasan ne yapardım hiç bilmiyorum."

"Sen de iyi ki varsın, Masal," diyen Jane de ona sarılmıştı.

"Hadi o zaman, gidip şu partinin tozunu attıralım!" diyerek elbiseyi alan Masal çoktan banyonun yolunu tutmuştu.

***

Kuzey kravatını çekiştirirken, bir yandan da Masal'ın odasının önünde bir ileri bir geri gidip duruyordu. Masal'ın o partiye tek başına gitmesine hayatta izin vermezdi. Kim bilir yine nasıl bir elbise giymişti ve ne kadar muhteşem görünüyordu da Kuzey'in kalp krizi geçirmesine neden olacaktı. Kalbi geçmişti, dalak, böbrek falan ne varsa yakında Masal yüzünden iflas edecekti. Ellerini gergince saçlarından geçirdi ve sabırsızlıkla kolundaki saate baktı. Lanet olsun, nerede kalmıştı bu kadın? Tam Masal'ın odasının kapısını açıp içeri girecekken birden duyduğu sesle olduğu yerde donup kaldı.

"Bir bayanın odasına kapıyı çalmadan girmek büyük terbiyesizliktir, Kuzey."

Kuzey, Alex'in soylu sesini duyduğunda, ona kibar bir erkeğin neler yapmayacağını bizzat göstermek için inanılmaz bir istek duydu. Ancak şimdi Alex'le kavga ederse, Masal'la o partiye gidemezdi ve Masal onun orada olup olmamasını umursamayarak bal gibi de partinin tadını çıkarırdı. Sonra da Kuzey'i katil ederdi. Bir kez daha sinirle ellerini saçlarından geçirdi.

"Eğer o soylu çeneni kapamazsan ben memnuniyetle kaparım, Alex."

Sesi, herhangi bir normal insanın korkudan kuyruğunu kıstırıp kaçmasına neden olabilecek kadar sertti fakat ne yazık ki, Kuzey'in hiç normal bir arkadaşı yoktu. Bu yüzden Alex yüzünde kocaman bir sırıtışla ona bakmaya devam etti. Aptal adam, biraz daha sırıtırsa otuz iki dişinin birden sökülebileceğinin farkında değil miydi acaba!

"Çenemle ilgili çok çekici fikirlere sahip olduğunu biliyordum Kuzey ancak en sonunda bana açılmaya karar vermen gerçekten harika." Alex kehribar rengi gözlerindeki eğlence pırıltılarıyla ona bakmaya devam ederken, Kuzey sakin olmak için elinden geleni yapıyordu.

"Biraz daha şansını zorlarsan, sadece açılmakla kalmayıp, ne kadar çekici fikirlerim olduğunu bizzat göstereceğim," dedi bu kez gözlerini sinirle Alex'in gözlerine dikerek.

Ancak Alex her zamanki kayıtsızlığıyla omuz silkip, yüzündeki gülümsemeyi bir an bile kaybetmedi. "Her neyse. Zaten buraya sana değil, Masal'a eşlik etmek için geldim. Bu yüzden bu akşamlık şansını kaybettin, dostum. Bir dahaki sefere yeniden dene."

Kuzey, Alex'in söylediklerini duyunca, önce onu mu, yoksa Masal'ı mı öldürse karar veremedi. Tam ağzını açıp küfürleri sıralamaya başlayacağı sırada birden kapının açılmasıyla oraya doğru dönmek zorunda kaldı.

"Alex!" diyen Masal'ın sesi, ilkbahar gününde keyifle şarkı söyleyen bir bülbülden bile neşeli çıkmıştı. Kuzey tüm merkezi temeliyle beraber yakmak için dayanılmaz bir istek duyarken, Masal'ı görünce tüm düşünceleri dondu kaldı.

"Masal?" diyen Alex'in sesi de o kadar büyülenmiş çıkıyordu ki, Kuzey tam olarak aynı şekilde hissetmeseydi, Alex'in 'Masal' diyen ses tellerine ciddi anlamda zarar verebilirdi. Fakat ne yazık ki şu an o da kendinden geçmiş bir vaziyetteydi. Masal'ın üzerindeki siyah elbise, üst tarafında tül ve iç içe geçmiş şeritlerle boynuna asılıyor, ardından göğüslerinin üstüne dökülüyordu. Ve göğüsleri... Aman Allah'ım, çok derin bir dekoltesi vardı ancak dökülen şeritlerden dolayı net olarak görünmüyor ve işin çoğunluğunu bakanların hayal gücüne bırakıyordu. Saçları şelale gibi açık bırakılmıştı ve Masal'ın açıkta kalan bembeyaz boynuna dökülüyordu. Siyah elbisenin rengiyle zıt, bembeyaz sütun gibi bacakları mükemmellikte artık sınır tanımıyordu.

"Merhaba, beyler. Kuzey?"

Kuzey, isminin Masal'ın dolgun dudaklarından döküldüğünü duyduğunda, kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissetti ve kendine gelmek için çabaladı.

"Masal?" dedi zorlukla.

"Sen de Jane'e mi eşlik edeceksin?" diyen Masal'ın gülen dudakları Kuzey'i esir almıştı. Bu yüzden soruya otomatik olarak düşünmeden cevap verdi.

"Yoo."

Masal iki kaşını birden sorarcasına kaldırdığında, Kuzey de kaşlarını çattı. Tam olarak onun ne beklediğinden emin değildi, çünkü o sırada Masal'ın mermer gibi bacakları hakkında derin düşüncelere dalmıştı. Bu gidişle Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinin bahçesindeki düşünen adamın yerine Kuzey'i koyacaklardı.

"O zaman neden buradasın?"

"Seni partiye götürmek için." Kuzey'in bu 'başka ne olabilir ki' tınılı cevabı üzerine Masal bir kahkaha attı. Hem de en güzelinden. Mükemmel boynunu ortaya çıkararak kafasını geriye atmasına neden olanlarından bir tane. Kuzey resmen mest olmuştu. Bu kadın zeki, çatlak, mükemmel, çarpıcı ve can yakacak kadar güzeldi ancak Kuzey bu dünyadaki en büyük öküzlüğü yaparak onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Masal, "Teşekkür ederim ama beni partiye Alex götürecek," dediğinde Kuzey tüm kaslarının gerildiğini hissetti.

"Hayır!" diye kükrediği sırada Alex hafifçe kulağına dokundu ve asil bir hareketle kolunu Masal'a uzattı.

"Hadi gidelim istersen, hayatım. Biraz daha burada kalırsak, sanırım Kuzey ikimizin de kulak zarlarının intihar etmesine neden olacak."

Kuzey, Alex'i öldürmek istiyordu. Derisini canlı canlı yüzüp, ardından timsahlara atmak ve kenardan otuz iki diş sırıtırak can çekişmesini izlemek istiyordu. Onu...

Masal'ın güzel kahkahası ile cani düşüncelerinden ayrıldığında, onun çoktan Alex'in koluna girdiğini ve birlikte ilerlemeye başladıklarını gördü. Lanet olasıca Alex'in ölümüyle ilgili fantezilerini düşünürken çok zaman kaybetmişti.

Kuzey büyük adımlarla ikilinin peşinden giderken, gözü bu sefer de Masal'ın sırt dekoltesine takıldı. Bir kadının lanet olasıca her santimi mi çekici olurdu? Masal'ın oluyordu işte!

Masal, Kuzey'i gördüğü anda neredeyse kalp krizinden ölecekti. Takım elbisesi içinde gevşemiş kravatı ve dağınık saçlarıyla tam bir serseri gibi gözüküyordu ve biçimli vücuduna oturan gömleği, tüm kaslarının görsel bir şölene dönmesine neden olmuştu. Masal sesini neşeli tutmaya çalışmak için kendini o kadar zorlamıştı ki, kayışı koparıp, Kuzey'i odasına kapatmasına ramak kalmıştı. Ah, Kuzey! Onun dokunuşlarını o kadar özlemişti ki...

"İşte geldik."

Alex'in neşeli sesi onu tehlikeli düşüncelerinden uzaklaştırdığında, Masal girdikleri mekâna baktı. Kocaman bir alan, tavanda renkli ışıklar, hemen solda bir bar ve onun tam karşısında canlı müzik yapan bir orkestra ile kelimenin tam anlamıyla sabaha kadar eğlenin çağrısı yapıyordu. "Burası mükemmel olmuş!" diyen Masal ellerini çırptı ve gülen gözlerle Alex'e döndü. Alex ise ona bakıp, gülümseyerek göz kırptı.

Kuzey arkalarından homurdandığında, Masal zevkle gülümsedi. Ardından kalabalığa doğru ilerlemeye başladılar. Masal ortadaki masalardan birinde heyecanla ona el sallayan Jane'i görünce, hızla arkadaşına doğru yöneldi. Jane üzerindeki mükemmel gece mavisi elbise ile göz alıcı görünüyordu. Şu haliyle hiç de robot gibi gözükmüyordu. Hatta Masal onun yanaklarının kızardığını gördüğüne yemin edebilirdi ancak ortam loştu ve bir robotun yanaklarının kızarması imkânsızdı. Bu yüzden bu düşünceyi kafasından attı. Bunun yerine, "Jane!" diyerek arkadaşına neşeyle el salladı. Onun bulunduğu masaya geldiğinde, yalnız olmadığını gördü. Zack ve Mert de aynı masadaydı. Hatta sabah havuzda tanıştığı Serkan da oradaydı ve Masal onu görünce şaşırmıştı.

Kuzey masadakileri görünce, "Bir tanesi yetmiyordu, şimdi dördüyle birlikte uğraşmak zorunda kalacağım!" diye homurdandı. Masal onun karmaşık sözlerini anlamıştı. Ne de olsa son haftalarda onun yanında homurtu lisanı konusunda fazlasıyla pratik yapma şansı olmuştu.

"Masal! Bu ne güzellik böyle!"

Masal, Serkan'ın beğeni dolu bakışları karşısında hoşnutlukla gülümsedi. "Sen de çok hoş görünüyorsun," dediğinde arkadan gelen 'popom bile bunun suratında daha çekici' içerikli homurtudan dolayı kıkırdamamak için kendini sıkması gerekti. Masal zaten, Kuzey'in poposunun çok çekici olduğundan şüphe etmiyordu.

"Ne zaman deneme sürüşü yapacağız? Ferrari Enzo'm emrinize amade."

Serkan'ın, ona Ferrari'sini kullandırtacağına dair verdiği sözü hatırlatmasının üzerine, Masal yan gözle Kuzey'e baktı. Adam gözlerinden fırlattığı okların Serkan'ın kalbine saplandığını hayal ediyor gibiydi. Masal gülmemek için yanağının içini ısırmak zorunda kaldı. Bu adam hem bu kadar seksi ve sert, hem de tatlı ve sevilesi olabilmeyi nasıl başarıyordu ki?

Masal "Sen ne zaman müsait olursan," dediğinde, bu kez aynı homurtu, 'ancak benim cesedimi çiğnersen' diye karşılık vermişti. Ardından homurtu biraz daha insan diline döndü ve ortaya konuştu.

"Masal'ın senin arabanı sürmesine gerek kalmadı, çünkü ben ona deneme sürüşü yaptıracağım." Masadaki altı çift göz şaşkınlıkla ona dönünce, Kuzey tek elini pantolonunun cebine soktu ve yüzünü buruşturdu.

"Senin Ferrari Enzo'n yok ki?"

Lanet olsun! Bu merkezdeki herkes onun Ferrari Enzo'su olmadığını biliyor muydu? Hadi bilmelerini geçmişti, neden bunu sürekli yüzüne vuruyorlardı ki? Sanki Ferrari Enzo'ya ihtiyacı vardı!

"Bu öğlen satın aldım," dedi sanki sabah ekmek aldığını söyler gibi. Yeniden altı çift şaşkın göz ona dik dik bakmaya başlayınca da derin bir nefes aldı.

"Lanet olsun, üç saat içinde bir Ferrari Enzo mu satın aldın?" diye tiz bir şekilde bağırarak ilk tepki veren Masal olmuştu. Bu adam kesin kafayı yemişti! "O arabanın Türkiye'ye gelmesi bile günler alır," diyerek isyanına devam etti Masal.

Kuzey umursamazca omuz silkti ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Doğru kişileri tanıyorum diyelim," dedi sanki belgesel anlatır gibi.

Masal "Sen kafayı yemişsin!" dediğinde Kuzey gözlerini kısıp ona baktı.

"Sayende."

Kuzey'in cevabı üzerine masadaki herkes değişik şaşkınlık sesleri çıkarmıştı. Jane gözlerini kocaman açmıştı ve ağzı 'O' şeklini almıştı. Zack ve Alex alaycı gözlerle Kuzey'e bakıyorlardı ve Mert kaşlarını çatmış, problem çözmeye çalışır gibi görünüyordu.

"Ama ben yine de Serkan'ın arabasını kullanacağım!" dedi Masal inatla Kuzey'in gözlerine bakarak. Ancak Kuzey'in dudaklarının keyifle kıvrıldığını gördüğünde onun bir şey çevirdiğini anladı.

"O konuda..." diyerek Serkan'a döndü ve devam etti Kuzey. "Bugün BİS'in araç bakım merkezinden aradılar ve aracının bir kaza sonucu ağır hasar aldığını belirttiler." Kuzey sözlerini tamamladığında, Serkan bembeyaz olmuştu. Kuzey zalimce gülümseyerek "Ama üzülme... Araban sigortalı olduğu için sıfır modelini verecekler. Yalnızca arabanın Türkiye'ye gelmesi biraz uzun sürebiliyor. Bu yüzden yaklaşık üç ay kadar beklemen gerekebilir," dedi ve keyifle yanağını kaşıdı.

Masadaki dört kişi şaşkınlıkla bir Kuzey'e, bir Masal'a bakarken, Serkan "Hepiniz delisiniz," diyerek pılını pırtısını toplayıp masadan uzaklaştı.

"Ve prenses, BİS'te başka kimsenin Ferrari Enzo'su yok," diyerek olaya noktayı koyan Kuzey artık açıkça sırıtıyordu.

Masal gülse mi, sinirlense mi, yoksa çığlık atarak kaçsa mı karar veremiyordu. Önündeki içki bardağına uzanmaya yeltendi ancak daha elini değdiremeden bardak aniden yok oldu. Masal kafasını kaldırıp Kuzey'e bakınca, içki bardağını onun aldığını gördü ve kaşlarını çattı.

"İçki içmek istiyorum," dedi omuzlarını kaldırarak.

Kuzey'in cevabı ise netti. "Hayır!"

Masal ayağını yere vurma isteğine karşı koymak zorunda kaldı.

"On sekiz yaşımı geçeli sekiz sene oldu. İstediğim içkiyi içerim!" diyerek diretti Masal. Ancak Kuzey çoktan bardağı

kafasına dikip tüm içkiyi bitirmişti. Ardından boş bardağı masaya koyarken de haince sırıtıyordu.

"Gece gece birine tecavüz etmeni istemeyiz. Her ne kadar ben buna gönüllü olsam da."

Kuzey sırıtırken bir de üstüne göz kırpınca, Masal resmen küplere bindi. Kelimenin tam anlamıyla sinirden çıldırmak üzereydi. Bu ukala, kendini beğenmiş, zorba adam, resmen onunla dalga geçiyordu! Masal etki etmeyeceğini bile bile, sırf kendini rahatlatmak için Kuzey'in yanına gidip bacağına bir tane geçirdi. Tam da tahmin ettiği gibi lanet adam sırıtışından bir gram kaybetmemişti. Lanet olsun!

"Gönüllü olsan da asla sana tecavüz etmem!" dedi Masal tıslayarak.

Kuzey kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken ona doğru iyice eğildi ve gözlerini hafifçe kısarak buğulu bir sesle "Emin misin?" diye sordu.

Masal, Kuzey'in sesiyle, tüm hücrelerinin onun kucağına atlamak için yalvardığını hissedebiliyordu ancak onları dinlemeyecekti.

"Seni pis ukala domuz!"

Masal'ın hakaretlerine bir kahkaha ile karşılık veren Kuzey, onu çıldırma noktasına getirmişti. Tam yeniden ayağını kaldırıp bir tekme daha atmak üzereyken, Jane dikkatini çekecek bir hareket yaptı ve sessizce 'kadınlık' diyerek Masal'ın kendine gelmesini sağladı. Tabii ya! Kuzey onun sinirleriyle oynayarak asıl plandan sapmasına neden olmuştu. Pislik!

"Bahse girerim, bu gece ne renk iç çamaşırı giydiğimi öğrenemeyeceksin, Kuzey." Masal sadece Kuzey'in duyabileceği bir şekilde kısık ama boğuk bir sesle konuşmuştu. Onun ne dediğini duyan Kuzey anında gülmeyi bırakıp ciddi bir şekilde Masal'a döndü.

"Ben öğrenemeyeceksem, kimse öğrenemeyecek!" Masal, Kuzey'in bu çıkışına çarpık bir gülümseme ile karşılık verdi

ve ardından gözlerini Alex'e dikti. Kuzey onun baktığı noktaya başını çevirdikten sonra yeniden hışımla Masal'a döndü. "Beni bu yaştan sonra arkadaş katili yapma!" dedi bu kez sinirinden çenesinden bir kas atarken. Masal, Kuzey'in çenesine bakarken yapmak istediği tek şey oraya bir öpücük kondurmaktı ama bunun yerine adamı daha da fazla çıldırtmayı seçti.

"Ben bir şey yapmıyorum," dedi masumca ve masaya dönüp neşeli bir şekilde konuşmaya başladı. "Hadi ama buraya oturmaya mı geldik?" diyerek el çırptı ve dans pistine doğru ilerlemeye başladı. Masadaki herkes bu davete icabet ederken Kuzey, Masal'ın oyununa gelmemek için onun peşinden gitmedi. Ancak aradan çok zaman geçmeden Masal'ın etrafı asalak erkeklerle dolmaya başlayınca, Kuzey içkisini bir dikişte bitirdi ve hızla piste doğru ilerlemeye başladı. Prenses hazretlerinin etrafında temizlik yapılması gerekiyordu.

***

Masal bir yandan Jane ile dans ederken, bir yandan da çevresinde onunla dans etmek isteyenlere karşılık vermeye çalışıyordu. Ancak adamlar bir kez görünüp, ardından ilginç bir şekilde kayboluyorlardı. Masal kafasını pek fazla buna takmadı ve eğlenmeye devam etti. Ancak en sonunda pistte neredeyse Zack ve Alex'ten başka erkek kalmayınca içine bir kurt düştü. Neler oluyordu?

Gözleri şüpheli bir şekilde etrafı tararken, hemen karşıdaki barda oturan Kuzey'e takıldı. Adam resmen pis pis sırıtıyordu. Masal o an anladı ki, onunla dans eden bütün adamlar Kuzey'in korkusundan pisti terk etmişti. Demek öyleydi! Kuzey Efendi madem herkesi korkutup kaçırmıştı, o zaman Masal da ondan korkmayan adamlarla flört ederdi. Bu düşünce ile haince sırıtan Masal, Alex'in karşısına geçti ve onunla dans etmeye başladı. Bir yandan da çaktırmadan Kuzey'e bakıyordu ve onun çenesindeki seğirmeyi uzaktan bile görebiliyordu. Bunun üzerine şen bir kahkaha attı ve Alex'e bakıp göz kırptı. Alex de ona bakıp gülümsedi ve elini hafifçe Masal'ın beline koydu. Ancak

kesinlikle rahatsız eden ya da Masal'ın kendini kötü hissetmesine neden olan bir hareket değildi. Tamamen zararsızdı fakat Kuzey'in baktığı yerden pek de öyle görünmediği belliydi.

"Çek ellerini kızın üzerinden!" diye kükreyen Kuzey yanlarına geldiğinde, Alex de tam Masal'a muzipçe göz kırpıyordu. Bunu da gören Kuzey'in cinleri iyice tepesine çıkmıştı.

"Sanırım bu kararı hanımefendinin vermesi gerek," dedi Alex ses tonunu bile yükseltmeden. Masal bu adamdaki kendine güvene hayrandı. Ya gerçekten de iyi dövüşüyordu, ya da iyi kaçıyordu. Kuzey'i bu kadar sinirlendirmeye cesaret edebilmesinin başka bir anlamı olamazdı.

"Başlarım hanımefendine! Defol git, Alex!" diyerek Masal'ı bileğinden tuttuğu gibi kendisine çekti ve bu müdahale nedeniyle dengesini kaybeden Masal adamın göğsüne yapıştı. Kuzey derin bir iç çekti. İşte cennet buydu. Masal'ın yumuşacık, yasemin kokulu, minik vücudunun, kendi vücuduna yaslanmasıydı.

"Dediğim gibi, dostum. Masal kalmamı istediği sürece kalacağım." Kuzey'e inat sakin bir sesle konuşan Alex, adamın sinirlerini iyice tepesine çıkarıyordu.

"Bu kadar yeter, Alex! Şimdi ben ve Masal dans edeceğiz," dedikten sonra hızlı adımlarla Masal'ı oradan uzaklaştırdı. Yol boyunca Masal ağzını açıp tek kelime etmemişti ve Alex de peşinden gelmemişti. Bu durum her ne kadar Kuzey'in şüphelenmesine neden olsa da, Masal'a dönüp bakmamayı tercih etti. Anlaşılan Alex sonunda Kuzey'i ciddiye almıştı ya da büyük bir ihtimalle sarışın bir dilberin çekim alanına girmişti. Sonunda pistin diğer ucuna geldiklerinde Masal'ı yüz yüze gelecekleri şekilde çevirdi. Madem Masal Hanım flört etmekten hoşlanıyordu, o zaman Kuzey'le yetinmek zorunda kalacaktı.

"Sana hayran olmayan bir BİS çalışanı kaldı mı? Hani kıyıda köşede, gözden kaçan birileri!" derken sesindeki huysuzluk kendisinin bile irkilmesine neden olmuştu. Ne ara bu kadar huysuz bir adam olup çıkmıştı ki?

"Ben tüm kadroyu bilmiyorum, sen söyle."

Kuzey gözlerini kısıp Masal'a öldürücü bir biçimde baktı. Şu an onu mu, yoksa BİS'teki erkekleri mi öldürse karar vermeye çalışıyor gibiydi. Masal bunun üzerine umursamaz bir tavırla omuz silkince, boynundaki şeritler hareket etti ve bir anlığına Kuzey'e enfes bir manzara sundu.

"Lanet olsun, kadın! Omzunu silkmeyi bırak!" derken sesi resmen dişlerinin arasından çıkmıştı. Masal haince gülümseyerek bu kez yeniden omuz silkti ve adamın gözlerinin giderek koyulaşmasını zevkle izledi. Bu adam sinirliyken daha bir seksi oluyordu sanki. Seksi demişken... Gözlerinin önüne Kuzey'in havuzdaki hali gelince ürperdi ancak libidosunun komutasında ilerleyen duygularına set çekmesi gerektiğini hatırlayıp yeniden sinirli haline geri döndü.

"Ne zaman nefes alacağımı da sana sormamı ister misin, Kuzey?" diyen Masal'ın gözlerinden resmen saçlarının renginde ateşler fışkırıyordu.

"Gerekirse evet!" Kuzey de ondan geri kalmayacak kadar ateş saçan gözlerle yanıt vermişti.

"Sen kim oluyorsun da ben sana hesap veriyorum?"

Masal'ın sert sözlerinden sonra müzik çalmaya başlayınca, Kuzey onu hızla kendine çekti ve bedenlerini birbirine yasladı. Bir elini avucunun içine alırken, diğerini de omzuna koymasını sağladı. Kuzey de boşta kalan elini onun beline yerleştirdi ve aralarından hava bile geçmeyecek şekilde vücutlarını birleştirdi. Masal, Kuzey'in sert vücudunu tüm hücreleriyle hissederken, kollarında erimemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Lanet adam çok güzel kokuyordu, taş gibi sert kasları vardı ve Masal'ın başını döndürecek kadar seksiydi. Hele ki Kuzey'in nefesini boynunda hissedince, neredeyse bayılacak duruma gelmişti.

"Madem flört etmeyi çok seviyorsun, o zaman sadece benimle flört edeceksin." Kuzey'in kısık ve seksi sesi, sıcak nefesiyle birlikte nabzının attığı noktaya değince, Masal gözlerini kapatıp iç çekti. Neredeyse tüm vücudu eriyip pelte kıvamına

gelmişti. Bu adam bu kadar mükemmel olmak zorunda mıydı? Ne vardı sanki azıcık çirkin olsaydı? Mesela gözleri elanın en güzel tonunda olmayabilirdi ya da erkeksi, güçlü yüzünün tam ortasında bir ben olabilirdi. Hatta bu kadar güzel kokmasa bile razıydı Masal ama Kuzey Efendi her yerde olduğu gibi, bir erkek olarak da mükemmeldi. Lanet olsun!

"Kim demiş?" Masal, Kuzey'in ellerinin belinden yukarıya doğru çıkmaya başladığını hissettiğinde sesine gerekli sertliği verememişti. Bir adam okşamayı bile bu kadar güzel mi yapardı yahu! Kuzey'in kısık gülüşü yeniden boynuna değince, Masal artık intikamı falan bir kenara bırakıp, adamın üzerine atlamaya kesin karar vermişti.

"Ben diyorum." Kuzey'in elleri artık Masal'ın sırtının açık kısmına ulaşmıştı. Onun sıcak ellerinin teması Masal'ı kendinden geçirirken, Kuzey insafsızı bu defa açıkta kalan omzuna hafifçe bir öpücük kondurmuştu. Masal bir sebepten ona kızgın olduğunu hatırlıyordu ancak o sebebi tam olarak hatırlayamıyordu.

"Sen kimsin? Beni koruyan ajan mı?" Bu mantıklı cümleler ağzından çıktığında Masal mutluluktan ağlayacaktı. Kuzey'in dokunuşlarıyla katı halden sıvı hale geçen beyni, en azından tamamen işlevini yitirmemiş gibi gözüküyordu.

"Hayır," dedi Kuzey bu defa da boynuna bir öpücük bırakırken. "Ben Kuzey'im. Yalnızca Kuzey," diyerek kafasını kaldırdı ve Masal'ın gözlerinin içine baktı. Masal o an ona açıklamak istedi. Her şeyi bildiğini söylemek ve bu oyunu bitirmek istedi. Yapacaktı da. Tam ona gerçekleri söylemek için ağzını açtığında sözünü bölen birisi olmasaydı.

"Kuzey!"

Buse'nin cırtlak sesi ikisinin arasındaki atmosferi bozduğunda, Kuzey derin bir pişmanlıkla parlayan gözlerini Masal'ın gözlerine dikti ve yanlarına gelen kadına bakmadan, buz gibi bir sesle konuştu.

"Defol git, Buse!"

Masal adamın gözlerine hapsolmuşken, ağzından çıkan kelimeleri duyuyor ancak bir türlü tepki veremiyordu.

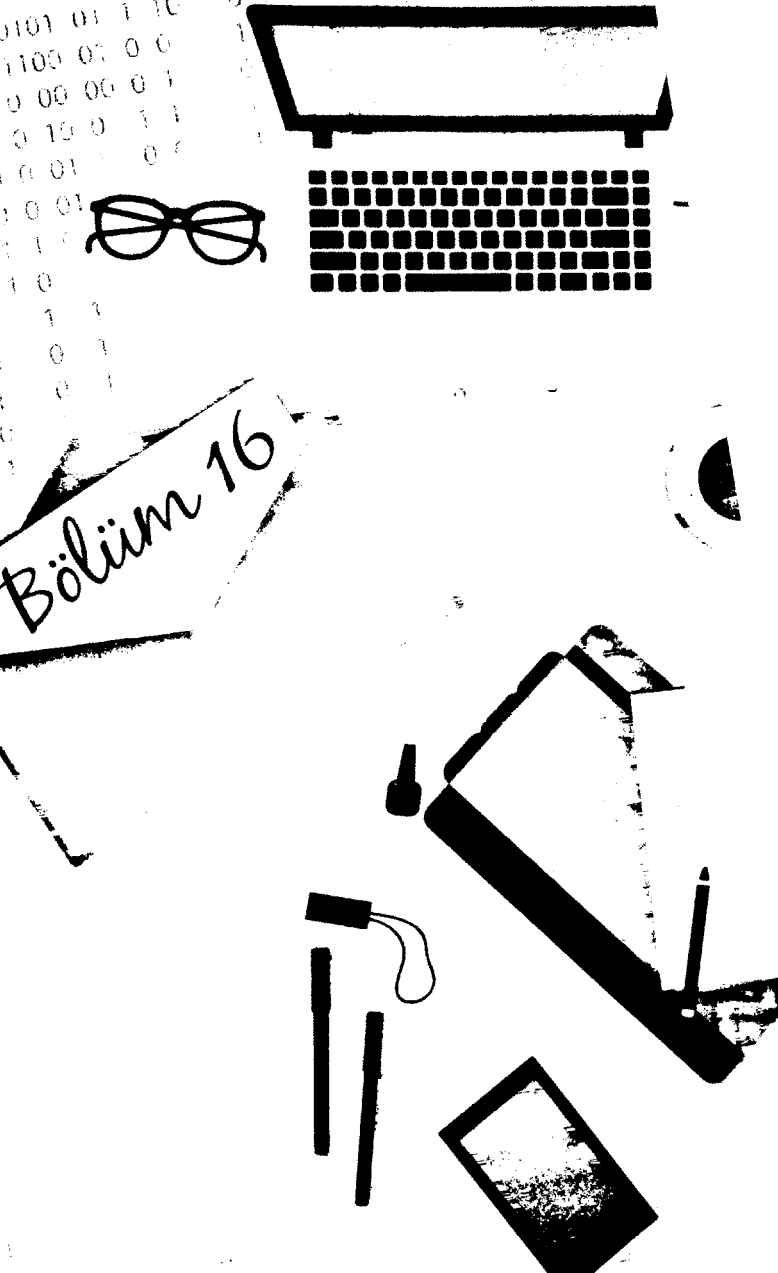
"Ama..." Buse'nin itiraz eden sesi bile, ikisinin gözlerini birbirlerinden ayırmasını sağlayamamıştı.

"Sana defol dedim!"

Kuzey'in bu kez daha yüksek çıkan sesiyle irkilen Buse, bozulmuş bir şekilde yanlarından ayrılırken, Masal hâlâ gözlerini Kuzey'den çekememişti.

"Neden?" diye sordu Masal, Kuzey'in her şeyi itiraf edip bu işe bir son vermesini isteyerek. Beklenti dolu bakışlarını onun yüzünden bir an bile ayırmadan öylece durdu. Kuzey kendisiyle savaşıyor gibiydi.

"Özür dilerim," dedi sonunda ve hafifçe ondan ayrıldı. Ardından yeniden gözlerini Masal'ın gözlerine dikti ve tekrar "Çok özür dilerim," diyerek bu kez tamamen uzaklaştı. Sonra da ardında kalbi kırık bir Masal bırakarak arkasını dönüp kalabalığa karıştı.

Bölüm 16

Kuzey neredeyse Masal'a her şeyi anlatacaktı. Ancak tam konuşacakken Alben ile göz göze geldi. Alben sanki olanları anlamış gibi başını iki yana sallayarak, parti yapılan mekândaki gizli kameraları işaret etti. Kuzey o an ne kadar tehlikeli bir iş yapmaya kalkıştığını fark ederek Masal'dan uzaklaştı. Bütün hareketlerinin izlendiğinden emindi. Bu yüzden eğer ona tüm gerçekleri anlatsaydı, ajanların partiyi basıp Masal'ı uzaklaştırmaya çalışmaları işten bile olmazdı.

Kuzey artık kabullenmişti, Masal'a deli gibi âşıktı ve onu tüm hayatında istiyordu ancak şu an bunun yeri ve zamanı değildi. En kısa zamanda ona olanları anlatacak, gerekirse ayaklarına kapanıp af dileyecekti. Eğer yine de affetmezse, eh, Kuzey de o zaman onu omzuna attığı gibi kaçırırdı. Masal'ı taşırken onun ne kadar sinirli ve sevimli göründüğünü düşünüp gülümsedi. Ardından bara doğru ilerlemeye başladı. Tüm bu farkındalıklardan ve kafasında oluşmaya başlayan planı uygulamaya geçirme arzusundan dolayı daha fazla partide kalmak istemiyordu. Ancak Masal hâlâ partideyken, onu bırakıp gidemezdi. Bu yüzden bar kısmında tek başına oturan Alex'in yanına gitti. Adamın birkaç dişini eline verirse belki biraz daha neşesi yerine gelirdi.

Alex, "Seni bu kadar erken beklemiyordum," derken yine pis pis sırıtıyordu. Kuzey çektiği acıdan ve ona karşı hissettiği sinirden dolayı adamın çenesine bir tane geçirdi. Alex hafifçe sendeleyerek geriye doğru gitti ancak normal bir insan bu yumruğu yeseydi, çoktan yere yığılmış olurdu. Fakat karşısındaki adam yüzündeki gülümsemeden bir gram bile eksiltmeyerek çenesini tuttu.

"Sanırım bunu hak ettim ha?" derken sesinde sanki bu işten fazlasıyla zevk alıyormuş gibi bir tını vardı. Bu adam gerçekten de deliydi. Kuzey, beni akıllısı bulmaz ki zaten diye düşünmekten kendini alamadı. En azından bu delilerden birisi, kızıl saçlara, yeşil gözlere ve seksi bir vücuda sahip diye düşünürken dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Kesinlikle hak ettin, dostum." Kuzey'in de nispeten daha neşeli çıkan sesini duyan Alex bu kez kahkaha attı.

"Seni kıskançlıktan kıvranırken görmeye değerdi." Kuzey bunu duyunca homurdandı ancak dudaklarındaki gülümseme hâlâ sönmemişti. Alex toparlanıp yeniden bara geçerken, Kuzey de hareketlenerek tam onun yanına oturdu.

"Seni barda tek başına yakalayabileceğimi hiç tahmin etmemiştim. Sarışın bir dilberle çoktan odanın yolunu tutmuşsundur diye düşünmüştüm."

Kuzey'in alaycı sesine karşılık, Alex'in mütemadiyen gülen suratı biraz asılmıştı. İşte bu çok ilginçti.

"Bu geceyi es geçmeye karar verdim," dedi neredeyse kızgın bir şekilde. Kuzey bu fırsatı hayatta kaçırmazdı.

"Ne o? Yoksa yaşlanıyor musun, Alex?" Kuzey bunu söyledikten sonra barmenden bir kadeh viski istedi ve yeniden Alex'e döndü. Arkadaşının kaşları biraz daha çatılmıştı.

"Bunu test etmek istersen odamı biliyorsun, Kuzey. Yaşlanıp yaşlanmadığımı sana seve seve gösterebilirim." Alex umursamazca konuşmaya çalışsa da, Kuzey onun rahatsızlığını hissedebiliyordu.

"Tipim değilsin, Alex!" dedi ve arkadaşı kötü kötü bakınca da sırıttı.

"Kapa çeneni, Kuzey!" Alex bunu söyledikten sonra bardağındaki içkiyi bir dikişte bitirdi. Tam barmenden yeni bir bardak isteyecekti ki gözleri bir noktaya takıldı ve kaşlarını çattı. Kuzey de o yöne doğru dönüp bakınca, Alex'in gözlerini Jane'e dikmiş olduğunu gördü. Bu iş gerçekten de ilginçleşmeye başlıyordu.

"Jane'le ne alıp veremediğin var?"

Kuzey'in sorusu üzerine çatık kaşlı yüzünü ona çeviren Alex, "Bir alıp veremediğim yok!" dedi sertçe. Kuzey, Alex'i yaklaşık on senedir tanıyordu ve onu beraber gittikleri operasyonlar dışında hiç bu kadar ciddi görmemişti.

"Peki, o zaman neden kızgınsın ve kızı öldürecekmiş gibi bakıyorsun. Üstelik o bir robot. Seni nasıl kızdırmış olabilir ki?"

Alex, Kuzey'in bu sözleri üzerine sanki yapabilirmiş gibi kaşlarını daha da fazla çattı. "Evet, o bir robot," diyerek ayağa kalktı. "Ve ben biraz önce o robotu öptüm."

Kuzey duyduklarının şokuyla olduğu yerde kalırken, Alex çoktan arkasını dönüp gitmişti. Kuzey tam Alex'in arkasından gidecekken Zack hızla yanına gelip onu engelledi.

"Kuzey, acilen konuşmamız gereken bir konu var."

Kuzey, Zack'in ciddi yüzüne bakınca Alex'le uğraşmayı ertelemeye karar verdi. "Ne oldu?"

"Tüm detayları anlatacağım, dostum. On dakika içinde Masal'la birlikte Thor Odası'nda ol," diyen Zack hızla Kuzey'in yanından ayrıldı. Kuzey, çok ciddi bir durum olmasaydı Zack'in bu kadar paniklemeyeceğini düşünerek kaşlarını çattı ve Masal'ı bulmak için kalabalığa karıştı. Onu üzgün ve kızgın bulacağını düşünüyordu ancak öyle olmamıştı. Aksine, Jane'le kahkahalar atıyordu. Kuzey bu duruma biraz bozulsa da belli etmedi.

"Masal!" dedi kızın dikkatini çekmek için. Masal ona dönüp sanki biraz önce yaşananlar Kuzey'in hayal gücünden başka bir şey değilmiş gibi sakince cevap verdi.

"Efendim, Kuzey."

"On dakika içinde Thor Odası'nda olmamız lazım. Acil bir durum varmış." Kuzey, onun karşı çıkmasını bekleyerek hazırlandı. Ancak Masal tek kelime etmeden kalkıp Jane'i yanağından öptü ve "Şimdi gitmem gerek, kuzum. Seninle yarın görüşürüz," diyerek sakin adımlarla yürümeye başladı. Kuzey

ağzı bir karış açık bir şekilde onun arkasından bakarken, Masal sanki Kuzey yokmuş gibi uzaklaşmaya devam ediyordu.

"Masal'ı bir kere daha üzersen, sana binlerce yıl düşünsen bile hayal edemeyeceğin işkenceler yaparım. Ve inan bana tatlım, bir robotun bu konuda ne kadar yaratıcı olabileceğine hayret edersin."

Kuzey, Jane'in sert ve ürkütücü sesini duyduğunda ona döndü ve o an kadının sanki daha fazla insana benzediğini düşündü. Hatta gözlerinden kıvılcım çıkıyor gibiydi.

"Bu konuyu daha sonra konuşacağız, Jane," dedi ve hızlı adımlarla Masal'ın peşinden koşmaya başladı.

***

Kuzey tek kelime etmeden Masal'ın yanına gelip yürümeye başladı. İkisi de tek kelime etmeden en sonunda Thor Odası'na geldiklerinde, Masal'ın bacakları gerginlikten dolayı sızlamaya başlamıştı. Adam hem taş gibiydi, hem de taş kadar inatçıydı. Lanet herif! Masal onun dans pistinde her şeyi açıklayıp, aşkını ilan etmesini beklemişti ama o öküz herif özür dileyip, ardından seksi kızını dönerek uzaklaşmıştı. Bu arada hâlâ adamın seksi kızını düşünebiliyor olması da, içinde kendini tekmeleme isteği uyandırıyordu.

"Sorun ne, Zack?" Kuzey'in tok sesi odayı doldurunca, Masal onun sesini tüm vücuduyla hissetti.

"Sorun şu ki dostum, siz ikinizin Amerika'ya gitmesi gerekiyor." Kuzey sesli bir şekilde küfrederken, Masal'ın ağzından çıkan sözcük "Neden?" olmuştu.

"Masal'ın şüpheliler listesi ile ilgili araştırmamda ilginç bir bulguya rastladım," derken ekrana Masal'ın profesörünün resmini yansıttı. Masal'ın eski erkek arkadaşının resmi yansıyınca, Kuzey kasıldığını hissetti. Bu adamdan hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

"Sen bize şüpheli listesini verdikten sonra, her birini ayrı ayrı izlemeye aldık ancak yeni elimize ulaşan bilgilere göre bu izleme olayını pek de gizli yapamamışız."

Masal ve Kuzey aynı anda kaşlarını çatıp görüntüye bakınca, Zack birden sırıtmaya başladı. İkili aynı anda daha kızgın bir şekilde ona baktığında sırıtması biraz daha genişlemişti.

"Sen yine neye sırıtıyorsun acaba, Zack?"

Kuzey sertçe çıkışınca Zack daha çok gülümsedi. "Hiç," diyerek yeniden ekrana döndü ve izleme monitörüne takılan görüntüyü aktardı.

Masal bunu görünce sert bir şekilde iç çekti. "Ama bu..." dedi şaşkınca. Kuzey ise daha çok kaşlarını çatmakla meşguldü.

Ekranda bir yazı vardı.

'Masal Kılıç ile derhal konuşmalıyım. Ona söylemem gereken önemli şeyler var.'

Masal, "Ama bu nasıl olur? Neden bana ulaşmak istesin ki? Ben ona mail attım ve cevap bile alamadım," diyerek şaşkınlığını dile getirdi. Kuzey ise bu sırada fazlasıyla huzursuz görünüyordu.

"Bu işi hiç sevmedim," dedi sert bir sesle. Masal ve Zack aynı anda ona döndü.

Zack, "Ben de," diyerek Kuzey'e katıldığını belli etti.

"Sana mail atmamasının ya da seni aramamasının sebebi, muhtemelen dinlendiğini düşünmesidir. Büyük ihtimalle, sana ulaşmaya çalışırsa başının belaya gireceğini ve bunu yapacak insanın da onu takip ettiğini biliyor." Kuzey, Masal'ın biraz önce sorduğu sorulara cevap verirken, sesi yine ajan moduna girmişti. Sert, taviz vermez ve güçlü.

"Peki, o zaman size nasıl bu notu göndermeyi başardı?"

"Biz olduğumuzu nasıl anladığını bilmiyorum ama bu notu çok kısa bir süre içinde izleyici cihazımızın algılamasını sağladı. Ardından da notu yok etti," dedi Zack.

Masal anladığını belirtircesine kafasını salladı ve yakınındaki sandalyeye oturdu.

"Profesör hayatımda tanıdığım en zeki insanlardan birisidir. Bu yüzden hiç şaşırmadım," dedi düşünceli bir şekilde. Kafası tamamen karışmıştı. Anahtarın bitmesi için burada kalıp çalışmak istiyordu ancak bu mesajı görmezden gelemezdi.

"Ne yapacağız?"

Bu sorunun üzerine Zack ve Kuzey birbirlerine baktılar ve Kuzey hafifçe kafasını salladıktan sonra Masal'a döndü.

"Bu konuda seçim senin. Eğer gitmek istemezsen anlarız. Onunla buluşmak için başkasını gönderebiliriz ancak bu durumda bize ne kadar güvenir ve bilgi aktarımı yapar emin değilim."

Kuzey'in ciddi sesi ve gergin yüzü Masal'ın da yüzünün asılmasına neden olmuştu. Neden her şey birden bu kadar karışmıştı ki? O kendi halinde doktorasını yapan, sakar, baş belası, biraz eksantrik bir kızdı. Her şey yanlış koordinatlar almasıyla birden tepetaklak olmuştu. Nasıl olmuştu da Kuzey'in bulunduğu koordinatları nokta atışı ile bulmuştu hâlâ çözememişti. Ayça'dan şüphelenmiyordu, çünkü o en yakın arkadaşıydı ve onu bilerek tehlikeye atmazdı. O halde ne olmuştu? Bu işi bir an önce çözüp normal hayatına dönmek zorundaydı, yoksa yakında kafayı yiyecekti.

"Pekâlâ. Gideceğim. Bu bilgi her ne ise, çok önemli olsa iyi olur."

"Bu durumda sana yolculuğunda Kuzey eşlik edecek ve güvenliğinden sorumlu olacak."

Zack'in söylediklerinden sonra Masal başını kaldırdı ve Kuzey'e baktı. O an Kuzey de ona baktığı için göz göze gelmişlerdi. Masal içinden sıcak bir şeylerin aktığını hissetti ancak onlara inat gözünü kırpmadan "Fark etmez," dedi.

Kuzey ona anlaşılmaz gözlerle bakarken, birden kendini çok yorgun hissetti. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve şu an Kuzey'e

odaklanmak istemiyordu. Çünkü ona odaklanmak Masal'ı kızgınlık, özlem, öfke, aşk gibi uçarı duygulara itiyordu.

"Ne zaman yola çıkacağız?" Bir an önce buradaki işini bitirip odasına gitmek istiyordu.

Zack yeniden elindeki tablete döndü ve en uygun uçuşları buldu. "Profesör Bruno bu akşam bir seminer için Los Angeles'a gidecek. Bu yüzden sizin de direkt oraya uçmanızda fayda var. İlk uçuş ise yarın saat 12:30'da."

"O zamana kadar hazır olurum. Gitmeden önce programı Mert'in bensiz anahtarı ilerletebileceği seviyeye kadar getireceğim. Böylelikle ben yokken o da çalışmayı durdurmamış olacak," diyen Masal yerinden kalktı ve Zack'e baktı. "Başka bir şey var mı?" Masal, çıkan sesin kendisinin olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Bu kadar ciddi ve sert bir şekilde konuşmak normalde onun tarzı değildi ama şu an gerçekten de tepesi atmıştı ve aynı zamanda çok bitkindi. Zack olumsuz anlamda başını salladıktan sonra başıyla selam verip odadan çıktı.

Kuzey, Masal 'Fark etmez,' dediğinde kalbine bir kurşun girmiş gibi hissetmişti. Hem de tam orta yere giren o kurşun, onu milyonlarca küçük parçaya ayırmıştı. Ancak bunu Masal'a belli etmemişti. Şimdi olmazdı. Ama belli edeceği zaman da gelecekti ve o zaman dudakları Masal'ın dudaklarına kapandığında, kalbi yeniden bir bütün olacaktı.

***

"Lanet olsun! İki günlük seyahat için bu valiz biraz fazla değil mi sence de?"

Kuzey, pembenin en cırtlak tonundaki kocaman valize bakarken homurdanıyordu. Masal onun bu haline gülmek istedi ama kendini frenledi. Duygusuz bir şekilde "Bir bayanın ne zaman neye ihtiyacı olacağı hiç belli olmaz. Söylenmeyi kes ve şu valizi taşı artık, Kuzey!" dedi ve kollarını birleştirdi.

Kuzey ona dik dik bakarken Masal arkasını döndü ve havaalanı girişine doğru yürümeye başladı. Kuzey onun bacaklarının

büyük bir kısmını açıkta bırakan parlak şortuna ve neredeyse hiçbir yerini örtmeyen askılı tişörtüne bakıp biraz daha homurdandı. Ardından valizi taksinin bagajından çıkarıp Masal'ın peşine takıldı. Bu defa arabalarından birisini almamışlardı, çünkü dikkat çekmemeleri gerekiyordu. Tabii Masal bembeyaz teni ve kırmızı saçlarıyla ne kadar dikkat çekmiyorsa o kadar dikkat çekmiyorlardı. Kuzey eski düşmanlarını geçmişti, Masal biraz daha böyle yürümeye devam ederse tüm erkek ırkını yeni düşmanları olarak ilan edecekti, çünkü lanet olasıcaların hepsi Masal'a sanki leziz bir tatlıymış gibi bakıyorlardı. Kuzey biraz daha homurdanarak Masal'ın yanına geldi ve elini onun omzuna attı. Masal bunun üzerine Kuzey'e yalnızca dik dik baktı ve hiç sesini çıkarmadı. Ne yani, bir tekme, laf sokma, ne bileyim hafif yaralama girişimi falan da mı yoktu? Onun bu şekilde sakin kalması nedense Kuzey'in ciddi anlamda sinirlerini bozuyordu.

Masal'ın renk vermeyen suratına bakan Kuzey, yavaşça kulağına doğru eğildi ve fısıldadı. "Hadi ama karıcığım! Gören de bizi balayında değil, idama gidiyor zanneder."

Masal tüyleri diken diken olurken yüzünü ifadesiz tutmayı başardı. "Sadece kimliğimizi gizlemek için kâğıt üzerinde karı kocayız, Kuzey. Hemen gevşeme."

Kuzey onun bu cevabı üzerine kısık bir şekilde güldü ve Masal'ın kalbi o an göğüs kafesinden dışarı çıkıp adama yapışmak için ciddi bir çaba sarf etti.

"Yine de balayına çıkan yeni evli bir çiftiz ve bu kadar soğuk durmamız dikkat çekebilir."

Masal bu sözlerin üzerine gözlerini kısıp dikkatlice Kuzey'i süzdü. Kuzey ciddiyetinden bir şey kaybetmeden onun bakışlarına karşılık verdi. Masal en sonunda kafasını sallayıp önüne döndüğünde, Kuzey de ona göstermeden sırıtıyordu.

"Pekâlâ. Bunu yalnızca çok dikkat çekmemek için yapacağım ama sana deli divane âşıkmışım gibi davranmamı bekleme.

Yalnızca normalden biraz daha sıcak davranacağım," dedi Masal huysuzca.

Kuzey bunun üzerine onu kendine daha fazla çekti ve yeniden ona doğru eğilerek dudaklarını kulağının hemen altındaki hassas bölgeye neredeyse dokunacak şekilde yaklaştırdı. "Anlaştık, karıcığım."

Masal, Kuzey'in ılık nefesini hissedip, üstüne bir de onun ağzından karıcığım lafını duyduğunda öldüğünü düşündü. Çünkü onun varlığını o kadar yoğun hissediyordu ki, bu tarz bir yoğunluğu zavallı vücudunun kaldırması mümkün değildi. Evet evet, kesin ölmüştü.

"Ah!"

Masal tam havaalanının kapısından geçerken dirseğinin en hassas noktasını kapıya çarpıp inanılmaz bir acı hissetmeseydi, kendini ölmüş olduğuna inandırmasına ramak kalmıştı. Cidden! Bu dirsek bu kapıya her çarptığında aynı hassas noktaya gelmek zorunda mıydı?

"Canın çok acıdı mı? Getir bir bakayım."

Kuzey endişeli bir şekilde kaşlarını çatıp kolunu tutunca, Masal'ın tüm ağrısı geçmişti. Harika! Adamın o kadar mükemmelliğinin üstüne, bir de tek dokunuşla ağrı kesebilme özelliği de eklenmişti. Sanki yeterince harika değilmiş gibi! Masal'ınki de candı sonuçta! Bu kadar mükemmel, seksi, yakışıklı, ilgili bir erkeğe ne kadar daha karşı koyabilirdi ki? Her ne kadar bir boz ayı kadar inatçı olsa da, yine de adamın çarpıcılığı su götürmez bir gerçekti.

"Beyefendi, kapıdan çekilirseniz biz de geçeceğiz!"

Masal tam Kuzey'i düşünüp erimeye başlamışken, kapıda durdukları için çemkiren adamın sesiyle birden kendine geldi.

Masal, "Bir şeyim yok, Kuzey. Hadi girelim de insanları daha fazla mağdur etmeyelim," dedi ve hızla kontrol noktasına doğru ilerlemeye başladı.

Kuzey çatık kaşlarla Masal'ın arkasından baktıktan sonra, biraz önce tam onun yumuşamaya başladığını hissettiği anda araya giren gereksize döndü ve en korkutucu haliyle, buz gibi bir sesle konuştu. "Adamım! Sen dua et yanımda karım var. Ve yetişmemiz gereken de bir uçak... Yoksa canın bu yaptığından dolayı çok yanacaktı."

Adamın esmer teni, yeryüzüne ilk düşen kar tanesi kadar beyazlarken, Kuzey arkasını dönüp Masal'ın peşinden ilerlemeye başladı.

Bu defa Business Class'da uçuyorlardı ve Masal pencere kenarına, Kuzey ise koridor tarafına oturmuştu.

"Hoş geldiniz, efendim. Ne isterdiniz?"

Kuzey, gelen steward'a* kaşlarını çatmamak için kendini biraz sıkmak zorunda kalmıştı, çünkü bu adam gözlerini dikmiş Masal'a bakıyordu.

"Ben tavuk ızgara ve salata, yanına da beyaz şarap alabilir miyim lütfen?"

Masal adama gülümseyince, Kuzey artık kendini daha fazla tutamayıp homurdandı. "Beyaz şarap olmaz. Onun yerine soda olsun."

Masal bu itirazın üzerine, yüzünde bir gülümseme ile Kuzey'e yaklaştı ve kulağına doğru eğildi. "Sana tecavüz edeceğimden mi korkuyorsun yoksa?"

Kuzey, Masal'ın dudaklarının tenine bu kadar yakın olmasından dolayı yumuşamayabilirdi. Tabii ağzından çıkan sözcükler bu kadar baştan çıkarıcı olmasaydı.

"Bana da en sert içkinizden gönderin," dedi sesindeki boğukluğu saklamadan.

Masal ona haince gülümseyerek üzerine doğru eğilince, Kuzey beklentiyle kasıldı. Şimdi dudakları onun dudaklarıyla buluşsa ve Kuzey, Masal'ı kucağına çekip oturtsa, ardından elleri bacaklarından yukarıya doğru...

* Steward: Erkek hostes.

"İzin verebilir misin?"

Masal'ın sırıtan yüz ifadesine bakakalan Kuzey birden söylenenleri anlayamadı. Ne için izin istiyordu şimdi bu kadın?

"Kuzey? Geçebilir miyim?" diyen Masal ellerini adamın yüzüne doğru sallamaya başlamıştı. Nereye geçmek istiyordu ki? Kuzey anlamaz gözlerle bakmaya devam edince Masal ona doğru eğildi ve gözlerini kocaman açıp kısık sesle konuştu. "Tuvalete gitmem lazım."

Kuzey duyduklarını kavradığında kaşlarını çattı ve hızla yerinden kalktı. Masal'ın büyüsüne o kadar kapılmıştı ki, onun söylediklerini anlamakta fazlasıyla zorlanmıştı. Bu kadın Kuzey'in tüm vücut fonksiyonlarına ciddi anlamda zarar veriyordu. Masal sırıtarak yanından geçerken, Kuzey de sinirle ensesini ovuşturdu ve onun arkasından kalçalarını süzdü. O muhteşem kalçalar lavaboya girip gözden kaybolduğunda derin bir nefes alıp yerine oturdu. Bu kadına en kısa zamanda sahip olamazsa kafayı yiyecekti!

Kuzey, Masal'ı beklerken rahatsızca yerinde kıpırdanmaya başladı ve birden sağ çaprazında bir hareketlilik olduğunu hissetti. Tam oraya doğru dönecekken, siparişlerini alan steward servis için geldi ve Kuzey'in koltuğunun sağ çaprazındaki adam hızla yerinden kalkarak adamı tuttuğu gibi bir silahı şakağına dayadı.

"Kimse kıpırdamasın!" diye bağırınca, ekonomi sınıfındaki bayan yolculardan birisi çığlık attı. Kuzey ise adamı dikkatle inceleyip açığını kolluyordu.

"Bu uçak Los Angeles'a değil, Boston'a gidecek!" diye bağırdı adam. *Bir bu eksikti!* diye düşündü Kuzey. Bir kere olsun şu uçak yolculuğu aksiyonsuz geçemez miydi? En son uçakta kızıl bela kafasına valizleri indirmişti ve şimdi de bu salak herif uçağı kaçırıyordu. Mükemmel! Üstüne bir de Masal tam da lavaboya gidecek zamanı bulmuştu. O geri gelmeden bu işi halletse fena olmayacaktı. Kuzey derin bir nefes aldı ve adama bakarak konuşmaya başladı.

"Bu işten vazgeçmelisin bence," dedi sakin bir şekilde. Adam mavi gözlerini sinirle ona çevirdi ve steward'ın boğazını daha sıkı tutarken, silahı doğrultup kurşunu sürdü. Kuzey kılını bile kıpırdatmadan adama bakmaya devam ediyordu.

"Sana fikrini sormadım, lanet olası!" Adamın kızgın sesi tüm uçakta yeniden bir panik dalgasının oluşmasına neden olmuştu. İnsanlar korku dolu gözlerle bir Kuzey'e, bir korsana bakıyorlardı.

Kuzey yavaşça ayağa kalkmaya başlayınca, adam "Sakın yerinden kıpırdama, yoksa uçaktaki ilk ölü adam sen olursun!" diye bağırarak silahı ona doğrulttu. Kuzey ellerini havaya kaldırarak yavaşça hareket etmeye devam etti.

"Sakin ol, adamım." Kuzey kısık sesle ve sakinleştirici bir tonda konuşuyordu. Fakat adam silahı yeniden steward'ın kafasına dayayınca durmak zorunda kaldı.

"Bir kılını bile kıpırdatırsan adam ölür."

Korsan pis pis sırıtırken Kuzey'in kaşları çatılmıştı. Adamın şakası yoktu. Hava korsanları genelde ya terörist saldırı yapmak için uçağı kaçırırlardı, ya da psikolojik sorunları olduğu için bu işe girişirlerdi. Anlaşılan bu adam ikinci gruba giriyordu.

"Tamam. Kıpırdamıyorum," dedi yeniden sakin bir sesle. Adamı konuşturarak zaman kazanmayı deneyecekti. "Neden Boston'a gitmek istiyorsun?"

Kuzey'in bu sorusu üzerine adam ona yeniden sinirle baktı. "Benim bugün Boston'da olmam gerekiyor ama bu lanet şirketin Boston'a ilk uçağı yarın!"

"Neden bugün orada olman gerekiyor peki?" Adam kafası karışmış gibi ona bakınca, Kuzey onun silahı hafifçe gevşettiğini gördü ve tam harekete geçmek üzereyken gözüne uçan bir cisim takıldı. Üstelik bu cisim kırmızıydı!

"Lanet olsun!" Kuzey, Masal'ın uçarak adamın üzerine atladığını gördüğü an neredeyse kalp krizi geçirecekti. Deli kadın küçücük vücuduyla kocaman adama nasıl bir zarar vermeyi

düşünüyordu acaba? O da hızla adamın üzerine atlayıp, silahı elinden kaptığı gibi uzağa fırlattı ve steward'ın kurtulmasını sağladı. Ardından Masal'a döndüğünde, onun adamın sırtına yapışmış bir şekilde bir yandan saçlarını çektiğini, bir yandan da boynunu ısırdığını gördü. Bir koala gibi adama yapışmış, bacaklarını da beline sarmıştı. Bu haliyle o kadar komik görünüyordu ki, Kuzey şu an onun hayatından bu kadar endişeli olmasaydı kahkahalarla gülerdi. Ama önce Masal'ı kurtarması gerekiyordu. Yani daha doğrusu korsam kurtarması gerekiyordu, çünkü Masal tırnaklarıyla yüzünü tırmalarken adam can havliyle çığlık atıyordu. Lanet olsun, bu kadın gerçekten ateşliydi!

Kuzey dikkatli bir şekilde yaklaşıp Masal'ı onun üzerinden çektiğinde, arka sıralardan siyahî bir adam hızla korsanın üzerine atladı ve yüzünü yere dayayarak kolunu geriye kıvırdı.

"Sakin olun, ben polisim. Korsan etkisiz hale getirildi," diye bağırarak insanların bir nebze rahatlamalarını sağladı.

"Seni lanet olasıca pislik herif! Sen ne hakla benim Kuzey'ime silah doğrultursun? Ben onunla uğraşırken neler çektim biliyor musun? Adam taş gibi ama taştan daha inatçı, kahretsin!" Masal, Kuzey'in kucağında ileriye doğru atılmış bir şekilde adama ulaşmaya çalışırken, bir yandan da bağırıyordu.

Kuzey duydukları karşısında şoka girerken, kalbi de sevinçle atmaya başlamıştı. Masal ona 'BENİM KUZEY'İM' demişti. Kuzey bir milyon defa düşünse, yine de bir aitlik ekinin onu bu kadar mutlu edeceğini hayal edemezdi. Kucağında duran ve enfes vücuduyla ona yaslanmış olan Masal'a bakan Kuzey, içinden bir şeylerin taştığını hissedebiliyordu. Şu an Masal'ı öpmek istiyordu, ona sarılmak ve kokusunu içine çekmek istiyordu. Lanet olsun, bu kadını deli gibi seviyordu!

Kuzey kalbinden sel olup akan duygularla doluyken, onlara şaşkınlıkla bakan insanları gördü ve hızla Masal'ı hostes kabinine çekti.

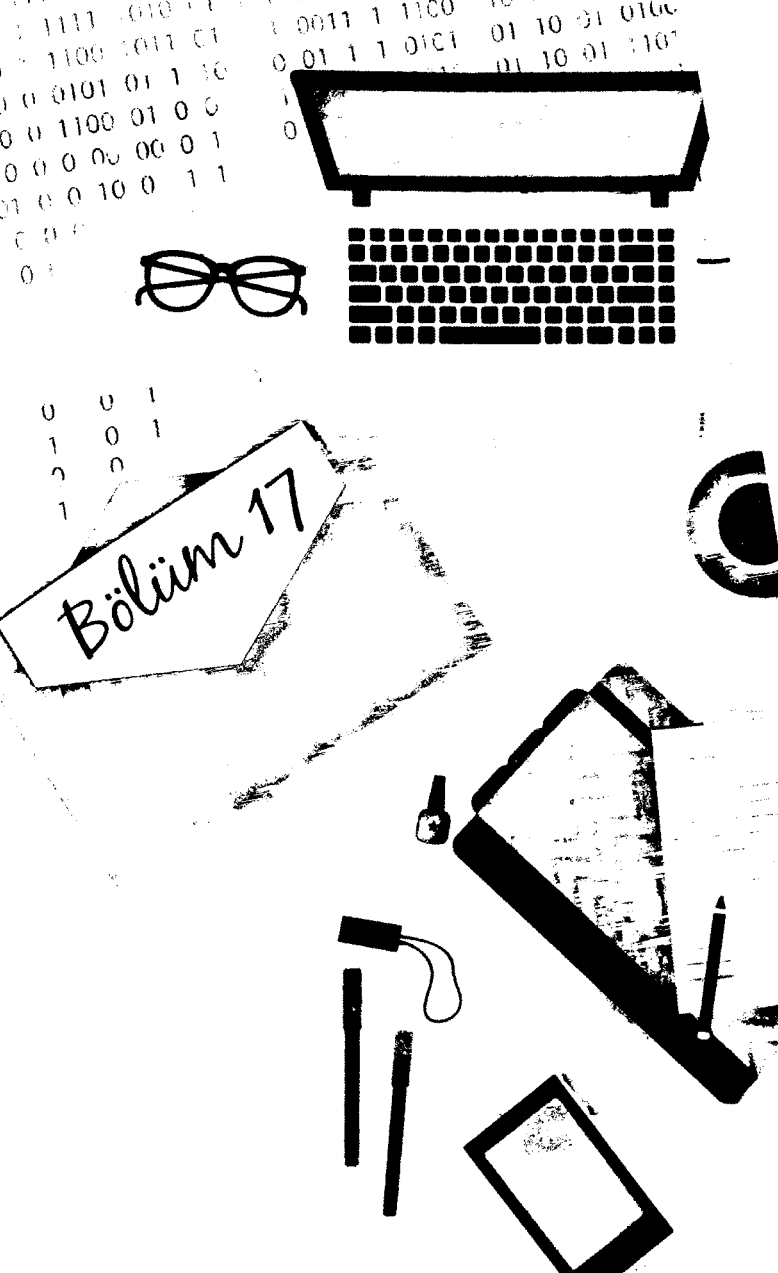
"Biz çıkana kadar kimse buraya girmesin!" diye kükredikten sonra kapıyı kapattı ve Masal'ı kapıya dayayıp vücutlarını

birleştirdi. Ardından Masal'ın gözlerinin içine, kalbindeki tüm sevgiyle baktı.

"Sen benim Masal'ımsın. *Kuzey Masalı*'sın. Benimsin, Masal! Bunu aklına, kalbine, tüm hücrelerine yaz. Seni ömrümün sonuna kadar bırakmayacağım. Benden kaçsan bile başına bela olacağım ve nereye gidersen git hep senin yanında olacağım. Hani demiştin ya, Amerika'ya gidip bir daha dönmeyeceğim diye... Eğer dönmemekte kararlıysan, o zaman ben de Amerika'ya gelirim. Arkamda neyi ya da kimi bıraktığım umurumda değil. Benim ailem yok ve artık sen benim ailemsin. Seni öylesine seviyorum ki, canım acıyor, dengemi kaybediyorum ve sensiz nefes alamıyorum. Ben sana âşığım, Masal. Lütfen sen de bana âşık ol."

Masal kocaman gözlerle Kuzey'e bakarken kalbinden akan mutluluk o kadar fazlaydı ki, gözlerinden taşmaya başlamıştı. Kuzey onun gözyaşlarına hafifçe dokunduktan sonra Masal'a doğru eğilip dudaklarına yaklaştı.

"Senin gözyaşlarına kıyamam ben. Ağlama sevgilim," dedikten sonra dudaklarını Masal'ın dudaklarına kapattı. Yani cennetine.

Bölüm 17

Kuzey'in dudakları Masal'ın dudakları üzerinde, dünya var olduğundan beri yapılan en güzel dansı yapıyordu. Onu öpüyordu. Onu öylesine kana kana öpüyordu ki, dudakları kalbine dokunuyordu. İlk önce bir ihtiyaçla başlayan öpücük şimdi daha da ateşlenmişti ve Masal'ın eriyip, yanıp kül olmasına neden olacak gibi görünüyordu. Masal kısık bir inleme eşliğinde ellerini kaldırdı ve Kuzey'in başının arkasında birleştirdi. Bir yandan yumuşacık saçlarını okşarken, bir yandan da onu daha fazla istediğini gösterircesine kendine bastırıyordu.

Kuzey, Masal'ın bu hareketi karşısında bacaklarından tutup kaldırdı ve Masal da bacaklarını onun beline sardı. Vücutlarının merkezleri birleşmişken ve o da en az Masal kadar alev almışken, Kuzey kendini yavaşça çekti ve alnını Masal'ın alnına dayayıp gözlerinin içine baktı. Adamın gözleri o kadar koyu gözüküyordu ki, Masal onların içinde kaybolmak istedi. Ama Masal onun gözlerinin içinde kaybolamazdı, çünkü orası kendini en güvende hissettiği yerdi. Kuzey, Masal'ın evi gibiydi.

"Seni o kadar çok istiyorum ki, canım yanıyor."

Kuzey'in boğuk sesi ve nefes nefese konuşması Masal'ın neredeyse arzudan bayılmasına neden olacaktı.

"Seni o kadar çok istiyorum ki, kor alevlerde yanıyorum."

Masal'ın cevabını duyan Kuzey'in gözleri artık dipsiz birer kuyuya dönüşürken, Masal bacaklarıyla ona daha sıkı sarılıp yeniden dudaklarının buluşmasını sağladı. Bu defa yavaşlardı. Tadını çıkarırcasına dokunuyordu dudakları birbirine. Kuzey, taparcasına öpüyordu Masal'ın dudaklarını. Masal ise, senelerce susuz kalmış gibi kana kana içiyordu Kuzey'i. Masal, onun alt dudağını ısırdığında, Kuzey hiç de kısık olmayan bir inleme ile yeniden ondan ayrıldı.

"Sabrımı çok zorluyorsun, kızıl kraliçem. Sana neden hemen şurada sahip olmamam gerektiğini hatırlamam giderek zorlaşıyor."

Masal bu sözlerin üzerine ürperirken, Kuzey'le aynı şeyi düşünüyordu. O da bu sebepleri hatırlamak bir yana, bir sebebin varlığından bile şüpheye düşecek duruma gelmişti.

"Gerçekten de, neydi o sebepler?"

Masal'ın sorusu üzerine Kuzey kısık sesle güldü ve Masal'ın burnuna küçük bir öpücük kondurdu.

"Çünkü sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun."

Masal bu cevap karşısında şaşırmıştı. Çünkü Kuzey'in, uçakta olduklarından dolayı bunu yapamayacaklarını söyleyeceğini düşünmüştü. Ama o, Masal'ı tam kalbinden vuran sözcükleri bulmayı yine başarmış ve sanki mümkünmüş gibi, Masal'm ona daha büyük bir aşkla bağlanmasını sağlamıştı. Kocaman gülümseyerek Kuzey'e sarıldı ve adamın boynuna bir öpücük kondurdu.

"Bu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama her zaman kalbime dokunmayı başarıyorsun." Masal dudaklarını onun boynundan çekmeden konuşmuştu ve her kelimesinden sonra Kuzey'in ürperdiğini hissetmişti. Kuzey gibi bir adamın, güçlü, gururlu, yakışıklı, sert ve seksi bir adamın onun karşısında erimesi, Masal'ın kalbinin deli gibi atmasına neden oluyordu.

"Daha önce hiçbir kadının kalbine dokunmak istemedim. Bu yüzden ben de nasıl yaptığımı bilmiyorum ama bu seninleyken çok doğal geliyor. Sanki hep olması gerektiği gibi. Sanki ruhum senin ruhunu ta en başından, her şeyin başlangıcından beri tanıyor gibi."

Masal hayatı boyunca duyduğu en romantik kelimelerin, hayatı boyunca gördüğü en inatçı ve aksi adamın ağzından dökülüyor olmasından dolayı gülümsedi. Hafifçe geri çekilerek yeniden onun gözlerinin içine baktı. Kuzey de ona bakıyordu

ancak birden kaşları çatıldı. Masal dudaklarını düşürüp inlememek için kendini zor tuttu. Yine ne olmuştu, lanet olsun!

"Yanılmıyorsam biraz önce sana ilanı aşk yaptım ben."

Masal bu cümleleri duyunca rahatladı. Birden Kuzey'in son on beş dakikadır olanların hepsinin bir şaka olduğunu söylemesinden korkmuştu.

"Evet, yaptın," dedi sırıtarak.

Kuzey onun sırıttığını görünce kaşlarını daha da çok çattı. "Ama sen henüz cevap vermedin," dedi huzursuzca.

Masal ise Kuzey'in bu sevimli haline daha da çok sırıttı. Birazcık onunla oynasa ne olurdu ki? "Sen bana bir soru sormadın ki cevabını istiyorsun."

Masal gözlerindeki ışıltılarla ona bakmaya devam ederken, Kuzey iyice suratını astı. "Ama genelde böyle durumlarda, adam kıza onu sevdiğini söyler, kız da adamın boynuna atlayıp ağlayarak aşkına karşılık verir, değil mi?"

Masal, Kuzey'in ciddiyetle anlattığı bu durumu o kadar tatlı bulmuştu ki, kahkaha atmadan duramadı. "Sen çok fazla Türk filmi izliyorsun galiba!" dedi Masal sesindeki eğlence tınısına aldırmadan.

Kuzey biraz daha homurdandı. "İlla ki beni süründüreceksin, değil mi?" dedi sonunda daha anlaşılır bir sesle.

Masal memnuniyetle başını sallarken, Kuzey de derin bir nefes aldı.

"En sonunda o sözleri söylediğini duyacağım." Kuzey konuşurken Masal'ın gözlerinin içine bakmıştı ve gözleri, ağzından çıkan sözlerin birer yemini gibiydi.

Masal, Kuzey'in o sözcükleri duyana kadar her şeyi yapacağını biliyordu ve bunun her anından zevk almaya kararlıydı. "Bakalım ne kadar dayanabileceksin, Kuzey Bey?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Kuzey ise çapkın bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Aslında o cümlenin doğru hali şöyle olmalıydı, sevgilim. *Bakalım*

sen ne kadar dayanabileceksin, Masal Hanım?" Kuzey bunları söylerken dudaklarını tam Masal'ın dudaklarının üstüne getirmişti ve ağzından çıkan her sözcük Masal'a bir işkence gibiydi. Dudaklarına hafifçe dokunan dudakları, ılık nefesi ve erkeksi kokusu, Masal'ın yeniden pelte kıvamına gelmesine yetmişti de artmıştı bile. Ardından güçlü ellerini Masal'ın yanağından aşağıya kaydırmaya başladı. Dokunduğu her nokta alev alev yanarken, Masal artık nefes almayı bile unutacak duruma gelmişti. Diğer eli de çıplak bacaklarından yukarıya doğru çıkıyordu. Masal inleyerek gözlerini kapadı.

"Gözlerini aç, bebeğim." Kuzey'in seksi sesi Masal için bırakması zor bir uyuşturucu gibiydi. Gözlerini açıp onun yakışıklı yüzüne odaklandığında artık adam ne istese yapacak hale gelmişti. "Söyle, hayatım." Masal, Kuzey'in ondan ne söylemesini istediğini bile hatırlamıyordu.

"Ne söyleyeyim?" Masal'ın kendinden geçmiş sesi karşısında yeniden gülümseyen Kuzey, ona çoktan öldürücü darbeyi vurmuştu. Lanet olası bir adamın bu kadar güzel gülümsemesi günah olmalıydı.

"Bana âşık olduğunu söyle," dedi kısık ama Masal'ın ruhunu okşayan bir sesle. Masal tam ağzını açıp ona âşık olduğunu söyleyeceği sırada, arkasındaki kapı sallanmaya başladı.

"Affedersiniz! Uçağın güvenliği için artık oradan çıkmanız gerekiyor."

Arkadan gelen sarsıntı ve hostesin sesi Masal'ın birden kendine gelmesini sağlamıştı. Kahretsin! Neredeyse Kuzey'e aşkını ilan edecekti. Bu seksi pislik Masal'ı resmen kendinden geçirmiş ve ağzından laf almaya çalışmıştı. Masal hızla toparlanıp onun kucağından inerken, Kuzey sanki gözleriyle kapının arkasından hostesi öldürmeye çalışıyormuş gibiydi. Bu haliyle o kadar tapılası görünüyordu ki, Masal onun çenesine bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı. Kuzey bunun üzerine gözlerini Masal'a çevirip kısa süreliğine kapadı.

"Çok az kalmıştı."

Masal sırıtırken Kuzey de yavaşça ondan uzaklaştı ve sanki kendini sakinleştirmeye çalışır gibi derin nefesler alıp vermeye başladı.

"Bir dahaki sefere, koca adam," diyerek sırıtmaya devam etti Masal. O da biliyordu ki, Kuzey'in baştan çıkarmaları karşısında dökülmesi an meselesiydi ancak yine de dayanabildiği kadar dayanacaktı. Kuzey'i bu şekilde peşinden koşarken görmek hoşuna gidiyordu. Kuzey gözlerini açıp biraz daha normale dönmüş halde Masal'a dik dik baktı.

"Çok yakında, bebeğim. Çok yakında o sözleri senin ağzından duyacağım."

Masal, Kuzey'e yaklaştı ve parmak uçlarında yükselip ellerini omuzlarına koyarken gözlerinin içine baktı. "O zaman sana bol şans, yakışıklım," diyerek göz kırptı ve gülümseyerek ondan bir çırpıda uzaklaştı. Kapıyı açıp çıkarken arkadan Kuzey'in "Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol!" dediğini duyunca yüzündeki gülümseme biraz daha arttı.

Kabinden çıktıklarında, Masal tüm yolcuların merakla onlara baktığını gördü ve kızarmasına engel olamadı. Ardından Kuzey'de çıkıp hepsine birden ölümcül bakışlar atınca, herkes önüne dönmek zorunda kaldı. Masal yeniden *İşte benim Kuzey'im,* diye düşündü. Dün gece olanlardan sonra, Kuzey'in asla ona doğruları söylemeyeceğini düşünmüştü ama şimdi adam duygularını o kadar güzel bir şekilde ifade etmişti ki, Masal şimdiye dek hiç olmadığı kadar mutlu olmuştu.

Yerine geçip otururken, Kuzey'in biraz önce korsanı etkisiz hale getiren polisle konuştuğunu gördü. Adam her yerde otoritesini konuşturuyordu ve her hareketiyle gücünü belli ediyordu. Masal, şapşal âşıklar gibi gözlerini ona dikip iç çekmek istiyordu ancak kendini tuttu. Ne de olsa onu birazcık peşinden koşturmaya karar vermişti. Kuzey en sonunda yanına geldiğinde, Masal parladığından habersiz bir şekilde ona gülümsedi.

"Ne olmuş?" derken meraklı gözüküyordu.

"Biraz önceki polis memuru, yani Gabe, adamı kontrol altına alıp kelepçelemiş ve Los Angeles'a indiğimizde polislere kendi eliyle teslim edecekmiş. L.A. Polis Teşkilatına uçak telsizinden haber verilmiş," diyerek durumu özetledi. Masal anladığını belirtircesine kafasını salladı ve önüne döndü.

"Neden Buse'yle yattığını düşünmemi istedin?"

Kuzey, Masal'ın bu sorusu üzerine hayretle ona döndü. "Yatmadığımı nereden biliyorsun?" deyince Masal'ın yüzünden bir bir acı dalgası geçti.

"Jane seni Zack ile konuşurken duymuş. Eminim biliyorsundur ama bir robot normal bir insandan çok daha iyi duyuyormuş," derken yüzündeki acı sesine de yansımıştı ve onun bu hali Kuzey'in kalbini ağrıtmıştı. O an kendi kendine söz verdi. Masal'ı bir daha asla kırmayacaktı. Ne olursa olsun!

"Bay M senden uzak durmam gerektiğini söyledi. Yoksa beni görevden alacaklardı ve seni başka bir ajanın korumasına vereceklerdi. Buna izin veremezdim." Kuzey konuşurken yine kaşlarını çatmıştı ve sesi kızgın çıkıyordu. "Başka bir ajanın, değil senin koruman olması, sana dönüp bakması bile beni çıldırtıyor, anlıyor musun?"

Masal, Kuzey'in onu sahiplenmesiyle mest olmuştu ancak yine de önce her şeyi anlamalı ve Kuzey'e anlatmalıydı. "Peki, neden Buse? Bunun canımı ne kadar acıtacağını düşünmedin mi?" Artık Masal'ın sesi de kızgın çıkmaya başlamıştı.

"Elimin altında o vardı çünkü ve sen daha önceden biliyordun. Başkası olsa inanmayabilirdin ve ben senin şüphelenmeni istemedim. BİS'te sürekli gözetim altındaydık. Şu anda bile üzerimizde bir dinleyici olması gerekiyor ama Zack sağ olsun, bizi dinleyenler sıradan bir uçak yolculuğuyla kafa şişiriyorlar." Kuzey bunları söylerken tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. Masal da şaşkın gözlerle ona bakarken gülümsemekten kendini alamadı.

"Kuzey," dedi ciddi bir sesle. "Bir daha beni kendinden uzaklaştırmak istediğinde, sadece gel ve bana bir daha beni görmek istemediğini söyle. Bir daha asla yoluna çıkmam."

"Ama ben, senin benim yolumdan hiç ayrılmanı istemiyorum ki." Masal, Kuzey'in bu içten cevabına karşılık yeniden gülümsedi.

"Ne demek istediğimi anladın, Kuzey Efendi. Bana laf oyunları yapma!" dedi yapmacık bir sinirle. Kuzey ise biraz daha neşeli bir şekilde gülümseyerek, yeniden Masal'ın burnunun ucunu öptü. Nedendi bilmiyordu ama Kuzey'in bu hareketi Masal'a çok romantik geliyordu.

"Neden hep burnumu öpüyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı.

Kuzey önce bu soruyu görmezden gelmeye karar vermiş gibi önündeki gazetelerden birine uzandı. Ancak Masal kolundan dürtünce, nefes vererek ona döndü.

"Evet?" dedi Masal ve tek kaşını kaldırmaya çalıştı ama yine başaramadı. Lanet olsun!

"Pekâlâ. Söyleyeceğim ama gülmek yok." Masal merakla başını sallarken, Kuzey yeniden gazeteye gözlerini dikti ve konuşmaya başladı. "Çünkü burnunun hemen yanında kalp şeklinde bir çil var ve ben orayı öperken sanki senin kalbini öpüyormuşum gibi hissediyorum." Kuzey bunları söylerken hiç Masal'a bakmamıştı ama eğer baksaydı, ona sevgiyle ve şaşkınlıkla gülümseyen bir kadın görürdü.

"Burnumun üzerindeki bu çili ne zaman fark ettin peki?"

Kuzey hiç kafasını çevirmeden gazetede bir sonraki sayfaya geçti ve sustu. Anlaşılan biraz daha dürtüklenmeye ihtiyacı vardı ve Masal bunu seve seve yapacaktı. Yaptı da. Kuzey sonunda pes edip yeniden cevap vermek zorunda kaldı.

"Seninle ilk tanıştığımız sıralarda," dedi. Sesi homurdanmaya çok yakında ama tam olarak homurdanmıyordu.

Masal, ağzı resmen kulaklarına varırken Kuzey'e yaklaştı ve yanağından hafifçe öptü. "Kuzey," dedi ardından sessizce. Adam ona dönünce de parmağıyla gazeteyi işaret etti. "Gazeteyi ters tutuyorsun, bebeğim," diyerek kıkırdamaya başladı.

Kuzey şaşkın gözlerle önce Masal'a, ardından gazeteye baktı. Lanet olasıca gerçekten de tersti. Gazeteyi sinirle yerine koydu ve geriye yaslanıp Masal'a ters ters baktı. Ama Masal bu bakışlarla susmak yerine daha da fazla gülmeye başlayınca, Kuzey hızla ona yaklaştı ve dudaklarına kapandı. Masal biraz önce neye güldüğünü çoktan unutmuştu. Hatta Kuzey geri çekilirken ayrılmamak için öne doğru daha fazla eğildi ancak ne yazık ki başarılı olamamıştı.

"Sesini kesmenin en kısa yolunun bu olduğunu düşündüm," dedi Kuzey haince sırıtırken.

Masal ise nasıl biraz daha öpüşürüm kısmında kalmış, planlar yapıyordu. Ardından Kuzey'den uzaklaşınca kendine gelen beyni, onun söylediklerini algıladı ve kaşlarını çatıp kollarını kavuşturdu.

"Ama bu hiç adil değil!"

"Neymiş o adil olmayan?"

Masal, Kuzey'e doğru eğilerek sanki sır verecekmiş gibi gizemli bir şekilde ona baktı. "Öpücüğün ne zaman biteceğine senin karar vermen."

"Öpücüğü bitirmeye ben karar vermiyorum, bebeğim. Eğer o öpücüğü orada bitirmeseydim, tüm uçak nasıl seviştiğimize şahit olacaktı. Yani hepsi senin için."

Kuzey'in cevabını duyan Masal kıpkırmızı olurken, hain Kuzey de yine pis pis sırıtmaya başlamıştı. Masal küçük elleriyle onun geniş omuzlarına bir tane geçirdiğinde, Kuzey'in sırıtışı artık durdurulamaz bir hale geldi.

"Kremalı çilek moduna geçmeni seviyorum," diyerek göz kırpan Kuzey'i gören Masal'ın bir süre daha kremalı çilek modunda kalacağı da böylelikle garantilenmiş oldu.

"Geri döndüğümüzde Bay X-Men ile görüşmek istiyorum," dedi Masal hem biraz konuyu dağıtmak, hem de aklındakileri onunla konuşmak için. Kuzey kaşlarını çatıp ona bakınca, Masal da aynı şekilde karşılık verdi.

"Hiç kaşlarını çatma bana. O adamla konuşup, derdinin ne olduğunu anlamam gerek," diyerek taviz vermeyeceğini gösterircesine ellerini kaldırdı. Onu vazgeçiremeyeceğini anlayan Kuzey bıkkın bir şekilde başını iki yana salladı.

"Benim endişelendiğim şey, Bay M'nin sağlığı." Masal duydukları karşısında kızgınlıkla kaşlarını çatıp ardından yanaklarını şişirince, Kuzey bu defa kahkahasını tutamadı. "Güzelim, seninle uğraşmayı gerçekten çok seviyorum," dediğinde Masal da ona gülümsemeye başlamıştı. Ardından yeniden ciddileşti.

"Sana söylemem gereken bir şey var, Kuzey." Masal'ın ses tonunu duyan Kuzey, kalbinin sıkıştığını hissetti. Biraz sonra duyacağı şeylerin hoşuna gitmeyeceğinden emindi. "Birileri seni öldürmek istiyor." Kuzey nefesini tutmuş beklerken, Masal'ın söylediklerini duyunca bir nebze rahatladı.

"Bunu zaten biliyoruz," dedi sakince. Ancak Masal hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Bilmediğin şey, bilgisayarım yandığında ekranda gördüğüm mesaj," diyerek devam etti. Kuzey hiç ses çıkarmadan gözlerini ona dikip beklerken, Masal başını öne eğdi. "Ekranda, *'Kuzey'i kurtarmayı başaramayacaksın!'* yazıyordu. Ben... Ben o mesajı görünce çok korktum ve beni araştırmanın dışına itersin diye sana söylemek istemedim." Masal'ın pişman ve endişeli sesi Kuzey'in içinin kızgınlıkla dolmasına neden olmuştu. Kendisi olsa sıkıntı değildi ama o lanet insanların Masal'ı üzdüklerini bilmek Kuzey'i mahvediyordu. Usulca aralarındaki kolluğu kaldırdı ve Masal'ı kucaklayarak başını kendi omzuna yasladı. Bu sırada o da kollarını Kuzey'e sarmıştı.

"Kendim için olmasa bile, senin için yaşayacağım, Masal. Seni yeni buldum ve bu kadar erken veda etmeye hiç niyetim yok," dedi ciddi bir sesle.

Masal ona daha fazla sokulurken mırıldandı. "Söz mü?"

"Söz," dedi Kuzey tüm kalbiyle.

Masal onun kokusunu doya doya içine çekerken, bir yandan da içinde bir savaş yaşıyordu. Bellekten Kuzey'e bahsetmek istiyordu ancak bir yandan da onun ters tepki verip, anahtarı yazmasına engel olmasından korkuyordu. Masal o anahtarı bir an önce bitirip, çantanın içinde ne olduğunu bulmak istiyordu, çünkü Kuzey'i öldürmek isteyen her kimse, onu yakalamak için tek şansları bu olabilirdi. Kuzey onun huzursuzluğunu anlamış gibi hafifçe kendinden uzaklaştırdı ve araştıran gözlerini Masal'ın yüzünde gezdirmeye başladı.

"Bir sorun mu var?" derken sesi kuşkucu çıkıyordu.

Masal da ona baktı ve artık ne olacaksa olsun diye düşündü.

"Evet, bir sorun daha var," dedi ve o gün şirketten çıktıklarında adamın birisinin ona yaklaştığından başlayarak tüm olanları tek tek anlattı. En sonunda sustuğunda, Kuzey'in çenesinde bir kasın attığını görüp hafifçe tırstı. Acaba anlatmasa mıydı?

"Ve sen bundan bana şimdi mi bahsediyorsun?" diye kükrediğinde, Masal yanlış karar verdiğinden yüzde yüz emindi. Kesin Kuzey onu uçaktan aşağıya paraşütsüz olarak atacaktı.

"Şey..." Masal hayatında ilk defa söyleyecek söz bulamazken, Kuzey hâlâ sinirle ona bakmaya devam ediyordu.

"Ne Masal? Ne?"

Masal korkuyla yutkunup biraz daha koltuğuna sinerken, Kuzey yumruklayacak yer arıyormuş gibi gözüküyordu.

"Bir sorun mu var, hanımefendi?" Biraz önce siparişleri alırken gözlerini dikip Masal'a bakan steward, bu kez kaşlarını çatarak ikiliye bakıyordu. Masal bir dejavu hissi yaşarken, Kuzey aynı sinirle adama dönüp, "Bir sorun yok!" diye bağırdı. Adam inatla gözlerini Masal'dan ayırmıyordu. Masal onun bu cesaretine hayran kalmıştı. Üstelik biraz önce silahlı bir saldırıdan çıkmış gibi bir hali de yoktu. Etkileyici. Kuzey sanki içinden geçirdiklerini duymuş gibi daha ölümcül bir şekilde

ona bakmaya başlayınca, Masal durumu kabullenmiş bir şekilde nefes aldı ve "Bir sorun yok. Çok teşekkür ederim," diyerek adamı gönderdi.

"Senin şu beyaz atlı prenslerin bir gün elimde kalacak!" Kuzey bu defa kıskançlıkla kükrerken, Masal kızgın bir aslana yanaşır gibi dikkatle ona yaklaşıp, elini yanağına koydu ve okşamaya başladı. Kuzey sanki sihirli bir değnekle dokunulmuş gibi sakinleşirken, Masal gülümsedi.

"Beyaz atlı prensler umurumda değil. Ben kara prensimi istiyorum," dedi sevgiyle. Kuzey biraz daha yumuşadı ve Masal daha geniş gülümsedi. "Ayrıca bellekten sana bahsedeceğim sıralarda senin beni Buse ile aldattığını düşünüyordum," diyerek açıklamasına devam etti. Kuzey bu açıklamayı duyunca tamamen sakinleşti.

"Pekâlâ, haklısın. Bu durumda anahtar ile ilgili çalışmayı bırakmalısın," dedi Kuzey Masal'ı hiç şaşırtmayarak. Şimdi bu inatçı adamı ikna etmesi gerekecekti.

"Hayır, bırakmamalıyım. Anahtarı açmamızı istemiyorlarsa, demek ki içinde gerçekten önemli bir bilgi var ve biz bunu öğrenmeliyiz."

"Dünya üzerindeki hiçbir bilgi senden daha değerli değil!" dedi Kuzey sertçe. Her ne kadar bu sözler karşısında erise de, önceliği Kuzey'i ikna etmekti, onun karşısında erimek değil!

"Senden de değerli değil. Ama burada tehlikede olan tüm sevdiklerim. Bu yüzden gizlice çalışmaya devam etmem gerek." Kuzey, Masal'ın ciddi suratına bakıp yeniden itiraz etmek için ağzını açtı ancak Masal'ın topundan yeni çıkmış bir pokemon gibi şevkle onu beklediğini görünce vazgeçti. En azından şimdilik tartışmayacaktı.

"Pekâlâ." Masal kafası karışmış bir halde ona bakınca gülümsedi. "Seninle tartışmayacağım ama seni tehlikeye atacak en ufak bir durum olursa, gözünün yaşına bakmadan seni en yakın sığınağa kapatırım," dedi. "Anlaştık!" diyen Masal ellerini çırpmaya başlayınca ona yeniden sarıldı. "Hadi o zaman şimdi

biraz uyu," derken Masal'ın saçlarını okşamaya başlamıştı. Ardından onun mis gibi kokusunu içine çekerken, Masal'ı her ne pahasına olursa olsun koruyacağına dair kendine yemin etti.

***

Los Angeles'a indiklerinde yorgunluktan ölüyorlardı. BİS ikisi için bir araç göndermişti ve kalacakları otel çoktan ayarlanmıştı. Uçakta bol bol konuşmuşlardı ve indiklerinde izlenme ihtimalleri olduğu için araları bozukmuş gibi rol yapmaya karar vermişlerdi. Ancak Kuzey izlenmediklerinden emin olduğu anlarda normale dönebileceklerdi. Bu durum her ne kadar Masal'ın canını fena halde sıksa da, Türkiye'ye döner dönmek o Bay X-Men midir nedir, onu bulup konuşmayı planlıyordu. Ama mecburen o zamana kadar sabredecekti.

Sonunda otele geldiklerinde Kuzey giriş için gerekli işlemleri yaparken, Masal sessizce çevreyi incelemeye başladı. Otel fazlasıyla lükstü ve tam şehir merkezindeydi. Şık mobilyalarla döşenmiş lobi, tavandan sarkan büyük avize sayesinde oldukça ışıltılı ve zengin bir görüntüye sahipti.

"Balayı süitlerimizi seveceğinizden eminim, efendim."

Masal aniden dikkatini çeken bu cümle ile kafasını çevirip Kuzey'e baktı. Masal bunu hiç düşünmemişti. Ne yani? Koca bir geceyi Kuzey'le aynı odada, daha doğrusu aynı balayı süitinde mi geçirecekti? Şaşkın bir şekilde gözlerini açıp, çapkınca gülümseyen Kuzey'e bakarken aklından tek bir cümle geçiyordu. *Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol!* Kuzey'le birlikte, birbirlerine hiç dokunmadan geçecek bir gece, cehennem azabından farksız olacaktı!

Masal'ın pembe valizini taşıyan bellboy'a bahşişini verip gönderen Kuzey, dikkatle odayı incelemeye başladı. Odadaki tüm köşeleri ve eşyaları kontrol ettikten sonra aynanın önündeki vazodan bir şey alıp üzerindeki yazıyı okudu ve ardından telefonuyla bir mesaj gönderdi. Masal'a bakıp göz kırptıktan sonra kendi valizini alıp içini boşaltmaya başladı. Bu sırada Masal ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Valizini boşaltmayacak mısın, kızıl bela?" Kuzey'in sert sesiyle kendine gelen Masal, gözlerini kısıp bir süre ona baktı ve ardından valizini tutup çekti. Lanet olsun, bu valize ne doldurmuştu ki? Eşek ölüsü kadar ağırdı mübarek! Masal valizi kaldırmaktan vazgeçip olduğu yerde yatay olarak yatırdı ve eğilerek yeni kıyafet aramaya başladı. Tam elini atıp iç çamaşırı çıkaracağı sırada arkasından bir küfür duydu ve yavaşça döndü. Kuzey işini bırakmış, poposunu havaya dikip valizine eğilmiş olan Masal'ın kritik noktalarından birine bakıyordu. Masal, onun gözlerinin koyulaştığını görünce memnuniyetle biraz daha eğildi ve adama mükemmel bir manzara sundu.

"Masal!" Kuzey'in kükremesi odayı doldurduğunda, Masal çoktan yeni kıyafetlerini çıkarmayı bitirmişti.

"Efendim," dedi sakince.

Kuzey gözlerinden ölümcül ışıklar fırlatarak ona yaklaştı ve tam ağzını açacakken telefonunun titremesiyle dikkati dağıldı. Masal'ın dibinden bir santim ayrılmadan telefonunu kontrol etti ve sonra zalimce gülümseyerek ona döndü.

"Şimdi gelen mesaj neydi, biliyor musun?" derken sesi kadife gibiydi. Yalnızca bu kadifenin altında bir çelik olduğu o kadar barizdi ki, Masal bir an hayatından endişelendi.

"Bilmiyorum." Sesinin titrememesi için özen göstermişti ancak Kuzey'in genişleyen gülümsemesine bakılırsa pek de başarılı olamamıştı.

"Zack'den. Odamızdaki dinleme cihazlarını hallettiğini söylüyor."

Masal, Kuzey'in söylediklerinden mi, yoksa ses tonundan mı etkilenmişti bilmiyordu ama tüyleri diken diken olmuştu.

"Yaaa," diyebildi yalnızca. Kuzey yine çapkınca gülümserken "Ya," diyerek karşılık verdi. Sonrasında Masal'ı kucaklayıp hemen arkasındaki masaya oturtarak bacaklarının arasına yerleşti.

"Biraz önce neden küfür ettiğim hakkında bir fikrin var mı peki?" Kuzey bir yandan konuşurken, bir yandan da Masal'ın bacaklarının iç tarafını okşuyordu.

Ah, ne kadar da güzel! Masal yine pelte denizine doğru yol almaya başlamıştı. Bu yüzden yalnızca başını iki yana sallamakla yetindi.

"Çünkü sevgilim, senin bu seksi kıçının yüzde doksanını açıkta bırakan şortun, eğildiğinde tamamen işlevsiz kalıyor. Bilmem anlatabildim mi?" dediğinde Kuzey'in sesi fısıltı gibi çıkıyordu. Masal bilinçsizce başını salladı, çünkü adamın diğer eli, boynundan göğüslerine doğru inmeye başlamıştı. Kuzey dudaklarını Masal'ın dudaklarının üstüne getirip hafifçe dokundu. Bu temas Masal'ın inlemesi için yeterli olmuştu.

"Bir daha bu kadar kısa şortlar giymeni istemiyorum." Masal bu cümlede itiraz etmesi gerektiği bir nokta olduğunu hissediyordu ancak ne yazık ki beyni şu an 'aradığınız kişiye ulaşılamıyor' durumundaydı ve Masal'ın daha sonra denemesi gerekiyordu. Ancak Kuzey alçağı cevap almadan Masal'ı bırakmayacak gibiydi. "Anlaştık mı?" dediğinde Masal itaatkârca başını salladı. Kuzey bu kez Masal'ı daha derinden öptü. Dudaklarının tadı onun mest ediyordu ve ayrılmak istemiyordu. Ancak duyması gereken başka bir söz daha vardı.

"Bana âşık olduğunu itiraf et," dedi bu defa boğuk bir sesle. Masal sanki ne dediğini anlamamış gibi gözlerini kırpıştırınca da, hafifçe gülümsedi. Bu kadının her haline bayılıyordu.

"Demen gereken şu; Kuzey, sana deli gibi âşığım, sensiz yapamıyorum, lütfen beni bırakma."

Masal bu sözlerin üzerine hafifçe kaşlarını çattı ve Kuzey eğilip onu yeniden öptü. Masal kendinden geçmiş bir kedi gibi mırıldayınca da bir kez daha öptü. Ardından bir kez daha ve bir kez daha... Onu deli gibi öptü. Ta ki artık dudakları ayrılmayacak duruma gelene kadar. Elleriyle bir yandan bacaklarını okşarken, bir yandan da onu kendine sıkıca bastırıyordu. Bu sırada Masal da ellerini Kuzey'in tişörtünden içeri sokmuştu ve

karın kaslarının üzerinde dolaştırıyordu. Kuzey onun her dokunuşuyla kendinden geçiyordu ve onu taşıyıp yatağa yatırmamak için kendisiyle savaşıyordu. En sonunda iradesini kullanıp ondan ayrıldığında, ikisi de nefes nefese kalmıştı.

"Lanet olsun!" dedi Masal soluk soluğa.

Kuzey gülümseyerek "Küfrettiğinde ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?" dedi. Masal ona kaşları çattı ve ellerini Kuzey'in göğüslerine koyup onu hafifçe itti.

"Lanet olsun, Kuzey! Biraz daha beni baştan çıkarıp benden normalde vermeyeceğim sözler alırsan, hayatında duymadığın küfürlerle muhatap olmak zorunda kalırsın!" dedi bu defa kızgın bir kedi yavrusu gibi. Kuzey onun bu haline kahkaha ile karşılık verdi.

"Sonuç olarak o sözü senden aldım ve sözünü tutmak zorundasın. Bundan sonra süper mini şort giymek yok," dedi Kuzey zevkle. Masal ise homurdanıyordu.

"Ben şortlarımı seviyorum ama," derken omuzlarını kaldırmıştı. Kuzey taviz vermez bir şekilde kaşlarını çatınca da sinirle ellerini masaya vurdu.

"Pekâlâ, dostum. Bunu sen istedin. Dediğin gibi olsun. Bundan sonra süper mini şort giymeyeceğim." Kuzey, zafer kazanmış bir komutan edasıyla gülümserken, Masal ellerini onun omuzlarına koydu ve gözlerini kısıp adamın gözlerinin içine baktı. "Ama süper mini eteklerle ilgili bir söz vermedim," dedi ve masanın üzerinden zıplayarak aşağıya indi. Pis pis sırıtarak ona baktığında, Kuzey bir yerleri parçalama isteğine karşı koymaya çalışıyormuş gibi gözüküyordu. Ardından sesli bir şekilde küfretti.

"Lanet olasıca zeki beynini çok seviyorum ama sadece bana karşı kullanmadığın zamanlarda!"

Masal, Kuzey'in söylediklerini duyduğunda çoktan banyonun yolunu tutmuştu. Süper mini eteğini giymek için.

***

Yemek için aşağıya inerlerken Kuzey kaşlarını çatıp Masal'ın mini eteğini süzüyordu. Masal onun aklından eteklerinden kurtulmanın binbir yolunun geçtiğine emindi ancak kanının son damlasına kadar onları koruyacaktı.

Kuzey, Masal'ın kot eteğine ve üstüne giydiği, yine kim bilir pembenin hangi tonunda olan kolsuz bluzuna baktığında, içinden mini etekleri ilk bulan kişiye ettiği küfürlerin şiddetini arttırdı. Bu akşam profesörle görüşemeyeceklerdi. Daha güvenli olması açısından, yarın katılacağı konferansa gideceklerdi. Bu yüzden şimdilik otelde kalıp, jetlag* etkilerini atmaya karar vermişlerdi. Kuzey'in jetlag etkisini atlatmak için mükemmel fikirleri vardı ancak Masal'a söyledikleri doğruydu. Masal en iyisini hak ediyordu ve onun ilki olma düşüncesi Kuzey'i hiç tahmin etmediği şekilde mutlu ediyordu. Bu yüzden onu bekleyecekti. Onunla birlikte olduğunda, her şeyin tam ve yasal olduğundan emin olacaktı. Daha önce hiç böyle onurlu düşünceleri olmamıştı ancak Masal onu bu konuda da değiştirmişti. Kuzey, Masal'ın salınan poposuna bakarken kaşlarını biraz daha çattı. Bu geceyi bir cinayet işlemeden atlatırsa, Allah'a tüm kalbiyle şükranlarını sunacaktı.

"Hadi, Kuzey! Açıktan ölüyorum."

Masal muzip bir şekilde ona bakıp gülümsediğinde, Kuzey derin bir iç çekti. Ardından kendi kendine mırıldandı. "Ben de," dedi. "Ben de açlıktan ölüyorum."

Sonrasında Masal'ın arkasından yemek salonuna girdi. Siparişlerini verdikten sonra Kuzey ciddiyetle Masal'a döndü ve konuşmaya başladı. Masal ise bir bardak suyu dudaklarına götürmüş merakla ona bakıyordu.

"Odanın dışında bulunduğumuz her an sevgili değilmişiz gibi davranmamız gerekecek, çünkü BİS bizi izliyor olacaktır," dedi bir kez daha durumun önemini vurgulayarak.

* JetLag: Kısa zamanda uzun mesafeler kat eden insanlarda farklı zaman dilimlerine ulaşılmasına bağlı olarak biyolojik ritmin bozulması. (Ed.)

Bunun üzerine Masal kaşlarını çatınca Kuzey elleriyle onun kavisli kaşlarına dokundu.

"Hemen kaşlarını çatma. Sevgili gibi davranmak için koskoca bir gecemiz ve bir de balayı süitimiz var."

Kuzey çapkınca gülümserken, Masal bu sözlerin üzerine boğazına kaçan sudan dolayı öksürmeye başladı. Bu gece kesinlikle çok eğlenceli olacaktı.

***

Masal yemeğini küçük parçalara ayırmış hepsini tek tek çatalıyla yemeye çalışırken, Kuzey sırıtarak onu izliyordu. Masal ona ters ters baktıktan sonra salatasındaki bir mısır tanesine çatalını geçirmeyi başardı ancak anlaşılan o ki, mısır tanesi henüz buna hazır değildi. Çünkü basınçla içinden fışkıran su direkt Kuzey'in suratına sıçramıştı. Adamın yüzündeki gülümseme silinirken, Masal can sağlığı açısından sırıtmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Kuzey ise ölümcül bir yavaşlıkla peçetesini alıp yüzündeki mısır suyunu silerek gözlerini dikip ona baktı.

"Eğer yemeklerine işkence etmen bittiyse, artık odamıza çıkalım istersen, karıcığım."

Kuzey'in ses tonu tüm hücrelerinin *'Kuzeeeyy! Kuzeeeyy!'* diye ayaklanmasına neden olunca, Masal sesli bir şekilde yutkundu.

"Eee... Ben daha tatlı yiyecektim," derken Masal'ın sesi o kadar tereddütlü çıkıyordu ki, Kuzey yeniden sırıtmaya başladı.

"Tatlı mükemmel bir fikir. Hemen söyleyelim." Kuzey cümlesini tamamladıktan sonra garsonu çağırdı ve pislik garson sanki Kuzey onu çağırsın da geleyim diye beklermiş gibi anında masalarının dibinde bitiverdi. Bu garsonları hiç anlayamıyordu. Masal bir garson çağırmaya kalksa, adam kesin tüm otelin ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra ancak lütfederek gelirdi. Neden bu lanet adam herkesi etkiliyordu ki? Şeytan tüyü mü vardı neydi?

"Ne istersin, hayatım?"

"Seni."

Masal'ın cevabı üzerine iki adam birden değişik surat ifadeleri ile ona bakınca, Masal düşündüğü şeyi sesli söylediğini anladı. Kahretsin!

"Sufle," dedi hemen olayı örtbas etmek için.

"Siz ne istersiniz, efendim?" Garson, Masal'ın cevabından tatmin olmuş olacak ki, hemen sonra Kuzey'in de siparişini almak için ona döndü.

Kuzey suratındaki kendini beğenmiş gülümseme hiç kaybolmadan ve gözlerini Masal'dan bir an bile ayırmadan "Ben tatlımı odamda yiyeceğim, teşekkürler," dedi.

Masal ve garson aynı anda kızarırken, adam başka istekleri olursa onu çağırmaları ile alakalı bir şeyler geveleyip yanlarından ayrıldı. Kuzey yüzündeki ukala ifadeyle Masal'a doğru eğildi ve gözlerini kısıp seksi bir tonla konuşmaya başladı.

"Demek tatlı olarak beni istiyorsun, sevgilim?"

Masal gözlerini korkuyla kocaman açıp yeniden yutkundu. Egosu yeterince şişkin olan bu adamı daha da fazla şişirecek değildi.

"Türünün sufle olduğunu bilmiyordum, Kuzey," dedi sesini sakin tutmaya çalışarak. Ancak Kuzey bu cevabın üzerine bir kahkaha atınca, Masal'ın düşünebildiği tek şey, onun hep gülmesi gerektiği oldu. Pislik gerçekten de güldüğünde dayanılmaz oluyordu. Neyse ki şu an içini okuyamıyordu, yoksa egosu kesinlikle Los Angeles'a bile sığamayacak kadar şişecekti.

"Bebeğim, türümün ne olmasını istediğini söylemen yeterli. Ben hepsini olabilirim. Hiç sorun değil." Kuzey, cümlesini tamamladıktan sonra önündeki kadehi alıp göz kırptı ve ardından içkisinden bir yudum aldı. Masal artık adamın her hareketinden etkilenmeye başlamıştı. Göz kırpmasından dolayı kalp ritminin hızlanması da neyin nesiydi şimdi? Lanet olsun! Derin bir nefes alıp, Allah'a ona yardımcı olması için dua ettikten sonra yeniden Kuzey'e döndü.

"Şimdilik Kuzey olarak kalman kâfi. Bu halinle bile yeterince başa belasın."

Masal huysuzca söylenince, Kuzey bir kez daha kahkaha attı. Bu adam onu öldürmeye mi çalışıyordu? Hayır, bu şekilde gülmeye devam ederse Masal kalp krizinden gidecekti çünkü. Sakinleşmek için bardağını yeniden eline alıp su içmeye başladı.

"Sen nasıl istersen, sevgilim. Şimdilik Kuzey olarak kalacağım ama bu seni çikolatalı kızıl bela olarak tadacağım gerçeğini değiştirmeyecek," dedi çapkınca gülümseyerek.

Masal, Kuzey'in sözleri üzerine ağzındaki suyu püskürtünce masadaki her şeyi fıskiye gibi sulamıştı ancak alçak adamın yüzündeki sırıtışta bir nebze bile azalma olmamıştı. Çünkü Masal suyu Kuzey'e ulaşacak kadar tazyikli püskürtememişti. Şanslı pislik!

"Pe-pekâlâ, Kuzey. B-bu kadar yeterli," derken kelimeler ağzından çıkmamak için mücadele ediyor gibiydi. Hah! Hain kelimeler! *'Evet, Kuzey. Beni çikolatalı olarak tat, bebeğim,'* demeye kalksa hepsi bir çırpıda ağzından dökülürdü ama! İtiraz edeyim deyince, yok!

"Emin ol, bir kere tadınca, 'yeterli Kuzey' yerine 'daha fazla Kuzey' diyeceksin, sevgilim."

Masal boğazına erik çekirdeği kaçmış gibi öksürmeye başladığında, Kuzey bu işten fazlasıyla zevk alıyormuş gibi sırıtıyordu. Masal da bir insandı ve bu kadar fazla Kuzey cazibesine dayanamazdı artık. Her şeyin bir sınırı vardı canım!

"Buyurun sufleniz, hanımefendi." Garson suflesini getirmek suretiyle Masal'ı Kuzey'e cevap vermekten kurtardığında, Masal adamı keltoşundan öpebilirdi. Hatta öpecekti de! Tabii Kuzey'in, adamın keltoşuna zarar vermeyeceğinden emin olsaydı. Durup dururken adamı keltoşundan etmenin de bir anlamı yoktu. Masal önüne gelen sufleye gözlerini dikmiş bakarken, aklında çikolata ve Kuzey'le ilgili milyonlarca düşünce akmaya başladı ve nedense birden iştahı kapandı. Gözlerini kaldırıp Kuzey'e baktı. Onun da sanki Masal'la aynı şeyleri

düşünüyormuş gibi sertçe sufleyi süzdüğünü görünce kızarmaya başladı ve tam da o anda Kuzey gözlerini sufleden çekip Masal'a dikti. Hay Allah!

"Aslına bakarsan, ben çikolatadan vazgeçtim. Bence kremalı çilek denemeliyiz."

Kuzey'in sesi sanki tenini okşuyormuş gibiydi ve Masal resmen adamın ses tonunu tüm vücudunda hissetmişti. Masal'ı yeniden bir sıcaklık basarken derin bir nefes aldı.

"Tatlını yemeyeceksen odamıza çekilelim artık, karıcığım."

Masal bu defa teninin karıncalandığını hissetti. Ne yaparsa yapsın bu gece o odaya Kuzey'le birlikte çıkacaktı ve elinden gelen tek şey dua etmekti. Kalp krizinden ölmemek için!

***

Kuzey, Masal'ın bu tedirgin hallerine bayılıyordu. Onunla uğraşmak ise paha biçilemezdi ancak kendi oynadığı oyuna düşmeye başladığını hissettiği anda, tüm vücudunun da yanmaya başladığını fark etti. Bu gece kesinlikle çok zorlu olacaktı. Tabii Masal bu lanet mini etekleri giymeseydi her şey çok daha kolay olabilirdi. Kuzey sıkıntıyla ellerini saçlarından geçirip dağılmasına neden olduktan sonra, bugün artık kaçıncı olduğunu sayamadığı küfürlerinden birini etti.

"Bu eteklerin hepsini toplayıp yakacağım!" derken sesi, söylediklerini yapacağını vadedercesine sertti. Ancak Masal sadece gülümsemekle yetindi, çünkü şu an asansördelerdi ve balayı süitlerine çıkıyorlardı. Gecenin düşüncesi ile bacaklarının titremeye başladığını hissetti ancak dik durmayı başardı. Kuzey artık iyice karadeliğe dönmüş gözlerini bacaklarına dikince, Masal inler gibi bir ses çıkardı. Bunun üzerine Kuzey aniden başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.

"Lanet olsun! Sen böyle seksi sesler çıkarırken nasıl onurlu davranmamı bekliyorsun ki? Seninle şu an burada sevişmememem için bana bir sebep söyle, Masal!"

Masal bir sebep söylemek isterdi ancak şu an beyni valizini toplayıp tatile çıkmıştı. Üstelik uzun bir tatile. Bu yüzden yalnızca dudaklarını ısırmakla yetindi.

Kuzey, Masal'ın bu hareketi karşısında sessiz ama ürkütücü adımlarla ona yaklaştı ve elini bel çukuruna koyup hızla kendine çekti. Şimdi Masal, sert vücudunun her zerresini hissedebilecek şekilde Kuzey'e yapışmıştı.

"Sana dudaklarını ısırmak konusunda ne söylediğimi hatırlıyor musun, bebeğim?"

Kuzey'in kadife gibi sesi Masal'ı resmen okşuyordu. Eh, beyninin de tatilde olduğu düşünülürse, galiba aptalca başını sağa sola sallaması kabul edilebilir cevaplar arasına giriyordu.

Kuzey yan bir gülüşle diğer elini kaldırıp yanağına koyduğunda, Masal derin bir nefes aldı.

"Sana demiştim ki, benim dışımda kimsenin yanında dudaklarınla konuşmak ve yemek dışında bir eylem yapma. Benim yanımda yaparsan da, seni öpebileceğim bir mesafede olduğumdan emin ol."

Masal hâlâ kocaman açılmış boş gözlerle ona bakmaya devam edince, Kuzey'in gülümsemesi derinleşti.

"Sonuç olarak, seni öpebileceğim bir mesafede olduğun için seni şimdilik affediyorum," dedi ve hemen sonra gözleri Masal'ın arkasındaki bir noktaya kaydı. "Neyse ki odamızın bulunduğu kata da geldik, bebeğim."

Masal hâlâ olanları beyninden kalan boşlukta anlamlandırmaya çalışırken, Kuzey onu çoktan kucağına alıp odalarına taşımıştı. Masal'ın ise o anda yapabildiği tek şey, Kuzey'in muhteşem erkeksi kokusundan dolayı sarhoş olmamaya çalışmaktı.

Kuzey kapıdan girdikten hemen sonra Masal'ı yere bıraktı. Kapıyı kapattıktan sonra da elinden tutup onu yavaşça yatağa doğru yönlendirdi. Tam yatağın önüne geldiklerinde durdu ve dönüp Masal'ın gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Bütün gece bu anın hayalini kurdum," dedi kısık bir sesle. Ardından ellerini Masal'ın çıplak omuzlarından aşağıya, tenini okşayarak indirmeye başladı. "Sana dokunmanın, sana sahip olmanın ne kadar muhteşem olacağını düşünüp durdum."

Elleri bluzunun uçlarına geldi ve oradan da içeriye doğru yönelip pürüzsüz ve yumuşak tenine dokundu. Masal derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve onun dokunuşlarının tadını çıkardı.

"Ama öncesinde kendime bir söz vermiştim," derken sesindeki zorlanma tınısı o kadar barizdi ki, Masal merakla gözlerini açıp kaşlarını çatarak ona baktı.

"Seninle sevişiğim, sana sahip olduğum zaman, her şeyin yolunda, yasal ve kitabına uygun olmasını sağlayacağım." Elleri yavaşça Masal'ın karnından yukarıya tırmandı ve tam da göğüslerinin altındaki hassas noktaya ulaştıklarında orada oyalanmaya başladı.

"Senin ilkin olmak benim için o kadar değerli ki, bu hediyeye hoyratça davranmayacağıma dair kendime söz verdim."

Elleri artık sutyenini hafifçe kaldırıp, göğüslerinin alt yuvarlağını okşuyordu ve Masal bir yandan duyduğu sözlerin mutluluğu, bir yandan da Kuzey'in dokunuşlarının ateşiyle, kendinden geçmek üzereydi.

"Ama bu demek değil ki, seni o zamana kadar ihmal edeceğim."

Kuzey'in yaramaz elleri, sutyenini iyice göğüslerinden sıyırmış ve onları okşamaya başlamıştı. Masal aldığı hazla gözlerini kapatmayı çok istedi ancak çoktan Kuzey'in gözlerinin derinliğinde kaybolmuştu ve bulunduğu yerden çıkmak istemiyordu. Bu yüzden gözünü kırpmadan ona bakmaya devam etti.

"Sen daha önce hiç..." cümlesini yarım bırakıp kaşlarını çatarak ona baktığında, Masal ne demek istediğini anlamıştı. Gülümseyerek ellerini kaldırdı ve boynuna dokundu. Ellerinin

altında atan nabzı hissedebiliyordu ve bu kadar hızlı atıyor olması, nedense Masal'ı da fena halde heyecanlandırıyordu.

"Hayır. Ben seni tanıyana kadar bir erkeğe böyle şeyler hissedebileceğimi hiç bilmiyordum." Bunları söylerken, her kelimesinde Kuzey'in biraz daha ışıldayan gözlerine bakmıştı.

"Sen bana verilmiş bir hediyesin, sevgilim. Benim kızıl belam, kızıl tanrıçam, kızıl kraliçemsin," dedi ve ellerini Masal'ın göğüslerinden çekip, sutyenini de düzelterek boynuna koydu. Ardından başını Masal'ın saçlarının arasına gömüp, kokusunu derin bir şekilde içine çekti. "Yasemin kokulum, çilekli kremamsın," dedikten hemen sonra Masal'ın tam şah damarının bulunduğu noktaya hafif bir öpücük kondurdu. Masal gözlerini kapatıp inleyince de onu hızla kucağına alıp bacaklarını beline dolamasını sağladı. Böylelikle aradaki boy farkı sıfırlandı ve aynı hizada birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Beni her seferinde seninle aynı hizaya gelecek şekilde kaldırmana bayılıyorum." Masal'ın gülümseyen dudaklarından çıkan kelimeler, Kuzey'in dudaklarına tebessüm olarak geri dönmüştü.

"O kadar küçüksün ki, bunu yapmak hiç de zor olmuyor."

Kuzey'in sesi tüm gün oyun oynadığı için mutlu olan çocuklarınki gibi çıkmasa, Masal ona bir kere daha âşık olmazdı ama adamın her hareketi, ona biraz daha bağlanmasına neden oluyordu. Kuzey'i her zerresiyle seviyordu. Onun koluna hafifçe vurup kaşlarını çatmaya çalıştı ancak pek de başarılı olamamıştı, çünkü hâlâ aptal aptal sırıtıyordu.

"O kadar da küçük değilim. Boyum tam yüz altmış santimetre."

Kuzey bu cevaba kahkahalarla gülünce, Masal da ağzının içine doğru homurdandı ve kollarını Kuzey'den çekip önünde birleştirdi.

"Bebeğim, o kadar küçük olmanı seviyorum."

Masal'ın aklına birden onun şimdiye kadar birlikte olduğu kadınlar geldi. Uzun bacaklı, sarışın ve sıfır beden. Masal ise minyon, kızıl saçlı ve otuz altı bedendi. Birden üzerine bir güvensizlik çöktü ve somurtarak konuşmaya başladı.

"Ne yani, uzun bacaklı, sıfır beden ve sarışın olmamı istemez miydin?"

Masal'ın huysuz çıkan sesini duyan Kuzey yeniden tüm dişlerini göstererek gülümsedi. Ardından düşünür gibi yapınca Masal o kadar sinirlendi ki, kulağını tutup çekmeye başladı.

"Ah! Tamam, öğretmenim. Bir daha yaramazlık yapmayacağım, öğretmenim. Kulağım çok acıyor, öğretmenim."

Kuzey, Masal'la dalga geçmeye devam ederken, tek eliyle onu tutup, diğer eliyle de kulağını kurtarmaya çalışıyordu. Adam resmen Masal'ı tek eliyle taşıyordu. Oha yani! Daha ne kadar güçlü olabilirdi ki? Masal onun güçlü bedenini düşününce aniden kızardı ve kulağını bıraktı. Kuzey, Masal'ın kızardığını görünce yeniden sırıtmaya başladı. Sırıtık adam, ne olacak!

"Kollarını boynuma sar!" dedi otoriter bir sesle. Masal omuzlarını kaldırıp 'bana ne' işareti yapınca da kaşlarını çatıp daha sert bir şekilde konuştu. "Sana kollarını boynuma sar dedim, yoksa söyleyeceğim şeyi duyamayacaksın!"

Masal kafasını kaldırıp Kuzey'in çatık kaşlarına baktı ve içindeki merak duygusunu yenmeye çalıştı. Ancak başarılı olamamıştı. Meraklı kedinin tekiydi işte! Bu yüzden kollarını onun boynuna sardı ve beklemeye başladı. Kuzey, Masal'ın yemyeşil parlayan gözlerinin içine baktı ve ciddiyetle konuştu.

"Şimdi bunları iyi dinle, kızıl bela. Çünkü bir daha söylemeyeceğim. Ben sarışın, uzun bacaklı ve sıfır beden bir kadın istemiyorum. Ben seni istiyorum. Seni fiziksel özelliklerin için istemiyorum. Seni sen olduğun için istiyorum ve bir gün gelip yüz kilo olsan bile seni istemeye devam edeceğim."

Bu defa Masal sırıtık moda geçince, Kuzey de hafifçe gülümseyerek devam etti.

"Sen kızıl saçlı olmasaydın, benim kızıl belam olmazdın. Otuz altı beden olmasaydın, bu kadar yerinde ve güzel kıvrımların olmazdı. Ve yeri gelmişken söyleyeyim sevgilim, kıvrımların beni benden alıyor. Boyuna gelecek olursak, seni kucağıma alıp kaldırmak hayattaki en büyük zevklerimden birisi. Eminim beni bu zevkten mahrum etmek istemezdin."

Masal artık durdurulamaz bir şekilde otuz iki dişini de sergiliyordu.

"Tabii hamile kaldığında seni bu şekilde taşımam biraz tehlikeli olabilir ama ne yapalım artık, dokuz ay sabrederim."

Kuzey yeniden ciddiyete bürünmüş yüzüyle ona baktı ve sözlerinin idrak edildiği anı saniye saniye gördü. Masal önce yavaşça gülümsemeyi bıraktı. Ardından gözleri kocaman açılarak ağzı 'O' şeklini aldı ve en sonunda anladığı şeyle gözlerini birkaç defa kapatıp açtı.

"Sen..." derken sesinden akan şaşkınlık, Kuzey'i biraz tedirgin etti. Hayatında ilk defa bir kadına evlilikle ilgili bir imada bulunmuştu ve açıkçası birazcık coşkulu bir tepki, egosu açısından daha doyurucu olabilirdi. Masal "Sen benimle evlenmek mi istiyorsun?" dediğinde sesindeki tizlik, en şanlı opera sanatçısını bile ağlatacak cinsteydi.

Kuzey ne dese emin olamıyordu. Çünkü Masal'ın bu habere sevindiğini mi, yoksa üzüldüğünü mü anlayamıyordu. Masal sorusuna cevap beklerken onu birkaç defa dürtüklemek zorunda kaldı. Kuzey derin bir nefes alıp cesaretini toplamaya çalıştı. En zorlu görevinde bile bu kadar strese girmemişti. Küçücük kızıl saçlı bir kadın onu ne hale getirmişti!

"Eğer sen de istersen," dedi en sonunda fısıltıyla. O sırada kalbini Masal'a verdiğini biliyordu. Masal, Kuzey'in kalbini elinde tutuyordu ve eğer isterse, şu an onu parçalayıp atabilirdi ya da Kuzey'i hayatı boyunca olmadığı kadar mutlu edebilirdi. Endişeyle kaşlarını çattı ve Masal'ın vereceği cevaba odaklandı.

"Hayır..." Masal başını olumsuz anlamda sallamaya başlayınca Kuzey kalbine saplanan acıyı görmezden gelmeye çalıştı

ancak ağrı o kadar fazlaydı ki yapamadı. Bir yerde okumuştu... *Acı, hissedilmeyi talep eder,* diye. O zaman anlamamıştı ancak şimdi bu cümlenin ne demek istediğini anlıyordu. Acı, gerçekten de hissedilmeyi talep ediyor, tüm vücuduna sinsi bir zehir gibi hızla yayılıyordu. O an kendini o kadar güçsüz hissetti ki, neredeyse olduğu yere çökecekti.

"Hayır," dedi Masal bir kez daha aynı acının bir doz fazlasını kalbine doldurarak. Kuzey gözlerini kapatıp çenesini sıktı. Kalbi dağılırken, vücudunu sağlam tutmaya çalışıyordu. Küçücük elleri yüzünde hissettiğinde önce anlam veremedi.

"Hayır, çünkü seninle evlenmeyi istemiyorum." Kuzey artık daha fazlasını kaldıramazdı. Masal'ın ona acımasını istemiyordu. Ona acıdığı için dokunmasını istemiyordu. Kuzey, Masal'ın ona yalnızca sevgiyle ve aşkla dokunmasını istiyordu. Bu yüzden ellerini yüzünden çekmesi için kafasını salladı ancak Masal bu kez daha sıkı tuttu.

"Çünkü istemek kelimesi seninle evlenme fikrine karşı hissettiğim duyguları anlatmakta o kadar yetersiz ki, o kelimeyi kullanmaya utanıyorum."

Kuzey duydukları karşısında, vücuduna biraz önce yayılan zehrin antidotunu pompalarcasına atan ve acıyı her zerresinden uzaklaştıran kalbinin, heyecandan yerinden çıkacağını zannetti.

"Seninle evlenmek istemiyorum. Seninle evlenmeye can atıyorum. Seninle evlenmek için ölüyorum, Kuzey."

Duyduğu her kelimede bu defa mutluluktan kendinden geçen Kuzey, Masal'a sımsıkı sarıldı. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum," dedi sesinden akan aşkla.

"Asıl ben seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum," diye karşılık verdi Masal aynı derecede şiddetli bir sevgiyle.

Ardından dudakları buluştu. Kuzey, Masal'ı taşıyıp yatağa yatırana kadar dudakları birbirinden ayrılmadı. Masal'ı yatağa bırakan Kuzey hızla tişörtünü çıkardı ve mükemmel karın

kaslarını gözler önüne serdi. Masal bu görüntü karşısında dudaklarını yaladı ve buna karşılık Kuzey'den bir inilti döküldü.

"Bir gün beni öldüreceksin, kadın!"

Sesi arzudan sertleşmişti ve Masal'ın da kendinden geçmesine neden oluyordu. Hızla yatağa çıkıp Masal'ın bacaklarını iki yana açarak oraya yerleşti. Bluzuna kötü kötü baktıktan sonra tek hamlede onu da çıkarıp kendi tişörtünün üzerine fırlattı. Masal, altında süper mini kot eteği ve üzerinde yalnızca sutyeniyle kalmıştı. Ve bu manzara, Kuzey'in aklını başından alıyordu.

"Seni görmek istiyorum, bebeğim," dedi yalvarırcasına.

Masal bunun üzerine muzipçe gülümsedi ve ellerini sırtına atıp sutyeninin kopçasını çıkardı. Ancak hemen üzerinden atmadı ve biraz gevşek kalmasını sağladı. Kuzey gözlerini göğüslerine dikmişti ve o kadar arzulu görünüyordu ki Masal onun, gözleriyle tenine dokunduğunu hissetti. Sutyenini yavaş yavaş üstünden çekmeye başladı ancak kumaşın tenine sürtündüğü noktalar hem ürperiyor, hem de göğüs uçlarının sertleşmesine neden oluyordu. Bu manzara karşısında Kuzey o kadar tahrik olmuştu ki, pantolonunun zorlandığını hissediyordu. Masal gözlerini açlıkla âşık olduğu adamın vücudunda gezdirirken, aniden sutyenini çekerek göğüslerini açıkta bıraktı ve ona hayatı boyunca gördüğü en mükemmel manzarayı sundu. Kuzey yavaşça eğilerek Masal'ın göğüslerinin kendi göğüslerine sürtünmesini sağladı ve aynı anda Masal da, elleriyle onun sırtındaki sert kasları okşamaya başladı.

"Sana kocan olana kadar dokunmayacağıma söz verdim sevgilim ama şu an bu kararımdan fena halde vazgeçmek üzereyim."

Kuzey'in sert ve boğuk sesi Masal'ı mahvediyordu. Bu adamın sesiyle bile tüm vücudunu ateş basıyor, istekle kıvranmasına neden oluyordu. Yirmi altı yıllık hayatında yalnızca filmlerde ve kitaplarda gördüğü arzunun, anlatılanlardan çok daha güzel olduğuna bizzat şahit oluyordu.

"Sözünden dönmeyeceğini biliyorum, Kuzey. Bu yüzden sadece sana dokunmak istiyorum. Seni hissetmek istiyorum." Masal, böyle bir durumda konuşabildiğine bile hayret ediyordu ancak Kuzey'in onu düşünerek böyle bir söz verdiğini ve bu sözden asla dönmeyeceğini biliyordu. Her ne kadar şu an acı verici derecede onu istese de, Kuzey'in onurlu davranmaya çalıştığını bildiği için ona karşı olan saygısı, logaritmik olarak dikey bir şekilde artıyordu.

"Bana her dokunduğunda sözümde durmam zorlaşıyor ama."

Masal gülümseyerek ellerini onun sert kaslarında dolaştırmaya başladı. Dokunduğu yerlerde kasılan kaslarını hissettiğinde memnuniyetle gülümsedi.

"Beni bu zevkten mahrum mu bırakacaksın yani?"

Kuzey gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve yeniden açtığında çenesinde atan kasla uyumlu kopkoyu gözlere sahipti. Bu da Masal'ı ne kadar istediğinin ama kendini tuttuğunun açık bir göstergesiydi.

"Hayır, bebeğim. Seni bu dünyadaki hiçbir zevkten mahrum bırakmayacağım."

Masal memnuniyetle gülümseyince hafifçe hareket etmeye başladı. Onun bu hareketiyle göğüs uçları, Kuzey'in sert göğsüne sürtüyor ve ona inanılmaz bir zevk veriyordu.

"Ah..."

Kuzey zalimce gülümseyerek bu defa ellerini bacaklarından yukarıya doğru kaydırmaya başladı. Masal da bacaklarını içgüdüsel olarak Kuzey'in kalçasına sarmıştı. Mini eteği tamamen sıyrılmış ve belinde toplanmıştı. Kuzey eğilerek çenesinden aşağıya doğru onu öpmeye başladığında, Masal zevkle gözlerini kapatmıştı. Göğüslerindeki tatlı baskı, bacağındaki Kuzey'in sert, sıcak ve büyük eli, boynundan aşağıya onu öperek inen yumuşak dudakları, Masal'ın bu dünyadan uzaklaşıp göklere yükselmesine neden oluyordu.

Masal hayatında ilk defa tecrübe ettiği duyguların yoğunluğuyla içinde birikmeye başlayan sıcaklığın, giderek vücudunun merkezinde toplanmaya başladığını hissetti. Bu sırada Kuzey göğüslerinin şişkinliğine gelmişti ve orada tatlı tatlı oyalanıyordu. O an Masal'ın içinden geçen tek cümle *Daha fazla!* idi. Ama daha fazlasının ne olduğu hakkında pek bir fikri yoktu. Yalnızca, Kuzey'in yemekte söylediği gibi, *Daha fazla, Kuzey!* demek istiyordu.

"Ah!" Masal aldığı hazdan dolayı gözlerinin önünde yıldızları gördü, çünkü Kuzey mükemmel ağzını göğüslerinden birine dayamıştı ve sıcak dilinin darbeleri onu çıldırma raddesine getirmişti. "Kuzey, lütfen!" Masal neden böyle bir cümle kurduğunu bilmiyordu ama o an söylenebilecek en mantıklı şeyin bu olduğunu düşünüyordu.

"Az kaldı, sevgilim!" dedi Kuzey arzuyla ve biraz da şefkatle.

Masal ona güveniyordu. Onun her hareketiyle şaha kalkan duyguları, en sonunda kalçasını hafifçe Masal'a bastırmasıyla zirve noktasına ulaşmıştı. Masal titremeye başladığında gerçekten yıldızları gördü. Ellerini uzatsa onlara dokunabilecek gibiydi ve tüm vücudu gevşerken bacakları hâlâ sımsıkı Kuzey'i sarıyordu.

"Bu..." dedi ve nefes almak için durdu. Çünkü kalbi deli gibi atıyordu ve sanki biraz önce yüz kilometre koşmuş gibi hissediyordu. "Mükemmeldi," diyerek cümlesini tamamladı sonra. Ancak Kuzey'e baktığında, yüzünün gergin olduğunu görüp kaşlarını çattı.

"Neden mutsuzsun?" diye sordu merakla.

"Mutsuz değilim, sevgilim. Yalnızca acı çekiyorum."

Masal bacaklarıyla onu sardığı noktadaki sertliği hissedince Kuzey'in neden acı çektiğini anlamıştı.

"Ooo..." diyebildi sadece, ne diyeceğinden emin olmadığı için. Kuzey gergin bir şekilde gülümseyince de bacaklarını yavaşça ondan ayırdı. Kuzey buna karşılık gözlerini kapadı ve

çenesini daha fazla sıktı. Alnından bir damar bile çıkmıştı ve Masal da onu mutlu etme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Ama nasıl yapılacağıyla ilgili bir ton sorusu vardı.

"Ben... Sana nasıl yardım edebilirim?"

Kuzey gözlerini o kadar hızlı açtı ki, Masal bile bu hız karşısında afalladı. Soran gözleri Masal'ın ciddi olup olmadığını anlamak için yüzünde dolaşmaya başlamıştı.

"Sen bana evlendikten sonra yardım edebilirsin, bebeğim. Şu an yapabileceğin hiçbir şey yok!" dedi ve yavaşça yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlemeye başladı. Yoksa verdiği sözü bozmasına ramak kalmıştı. Masal'ın yardım teklifini duyduğu an, tüm kanı malum bölgeye pompalanmış ve onun bir dokunuşu için adeta yalvarmaya başlamıştı. Derin bir nefes alıp duşa girdi ve soğuk suyu sonuna kadar açtı. Ardından en yakın zamanda evlenmenin planlarını yapmaya başladı. Yoksa bu gidişle arzudan infilak edecekti.

***

Masal yatağında yan dönerek sert yastığına daha sıkı sarıldı. Kollarını ve bacaklarını iyice yastığa dayamıştı ve muhteşem kokusunu içine çekiyordu. Üstelik yastığı ateş gibi sıcacıktı ve pürüzsüzdü.

"Bebeğim..."

"Hım..."

Masal uyanmak istemiyordu. Dün gece Kuzey duştan çıkmadan uyuyakalmıştı. Ancak o kadar uyku yeterli değildi ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Çok daha fazlasına.

"Hadi uyan hayatım, geç kalacağız."

Masal huysuzca homurdanınca, yastığı kısık bir sesle güldü. Bunun üzerine Masal yüzünü yastığına gömüp bir kez daha derin bir nefes aldı ve yavaş hareketlerle başını kaldırıp yastığının ela gözleriyle karşı karşıya geldi. Görüşünü netleştirmek için gözlerini birkaç defa açıp kapadı ve Kuzey'in sırıtan suratıyla

karşılaşınca, korkmuş bir kedi gibi tavana zıplayıp, tırnaklarıyla oraya tutunmamak için kendini zorladı.

"Kuzey!"

Aniden uyanan hücreleri panikle tepki verince, Kuzey'in yüzündeki ifade daha da keyiflendi.

"Masal."

Masal aniden gözlerini kocaman açıp ellerini üzerinde gezdirmeye başladı. Eline gelen kumaşı hissettiğinde derin bir nefes aldı. Neyse ki üzerinde pijamaları vardı. Miki fareli pijamaları. En sevdiği. Ama ne yazık ki pijamalarını nasıl giydiğini hatırlamıyordu. Ne düşündüğü yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Kuzey Efendi artık pis pis sırıtma moduna geçmişti.

"Ben..." dedi ve durdu. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir hali vardı ve Kuzey onun bu halinden inanılmaz zevk alıyordu. Her sabah bu kadınla uyanmak mükemmel olacaktı.

"Sen?" derken tek kaşını kaldırmıştı.

Lanet tek kaşa odaklanan Masal'ın gözleri birden Kuzey'in vücuduna kaydı. Adamın üzerinde yalnızca iç çamaşırı vardı. Tüm göğüs kasları, uzun ve güçlü bacakları ortadaydı. Masal yutkundu.

"Bana ilanı aşk mı edecektin yoksa?"

Kuzey'in alaycı sesi, gözlerinin o mükemmel vücuttan ayrılmasına neden olduğu için Masal kaşlarını çattı.

"Tabii ki hayır," deyince Kuzey kahkaha attı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ben çok acıktım."

Masal, Kuzey'in kocaman ellerini altılı karın kaslarının üzerine koyduğunu görünce istemsizce oraya baktı. Ardından gözleri onu ilk defa yarı çıplak gördüğünde fark ettiği dövmeye takıldı. Hâlâ dövmenin tamamını görememişti ancak tamamını görmesi için muhtemelen Kuzey'in iç çamaşırını çıkarması gerekecekti ve Masal kalbinin bu manzarayı kaldırabileceğinden emin değildi. Yine de kendini durduramayıp dövmenin

ucuna dokundu. Kuzey onun bu dokunuşu karşısında kasılmıştı. Şimdi haince gülümseme sırası Masal'daydı. Dövmenin çizgilerini takip ederken Kuzey sanki hipnotize olmuş gibi onun ellerine bakıyordu.

"Bu ne dövmesi?"

Masal merakına yenilip sorunca, Kuzey sanki transtan çıkmış gibi onun yüzüne bakmaya başladı. "Ejderha," dedi sertleşmiş sesiyle.

"Neden ejderha?"

"Çünkü ben de bir ejderha gibiyim. Yalnız, sinirli ve inatçı."

Masal bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Kuzey'in kendi hakkında böyle düşünmesi içini acıtmıştı. Artık yalnız değildi... Eh, sinirli ve inatçı olabilirdi ama. Bu düşünceyle gülümsedi ve uzanıp Kuzey'in üzerine yattı. Çenesini onun göğsüne dayamıştı ve bu şekilde yüz yüze duruyorlardı.

"Artık yalnız değilsin."

Kuzey, Masal'ın söylediklerini duyunca mutlu bir şekilde gülümseyerek, elleriyle onun yanaklarını okşamaya başladı.

"Evet, artık yalnız değilim," derken sesinden akan aşk o kadar barizdi ki, Masal kendini sevgi denizinde yüzüyormuş gibi hissetti.

"Ama hâlâ sinirli ve inatçısın," dedi dudaklarını büzerek.

Kuzey onun bu haline kahkahalarla gülmeye başladı. Gülerken göğsü titriyordu ve Masal da onunla birlikte sallanırken gülümsüyordu.

"Evet, hâlâ sinirli ve inatçıyım. Ayrıca sevgilim, Çin takvimine göre senin doğum yılın ejderha yılına denk geliyor. Yani bu dövme benim için artık daha anlamlı. Sanki bir gün seninle tanışacağımı bilerek yaptırmışım gibi hissediyorum. Sanki hep seni beklemişim ve hep senin gelişine hazırlık yapmışım gibi."

Masal bu sözler üzerine sevdiği adama aşkla baktı. Daha mükemmel olabilir miydi?

"Tamamını görmek ister misin?"

Bu soruyu sorarken pis pis sırıtmasaydı, Masal dövmenin tamamını görmek isteyebilirdi ancak Kuzey böyle sırıtıyorsa, bu işte kesin bir bit yeniği vardı. Bu yüzden hızla Kuzey'in üstünden kalktı ve başını olumsuz anlamda salladı.

"Zaten zamanı geldiğinde hepsini göreceğim," dedi ve poposunu ona dönüp emekleyerek yatağın kenarına doğru ilerledi. Kuzey'in, arkasından küfrettiğini duyunca da bu defa pis pis sırıtma sırası ona gelmişti. Yataktan aşağıya inip Kuzey'e döndüğünde, onun kaşlarını çatmış bir şekilde kendisine baktığını gördü.

"Hadi koca oğlan! Bugün halletmemiz gereken önemli bir iş var," dedi ciddiyetle.

Kuzey bir küfür daha savurdu ve Masal soran gözlerle ona bakınca da bombayı patlattı. "Dün gece sana aşkını itiraf ettirmeyi unuttum."

Masal, Kuzey'in sinirli bir şekilde söylediği sözleri duyunca kahkahayı bastı. Ardından hızla onun olduğu tarafa geçip yanağına bir öpücük kondurdu. "Demek ki daha sıkı çalışman gerek, sevgilim," diyerek Kuzey'in onu yakalamasına fırsat vermeden kaçtı. Banyoya doğru ilerlerken, bu adamla bir ömür geçirmek mükemmel olacak diye düşündü.

***

Otelden ayrıldıklarında ikisi de güneş gözlüklerini takmıştı. Masal'ın çıkışta bekleyen Cadillac'ı görünce arabaya aşkla bakmasına sinir olan Kuzey homurdanırken, Masal ona aldırmadan gözlüklerini çıkarıp arabayı okşamaya başlamıştı.

"Aman Allah'ım! Seninle tanıştığım güne o kadar çok şükrediyorum ki."

Masal'ın gözlerini arabadan ayırmadan söylediği bu sözler, Kuzey'in daha fazla homurdanmasına neden oldu. Bu kız resmen onu bir araba için iki dakikada satmıştı. Yine!

"Yeter artık, Masal! Geç kalıyoruz," derken sürücü koltuğuna doğru ilerlemeye başladı ancak Masal onu durdurdu.

"Sözünü tutma zamanı geldi, Kuzey."

Kuzey onun neden bahsettiğini anlamamıştı ancak Masal'ın yüzündeki tatmin olmuş ifadeyi görünce küfrü bastı.

"Hayır!" dedi bağırarak. Fakat Masal bundan etkilenmişe benzemiyordu.

"Söz verdin."

"Sana Ferrari Enzo sözü verdim. Bu araba, Cadillac," dedi Kuzey arabayı işaret ederek. Ancak Masal hâlâ vazgeçmemişti. Hoş, Kuzey de vazgeçmesini beklemiyordu. Vazgeçse, muhtemelen o anda kıyamet kopmaya başlardı ya da kesin tsunami falan olurdu.

"Ben hastanedeyken bana 'arabalarını' sürmeme izin vereceğini söylemiştin!" derken, arabalarını kısmında parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı. Masal tam on ikiden vurmuştu ve bunu biliyordu. Kuzey'in içten içe kaybettiğini anladığı o anı gördü ve adam acıyan gözlerle arabaya baktıktan sonra derin bir nefes alarak anahtarı Masal'a uzatıp yolcu koltuğuna oturdu. Masal bir yavru ceylan gibi sekerek sürücü koltuğuna geçtiğinde, Kuzey acıdan inlememek için kendini zor tuttu. Her halükarda, Masal onu inletmeyi başarıyordu.

"Lütfen bizi öldürmemeye çalış," dedi Kuzey, Masal emniyet kemerini takarken. Masal ona göz kırptığında, neredeyse buluşmayı iptal edip, Türkiye'ye dönmeye karar verecekti. Lanet olasıca hiçbir bilgi ikisinin hayatından daha önemli olamazdı. Kuzey o kadar çatışmaya girmişti, pek çok kez yaralanmıştı ancak şu an kelimenin tam anlamıyla hayatından şüphe ediyordu.

"Her şey benim kontrolümde," dedi Masal çocuk gibi gülerek.

"Ben de bundan korkuyorum ya zaten."

Masal bu cevabın üzerine Kuzey'in koluna bir tane geçirdi ancak adam yine etkilenmemişti. Bir gün etkili saldırı teknikleri dersi almayı aklına not etti.

"Bu sabah Zack'den gelen mesaja göre, profesör bizimle Grand Park'ta buluşacak ve onunla konuşmamız için altmış

saniyemiz olacak. Şartı buymuş, çünkü 'O'nu ancak altmış saniye oyalayabiliyormuş. Buradaki 'O' kim, biz de bilmiyoruz ve bugün öğrenmeyi planlıyoruz," diyerek gerekli bilgileri aktardı. Masal onu ciddiyetle dinledi ve anladığını belirtircesine başını salladı.

Masal "Pekâlâ, hadi o zaman gidelim," dediğinde Kuzey elleriyle kapıyı sıkıca tuttu. Gaza bastığında ise, bildiği bütün duaları okumaya başlamıştı.

Bölüm 18

Grand Park'a geldiklerinde Kuzey kendini seksen yaşında gibi hissediyordu. Masal her gaza bastığında kalbi hop etmişti ve bir araca ya da bariyere çok yaklaştığında ömründen on sene eksilmişti. Arabayı park ettiklerinde Kuzey kendini dışarıya zor attı. Masal ise şen şakrak bir şekilde zıplayarak indi.

"Bir daha asla senin kullandığın arabaya binmeyeceğim!" diye kükredi Kuzey derin nefesler alırken. Masal onun bu çıkışı yüzünden dudaklarını düşürmüştü.

"Ama neden? Kaza falan yapmadım ki?"

Kuzey inanamaz gözlerle ona bakarken, Masal gerçekten de kırılmış gibi gözüküyordu. Ama bu umurunda değildi. Lanet olsun! Hayatta olduğu sürece bir daha asla Masal sürücü koltuğundayken yolcu koltuğunda oturmayacaktı.

"Kaza yapmadın ama bütün arabaları kıl payı geçtin!" dedi sertçe. Masal bunun üzerine yeniden gülümsemeye başladı.

"Eğer sorun buysa, sıkıntı yok," dedi neşeyle. Kuzey bir katil edasıyla bakmaya devam edince de derin bir nefes aldı. "O kısımları bilerek yaptım. Doğrusunu söylemek gerekirse, her defasında panikle yerinden sıçraman görülmeye değerdi," dediğinde pis pis sırıtıyordu. Kızıl cadı!

"Ne demek bilerek yaptım? Beni resmen korkudan öldürecektin, lanet olsun!"

Masal, Kuzey'in bu böğürmesinden hiç etkilenmemiş gibi omzunu silkti. "Dediğim gibi, yan koltukta ürkek bir ceylan gibi otururken çok şeker görünüyordun. Kendime engel olamadım."

Ceylan mı? Üstelik de ürkek bir ceylan! Kuzey ceylana benzetildiğine kızsa mı, yoksa gülse mi karar vermeye çalışırken, bir yandan da Masal'ı hangi dizime yatırıp dövsem diye hesap

yapıyordu. Kadın hem çılgın, hem de yaramazdı! Ve Kuzey ona deli gibi âşıktı! Ama söyledikleri doğruysa ve bunu bilerek yaptıysa, o zaman Masal gerçekten de mükemmel bir şofördü. Yaptığı kurtarışlar resmen milimlikti ve bu kadar iyisini ancak Kuzey yapabilirdi.

"Bir daha bunu asla yapmayacaksın! Asla!" diye bağırırken bu defa parmağını kaldırmış ona doğru sallıyordu. Masal gülmemek için kendini sıktığı belli olacak şekilde titrerken, Kuzey bıkkınlıkla bir nefes verdi ve ensesini ovmaya başladı.

"Hadi artık buluşma yerine gidelim. Senin çılgın sürüşün sayesinde zaten erken geldik. Bari orada bekleyelim."

Masal itaatkâr bir şekilde başını sallayınca yola koyuldular ve profesörle buluşmak için sözleştikleri yer olan, binanın hemen önündeki fıskiyelerin güney tarafındaki üçüncü banka oturdular.

Masal düşünceli bir şekilde başını önüne eğip saçlarıyla oynamaya başladı. Biraz gergin olduğu her halinden belliydi ve Kuzey onun üzülmesine ya da gerilmesine dayanamıyordu.

"Korkma. Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum. Sen yanımdayken korkmuyorum zaten," dedi Masal gülümseyerek.

Kuzey onun bu sözlerini duyunca çok mutlu olmuştu ancak şu an duygularını belli etmek için çok da doğru bir zaman olmayabilirdi. Daha az tehdit altında oldukları bir anda, Masal'a ne kadar mutlu olduğunu bizzat gösterecekti. Bu yüzden şimdilik işi şakaya vurmaya karar verdi.

"Bu bir ilanı aşk mı yoksa?" derken dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Masal kendini beğenmiş bir ifadeyle "Tabii ki hayır," deyince gülümsemesi daha da genişledi. Masal'ın ağzından o sözleri duymasına çok az kalmıştı biliyordu ancak onunla bu şekilde kedi fare oyunu oynamak da ayrıca zevkliydi.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dediğinde arkasına bakar gibi yapıp Masal'dan tarafa döndü ve onun gülümseyen yüzünü

gördü. Masal tam cevap verecekken birden Profesör Bruno gelip teklifsizce ikisinin ortasına oturdu ve saatinde bir düğmeye basıp, önüne kocaman bir New York Times gazetesi açarak konuşmaya başladı.

"Zamanımız kısıtlı. Sizinle konuştuğumun dışarıdan bakılınca belli olmasını istemiyorum, o yüzden ikiniz de önünüze bakın," dedikten sonra gazetenin ekonomi sayfasını çevirdi. Masal şaşkınca Kuzey'e baktıktan sonra hızla önüne döndü ve etrafı izlemeye başladı. Kuzey ise pürdikkat çevreyi incelemeye devam ediyordu.

"Öncelikle senden özür dilemek istiyorum, Masal. Tezinle ilgili yanlış insanlarla konuştum ve başına gelenlerin en büyük sorumlusunun ben olduğumu düşünüyorum. Seni bulmaları ve sana yanlış koordinatları göndermeleri tesadüf değildi. Seni oraya bilerek yönlendirdiler, çünkü tek anahtar sendeydi ve nerede olduğunu bilmiyorlardı. Çünkü tezinden bahsediyordun ama anahtardan kimseye söz etmemiştin. Herhangi bir yere yedeklememiştin bile."

Masal soluğu kesilmiş bir şekilde profesörü dinlerken, aklından bin tane soru geçiyordu. Ama en çok kafasına takılan şuydu; *kim?*

Tüm bunları kim yapıyordu ve amacı neydi? Neden onu seçmişti? Bu olanlara bir türlü anlam veremiyordu.

"Ancak 'O' da senin ve anahtarın peşindeydi. Seni sürekli izledi ve anahtarı aldığında Kuzey'i öldürüp seni kaçırmak istedi. Ama hesap etmediği şey, senin Kuzey'in önüne atlayıp onu koruyacağındı."

Masal o kadar şoka girmişti ki, hareket edemiyordu. Profesör bu kadar şeyi nereden biliyordu? En başından beri büyük bir oyunun içinde olduğunu hissediyordu ve bu his uğursuz bir şekilde içinin kararmasına neden oluyordu. Nasıl bir şeye karşı savaşıyorlardı böyle?

"Sen Kuzey'i korurken yaralanıp anahtarı düşürünce, geriye yalnızca senin anahtarı yeniden yazma olasılığın kaldı. Bu

yüzden şimdi sana anahtarı yeniden yazdırıyorlar. Ancak 'O' anahtarı yeniden yazmanı istemiyor."

Masal profesörün son cümlesini duyduğunda güvenliğin canı cehenneme diyerek kafasını kaldırıp gözlerini Kuzey'e dikti. O da en az kendisi kadar şaşkın gözüküyordu ve bu görüntü Masal'ı rahatlatmıştı. Ortada dönen dolap fazlasıyla tehlikeli ve büyüktü. Masal korkuyordu ancak Kuzey'in ona ihanet etmiş olması olasılığıyla bile o kadar dehşete düşmüştü ki, oracıkta ölse daha az acı çekeceğini düşündü.

"'O' başından beri senin peşindeydi. Yanlış koordinatlara gittiğinde seni öldürmek için adam gönderdi ancak Kuzey seni kurtardı. Anahtarı açmaman için seni tehdit ettiğini de biliyorum ama 'O' çok tehlikeli. Bu yüzden anahtarı açıp her şeyi ortaya çıkarmalısın, Masal."

Profesör cümlesini tamamladıktan sonra hızla yerinden kalktı. Fakat Masal henüz onun ayrılmasına hazır değildi. Bu yüzden ayağa fırladı.

"O kim?" derken dehşet içindeydi. Profesör korkuyla ona baktıktan sonra kafasını salladı ve "Onu da senin bulman gerek. Altmış saniye doldu. Bundan sonra sizin de, benim de hayatlarımız tehlikeye girer. Size tavsiyem, burayı olabildiğince hızlı terk edin," dedikten sonra koşar adımlarla yanlarından uzaklaştı. Masal adamın peşinden gitmek istedi ancak Kuzey kolunu tutarak onu engellemişti.

"Adam çok fazla şey biliyor ve buradan uzaklaşmamız gerektiğini söylediyse uzaklaşmalıyız," diyerek Masal'ı sürüklemeye başladı. Masal önce itiraz eder gibi oldu ancak söz konusu olan sadece kendi hayatı değildi. Kuzey de tehlikede olabilirdi. Bu yüzden itiraz etmeden onun peşinden gitmeye başladı. Kuzey kaşlarını çatmıştı ve sinirden çenesini kıracakmış gibi görünüyordu. Masal ise fazlasıyla tedirgindi. Arabayı park ettikleri yere geldiklerinde ikisi de hiç konuşmadan arabaya bindiler ve hızla Grand Park'tan uzaklaşmaya başladılar. Masal endişeli bir

şekilde önüne bakıyordu ve Kuzey kaya gibi sert bir ifadeyle yola konsantre olmuş gibi gözüküyordu.

Kuzey arabayı şehrin dışına doğru sürmeye başladı. Masal pek fazla nereye gittikleriyle ilgilenmiyordu. Kafasında profesörün söylediklerini evirip çeviriyordu ancak bir türlü ne olduğunu oturtamıyordu.

"Profesörün söyledikleriyle alakalı bir çıkarım yapabildin mi?" Masal artık düşünmekten patlayacak raddeye gelince, Kuzey ile konuşmaya karar vermişti.

"Benim yaptığım tek çıkarım, Bay M'nin ya da BİS'teki daha yetkili bir piç kurusunun, seni bilerek benim gittiğim operasyonun içine gönderdiği." Kuzey'in sesi o kadar sinirli çıkıyordu ki, Masal tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Ve seni o anahtarı açmak için bilerek kullandıkları."

Kuzey ellerini o kadar sıkıyordu ki, biraz daha zorlasa direksiyonu yerinden söküp çıkaracaktı. Masal onun sinirli olmasını istemiyordu. Bu yüzden ellerini adamın ellerinin üzerine koyup onu okşamaya başladı. Bunun üzerine biraz olsun gevşeyen Kuzey, direksiyonu daha gevşek tutmaya başlamıştı bile.

"Neden merkeze gelir gelmez anahtarı açmam için beni kullanmaya çalışmadılar?"

Masal aklına gelen soruyu dile getirince, Kuzey kaşlarını çatıp düşünmeye başladı.

"Tam olarak ne planladıklarını bilmiyorum ama sanırım şüphelenmemi istemedikleri için seni direkt olarak ortaya çıkarmadılar. Ya benim keşfetmemi beklemeye karar vermişlerdi, ya da zaten birkaç gün içinde seni bu işin içine sokacaklardı. Bu yüzden yanından ayrılmamam için bana talimat verildi."

"Yani bu işte BİS'in de parmağı var."

"Evet öyle! Seni kullanma cüretini gösterdikleri için hepsini ellerimle tek tek boğacağım!"

Masal, Kuzey'in onun için böylesine sinirlenmesine mutlu olmuştu. Biliyordu ki, Kuzey onu ne pahasına olursa olsun korurdu.

"BİS'in amacı ne olabilir?"

Kuzey'le konuşmak, Masal'ın kafasını toparlayıp daha mantıklı düşünmesini sağlıyordu. O kadar panik halindeydi ki, bir türlü aklındakileri bir düzene sokamıyordu.

"Tabii ki o lanet olasıca çantayı açmak! O, her kimse, BİS açısından büyük bir tehlike arz ediyor olmalı ve anlaşılan çanta BİS için fazlasıyla değerli."

"Sence bu konuda Bay X-Men ile konuşmalı mıyız? Yani her şeyi bildiğimizi belli etmeli miyiz?"

Kuzey bu soru karşısında bir süre sessiz kaldı. Masal onun düşündüğünü ve olasılıkları gözden geçirdiğini hissedebiliyordu.

"Belki sen değil ama ben Bay M ile sıkı bir konuşma yapacağım," dedi sinirli bir şekilde.

"Bay M ile arandaki ilişki nasıl?"

Kuzey yine cevap vermeden önce biraz bekledi. Sonunda derin bir nefes alıp konuşmaya başladığında, sesi biraz kırgın çıkıyordu.

"Bay M benim BİS'e girmeme yardım etti. Bana her zaman yol gösterdi ancak son zamanlarda onunla çok fazla zıt düşmeye başladık. Özellikle de seninle olan konuda."

Masal onun içindeki kırgınlığı anlayabiliyordu. Kuzey, Bay M'ye saygı duyuyordu ama yeni öğrendikleri bilgilerden dolayı da ondan şüphe etmekten kendini alamıyordu. O an aklına gelen düşünce ile gülümsemeye başladı.

"Bence olaya iyi yönünden bakmalıyız. Eğer bu işin içine girmeseydim, hiç tanışmamış olacaktık."

Masal bu konuda gerçekten mutlu görünüyor olmasaydı Kuzey homurdanırdı ama o gerçekten de onunla tanışmış olmanın, çektiği bütün o sıkıntılara değeceğini düşünüyormuş gibi

gözüküyordu. Bu haliyle Kuzey'in kalbini tam on ikiden vurmuştu. Onu gerçekten de seviyordu.

"Bu şekilde olmasa bile, seni bir gün mutlaka bulurdum, kızıl bela."

Masal bu sözler üzerine genişçe gülümsedi. "Seninle ilk karşılaştığımızda, beni tanıdığına pek memnun olmuş gibi gözükmüyordun ama."

Masal'ın aklına, Kuzey'in kafasından pembe, dantelli iç çamaşırları sarkarkenki görüntüsü gelince kendini tutamayıp kahkahayı bastı. Kuzey de aynı şeyi düşünüyor olacak ki, homurdanmaya başlamıştı.

"Çünkü seni öldürmekle, eve götürüp yatağa atmak arasında kalmıştım."

Masal, Kuzey'in söylediklerini duyunca şaşkınlıkla gözlerini açtı. Çünkü o zaman Kuzey'in onu cidden öldürmek istediğini düşünmüştü. Hatta o sıralarda ölüm korkusu yüzünden, hayatı boyunca okuduğundan çok daha fazla dua okumuştu. Ancak Kuzey'in bu gerçeği söyleme şekli o kadar yalındı ki, doğruluğundan şüphe etmek imkânsızdı. Masal birden kızardığını hissetti. Hayatında ilk defa bir erkek, onu ilk gördüğünde çekici bulduğunu söylüyordu ve bu adam, deli gibi âşık olduğu adamdı.

"Ben de seni ilk gördüğümde çok çekici ama bir o kadar da ürkütücü olduğunu düşünmüştüm. Sayende bir erkeğin kirli sakalıyla ne kadar çarpıcı olabileceğini fark ettim."

Masal o kadar kısık sesle konuşmuştu ki, Kuzey dikkatle dinlemese onun ne dediğini anlayamazdı. Kuzey çapkınca gülümseyerek ona döndüğünde, Masal kalbinde bir ritmin kaçtığını hissetti.

"Bu bir ilanı aşk mı?" derken alenen sırıtmaya başlamıştı. Masal da ona aynı şekilde karşılık verdi ve "Tabii ki hayır," dedi.

Kuzey bu cevabın üzerine kahkaha atınca, Masal kalbindeki ağırlığın giderek azaldığını hissetti. Evet, önlerinde çok

zorlu bir yol ve kazanmaları gereken de bir savaş vardı. Ancak Kuzey'le birlikte olduğu sürece, kendini yenilmez hissediyordu.

***

Yaklaşık iki saat kadar yol gittikten sonra, Kuzey en sonunda Palm Springs'teki ünlü Workshop restoranına girmeyi kabul etti. O zamana kadar takip edilmediklerinden emin olmak için hiç mola vermemişlerdi. Arabadan indiklerinde Masal, Kuzey'in çenesine bir öpücük kondurdu.

Kuzey bunun üzerine "Bu da ne içindi şimdi?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Her şey için," dedi Masal göz kırparak. Ardından mutlu bir tavşan gibi zıplayarak restorana doğru ilerlemeye başladı. Kuzey de şaşkınlıkla karışık bir mutlulukla onu takip etti.

Masal restorandan içeriye girdiğinde gözlerine inanamadı. Burası her yerinden zarafet ve şıklık akan, göz kamaştırıcı bir yerdi.

"Burası mükemmel," dedi Masal hayranlıkla mekânı incelerken. Kuzey ise hemen arkasında her zamanki gibi homurdanıyordu.

"Arabalar bitti, şimdi de restoranlar mı başladı?" derken sesi o kadar huysuz çıkıyordu ki, Masal'da onu kucaklama isteği uyandırmıştı.

"Bebeğim, senin yerin her zaman özel olacak, merak etme," dedi Masal çapkınca göz kırparak. Kuzey onun sözlerine şaşırsa mı, yoksa çapkınca gülümsemesine hayret mi etse emin olamadığı için tek kaşını kaldırmakla yetindi. Masal onun tek kaşını kaldırdığını görünce suratını astı ve tam ağzını açıp konuşacakken aniden arkasından ona sarılan adam yüzünden dikkati dağıldı.

Bu ölmeye niyetli adam da nereden çıkmıştı şimdi? Kim oluyordu da Masal'a arkadan sarılıp onu havaya kaldırıyordu? Kuzey adamı tanımıyordu ama geleceğini görebiliyordu. Kendisi biraz sonra ruhu bedeninden ayrılacak olan adamdı!

"Bırak onu!"

Kuzey tüm restoranı inletecek şekilde kükreyince, adam bir an duraksadı ve ona baktı. O an Kuzey aslında adamın kim olduğunu bildiğini fark etti. Kurt Michaels. Masal'ın eski erkek arkadaşı. Biraz sonra ölü eski erkek arkadaş olacak olan gereksiz!

"Senin sorunun ne adamım?"

Kurt denen gerizekâlı havalı olduğunu zannettiği bir aksanla konuşunca, Kuzey yumruğunu sıkıp adamın suratına bir tane patlatmak için harekete geçti. Ancak gözü Masal'a takılınca kendini durdurmak zorunda kaldı, çünkü Masal başını olumsuz anlamda sallarken kaşlarını çatmıştı. Kuzey de dikkat çekmemeleri gerektiğini biliyordu ama bazen bilmek yetmiyordu işte. Bu sırada hâlâ o mal herifin elinin Masal'ın kıymetli belinde durduğunu görünce hızla onun yanına gitti ve omzundan tuttuğu gibi Kurt'un ellerinden kurtarıp kendine yasladı.

"Benim sorunum, senin o pis ellerinin *kadınımın* üzerinde olması, *adamım*!"

Kuzey öldürücü bir sesle konuşurken özellikle 'kadınım' kısmını vurgulamıştı ve onun bu sahiplenişi Masal'ı kelimenin tam anlamıyla mest etmişti. Bu yüzden salak salak sırıtmaktan kendini alamadı. Ancak Kurt, Masal'ın sırıtmasını yanlış anlamış olacak ki ukala bir şekilde gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Bebeğim, bu dağ adamı ne saçmalıyor, Tanrı aşkına?"

"Bu dağ adamı diyor ki, eğer kadınımın çevresinden hemen ayrılıp gitmezsen, önemsiz hayatın kısa zaman içinde son bulacak. Bilmem anlatabildim mi?"

Kuzey sinirden çenesini sıkıyordu ve sesi dişlerinin arasından çıktığı için çok keskindi. Adam ona ukala bir bakış atıp Masal'a döndü ve Latince konuşmaya başladı. Adamın, Kuzey'in Latince bilmediğini varsaydığı açıktı ancak işin tuhaf tarafı, Masal'ın Latince bildiğini düşünmesiydi. Ama Masal, Latince bilmiyordu ki!

"Seni çok özledim."

"Saçma sapan konuşma, Kurt!"

Anlaşılan o ki biliyordu. Kuzey hangisine sinirlense karar veremiyordu. Masal'ın Latince bildiğini saklamasına mı, yoksa bu Kurt denen zibidinin göz göre göre Masal'a asılmasına mı?

"Sen git kendi kıçını özle, piç kurusu!"

Kuzey konuşmaya Latince olarak dalınca, Kurt sanki bir buffalo sürüsü şu an ona doğru koşuyormuş gibi irkildi. Kuzey buffalo sürüsü gibi koşmuyor olabilirdi ancak adam biraz daha kaşınırsa, onu üzerinden buffalo sürüsü geçmiş gibi dümdüz edecekti!

"Sen de kim oluyorsun, ezik?"

Masal, Kurt'un kendini bilmez sözlerine mi kızsa, yoksa biraz sonra Kuzey'in işleyeceği cinayete mi üzülse emin olamıyordu. Bu gerizekâlının derdi neydi de bu kadar kaşınıyordu şimdi?

Kuzey, en sonunda dayanamayıp Kurt'un suratına bir tane geçirdi. Bu darbeyle yere düşen adamın burnundan kan fışkırmaya başlamıştı. Hırsını alamayan Kuzey tam adamın üzerine atlayacağı sırada, kolunu tutan Masal'ı incitmemek için kendini engellemek zorunda kaldı.

"Ben Masal'ın kocasıyım ve sen de bundan sonra masal kelimesini cümle içinde bile kullanmayacak olan adamsın."

Kuzey tüm kelimeleri tek tek vurgulayarak Latince söyleyince, Kurt biraz korku, biraz da şaşkınlıkla Masal'a döndü.

"Bu zorba, barbar adamla mı evlendin?"

Masal, bu aptal adamın Kuzey'i daha fazla aşağılamasına göz yumacak değildi. Biraz önce Kuzey'i durdurmuştu ancak bu kez kendisi öne atılıp, hâlâ yerde olan Kurt'a sıkı bir tekme salladı. Normalde onun tekmelerini hissetmeyen Kuzey'in aksine Kurt acıyla inlemeye başlayınca da tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi.

"İşte benim kadınım," diyen Kuzey, Masal'ı kucaklayıp havaya kaldırdı ve alnına küçük bir öpücük kondurdu. Masal da ona aşkla gülümserken, Kurt yine olduğu yerden kaşındı.

"Sen de en az onun kadar barbar olmuşsun. Nerede benim naif sevgilim?"

Allah aşkına, bu adamın derdi neydi? Neden Kuzey'i kışkırtıp duruyordu ki? Hayır, madem intihar etmek istiyordu, gidip bir köşede geberebilirdi.

Kuzey, Kurt'un bu sözleri üzerine sinirlenmek yerine gülmeye başlayınca, Masal kaşlarını çatıp ona bakmaya başladı. Bu kadar komik olan neydi şimdi?

"Naif mi? Masal mı?" derken hâlâ kahkahalarla gülüyordu. Masal ne tepki vermesi gerektiğinden emin olamıyordu. Bir yandan sinirlenirken, bir yandan da içinden onunla beraber gülmek geliyordu.

"Seni bu şekilde aşağılamasına nasıl izin veriyorsun? Sen narin bir çiçek gibisin, Masal."

Tamam, Masal biraz ufak tefek ve minyon olabilirdi ama çok da naif olduğu söylenemezdi. En azından sinirli olduğu zamanlarda ve şu an fazlasıyla sinirliydi.

"Bu kadar yeter, Kurt! Hemen buradan defol git ve bizi yalnız bırak. Seninle ilişkimiz bitti ve bir daha başlaması gibi bir olasılık yok."

Masal sinirle Kurt'a çıkışırken, Kuzey gülmeyi bırakıp yeniden ciddileşmişti. Masal'ı tekrar yanına çekip bir kolunu omzuna doladı.

"Masal'ı duydun insan müsveddesi. Şimdi hemen buradan defolup gitmezsen, ben seni seve seve göndereceğim. Üstelik de yalnızca restoran dışına değil, transit geçişle öbür dünyaya."

Kurt bu sırada ayağa kalkmıştı ve hâlâ vazgeçip geçmeme konusunda tereddütlü gibi görünüyordu. Kuzey artık daha fazla dayanamayacaktı. Tam adama doğru bir hamle yapıp onu anasından doğduğu güne pişman edecekken, Kurt gerilemeye başladı. Sonunda, Kuzey'in ne kadar ciddi olduğunu anlayabilmişti gerzek.

"Eğer beni yeniden istersen, nerede bulabileceğini biliyorsun, bebeğim."

"Hay ben senin bebeğini..." Kuzey küfür ederek adama hamle yapınca, Kurt bu defa geri çekildi ve son bir kez Masal'a bakıp oradan ayrıldı. Kuzey adamın peşinden gidip onu bir güzel benzetmek için dayanılmaz bir istek duysa da, bu kritik anda Masal'ı yalnız bırakamazdı. Adamı geberteceği kesindi, yalnızca şimdilik paçayı kurtarmıştı. Şanslı piç!

"Özür dilerim."

Masal'ın üzgün sesi kulağına çalındığında, Kuzey kafasından o pisliğe yapacağı işkencelerin listesini çıkarıyordu. Sevdiği kadına dönüp iki eliyle Masal'ın yanaklarını tutarak gözlerinin içine baktı.

"Sen bir şey yapmadın ki, sevgilim."

Masal gerçekten de üzgün görünüyordu. Bu yüzden Kuzey, Kurt denen o adi herife yapacağı işkencelerin listesini uzatmaya karar verdi. Kimse onun kadınını üzemezdi.

"Yine de benim yüzümden kavga etmek zorunda kaldın," dedi Masal başını önüne eğerken.

Kuzey bu sözlerin üzerine hafifçe gülümseyerek Masal'a sarıldı ve çenesini onun başının üstüne dayadı. Bu şekilde onu bir koza gibi sarmıştı ve Masal'ın sıcaklığını hissetmek, Kuzey'i dünya üzerinde başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlatıyordu.

"Ben senin için değil kavga etmek, tüm dünyaya tek başıma kafa tutarım."

Kuzey'in kollarının arasında kendini evinde gibi hisseden Masal, bu sözleri duyduğunda ona biraz daha sokuldu. "Ben de senin için." Masal konuştuğunda sesi Kuzey'in göğsünde kaybolduğu için boğuk çıkmıştı ancak Kuzey onun ne demek istediğini anlamıştı. Gülümsedi ve Masal'ı başının üstünden öptü.

"Bu bir ilanı aşk mı?" derken sırıtıyordu.

Masal hızla kafasını kaldırdı ve gülümseyerek Kuzey'e baktı. "Tabii ki hayır," deyince, ikisi birden kahkaha attı. Ardından Kuzey "O zaman hadi yemek yiyelim," deyince birlikte masalardan birisine geçtiler ve yanlarına gelen garsona sipariş verdiler.

"Neden bana Latince bildiğini söylemedin?"

"İlk başta size güvenmediğim için söylemedim. Sonradan da aklımdan çıktı. Ayrıca Arapça ve Çince de biliyorum."

Nedense buna hiç şaşırmamıştı, çünkü Masal bir gün çıkıp aslında bir uzaylı olduğunu söylese, ona bile şaşırmayacak kıvama gelmişti.

"Söylesene, iyi olmadığın bir konu var mı?"

Bu soruyu ciddiyetle sormuştu ancak Masal muzipçe gülümseyerek karşılık verdi. "Çok sakarım," diyerek iki kaşını birden indirip kaldırmaya başlayan Masal'a bakan Kuzey kahkahayı bastı.

"Onda bile çok iyisin," deyip göz kırptı.

Bu sırada yemekleri gelince susmak zorunda kaldılar. Garson yanlarından ayrıldığında Kuzey biraz ciddileşerek aklını kurcalayan başka bir soruyu sordu. "Bu Kurt denen evsel atığın nesini beğendin de sevgili olmaya karar verdin, gerçekten çok merak ediyorum."

Kuzey rahat ve umursamaz bir şekilde konuşmaya çabalasa da, pek başarılı olduğu söylenemezdi. Masal sırıtmaktan kendini alamadı. Gözlerini sanki düşünüyormuş gibi hafifçe kısarak, sağ elinin işaret parmağını şakağına koydu ve bir süre bekledi. Bu sırada Kuzey çaktırmamaya çalışsa da, gergin bir şekilde onu bekliyordu. Masal sonunda insafa gelerek hayatının aşkına döndü ve "Aksanı çok hoş," dedi. Kuzey bunu duyunca kaşlarını çattı ve homurdanmaya başladı. Masal "Sesi de çok güzeldi," dedikten sonra duraksadı.

"Ben de çok güzel silah kullanırım."

Masal, Kuzey'in bu sözü üzerine ağzı bir karış açık ona bakakalınca, Kuzey kollarını göğsüne birleştirip somurtmaya

başladı. Masal kahkaha atmamak için kendini sıkıyordu ancak birkaç kıkırtınm ağzından kaçmasına engel olamadı.

"Bebeğim, kıskançlık yaparken gerçekten çok şeker oluyorsun."

Kuzey biraz daha somurttu. "Aslında daha çok korkutucu olmayı amaçlıyorum."

Masal bu adamı sevmek istiyordu. Bu adamı bir odaya kapatıp, yedi gün yirmi dört saat sadece sevmek istiyordu. Sevgisi kalbinden öylesine taşıyordu ki, bu mutlulukla bütün dünyaya barışı bile getirebileceğine inanıyordu.

"Ne yaparsan yap, senden asla korkmam," diyen Masal hainceı sırıtıyordu. Bu sözleri duyan Kuzey yalancı bir bıkkınlıkla kafasını iki yana sallayınca, Masal kahkaha attı ve "Başına çok büyük bir bela aldın, koca adam," dedi.

Fakat Kuzey hainceı gülümsüyordu. Aha! İşte şimdi Masal'ın başı dertteydi, hem de çok büyük bir dertte.

"Evet, sevgilim. Başıma çok büyük bir bela aldım ve o bela bu akşam bana olan aşkını ilan edecek." Kuzey kısık ve seksi bir sesle gözlerinin içine bakıp konuştuğunda, Masal artık sonunun geldiğini biliyordu. Bir kez daha, önünde koca bir gece, bir adet balayı süiti ve bir tane de en seksi, karizmatik, yakışıklı ve sertinden bir ajan vardı. Masal da bir kadındı ve bu kombinasyona ne kadar dayanabilirdi emin değildi. Lanet olsun!

Bölüm 19

"Hadi ama biraz daha derine ittirmelisin."

"Elimden geleni yapıyorum, kızıl bela!"

Masal dudaklarını düşürüp şımarık bir çocuk gibi mırıldandı. "Bu kadarı yeterli değil ama."

Kuzey homurdanarak elini komodinin arkasına uzatmaya çalışırken, bir yandan da sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. "Lanet olasıca pasaportunun, komodinin üzerinde ne işi vardı?"

Masal bu soruya kaşlarını çatarak cevap verdi. "Eğer beni gerileterek komodine çarpmama neden olmasaydın, o pasaport da oraya düşmeyecekti."

"Seni neden gerilettiğimi hatırlatman için hiç de uygun bir zaman değil bence, sevgilim."

Kuzey muzaffer bir eda ile elindeki pasaportu kaldırınca, Masal da derin bir nefes aldı fakat adamın gözlerindeki ışığı görünce aldığı nefesi geri vermeyi unuttu.

"Evet, pasaport sorununu hallettiğimize göre, nerede kalmıştık?"

Masal nerede kaldıklarını gayet net bir şekilde hatırlıyordu. Arabayı alan vale, gözlerini Masal'ın mini eteğine ve bacaklarına dikip bakınca, Kuzey anahtarları verirken adamın elinin kazara incinmesine neden olmuştu. Ardından Masal'ı kolundan tuttuğu gibi hızla odaya getirmişti. Kuzey yırtıcı bir kaplan gibi üzerine doğru gelince, Masal korkuyla gerileyerek komodine çarpmış, üzerinde duran pasaportu da duvarla komodin arasına sıkışmıştı. Neyse ki bu durumdan istifade eden Masal, pasaportun anlam ve önemi konusunda uzun bir nutuk çektikten sonra Kuzey'i onu almaya ikna etmişti. Ancak her işte olduğu gibi bu konuda da başarılı olan lanet olasıca adam, tam

olarak nerede kaldıklarını sorarken, yeniden yırtıcı kimliğine bürünmüştü. Evet, gerçekten de adamın kimlikleri vardı. Romantik Kuzey, öküz Kuzey, yırtıcı Kuzey, seksi Kuzey... Bu noktada derin bir iç çekmekten kendini alamadı. Adam cidden çok seksiydi. Masal ne yapabilirdi ki? Hele o adonisler... Kol kaslarından ve bacaklarının güçlü oluşundan bahsetmiyordu bile. Bir de dövmesi vardı tabii.

"Sanırım bugün çok yorulduğumuzu ve bir an önce yatmak istediğimizi konuşuyorduk."

Masal göz göre göre yalan söylerken o kadar rahat görünüyordu ki, Kuzey sırıtışına engel olamadı. "Yatak gerçekten de iyi bir fikir."

Masal kendi kendine küfrederken, nasıl oldu da böyle bir açık verdim diye hayıflanıyordu. Yatak gerçekten de yanlış kelimeydi.

"Eee... Tekrar düşündüm de, bence biraz aşağıya inip barda takılabiliriz."

Kuzey bir yandan delici bakışlarını Masal'ın üzerinde tutarken, bir yandan da öldürücü bir yavaşlıkta ona yaklaşıyordu. Bu kez balkona yönelen Masal'a bakan Kuzey tek kaşını kaldırdı. Ardından tişörtünü tuttuğu gibi çıkarıp bir kenara attı. Masal yana fırlayan tişörte, son can simidinin okyanusun dibini boyladığını gören Titanik yolcusu gibi bakınca, Kuzey bu kez sesli bir şekilde güldü. Onun gülüşü Masal'ın yeniden adama odaklanmasını sağlamıştı. İstemsizce bakışlarını adamın göğsüne dikti. Muhteşemdi. Masal belirgin bir şekilde yutkunurken, Kuzey de zalim bir ifade ile üzerine gelmeye devam ediyordu. En sonunda balkona çıkıp tırabzanlara yaslandı.

"Ben şahsen çok yorgunum ve bir an önce yatmak istiyorum."

Kuzey tembelce esnerken, bir kolunu kaldırıp saçlarının yan tarafını sıvazladı ve o an mükemmel kol kasları Masal'ın gözlerinin önüne serildi. Masal iç çekince Kuzey'in gülümsemesi genişledi. Gözleri adamın vücudunun alt kısımlarına doğru ilerleyince, bacaklarının titrediğini hissetti. Düşük belli kot

pantolonu tam sınırda duruyordu ve o lanet dövmenin yine bir kısmının görünmesine neden oluyordu. Pantolonu bacaklarını ve kalçasını o kadar güzel sarıyordu ki, Masal bilmese, kotu yapan markanın Kuzey'e özel çalıştığını düşünürdü. Beyninin çıktığı uzun tatilden henüz dönmediğini bildiğinden, kendini fazla zorlamadan aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi.

"Bence bu hiç iyi bir fikir değil."

Kuzey yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmadan ona yaklaştı. Masal yaslandığı taş tırabzanlarda iyice geriye giderken, Kuzey de ellerini onun iki yanından tırabzanlara dayayıp Masal'ı ablukaya aldı ve derin bir nefesle birlikte gözlerini ona dikti. "Çok güzel kokuyorsun," dediğinde gözleri arzudan iyice koyulaşmıştı.

"Te-teşekkür ederim."

Masal bir gün bu adama bağışıklık kazanıp kazanamayacağını merak ediyordu, çünkü onun çevresinde kalbi deli gibi atmaya başlıyor ve her tarafını sıcaklık basıyordu. Özellikle de bu kadar yakından ve ona güzel koktuğunu söylerken!

Kuzey, yanağını Masal'ın boynuna dayayarak derin bir nefes daha aldı. Masal ise nefes alma kavramı ile ilgili ciddi anlamda sıkıntı yaşıyordu. Aslında Kuzey'le yatakta olmayı o da çok istiyordu. Onun asıl korkusu, Kuzey ona mükemmel şeyler yaparken, yaz kış uzun kollu dolaşma sözü verecek kadar kendini kaybetmekti. Bir noktaya kadar bu bile tolore edilebilirdi ancak karşısındaki hain kurt kılığına girmiş Kuzey, Allah bilir ağzından daha ne sözler alırdı.

Kuzey'in dudakları boynuna değince titredi.

"Tadın da çok güzel."

Onun boğuk sesi, çıplak ve sıcak vücudu sayesinde Masal artık dayanma gücünün sınırlarında geziyordu. Kuzey dudaklarıyla boynundan aşağıya doğru ıslak ve bir o kadar da ateşli izler bırakırken, Masal gözlerini kapadı. Kuzey'in dudaklarının her teması, içinde anlam veremediği hisler oluşmasına

neden oluyordu. Masal krema kıvamına hızlı bir geçiş yaparken, Kuzey ellerini tırabzanda sabit tutmuş, yalnızca dudaklarıyla Masal'ın vücudunu okşuyordu. Adam bu konuda gerçekten çok ama çok iyiydi!

"Kuzey..."

"Söyle sevgilim."

Kuzey dudaklarını teninden ayırmadan konuşmuştu ve bu his, Masal'ı bulundukları yerden çok uzak diyarlara götürdü. Artık tüm vücudunda toplanan yoğun duygulara dayanamayacaktı. Ellerini kaldırdı ve Kuzey'in çıplak göğsüne dokundu. Bu temasla ikisi birden inlerken, gecenin karanlığını bölen dolunay aşklarına şahitlik yapıyordu. Ay ışığı sayesinde Kuzey'in tüm hatlarını görebiliyordu. Masal onun göğsünü aşağı yukarı yumuşak hareketlerle okşamaya başlayınca, Kuzey'in tırabzanları tutan eli daha da sıkılaştı. Ağzından hırlama gibi bir ses çıktığında Masal haince gülümsedi. Sanırım buna atalarımız, ava giderken avlanmak diyorlardı.

"Şu an benim seni baştan çıkarmam gerekiyor. Senin beni değil!" dediğinde sesinde acı çekermiş gibi bir tını vardı. Masal daha geniş gülümseyerek bu defa ellerini adamın sırtına kaydırdı.

"Bir yerde bu işin karşılıklı olduğunu okumuştum."

Masal'ın kendinden emin sözleri, Kuzey'in gergin bir şekilde gülmesine neden oldu. Çünkü kadının yaramaz elleri bu defa boynuna ve oradan da saçlarına doğru gezmeye başlamıştı.

"Her şeyi kitaplarda okuyamazsın, bebeğim."

Masal tam kulağına "Biliyorum," diye fısıldadığı an, Kuzey tek hamleyle onu kucağına aldı ve hızla içeriye geçip yatağa yatırdı. Üzerine eğilip dudaklarını dudaklarına kapattığında, Masal tüm vücudunda toplanan sıcaklığın aniden yanardağ gibi patladığını hissetti. Kuzey bir yandan dudaklarıyla Masal'ın dudaklarını talan ederken, bir yandan da elleriyle bluzunu sıyırıp onun yumuşak tenini okşuyordu. Masal ise bacaklarını beline

dolamış, ikisinin kritik noktalarının birbirine temas etmesini sağlamıştı. Bu temasla birlikte öpücükleri sertleşirken, Kuzey'in elleri Masal'ın vücudunda, tenini yaka yaka dolaşıyordu.

"Lanet olsun! Biraz daha seninle olmazsam patlayacağım, Masal!"

Kuzey zorlukla da olsa dudaklarını Masal'ın dudaklarından ayırıp, vahşi bir ifadeyle ona bakarak konuşmuştu. Ardından Masal'ın aldığı hızlı nefeslerden dolayı inip kalkan göğsüne kayan gözleri, acı çekercesine kapandı. Ve sonra aniden, Masal daha ne olduğunu anlayamadan, üzerinden kalkıp, biraz önce fırlattığı tişörtünü yerden alarak hızla üstüne geçirdi. Masal biraz olsun düzene giren nefesi ile birlikte yerine gelmeye başlayan beyni sayesinde şaşkınlıkla kaşlarını çatıp ona baktı. Kuzey deliye dönmüş bir halde Masal'ın kocaman pembe valizini açıp içindeki kıyafetleri dağıtmaya başlayınca, Masal artık tamamen olayın içinde kaybolmuştu.

Bir süre sonra Kuzey doğruldu ve aradığını bulmuş olmanın verdiği gururla ona döndü. Elinde beyaz, tül detaylı bir elbise tutuyordu ve sanki elbiseye kurtarıcısıymış gibi bakarken, çoktan ona doğru ilerlemeye başlamıştı. Masal da beyaz elbisenin durumla ne alakası olduğunu çözmeye çalışıyordu.

"Hadi kalk, gidiyoruz!" Kuzey sert bir şekilde söylediği bu cümleden sonra beyaz elbiseyi Masal'a uzattı ve "Bunu giymeni istiyorum. Bundan elli sene sonra o gün beyaz giymiyordum diye başımın etini yemene göz yumamam," dedi.

Masal beyaz elbiseye alık alık bakmaktan kendini alamıyordu ancak Kuzey'in iyice sinirli çıkmaya başlayan sesini duyunca itaatkâr bir biçimde kalkıp üstündeki bluzu çıkarmaya başladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Kuzey bu defa gerçekten de oteli temelinden sarsmıştı. Masal yüzünde ne olduğunu anlamadığını belirten bir ifade ile tek eli bluzunu göğüslerine kadar sıyırmış bir şekilde Kuzey'e bakınca, onun İspanya boğa güreşlerine katılan bir boğa kadar kızgın olduğunu fark etti. Yine ne olmuştu?

"Sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun, kadın?"

Kuzey yeniden bağırınca, Masal sinirli hareketlerle bluzunu tamamen çıkardı ve üzerinde sadece sutyeni ile kaldı. Ardından "Yine ne yaptım?" diye aynı şekilde bağırarak karşılık verdi.

Kuzey gözlerini onun yarı çıplak vücuduna dikip kaşlarını çattı. Masal bu sırada eteğinin düğmesini çözüp, kalçalarından aşağıya indirmeye başladı. Kuzey'in yüzü daha karanlık bir ifade alınca, Masal o an kafasına buzağı düşmüş gibi ne olduğunu anladı ve sırıtmaya başladı.

"Zaten sana dokunmak için çıldırırken, sen bir de karşıma geçmiş soyunuyorsun!"

"Demek bana dokunmak için çıldırıyorsun?" Masal aheste aheste söylediği bu sözlerden sonra ölümcül bir yavaşlıkla elbiseyi giymeye başladı.

"*Çıldırmak*, hislerimi anlatmaya en yakın kelime. Henüz Türkçede şu an yaşadıklarımı açıklayacak bir sözcük yok."

Kuzey tıslarcasına dişlerinin arasından konuşunca, Masal hafif bir kahkaha attı.

"Kuzey?" Kuzey ona dönünce Masal muzırca gülümseyip arkasını işaret etti ve "Elbisemin fermuarını kapatamıyorum. Yardım eder misin?" dedi masumane bir şekilde.

Demek Masal Hanım oyun oynamak istiyordu. O halde Kuzey de bu oyunu seve seve oynayacaktı. Kuzey haince gülümseyerek onun arkasına geçti ve eğilerek beline kadar inen fermuarın en alt kısmında durdu. Dudaklarını fermuarın açıkta bıraktığı en uç nokta olan bel çukuruna değdirdiğinde, Masal'ın titrediğini hissedip gülümsedi.

"Demek fermuarını kapatmakta zorlanıyorsun, bebeğim."

Kuzey sözlerini tamamladıktan sonra biraz önceki noktanın hemen üstüne bir öpücük daha kondururken, diliyle de hafifçe tenine dokundu. Masal inlediğinde, gülümseyerek fermuarı yavaşça yukarıya çekmeye başladı.

"Bir fermuarı kapatmanın çok değişik yolları vardır."

Kuzey tekrar bir üst noktaya öpücük kondururken, bir yandan da elleri Masal'ın diz kapağının hemen arkasındaki hassas noktayı okşuyordu. Kuzey ellerini onun dizinden yukarıya doğru kaydırmaya başladığı an, Masal'ın da bacakları titremeye başladı.

"Sana her bir yolu tek tek göstermek için sabırsızlanıyorum."

Fermuarın ortasına gelen dudakları hâlâ haylazca Masal'ın teninde oynarken, elleri de kalçalarını geçmiş ve öne doğru hareketlenmeye başlamıştı.

"Ve her birinden zevk alacağından emin olacağıma güvenebilirsin."

Masal sesli bir şekilde inlediğinde, Kuzey'in parmakları onun en hassas noktasına temas etmişti. Masal içgüdüsel olarak kendini onun parmaklarına doğru hafifçe bastırdığında, Kuzey kısık sesle gülümsedi.

"Senin de beni arzuladığını görebiliyorum, bebeğim. Az kaldı. Çok yakında ikimizin de içindeki yangını söndüreceğim."

Kuzey bunları söylerken ellerini yavaşça Masal'ın bacaklarının arasından çekti ve fermuarı tamamen kapatarak doğruldu. Masal'a arkadan sarılıp, kulağına doğru fısıldadı.

"Bu yüzden şimdi seninle dışarıya çıkmamız lazım. Başkonsoloslukta halletmemiz gereken ufak bir iş var."

Kuzey sözlerini tamamladıktan sonra, erimiş kıvamdaki Masal'ı kolundan tutup kapıya doğru sürüklemeye başladı. Masal'ın yeni yeni oksijen tüketmeye başlayan beyni en sonunda ağzına konuşma emri verdiğinde, çoktan kapıya ulaşmışlardı.

"BİS'le mi ilgili?"

Kuzey ona dönüp sakince baktı ve "Pek sayılmaz. Merak etme, sonrasında buraya dönüp kaldığımız yerden devam edeceğiz," dedi ve kapıyı açıp onunla birlikte dışarı çıktı

***

"Neden konsolosluğa gittiğimizi söyleyecek misin?"

Kuzey dikkatini tamamen yola vermiş bir şekilde direksiyondaydı ve soruyu duyduysa bile dönüp ona bakmadı.

"Kuzey?"

Kuzey, Masal'ın cırlayan sesini duyunca derin bir nefes aldı ve "Efendim, Masal!" dedi gergin bir sesle.

Masal onun neden gergin olduğunu anlayamamıştı ama canını sıkan bir durum olduğunu tahmin edebiliyordu. "Soruma cevap verecek misin?"

Kuzey yeniden derin bir nefes aldı ve cevap vermeme durumuna devam etti.

Masal biraz daha bekledikten sonra, "Eee?" diyerek hâlâ cevap beklediğini hatırlattı.

"Tamamen kişisel bir iş için gidiyoruz," dedi Kuzey yine tam olarak ne için gittiklerini açıklamadan.

Masal tam kişisel ne işleri olabileceğini sormak üzereyken, Kuzey'in telefonu çaldı ve Kuzey sanki ölümden dönmüş gibi sevinçle telefona cevap verdi. İşte bu gerçekten ilginçti.

"Efendim, Zack?"

"İstediklerini ayarladım, Kuzey. İkinizin adına çok sevindim. Masal'a tebriklerimi ilet."

Kuzey, Zack'in bu isteği üzerine ona kısa bir bakış attı ancak Masal şu an çok mutsuz görünüyordu. Neyse ki telefonda konuşan kişinin sesini duymuyordu.

"Tamam," dedi kısaca. Zack bu cevaptan kuşkulanmış olacak ki, tereddüt dolu bir sesle "Masal'ın ne yapacağınızdan haberi var, değil mi?" diye sordu.

Kuzey bu soru üzerine bir kez daha iç geçirdi. "Tam olarak sayılmaz."

Zack bir an sustu. Aralarındaki tek şey, sağır edici bir sessizlikti. Ardından adamın Türkiye'den gelen kahkahası kulaklarına tecavüz ederken, Kuzey yorgunlukla burun kemerini sıkmamak için çaba gösterdi.

"Dostum. O zaman sana kolay gelsin," dedi Zack hâlâ gülümsediği belli olan bir sesle. Sonrasında susup ciddileşerek yeniden konuştu. "Kuzey, eğer BİS bu yaptığını öğrenirse başın büyük belaya girer, biliyorsun değil mi?"

Evet, bunu biliyordu. Bu gece olanları her şey çözülene kadar saklamak zorundaydı ancak Masal bunların hepsine değerdi. Tabii bir de Kuzey'in artık Masal'ı düşünmekten kafayı yemesi mevzusu vardı o ayrı.

"Biliyorum, Zack," diyerek yine Masal'ın çıkarım yapamayacağı bir cevap verdi. Masal da o sırada meraklı bir kedi gibi kulağını uzatmış, Zack'in söylediklerini dinlemeye çalışıyordu ama hiç şansı yoktu.

"O zaman sana bol şans, adamım."

Zack telefonu kapattığında neyse ki Masal ağzını açamadan konsolosluğa gelmişlerdi. Kuzey hızla arabadan çıkarak Masal'ın kapısını açtı ve elini uzattı. Masal şaşkınlıkla ne yapacağını bilemez bir halde bakınca da Kuzey gülümsedi ve "Elinizi tutma şerefini bana bahşederseniz beni çok mutlu edersiniz, kraliçem," dedi. Bunun üzerine Masal gülümseyerek minik ellerini Kuzey'in avucunun içine bıraktı. Kuzey, Masal'ın ellerinin temasını hissedince, kalbinin ısındığını fark etti ve gülümsemesi genişledi.

Masal arabadan indikten sonra Kuzey'in koluna girdi ve beyaz elbisesiyle salınarak yürümeye başladı. Kuzey biraz sonra açıklayacağı duruma Masal'ın ne tepki vereceğini tam olarak kestiremiyordu ancak bir şekilde onu ikna edebilmeyi umuyordu. Konsolosluktan içeri girdiklerinde onları karşılayan memur "Hoş geldiniz, Kuzey Bey," deyince, Masal şaşkınlıkla Kuzey'e döndü ancak o sadece memura bakmakla yetindi.

"Bu taraftan lütfen."

Kuzey bu yönlendirme ile adamın gösterdiği tarafa doğru ilerlemeye başlayınca, Masal'ın yapabildiği tek şey onu takip etmek oldu. Salon gibi bir yere geldiklerinde Masal'ın aklı hâlâ karışıktı. Adam masaya oturup kocaman bir defteri açtı ve

Kuzey de bu sırada adamın tam karşısındaki sandalyeye oturması için Masal'a eliyle bir işaret yaptı. Odada iki tane daha adam vardı ve mutlulukla gülümsüyorlardı. Sanki şey gibi... Mutlu bir olaya tanıklık edeceklermiş gibi. Şahit gibi. Şahit gibi mi? Ne şahidi? Nikâh şahidi gibi mi?

"Kuzey!"

Masal farkına vardığı şey ile neredeyse çığlık atmıştı. Kuzey ise sanki bunu bekliyormuş gibi sakince ona bakmaya devam etti.

"Efendim Masal," derken üzerinde 'Yarın hava güneşli olacak, sayın seyirciler...' anonsunu yapan adamın rahatlığı vardı. Masal şaşkınlıkla kocaman açılmış gözlerini ona dikti ve ağzını birkaç defa açıp kapadıktan sonra, konuşabilme yetisini yeni kazanmış gibi "Bu ne demek oluyor?" dedi tiz bir sesle.

"Affedersiniz, beyler."

Kuzey, Masal'ın sorusu üzerine yeniden sakince odadaki adamlara dönüp konuşunca, Masal onun kafasına bir cisim fırlatma isteğiyle doldu. Mesela ağır bir dökme tava! Masal burada kalp krizinin eşiğindeydi, bu adam ise tüm soğukkanlılığıyla onu odadan çıkarmaya çalışıyordu.

"Bu iş için bayanın da rızası gerekli, Kuzey Bey."

Biraz önce onları kapıda karşılayan adamın sözlerini duyan Masal, ona heyecanla baktı ve sanki yüz yıldır çözülemeyen bir bilmeceyi çözmüş gibi ellerini çırpmaya başladı.

"Elbette! Benim rızam da gerekli!"

Kuzey onu belinden tutup tüy gibi havaya kaldırdı ve adama dönüp "Bize biraz müsaade edin lütfen. Beş dakika sonra bayanın da rızası olacak," dedikten sonra kucağında Masal'la dışarı çıktı. Hemen yan taraflarında boş bir oda vardı ve Kuzey, Masal'ı hiç bırakmadan odaya girip kapıyı kapattıktan sonra ona döndü. Masal'ı kucağına aldığı için yine yüz yüze bakıyorlardı ve sanki ikisi de ilk konuşan olmak istemiyormuş gibi

susuyordu. Sonunda elbette ikilinin sabırsızı olan Masal konuşmaya karar verdi.

"Bana açıklamak istediğin bir şey var mı, Kuzey?" derken kızgın bakışlarını Kuzey'in gözlerine dikmişti. Kuzey ona aşkla bakarken, kalbinde çikolata gibi eriyen bir kısım çoktan yumuşamaya başlamıştı bile.

"Aslında evet, var!" diyen Kuzey'in sesi, çok istediği bisikleti almak için babasına yalvaran bir çocuk gibi çıkmıştı. Masal bu ses tonuyla biraz daha eridi. Yine de o bisikleti o kadar da kolay verecek değildi.

"Seni dinliyorum." Masal, ses tonunu istediği gibi sert tutamamıştı ve bunu fark eden Kuzey bu defa ufukta bisikleti gören çocuk gibi gülümsedi.

"Şimdi bildiğin üzere, senin için çıldırıyorum. Bu konuyu yaklaşık bir saat önce netleştirmiştik." Masal gözlerini onun hafif utanmış gözlerine dikip, devam etmesi için başını salladı. "Bu gibi durumlarda normalde iradem çok sağlamdır ama konu sen olunca kendimi tutmakta çok zorlanıyorum."

Masal farkında olmadan ellerini Kuzey'in boynuna koyup, saçlarını hafifçe okşamaya başlamıştı. Kuzey kendinden geçmesine beş kala kritik bir görevde olduğunu hatırlayıp normale döndü. Önce Masal'ı evliliğe ikna etmeliydi, sonrası zaten... Kuzey sonrasında olacakları düşününce çapkınca gülümsedi. Masal'ı kendinden geçirecek, onunla birlikte Kuzey de kendinden geçecekti.

"Onurlu davranacağımı, sana elimi sürdüğümde kocan olacağımı söyledim ve bu sözümü tutmak için elimden geleni yapıyorum." Bu noktada durup derin bir nefes aldı. "Ama artık sana dokunmadan yakınında olmak canımı çok yakıyor ve ben seni Masal Karaarslan olarak yatağımda, hayatımda, kalbimde ve ruhumda istiyorum. Sana sözüm olsun ki, tüm bu pislik temizlendiğinde, sana bembeyaz gelinliğinle mükemmel bir düğün yapacağım. Herkes bu düğünü konuşacak ve sen benim kızıl kraliçem, o kadar göz alıcı olacaksın ki, şimdiye kadar

gelinlik giymiş ve giyecek tüm kadınlar seni kıskanırken, henüz giymemiş olanlar senin gibi olmak için hayal kurmaya başlayacaklar."

Masal bu güzel sözler karşısında gözlerinin dolmaya başladığını hissetti. Bu adam mükemmel ötesiydi ve Masal'a âşıktı. Hem de tüm yüreğiyle ve tüm benliğiyle. Onun tek yapması gereken Kuzey'i daha çok sevmek ve aşklarını birlikte daha da çok büyütmekti. Bu yüzden gözyaşları içinde başını sallarken, bir yandan da ağzından dökülen "Evet," kelimesiyle, Kuzey'i dünyadaki en mutlu adam yapmıştı.

"Ama önce bana anne ve babanın ismini söylemelisin."

Masal bu soruyu sorunca, Kuzey'in gözleri birden gölgelendi. Masal sadece, nikâh sırasında Kuzey'in ebeveynlerinin ismini duyduğunda yabancılık çekmek istememişti. Ancak onu üzgün görünce, dilini eşek arısı sokmasıyla ile ilgili deyimin, şu an kendi dili için fena halde uygun olduğunu düşünmeye başladı. Fakat Kuzey yeniden sevgi dolu bakınca biraz olsun rahatladı.

"Babamın ismi Demir, anneminki ise Ceren'di."

Masal anladığını belirtircesine başını sallayınca, Kuzey alnına bir öpücük kondurdu ve onu kucağından hiç indirmeden nikâh memurunun beklediği odaya geri götürdü. Masal'ı koltuğuna bırakırken, nikâh memuruna göz kırptı ve "Gelinin beş dakika sonra rıza göstereceğini söylemiştim," dedi.

Nikâh memuru şaşkınlıkla, biraz önce çıngar çıkarmak için hazır bekleyen gelinin, şu an mutlulukla gülümseyen yüzüne baktı ve kafasını anlamadığını belirtircesine iki yana salladı.

Kuzey de Masal'ın yanındaki koltuğa oturduğunda, nikâh işlemi başladı. Masal'ın kalbi deli gibi atıyordu. Hevesle gülümseyerek nikâh memurunun soruyu sormasını bekledi.

"Sen Necati kızı Masal Muzaffer Kılıç, hiçbir etki altında kalmadan, kendi hür iradenle, Demir oğlu Kuzey Karaarslan'ı kocalığa kabul ediyor musun?"

Kahretsin! Odadaki dört adam aynı anda farklı şaşkınlık dereceleri ile ona dönünce, Masal sinirle kaşlarını çattı.

"Ben sekiz sene önce mahkeme kararıyla ikinci ismimi sildirmiştim!" dediğinde sesindeki utançla karışık öfke, Kuzey'in dayanamayıp kahkaha atmasına neden oldu. Nikâh memuru "Kayıtlarımızın güncellenmesinde zaman zaman sorun olabiliyor. Ben bu karışıklığın bir an önce düzeltilmesi için elimden geleni yapacağım," derken, Masal da Kuzey'e dönmüş "Gülme, Kuzey!" diye bağırıyordu.

Masal kelimenin tam anlamıyla kükreyerek Kuzey'e rastgele yumruklar geçirince, Kuzey daha fazla gülmeye başladı.

"Ö-özür dilerim, hayatım."

"Evlenmekten vazgeçmeme çok az kaldı!"

Gözleri kısılmış, kinle bakan bir adet Masal'ın ağzından çıkan bu tehdit, Kuzey'in anında kendine gelmesini sağladı ve boğazını temizleyip nikâh memuruna döndü. "Lütfen biz devam edelim," derken sesi o kadar ciddi çıkıyordu ki, biraz önce gülmekten iki büklüm olan adamın aynı kişi olduğuna inanmak mümkün değildi.

"Evet hanımefendi, cevabınızı bekliyoruz."

En azından nikâh memuru daha medeni davranıp, yalnızca gülümsemekle yetinmişti. Öküz Kuzey gibi gülme krizine girmemişti. Masal gözlerini kısıp son bir defa daha ona baktıktan sonra nikâh memuruna döndü.

"Biraz düşünmem gerek, memur bey. Biraz önceki olaydan sonra bu adamla evlenip evlenmeme konusunda kararsız kaldım."

Kuzey, Masal'ın sözlerini duyduğunda, otuz iki yaşında kalbine inerek ölen nadir insanlardan birisi olma yolunda ciddi bir adım attı.

"Bebeğim..."

Kuzey'in sesi pişmanlık dolu olmasına rağmen, Masal hâlâ çok sinirliydi.

"Bana *bebeğim* deme, Kuzey!"

"Ama..."

"Ama'sı falan yok!"

Masal sinirle ayaklarını yere vurmaya başlayınca, Kuzey irkildi. Masal'ın gerçekten de kafası atmıştı. İşte bu hiç iyi olmamıştı.

"Bi'tanem yapma ama böyle."

Masal hâlâ kısık olan gözleriyle Kuzey'e bir kez daha öldürücü bir bakış attıktan sonra mükemmel pembe ojelerini incelemeye başladı. Kuzey elini hafifçe onun yanağına koyup, yalvarırcasına gözlerinin içine baktı. Masal derin bir nefes alıp konuşmaya başladığında, sesinde hâlâ kızgınlığının izleri vardı.

"Bana bak, Kuzey Efendi. Bu konu burada kapanacak ve eğer senin ağzından o isimle ilgili en ufak, minik, minicik, mini minicik bir ima bile duyarsam, soluğu mahkemede alır, seni tek celsede boşarım! Ona göre!"

Kuzey o an Masal karaciğerini istese verecek durumdaydı. Bu yüzden teklife balıklama atladı. "Söz veriyorum, hayatım. Bir daha ağzımdan Mu... Şey yani, o isimle alakalı tek kelime duymayacaksın."

Kuzey neredeyse ağzından Muzaffer ismini kaçıracaktı ki son anda kendini tutmayı başardı. Yoksa büyük ihtimalle Masal önlerindeki masayı Kuzey'in kafasına geçirir, ardından da koşa koşa olay yerinden uzaklaşırdı. Kim kızına Muzaffer ismini koyardı ki? Gerçi Masal normal miydi ki ebeveynleri normal olsun.

"Eğer anlaştıysanız cevabınızı alabilir miyiz, Masal Hanım?"

Nikâh memuru saygıyla yeniden ona dönünce, Masal kızgınlığı henüz tam olarak geçmemiş bir şekilde başını salladı ve "Evet," dedi.

O an Kuzey derin bir nefes aldı ve nikâh memuruna dönüp "Evet, kabul ediyorum. Bana soruyu sormanıza gerek yok, daha yapacak çok işimiz var," dedi ve nikâh defterine uzanıp

imzalamaya başladı. Ardından defteri Masal'ın önüne koyup kalemi ona da uzattı. Masal yarı şaşkınlık, yarı mutlulukla kalemi alıp defteri imzaladığında, Kuzey bir *oh* çekti.

"Ben de sizi Türkiye Cumhuriyeti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak karı koca ilan ediyorum."

Nikâh memurunun sözlerini duyan Kuzey genişçe gülümseyerek Masal'a döndü.

"Sonunda kızı aldık," der demez Masal ayağına öyle bir bastı ki, Kuzey bir an yüzünü buruşturdu ancak yine de gülümsemeye devam etti.

"Karım oldun ya, gerisi sıkıntı değil," deyip Masal'ı kucakladığı gibi koşar adımlarla binadan çıktı.

"İşte şimdi tamamen benimsin, Masal Karaarslan."

Kuzey bunları söyledikten sonra karısını öptü ve ardından hızla onu arabaya bindirip kendisi de sürücü koltuğuna geçti. Gaza öyle bir yüklendi ki, araba patinaj çekerek geri geri giderken, Masal bile bir an tırstı. Özellikle de Kuzey'in yüzündeki gülümsemeyi gördükten sonra.

***

"Şu an sana fermuar açmanın inceliklerini gösterebilecek kadar sabra sahip değilim, Masal. Bu yüzden elbiseni tek hamlede çıkaracağım. Ama sakın üzülme, karıcığım. Bundan sonraki bütün sevişmelerimizde, yeni bir şey öğreneceğine garanti verebilirim."

Kuzey bunları söyledikten sonra hızla fermuarını açıp elbisesini çıkardı. Otele o kadar hızlı dönmüşlerdi ki, Masal'ın başı dönmüştü.

"Öyle güzelsin ki."

Kuzey'in sesindeki ham açlık, Masal'ın tekrar krema kıvamına gelmesini sağlamıştı. Bu adam her yönden bu kadar seksi olmak zorunda mıydı?

Tişörtünü başından çıkardı ve iki saat önce fırlattığı noktaya yeniden fırlattı. "Dövmemin tamamını görmeye hazır mısın, bebeğim?"

Masal'ın her zerresinde hissettiği heyecan anbean artarken, ellerini kaldırıp dokunmaktan asla bıkmayacağı adama dokundu. "Hiç bu kadar hazır olmamıştım."

Masal'ın boğuk çıkan sesi, Kuzey'in daha fazla tahrik olmasına neden oldu. Onu kendine çekip, çıplak vücutlarının birbirine temas etmesini sağladı ve dudaklarını karısının dudaklarına kapadı. Kuzey'in ömrü boyunca tattığı en mükemmel şey, Masal'ın dudaklarıydı. Masal da hayatı ona bağlıymışçasına Kuzey'e tutunurken, dudakları onun dudakları tarafından esir alınmıştı. Öpücükleri hoyrattı, can acıtacak kadar sertti ancak her ikisi de bundan büyük zevk alıyordu. Kuzey tek hamleyle onu kucağına aldı ve Masal da bacaklarını kocasının beline doladı. Bu esnada dudakları bir an bile ayrılmamıştı.

Kuzey, Masal'ı kalçalarından tutup pürüzsüz bacaklarını okşarken, bir yandan da yatağa doğru yaklaşmaya başladı. İçinde yanan ateş, en sonunda günlerdir beklediği kadına, kendi kadınına dokunacak olmanın verdiği heyecanla, artık bulundukları yerde büyük bir yangın çıkarabilecek kadar güçlenmişti. Yatağın kenarına geldiğinde Masal'ı yatağa yatırıp onu öpmeye devam etti.

"Kadın! Beni öldürüyorsun! Sensiz geçecek bir güne daha katlanamazdım."

Kuzey'in, doğruluğundan şüphe edilmeyecek kadar saf bir arzu ile söylediği bu sözler, Masal'ın tenine işlemişti. Bacaklarını Kuzey'in kalçalarına daha da bastırarak kendisinin de onu ne kadar istediğini açıkça gösterdi. Kuzey bu hareketle gözleri daha da koyulaşarak Masal'ın boynunu öpmeye başladı. Yavaşça boynundan göğüslerine doğru inerken sutyenine geldiğinde homurdandı ve elinin tek hareketiyle iç çamaşırını çıkarıp bir kenara fırlattı. Karşısındaki manzara, ölmeden önce görmek isteyeceği son şey olma konusunda açık ara öndeydi.

"Böyle çok daha iyi," diyerek ağzını göğüslerinden birine kapadığında, Masal öyle sert iç çekti ki, bir anda bir yıllık nefes almış kadar oldu. Başı dönüyordu ve hissettiği ihtiyaç giderek artıyordu. Kuzey ise onun yumuşacık dolgun göğüslerine temas ediyor olmanın tadını çıkarıyordu. Bal gibiydi ve Kuzey ona hiç doyamayacağını düşünüyordu.

"Kuzey..."

Masal'ın inlemeyle karışık ismini söylemesi Kuzey'i daha fazla tahrik etti. Sanki daha fazlası olabilirmiş gibi! Kuzey bir eliyle diğer göğsünü okşayıp yavaş yavaş aşağıya inmeye başladığında, Masal artık kesik kesik inleme sesleriyle ona eşlik ediyordu. Kuzey'in elleri önce beline, ardından karnına ve sonunda en hassas olduğu noktaya ulaştığında, Masal zevkten bayılacağını sandı. Onun ellerini böylesine mahrem yerlerinde hissetmek, Masal'a hayal edebileceğinden çok daha fazla zevk vermişti. Kuzey iç çamaşırını yana çekip, Masal'ın henüz varlığından bile haberdar olmadığı bir noktaya dokunduğunda, Masal çığlık attı. Kuzey onun çığlığını duyunca pis pis sırıttı.

"Bu kadar hassas olmana bayılıyorum."

Kuzey'in Masal'ın göğsünden ağzını çekmeden konuşması bile o kadar ayartıcıydı ki, Masal o an ölse cennete gideceğinden emindi. Nitekim biraz daha böyle giderse ölecekti de. Kuzey teninin, âşık olduğu kadının teniyle birleşmesi gerçeğinin hayalinden çok daha iyi olduğunu fark ettiğinde, hem bedeniyle, hem de ruhuyla kavrulmaya başlamıştı.

"Artık dayanamıyorum! Lütfen!"

Masal'ın ağzından yalvarırcasına çıkan bu sözlerden sonra, Kuzey bir parmağını Masal'ın ıslaklığına doğru kaydırdı ve onun zevkle titremesine neden oldu. Çok ıslaktı, çok dardı ve Kuzey'in aklını başından alıyordu.

"Çok sıkısın, bebeğim."

"Nasıl olduğum umurumda değil, Kuzey. Seni istiyorum."

Kuzey buna nasıl dayanabilirdi ki? Yavaşça Masal'ın üzerinden kalkıp, tereddütle pantolonunu çıkarmaya başladı. Bu sırada Masal'ın kendisini izlediğini hissediyordu. Onun masum olduğunu biliyor, bu yüzden korkup korkmayacağından emin olamıyordu. Hayatında ilk defa böyle bir kaygı yaşıyordu. Sonunda tamamen çıplak kaldığında, ona bakma cesaretini gösterebildi.

Masal kocaman gözlerle Kuzey'e bakıyordu ve şaşkınlıkla "Çok büyük!" deyince, Kuzey içinde bir korku hissetti. Masal'ı korkutmuş olabileceği ihtimalinin korkusu.

"Korkma, bebeğim. Yalnızca ilk başta biraz canın acıyacak. Sonrasında çok zevk alacaksın, yemin ederim."

Kuzey yavaşça yatağa yaklaşıp tekrar üzerine eğilince, Masal dudaklarını ısırdı. "Sen olduktan sonra, korkmuyorum zaten."

Kuzey, Masal'ın bu güven dolu sözleri üzerine sevgiyle gülümseyerek onu yeniden öpmeye başladı. Bu sırada elleri de boş durmuyor, göğüslerini, belini ve bacaklarını okşuyordu. Bir yandan da külotunu çıkarıp onu tamamen çıplak bırakmıştı. Masal yeniden istekli hale gelince, Kuzey kaçınılmaz birleşmeyi gerçekleştirmek üzere pozisyonunu değiştirdi ve ardından karısının gözlerinin içine bakıp ona doğru hafifçe baskı yapmaya başladı. Bu mükemmeldi. Masal'ın içinde olmak Kuzey'in hayatta tecrübe ettiği en harika deneyimdi. Üstelik daha tamamlamamıştı bile. Hareketine yavaşça devam edip, bilindik engele gelince Masal'ın burnuna bir öpücük kondurdu.

"Bunun için gerçekten özür dilerim, bebeğim. Canını yakacağım için üzgünüm ama bunu yapan ilk erkek olacağım için hiç üzgün değilim."

Masal cesaret verircesine gülümseyip başını sallayınca, Kuzey kendini daha fazla bastırdı ve karısının acıyla yüzünü buruşturduğunu fark edip hiç kıpırdamadan onu yeniden öpüp okşamaya başladı. Masal yavaşça altında gevşerken, Kuzey hafif bir ritimle içinde gidip gelmeye başlamıştı. Kendini tutabilmek için fazlasıyla zorlanıyordu ancak karısının mutluluğu her şeyin önündeydi.

Masal artık acı hissetmiyordu. Hatta içindeki doluluk ve Kuzey'in ritmi onu deliye çeviriyordu. Masal nasıl bildiğinden emin değildi ama Kuzey'le uyumlu bir şekilde kalçalarını sallamaya başladığında, Kuzey'in ağzından dökülen inlemeler doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Hareketleri giderek hızlanan Kuzey de artık zevkten ölünebileceğine inanmaya başlamıştı. Evet, böyle giderse Kuzey gerdek gecesinde ölen damatlar listesine girecekti.

Masal içinde biriken alev topunun patlama noktasına geldiğini hissedebiliyordu. Kuzey'e dokunan her noktası alev alevdi ve bir erkekle bir kadının paylaşabileceği en mahrem anı paylaşıyorlardı. Kuzey artık kocasıydı. Bu mahremiyeti dünya üzerinde yaşayabileceği ilk ve tek erkekti. Masal bu güzel deneyimi Kuzey'le yaşadığı için o kadar mutluydu ki, bacaklarını sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca sardı ve içinde biriken zevkin artık patlamak üzere olduğunu hissetti.

Kuzey'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Masal çığlık atarak cennet kapısını araladıktan sonra, Kuzey de aynı şekilde kasıldı ve karısını kucaklayıp kendini yatağa bıraktı. İkisi de nefes nefeseydi ve Masal çırılçıplak bir şekilde Kuzey'e sarılıyor olmaktan çok memnundu. Kuzey ölüp cennete gittiğinden emindi. Masal'la sevişmenin başka hiçbir şeye benzemeyeceğini tahmin ediyordu ama bu, en çılgın hayallerinin bile ötesindeydi. Resmen ayakları yerden kesilmişti ve daha şimdiden bir kez daha yapmak için çıldırıyordu. Ancak karısına biraz zaman vermeliydi.

"Bunca sene bunu kaçırdığıma inanamıyorum."

Masal'ın kendinden geçmiş sözleri Kuzey'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Çünkü bunca sene beni tanımıyordun," derken sesi tehlikeli bir şekilde homurdanmaya doğru ilerliyordu.

Masal gülümseyerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sanırım bu durumda beni çok daha erken bulmadığın için seni suçlamalıyım."

Kuzey, Masal'ın cevabından tatmin olmuş olacak ki, bu defa homurdanmadan, hatta keyifli bir sesle konuştu. "Sanırım bu durumda kaybettiğimiz yılları telafi etmek için çok çalışmam gerekecek," deyip ellerini yeniden Masal'ın kusursuz vücudunda dolaştırmaya başladı. Belki de karısına çok da fazla zaman vermesine gerek yoktu. Şimdiden yeniden hazır olduğunu hissedebiliyordu.

Masal da onu karşılıksız bırakmayarak biraz daha sokuldu ve "Kesinlikle çok fazla çalışmalısın. Ne de olsa bir gecede beş defa seviştiğimizi söylediğim için beni yalancı çıkarmak istemezsin, değil mi?" dedi.

"Seni yalancı çıkarmamak için varımı yoğumu ortaya koyacağımı biliyorsun, karıcığım."

Masal, Kuzey'in ağzından çıkan *karıcığım* sözünün güzelliğiyle kendinden geçerken, Kuzey hareketlenip, bu defa onu kendi üzerine aldı ve erkeksi bir gururla konuşmaya başladı.

"Hadi o zaman işe başlayalım. Önümüzde yalnızca sekiz saatimiz var ve bunu iyi değerlendirmemiz lazım," diyerek göz kırptı ve önlerindeki kısa zamanı Masal'ı yalancı çıkarmamak için uğraşarak geçirdiler. Başardılar da.

***

"Aman Allah'ım, geç kaldık! Kuzey, çabuk kalk!"

Masal saati görünce yataktan öyle bir fırladı ki, neredeyse kafa üstü yere çakılacaktı. Kuzey mahmur gözlerle oradan oraya zıplayan Masal'ı izlerken bile başının döndüğünü hissetti. Ardından rahatça gerinerek kollarını başının altında birleştirdi ve tamamen çıplak bir şekilde koşuşturan Masal'ı izlemeye koyuldu. Dün gece Kuzey'in dağıttığı eşyalarını odanın çeşitli köşelerinden toplamaya çalışırken, bir yandan da adama çemkirmekten geri kalmıyordu.

"Kuzey! Saat on bir olmuş! Allah aşkına, geç kalacağız!" Masal inanamaz gözlerle ona bakınca, Kuzey karısının ne kadar

sevimli ve aynı zamanda da seksi göründüğünü düşünüp çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Sakin ol, bebeğim. Dün gece nikâhımızı planlarken, bugünkü dönüşümüzü de özel uçakla değiştirdim. Böylece korsan tehdidi ihtimalini de sıfırlamış olduk," dedi tembel tembel gülümseyerek. Masal elinde valizine tıkıştırmak üzere tuttuğu elbisesine bir göz atıp, ardından Kuzey'e dönerek elbiseyi olanca gücüyle onun suratına fırlattı.

"İnsan bir söyler, değil mi ama?"

Kuzey yüzüne gelen beyaz elbiseyi bir kenara çekip, yeniden muzipçe Masal'a bakmaya başladı. Sonra da gülümseyerek göz kırptı. Anlaşılan Masal bundan pek etkilenmemişti, çünkü kollarını göğüslerinin altından birleştirmiş sinirle Kuzey'e bakmaya devam ediyordu. Muhtemelen şu an çıplak olduğunun farkında değildi ve Kuzey'in de onu uyarmaya hiç niyeti yoktu.

"Hâlâ dövmemin tamamını göremedin," diyerek Masal'ın ilgisini dağıtmaya çalıştı ve başardı da. Masal meraklı bir kedi gibi yavaşça Kuzey'e yaklaşıp yatağa tırmandı ve açlıkla parlayan gözlerini Kuzey'in çarşafların arasında kalan kalçasına dikti.

"Hadi o zaman göster bana," dedikten sonra bir yandan dudağını ısırırken, bir yandan da kocasının üzerindeki çarşafı çekmeye başladı. Kuzey'in kalçaları yavaşça ortaya çıkarken, Masal bu manzara karşısında yeniden ateş bastığını hissetti. Adamın her santimi seksiydi yahu! Kuzey, bu sırada hiç tepki göstermeden yalnızca onu izlemekle yetiniyordu. En sonunda kalçaları tamamen açıkta kaldığında Masal içini çekti ve dövmenin olduğu noktaya parmaklarını dokundurup okşamaya başladı.

"Ama bu çok güzel," derken huşu içindeydi. Kuzey'in sol kasığının hemen üstünden başlayan kocaman kırmızı bir ejderha, sol kalçasının yan tarafında ürkütücü bir büyüklüğe bürünüyordu. Dövmeyi daha yakından inceleyen Masal, aslında bu ejderhanın sanki Kuzey'in derisinin altından çıkmak için pençeleriyle kalçasını yırtıyormuş gibi bir tasarıma sahip olduğunu görüp nefesini tuttu. Bu gerçekten de mükemmeldi. Pençelerin

geçtiği yeri okşayan Masal, birden Kuzey'in gerçekten acı çektiğini düşünüp irkildi. Dövme mükemmel bir sanat işçiliğiyle yapılmıştı ve usta bir elden çıktığı belliydi. O an Masal bu dövmeyi kimin yaptığını merak etti. Ve yapanın cinsiyetini.

"Bu dövmeyi kim yaptı?" derken sesinden akan kıskançlık o kadar barizdi ki, Kuzey pis pis sırıtmaya başladı.

"Kıskanmana değecek birisi değil, hayatım." Masal bu cevaptan pek de mutlu olmuşa benzemiyordu. Bu yüzden Kuzey daha da açık bir şekilde konuşma gereği duydu. "Adam altmış yaşındaydı ve adam dememden anlayacağın üzere bir erkekti."

Bu defa tatmin olan Masal kocasına kocaman bir gülümseme bahşetti ve uzanıp dövmenin her bir santimini öpmeye başladı. Kuzey onun dudaklarını vücudunun en hassas noktalarından birisinde hissedince kendinden geçmişti. Masal tam kasığının hemen yanına gelince ağzından bir inleme kaçtı ve sevgili karısı hainçe gülümseyerek dövmenin olmadığı, çok tehlikeli bölgelerine ağzını iyice yaklaştırdı. Heyecan ve beklentiyle gerilen Kuzey yeniden dünyada cenneti yaşamaya başlamıştı. Daha fazla dayanamayan Kuzey, Masal'ı tuttuğu gibi ters çevirerek yatağa yatırdı. Bu şekilde Masal'ın tam üstüne çıkmıştı. Gözlerindeki bariz istek, Masal'ın da yeniden arzuyla dolmasına neden oldu.

"Benim tatlı karıcığım ne kadar da yaramaz!" Kuzey'in kadife gibi çıkan sesi Masal'ın tüm vücudunun baştan ayağa uyanmasına neden oldu. Masal istekle kendini ona bastırınca, yeniden şehvet denizine doğru hızlı bir dalış yaptılar.

"Bana yeni şeyler öğreteceğini söylemiştin."

Bu sözler üzerine hainçe gülümseyen Kuzey, "Dilekleriniz benim için emirdir, majesteleri," diyerek onu yüzüstü yatırdı ve karısına uygulamalı olarak yeni şeyler öğretmeye başladı.

Dersin sonunda Kuzey'le birbirine girmiş kokuları, onların artık birbirine ait olduğunu kanıtlarcasına burnuna dolarken, Masal mutlulukla iç çekti. Sonunda, bu adam tamamıyla

onundu ve Masal ona sahip olduğu için kendini çok ama çok şanslı hissediyordu.

***

Masal uçaktan dışarıya adımını atar atmaz yere kapaklanıp toprağı öpmek istedi. Tabii ki vatanını çok özlemişti ama onun toprağı öpmek istemesinin nedeni cayır cayır yanan vücudunu biraz olsun serinletmekti. Çünkü hain Kuzey tüm yolculuk boyunca onu baştan çıkarmış ve resmen Masal kolunu bile kaldıramayacak hale gelene kadar onunla sevişmişti. Peki, bu Masal'a yetmiş miydi? Tabii ki hayır! Hâlâ deli gibi Kuzey'i istiyordu ve elinden gelse o uçaktan hiç inmezdi. Lanet olasıca bir uçakta iki insan kaç değişik şekilde sevişebilirdi ki? Masal bilmiyordu ancak Kuzey bu konuda fazlasıyla yaratıcıydı. Adam, sana her defasında yeni bir şey öğreteceğim derken gerçekten de abartmıyordu. Akşam serinliğinde biraz olsun yangınını söndürebilmek için kendini yellemeye başladı ancak onun bu halini gören Kuzey kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyip Masal'ın kulağına doğru eğildi.

"Uçaktakiler yalnızca küçük birer ön gösterimdi, karıcığım. Asıl gösteri sen ve ben evimize taşındığımızda başlayacak," diyen Kuzey bir kez daha ukala bir şekilde sırıtıp ona bakınca, Masal artık beyin hücrelerinin bir daha o tatilden dönmeyeceklerinden emin oldu.

Kuzey onları BİS'e götürmesi için kendi arabalarından birini ayarlamıştı. Böylelikle BİS tarafından izlenme ihtimallerini de sıfıra indirmiş oluyorlardı.

"Hadi hayatım, gelmiyor musun?"

Kuzey seslendiğinde Masal'ın ateşi hâlâ düşmemişti ve yalnızca en basit emirleri yerine getirebilecek kadar yerinde olan beyni, otomatik olarak ona doğru hareket etmesini sağlamıştı. Kuzey bir Lamborghini'nin yanında duruyor ve kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde Masal'ın gelmesini bekliyordu. Sanki birazcık sinirli gibiydi ve kaşları çatılmıştı. İki saniye içinde ne olmuş olabilirdi ki?

"Bir sorun mu var?"

Kuzey kafası karışmış gibi gözüküyordu. "Yani... Tam olarak yok aslında. Sadece olmasını bekliyordum."

"Ne bekliyordun ki?"

Kuzey bir süre bu soruya cevap verip vermeme konusunda tereddüt yaşıyormuş gibi göründü. Masal sabırla onun derin bir nefes almasını ve ardından sanki dünyanın en zor görevlerinden birini yerine getiriyormuşçasına konuşmasını seyretti.

"Arabam bu defa bir Lamborghini."

Kuzey'in sesi o kadar kısıktı ki, Masal onu dikkatle dinlemiyor olsa ne dediğini duyamazdı. Söyledikleri bir an anlamsız geldiyse de, tam bir saniye sonra Masal onun neden böyle olduğunu anlayıp kahkahayı bastı ve koşup boynuna sarıldı.

"Gerçekten çok güzel bir arabaymış," derken bir yandan da Kuzey'in boynunu öpüyordu. Ancak bu bile Kuzey'i homurdanmaktan alıkoyamadı.

"Artık evliyiz diye nezaket göstermek zorunda değilsin. Arabaya sarılmak istiyorsan sarıl."

Masal, Kuzey'in bu sözüne kahkahalarla gülerek, "Bebeğim, uçakta bana yaptığın tüm o yaratıcı şeylerden sonra artık sarılmak istediğim tek varlık sensin. Ve hayır, bu bir ilanı aşk değil!" deyip, yeniden onu öpmeye başladı.

Kuzey karısının sözlerine kahkahalarla karşılık verirken, sesinden akan mutlulukla "Sevişmenin arabaları unutmanı sağlayacağını bilseydim, elimi çok daha çabuk tutardım," dedi.

"Sevişmek değil bebeğim, seninle sevişmek. Ve hayır, bu da bir ilanı aşk değil."

Masal gözlerinde parlayan yaramazlıkla ona bakınca, Kuzey kalbinden akmaya başlayan aşkı hissetti ve duygularının yoğunluğundan dolayı kalınlaşmış sesiyle "Ben seni hak etmek için ne yaptım?" diyerek sevdiği, taptığı kadına sımsıkı sarıldı. O an gözlerinden akan aşk, dünyayı durdurmaya yeter de artardı bile.

***

Kuzey, arabayı Sarıyer taraflarında bir yerlere sürerken, Masal da ona şaşkın gözlerle bakıyordu. Sonunda "BİS'in yerini öğrenmem yasak değil mi?" dedi ağzındaki baklayı çıkartarak.

Kuzey ona kısaca baktıktan sonra yeniden dikkatini yola verdi. "Artık değil. Madem seni kullanmaya çalıştılar, o zaman BİS'in yerini öğrenmek senin de hakkın."

Masal ona gülümseyerek baktı ve ellerini çırparak, "Vay be! Demek en sonunda haritaya bakıp tahminde bulunmaktan kurtulacağım," dedi.

Kuzey karısının sevinçli olduğu zamanlarda ellerini çırpmasını çok seviyordu. Masal böyle durumlarda ona tüm duygularını en saf haliyle yaşayan çocukları anımsatıyordu. Gerçi Kuzey onun her halini seviyordu. Tabii kendisi dışında herhangi bir varlığa hayran gözlerle baktığı zamanları o kadar sevmiyordu ama olsun.

"En iyi tahminin neydi peki?"

"Aslında Sarıyer taraflarından çok şüphelenmiştim. Çünkü İstanbul'da Boğaz'a bu kadar yakın ve böylesine geniş bir alan Sarıyer taraflarında var," dedi düşünceli bir şekilde.

Kuzey onun bu çıkarım yapan haline bir kahkaha ile karşılık verdi. "Aferin benim zeki karıma."

Masal bu iltifatı o kadar büyük bir gülümseme ile kabul etti ki, Kuzey'in içinden ona hep güzel sözler söylemek geldi.

"Tüm bu olaylar sonlandığında, beni babamdan istemeye geleceksin, değil mi?"

Kuzey, Masal'ın bu sorusuyla aniden frene bastı ve arabanın neyse ki bomboş olan yolun ortasında durmasına neden oldu. Ardından karısına dehşete düşmüş bir şekilde baktı.

"Seni istemek mi? Ama biz evlendik bile hayatım."

"İnan bana evlendiğimizin fazlasıyla farkındayım, kocacığım. Zaten sorun benim değil, babamın bu durumun farkında olmaması." Bu kız isteme olayı hem babasının tüfekle Kuzey'i

kovalamasını engellemek, hem de ailesinin gönlünü almak için gerçekleştirilmesi gereken bir gelenekti.

"Ama yani şimdi... Hani o kısmı geçip direkt düğüne odaklansak olmaz mı?"

Masal olumsuz anlamda başını sallayınca, Kuzey yavaşça alnını direksiyona koydu. Tam o anda arkalarından gelen korna sesiyle kafasını kaldıran Kuzey, arabayı çalıştırıp yeniden yola koyuldu.

"Peki. O zaman bu işler çözüldükten sonra, müsait olduğunuz bir gün sizi hayırlı bir iş için ziyaret ederiz."

Kuzey bunları bir idam mahkûmunun son sözleri gibi söylemeseydi, Masal ikna olabilirdi ancak ne yazık ki olmamıştı.

"Söz ver, Kuzey! Bu işten yırtamazsın!" Kuzey gerçekten acınası görünüyordu ve Masal onun neden bu kadar korktuğunu anlamamıştı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Kuzey sanki cesaretini topluyormuş gibi derin bir nefes aldı ve "Baban beni öldürecek!" dedi.

Masal, uzun bir açıklama beklerken Kuzey'in olayı tam olarak özüne inerek anlatması karşısında kahkahayı patlattı. "Bak işte bu konuda haklısın."

"En azından genç yaşta dul kalacağına üzülmüş gibi yapamaz mısın?" derken sesi gerçekten de içerlemiş gibi çıkıyordu.

"Sen merak etme bebeğim, ben kendimi babamın tüfeğinin önüne atarım. Böylece beni vurmamak için seni de vuramaz."

Kuzey, Masal'ın bu sözleri üzerine dehşetle ona döndü. "Babanın bir de tüfeği mi var?"

Masal gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp, kafasını aşağı yukarı salladı. Kuzey derin bir nefes alıp, ardından yanaklarını şişirerek nefesi geri verdi ve omuzlarının hafifçe ileri geri oynattı. Masal kahkaha atmamak için kendini sıkmaktan biraz sonra infilak edecekti.

"En azından saçma mermisi olmadığını ümit ediyorum. Biliyorsun, saçmaları vücuttan çıkarmak daha acı verici olabiliyor,"

derken sesi o kadar ciddiydi ki, Masal artık dayanamayıp kahkahayı patlattı. Kuzey ters ters bakınca da "Özür dilerim, kocacığım. Dehşete düşmüş halinle o kadar sevimli görünüyorsun ki kendimi tutamadım," diyerek derin nefesler alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Hayatım boyunca en eskisinden en teknolojik olanına kadar bütün silahlarla karşılaştım ama hiçbirisi beni babanın tüfeği kadar dehşete düşürmedi."

Masal bu açıklamanın üzerine uzanıp Kuzey'in yanağını okşadı. "Merak etme, bebeğim. Bu defa önünde seni tüm kalbiyle koruyan bir kadın olacak."

Kuzey "Peki, bu kadın güzel mi bari?" deyince Masal onun yanağını öyle bir sıktı ki, ilk kez Kuzey'in gerçek anlamda "Ah!" dediğini duymuş oldu.

"Hayatım, sadece şakaydı!"

Masal, Kuzey'in dersini aldığından emin olana kadar yanağını sıkmaya devam etti. En sonunda tırnaklarının derin izleri Kuzey'in yanağında kalıcı bir görüntü oluşturduğunda tatmin olarak onu serbest bıraktı.

"Bir daha başka bir kadın iması duyarsam, sana yapacaklarım karşısında babamın saçma mermili tüfeğini cennetten bir bahçe olarak görmeye başlarsın, *kocacığım*," diyerek son uyarısını da yaptıktan sonra kollarını birleştirip Kuzey'e dik dik bakmaya başladı.

"Kıskançken ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?"

Kuzey yüzündeki derin tırnak izlerine rağmen çapkınca gülümseyerek bakınca, Masal yine erime moduna geçtiğini hissetti. Lanet olasıca adamın tek sözü ya da tek bakışı yetiyordu zaten.

"Yağcılık yapma, Kuzey."

"Yağcılık yapmıyorum, bebeğim. İstersen hemen arabayı sağa çekip ne kadar gerçekçi konuştuğumu sana gösterebilirim. Hatta yağ demişken, aklıma masaj yağıyla alakalı dersimizi getirdin. Sanırım o dersi biraz öne çeksek fena olmayacak."

Masal bu noktada artı bin dokuz yüz seksen dört santigrat dereceye çıkarken, hain Kuzey de pis pis sırıtıyordu.

"Bence bir an önce BİS'e gidip şu pisliği temizleyelim ve sonra da bir aylık yemek stoklayıp evden hiç çıkmayalım. Ne dersin, kocacığım?"

"Hadi o zaman, gidip şu işi halledelim," diyen Kuzey o kadar hevesli görünüyordu ki, Masal sesli bir şekilde güldü. "BİS'e ulaştığımızda Zack, Alex ve Jane dışında kimseyle yalnız kalmanı istemiyorum, Masal. Ben her zaman yanında olacağım ama nadiren de olsa seni yalnız bırakmam gereken zamanlar olabilir. Bu yüzden çok dikkatli olmalısın. Artık BİS'te de tam olarak güvende olduğumuzdan emin değilim."

Kuzey'in ciddi sesini duyan Masal da ciddileşerek olumlu anlamda kafasını salladı. "Bay M ile görüşmeyi planlıyor musun?"

Kuzey, Masal'ın sorusuyla kaşlarını çattı. "Evet. BİS'e gider gitmez ilk işim Bay M ile görüşmek olacak."

Masal nedenini bilmiyordu ama bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. "Ben de seninle gelmek istiyorum. Benim de söyleyecek bir çift lafım var." Onun da gelmek istemesine itiraz etmek için ağzını açan Kuzey, Masal'ın ondan önce davranmasıyla susmak zorunda kaldı. "İtiraz etme, Kuzey. Bu iş beni de ilgilendiriyor ve tüm bu oyun içinde tek kullanılan sen değilsin. Beni de iznim ve isteğim dışında yönlendirdiler."

Masal'ın sinirli sesi ve söylediklerinde haklı olması, Kuzey'i durdurdu. Bu konuda hiç istemese de ona hak veriyordu ve kafasını sallayarak kabul ettiğini belirtir bir işaret yaptı. Masal karşı çıkmasını bekliyor olmalıydı ki, bu hareket karşısında şaşırdı.

"Haklısın, bebeğim. Cevapları almak senin de hakkın. Bu hakkı senin elinden alamam çünkü seni, senden hiçbir şey esirgemeyecek kadar çok seviyorum."

Masal, o an arabada olmasalar Kuzey'in dudaklarına yapışırdı ancak ne yazık ki şu an durumları buna pek de müsait değildi.

"Ben de seni seviyorum, Kuzey."

Masal'ın ağzından çıkan bu sözü duyan Kuzey, yeniden ani fren yaptı ve sanki inanamıyormuş gibi şaşkınca açılmış gözlerini ona çevirdi.

Masal "Ve evet bebeğim. Bu bir ilanı aşk," dedikten sonra Kuzey'in dudaklarına yapıştı. Kuzey de inleyerek ona karşılık vermeye başlayınca, dünyalar onun olmuştu. Ayakları yerden kesilmiş, göklerde, pembe bulutların arasında dolaşmaya başlamıştı. Ta ki arkasındaki densiz kornasına sanki hayatı ona bağlıymışçasına yüklenene kadar. Rahatsız edici sesten dolayı birbirlerinden ayrılmak zorunda kalan ikilinin gözlerindeki isyan duygusu o kadar barizdi ki, Kuzey hemen oracıkta aşağı inip arabanın kornasını sökmek için can atıyordu. Ancak kendini bile şaşırtacak kadar olgun bir davranış gösterip adama sadece orta parmağını gösterdi ve yeniden gaza basarak yoluna devam etti.

"Çok yakında, bebeğim. Tüm bu işler hallolunca, seninle o kadar çok ilgileneceğim ki, her anın benimle dolu olacak."

Kuzey'in sözleri Masal'ın içine işlemişti. Onun sözünde duracağını biliyordu. "O günleri sabırsızlıkla bekliyor olacağım, sevgilim," dedi ve kocasına büyük bir aşkla gülümsedi.

***

BİS'e geldiklerinde, her zaman olduğu gibi onları Jane karşılamıştı. Masal büyük bir heyecanla Jane'in üzerine atlayıp ona sarıldı ve "Kızım! Seni çok özlemişim!" diyerek yanağına kocaman sulu bir öpücük kondurdu. Jane de bu sevgi gösterisi karşısında büyük bir mutlulukla gülümsedi.

"Hah! Bir de arabaları saf dışı ettim diye seviniyordum. Jane tamamen aklımdan çıkmış."

"Hani sen Jane'i kıskanmıyordun?"

Masal, Kuzey'in çatık kaşlı, huysuz haline gülerek bakarken, bir yandan da kollarını Jane'in beline dolamış arkadaşıyla hasret gidermeye devam ediyordu. Bu kız sanki daha bir yumuşak mıydı? Kuzey bir kez daha homurdanmakla yetindi.

Anlaşılan Kuzey'in ağzındaki baklayı çıkartması için yine dürtüklenmeye ihtiyacı vardı ve Masal bunu seve seve yapacaktı. Kollarını Jane'in belinden çözdü ve onun yanına gidip işaret parmağıyla koluna ritmik bir şekilde dokunarak "Sana söylüyorum," dedi. Ancak Kuzey inatçılık yapmaya devam ederek somurtma eyleminin sürekliliğini korudu.

"Peki. Sen cevap vermeyeceksen, ben de gidip yeniden Jane'e sarılırım," diyen Masal hareketlenince Kuzey onu kolundan tuttu ve kendine çekerek Jane'in duyamayacağı bir sesle kulağına doğru fısıldamaya başladı. "O senin tadını almadan önceydi, Masal. Artık seni üzerindeki elbiselerden bile kıskanacak durumdayım."

Masal, Kuzey'in tenindeki nefesinden ve söylediği sözlerin ateşinden dolayı kızarmaya başlarken, Jane de tuhaf gözlerle ikisini süzüyordu.

"Ah! Demek sonunda doğru yolu buldunuz."

Alex'in alaycı sesiyle kendini Kuzey'den ışık hızıyla uzaklaştıran Masal, hâlâ ateşini düşürememişti.

"Zevzek zevzek konuşma, Alex!"

Kuzey sertçe Alex'e çıkışmıştı ancak bu durum her zaman olduğu gibi adamı pek etkilememişti. Alex alaycı bir şekilde gülümsemeye devam ediyordu. Kuzey bazen en yakın arkadaşının çenesini dağıtmak istiyordu ancak–kader utansın–adamı seviyordu da.

Alex her zamanki umursamaz tavrıyla yanlarına geldiğinde birden kaskatı kesildi. Kuzey onun neden böylesine gerildiğini önce anlayamadı ancak sonra adamın gözlerini Jane'e dikip sinirli bir şekilde baktığını fark edince, Amerika'ya gitmeden önce konuştukları aklına geldi ve haince sırıttı. Alex, Jane'i öpmüştü ve onun gibi hovarda bir adam için bile bu çok fazlaydı.

"Jane." Kuzey'in yumuşakça söylediği bu kelime, Alex'in sanki göğsünden vurulmuş gibi irkilmesine neden olmuştu. Bingo! Kuzey yıllardır ilk defa, Alex Cavendish'in dişi bir varlık

karşısında gerildiğini görüyordu. Aslına bakılacak olursa, Alex dişi ya da değil, babası dışında hiçbir varlık karşısında gerilmezdi ve eğer Jane onu bu hale soktuysa, Masal'ı Jane'den kıskanmaktan bile vazgeçebilirdi.

"Efendim, Kuzey."

Jane konuştuğunda Kuzey şüpheyle kaşlarını çattı. Jane de fazlasıyla gergin gözüküyordu ve işin ilginç tarafı, sesinden bile bu gerginlik belli oluyordu. Masal'ın ona insani duygular yüklediğini biliyordu ancak bu kadar gerçekçi olması Kuzey'i şaşırtmıştı.

"Benim Bay M ile acil bir görüşme yapmam gerek." Masal kaşlarını çatarak bakınca, Kuzey cümlesini düzeltti. "Masal ve benim, Bay M ile acil bir görüşme yapmamız gerekiyor," dedi bu defa ve Masal'ın onaylarcasına bir ses çıkardığını duyup gülümsedi.

"O konuda bir sorunumuz var," dedi Alex ciddi bir sesle. "Bay M'ye iki gündür ulaşamıyoruz. Sizin Profesör Bruno ile görüşme yaptığınız günden bu yana ondan haber alamadık." Alex bir süre susup ardından sözlerine devam etti. "Bugün bir mesaj aldık. Kaynağı bilinmeyen bir örgüt, Bay M'nin ellerinde olduğunu ve eğer çantayı açmaya kalkışırsak onu öldüreceklerini yazmışlar."

Kuzey bu yeni gelişmeyi sindirmeye çalışırken, Masal'la göz göze geldi. Yüzündeki düşünceli ifadeden, onun da kafasının karıştığını anlamıştı. Kuzey ve Masal'ın, Profesör Bruno'dan duyduklarını ekiple paylaşması gerekecekti ve bu yeni durumla ilgili de bir karar almalıydılar.

"Jane, hemen bir toplantı yapmamız lazım. Herkesi çağır. Bu durumda ortak bir karar alıp, bir an önce harekete geçmemiz gerekiyor."

Jane, anladığını belirterek hemen bilgisayarın başına geçti. Bu sırada Alex dik dik ona bakmaya devam ediyordu.

Kuzey, Bay M burada olmadığı için Masal'ın yanına gidip, onu kollarının arasına aldı ve alnına bir öpücük kondurdu. Bir yandan da karısının kokusunu içine çekti. Masal da bu sırada ona sokulmuştu. Alex hâlâ ikisinin bu halini fark etmemişti, çünkü sanki hayatı boyunca gördüğü en ilginç canlıymış gibi Jane'i incelemeye devam ediyordu. Kuzey onun tam olarak nereye baktığını fark ettiğinde küçük dilini yutacaktı. Alex resmen Jane'in eğildiği için iyice belirginleşen kalçalarına bakıyordu. Yok artık!

"Zack ve Mert'e haber verdim. Alben ve Kagawa şu an Japonya'dalar. Lucas ise merkezde değil. On dakika sonra Freya Odası'nda buluşacağız."

Jane toplantı ayarlama işini bitirip haber verince, Kuzey anladığını belirtircesine kafasını salladı ve Alex'e baktı. Adamın bu defa Jane'in göğüslerini bir bilim adamı edasıyla incelediğini fark edince de bir kez daha şoka girdi.

"Jane'in kalçalarını ve göğüslerini incelemen bittiyse, toplantı odasına geçelim, Alex."

Kuzey'in alayla söylenmiş bu sözleri adamın ciddi anlamda sinirlenmesine neden olurken, Jane de kızgın bakışlarını Alex'e yöneltmişti.

"Gözlerinize sahip olun, bayım. Her kuşun eti yenmez."

Jane'in bu sert çıkışıyla Masal bile önce şaşkınlıkla ona baktı. Ardından öyle sesli bir şekilde güldü ki, Kuzey de onun kahkahasına sırıtmaktan kendini alamadı.

"Ortada eti yenecek bir kuş olsaydı elimden kaçmazdı zaten ama böyle bir durum yok."

Alex kendini beğenmiş bir şekilde Jane'e karşılık verince, Kuzey ve Masal aynı anda 'Ooo! Bu çok sertti!' sesi çıkardılar. Jane sinirle gözlerini kısıp ayaklarını yere vurmaya başlayınca, nedense Kuzey bir an için Alex adına üzüldü. Çünkü kendini pek yakında 'Rahmetli iyi adamdı!' diyecekmiş gibi hissetmişti.

"Eti yenecek bir kuş olmadığını düşünmen, aslında ne kadar kuş beyinli olduğunun bir göstergesi, Alex Cavendish!"

Masal, Jane'in bu cevabı üzerinde kıkırdayıp "Yürü be kızım, kim tutar seni!" deyince, Jane ona dönüp gülümseyerek göz kırptı. Masal da ona arkandayım dercesine gülümseyerek karşılık verdi. Bu sırada Alex sinirle Jane'in önüne geldi ve onu kolundan tutup gözlerinin içine bakmaya başladı. Tam ağzını açıp karşılık verecekken Jane dudaklarını yaladı. Alex'in bakışları onun dudaklarına kayınca, bu defa Masal ağzından bir 'ooo' sesi kaçırdı. Bu sesle birlikte Alex hızla Jane'den ayrılıp, sinirle arkasını döndü ve "Ben toplantı salonuna gidiyorum. Şu an baş belası bir robottan çok daha büyük sorunlarımız var!" diyerek uzun koridor boyunca ilerlemeye başladı.

Kuzey, Jane'e özür diler gibi baktı. "Alex normalde bu kadar kaba değildir. Aslına bakılırsa, onu ilk defa bir kadına karşı bu kadar kaba davranırken görüyorum. Bu kadın robot olsa bile," diyerek açıklama yapmaya çalıştı. Bir yandan da Jane'i dikkatli gözlerle süzüyordu. Acaba bu kadın gerçekten robot muydu?

Jane onun bu açıklamasına anlayışla gülümseyerek, "Önemli değil. Alex'in ne yaptığı beni zerre kadar ilgilendirmiyor," diye karşılık verdi ve o da arkasını dönerek koridor boyunca ilerlemeye başladı.

Masal ve Kuzey şaşkınlıkla bu atarlı ikilinin ardından bakakalmıştı.

"Allah aşkına, iki gün BİS'ten ayrılıp Amerika'ya gittik, resmen ortalık birbirine girmiş."

"Hem de ne girmek!" diye karşılık veren Kuzey, Masal'a katıldığını belirtircesine başını salladı ve ardından onlar da toplantı odasına doğru ilerlemeye başladılar.

Toplantı odasına geldiklerinde Alex ve Jane'in uzak köşelerde birbirlerine hiç bakmadan oturduklarını gören Masal tekrar kıkırdadı.

"Bu ikisi resmen kavgalı âşıklara benziyorlar."

Kuzey tam bir şey söyleyecekken, Zack ve Mert odaya girince susmak zorunda kaldı. Masal ile Kuzey, Zack ile de Mert yan yana oturmuşlardı. Jane ve Alex arasında ise araya bir kıta girebilecek kadar boşluk vardı.

Kuzey onları daha fazla kafasına takmamaya karar verip konuşmaya başladı ve Profesör Bruno ile yaptıkları konuşmayı odada bulunanlara aktardı. Sözünü bitirip arkasına yaslandığında, Mert'in gözlerini dikip ona baktığını fark ederek kaşlarını çattı. Anlaşılan Mert burnundaki kırığı beğenmemişti ve yeni bir tane daha istiyordu.

"Ne var, Mert?"

Mert, Kuzey'in sert sesiyle birlikte kaşlarını daha da fazla çattı.

"Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz? Çantayı açacak mısınız, açmayacak mısınız?"

Kuzey hiçbir şekilde Masal'ın hayatını tehlikeye atmak istemiyordu ancak onu bu işten bir an önce kurtarmalıydı. Bu yüzden henüz tam olarak ne yapacağına karar vermemişti. "Bu konuda henüz bir karara varmadık," dedi dürüstçe.

Mert düşünceli bir şekilde kafasını indirip sakalını sıvazlamaya başladı. Odadaki herkes o anda gözlerini Mert'e dikmişti. En sonunda Mert sıkıntıyla iç geçirip elleriyle saçlarını karıştırdı. Sonra da bir karara vardığını belli edecek şekilde ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

"Size açıklamam gerek çok önemli şeyler var," dediğinde Kuzey onu öldürecekmiş gibi görünürken, diğerleri merakla Mert'in ne söyleyeceğine odaklanmıştı ve odadakilerin her biri, biraz sonra duyacaklarının, hayatlarında birçok şeyi değiştireceğini hissediyormuş gibi gözüküyordu.

Bölüm 20

Mert yıllardır oynadığı oyunu açıklamadan önce derin bir nefes alma ihtiyacı duydu. Biliyordu ki, biraz sonra anlatacaklarından sonra odadaki herkes ondan nefret edecekti ama yıllardır üzerinde titizlikle çalıştıkları araştırma mahvolmak üzereydi ve Mert buna izin veremezdi. Masal'ın o çantayı açmasını sağlamalı ve içindeki bilgilerle 'O'nu yakalamak için harekete geçmeliydi. Yoksa her şey için çok geç olabilirdi.

"Öncelikle söyleyeceklerimi sonuna kadar müdahale etmeden dinleyeceğinize söz vermenizi istiyorum," dedi ciddi bir sesle. Tüm olanları anlatamadan önce Alex ya da Kuzey'den birisi onu öldürmeye kalkarsa, bu pek de iç açıcı olmazdı. Özellikle de Mert'in burnu yeni iyileşmeye başlamışken. "Söz vermezseniz size hiçbir şey anlatmam ve bu bilinmezlik denizinde debelenmeye devam edersiniz."

Bu tehdit üzerine erkekler kaşlarını biraz daha çatarken, bayanlar da oldukça meraklı görünüyordu.

"Ben söz veriyorum."

İlk harekete geçen Masal olmuştu. Mert onu ilk tanıdığında sevmişti ve onun başına böyle bir bela sardığı için kendini asla affetmeyecekti. Masal'dan hemen sonra Jane ve Zack de onay verince, Mert gözlerini en inatçı iki eski arkadaşına dikti. Alex'in kuşkucu, Kuzey'in ise sinirli bir şekilde onu süzdüğünü görüp kaşlarını daha çok çattı.

"Eğer siz ikiniz neler olduğunu dinlemek istemiyorsanız, dışarıda bekleyebilirsiniz."

Mert'in bu sert çıkışı üzerine iki adam da gerilmişti.

"Ya da belki ben seni döve döve ağzından gerçekleri alırım."

Kuzey ürkütücü bir sesle, adeta söylediklerini yaparken zevk alacakmış gibi konuşunca, Mert onunla kavga etmemek için kendi zorladı.

"Bu da bir yöntem tabii ama beni yıldırana kadar harcayacağın enerjiyi, Masal'ı korumak için saklamak isteyebilirsin."

Mert onun yüzündeki sinirli geri çekilmeyi görebiliyordu. Eski dostu için bu küçük kızıl çok önemli bir hale gelmişti ve Mert her ne kadar yıllar önce Melisa ile olanlar yüzünden hâlâ Kuzey'e kızgın olsa da, yine de onun adına seviniyordu. Gerçek aşkı bulmak her insana nasip olmazdı.

"Pekâlâ. Seni dövmek için konuşman bitene kadar bekleyeceğim."

Kuzey'in, sanki onu yumruklamak için iyice sıkılan ellerini önünde birleştirmesi Mert'in gözünden kaçmamıştı. Mert'e açıkça, 'Hadi sıkıyorsa yanlış bir hareket yap ve gününü gör!' mesajı veriyordu. Kuzey'le zamanında çok dövüşmüştü ve tarzını biliyordu. Özellikle yıllardır içinde tuttuğu kızgınlığı atmak için yumruklar gerçekten de iyi bir fikir olabilirdi. Ama önce bu işi halletmeleri gerekiyordu. Sonrasında Kuzey'le dövüşebilirdi. Hem de zevkle.

"Alex?"

Alex sert yüzünü daha da sertleştirip dişlerini sıkmaya başladı. Mert onun bu görüntüsüne şaşırmıştı, çünkü Alex nadiren sinirlenir, bundan daha da nadiren dişlerini sıkardı. Anlaşılan bugün herkes normalden farklı davranma günündeydi.

"Eğer sonunda anlattıklarından hoşlanmadığıma karar verip seni dövebileceksem, sözünü kesmeyeceğim."

Alex'in görünüşte alayla söylenen bu sözlerinin altında yatan tehdit çok açıktı. Bariz bir şekilde 'Bizi kandır ve kıçına tekmeyi ye!' diyordu. Mert eğer konuşurken sözünü kesmeyeceklerse, konuşmanın sonunda onlarla seve seve kavga ederdi. Özellikle kendisi de bunu çok isterken.

"Anlaştık," dedi ciddi bir şekilde kafasını sallayarak. Ardından derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

"Üç sene önce Kuzey ve ben, bir vaka üzerinde çalışıyorduk. Cade Lehon isimli birisi Orta Doğu'dan başlayarak birçok devleti, gizli bilgilerine ulaşıp bunları tüm dünyaya ifşa etmekle tehdit ediyordu. Sıra Türkiye'ye geldiğinde artık elimizi çabuk tutmamız gerektiğini anlamıştık. Çünkü eğer Türkiye'nin gizli bilgileri çalınırsa, tüm Orta Doğu'yu karmaşaya ve yıkıma sürükleyecek bir savaş çıkacaktı. Son anda Cade'i yakalamayı başardık ancak Kuzey o operasyonda beni korumak isterken vuruldu."

"Buraya kadar tüm hikâyeyi biliyoruz zaten. Bana hayatta yaptığım yanlışları hatırlatmana gerek yok." Kuzey, Mert'e ters ters bakarak lafını böldüğünde, Alex keyiflenmişti ancak Mert sinirli bir şekilde cevap verdi.

"Sözümü kesme, Kuzey! Olanları sen ve ben biliyoruz ama aramızda bilmeyenler var. Ayrıca istediğin an yaptığın hatayı telafi edebilirsin. Burada karşındayım ve bir yere kaçtığım yok."

Kuzey'in gözleri bu sözler üzerine sinirle kısılırken, Mert onu görmezden gelerek konuşmaya devam etti.

"O gün normalde Cade'in yakalanacağı yere benim yalnız gitmem gerekiyordu ama Kuzey yine inatçılık yapıp beni takip ederek operasyona dâhil oldu."

Bu noktada Kuzey homurdanmaya çok benzer bir şekilde "Olmaz olaydım!" dedi. Masal ona sevgiyle bakmaya başlayınca, içinde bir yerlerde kıskançlık hisseden Mert'in gözlerinin önüne yeniden Melisa geldi ve çenesini sıktı.

"Kuzey yine kafasına göre davranarak hem beni, hem de kendisini tehlikeye attı. Çünkü onun operasyona dâhil olmamasının bir sebebi vardı."

Bu noktada odadaki beş kişi aynı anda yerinde hafifçe kıpırdadı. Mert herkesin pürdikkat onu dinlediğini görebiliyordu.

"Çünkü ben Kuzey'i götürmem gereken yerlerle alakalı tehditler alıyordum. Bir tehditte de, operasyona Kuzey'le birlikte

gelmem gerektiği, yoksa ailemin zarar göreceği yazıyordu. Bu yüzden o gün onu arkada bırakma kararı aldım fakat Kuzey bunu umursamayıp beni takip etti."

Kuzey bunu duyunca bir küfür savurdu ve "Lanet olsun! Ben sadece seni korumak istemiştim!" diye bağırdı. Masal üzgün gözlerle Kuzey'e bakarak, küçük elini onun kocaman elinin üstüne koyup okşamaya başladı. Bu temasla aniden siniri yatışan Kuzey, Masal'ın omzuna kolunu atıp onu kendine çekti ve saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Tehditlerden sana bahsedemezdim. Çünkü aynı şekilde, eğer sana bunlardan bahsedersem yine yakınlarımın zarar göreceği ile ilgili mesajlar alıyordum."

"Bana anlatmanın bir yolunu bulabilirdin."

Kuzey bu defa nispeten daha sakin bir sesle konuşmuştu. Bir yandan da bilinçsizce Masal'ın boynunu okşamaya başlamıştı.

"Sana anlatmayı denedim. Hatırlıyor musun, bir gün seninle konuşmam gerektiğini söylemiştim. Bunun hemen ardından bir araba üzerimize gelip bizi ezmeye çalışmıştı. O olaydan hemen sonra da, eğer sana bir şey anlatmaya kalkarsam, bu defa arabanın yalnızca yanımızdan değil, üstümüzden geçeceğini söyleyen başka bir mesaj aldım."

Kuzey o günü hatırlamış ve kaşlarını çatmıştı. "Evet, o günü hatırlıyorum. Yine de başka bir yol bulabilirdin."

"Denemedim mi sanıyorsun? Hatta sana olanları anlatmak için Melisa'yı bile kullanmayı düşündüm."

Mert, Melisa'dan bahsedince Kuzey istemsizce gerilmişti ve bu durum gözünden kaçmayan Masal kaşlarını çatıp ona baktı. "Melisa da kim?" derken sesindeki endişe adeta ben buradayım diye bağırıyordu. Kuzey onu üzmek istemediği için, başını eğip gözlerinin içine baktı ve rahatlatıcı bir şekilde "Melisa, Mert'in nişanlısıydı ancak sonra ayrıldılar," dedi. Masal'ın zeki beyni elbette ortada bundan çok daha fazlası olduğunu anlamıştı. Kuzey bir an bu kadar zeki bir karısının olmasının

avantaj mı, yoksa dezavantaj mı olduğundan emin olamadı. Fakat karşısındaki kadına deli gibi âşıktı ve onun tek bir nöronunu bile dünyalara değişmezdi.

"Ve?"

Beklediği soru geldiğinde, Kuzey belki de sormaz diye kendini avutmaya çalışıyordu ancak Masal tabii ki konunun detaylarını soracaktı.

"Pekâlâ. Ayrılma sebepleri, kızın bana âşık olduğunu söylemesiydi." Kuzey bunları çok kısık bir sesle söylemişti ancak bu sözler odada nükleer bomba etkisi yarattı. Mert dişlerini artık kıracak kadar sıkarken, Zack zaten daha önceden durumu bildiği için üzgün bir şekilde Mert'e bakıyordu. Alex tek kaşını kaldırmış, soru sorarcasına Kuzey'e bakarken, Jane öldürücü ışınlar çıkan gözlerini Kuzey'e dikmiş, telepati gücüyle onu sakat bırakmaya çalışıyor gibi gözüküyordu.

"İnan bu hisler karşılıklı değildi ve ben ona hiçbir şekilde ümit vermedim."

Kuzey'in geçmişte yaşanan bu olayla ilgili özür dilercesine Masal'a açıklama yapması, odadaki herkesi etkilemişti. Jane artık sakat bırakmaya değil de, daha çok hafif yaralamaya meyilli bir şekilde bakıyordu. Zack'in yüzünde oluşan anlayışlı ifadeye karşılık, Alex daha çok 'boku yemişsin adamım' tarzında takılıyordu. Mert ise sinirinden bir zerre bile kaybetmemişti.

Masal üzgün bir şekilde Kuzey'e bakıp derin bir iç çekti ve kocasına daha çok sokuldu. "Senin adına üzüldüm. Sevdiklerine değer verdiğini biliyorum ve bu durumun seni ne kadar zorlamış olabileceğini yalnızca tahmin edebiliyorum," derken ellerini de Kuzey'in göğsüne koymuştu. Kuzey ona sıkı sıkı sarılırken, saçlarına öpücükler kondurmaya başladı.

"Ama onu öpmekten çekinmedin!"

Mert artık dayanamamış ve yıllarca Kuzey'e kızgın olmasının sebebini söylemişti. Söylediklerinden sonra odadaki herkes şaşkın gözlerle ona bakınca, Mert bir an huzursuzca kıpırdandı.

Ancak onu rahatsız eden asıl şey, Kuzey'in de aynı derecede şaşkın olmasıydı. Sanki gerçekten de duyduklarına şaşırmış gibi gözüküyordu. Masal ise önce şaşkınlıkla Mert'e bakmış, ardından soran gözlerini Kuzey'e çevirmişti. Kuzey, Masal'ın bu hareketi üzerine kafasını iki yana sallamaya başladı.

"İnan bana öyle bir şey yapmadım, bebeğim." Kuzey'in sesi adeta yalvarır gibi çıkmıştı. Masal'a resmen 'inan bana' diye yakarıyordu. Sanki hayatı Masal'ın iki dudağının arasından çıkacak cümlelere bağlıymışçasına ona odaklanmıştı ve tuhaf bir biçimde doğru söylüyormuş gibi gözüküyordu.

Mert, olay gözlerinin önünde gerçekleşmese ona inanabilirdi ancak görmüştü işte. Bir kez daha o gün olanları düşündü. Melisa'nın kumral saçlarının kafasını geriye attığı için beline döküldüğünü, kollarının Kuzey'in boynuna dolandığını görmüştü. Onları arkadan gördüğü için tam olarak öpüştüklerine şahit olmamıştı ama o pozisyonda başka bir şey yapıyor olmaları imkânsızdı.

"Bana inanıyor musun?" Kuzey'in acı çektiğini belli eden sesi odadaki herkesi derinden etkilemiş gibi gözüküyordu. Jane'in bile bakışlarında bir nebze anlayış vardı. Masal, kalbi paramparça olmuş da her atışında ona acı veriyormuş gibi görünerek uzun uzun Kuzey'e baktı. Ardından Mert'e döndü ve "Onu öptüğünü nereden biliyorsun?" dedi. Sesi o kadar kuruydu ki, Afrika çöllerinde günlerce susuz kalsa ancak böylesine çatlak bir sesle konuşabilirdi.

"Onları gördüm!" dedi Mert sertçe.

Kuzey bu sözlerin üzerine hızla kafasını ona çevirdi ve kollarındaki Masal'ı nazikçe bırakıp "Seni orospu çocuğu!" diyerek Mert'in üzerine atladı. Alex ve Zack anında ileri atılarak onu iki kolundan tutup geri çekmeye başladılar. Ancak ikisi de güçlü kuvvetli olmalarına rağmen Kuzey'i zor zapt ediyor gibi görünüyorlardı.

"Onu senin boynuna asılmış ve kendini sana yaslamış bir şekilde gördüm. Sen de ellerini onun omuzlarına koymuştun, lanet olası!"

Kuzey bu sözler karşısında aniden durup, anlamaz gözlerle Mert'e bakmaya başladı. Ardından histerik bir şekilde güler-ken, gözlerinden çıkan kıvılcımlar fazlasıyla tehlikeli görünü-yordu. Masal bile endişeyle alnını kırıştırmış Kuzey'e bakıyordu.

"Seni piç kurusu! O sürtük, o gün gelip beni sevdiğini söyledi ve beni hazırlıksız yakalayıp boynuma atladı. Ellerim omuzlarındaydı, çünkü onu kendimden uzaklaştırmaya çalışı-yordum. Onu asla öpmedim, ona asla gerekenden fazla dokun-madım! Lanet olsun! O benim kardeşimin nişanlısıydı. Ona ge-rekenden fazla bakmadım bile!"

Kuzey'in her kelimeyle daha da yükselen sesi, Mert'in tüm vücudunun sinirle titremesine neden oluyordu. Bu doğru olabi-lir miydi? Melisa'nın söylediklerine körü körüne inanacak kadar aşktan kendini mi kaybetmişti? O an kulaklarında Melisa'nın sözleri çınlamaya başladı.

'Ben Kuzey'i seviyorum ve o da beni seviyor. Onun öpücükleri beni kendimden geçiriyor ama senin dudaklarına dokunmaktan bile iğreniyorum. Aramızdan çık artık. Bizi rahat bırak!' demişti Me-lisa, Mert onları gördüğü gün hesap sorarken. Mert bir yandan olanları inkâr etmek isterken, bir yandan da o gün gördükle-rini düşünüp içini kavurmaya başlayan kızgınlıkla boğuşmaya çalışmıştı. Ne olduysa o günün akşamında olmuştu. Operas-yon o akşamdı ve Mert, Kuzey'e ölesiye kızgındı. Bunun üze-rine Kuzey'in operasyonda ortaya çıkıp onu korurken yara-lanmasına daha çok sinirlenmiş ve onun Melisa'yı çaldığı için kefaretini ödemeye çalıştığını düşünmüştü. O günden sonra bir daha asla Kuzey'le irtibata geçmemişti. Ta ki bu çanta or-taya çıkana kadar.

"Bebeğim, lütfen bana inandığını söyle." Kuzey'in Masal'ın elini avuçlarının içine alıp ona yalvarırcasına baktığını gö-ren Mert, onun Masal'a ölümüne âşık olduğunu daha önce

anlamadıysa bile o an anlamıştı. Ve lanet olasıca kesinlikle doğru söylüyordu. Kahretsin!

"Sana inanıyorum, sevgilim." Masal'ın şefkatle çıkan sesi Kuzey'in yüzünde mutluluktan bir şelale oluşmasına neden oldu. Ardından Masal hızla kendini Kuzey'in kucağına attı ve Kuzey de onu kalçalarından yakalayıp kaldırarak bacaklarını beline sarmasını sağladı. Ardından öyle büyük bir aşkla öpüşmeye başladılar ki, odada bulunan herkes bir noktadan sonra kızarmıştı. Hatta Jane bile. İşte bu fazlasıyla ilginçti. Aslında daha da ilginç olan, Alex'in kehribardan siyaha yaklaşan gözleriyle Jane'i süzmesiydi.

"Öhöm öhöm!" Odadaki en aklı başında insan olan Zack boğazını temizleyince, Kuzey ve Masal sanki acı çekermiş gibi birbirlerinden ayrılmak zorunda kaldı. İkisi de nefes nefeseydi ve bu görüntü karşısında herkesin ateşi bir derece daha arttı.

"Tüm işlerimizi hallettikten sonra gidip kendinize kuytu bir köşe bulun lütfen. Sizi sevdiğimiz gerçeği, ne yazık ki sevginize şahit olma isteğimizi hiç de olumlu yönde etkilemiyor," dedi Zack onlara bakıp gülümserken. Alex ve Jane onu onaylarken, Mert sesini çıkarmamıştı. Ta ki Masal, Kuzey'in kucağından indikten sonra, gözlerinde yıllanmış seri katillerin bile sinmesine neden olacak bir bakışla Mert'e dönene kadar. Mert işte o an birazcık tırsmıştı. Hayatı boyunca pek çok tehlikeyle karşı karşıya gelmişti ancak hiçbirisi şu an hissettiği korkunun yanından bile geçememişti. Sesli bir şekilde yutkundu. Masal bir yırtıcı gibi pençelerini uzatarak Mert'in üzerine atlayacakken, durumdan fazlasıyla zevk aldığı belli olan Kuzey sırıtarak onu belinden yakaladı ve kendine çekti.

"Seni lanet olası pislik! Ben Kuzey'i üç haftadır tanıyorum ve onun böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Sense yıllardır tanıyorsun ve bir sürtüğün lafıyla onu hayatından silip attın, öyle mi?"

Masal bir yandan çemkirirken, bir yandan da kollarını uzatıp Mert'e karşı tırmalama hareketi yapıyordu. Mert bir kez daha

yutkunup Masal'ın pembe ojeli tırnaklarına gözlerini dikti. Normalde pembenin çok zararsız olduğunu düşünürken, şu an gözüne Azrail'in orağıymış gibi gözükmeye başlamıştı. Birden gözünün önüne pembe oraklı bir Azrail gelince gülümsememek için kendini sıkmak zorunda kaldı. Çünkü eğer şu an gülerse, muhtemelen Masal bir hışımla Kuzey'in elinden kurtulup onu parçalardı. Eh, henüz bu dünyadaki görevi tamamlanmamıştı. Bu yüzden suratındaki ifadeyi sabit tuttu.

"Eee... Aslında tam olarak değil." Mert'in sıkıntılı sesi, Masal'ı sırıtarak izleyen diğerlerinin de yeniden dikkatlerini ona vermelerini sağlamıştı. Masal ise debelenmeyi bırakmıştı ancak şiddetinden hiçbir şey kaybetmemiş ölümcül ifadesiyle ona bakmaya devam ediyordu.

"Kuzey'le irtibatı kestim, çünkü bu konuda yeni bir tehdit aldım. Bu yüzden BİS'ten ayrılıp, Boğaziçi Üniversitesi'nde hocalık yapmaya başladım." Herkes yine boş boş ona bakıyordu. "Ancak BİS'ten ayrılmış olmam, ajanlığı bıraktığım anlamına gelmiyordu," diyerek herkese yeniden oturmalarını işaret etti, çünkü biraz önceki curcunada herkes olayın ateşiyle ayağa fırlamıştı.

"Hâlâ BİS için çalıştığını mı söylemeye çalışıyorsun yani?" Zack aralarında ilk kendine gelen olmuştu.

Mert başım olumlu anlamda salladı. "Evet. Görünüşte BİS'ten ayrılmıştım ve Kuzey'le irtibatı kesmiştim ancak tehditlerin kaynağını gizli bir şekilde araştırmaya devam ettim. Bay M ile ortak çalışmaya başladık. Benim hâlâ BİS ile irtibatta olduğumu bilen tek kişi oydu. Bu yüzden sırrımız güvendeydi. Onunla bilgi alışverişlerimizi de son derece güvenli yollardan ve oldukça seyrek yapıyorduk. Bu yüzden dikkat çekmedi."

Kuzey yeniden sinirlenmeye başladığını belli edercesine yumruklarını masanın üzerine koydu. "Şimdi sen bize, Bay M ile birlikte, tüm BİS'in arkasından iş çevirdiğinizi mi söylüyorsun?" Kuzey'in tehditkâr sesi odayı doldururken, Mert onunla

kavga etmeye başlamadan önce ne kadar zamanının kaldığını hesaplamaya çalışıyordu. Büyük ihtimalle çok fazla kalmamıştı.

"Bu şekilde söyleyince kulağa kötü geldiğinin farkındayım."

"Yalnızca kulağa değil, biraz sonra bütün kemiklerine ve kaslarına da kötü gelecek."

Bu defa odada, Alex'in sakin ama tehdit dolu sesi yankılanmıştı. En azından Zack şimdilik yorum yapmamıştı. Bu da bir şeydi.

"Sözlerimi tamamlamamı bekleyin. En sonunda üç yıllık araştırma sonucunda tüm dünyaya yayılmış bir bilişim örgütü olduğunu keşfettik. Bu örgütün başında ise herkesin 'O' diye bahsettiği birisi var ve örgütün bütün faaliyetlerini yönetiyor. Örgüt Orta Doğu'daki terörist saldırılardan suikastlara kadar, dünya düzenini bozacak her eylemde yer alıyor."

Artık kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes yeniden pürdikkat dinlemeye başlamıştı.

"Araştırmalarımız sonucunda örgütle ve 'O' ile ilgili gizli bilgilerin bulunduğu bir çantayı ele geçirmeyi başardık."

"Peki, bu lanet olasıca bilgiden neden bizim haberimiz yok?"

Kuzey artık sabrının sınırlarında gibi gözüküyordu. Masal onun bu haline kaşlarını çattı ve ona sokularak yeniden ellerini okşamaya başladı. Kuzey biraz olsun gevşerken, Mert de içinden Masal'a teşekkür ediyordu.

"Çünkü BİS'te bir köstebek var ve Bay M özellikle kimsenin bilmemesi için elinden geleni yaptı. Kimsenin hayatını riske etmek istemiyordu."

Masal şüpheli gözlerini Kuzey'e çevirdi ve bu defa Kuzey onu rahatlatırcasına okşamaya başladı. İkisinin birbirlerini sadece dokunarak sakinleştirebilmelerine hayran kalmamak elde değildi.

"Peki, köstebeğin şu an burada olmadığından neden bu kadar eminsin?"

Soruyu soran bu defa Zack'ti. Mert ona baktı ve gözlerini kısıp konuşmaya devam etti.

"Çünkü hepinizi aylardır izliyorum ve köstebek olmadığınızı garantileyecek kadar bilgiye sahibim. Hepiniz çok sıkıcısınız. Aslına bakılırsa, son zamanlarda yaşanan en ilginç olay Alex'in Jane'i öpmesiydi," derken alayla Alex'e baktı. Alex biraz sonra üzerine atlayacak gibi gözüküyordu. Ancak hiçbir şey Mert'i Alex'le dalga geçme zevkinden mahrum bırakamazdı.

"Ne!"

Zack ve Masal'ın aynı anda koro halinde çıkan sesleri, Mert'in gülümsemesinin daha da genişlemesini sağladı.

"Seni sürtük! Bunu nasıl bana anlatmazsın?"

Masal bu defa Kuzey'in elinden kurtulmuş ve hızla Jane'in yanına gidip hesap sormaya başlamıştı.

"Şey... Aslında sana anlatacaktım ama zaman olmadı. Sen hemen ertesi gün Amerika'ya gittin ve bugün döndün." Jane'in mahcup sesi o kadar tatlıydı ki, Masal bile bir anda yumuşayıp gülümsemeye başladı.

"Seni bu defalık affediyorum ama bundan sonraki bütün detayları istiyorum. Bu, kız arkadaşlığın kurallarından birisidir," diyen Masal şefkatle Jane'in omzunu okşamaya başladı. Jane ona gülümseyerek karşılık verince, Masal dayanamayıp arkadaşına sıkıca sarıldı ve yanağından şap diye bir öpücük aldı.

"Demek bir robotu öpecek kadar çaresizsin ha, Alex?"

Bu defa Alex'le alay eden Zack'ti ve bu işten fazlasıyla zevk aldığı her halinden belliydi. Alex sinirle kaşlarını çattı ve yumruklarını sıkarken dişlerinin arasından konuştu.

"Bunların hepsi birer yanlış anlaşılmaydı!"

Alex öpücükten nefretle bahsedince Jane'in yüzü solmuştu ve bunu fark eden Masal kaşlarını çatıp Alex'i azarlamaya başladı. Tanrım! Bu kadın giderek anaç mı oluyordu ne?

"Alex Cavendish! Bu yaptığın çok kaba. Jane bir robot bile olsa onun da duyguları var. Biraz saygılı ol!"

Masal'ın bu çıkışıyla önce şaşıran, ardından da kaşlarını çatarak Jane'e dönen Alex yine soylu havasına bürünmüştü. "Çok affedersiniz, bayan. Nazik duygularınızı incitmek istememiştim," dedi harika bir reverans yaparak. Jane ve Masal, Alex'in kibar ve soylu tavırlarına ağızları bir karış açık kalmış bir şekilde bakarken, Zack ve Kuzey alenen gülüyorlardı.

"Ve Hartington Markisi, Burlington Kontu, Clifford Baronu Alexander William Robert Cavendish huzurlarınızda."

Zack'in, Alex'in tüm unvanlarını ve isminin tamamını tek celsede söyleyebilmesine şaşkınlıkla bakan Masal kahkahayı bastı. Çünkü Alex biraz önce bir şişe limon suyunu kafasına dikmiş gibi ekşi bir suratla Zack'e bakıyordu.

"Kapa çeneni, Zack!"

Alex'in bu çıkışına Jane dışında herkes aynı anda kahkaha atarak karşılık vermişti. Sonunda Masal olaya el koydu ve ciddiyetle Mert'e döndü. "Evet, nerede kalmıştık?"

Mert de ona bakıp kafasını salladı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Sonrasında çantayı açmaya çalıştık ancak başaramadık. Anahtarın Masal Kılıç adlı bir doktora öğrencisinin tezi olduğunu öğrendiğimizde, hemen onu araştırmaya başladık. Türkiye'ye geleceği bilgisini alınca, Bay M acele bir emirle Kuzey ve Zack'i buraya çağırdı. Böylelikle ikisi, Masal'a gelebilecek olası bir saldırı durumunda aynı uçakta, onun yanında olacaklardı."

Masal bu noktada derin bir iç çekti ve Kuzey öyle bir küfür etti ki, odada bulunan herkes bir an rahatsızca gözlerini kırpıştırdı.

"Kuzey'in Kyle Kohen ile görüşmesini biz ayarladık ve eş zamanlı olarak Masal'a buluşma yerinin koordinatlarını gönderdik. Böylelikle Kuzey operasyona dâhil olan bu sivili BİS'e, yani bize getirecekti. Ancak köstebek bu ayarlamayı 'O'na haber verdi. 'O' da Masal'ı öldürmek için kendi adamlarını gönderdi. Neyse ki Kuzey, Masal'ı kurtardı."

Bu noktada Kuzey hırlayarak ileri atıldı ve bu kez kimse onu durduramadan Mert'in çenesine sıkı bir yumruk geçirdi.

"Ya kurtaramasaydım? O zaman ne olacaktı?"

Kuzey o kadar sinirli ve sert konuşuyordu ki, odadaki herkesin kanı donmuştu. Kimse ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Masal hariç. "Sakin ol, Kuzey. Ben iyiyim," diyerek onu sakinleştirmeye çalışan Masal başarılı da olmuştu.

Kuzey, karısının yanına gidip ona sıkıca sarıldı ve kokusunu içine çekti. "Bunun için her gün Allah'a şükrediyorum," dedi onun saçlarına doğru.

Masal, kocasının çenesine bir öpücük kondurduktan sonra Mert'e döndü. "Bir kavga çıkmadan sözlerine devam et ve söylemen gereken her şeyi bir an önce söyle."

"Sonra sen anahtarı alırken vuruldun ve onu kaybettin. Geriye bir tek anahtarı sana yeniden yazdırma işi kalmıştı. Makine öğrenmesi konusunda yardıma ihtiyacın olacağını biliyorduk. Bu yüzden Bay M, Alex'i göreve gönderdi ve onun yokluğunda beni işin içine soktu. Ben BİS'e girdikten sonra Alex zaten hiç gitmemesi gereken görevden döndü."

Bu kez hırlama sesi Alex'ten geliyordu. "Lanet olasıca entrikalarınız yüzünden otuz altı saatimi uçakta geçirdim ben!" diyen Alex o kadar sinirli gözüküyordu ki, neredeyse Kuzey kadar korkutucuydu. Ancak ne yazık ki hayatında onu sakinleştirebilecek bir Masal yoktu. En azından şimdilik yoktu.

"Artık Bay M ellerinde. Bu da demek oluyor ki, köstebek hâlâ aramızda ve tam olarak bu yüzden herkesin BİS merkezinden ayrılması gerekiyor."

Bu farkındalık odaya ağır bir sis tabakası gibi çökmüştü. Herkes Mert'in haklılığının farkındaydı ancak Kuzey sinirli bir şekilde çıkışmaktan kendini alamadı.

"Sana neden inanalım? Köstebeğin sen olmadığını nereden bilelim?"

"Elbette bilemezsiniz. Ancak doğru söylüyor olma ihtimalim bile bu odadaki herkesin hayatını tehlikeye sokuyor."

Kuzey yeniden bir küfür ederken ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Lanet olasıca sana hak vermekten nefret ediyorum ancak ben de BİS'ten ayrılmamız gerektiğini düşünüyorum."

Kuzey gergin bir şekilde ellerini kaldırıp, bu sefer ensesini ovmaya başladı. Kafasından bir milyon tane düşünce geçiyordu.

"Demek çantanın içinde, 'O' her kimse onun gerçek kimliği var, öyle mi? Peki, bunu öğrenmek bize ne kazandıracak?"

"Çantada yalnızca gerçek kimliği değil, aynı zamanda örgütün karargâhlarının da birer listesi var. Çantayı açabilirsek, eş zamanlı bir operasyonla tüm örgütü bir gecede çökertebiliriz."

Mert'in söyledikleri üzerine herkesten farklı sesler çıkmaya başladı. Hepsinin kafasında bir sürü soru işareti ve kararsızlık olduğu açıkça ortadaydı.

"Peki, bize bunları neden anlatıyorsun?"

Masal'ın şüpheli sesi ortamdaki karmaşayı jilet gibi kesmişti. *Bu kadın kadar zeki olmak zorunda mı?* diye düşünmekten kendini alamadı Mert. Ancak bu sırrı şimdilik saklamalıydı. Bu yüzden gerçek sebebi maskeleyen gerçeği söylemekle yetindi.

"Çünkü ben de artık bu tehditlerden kurtulup normal hayatıma dönmek istiyorum."

"O zaman neden direkt olarak bana gelip yardım istemek yerine, beni böyle bir oyunun içine çektiniz?"

Mert bu noktada öyle derin bir nefes aldı ki, Masal olayın can alıcı tarafını yakaladığından emin oldu.

"Çünkü baban da bir zamanlar BİS için çalışıyordu ve asla izin vermezdi. Sana fazlasıyla düşkün ve seni böyle bir olayın içine sokacağına, kaçırıp tüm dünyadan uzakta bir köşeye saklardı."

Masal duyduklarını sindirmeye çalışırken, birden nefesinin kesildiğini hissetti. Babası? Onun biricik babası? Masal buna inanamıyordu. Demek babası da bir zamanlar BİS için çalışıyordu.

Acaba annesi bunu biliyor muydu? Peki, neden Masal'dan saklamışlardı? Aslında nedeni gayet açıktı. Muhtemelen Masal'ın bunları düşünüp endişelenmesini istememişlerdi ve bu yüzden onu normal bir şekilde yetiştirmişlerdi. Ancak tüm bunları birdenbire öğrenmek Masal'a biraz ağır gelmişti. Babası her zaman sert bir adam olmuştu ve vücudu da daima dinçti ama Masal bunu sadece sağlıklı yaşam ile spora bağlamıştı. Masal şaşkınlıktan konuşamayacak durumdayken, Kuzey onu teselli etmeye çalıştı.

"Anlatacakların bittiyse gidebilirsin, Mert. Bundan sonrası bizim sorumluluğumuzda."

Kuzey'in bu sert çıkışından sonra bir süre daha ona bakan Mert, en sonunda doğru kararı vererek odadan çıktı. Mert'in ardından Kuzey karısına dönüp ona şefkatle sarıldı. Masal biraz kendine gelince de eğilip burnuna bir öpücük kondurdu.

"Şu an babandan daha çok korkuyorum. Kız isteme olayında hâlâ kararlı mısın?"

Masal gülümseyerek ona baktığında, Kuzey dünyasına güneş açmış gibi hissetti.

"Evet, kararlıyım, Kuzey Karaarslan. Babam benden bu gerçeği sakladıysa, eminim geçerli bir sebebi vardır."

Kuzey, Masal'ın bu özelliğini çok seviyordu. Pekâlâ, her defasında aynı şeyi söylediğinin farkındaydı ama Masal'ın her zerresini sevmekle ilgili bir sıkıntısı yoktu. Bu yüzden ömrü boyunca hiç sıkılmadan Masal'ın sevdiği bir yönünü anlatabilirdi ve hiçbirisi diğerinin aynısı olmazdı. Masal'ın sevdiklerine sonsuz güvenip, onları asla ilk bakışta yargılamamasının ne kadar tapılası olduğunu düşündü. Mert, Melisa ile ilgili olayı anlattığında, Masal ona inanmıştı ve bu durum Kuzey'i o kadar mutlu etmişti ki, karısına bir kere daha âşık olmuştu. Muhtemelen ömrü boyunca ona her gün bir kez daha âşık olacaktı ve bundan hiç sıkılmayacağına adı gibi emindi.

"O zaman en azından saçmanın vücuttan nasıl çıkarılacağını öğrenip öyle gidelim."

Masal bunun üzerine kıkırdadı ve Kuzey de ona çapkınca gülümseyerek dudağına bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha ve bir tane daha derken...

"Öhöm öhöm!"

Zack yine boğazını temizleyerek araya girmişti. Kuzey güçlükle dudaklarını karısının dudaklarından çekip arkadaşlarına dönerek sırıttı. Alex sanki midesi bulanıyormuş gibi ona bakınca, Kuzey de tek kaşını kaldırıp arkadaşına baktı.

"Gözlerimle görmesem, senin Kuzey Karaarslan olduğuna inanmam. Yoksa seni klonlayıp, yerine robot bir Kuzey mi koydular?"

Alex'in bu sözleri üzerine Jane belirgin bir şekilde irkilince, adam bir süre onu şüpheyle süzüp ardından Kuzey'e geri döndü. "Bir gün ben de bir kadına şaklabanlık yapacak kadar kendimden geçersem, lütfen beni vurun!"

Alex'in memnuniyetsiz bir şekilde söylediği bu sözler üzerine Zack ve Kuzey aynı anda gülmeye başladı.

"O gün geldiğinde sana bu sözlerini yedireceğimden emin olabilirsin, Alex. Özellikle de sen aşkından divane olmuş, sevdiğin kadının peşinden koşarken, bu sözlerini sana bizzat hatırlatma şerefine nail olacağım."

"Öyle bir an asla gelmeyecek, Kuzey. Sen onu ancak rüyanda görürsün."

Kuzey yeniden gülerek ona baktı ve "Göreceğiz," dedi. Ardından gözleri Jane'e kaydı. *Keşke Jane insan olsaydı. O zaman kesin Alex'i süründürerek kendine âşık ederdi!* diye geçirdi içinden. Masal'ın da Jane'e baktığını görünce, onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladı. Gülümseyerek bir kez daha karısının kafasından öptü.

"Siz aşk kuşlarının sevişmesi bittiyse, artık ne yapacağımızı konuşsak fena olmayacak," dedi Alex konuyu değiştirerek.

"Bu beladan kurtulmak için çantayı açıp, 'O' her kimse onu yakalamalı ve mümkünse acılı bir şekilde öldürmeliyiz."

Kuzey canice söylediği sözlerden zevk alıyormuş gibi zalimce gülümsedi. "Artık BİS'te kalamayız. Bu yüzden benim evime gidip orada çalışmalıyız. Orası hem güvenli, hem de çalışmamız için gerekli donanıma sahip. Alex'in de Masal'a yardım etmek için bizimle gelmesi gerekiyor. Zack, seni ve Jane'i de burada bırakamayız."

Alex onaylarcasına başını salladı. Fakat Zack itiraz etti. "Ben burada kalacağım ve BİS'teki durumları sürekli olarak kontrol edip bilgi vereceğim. Siz oradayken BİS'teki durumlar karışırsa, anında bilgi sahibi olmamız gerekebilir."

Kuzey onun haklı olduğunu biliyordu ancak yine de gönlü Zack'i yalnız bırakmaya razı olmuyordu. "Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum, Zack."

"Yalnız olmayacağım ki, yanımda Jane olacak," diyerek gülümsedi sevimli bir şekilde.

Kuzey onun neden böyle bir şey söylediğini ancak Alex öfkeli bir şekilde "Hayır!" diye kükreyince anladı. Zack yalnızca Alex'in tepkisini ölçmek istemişti ve şimdi de bıyık altından gülüyordu. Bunun üzerine Kuzey de kahkahayı basınca, Alex durumu kavrayıp Zack'in tüm sülalesini sıradan geçirdi.

"Seni lanet baş belası! Jane istediği yerde kalabilir, umurumda değil!"

Alex biraz önceki tepkisiyle tamamen çelişen bu sözleri sarf edince, Jane dışında herkes kahkahalara boğuldu. Jane daha çok boğulacakmış gibi gözüküyordu.

"Tamam, bu kadar yeterli! Bir an önce hazırlanıp buradan çıkmalıyız!" dedi Alex sinirle.

"Lucas bu akşam dönüyor. Onunla konuşup, konuyu aktarırım. Onu benimle kalmaya ikna etmem çok da zor olmaz. Tabii her ne kadar Jane'i Lucas'a tercih edecek olsam da."

Zack bunları söyledikten hemen sonra Jane'i baştan ayağa süzüp ona göz kırpmasaydı, Alex muhtemelen tepki vermezdi

ancak Zack'in bu tavrı, Alex'in mavi kanının bile köpürmesine neden olmuştu.

"O lanet çeneni kapamazsan ben gelip kapatacağım, Zack!"

Alex tehditkâr bir şekilde siyaha dönmeye başlayan gözlerini Zack'e dikmişti. Zack artık bu oyunu sonlandırmanın zamanının geldiğini fark edip ayağa kalktı ve "Hadi o zaman işe koyulalım," diyerek odadan çıktı.

Zack'i takip eden grubun her üyesi kafasında bambaşka şeylerle uğraşıyordu. Tam Masal da Kuzey'in arkasından çıkacakken, Jane onu durdurdu ve kulağına eğilerek "Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadı. Masal ona gülerek, "Kızım, Alex ile olanların detaylarını Kuzey'in evine gidince alırım. Hadi şimdi gidip bir an önce hazırlanalım," dediğinde Jane şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Anlaşılan en iyi arkadaşı onu çok ama çok yanlış anlamıştı. Ancak Jane ısrar etmemeye karar verdi. Nasıl olsa Kuzey'in evine gidince konuşacak çok zamanları olacaktı.

Bölüm 21

"Aman Allah'ım!"

Masal'ın şaşkın sesi BİS'in garajında yankılandığında, Kuzey merakla karısına döndü ve onun hayran gözlerle baktığı nesneyi görünce kafasını en yakındaki duvara vurmak istedi. Kahretsin! Masal, Alex'in motoruna hayran gözlerle bakıyordu. Kuzey daha yeni arabaları oyun dışı bırakmıştı ve henüz bunun zevkini yaşayamadan pek sevgili karısının yeni bir tutkusu olduğunu keşfetmek zorunda kalmıştı. Lanet olası motorlar! Kuzey, Alex'i sırf motorları olduğu için bile yumruklayabilirdi.

"Bu bir MV-Agusta mı?"

Masal'ın huşu içinde çıkan sesine karşılık Kuzey tam homurdanacaktı ki, başka bir kendinden geçmiş feminen ses araya girdi.

"Evet! Bu bebek 1078 cc'lik motoru ile 198 beygir güç üretebiliyor! Dünyanın en iyi motorlarından birisi!"

Jane'in Masal'ınkine benzer hayranlık içeren sesi de araya girince, garajdaki diğer üç kişi sanki Jane'in ikinci bir başı çıkmış gibi ona baktı. Masal bile motoru unutmuş gibi gözüküyordu. Jane onların garip garip baktığını fark edince duygularını kontrol altına aldı ve kısaca "Google denen bir teknoloji var sonuçta," diyerek istifini bozmadan elindeki çantayla birlikte ilerlemeye başladı. Masal hâlâ şüpheli gözlerle onun arkasından bakarken, Kuzey Masal'a, Alex de Jane'in kalçalarına bakıyordu.

"Eee? Kuzey'in evine nasıl gideceğiz?"

Jane'in bu sorusuna cevap veren kişi Kuzey oldu. "Arabam spor olduğu için ancak iki kişi alabiliyor. Bu yüzden Masal benimle gelecek, sen de Alex ile gideceksin."

Kuzey'in cevabı üzerine Alex ve Jane aynı anda dehşet içinde birbirlerine bakmaya başladılar. "Olmaz!" İlk itiraz Jane'den gelmişti ve Alex de ona katıldığını belirtircesine kafasını sallıyordu.

"Masal'ın Alex'le o lanet motora binmesine izin vereceğimi düşünüyorsanız, sandığımdan daha aptalsınız demektir."

Masal bu itiraza sırıtırken, Jane daha çok sinirlenmişti. "Ben kendim giderim!"

Jane bu defa kollarını göğsünde birleştirmiş, gözlerinden öldürücü kıvılcımlar çıkartarak Kuzey'e bakıyordu. Alex ise bundan bir şekilde eğlenmiş gözüküyordu. Biraz önceki sinirli hali uçmuş gibiydi. "Olmaz, Jane! Yanında bir ajan olmadan dışarıya çıkman çok tehlikeli!"

Kuzey artık konunun kapandığını belirtircesine Jane'in elindeki çantayı alıp kendi arabasına koydu ve Alex'in motorunun kasklarından birisini de onun eline tutuşturdu. Ardından Masal'ı kolundan tuttuğu gibi Lamborghini'nin içine oturtup, sürücü koltuğuna geçti ve gaza bastı.

Onların arkasından şaşkınlıkla bakan Jane, en yakınındaki cisme vurmamak için kendini sıkmak zorunda kaldı. Çünkü yanındaki bu kibirli pislik hâlâ onun bir robot olduğunu düşünüyordu. Sonunda yüzüne sakin bir ifade yerleştirip Alex'e döndü. Alex rahat bir tavırla ellerini siyah kot pantolonunun içine sokmuş ona bakıyordu. Jane adamın bu hareketiyle iyice belirginleşen kol ve göğüs kaslarına odaklanmamak için yüzüne bakmaya karar verdi. Ancak kehribar rengi gözlerin dikkatle onu incelediğini görünce gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Bir an önce yola çıksak iyi olur. İşkenceye ne kadar erken başlarsak, o kadar erken bitirebiliriz."

Alex, Jane'in sözlerine karşılık vermeden kısık gözlerle onu süzmeye devam etti. Lanet herif, üzerindeki beyaz tişörtle bile o kadar etkileyici duruyordu ki, Jane ondan bir kat daha nefret etti. Böylesine pislik bir adamın dış görünüş olarak bu kadar şanslı olmasının çok büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordu

çünkü. Boyu neredeyse bir doksandı ve köşeli çenesini gölgeleyen kirli sakalı ona daha tehlikeli bir hava katıyordu.

"Seni bir yerden tanıyor muyum?" dedi Alex bir elini çenesine götürüp sakalını sıvazlarken. Adam bu hareketi bile o kadar erkeksi ve aynı zamanda asil bir tavırla yapıyordu ki, Jane o an Alex'in kafasına ağır bir cisimle vurmak istedi ancak adamın şüpheli sesi, Jane'in gerilmesine neden olmuştu. Alex onu gerçekten hatırlamış olabilir miydi? Hayır, olamazdı! Alex'in onu tanımasına imkân yoktu. Aradan geçen onca yılda çok değişmişti. O kızdan geriye yalnızca gözleri ve saçlarının rengi kalmıştı.

"Elbette tanıyorsun. Yıllardır aynı yerde çalışıyoruz," dedi Jane sakin bir tavırla ve sesi titremediği için kendini tebrik etti.

"Onu kastetmiyorum. Nedense seninle yıllar önce karşılaşmışız gibi hissediyorum," diyen Alex gözlerini iyice kısmış, Jane'i baştan ayağa süzmeye başlamıştı.

Jane bunun üzerine yüz ifadesini sabitledi ve yıllar önce Alex Cavendish'in ona yaşattığı travmayı ittiği beyninin en karanlık köşesinin hareketlenmesini engellemek için çabaladı. Geçmişte yaşananları bir daha asla hatırlamak istemiyordu. O günlerden bu yana bildiği tek şey, Alex'ten nefret ettiğiydi ve bundan sonra da bu durum aynı şekilde kalacaktı.

"Bu durumda sayın marki hazretleri, sanırım yaşlanmaya, hatta bunamaya başladınız," diyen Jane, Alex'e arkasını dönerek gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Bu konuşmadan rahatsız olduğunu belli etmeden kaskını kafasına geçirdi. Böylelikle yüz ifadesi de biraz olsun gizlenmişti. "Bir an önce yola çıksak iyi olur," dedi biraz sakinleştiğinde. Arkasını dönünce adamın hâlâ onu şüpheyle süzdüğünü görüp yeniden gerildi. Lanet olasıca hem yakışıklı, hem de zekiydi ve bu kombinasyon, Jane'in en çok nefret ettiği birleşimdi. Özellikle de Alex'in üzerindeyken. Jane tek kasını bile kıpırdatmadan Alex'e bakmaya devam etti. Sonunda adam kafasını sallayıp kendi kaskını taktığında, Jane derin bir nefes daha aldı. Alex güçlü adımlarla motoruna

doğru ilerleyip üzerine atladı ve motoru çalıştırıp aletin kükremesini sağladı.

"Benden kurtulduğunu sanma, Jane. Seni nereden tanıdığımı er ya da geç bulacağım. Hadi şimdi atla arkama," diyen Alex motorun bir kez daha kükremesini sağladı.

Jane sinirle kaşlarını çattı, çünkü adamın içindeki şüpheyi giderene kadar bu işin peşinden koşacağını biliyordu. Onun tek dileği, Bay M bulunup, robot Jane ile yeniden yer değiştirene kadar kimliğini gizleyebilmekti. Alex'in arkasına otururken ona dokunmamaya dikkat etti. Jane'in bu çabasını fark eden Alex kısık sesle güldü ve kadının tüm tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Sıkı tutunsan iyi edersin, güzellik," diyen Alex ardından gaza öyle bir bastı ki, Jane ona yapışmak zorunda kaldı ve Alex'in kahkahasını duyup dişlerini sıktı. Bu adama bir gün haddini bildirecekti! Her ne pahasına olursa olsun!

Jane motorun hızından dolayı Alex'e bir koala misali yapışmak durumunda kalmıştı ve ne yazık ki adamın sert karın kaslarını ellerinin altında hissediyor olmak pek de hoşuna gitmiyordu. Özellikle de en az karın kasları kadar sert olan sırt kaslarını tüm göğüslerinde hissederken. Homurdanmamak için kendini tuttu ve Alex motoru daha da hızlandırırken dişlerini sıkıp, bildiği tüm küfürleri sıralamaya başladı. Neyse ki zengin bir küfür koleksiyonu vardı.

Alex arkasındaki yumuşak kadının fazlasıyla farkındaydı ve bu farkındalıkla gaza daha fazla yüklenip, onun daha sıkı sarılmasını sağlayarak gülümsedi. Onun bu durumdan ölesiye nefret ettiğini biliyordu ve bundan nedense zalimce bir zevk alıyordu. Jane'in yumuşak hatlarının olduğunu onu öperken fark etmişti ancak bir kıyaslama yapamamıştı. Çünkü ona daha önce hiç dokunmamıştı. Jane her zaman girişte onları karşılayan robot olmuştu ve onunla ilgili bilgileri çok azdı. BİS bu konuda ser verip sır vermiyordu. Yalnızca robotun gerçek insanların yerine geçebilecek kadar geliştirilmesi için bir çalışma yürütüldüğünü

biliyordu. Görülen o ki, araştırma çok iyi bir ilerleme kaydetmişti. Çünkü Alex robotu her gördüğünde, onu öptüğü zaman neler hissettiğini düşünüyordu ve zaman zaman kendini onu yeniden öpmek isterken buluyordu. Alex, hayatı boyunca böylesine etkilendiği başka bir kadınla karşılaşmamıştı ve ilk defa bir kadını üç saatten fazla süredir arzuluyordu. Son günlerde de içinde onu daha önceden gördüğüne dair saçma sapan bir his oluşmaya başlamıştı ki bu hissin nereden peyda olduğuyla alakalı hiçbir fikri yoktu.

Yeniden küfredip gaza daha fazla yüklendi ve yaklaşık beş dakika sonra Kuzey'in yaşadığı eve ulaştılar. Jane kaskını çıkarıp, çakmak çakmak gözlerini adama dikti. Alex, motor üzerinde yaptığı aşırı hızdan sonra onu biraz korkmuş bulacağını düşünmüştü ancak ne kadar yanıldığını onun sinirli ifadesine bakınca anladı. Garip bir şekilde, heyecanla onun laf sokmasını bekledi ancak Jane sinirle bakıp ardından asansöre doğru ilerlemeye başlayınca hayal kırıklığına uğradı. Sonra da hayal kırıklığına uğradığı için kendi kıçını tekmelemek istedi. Lanet olsun! Bu robotu kim yaptıysa onu bulup bir güzel dövecekti. Hepsi onun suçuydu!

En sonunda kızabileceği herkese kızdıktan sonra Jane'in peşinden asansörlerin olduğu tarafa doğru ilerledi ve onun arkadan görüntüsünün tadını çıkardı. Daracık şortu, uzun ve pürüzsüz bacaklarının neredeyse tamamını gözler önüne seriyordu. Üzerindeki ince askılı atletin de şortundan geri kalır yanı yoktu, çünkü o da vücudunu örtmekte en az şortu kadar başarısızdı. Alex bu görüntü karşısında kaşlarını çattı.

"Her ne kadar bir robot bile olsan, bu kadar açık giyinmemelisin."

Alex, ağzından çıkan laflar kendi kulağına geldiğinde küçük çaplı bir şok yaşadı. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Bu da nereden çıktı şimdi?" dedi Jane merakla. Onun sanki içinden geçenleri anlamış gibi aynı soruyu sorduğunu duyan Alex, kaşlarını çatmamak için kendini zorladı. Alex, BİS'in alaycı

ve hovarda ajanıydı. Kıskanç ve sert olan Kuzey'di. Bu yüzden yüzüne alaycı bir ifade yerleştirip, Jane'i baştan ayağa süzdü.

"Sadece göz zevkimi bozuyorsun," dedi omzunu silkerek. Jane, bu sözlerin üzerine gözlerini kocaman açtı. Alex yeniden, onun sinirlenip bağıracağını düşündü. Hatta bunu bekledi. Ancak Jane ifadesini düzeltip aynı alaycılıkla karşılık verdi.

"Sen üç senedir benim göz zevkimi bozuyorsun. Keşke kapalı giyinerek sorunu çözebilseydin ancak kapatma yöntemine başvurmaya kalksak, seni baştan aşağıya zifte bulamamız gerekirdi," dedi ifadesiz bir sesle. Hatta o kadar ifadesizdi ki, zaman zaman Alex'in içinde oluşan, Jane'in aslında robot olmadığıyla ilgili şüphe bir anda buhar olup uçtu. Muhtemelen Alex suçluluk duygusundan kurtulmak için, onun aslında insan olduğunu düşünmeyi tercih etmişti. Çünkü Alex daha iki hafta önce Jane'in bakım için açıldığını görmüş ve içinde gerçek bir makine olduğuna kendi gözleriyle şahit olmuştu.

"Kırk dokuzuncu kata merdivenlerden çıkmak istiyorsan, beş saniye daha orada dikilmen yeterli olacaktır."

Jane yüzünde alaycı bir ifadeyle ona bakıyordu ve Alex o an daldığı düşüncelerden dolayı Jane'e karşılık vermemekle kalmamış, bir de üstüne asansörün geldiğini bile fark edememişti. Bu düşünce Alex'in tüm sinirlerinin tepesine çıkmasına neden oldu, çünkü Jane bu esnada çoktan asansöre binmiş, üstüne ona laf bile sokmuştu. Bu farkındalıkla hızla asansöre binerek kapının kapanmasını bekledi. Ardından sinirle Jane'e dönerek onu köşeye sıkıştıracak şekilde üstüne yürüdü ve kollarını bile kaldırmadan, yalnızca gözleriyle kadını abluka altına aldı.

"Bir robot için dilinin fazlasıyla uzun olduğunu daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama olduysa bile ben de bir kez daha tekrar edeceğim. Ateşle oynuyorsun, Jane!" dedi Alex gözlerindeki alevden bile daha yakıcı bir sesle.

Jane, onun alev almış gözlerine bakıp korkuyla yutkunmamak için kendini sıktı. Artık yıllar önceki küçük kız değildi ve Alex onu sindireceğini sanıyorsa çok ama çok yanılıyordu. Bu

yüzden korkusuzca adamın gözlerine baktı ve sağ bacağını hızla kaldırarak Alex'in bacak arasına sert bir darbe indirdi. Alex iki büklüm olurken, Jane zalimce gülümsedi ve adamı omzundan hafifçe ittirerek gerilemesini sağladı.

"Birbirimizin uzun olan organları hakkında daha fazla yorum yapmamalıyız bence."

Alex onu sinirli gözleriyle öldürmeye çalışırken, Jane kollarını göğsünde birleştirmiş, aynı şekilde bakarak karşılık veriyordu. Alex hayatı boyunca hiçbir kadından bu tarz bir muamele görmemişti ve nedense bu kadında olan bir şeyler kanının kaynamasına neden oluyordu. Ancak ne olursa olsun, Alex ne hissederse hissetsin, kimse kendisini bu şekilde küçük düşürüp, ardından büyüklük taslayamazdı. Bu yüzden Alex, Jane'in yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek için harekete geçti. Ancak ne yazık ki tam o an, lanet asansör durdu ve kapısı açıldı. Jane sırıtarak, esnek bir hareketle zıpladı ve adamın ellerinden kurtuldu. Alex hâlâ acının etkisiyle yüzünü buruştururken "Bunu ödeyeceksin, Jane!" diye kükredi. Jane arkasını dönüp "Sıkıysa dene!" deyince, kan yeniden beynine sıçradı. Bu sinirle onun arkasından atılıp tam yakalayacaktı ki, gözü kanepedeki Masal ve Kuzey'e takılınca duraksadı.

"Lanet olsun! En azından odanıza gidin!"

Alex her ne kadar geniş görüşlü bir adam olsa da, en yakın arkadaşıyla sevgilisini kanepenin üzerinde oynaşırken izleyecek kadar da midesiz değildi. Bu görüntüye daha fazla dayanamadığı için gözlerini Jane'in bacaklarına dikti. Sanki dikecek başka yer yokmuş gibi!

Alex'in kükremesi üzerine, Kuzey'in üzerine tünemiş olan Masal irkilerek aniden yere zıpladı ve yüzü göz alıcı bir kırmızıya bürünürken hızla Jane'in yanına gitti. Kadını kolundan tutup sürüklemeye başlayınca, Jane ona ayak uydurdu.

"Ah, Jane! Keşke insan olsaydın! Eminim Alex'e haddini bildirecek tek kadın sen olurdun," diyen Masal'ın sesiyle gözlerini pek sevgili arkadaşına çevirdi. *Gerçeklere ne kadar yaklaştığını bir*

bilsen! diyerek iç geçiren Jane, robot konusunun çok gizli olduğunu biliyordu ve bunu başka birisine anlatması yasaktı. Ama Masal'a anlatmak istiyordu. Masal onun en yakın arkadaşıydı ve sır saklamaktan gerçekten nefret ediyordu.

"Masal..." Jane tüm cesaretini toplayıp, gerçekleri anlatmak için konuşmaya başlamıştı ki, Masal bir odanın kapısını açıp onu içeriye doğru ittirdi ve ardından kendisi de odaya girip yatağa zıpladı.

"Jane! Hemen buraya geliyorsun ve bana Alex'le aranızda geçenleri baştan sona anlatıyorsun," dedi Masal meraklı bir kedi gibi sırıtarak.

Jane, Masal'ın bu haline gülerken, Alex'le öpüştüğü anı hatırladığı için kızarmamaya gayret ederek derin bir nefes aldı. Masal hâlâ meraklı gözlerle onu süzmeye devam etmeseydi, muhtemelen bu konuyu kapatmayı denerdi ancak arkadaşını biraz olsun tanıyorsa, bu işin peşini bırakmayacağını biliyordu. Bu yüzden yeniden bir nefes alıp, sıkıntılı bir sesle "Üzerinde konuşmaya değmeyecek bir konu," dedi. Masal kocaman açılmış gözleriyle onu süzmeye devam edince kızarıklık hissinin tehlikeli bir şekilde artmaya başladığını hissetti.

"Tabii ki üzerinde konuşmaya değecek bir konu! Sen benim en yakın kız arkadaşlarımdan birisin ve yakın arkadaşlar bu konular üzerine günlerce konuşabilirler," diyen Masal, oturduğu yerin yan tarafına vurarak onu yanına davet etti. Jane iç çekerek arkadaşının yanına oturunca, Masal da gülümseyerek kolunu onun omzuna attı.

"Parti gecesinde ben karanlık bir yerde duruyordum ve Alex benim kim olduğumu anlayamadan beni öptü. Sonra kim olduğumu anladığında da arkasına bile bakmadan kaçtı. İşte hepsi bu." Jane bunları söyledikten sonra gözlerini ellerine dikti. Masal onun omzunu şefkatle okşarken, bir yandan da mırıltıyla konuşmaya başladı.

"Alex her ne kadar kadınlara hep nazik davranan bir adam olsa da, eninde sonunda o da bir erkek ve her erkeğin içinde yatan bir öküz olduğu konusunda güçlü şüphelerim var."

Jane, Masal'ın bu sözleri üzerine gülümseyerek ona baktı ve en yakın arkadaşının, kendi teorisini desteklercesine konuşması üzerine ona sarıldı. "Sen dünyadaki en iyi kız arkadaşsın," derken Masal'ın sırtını sıvazlamaya başlamıştı.

Masal şaşırmış olsa da, o da arkadaşına sıkıca sarıldı ve "Sen de öylesin, Jane," dedi. Masal'ın sesi öylesine samimiydi ki, Jane onu tanımasa bile doğruyu söylediğini anlayabilirdi.

"Eee, öpücük nasıldı peki?"

Masal'ın sorusu karşısında Jane ne diyeceğini bilemez bir halde birkaç kez ağzını açıp kapadı. Masal kahkahalarla gülmeye başlayınca da kaşlarını çatarak hafifçe onun omzuna vurdu.

"Çok kötüsün, Masal! Ben sana hiç Kuzey'le öpüşmenin nasıl olduğunu soruyor muyum?"

Jane suratını buruşturup mızıkçılık yapan çocuklar gibi bakınca, Masal daha şiddetli gülmeye başladı.

"İstersen sorabilirsin, tatlım. Ben de sana cevap veririm. Onunla öpüşmek cennetten bir parçaya sahip olmak gibi." Masal âşık bir şekilde iç çekince, bu defa Jane gülümsedi.

"Peki, o zaman, Alex'le öpüşmek de bir solucanı öpmek gibiydi. İğrenç!"

Jane gerçekten de bir solucanı öptüğünü hayal eder gibi suratını buruşturunca, Masal yeniden gülmeye başladı.

"Hadi ama Jane! O kadar kötü olsa, adam her gün farklı bir kadınla beraber olur muydu? Bu kadınların hepsi mi zevksiz?" diyen Masal, Jane'in hafifçe durgunlaştığını görünce kendini kötü hissetti.

"Haklısın. Adam çok iyi öpüşüyor. Ancak bu, öpücüğün tekrarlanmayacağı gerçeğini değiştirmiyor," diyen Jane, tekrar kafasını eğip ellerine bakmaya başladı.

"Sakın seni böyle de sevmediğimi düşünme Jane ama senin bir insan olup, Alex'i süründürmeni o kadar çok isterdim ki."

Jane hafifçe gülümsedi ve tam ona her şeyi anlatmak için ağzını açmıştı ki, odanın kapısı hızla açıldı.

"Masal!" diye kükreyen Kuzey gözlerini ona dikmiş bakıyordu. "Çantalarımızı boşaltıyordum, hayatım," dedi düz ama çelik gibi bir sesle.

Masal kocasının neyi kastettiğini anlayarak aceleyle Jane'e döndü ve onu yanağından öpüp, "Sen şimdi dinlen, canım. Birkaç saat sonra konuşmamıza kaldığımız yerden devam ederiz," dedi. Ardından Kuzey'e yaklaştı ve "Hadi bebeğim, odamıza gidip çantalarımızı yerleştirmeye devam edelim," diyerek yanından geçip koşmaya başladı. Kuzey homurdanarak onun arkasından baktı ve sonra Jane'e dönerek nispeten neşeli bir sesle konuştu.

"Alex'e her ne yapıyorsan seni sonuna kadar destekliyorum. Onun o soylu kıçının bir güzel sürtülmeye ihtiyacı vardı," diyerek, üstüne bir de göz kırpmak suretiyle onu şoka sokup odadan çıktığında, Jane ağzının açık kaldığını fark ederek kafasını salladı. Aşk gerçekten de insanları değiştiriyordu.

Kuzey'i değiştiren Masal'a duyduğu aşktı ve Jane'in aynı kadına duyduğu sevgi de onu değiştirmişti. Daha önce hiç bu kadar yakın bir kız arkadaşı olmamıştı ancak Masal bir şekilde onu etkilemeyi başarmıştı.

Bir süre şaşkınca kapının arkasından baktı. Ardından banyo yapmak için kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Neyse ki odasında ebeveyn banyosu vardı ve bunun için gerçekten minnettardı. Robotların elbette banyoya ihtiyaçları olmazdı ancak Jane şu an bir insandı ve biraz daha banyo yapmazsa, robot olmadığı acı bir şekilde ortaya çıkacaktı. Kokusuyla insanları öldürebilen ilk insan olarak tarihe geçmesi de cabası olacaktı.

Lüks banyoya girip ılık suyu açtığında, zevkle inledi. Ardından rahatlayarak uzun uzun yıkandı ve parmak uçları buruşmaya başlayınca çıkmaya karar verdi. BİS'te mahsur kaldığı

için üç gündür banyo yapamamıştı ve bu banyo, cennetten bir köşe gibi hissettirmişti. Doğru düzgün kurulanmadan havluyu vücuduna sarıp dışarıya çıktığında, sabahtan beri Alex'le girdiği sinir harbinden dolayı gerilen kaslarının gevşediğini hissedip mutlulukla gülümsedi.

"Jane!"

Jane, odasının kapısı hızla açılıp, gülerek içeri giren Masal'ı gördüğünde kalp krizi geçirmenin nasıl bir duygu olabileceği ile ilgili bir deneyime sahip oldu. Hem de kelimenin tam anlamıyla! Masal kapıda gözleri şaşkınlıkla açılmış bir halde ona bakarken, Jane kalbinin durduğundan emindi. Masal bir süre sanki olanları kavrayamıyormuş gibi ona baktı ancak o sırada Jane ne yapması gerektiğiyle ilgili pek emin olmadığından sesini çıkarmamayı tercih etti. Masal en sonunda dehşete düşmüş yüz ifadesiyle ciyaklamaya başlayınca, Jane bu defa kalbinin biraz öncekinin aksine normalden çok daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Lanet olsun! Masal kesin Jane'i parçalayacaktı!

"Aman Allah'ım! Jane! Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Jane, Masal'ın endişeli bir anaç tavuk gibi üzerine atladığını görünce şoka girdi.

"B-ben..."

Ne diyeceğini bilemez bir halde kekelerken, Masal çoktan eline geçirdiği bir bez parçasıyla onu kurulamaya başlamıştı bile.

"Alex'i öldüreceğim! Onu sana yaptıkları için lime lime doğrayıp, sonra da köpek balıklarını besleyeceğim!"

Masal bir yandan söylenirken, bir yandan da Jane'i yarı tartaklar, yarı kurular bir şekilde elindeki bezle dürtmeye devam ediyordu. Jane konunun Alex'le ne alakası olduğunu pek çözemese de, Masal'ın durumu fena halde yanlış anladığından yüzde yüz emindi.

"Masal..."

"Şşş, tamam güzelim, hepsi geçti. Alex senin duygularını incitmiş olabilir ama hiçbir erkek intihar etmeye değmez, kızım."

Jane boş gözlerle bir süre Masal'a baktı. İntihar mı? Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Ama ben..."

"O öküz Alex'e kaç defa senin de duyguların olduğunu söylemeye çalıştım ama beni dinledi mi? Hayır! Kesin yolda gelirken yine kalbini kırdı, değil mi? Senin kalbini kırdığı için ben de onun kafasını kıracağım! Gerçi ben onun kafasını kıramam muhtemelen ama benden geriye kalan parçaları Kuzey'e verirsem o kafa kırma kısmıyla ilgilenecektir."

Jane, Masal'ın sözlerini takip etmeye çalışırken başının döndüğünü hissetmeye başladı. Masal da bu sırada şefkatle Jane'e sarılmış onu teselli etmeye çalışıyordu.

"Robotların depresyona girebildiklerini bilmiyordum ama zaten sen sıradan bir robot değilsin. Sen çok özelsin, Jane. Bu yüzden senin moralini yerine getirmek için elimden geleni yapacağım, tamam mı? Sen yeter ki devrelerini bozacak şeylerden uzak dur." Masal, bunu söyledikten sonra dehşetle, Jane'in saçlarından yüzüne doğru süzülen bir damla suyu sildi. Jane sonunda ne olduğunu anlamıştı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Masal bu kez daha endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. "Harika, kesin sudan dolayı devrelerin yandı ve kısa devre yaptın."

Jane, Masal'ın kendi kendine yaptığı bu çıkarımla daha fazla gülmeye başladı. Artık gözlerinden yaş geldiğinde Masal hâlâ şüpheyle onu süzüyordu. Muhtemelen aklından *Robotlar için bir Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi var mı acaba?* diye geçiriyordu.

"Masal! Tatlım, çok şekersin."

"Ben şeker falan değilim, Jane. Sen depresyona girmişsin. Bir robotun kendi isteğiyle devrelerini yakacağı kesin olan suyun altına girmesi başka türlü açıklanamaz."

"Aslına bakarsan, başka bir açıklaması daha olabilir."

Masal, Jane'in bu sözlerine kaşlarını çatarak karşılık verdi. Jane bu işin kolay olmayacağını biliyordu ancak bu kadar zorlanacağını da tahmin etmemişti. Bu yüzden derin bir nefes aldı

ve Masal'ı kolundan tutarak yatağa oturmasını sağladı. Ardından onun yanına oturdu.

"Masal, sana söylemem gereken bir şey var. Ben aslında robot değilim."

İşte olmuştu. Jane en sonunda Masal'a gerçeği söyleyebilmişti. Üzerinden büyük bir yük kalktığını hissediyordu ve arkadaşının ne tepki vereceğini karnında ağrılarla beklerken, Masal kahkaha atmaya başlamıştı. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Hadi oradan!"

Jane her türlü tepki bekliyordu. En gergininden en ağlak olanına kadar ancak bu... İşte bunu hiç beklemiyordu.

"Gerçeği söylüyorum," dediğinde sesi biraz mızmız mı çıkmıştı?

"Sen ciddi misin? Ama ben seni programladım?" Masal'ın kafası karışmış gibi gözüküyordu.

"Evet, sen robot Jane'i programladın. Ama ben robot değilim."

Jane bir süre Masal'ın zeki beyninin durumu kavrayıp, yüzünde farkındalığın oluşmasını bekledi. Sonunda Masal neler olduğunu kavradığında ayağa fırladı ve elini suçlar gibi ona doğru sallamaya başladı.

"Sen Jane değilsin!" derken sesindeki hayal kırıklığı Jane'in canının yanmasına neden olmuştu. Masal'ı bu sebepten kaybetme riski olduğunu biliyordu ancak bunun olmayacağını temenni etmişti. Jane suçlu bir şekilde başını öne eğdi ve cılız bir sesle "Hayır, ben Jane değilim," dedi. Masal bu itirafın üzerine bir süre sessiz kaldı. O sessiz anların her bir saniyesi Jane'e bir asır gibi gelirken, o asırların her birisi de kalbine bir ok gibi saplanıyordu.

"Julie Thompson." Masal, düşünceli bir şekilde gerçek ismini söyleyince, Julie kafasını kaldırıp umutla ona baktı. "Ne zaman Jane ile yer değiştirdin ve ona ne oldu?" Masal bu defa

temkinli bir sesle konuşuyordu. Julie kalbindeki ağrının giderek arttığını hissetti. Hayatındaki ilk kız arkadaşını kaybetmek üzereydi.

"BİS'teki partiden hemen önce yer değiştirdim. Jane şu an BİS'te," dedi cılız bir sesle. Masal bu defa biraz kızmış görünüyordu.

"Alex'in öptüğü sendin, değil mi?"

Julie olumlu anlamda başını salladı.

"Peki, neden Jane ile yer değiştirdin?" Masal en sonunda en önemli soruyu sorunca, Julie rahatsız bir şekilde yerinde hareket etti. Sanki utanıyormuş gibi gözüküyordu.

"Senin için."

Masal bu itiraf karşısında, ne diyeceğini bilemez bir halde Julie'ye bakmaya devam etti. Bir süre sonra "Benim için mi?" diyebilmeyi başardı. Julie yeniden olumlu anlamda başını salladı. "Ama neden?" Masal bu sorunun cevabını gerçekten çok merak ediyormuş gibi görünüyordu. Julie ona gerçeği söylese, Masal inanır mıydı acaba?

"Çünkü en iyi arkadaşımı artık bir robotun gözlerinden değil, kendi gözlerimle görmek istedim."

Masal yüzünde karmakarışık bir ifadeyle bir süre bekledi. O süre zarfında Julie nefesini tutmuş onun tepki vermesini bekliyordu ancak her zaman tez canlı olan Masal bu defa sanki uyuşturucu almış gibi ağırkanlı davranıyordu.

"Benim en iyi arkadaşım diye tanıdığım Jane, bir robottu. Sen beni nereden tanıyorsun ki?"

"Aslında bunu sana anlatmamam gerekiyor ama sen benim en yakın arkadaşımsın ve senden sır saklamaktan nefret ediyorum. Bu yüzden her şeyi baştan itibaren sana anlatacağım. Lütfen beni sonuna kadar dinle."

Masal devam etmesi için başını salladı. Julie derin bir nefes aldı ve kaldığı yerden devam etti.

"Ben, Julie Thompson. Medikal Teknoloji uzmanıyım ve yaklaşık üç senedir BİS ile ortak bir çalışma yürütüyoruz. İnsanlara tıpatıp benzeyen ve gerektiği zamanlarda onun yerini alabilen robotlar geliştirmek için çalışıyoruz. Jane benim ürettiğim en başarılı prototip ve BİS'te test ediliyor. Ben bir cihaz ile doğrudan Jane'e bağlıyım ve yedi gün yirmi dört saat onun gördüğü duyduğu her şey doğrudan bana iletiliyor. Yani aslında bir nevi onu uzaktan yönetiyorum. Jane'e insani duygular modülünü koyduk ancak henüz test etme aşamasına geçememiştik. Sonra sen geldin ve ondaki insani duygular modülünü aktif hale getirdin. Ardından modülün ne kadar başarılı çalıştığını görmüş olduk. Ancak Jane'in tüm duygusal tepkileri modülden kaynaklı değildi."

Julie bu noktada durdu ve Masal'a baktı. Masal pürdikkat onu dinliyordu.

"Ben, seni gördüğüm ilk an çok sevdim. Nasıl oldu bilmiyorum ama görür görmez sana kanım kaynadı. Kuzey seni ilk defa BİS'e getirdiği gün arabadan çıkarmaya çalışırken, ona poponu döndüğünü görünce monitörlerin başında kahkahayı basmıştım."

Julie o günü hatırlayınca yüzünde istemsizce bir gülümseme oluştu. Masal ise şaşkınca ona bakıyordu.

"İlk gördüğüm an seninle arkadaş olmak istedim ama nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Eğer uçağa atlayıp direkt BİS'e gelseydim, yürüttüğümüz çalışmayı tehlikeye atmış olacaktım. Kuzey seni giydirmesi için Jane'i görevlendirince, aradığım fırsatın bu olduğunu düşündüm ama yine de duygularımı nasıl ileteceğimi bilmiyordum. Bu noktada sen duyguları devreye sokarak bana daha geniş bir alan yarattın. Böylelikle ben de kendi duygularımı rahatça ifade edebilmeye başladım."

Masal anlamaz gözlerle ona bakmaya devam edince, Julie olayı daha açıklayıcı bir şekilde anlatma gereği duydu.

"Tıpkı uzaktan kumandalı bir arabayı yönetir gibi düşün. Elimin altında uzaktan kumandanın çok daha gelişmiş

bir versiyonu vardı. Seninle etkileşimde bulunduğum anlarda kendi vereceğim tepkileri ve konuşmalarımı Jane'e aktarıyordum. Aslında robotun kendi hareketlerini yönlendirme programı var ama ben seninle olduğu zamanlarda otomatiği devre dışı bırakıp, onu manuel olarak yönetiyordum."

Masal inanamazcasına bir ses çıkarınca Julie yeniden ona baktı. "Ne yani, tüm o konuşmalar ve duygular aslında senin tarafından mı yönetiliyordu?" Julie bu soruya olumlu anlamda başını sallayınca, Masal yeniden kaşlarını çattı.

"Sonrasını zaten biliyorsun. Vurulduğunu öğrendiğimde ilk uçağa atlayıp yanına gelmemek için kendimi zor tuttum ancak çok şükür sana bir şey olmadı ve tehlikeyi atlatabildin. Kuzey'in seni kırdığını öğrendiğimde, onu kaçırtıp üzerinde çeşitli işkenceler denemek istedim ama sen ona öyle âşıktın ki, bu yüzden yalnızca o anlarda yanında olup sana destek vermekle yetindim. Kuzey'in aslında seni hiç aldatmadığını öğrendiğimde ise dünyalar benim oldu ama hâlâ sinirliydim. Ona haddini bildirmek için seninle plan yaparken, robotlarımla uğraşırken aldığım zevkten çok daha fazlasını aldım. Ben seninle geçirdiğim her anı çok sevdim, Masal. Ve en sonunda seni canlı olarak görmek için BİS partisini bahane edip, buraya gelerek Jane'in yerine geçtim. Sana elbise seçerken aslında Julie'ydim. Şunu da bilmeni isterim ki, Jane'in seninle geçirdiği her anda arka planda ben vardım ve onun tüm hareketlerini ben yönlendirdim. Tüm samimiyetimle."

Julie sözlerini tamamladığında, yavru bir kedi gibi gözlerini arkadaşına dikti. Masal ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. En çok sevdiği arkadaşlarından birisini zaten robot olarak kabul etmişti ancak şimdi onun aslında insan olduğunu öğrenmişti. Jane'i seviyordu ama Julie de aslında Jane'di. Ah, kafası fena halde karışmıştı.

"Bunları bana neden anlattın peki? BİS bunu duyarsa sana ceza vermez mi?"

Julie gözlerini Masal'ın gözlerine dikip, bütün açık yürekliliğiyle cevap verdi. "Çünkü sen benim bu hayattaki ilk ve tek kız arkadaşımsın. Senden bu durumu saklamak istemedim ve evet, eğer BİS bunu öğrenirse beni cezalandıracaktır."

Julie endişeyle ona bakarken, Masal bir süre sessiz kaldı. Nihayet konuştuğunda ise Julie'nin yüzünde güller açmıştı.

"Sana inanıyorum," derken Masal hafifçe gülümsüyordu.

"Gerçekten mi?" Julie bu soruyu sorarken eliyle ağzını kapamış, gözlerini de yerlerinden fırlayacak kadar çok açmıştı. Masal gülümsemesini genişleterek kafasını sallayınca, Julie kollarını iki yana açtı ve "Yaşasın!" diye bağırarak arkadaşının boynuna atladı.

"Julie! Kızım, boğuyorsun beni!" Masal onun kollarını boynundan gevşetmeye çalışırken, bir yandan da sırıtıyordu. Julie gerçekten de Jane'di. Masal buna şu an bir kez daha ikna olmuştu.

"Özür dilerim! Ben heyecanlanınca biraz aşırı tepki verebiliyorum."

"Önemli değil, canım. İşin ucunda nefes almak olmasa zaten bir sıkıntı yoktu."

Julie, Masal'ın bu sözlerini kahkahalarıyla karşılık verdi. "Bana inandığına inanamıyorum. Bunu hep umut ettim ama sonunda seni kaybedebileceğimin de farkındaydım. Teşekkür ederim, Masal. Bu benim için çok önemliydi. Sen benim için çok önemlisin."

Julie'nin bu içten gelen sözlerine, Masal da aynı içtenlikle karşılık verdi. "Sen de benim için önemlisin, deli kız. Benim gibi birine de ancak böyle çılgın bir arkadaş yakışırdı zaten," diyerek Julie'ye göz kırpan Masal, karşılığında kocaman bir gülümseme aldı.

"Oh be! Bir ara cidden ben kırış kırış olana kadar yaşlanırken, senin hâlâ taş gibi kalacağını düşünüp kıskançlık yapmıştım. Senin de benimle beraber kırışacağına ne kadar sevindim

anlatamam," diyen Masal göz kırpınca, Julie yeniden kahkahalara boğuldu.

"Artık beraber çalışıp, sonsuz gençliğin formülünü bulabiliriz bence." Bu defa göz kırpan Julie olmuştu ve ona bakıp otuz iki diş sırıtan da Masal.

"Şaka bir yana, robot arkadaşımı da çok seviyorum ama onun içindeki insanla tanıştığıma gerçekten çok mutlu oldum."

Julie, Masal'ın bu itirafıyla gözlerinin dolduğunu hissetti. "Bana inandığın için çok teşekkür ederim."

"Asıl ben, güvenip sırrını benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Peki, bu durumdan kimlere bahsedeceksin?"

"Aslında sadece sana anlatacaktım ama senden bu durumu Kuzey'den saklamanı isteyemem. Aranızda sıkıntıya neden olmak istemem. Ancak Kuzey dışındakilere söylemeyi planlamıyorum."

Masal onu anladığını belirtircesine kafasını salladıktan sonra bir anda öyle bir gülümsemeye başladı ki, Julie o an arkadaşının kafasının üstünde yanan lambayı gördü. *Acaba yine kimin başına ne çorap örecek?* diye geçirdi içinden

"Elbette başka kimseye söylemeyeceğiz. Özellikle de Alex'e," derken sinsice sırıtan Masal, Julie'nin bir an Alex'e acımasına neden oldu. Ancak bu an o kadar kısaydı ki, o anı hiç yaşanmamış saymaktan hiçbir rahatsızlık duymadı.

"Yine aklından neler geçiyor acaba?" Julie bu soruyu sorarken yüzündeki sırıtışa engel olamamıştı, çünkü Alex'in çekecekleri aklına gelince keyiflenmişti.

"Kızım, aklımdan geçenler senin çok hoşuna gidecek ancak Alex için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim," dediğinde Julie kahkahayı patlattı. İşte en yakın arkadaşı yanındaydı ve hep beraber Alex'in başına örecekleri belaları planlayacaklardı. Bu iş, kesinlikle çok ama çok zevkli olacaktı.

***

Masal, Julie ile konuştuktan sonra mutluluktan zıplayarak onun odasından çıkıp mutfağa geldiğinde, Kuzey'i ocağın başında, orta boy tencereye bakıp kaşlarını çatarken buldu ve sevgiyle gülümsedi. Bir kez daha Allah'a Kuzey'i ona verdiği için şükrederek, kocasının yanına doğru ilerlemeye başladı.

"Orta boy bir tencere sana tam olarak ne yapmış olabilir ki?" diyen Masal'ın neşeli sesi, Kuzey'in tencereden gözlerini ayırıp ona bakmasına neden oldu. Kuzey âşık olduğu kadını, karısını görünce biraz önceki siniri kanatlanarak uçup gitmiş gibi, Masal'ın kalbinde kelebeklerin çaça dansı yapmasına neden olduğunu fark etmeden gülümsedi.

"Bence bu orta boy tencereleri çok abartıyorlar. Yani tencere kendi kendine yemek yapamadıktan sonra ne işe yarar ki?" Kuzey tüm bunları büyük bir ciddiyetle söyleyince Masal kahkahayı bastı.

"Bebeğim, kendi kendine yemek yapabilen bir tencere icat edebilirsen, yedi ceddini doyuracak kadar zengin olabilmenin yanı sıra, dünya üzerindeki tüm kadınlardan hayır dua alacağın için de cennette yerini garantilemiş olursun." Masal bunları söylerken Kuzey'e yaklaşmış ve küçük elleriyle onu ocağın başından kovalamaya çalışmıştı. Ancak Kuzey, sert ve inatçı bir granit gibi yerinden bir santim bile kıpırdamamakla birlikte, bir de üstüne kollarını karısına sarıp kendine çekmişti.

"Ben cenneti zaten garantiledim, bebeğim. Cennet işte tam burada, benim yanı başımda," dedikten sonra burnunu Masal'ın saçlarına gömdü. Masal da onun bu hareketine karşılık kocasının kucağına iyice sokuldu.

Kuzey "Kızıl belam benim," derken gülümsüyordu. Masal da onun bu hareketine yalancı bir sinirle burnunu kırıştırarak karşılık verince, kahkahayı bastı. "Biliyor musun? Seninle ilk tanıştığımız sıralarda burnunu kırıştırdığında ne kadar sevimli olduğunu düşündüğüm için kendi kendime sinirlenmiştim."

Masal onun bu itirafı karşısında muzipçe burnunu kırıştırıp, "Bilseydim sürekli burnum kırışık dolaşırdım ortalıkta," dediğinde, Kuzey kahkahalara boğuldu.

"Gerçekten de insan seninleyken yaşlanmaz, Masal. Masal'ım," dedi Kuzey onu belinden kaldırıp mutfak tezgâhına oturtarak. Bu şekilde aynı hizada yüz yüze durabiliyorlardı.

"Eğer yaşlanacaksam, senin yanında yaşlanmayı tercih ederim, Kuzey," diyen Masal gözlerini kocasının dudaklarına dikmişti.

Kuzey onun bu hareketine derin bir nefes alarak karşılık verdi ve bu kadını öpmekten asla usanmayacağından emin oldu. "Benimle yaşlanacaksın, bebeğim. Bundan böyle hayatının her anında ben olacağım ve seni o kadar çok seveceğim ki, her zerrende o sevginin ışığını taşıyacaksın," dedikten sonra onu nazikçe öptü.

"En azından yaşlandığımızda burnum sürekli kırışık olacak," diyen Masal muzırca göz kırptığında Kuzey öyle geniş gülümsedi ki, o gülümseme ile Masal'ın tüm kalbi yeniden ve yeniden Kuzey'in kalbiyle bir bütün oldu.

Fakat Kuzey bir anda aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatarak, bir su damlasını saniyenin milyarda biri kadar bir sürede buza çevirebilecek bir sesle konuşmaya başladı.

"Hazır aklıma gelmişken... Bundan sonra araba kataloglarına bakmayacaksın, Masal Karaarslan! Çantanda Auto Show 2014 katalogunu bulduğumda aklımdan Tüyap'ı yeryüzünden silmekle, Auto Show Fuarı'nı tamamen kaldırmak arasında sürekli gidip gelen düşünceler geçti ve inan bana, hiçbirisi de pek iç açıcı değildi."

Masal, Kuzey'in ciddi olduğunu biliyordu ancak ne yazık ki bu bilinç, durumun vahameti açısından pek de etkili değildi. Tam kederle iç çekecekken aklına gelen bir düşünce ile haince gülümsedi ve kocasına döndü.

"Tek bir şartla kabul ederim," dedi sesini ciddi tutmak için özen gösterirken. Ardından başını kaldırıp Kuzey'in gözlerinin içine baktı ve gülümsemesini bastırmaya çalışarak konuştu. "Bana her sene Auto Show katalogu gibi Kuzey katalogu hazırlayacaksın," dedi en sonunda sırıtışını gizleyemeyerek. Kuzey birkaç saniye hiçbir şey söylemeden sadece Masal'a baktı. O an o kadar boş gözlerle bakıyordu ki, Masal bir an *Acaba çok mu ileri gittim?* diye düşündü. Kuzey en sonunda kaşlarını çatıp, kısık ama son derece seksi bir sesle konuşmaya başlayınca, asıl hatanın, Kuzey'in içinde uyuyan canavarı uyandırmak olduğunu fark edip yutkundu. Çünkü Kuzey şu an kesinlikle çok ama çok tehlikeli gözüküyordu.

"Ben sana her sene katalog hazırlamayacağım ama her sene sana öyle şeyler yapacağım ki, değil arabaları, kendi kimliğini bile hatırlamakta zorlanacaksın. Bu da benim sana sözüm olsun ve ne kadar sözümün eri olduğumu bilirsin, sevgilim."

Kuzey'in yarı yarıya kapanmış ve koyulaşmış ela gözleri, Masal'ın ışıl ışıl parlayan yeşil gözleriyle kesiştiğinde, Masal nefes almayı unuttu. Kuzey'in söylediği her şeyi kelimesi kelimesine yapacağını biliyordu ve bu bilinç aynı anda hem dizlerinin titremesine, hem de kalbinin heyecanla atmasına neden olmuştu. Kahretsin! Bu adam bu kadar seksi olmak zorunda mıydı?

"Anlaştık mı, karıcığım?"

O an kendini camdan at dese atacak kıvamda olan Masal, kafasını olumlu anlamda salladı ve kocasının kendini beğenmiş gülümsemesine maruz kalınca bir kez daha nefesi kesildi.

"Güzel," diyen Kuzey dudaklarını hafifçe Masal'ın dudaklarına dokundurdu ve ikisi arasındaki ateşi yine alevlendirdi. Tam öpüşmelerinin en hararetli bölümüne geldiklerinde, yanlarından gelen istenmeyen bir sesle ayrılmak zorunda kaldılar.

"Hadi ama! Size odanıza gitmenizi söylemiştim ve Tanrı aşkına, o mutfakta yemek yiyeceğiz biz!"

Alex bar şeklindeki masanın önünde durmuş çatık kaşlarıyla onlara bakarken, Masal birden hain bir şekilde gülümsemeye

başladı. Alex onun bu gülümsemesini görünce istemsizce hafif bir şekilde geri çekildi ve bunu fark eden Masal daha da geniş gülümsedi.

"Alex! Ben de tam seni arıyordum," diyerek neşeyle mutfak tezgâhından kayarak aşağıya indi. Bu hareketi yaparken tüm vücudu Kuzey'in vücuduna sürtünmüştü ve ondan gelen hafif iniltiyle gözleri ışıldayan Masal, kocasının yanağına bir öpücük kondurarak yeniden Alex'e döndü.

"Bu öpücükle kurtulamazsın, Masal. Bu gece uykusuz kalmaya hazır ol, bebeğim." Kuzey'in kısık sesle söylediği bu sözlerle kızaran Masal, Alex'in de işe karışmasıyla iyice biber salçası kıvamına gelmişti.

"Beni yanlış yerlerde arıyormuşsun, Masal," diyen Alex'in alaycı sesiyle artık saçlarıyla tamamen aynı renge bürünen Masal, bir anda Alex'e yapacakları işkenceleri düşünüp yeniden gülümsemeye başladı.

"Lafı gevelemeyin, beyler!" diyerek çıkıştı bu defa Masal.

Kuzey yeniden aynı sesle kulağına eğilip "Lafı gevelemiyorum, hayatım. İstersen akşam sana neler yapacağımı açık açık anlatabilirim. Mesela ilk önce seni üzerinde yalnızca dantelli iç çamaşırların kalana kadar soyacağım. Ardından... Ahh!"

Masal ona dirseğiyle bir tane geçirmişti, çünkü Kuzey biraz daha devam ederse, yemeği tamamen es geçip direkt onun üzerine atlayacaktı fakat şu an Julie'ye yardım edip Alex'i çileden çıkarmaları gerekiyordu. Bu sırada Alex de kurbanlık koyun gibi huysuzlanarak yerinde kıpırdamaya başlamıştı ve bu görüntü fazlasıyla ilham vericiydi.

Masal'ın, gözlerini Alex'e dikip haince sırıttığını gören Kuzey, bir an eski arkadaşı için üzüldü. Ancak Alex'in Masal'la onu kıskandırdığı görüntüler aklına gelince bu üzüntüden çabucak kurtuldu ve o da Masal gibi sırıtmaya başladı. Anlaşılan Masal Hanım yine bir işler çeviriyordu.

"Evet, beni ne için arıyordun, Masal?" Alex, kendisine çevrilmiş bakışlardan rahatsız olduğunu belirtircesine konuşunca, Masal'ın gülümsemesi genişledi.

"Jane'in odasında biraz sıkıntı var da, sen ona yardımcı olabilir misin diyecektim."

Masal bunu sorarken o kadar masum görünüyordu ki, Kuzey onu tanımasa, tüm meleklerin şu an Masal'ın masumiyeti karşısında ağladığını düşünürdü ancak tabii ki karısını tanıyordu ve biraz sonra Alex'in başına ne gelebileceğini ancak tahmin edebilirdi. Nitekim Alex de aynı şeyden şüphelenmiş gibi kaşlarını çattığında, Masal masumiyetinin dozunu arttırdı.

"Neden Kuzey yardımcı olmuyor?" Alex sonuç olarak zeki bir adamdı ve onu kandırmak elbette kolay olmayacaktı ancak Masal, Kuzey'i bile kandırmıştı ki Alex onun yanında çocuk oyuncağı kalırdı.

"Kuzey, yemek yaparken bana yardım edecek. İstersen odaya o baksın, sen de bana yardım et," dediğinde Alex'in gözlerinde oluşan dehşet, Masal'ın neredeyse bingo demesine neden olacaktı. Neyse ki kendini tuttu ve renk vermedi.

"Pekâlâ. Ben Jane'e yardım ederim," diyerek hızla ayağa kalkan Alex, Jane'in odasına doğru ilerledi.

Onun arkasından bakan Masal, Kanlı Kontes'in bile tüylerini diken diken edecek bir şekilde gülümserken, Kuzey *Alex'in cenazesini buradan İngiltere'ye nasıl gönderebilirim?* diye düşünüyordu.

"Siz ikiniz ne planladınız yine?" diye sordu Kuzey kuşkucu bir şekilde. Ve Masal'dan kocaman bir gülümseme aldı.

"Bilmiyorum farkında mısın ama Jane aslında robot değil," derken öyle bir gülümsüyordu ki, Kuzey o gülümsemenin etkisiyle bir an onun söylediklerini kavrayamadı.

"Ne demek Jane robot değil? Elbette o bir robot!"

Kuzey şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp Masal'a baktı. Masal da ona Jane'le konuştukları her şeyi, en yakın arkadaşının artık bir robot olmadığını anlattı. Ve Alex'in aslında Julie'yi öptüğünü

söyleyerek konuşmasına son verdi. Kuzey bir süre hiçbir tepki vermedi ancak ardından yüksek sesle gülmeye başladı. Sonunda gözlerindeki yaşları silerek "Alex için şimdiden bir cenaze namazı kılalım bence," dedi ve yeniden kahkaha attı. Masal da onun bu neşeli haline gülerek karşılık verdi.

"Sana katılıyorum, hayatım. Neyse ki..." Masal daha sözünü bitiremeden Jane'in odasından gelen kükremeyi duyduklarında yeniden kahkaha krizine girdiler. Anlaşılan kız işini iyi yapmıştı.

Kuzey gülmesine ara verdiğinde karısına baktı ve dehşet dolu bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Neyse ki benim hakkımda plan yapmanız yalnızca üç gün sürdü. Sanırım daha fazlasını ne ben kaldırabilirdim, ne de BİS."

Masal ona bakıp sırıtırken, "Sen dua et çabuk aklın başına geldi, Kuzey. Yoksa daha elimizden çekeceğin vardı," diyerek kocasının yüzünü okşamaya başladı.

"Aslına bakarsanız, beni dünyanın en büyük salaklığını yapmaktan vazgeçirdiğiniz için size teşekkür etmeliyim."

Kuzey'in sesindeki samimiyet, Masal'ın kalbinin yeniden aşkla dolup taşmasına neden oldu. Hızla kocasının üzerine atlayıp, bacaklarını beline sararak onu öpmeye başladı. Neyse ki bu sefer Alex'e basılmamayı başarmışlardı.

***

"Lanet olsun! Bu sebzelerin derdi ne?" Kuzey kükreyip kaşlarını çatarak tenceredeki sebzeleri dürtmeye başlayınca, Masal kıkırdamadan edemedi.

"Bebeğim, o sebzelerin derdi, şu an hem fiziksel, hem de psikolojik şiddet görüyor olmaları," derken genişçe sırıtıyordu.

Kuzey kaşlarını daha da fazla çatarak sebzeleri dürtüklemeye devam etti. "Peki sevgilim, neden benim sebzelere fiziksel şiddet uygulamak zorunda kaldığımı mantık çerçevesi içerisinde açıklamak ister misin?" Kuzey yapamadığı her işten nefret eden bir erkek olarak, yemek yapmaktan ölümüne tiksiniyordu.

"Çünkü bebeğim, hayat müşterektir ve bu yüzden senin bana yardım etmen gerekiyor." Masal, Kuzey'in hoşnutsuzca buruşan yüzüne bakınca hafifçe kıkırdamaktan kendini alamadı. Kuzey bunun üzerine daha da hoşnutsuz bir ifadeye büründü ancak bunun tek sonucu Masal'ın kıkırtısının artması oldu. Lanet sebzeler hâlâ aynı şekilde, isyankâr bir halde tencerede duruyorlardı.

"Bu işler için bir eleman alsak da, mutfakta harcadığımız zamanı yatakta değerlendirsek sence de daha iyi olmaz mı, bebeğim."

Kuzey sebzeleri kendi haline bırakıp yavaşça ona doğru ilerlemeye başlayınca, Masal istemsizce gerileyerek mutfak tezgâhına yaslandı. Ardından henüz onu terk etmemiş birkaç beyin hücresini saçlarından tuttuğu gibi sürükleyerek yerlerine sabitledi.

"Hayır, Kuzey. Yatak dışında da birlikte bir şeyler paylaşmalıyız," dediğinde bu kadar mantıklı konuştuğu için kendisiyle gurur duydu.

"Tamam, bebeğim. İstediğin yatak dışı aktiviteler ise o zaman evin her köşesinde sevişerek işe başlayabiliriz. Mesela önceliği mutfağa vermeye ne dersin?" Kuzey, sesindeki seksi tını ve üzerinden akan erkeksilikle birlikte dibine sokulurken, Masal'ın biraz önce saçlarından sürükleyerek getirdiği birkaç beyin hücresi arkalarına bile bakmadan ortadan kaybolmuştu.

"Kuzey!"

Masal, Kuzey'in baştan çıkarma çabalarına bir son vermek ve artık akşam yemeğini hazırlamak için ona çıkışmayı denedi ancak pek de başarılı olamadı. Çünkü Kuzey en azından bir öpücük almadan bırakmayacak gibi gözüküyordu. Nitekim bir saniye sonra Masal'ın dudaklarına kapanan Kuzey, bunu kanıtlamış oldu. Masal kendinden geçerek onun öpücüklerine karşılık verirken, gerçek dünyayla ilişiğini kesmesine ramak kala burnuna bir koku geldi. Koku keskindi ve Masal'ı belleğinin gerisinden gelen bir alarm nedeniyle rahatsız ediyordu. Kokuyu boş ver deyip Kuzey'e daha fazla yaslandığı sırada, bu defa bir

ses ikisinin birden dudaklarını ayırmasına neden oldu. Masal gözlerini yavaşça açabildiğinde gözüne kırmızı bir şeyler takıldı. Ateş kırmızısı. Ateş kırmızısı değil ateş!

"Kahretsin! Yanıyoruz!" Masal çığlık atmak suretiyle, Kuzey'in de arkasını dönüp, biraz önceki isyankâr sebzelerin mutasyon geçirerek kömür olduklarını görmesini sağladı. Kuzey hızla eline bir bez alıp alevleri söndürdükten sonra tencereyi tuttuğu gibi lavaboya bıraktı ve musluğu açarak, tencerenin içler acısı bir şekilde cızırdamasına neden oldu. Masal kalbi hızla çarparken, Kuzey'in yemek yapmakla ilgili homurdanmasını duyunca aniden gülümsedi.

"Bundan sonra hiçbir kuvvet beni mutfağa sokamaz!" Kuzey bir daha mutfağa adım atmamaya yeminli bir şekilde kaşlarını çatıp, ona 'hadi bana karşı çık da gör gününü' bakışı atınca, Masal daha geniş gülümsedi ve Kuzey'e mükemmel bir görüntü sunarak tezgâha doğru eğildi. Ardından gözlerini kısıp kocasına baktı.

"Hiçbir kuvvet mi?" derken sesinden akan şehvet o kadar barizdi ki, Kuzey yutkunmak zorunda kaldı. Bu kadın kesinlikle Kuzey'in kadınıydı ve onu böylesine yoldan çıkarırken aynı zamanda da hayatını yola sokabilecek tek kadındı. Tam Kuzey hareketlenerek Masal'ı belinden tuttuğu gibi yatak odalarına gidecekken, Alex mutfağa girdi. Kuzey o an arkadaşına öylesine öldürücü bir bakış attı ki, Masal onun adına korktu.

"Sizi bana parayla mı veriyorlar! BİS'te Zack, burada da sen! Hep en münasebetsiz anda odaya dalmak zorunda mısınız, arkadaşım?" Kuzey onu biraz sonra öldürecekmiş gibi görünürken, Alex umursamaz bir tavırla sırıtmaya başlayınca, Masal bu adamların hepsinin birer psikopat olduğundan emin oldu.

"Sizin de münasebetsiz olmayan bir anınız yok ki," diyen Alex hafifçe havayı kokladı ve ardından "Anlaşılan yanan tek şey bedenleriniz değilmiş," diyerek de bombayı patlattı. Masal bir ton kızarırken, Kuzey de homurdanmaya başladı. Alex ise pis pis sırıtıyordu.

"Bu kadar yeterli. Bu akşam pizza söylüyoruz ve bundan sonraki tüm akşamlarda İstanbul'daki bütün restoranların tüm yemeklerini deneyeceğiz. İtiraz istemiyorum!" diyerek olaya son noktayı koyduğunu belirten Kuzey, telefonunu çıkardı ve dört tane büyük boy pizza söyleyerek Masal'ı belinden tuttuğu gibi oturma odasına sürükledi. Masal ise Kuzey tarafından sürüklenirken halinden memnun bir şekilde gülümsüyordu. Masal'ı gören Alex ona arkadaşça göz kırpınca, Masal da ona aynı şekilde karşılık verdi.

Salona geçen Kuzey, krem renkli kanepeye oturarak onu da kucağına yerleştirince Masal itiraz etti. "Kuzey! Çok ayıp!"

"Ayıp olsun, bebeğim. Zaten ben de seninle ayıp şeyler yapmak istiyorum."

Kuzey'in bu sözleri üzerine Masal'ın tenindeki alevler şiddetlenirken, yüzünde de bir gülümseme oluşmuştu. Tam dudaklarını uzatıp kocasının dudaklarına kapanacaktı ki, araya giren bezgin sesle, kocaman bir köpekle karşılaşan kedi gibi aniden geriye sıçradı.

"Hadi ama yine mi!"

"Seni öldüreceğim, Alex! Yemin ederim, bir gün âşık olduğunda sana o kadar acımasız davranacağım ki, önümde diz çökmek zorunda kalacaksın!" Kuzey artık sinirden bir volkan gibi patlayınca, Masal sesli bir şekilde gülmeye başladı.

"Öyle bir gün gelmeyeceği için, kösele gibi kartlaşana kadar beklesen de bu fırsat eline geçmeyecek, dostum."

Alex kendinden emin bir şekilde gülümseyerek gözlerini Kuzey'e dikmişti. Ancak Kuzey ona bakıp hain bir şekilde sırıtınca içten içe huzursuzluk yaşasa da, dışarıdaki kayıtsız görüntüsünü bozmamıştı. Aslında dünya üzerinde bu kayıtsız görüntüyü bozabilecek çok az sayıda insan vardı ve Alex tam olarak o anda o insanlardan birisini düşünmeye başlamıştı. Bu düşüncenin üzerine Jane üzerinde kısacık bir mini etek ve dar bir ip askılı bluz ile içeri girince, Alex'in yüzündeki kayıtsız ifade hafifçe titredi ve bu değişiklik Masal'ın dikkatli gözlerinden

kaçmadı. Alex sanki bomba görmüş imha ekibi gibi temkinli bir şekilde gözlerini Jane'e dikmişti. Önce yüzüne, ardından göğüslerine ve oradan da bacaklarına inen bakışlarındaki belirgin istek, Kuzey'in bile dikkatinden kaçmamıştı.

"İçimden bir ses, o günlerin çok da uzakta olmadığını söylüyor." Bu defa keyifli bir şekilde konuşan Kuzey, Alex'in bakışlarını aniden Jane'in üzerinden çekmesine neden oldu. Alex tam ağzını açıp cevap verecekken çalan kapı ile birlikte kaşlarını çatıp sorarcasına Kuzey'e bakmakla yetindi.

"Pizzalarımız gelmiş olmalı."

Kuzey, Masal'ı kucağından indirmeye çalışarak ayağa kalkmaya yeltenince Jane elleriyle onu durdurdu. "Ben hallederim," dedi neşeli bir sesle ve arkasını dönüp kapıya doğru ilerlemeye başladı. Alex de o sırada kadının alımlı bir şekilde salınan kalçalarına bakıyordu. Harika! Bu gidişle Jane onu sapık diye polise şikâyet etse kesin tutuklatırdı.

"Teşekkür ederim."

Jane'in cilveli sesini duyan Alex düşüncelerinden sıyrılarak, kaşlarını çatıp hızla kapıya yöneldi. Arkasından sırıtarak bakan çifti görmedi ancak zaten o sırada kapıda duran uzun boylu ve yapılı pizzacı çocuğun Jane'e attığı arzulu bakışlarla alakalı işkence teknikleri geliştirmekle meşguldü.

Alex pizzacı çocuğu dövmeden pizzaları almaya başardıktan sonra salona döndüler. Jane dik dik Alex'e bakarken, Alex de kızın bakışlarına aynı huysuzlukla karşılık veriyordu.

"Hadi o zaman pizzalarımızı yiyelim. Kurt gibi acıktım ben şahsen," diyen Masal gülümseyerek Julie'ye bakıp göz kırptı. Julie de ona gülümsedikten sonra pizzaları üçünün yiyebileceği şekilde servis etti. Her ne kadar pizzalar oldukça iştah açıcı görünseler de, Julie robot olmadığını açığa çıkarmamak için onlara elini süremiyordu. Masal sonra ona birkaç parça getirecekti. Yemek işi hallolduktan sonra grup yeniden ciddiyete bürünüp, çanta ile ilgili konuşmaya başladılar.

Masal herkese tek tek baktıktan sonra, "Tahminen üç gün içinde anahtarı tamamlamış oluruz," dedi ve ardından Kuzey'e bakıp sırıtarak "Ondan sonra da yapacak işlerimiz var," diye sözlerine devam etti. Kuzey bu ima üzerine homurdanınca da, Masal bir kahkaha atarak kocasına sokuldu. "Bu işten kaçamazsın, hayatım."

Masal'm kız isteme olayına yaptığı ima Kuzey'i, çantayı açıp 'O' denilen kişiyi yakalamaktan daha çok geriyordu ancak karısının her şeyin en iyisine layık olduğunu düşündüğünden, mecburen gidip onu babasından isteyecekti. Masal kocasına aşkla bakarken, çantayı açtıklarında onunla geçireceği uzun ve mutlu hayatın hayallerine dalmıştı ancak geleceğin neler getireceğini Allah'tan başkası bilemezdi.

Bölüm 22

Alex ve Masal iki gündür hararetli bir şekilde anahtar için çalışmaya devam ediyorlardı. İkili çalışırken Jane çok fazla ayakaltında olmamaya çabalıyordu ancak Kuzey'in onları yalnız bırakmak gibi bir düşüncesi yoktu.

"Kuzey, tepemizde ölüm meleği gibi dikilmeyi bırakır mısın artık?"

Masal'ın gergin sesiyle homurdanarak kanepeye oturan Kuzey, gözlerini bir an bile karısından ayırmamıştı. Masal ona ateş saçan gözleriyle bakmaya devam edince de kollarını göğsünde birleştirerek kaşlarını çattı. Masal bir süre daha gözlerini kısıp kocasına baktıktan sonra onları büyük bir zevkle izleyen Alex'e dönüp çemkirdi.

"Sırıtmayı kes, Alex! Bir an önce şu lanet anahtarı açmak istiyorum artık!" Masal kafayı yemiş gibi bir altmışlık boyuyla, evdeki iki adet bir doksanlık erkeği haşlarken, gerçekten de korkutucu görünüyordu. Alex anında gülümsemesini gizleyip yeniden dikkatini önündeki bilgisayara verdi ve çalışmaya başladı.

"Size buz gibi limonata getirdim." Jane elinde bir tepsi ve üstünde de üç bardak limonatayla çalışma odasına girince, Masal ona minnettar gözlerle baktı. Bu iki koca bebekle uğraşmak, onu anahtarı yeniden yazmaya çalışmaktan çok daha fazla yormuştu.

"Ellerine sağlık, tatlım." Masal biraz önce Alex ve Kuzey'e çemkirirken olduğundan çok daha farklı, tamamen sevecen bir şekilde ve gülümseyerek Jane'e bakınca, Kuzey homurdandı. Masal ona bakıp sırıtınca da kaşlarını çattı.

"Jane'i kıskanma konusunu kapattığımızı düşünüyordum."

Kuzey cevap vermek yerine dik dik bakınca, Masal kahkahayı patlattı ve çalıştığı masadan kalkıp kocasının kucağına oturdu. Kuzey'in yanağına sulu bir öpücük kondururken gözü Alex'e takılınca gülümsemesi daha da genişledi. Çünkü Alex sanki çok ilginç bir şey bulmuş gibi gözlerini dikmiş Jane'in göğüslerine bakıyordu. Kuzey, Masal'ın nereye baktığını görünce o da gülümsemeye başladı ve onların bu sırıtık halini fark eden Alex hızla gözlerini Jane'den uzaklaştırıp elindeki limonataya odaklandı.

"Çalışmalarınız nasıl gidiyor peki?" diye sordu Jane. Limonataları dağıttıktan sonra en yakındaki sandalyeye oturmuştu.

"Alex ile çok hızlı ilerliyoruz. Anahtarı bitirmek tahminimden de kısa sürecek. Büyük ihtimalle bu akşama tamamlamış oluruz." Masal'ın bu sözlerinden sonra odaya büyük bir sessizlik çöktü. Odadaki herkes, o anda anahtar açıldıktan sonra neler olacağını düşünüyordu.

"Bu durumda Zack'i de buraya çağırsak iyi olur." Kuzey, yaklaşık üç haftadır peşinde koştukları çantanın en sonunda açılacağı anın geldiğini düşününce hafifçe gerilmişti.

"Bence de iyi fikir. Hatta Zack'i hemen arayalım," diyen Alex cebinden telefonunu çıkardı.

"Zack?"

"Alex?"

"Zevzeklik yapma, Zack. Bu akşam çanta açılacak. Bu yüzden belki de bu akşam buralarda olmak istersin diye düşündük ama istemiyorsan hemen telefonu kapatabilirim."

"Çanta bu akşam açılacak mı? Dostum, hemen geliyorum."

Alex kapanma sesini duyduğunda olanlara inanamıyormuş gibi bir süre gözlerini telefona dikti. Ardından kaşlarını çatarak odadakilere döndü ve "Zack biraz fazla heyecanlandı sanırım. Hemen yola çıkacağını söyledi," diyerek telefonunu yeniden cebine yerleştirdi.

"Çok teşekkür ederim, Alex. Hayatımda çalıştığım en zeki makine öğrenmesi uzmanlarından birisin." Masal, Alex'i öven sözlerini söyledikten sonra ona neşeyle göz kırpınca, adam rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdandı.

"Alex iltifat almaktan hoşlanmaz," diyen Kuzey sırıtıyordu. Masal ciddi anlamda şoka girmiş bir şekilde Kuzey'e bakıp "Ama kadınlarla flört ederken iltifatlar havada uçuşuyor," deyince Kuzey karısının omzunu hafifçe öptü ve "Ben gerçek dostlardan gelen gerçek iltifatlardan bahsediyorum," diyerek karşılık verdi. Masal bunu duyunca, bu defa yüzünde kocaman bir şefkatle Alex'e döndü. "Sende görünenden fazlası olduğunu biliyordum!" diyen Masal, işaret parmağını da sallamaya başlamıştı. Alex bu görüntü karşısında sanki bir şişe turşu suyu içmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Görünenden fazlasını görmeye çalışmak gibi bir yanılgıya düşmemeni tavsiye ederim, Masal. Çünkü görünenin ötesindekilerden hoşlanmama ihtimalin çok yüksek." Alex, hoşnutsuzca söylediği bu sözlerden sonra ayağa kalkarak odadan dışarı çıktı.

"Alex'in yaşadığı çok fazla şey var, bu yüzden onu hemen yargılamayın, bayanlar." Kuzey, Alex'in bu hareketini açıklama gereği duymuştu. Masal samimi olarak üzülmüş görünüyordu ve Jane'in de kafası karışmış gibiydi. Kuzey karısını daha fazla kendine çekerek yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Üzülme, bebeğim. Alex artık yetişkin bir adam ve eminim sorunlarını kendisi çözecektir."

"Evet, Masal. Alex artık yetişkin bir erkek ve eminim yaptıklarıyla yüzleşecek kadar cesareti vardır." Jane'in şüpheli ve bir şeyler bildiğini belli eden sesi odayı doldurunca, Kuzey kaşlarını çattı ve soru sorar gibi ona baktı.

"Sanki bir şeyler biliyormuşsun gibi konuştun," dedi Kuzey merakla.

Jane önce biraz tereddütlü gibi görünse de, sonunda konuşmaya karar vererek derin bir nefes aldı. "Alex ile geçmişte bir iki ay geçirmişliğim var diyelim," dediğinde Masal öyle hızlı

bir şekilde yerinden fırladı ki, Kuzey bile bir an ne olduğunu kavrayamadı.

"Jane! Benden daha neler saklıyorsun sen? Hain arkadaş!" Masal eli maşalı bir kenar mahalle dilberi gibi ellerini beline koyarak Jane'in üzerine gitmeye başlayınca, bu görüntü karşısında kendini tutamayan Kuzey gülmeye başladı.

"Gülme, Kuzey!" Masal sinirli gözlerle ona dönünce Kuzey kendini frenlemek zorunda kaldı, yoksa Jane'e olan sinirinden nasiplenmesi işten bile değildi.

"Eee?"

"E'si bu kadar işte, Masal. Şu an o yılları yeniden hatırlamak istemiyorum." Jane ciddi olarak bu konudan rahatsız olduğunu belirtircesine yerinde kıpırdayınca, Masal biraz yumuşadı ve gidip arkadaşının boynuna sarıldı.

"Özür dilerim, canım. Sana bu konuyu hatırlatmak istemezdim ama bilmiyordum," dedi sesinden akan şefkatle.

"Önemli değil," diye karşılık veren Jane de çoktan Masal'a sarılmaya başlamıştı.

"Anlaşılan olayın odak noktası Masal'mış. Ne zaman bir odaya girsem, Masal'ı ya Jane'e sarılırken, ya da Kuzey'e... Ahh!" Alex cümlesini tamamlayamadan kafasına gelen terlikle susmak zorunda kalınca, Kuzey pis pis sırıttı.

"Sen de biraz saygılı ol, Alex Cavendish! Münasebetsizliğin lüzumu yok!"

Masal, bir elinde az önce kafasına fırlattığı terliğin eşini tutarak onu yeniden tehdit etmeye başlayınca, Alex can sağlığı açısından çenesini bir süre kapalı tutmaya karar verdi.

"Akıllı adam."

Kuzey, Masal'ın bu sözüyle artık geri dönüşü olmayan bir şekilde gülme krizine girmişti. Alex ona öldürücü bakışlar atarak susturmaya çalışsa da çabaları nafileydi, çünkü o an dünya üzerindeki hiçbir güç Kuzey'i durduramayacak gibi gözüküyordu. Neyse ki tam o anda odadakilerin imdadına kapı zili yetişti.

"Ben bakarım!" Kapının çalmasını fırsat bilen Jane hızla yerinden kalkarak kapıya doğru ilerlemeye başladı. Alex ise arkasından kadının mini şortuna sanki yüz yıllık düşmanını süzüyormuş gibi bakıyordu. Bu bakışı kaçırmayan Kuzey, "Eğer bir gün mini şortları yasaklamaya çalışırsan, araya mini etekleri de sıkıştırmayı unutma, dostum. Tecrübe konuşuyor," diyerek Alex'e sırıtmaya başladı. Alex ise gözlerini kısarak Kuzey'e öldürücü bakışlar atmakla yetindi, çünkü şimdi onunla kavga etmeye kalksa, muhtemelen Masal onu terliğiyle kovalardı.

"Size çilekli pasta aldım. Biliyorsunuz harika bir pastanın yerini hiçbir şey tutamaz." Zack'in elinde kocaman bir kutu ile çalışma odasına daldığı sırada, Alex hâlâ Kuzey'e kötü kötü bakmakla meşguldü. Onun hemen arkasından neşeli bir şekilde odaya giren Jane'i görünce bu kez daha fazla surat astı. Bu kız yine neden mutluydu? Alex'ten dolayı olmadığı kesindi, bu durumda muhtemelen Zack yine bir sevimlilik yapmıştı ve Jane de ona gülümsüyordu. İşin en önemli kısmı ise, bundan Alex'e neydi?

"Yaşasın, çilekli pasta!" Masal bir pasta için verilecek maksimum tepkiyi bir hayli aşan mutluluk nidasıyla Zack'e hamle yapınca, üç şüpheli göz aynı anda ona döndü. Masal bu bakışları görmezden gelerek pastayı kaptığı gibi Jane'i de sürükleyerek odadan çıktı.

"Kesin bir şeyler karıştırıyorlar." Alex'in sesiyle biraz önce Masal'ın çıktığı kapıya çeşitli şüphe dereceleriyle bakan üç adam bu defa birbirlerine döndüler. Aralarında ilk çözülen Kuzey oldu ve kahkahayı patlattı. "Bu kadını seviyorum," derken Alex ve Zack de sırıtmaya başlamıştı. Ardından Kuzey onlara bakıp oturduğu yerde geriye doğru yaslandı.

Üç adam kendi aralarında sohbet ederken kapı aniden açıldı ve Masal, konuşmanın tam ortasını bayan gökkuşağı gibi daldı.

"Pastalarımız geldi."

"Mükemmel. Ben de açlıktan ölüyordum zaten." Zack neşeli bir şekilde karnını ovuşturunca, Kuzey ona bakıp "Senin

açlıktan ölmediğin bir zaman mı var sanki?" dedi. Zack ise bu çıkıştan hiç etkilenmemiş gibi genişçe gülümseyerek Masal'a göz kırptıktan sonra, çoktan bir tabak çilekli pasta alıp yemeye başlamıştı. Masal elindeki pastanın nasıl olup da saniyenin milyonda bir süresinde Zack'in eline geçtiğini gözlerini kırpıştırarak anlamaya çalışırken, Kuzey ona bakıp güldü.

"Üzülme, karıcığım. Zack ve yemeği arasına kimse giremez. Sorun sende değil yani," dediğinde tüm odada birden sessizlik oldu. Kuzey ağzından kaçan *karıcığım* lafını odada bulunan herkesin çok net ve kesin bir şekilde duyduğunu anlamak için yüz seksen beş IQ seviyesine sahip olmasının gerekmediğini fark etti. Çünkü bu söz üzerine oda sinek uçsa kanat sesleri duyulacak kadar sessizleşmişti ve Zack 'şimdi yandın dostum' bakışı atarken, Alex eli tam bir dilim pastaya uzanırken havada kalmış bir şekilde donmuştu ve Jane kesinlikle biraz sonra Masal'ı öldürecekmiş gibi duruyordu. Tabii Masal da Kuzey'i. Nitekim Masal elindeki tüm pasta tabaklarının içindeki pastaları alıp Kuzey'e fırlatırken bir yandan da "Seni boşboğaz adam! Hani herkese hoş bir sürpriz yapacaktık!" diye çemkirince, ortaya kesinlikle fazlasıyla seyirlik bir görüntü çıkmıştı. Özellikle de beyaz krema Kuzey'in alnından aşağıya doğru süzülürken. Kuzey bir parmağını kaldırıp alnındaki kremadan bir parçayı ağzına atıp "Hımm... Pasta güzelmiş, Zack," dedi.

Bunun üzerine Masal tıpkı hava korsanına yaptığı gibi uçarak kocasının üzerine atladı. Onun bu hareketine, hâlâ eli havada pasta almaya çalışır halde donup kalan Alex şaşkınlıkla bakarken, Zack pastasını yiyerek gülüyordu. Jane ise, hâlâ Masal'a onu biraz sonra öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Masal Kılıç! Evlendiğini benden nasıl saklarsın?" Jane ellerini yanlarında yumruk yapmış, ayaklarını da yere vurarak Masal'a bağırıyordu.

Masal ise Kuzey'in üstüne çıkmış, elindeki tüm pastaları onun suratına bulaştırarak, bir yandan da "İki dakika ağzını tutamadın, değil mi Kuzey? Jane şimdi beni öldürecek! Bir de

daha yeni kıza Alex'le ilgili çemkirmişken hem de!" diyerek kocasını paralıyordu.

Alex, Masal'ın söylediklerini duyduktan sonra şüpheyle ona bakınca, Jane gözlerini kocaman açıp, arkadaş katili olmamak için Masal'ı Kuzey'in üzerinden çekip kaldırdı. "Seninle konuşacaklarımız var, Masal Hanım! Hiç bana kedi yavrusu gibi bakma, Masal! Bunu senin burnundan fitil fitil getireceğim!"

"Ama Jane..."

Masal kocaman açılmış gözlerini ona diktiğinde o kadar masum görünüyordu ki, Jane bir an yumuşar gibi oldu. Ancak Alex'in hâlâ ona bulmaca çözmeye çalışır gibi baktığını fark edince yeniden sinirleri tepesine toplandı. "Bana Jane deme, Masal! Sen dua et o anahtarı bir an önce açmamız lazım, yoksa seni çoktan buradan sürükleyerek çıkarıp ifadeni almıştım!"

Jane gerçekten sinirli bir şekilde kollarını göğsünde birleştirip çemkirince, Masal boynunu büküp yere bakmaya başladı. Onların bu halini hâlâ elindeki çilekli pastayı yiyerek izleyen Zack sırıtmaya devam ediyordu ve Alex hafızasından zorla bir şeyler çıkarmaya çalışır gibi kaşlarını çatmıştı. Kuzey ise karısının daha fazla üzülmesini istemediği için araya girme gereği duydu.

"Masal'ın bir suçu yok, Jane. Onu ben kandırdım." Kuzey, her erkek gibi karısını korumak için olaya dâhil olmaya çalıştı ancak Jane'in öldürücü bakışlarından nasibini alarak susmak zorunda kaldı. Özellikle de kadının fazlasıyla tehditkâr sesini duyunca.

"Sen karışma, Kuzey! Masal'ın ifadesini aldıktan sonra sıra sana da gelecek! Ben sizi birleştirmek için bir taraflarımı yırtayım, siz gidin benden habersiz evlenin, öyle mi? İkinizi de geberteceğim!"

Kuzey karısına acıyan bir bakış attı ve kız kavgasına karışmaması gerektiğini düşünüp yüzündeki kremayla birlikte yeniden geriye yaslandı. Alex de o sırada Jane'in kızgınken çok

seksi göründüğünü düşünerek kendine, kendi kıçını tekmelemek için bir sebep daha veriyordu.

"Jane..." Masal, yavru bir kedi gibi kocaman sulu gözlerini ona dikmişti ancak Jane buna kanmadığını belirtircesine kaşlarını çattı. "Beni affetmen için ne yapabilirim?" Masal gerçekten de perişan bir halde kırık bir sesle bu soruyu sorunca, odadaki herkes ona beklentiyle bakmaya başladı. Hepsinin yüzünden 'hadi affet onu artık' ifadesi okunuyordu ve Jane de en sevdiği arkadaşı ona bu şekilde bakarken daha fazla sinirli kalamayacağını fark etmişti. Ancak Masal'a bir şekilde bir ceza vermeliydi. Bu yüzden aklına gelen fikirle haince gülümsedi.

"Seni bir tek şartla affederim, Masal," dediğinde Masal umutla gülümseyerek "Ne istersen," cevabını verdi.

"Düğününü ben organize edeceğim!" Masal duydukları karşısında ilk önce biraz şaşırsa da, hemen ardından kocaman gülümseyerek kremalı elleriyle Jane'e sarıldı. "Anlaştık! Beni affedeceksen her şeyi sen organize edebilirsin!" derken sesi o kadar mutlu çıkıyordu ki, Kuzey yüzündeki kremaların arasından gülümsedi. Zack bile pasta yemeye ara vermişti ve Alex hâlâ şüpheli bir şekilde Jane'in bacaklarını süzüyordu. Evet, hatırlamaya çalıştığı bir insanın yüzü yerine bacaklarına bakmak kesinlikle dâhice bir fikirdi ve Alex biraz daha böyle dâhiyane davranmaya devam ederse, kuytu bir köşede cesedini bulmaları an meselesiydi.

"Dur, deli kız! Üstümü hep krema yaptın." Jane, Masal'ın bu kirli sevgi gösterisi karşısında mutlu bir şekilde gülümsüyordu.

"Bence üstünü krema yapmasından şikâyet edecek biri varsa o da benim." Kuzey hafifçe kaşlarını çatmaya çalışınca, kremaların arkasından daha çok gözlerinin üzerine iki çizgi çekilmiş palyaçolar gibi görünmüştü. Odadaki herkes bu görüntü karşısında aynı anda kahkahayı bastı. Kuzey'e de ancak homurdanmak düşmüştü.

***

"En sonunda anahtarı tamamlamayı başardık." Masal ciddi bir ifadeyle ve meraklı gözlerle ona bakan dört kişiye dönerek konuşuyordu. O an odadaki sessizlik kelimenin tam anlamıyla sağır edici düzeye ulaşmıştı. Masal, anahtarın bulunduğu küçük belleği çantanın kriptosuna bağlarken, heyecandan elleri titriyordu ve Kuzey onun yanına gelerek elini tuttuğunda biraz rahatlayabilmişti. Masal anahtarı bağlayarak gerekli kodları önündeki dizüstü bilgisayardan girerken, odadaki herkes nefesini tutmuş, çantanın açılacağı anı bekliyordu. Masal son kodları da girip enter tuşuna basınca, çanta ince bir mekanizma sesiyle birlikte açıldı. Masal titreyen elleriyle uzanıp çantanın içini açınca da, herkes bir süre hiç ses çıkarmadan içindeki nesneye baktı.

"Bu da ne?" Kendine ilk gelerek konuşan Zack olmuştu ve sorduğu soruyla aslında herkesin aklındakini dile getirmişti. Çantanın içinde bir tür gelişmiş belleğe benzeyen bir cisim vardı ve odada bulunan herkes neredeyse birer bilişim dehası olarak bu tür bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamışlardı.

"Bir tür gelişmiş belleğe benziyor. Güvenli bir bilgisayar bulup ona takmalıyız sanırım." Zack'in sorusuna olabilecek en mantıklı cevabı veren Masal, Kuzey'e dönerek "Evinde güvenli bir bilgisayar var mı?" diye sordu. Kuzey olumlu anlamda başını sallayarak odadan çıktı ve geri döndüğünde elinde başka bir dizüstü bilgisayar vardı.

"Bu işimizi görür," diyerek bilgisayarı ortadaki masaya bıraktı ve belleği nazik hareketlerle alıp taktı. Bellek bilgisayara takılır takılmaz birden ekranda bir sürü bilgi akmaya başlarken, arka arkaya açılan birçok insan resmi de tüm ekranı kaplamıştı. Kuzey bu bilgileri herkes görebilsin diye duvardaki geniş ekrana aktardı ve böylelikle odadakilerin belleğin içindekileri rahatça izleyebilmesini sağladı.

"Bunlar da kim?" Alex kaşlarını çatarak ekrandaki yüzlerce fotoğrafı işaret etti. "Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı onu Kuzey.

Ekrandaki bilgi akışı durunca, sırayla tüm fotoğrafları incelemeye başladılar. Birçoğunu tanımıyorlardı. Ancak bir fotoğrafta duraksadılar. Jane ve Masal dışında herkes ciddiyetle kaşlarını çatmıştı.

"Cade Lehon bu." Kuzey oldukça zeki görünüşlü, kısa saçlı ve buz mavisi gözlere sahip bir adamın resmini ekranda büyütürken, Alex ve Zack düşünceli bir şekilde kafalarını salladılar.

"Evet, o. Öyle tahmin ediyorum ki bu bellek bir tür veri tabanı. Muhtemelen Mert'in bahsettiği örgütle alakalı tüm bilgiler bu veri tabanında tutuluyor ve çantayı açtığımız bilgisi şayet örgüt tarafından öğrenilirse, başımız fazlasıyla derde girebilir."

"Burada binlerce kişinin dosyası var ve muhtemelen hepsini incelememiz günlerimizi alabilir. Bu yüzden öncelikle bilgileri sınıflandırmamız gerekiyor. Ayrıca elimizi çabuk tutmalıyız."

"Zack haklı," dedi Kuzey. "Masal, bu veri tabanını sınıflayabilecek bir program yazman mümkün mü?"

Masal olumlu anlamda başını salladı ve hemen bilgisayarın başına geçerek yazacağı kod için ekrandaki resimleri kapatmaya başladı. Ancak tam kısa saçlı, yeşil gözlü bir kadının resmine gelince, Kuzey kükremeyi andıran bir sesle bağırdı.

"Dur!" Masal'ın eli klavyenin üzerinde donup kalırken, Kuzey yavaşça geniş ekranda yansıyan yüze baktı ve inanamaz bir şekilde kafasını sallamaya başladı.

"Bu kadın..." dedikten sonra elini kaldırdı ve kadına sanki dokunabilecekmiş gibi ekrana uzandı. Ardından indirerek sinirli bir şekilde saçlarından geçirdi.

"Bu kadın kim, Kuzey?" diye sordu Masal meraklı bir şekilde.

Kuzey derin bir nefes aldıktan sonra, "Bu kadın benim teyzem," dedi kısık ancak duyulur bir sesle. Söyledikleri odada bir bomba etkisi yaratırken, kimse kılını kıpırdatmaya cesaret edemiyordu. Kuzey en yakınındaki sandalyeye çökercesine oturdu. Ellerini başının arasına aldı ve acı çekiyormuş gibi bir süre o şekilde kaldı. Ona dokunan yumuşak ellerin temasıyla yavaşça

kafasını kaldırdığında, Masal'ın sevgi ve anlayış dolu gözlerle kendisine baktığını gördü. Karısını tuttuğu gibi kendisine çekti ve kucakladı. Masal hiçbir şey söylemiyordu. Onu anlıyor ve şu an söylenecek bir şey olmadığını da biliyordu. Bu yüzden sessizce kocasının kucağında oturup, onu sakinleştirmek için hafifçe okşamaya başladı. Kuzey sonunda biraz olsun aklını başına toplayınca, kırık bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Zack, rica etsem tüm sınıflamaya geçmeden önce Cemre Erberk ismini aratabilir misin?" Kuzey o an on yıl yaşlanmış bir şekilde konuşunca, Masal'ın içi titredi ve üzüntüyle kocasına biraz daha sarıldı.

Cemre Erberk ismi için bütün bilgiler ekrana geldiğinde, herkes nefesini tutmuş bir şekilde ekrana kilitlenmişti.

Cemre Erberk

Doğum Yılı: 1960

Uzmanlık Alanı: Yapay Zekâ, Sistem Güvenliği

Görev İsmi: 'O'

Odadaki her bir insan, Cemre Erberk'in görev ismini okuyunca nefeslerini tutmuştu. Demek ki en başından beri bu örgütü yöneten *O*, Kuzey'in teyzesiydi.

"Tüm bunlar, teyzemin ailemin ölümünden hemen sonra neden kaybolduğunu açıklıyor."

Kuzey'in ruhsuz bir şekilde söylediği bu sözler, odadaki herkesin bir anlığına irkilmesine neden olmuştu. Özellikle Masal, Kuzey'in ailesi konusunda ne kadar hassas olduğunu bildiği için kalbinin parça parça olduğunu hissediyordu. "Onu bulup tüm bunların hesabını soracağız, sevgilim," diyerek kocasını sevgiyle okşamaya başladı. Kuzey de kollarını karısının beline doladı ve yüzünü de saçlarına gömerek gözlerini kapadı.

"Huzur bulduğum tek yersin, bebeğim," dedi hemen ardından da boğuk bir sesle. Onların bu özel anını bölmek istemeyen odadaki diğer üç kişi ise bu sırada kılını bile kıpırdatmıyordu.

Kuzey biraz daha kendine gelip kafasını kaldırdığında, Zack'in yüzündeki dehşet ifadesini görerek kaşlarını çattı.

"Neler oluyor?" Kuzey, Zack'e yönelttiği bu sorunun cevabını alabilmek için yeniden başını ekrana çevirince, olduğu yerde kaskatı kesildi. Masal ne olduğunu önce kavrayamadı ancak Zack'in veri tabanından çıkardığı Cemre Erberk ile ilişkili diğer bilgileri görünce, kanının donduğunu hissetti. Bu olamazdı. Bu kadın bu kadar alçak ve iğrenç olamazdı. Ve tüm bunlar âşık olduğu, her zerresiyle taptığı adamın başına geliyor hiç olamazdı. Masal ilk şoku üzerinden attığında damarlarında öyle yakıcı bir öfke hissetti ki, Cemre denen o kaltak o an yanında olsa, onu çıplak elleriyle parçalardı.

"Bu olamaz!" Jane'in dehşet dolu sesi, herkesin aklından geçeni ortaya koyar gibiydi ancak Masal ellerinin altında artık sertleşmekten çatlayacak duruma gelen kocasını sakinleştirmek için bu defa hiçbir şey yapamıyordu. Çünkü Masal'ın da kanı donmuştu.

Bulunduğu Görevler: Demir ve Ceren Karaarslan cinayeti

Masal diğer görevleri okuyamamıştı, çünkü ilk görevden sonra gözlerini bürüyen kırmızı bir sis, diğerlerine geçmesini engellemişti. Bu kadın nasıl bir soysuzdu ki, kendi yeğeninin gözleri önünde kendi kardeşini, onun doğmamış bebeğini ve kocasını öldürebilmişti. Masal bile bu durumun şokuyla parçalara ayrılırken, Kuzey'in şu an hiçbir yeri yumruklamadan oturabiliyor olması kelimenin tam anlamıyla bir mucizeydi. Hiç kimse söyleyecek tek bir söz bile bulamıyordu. Kuzey yalnızca gözlerini ekrana dikmiş boş bir şekilde bakıyordu ve bu hali, Masal'ı fazlasıyla tedirgin ediyordu.

"Kuzey?" Masal, kocasının yanağına bir elini koyarak hafifçe okşadığında, Kuzey bu defa boş gözlerini ona çevirdi. O an bu bakışlardan Masal'ın içi acıdı. Kuzey onunla tanıştığından beri hiç bu şekilde bakmamıştı ve şu anki durum, Masal'ın tahmin edemeyeceği kadar çok acı çekmesine neden oluyordu. Kuzey bir süre daha anlamsız gözlerle ona baktıktan sonra,

yavaşça yerinden kalktı ve Masal'ı da nazikçe yere bırakarak bir adım uzaklaştı.

"Asıl bu, teyzemin cinayetten hemen sonra neden ortadan kaybolduğunu açıklıyor," dedi duygusuz bir şekilde. "Ben de tüm bu seneler boyunca ailemin katilini dışarıda aradım durdum. Ancak katil aslında içimizdeymiş," diyerek aynı duygusuz tonda sözlerine devam etti. "Benim biraz hava almam gerek," dediğinde ise hızla kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Masal onun arkasından gitmek için hamle yaptı ancak Zack onu durdurdu. "Şu an biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var, Masal."

Masal buna inanmamıştı. Kuzey'in yalnız kalmaya değil, sevdiği ve sevildiği insanlarla birlikte olmaya ihtiyacı vardı. "Hayır, onun yalnız kalmaya ihtiyacı yok. Onun sevdikleriyle, ailesiyle olmaya ihtiyacı var," diyerek hızla kocasının arkasından koştu. Ancak geç kalmıştı. Kuzey çoktan kapıdan çıkmıştı fakat bu durum onu durduracak değildi. Bu yüzden o da hızla Kuzey'in arkasından dışarı fırladı ve evin bulunduğu binadan dışarıya çıktığında telaşla etrafına bakmaya başladı. Karanlıkta net bir görüşü yoktu ama vazgeçmeye niyetli değildi.

"Kuzey!" Gözleriyle yapamadığını sesiyle yapma umuduyla kocasına bağırdı. Ancak bir cevap alamadı. Deli gibi Kuzey'i aramak için binanın etrafında koşmaya başladığında, aniden önüne çıkan arabanın ışıkları bir an gözlerini kamaştırdı ve Masal hiçbir şey göremedi. Sonrasında ise görebildiği tek şey, sonsuz bir karanlık oldu.

***

Kuzey evden çıktıktan sonra hızla sahil kenarına indi ve boğaza bakan bir banka oturarak, ılık yaz melteminin kendisini biraz olsun sakinleştirmesini bekledi. Bu sırada aklına üşüşen hatıralar onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Cemre teyzesi onları sık sık ziyaret eder, her geldiğinde Kuzey'e son teknoloji oyuncaklardan getirirdi. Kuzey onu her seferinde o kadar büyük bir heyecanla beklerdi ki, teyzesinin sesini duyar duymaz neredeyse koşarak gelir, onun boynuna sarılırdı. Annesi

ve teyzesi çift yumurta ikizleriydi bu yüzden pek fazla birbirlerine benzemezlerdi. Annesinin Kuzey gibi ela gözleri varken, teyzesi yeşil gözlüydü. Annesinin güneş gibi sapsarı saçları varken, teyzesi kumraldı.

'Allah tüm güzellikleri Ceren'e vermiş, bana da ancak artıklar kalmış,' derdi Cemre teyzesi. Kuzey bu cümleyi hiçbir zaman anlamamıştı. O zamanlar annesine âşıktı ancak teyzesini de çok seviyordu ve bu sevgiden midir bilinmez, teyzesi Kuzey'e hep çok güzel gelmişti. Fakat tüm bunlar, ne yazık ki Kuzey'in aklında dönüp duran soruya cevap olmuyordu. Neden? Teyzesi neden böyle bir şey yapmıştı? Neden ailesine ihanet etmişti?

"Allah kahretsin!" Kuzey yüksek sesle küfredip yumruğunu oturduğu banka geçirince, sahilde dolaşan birkaç kişi tedirgin gözlerle ona bakmaya başladı. Ancak Kuzey bunu umursamadı. İhanetin yakıcı pisliğiyle dolu zihnini zorlayıp, teyzesinin bunu neden yapmış olabileceğiyle ilgili bir ipucu yakalamak için geçmişte olanları düşünmeye devam etti. Ailesinin öldürüldüğü o gün, yüzü peçeyle kapatılmış katilin gözlerini düşününce yeniden kanının donduğunu hissetti. Anın şokuyla fark etmemişti ancak o yeşil gözler, Kuzey'in on iki yaşındaki haline bakıp onu öldürmeden bırakan o gözler teyzesine aitti. Bunu şu an o kadar net bir şekilde görebiliyordu ki, şimdiye kadar nasıl olup da bunu fark edemediğine inanamıyordu.

"Allah'ım, neden?" diye söylendi bu defa kendi kendine. Aklına teyzesinin bu kalleşliği yapabilmesi için tek bir neden bile gelmiyordu.

'Cemre teyzen çok zekidir, oğlum. Allah güzelliği bana vermiş olabilir ama zekâyı da ona bahşetmiş,' derdi annesi de teyzesinin yakınmalarına karşılık. Ancak teyzesi bundan pek de memnun olmaz ve 'Duyan da seni aptalın teki zanneder, Ceren. Ben okul ikincisiyken, sen beşincisiydin. Aman ne büyük fark!" diye cevaplardı. Ancak annesi yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle 'Evet, doğru söylüyorsun. Sen de her zaman Demir'e

birinciliği senden aldığı için sinir olurdun,' der ve kahkahayı basardı. Teyzesi ise buna yalnızca somurturdu. Kuzey net bir şekilde üçünün arasında sürekli bir okul muhabbeti döndüğünü hatırlıyordu. Teyzesi, annesi ve babası aynı üniversiteye, yani Oxford'a gitmişlerdi ve Kuzey sırf onları hatırlamamak için Oxford yerine Cambridge'i tercih etmişti.

Sonra acı içinde o günü yeniden hatırlamayı denedi. Annesi ona küçük melek bir kız kardeşi olacağını söylediğinde ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyordu. O zamanlar yeni yeni merak saldığı tahta oyma işiyle zaman geçiriyordu ve annesinden kardeşi ile ilgili güzel haberi aldıktan sonra evlerinin garajına koşup elindeki en güzel tahtadan bir bebek oymaya başlamıştı. Tüm gün uğraşıp, bebeği tamamlamayı başarmıştı. Tam bebeği kardeşi için hazırlanan odaya bırakacakken, o uğursuz silah seslerini duymuş ve koşarak seslerin olduğu yere gitmişti. Annesinin yere çöküp, karnındaki bebek için yalvardığını hatırlıyordu. Ancak başındaki adamlar ona acımamışlardı. Bir el kafasına, iki el de karnına ateş etmişlerdi. Kuzey olayın şokuyla ya da belki de hissettiği acıyla, silahı çekenlerin hep erkek olduğunu düşünmüştü ancak her ne kadar silahı çeken kişi uzun boylu olsa da ince bir yapıya sahipti. Bir kadın gibi. Teyzesi gibi. Kuzey acıyla gözlerini kapatıp başını geriye itti ve annesinin yalvarmaları dışında başka konuşma duyup duymadığını hatırlamaya odaklandı. Bunu yıllarca yapmıştı ancak bir türlü hatırlayamamıştı. Şimdi katilin teyzesi olduğunu öğrenince, anılar sanki açılmayı bekleyen tozlu bir sandıktan fırlamış gibi beynine üşüşmüştü.

'Yalvarırım bebeğime acıyın!'

'Piçin de seninle ölmeyi hak ediyor.'

Kuzey başı çatlayacak derecede ağrırken, ellerini şakaklarına bastırarak bu defa öne doğru eğildi. Hayal meyal hatırladığı konuşmalar adeta kulaklarını yakıyordu.

'Lütfen acıyın ona. Doğum yapmamı bekleyin sonra isterseniz beni öldürün. Ama bebeğime dokunmayın!'

Annesinin yalvarırken akıttığı gözyaşlarının güzel yüzünde oluşturduğu yolları bile hatırlamıştı. Babasının, annesine hep *'Meleğim,'* demesine neden olan sarı saçlarını pis elleriyle tutan katil, yüzünü onun yüzüne yaklaştırıp 'Hayat sana yeterince iyi davrandı. Şimdi hesaplaşma zamanı,' dedikten sonra onu ittirmiş ve silahı başına doğrultmuştu. Kuzey o an kıpırdayamamıştı ve hayatı boyunca kendinden daha çok nefret ettiği başka bir an daha yoktu. *Babam nerede?* diye düşünmüştü. *Babam gelsin bizi kurtarsın,* diye dua ettiği sırada, gözleri adamın arkasındaki babasının cansız bedenine takılmıştı. Güçlü babası kafasından vurulmuş, bir kan gölünün ortasında yatıyordu. Demir gibi babası artık cansızdı. Kuzey öylesine bir korku yaşıyordu ki, elinden tüm bunların bir kâbus olduğunu dilemekten başka bir şey gelmiyordu. O uğursuz ses kulaklarına geldiğinde ise artık her şey için çok geçti. Annesi cansız bir şekilde yere yığılırken, sonrasında gelen iki ekstra sesi kulakları duymayı reddetmiş gibi hatırlamıyordu. Ardından teyzesi gözlerine bakmıştı. Annesinin bire bir kopyası olduğunu söylediği ela gözlerine. Bu yüzden Kuzey yıllarca her aynaya baktığında annesini hatırlamıştı. Teyzesinin kafasını çevirip çıkıp gitmesi bir saniyesini bile almamıştı. Tüm hayatını mahvetmesi toplamda belki on dakikasını almamıştı ancak Kuzey o anıyı tam yirmi yıl boyunca taşımıştı. Karakterini oluşturan her taş o anılardan beslenmişti ve en sonunda Masal onu bulup yeniden hissetmesini sağlayana kadar boş bir kabuk olarak yaşamıştı. Masal ona yeniden bir aile vermişti. Yeniden mutlu olma şansı bahşetmişti. Kuzey karısını düşününce, tüm anıların hücum etmesinden kaynaklanan beynindeki kıskaçtan biraz olsun kurtulduğunu hissetti. Masal'ı düşünmek Kuzey'e huzur veriyordu ve şu an bulunduğu yerde, ondan uzakta olmak huzursuz hissetmesine neden olmuştu.

Kuzey birden neden onu arkasında bıraktığını anlayamadan ayağa kalktı. Hangi akla hizmet Masal'ı bırakıp tek başına dışarıya çıkmıştı ki? Kuzey bir an önce ona dokunabilmek için hızlı adımlarla evine doğru yürümeye başladı. O sırada elini cebine

atınca, iki gündür Masal ve Alex çalışırken gizlice uğraştığı nesneyi buldu ve biraz daha rahatladı. Elindeki, tahtadan oyulma bir Bugatti Veyron'du. Masal'la ilk tanıştıklarında altında olan arabasıydı. Araba dışarıdan bakılınca Bugatti'nin bire bir aynısıydı ve Kuzey onu küçük bir kutu şeklinde oymuştu. Arabanın kapağı açılınca içinden de kocaman bir tek taş yüzük çıkıyordu. Bu hediyeyi hayatta sevdiği üçüncü kadın için kendi elleriyle yapmıştı ve bu iş çözümlendikten sonra, henüz parmağına yüzük bile takamadığı karısına verecekti. Bu düşünce ile adımlarını hızlandırdı. Artık beklemesine gerek yoktu. Masal'ı bulacak ve yüzüğünü parmağına takacaktı.

Kuzey evine girdiğinde, herkesin salonda aynı şekilde beklediğini gördü. Zack bilgisayarın başında, büyük ihtimalle verileri ayrıştırmaya çalışıyordu. Alex ona yardım ediyor, Jane ise sessizce bacaklarını kendine çekerek oturmuş düşünüyordu. Kuzey hevesle karısını aradı ancak onu odada göremeyince kaşları çatıldı.

"Masal nerede?" derken sesi sinirle karışık bir sabırsızlıkla çıkmıştı. Odadaki üç kişi aynı anda ona dönüp şaşkınlıkla baktılar. Sanki orada olmasını beklemiyormuş gibiydiler.

"Seninle değil mi?" En çabuk toparlanıp cevap veren Jane olmuştu. Cevap verirken hızla ayağa fırlamış, biraz da endişeli gözüküyordu.

"Hayır, değil!" Kuzey kalbinin sıkıştığını, tüm kaslarının acıyla kasıldığını hissetti. Masal olmazdı. Ona bir şey olamazdı.

"Senin arkandan çıktı. Yalnız kalmaman, ailenle beraber olman gerektiğini söyleyince biz de itiraz edemedik." Zack de bunları söylerken ayağa kalkmış, endişeli bir biçimde kaşlarını çatmıştı.

"Kahretsin!" Kuzey hızla evden çıkarken bir yandan da içinden dua etmeye başlamıştı. *Bir kere daha olmaz Allah'ım! Lütfen bunun bir kere daha olmasına izin verme!* derken elindeki tahta arabayı sıkıyordu.

Bölüm 23

Kuzey sabaha kadar bakabileceği her yeri kontrol etmiş ancak Masal'dan bir iz bulamamıştı. Sanki yer yarılmıştı da içine girmişti. Kalbinde sürekli bir bıçak saplıymış gibi hissederek oradan oraya koştururken, aldığı her nefes o bıçağın daha da derine batmasına neden oluyordu. Masal'ı bu şekilde bulamayacağını anladığında, çoktan şafak sökmeye başlamıştı ve Kuzey içindeki öfke, çaresizlik ve acıyla beraber evine geri dönmüştü.

"Bir haber var mı?"

Kapıdan girer girmez hızla üzerine atılan ve endişeli bir şekilde soruyu soran Jane'di. Kuzey olumsuz anlamda başını sallarken Jane gözlerindeki umutsuzlukla olduğu yere çökmüştü.

"Kamera kayıtlarına baktınız mı?" Kuzey dışarıda Masal'ı ararken, Alex ve Zack'ten kamera kayıtlarını incelemelerini istemişti. Zack bu soruya olumlu anlamda başını salladıktan sonra binanın güvenlik kameralarının çektiği görüntüyü ekrana yansıtacak şekilde bir ayarlama yaptı.

"Görüntülerde, Masal'ın aniden siyah bir ciple yolunun kesildiğini ve içinden çıkan maskeli adamlar tarafından bayıltılarak kaçırıldığını gördük ancak ne araba, ne de maskeli kişiler hakkında bir bilgiye ulaşabildik. Arabanın plakası sökülmüş ve maskeli kişilerin yalnızca gözleri görülebiliyor. Fakat görüntü kötü olduğu için gözlerinden bir retina taraması yapamadık."

Zack konuşurken, Kuzey hipnotize olmuş bir şekilde karısının son görüntülerine bakıyordu. Kuzey binadan çıktıktan beş dakika sonra dışarı fırlamış aceleyle onu ararken, aniden önünü kesen bir araç tarafından kaçırılmıştı ve Kuzey o sırada sahilde oturmuş, yalnızca kendi şeytanlarıyla savaşıyordu. O an aklında Masal yoktu, ömrü boyunca koruyacağına ve iyi bakacağına söz verdiği karısını, arkasında savunmasız bırakmış

ve kaçırılmasına neden olmuştu. İçindeki acı, pişmanlık ve suçluluk duygusu birleşip öfkeye dönüştüğünde, patlamaya hazır bir bomba gibi hissediyordu. Şu an her tarafı yakıp yıkmak ve karısını bulmak için can atıyordu ancak eli kolu bağlı bir şekilde kalakalmıştı. Sinirle yumruğunu Masal'ı kaçıran aracın görüldüğü ekrana geçirip kırılmasına neden olunca, odadaki kimseden çıt çıkmadı.

"Lanet olsun! Onu arkamda bırakıp gitmemeliydim! Bunların hepsi benim suçum!"

Kuzey çaresizlikle karışmış öfkeden titreyen sesiyle bağırmıştı ancak yine kimsenin kılı bile kıpırdamamıştı. Yalnızca Jane yavaş hareketlerle ona yaklaşmış ve Masal'ın onu sakinleştirmek istediğinde yaptığı gibi ellerini hafifçe Kuzey'in ellerinin üstüne koymuştu. Bu temas onun acısını paylaştığını ve onu anladığını gösteren bir temastı ve biraz olsun Kuzey'i rahatlatmıştı.

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil, Kuzey. Sakın kendini suçlama. Masal'ın da seni suçlamayacağını biliyorsun." Jane sakinleştirici bir sesle konuşurken, bir yandan da Kuzey'in yanına oturup elini dostça adamın omzunu koymuştu.

"Biliyorum, o beni suçlamıyor. Suçlu ben olsam bile suçlamaz ki zaten."

"O zaman sen Masal'ı hiç tanımamışsın Kuzey. Eğer suçun olduğunu düşündüğü bir şey yaparsan, burnundan fitil fitil getireceğini hatırlatırım."

Kuzey, Jane'in bu neşelendirme girişiminden sonra buruk bir şekilde gülümsedi ve ona baktı.

"Kesinlikle haklısın ve şu an burada olup burnumdan getirmesini o kadar çok isterdim ki."

"Merak etme, Kuzey. Masal'ı bulacağız ve her hatanda burnundan getirdiğini gördüğümden emin olacağım."

Kuzey, Jane'in bu çabalarına teşekkür edercesine kafasını salladı. Alex ve Zack'e dönerek konuştuğunda, sesi biraz önceki

çökmüş haline göre çok daha iyi çıkıyordu. Bu yüzden Alex, Jane'e baktı ve teşekkür edercesine gözlerini kırptı.

"Başka bulabildiğiniz bir şey var mı?" Kuzey, artık biraz daha toparlanmış ve yeniden tüm dikkatini Masal'ı bulma işine vermişti. Her ne kadar gözleri kızarmış ve yorgunluktan tüm yüz hatları sertleşmiş olsa da, üzerinden akan kararlılık o kadar güçlüydü ki, kimse ona biraz dinlenmesi gerektiğini söylemeye cesaret edemedi.

"Sen dışarıdayken bellekteki kişileri inceledik ve İstanbul'da olan, ulaşabileceğimiz ve tanıdığımız herkesin bir listesini çıkardık." Alex, Kuzey'e doğru dönüp konuşurken, Kuzey çoktan onlara doğru hareketlenip listeyi ellerinden almıştı.

"O halde bir an önce sorgulamaya başlayalım." Kuzey'in keskin ve ölümcül sesi, onun tarafından sorguya çekilecek olanların canının fazlasıyla yanacağının bir vaadi gibiydi.

"İlk isim, Burak Çağla. İstanbul Üniversitesi'nde yardımcı doçentlik yapıyor. Bellekte örgütün iletişiminden sorumlu olduğu yazıyor."

Kuzey, adamın resminin ve bilgilerinin bulunduğu dosyayı eline alarak dikkatle inceledi. "O zaman birkaç saat sonra gidip Burak Çağla'nın ne bildiğini öğreneceğiz!" diyerek hızla sayfalar arasında dolaşmaya başladı. Ancak bir isme geldiğinde durdu ve dişlerini o kadar çok sıktı ki, o an yanında bulunan herkes dişlerinden çıkan gıcırdama sesini duymuştu.

"Bu piç kurusunun da işin içinde olduğunu biliyordum!" derken elinde Kurt Michaels'ın resmini sallıyordu. "Onu elime geçirdiğimde lime lime parçalayacağım ve her bir parçasını dünyanın dört bir yanına göndereceğim!" Kuzey kutupların derecesini yaklaşık kırk derece birden düşürebilecek şekilde soğukça konuşarak yumruklarını sıkınca, Jane bir an onun yeniden bir eşyaya yumruk atacağını düşündü. Ancak Kuzey kendine hâkim olmayı başardı ve listedeki diğerlerine göz atmaya devam etti. Zack onun bir isimde daha kendini kaybedeceğini biliyordu.

Bu yüzden sakince ona gelmesini bekledi ve arkadaşının yüz ifadesinden ismi fark ettiğini anladı.

"Bu kaltağın da işin içinde olmasına hiç şaşırmadım." Kuzey tiksintiyle bu defa elinde Melisa'nın resmini sallıyordu. Alex bu noktada söze girme gereği duydu.

"Bence Mert'i arayıp ondan da yardım istemeliyiz. Sonuç olarak bizden üç yıl daha fazla süredir bu operasyon üzerinde çalışıyor," dediğinde, Kuzey ona bakıp yeniden dişlerini sıkmaya başladı. Alex bir an onun itiraz edeceğini düşündü ancak Kuzey, Masal'ı bulabilmek için ruhunu şeytana satmaya bile razıydı. Bu yüzden sesini çıkarmadan yalnızca olumlu anlamda başını salladı. Bu onayın üzerine harekete geçen Zack, telefonu eline aldı ve Mert'in numarasını çevirdi. O an ona bakan üç çift meraklı göz vardı ve Zack de Mert'in telefona bir an önce cevap vermesi için sabırsızlanıyordu. Ancak herkese asırlar gibi gelen bir süre sonunda Zack telefonu kulağından indirdi ve başını sağa sola sallayarak "Telefonu kapalı," dedi.

Kuzey yumruğunu bu defa da masaya geçirdi ve "O piç kurusu ne zaman ihtiyacımız olsa ortadan kayboluyor zaten! Onu bulduğumda ilk önce bir güzel benzeteceğim!" dedi. Alex onu onayladığını belirtircesine kafasını salladı, çünkü o da Mert'i ilk bulduğu yerde bir güzel benzetmek istiyordu.

"Toplamda on kadar isim çıkardık ve hepsini gün içinde ziyaret edebiliriz diye düşünüyorum." Zack, grubun en sakin kalmayı başarabilen elemanı olarak durumu özetledi. Ardından Kuzey'e bakıp, "Bence bu birkaç saat içinde hepimiz biraz uyumalıyız," dedi ve her ihtimale karşı Kuzey üzerine yumruğuyla birlikte atlamasın diye bir adım geri çekildi. Gerçekten de akıllı adamdı.

"Hayır!" diye kükreyen Kuzey bu öneriye o kadar fazla tepki göstermişti ki, Zack bir adım geriye çekildiği için memnun oldu.

"Siz isterseniz uyuyabilirsiniz ama ben Masal'ı bulmadan gözümü bile kırpmayacağım!" diyerek, kararlı ve inatçı bir şekilde kollarını göğsünde birleştirdi.

"İşte böyle zamanlarda Masal'ın burada olup, seni süt dökmüş kediye çevirmesini daha çok özlüyorum," diyen Jane, Kuzey'e yaklaştı ve işaret parmağını adamın göğsüne bastırdı. Ardından "Bana bak, Kuzey Karaarslan. Şu an en yakın arkadaşım burada olmayabilir ama geri dönüp yokluğunda kocasına ne kadar kötü baktığımı fark edince, beni elinde terliğiyle cehenneme kadar kovalayacaktır. Bu yüzden zaten bomboş durmaktan başka hiçbir halt yapamayacağımız şu birkaç saatte tıpış tıpış gidip uyuyacaksın! Yoksa seni uyku ilacıyla uyuturum ve iki gün kendine gelemezsin!" diyerek sözlerini sürdürdü.

Kuzey ona dik dik baktıktan sonra "Masal'ın seni neden bu kadar sevdiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Çünkü sen de en az onun kadar inatçı ve çatlaksın," dedikten sonra elindeki listeyle beraber odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Saat tam sekizde evden çıkacağım ve o an kimin uyanık, kimin uyuyor olduğuna bakmadan, gidip Burak Çağla mıdır her ne boksa onu bulup döve döve Masal'ın yerini öğreneceğim. O saat geldiğinde yoluma çıkmayı düşünen olursa da, öncesinde cenaze işlemlerini halletmelerini öneririm," diyerek odasına girip kapıyı arkasından çarptı.

"Aynısı sizin için de geçerli, beyler. Ya uyku ilacı, ya da gönüllü uyku," diyerek odadaki diğer iki erkeği de tehdit eden Jane, ikisinin de hoşnutsuz ifadelerle odalarının yollarını tuttuklarını görünce derin bir nefes aldı. İçinden Masal'a bir şey olmaması için dua ederken, belleğin takılı olduğu bilgisayarı açtı ve Masal'ı bulabilecekleri herhangi bir ipucu bulabilmek için yeniden çalışmaya başladı.

***

"Listedeki sekiz kişiyi sorguladık ve hepsinin hafızasının silindiğini öğrendik. Melisa ve Kurt'un yerlerini tespit edemediğimiz için onlara ulaşamadık."

Zack, son durumla ilgili bilgi verirken sesinden akan yorgunluk o kadar barizdi ki, Jane onu yatağa zincirleyerek uyumasını sağlamak istedi. İlk sorguladıkları adam Burak Çağla,

örgütten çıkmak isteyenlerin hafızasının silindiğini iddia etmişti. Önce adamın yalan söylediğini düşünmüşlerdi ancak listedeki diğer herkes öldüresiye dayak yedikten sonra bile aynı şeyi söyleyince, gerçek olduğu anlaşılmıştı.

"Peki, Mert'ten bir haber var mı?" Jane umutsuzca gözlerini dikip iyi bir haber beklemeye başladı ancak Zack yine başını iki yana sallayarak olumsuz cevap verdi.

"Mert'i bir saat önce aradığımda hâlâ telefonu kapalıydı. Masal kaçırıldığından bu yana neredeyse iki gün geçti ancak elimizde kocaman bir hiçten başka bir şey yok."

"Peki, kamera kayıtları? Hâlâ kayıtlardan bir veri elde edemediniz mi?" Jane, tüm kapıları zorluyordu. İki gündür Masal'a ulaşamıyorlardı ve artık hepsi kafayı yeme noktasına gelmişti. Bir ilerleme olsa, Zack'in ona söyleyeceğinden adı gibi emindi ama tüm olasılıkları sormaktan kendini alamıyordu. Zack yeniden olumsuz cevap verince omuzları düştü ve bu defa bir çıkar yol olmadığını kabul etmiş bir şekilde iç çekti. "Alex ve Kuzey ne yapıyorlar peki?" dedi bu kez, belki onlardan bir ipucu çıkar umuduyla.

"Alex en son Kuzey'i biraz ara vermesi için ikna etmeye çalışıyordu, çünkü son sorguladığı şüpheliyi elinden almadan önce adamı neredeyse komaya sokacaktı. Kendine o kadar öfkeli ki, attığı her adımda bir yerleri tekmeliyor ya da yumrukluyor." Zack üzgün bir şekilde bunları söyledikten sonra kendini en yakın koltuğa bıraktı ve yorgun bir şekilde alnını ovuşturmaya başladı. Jane de onun yanma otururken gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Sen ağlıyor musun?" Zack onun dolan gözlerine bakıp kaşlarını çatınca, Jane bir an panikledi. Kaç gündür uykusuzluktan moraran gözaltları ve yüzündeki bitkinlik onu çoktan ele vermediyse, bunun sebebi herkesin Masal'ı bulmaya yoğunlaşmasıydı.

"Evet." Jane, sesi titrerken gözlerini kırpıştırdı ve bu hareketiyle gözünden süzülen bir damla yaş yanağını ıslattı. Zack

ona kuşkulu gözlerle bakarken eliyle yanağındaki gözyaşını silen Jane, bir yandan da burnunu çekmeye başlamıştı.

"Robotların gözyaşı ürettiğini bilmiyordum." Zack bu kez ona başka bir gözle bakmaya başlamış, tenindeki yıpranmaları, gözlerinin altındaki çizgileri ve ağladığı için kızaran burnunu fark ederek kaşlarını kaldırmıştı. "Sen Jane değilsin." Zack bunu o kadar sessiz ve cılız bir sesle söylemişti ki, hemen yanında olmasa Jane onu anlayamayabilirdi.

"Aslında teknik olarak ben Jane'im ama robot değil, insan versiyonu," diyerek en sonunda sırrını üçüncü bir kişiye daha itiraf etti. Yıllardır BİS'teki elemanları uzaktan inceliyordu ve onların arasındaki dostluğu her zaman özlemle izlemişti. Şimdi aralarına girince, birbirlerini korumak için kendilerini feda edecek kadar sıkı bir arkadaşlıkları olduğunu bizzat yaşayarak öğrenmişti. Bu yüzden Zack'e sırrını söylerken içi rahattı.

"Anlıyorum."

Zack olayı öylece, sorgusuz sualsiz kabullenince Jane şaşırdı. Biraz suçlama ve açıklama talebi bekliyordu ancak Zack sadece anladığını söylemişti. Jane soran gözlerini ona çevirdi ve "Detay sormayacak mısın? Ya da sizi kandırdığım için beni suçlamayacak, sorguya çekmeyecek misin?" dedi.

Zack ona anlayışlı gözlerle bakarak, "Hayır. Masal'ın senin insan olduğunu bildiğinden eminim ve o biliyorsa Kuzey de biliyor demektir. Onların onayından geçmiş olman benim için yeterli," diyerek karşılık verdi. Jane o kadar duygulanmıştı ki, Zack'i öpmek istiyordu. "Ayrıca, iki gündür Masal'ı bulmak için kendini nasıl paraladığını, Kuzey'in çöktüğü anlarda ona nasıl destek olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Bu yüzden robot olmadığını saklamak için geçerli bir sebebin vardır diye düşünüyorum."

Pekâlâ, bu kadarı Jane'e fazla gelmişti. Arthur'dan sonra hiçbir erkek ona bu kadar sıcak davranmamıştı ve Jane bu sıcaklığı o kadar özlemişti ki, hızla Zack'in üzerine atlayıp kollarını ona dolayarak dostça sarıldı. "Teşekkür ederim," dediğinde

sesi ağlamaktan hafifçe boğuklaşmıştı. Zack, Jane'in bu hareketine önce şaşırsa da, hemen ardından anlayışla gülümseyip elini sırtına pat pat diye vurmaya başladı.

"Önemli değil, Jane. Ancak sanıyorum ki Alex'in bu durumdan haberi yok, çünkü kaç gündür bir robotu öptüğünü düşünerek kafayı yiyor," derken sesi hafif neşelenmişti. Jane de bu tespite hafif bir kıkırtıyla karşılık verdi. Bir yandan da "Evet haberi yok ve bir süre daha da olmayacak," diyerek bir kez daha burnunu çekti.

"Umarım bir şeyleri bölmüyorumdur!" Alex'in, kar fırtınasını bile kıskandıracak donduruculuktaki sesi odaya dolunca, Jane ani bir refleksle geri çekildi. Araştıran gözleri Alex'in üzerinde dolaşırken, aklından da *Acaba ne kadarını duydu?* diye geçiriyordu. Ancak adamın üzerinden kuşku ya da kızgınlık değil, saf bir öldürücülük akıyordu.

"Hiç sorun değil, dostum."

Zack neşeli bir şekilde Alex'e dönüp göz kırpınca, Jane ona endişeli gözlerle baktı. Bu adamların kafalarında kesinlikle fazladan birer çatlak vardı, yoksa hepsinin birden kafayı yemiş gibi davranmaları normal olamazdı. Zack'in cevabı üzerine Alex hırladı. Jane bir an bunu hayal ettiğini düşündüyse de, Zack'in yüzündeki sırıtışı görünce Alex'in gerçekten hırladığını anladı. Açıkçası bir adamın gerçekten hırlayabileceğini hiç düşünmemişti. Alex tam avına atlamak üzere olan yırtıcı bir panter gibi görünürken, Jane araya girme ihtiyacıyla "Ben..." diye söze başladı. Ancak Alex sert bir şekilde gözlerini ona dikince, ne diyeceğini unuttu. Çünkü adamın gözlerindeki kar fırtınası daha da şiddetlenmişti. Sanırım en doğrusu çenesini kapatıp yerinde oturmaktı.

"Bu sırrı bir süre daha saklarsan çok mutlu olurum." Zack ona bakıp göz kırpınca, Jane kalbinin heyecanla atmaya başladığını hissetti. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? İntihar etmeye mi?

"Ne sırrı?" Alex, sesindeki merakla karışık sinirle konuşmuştu. Zack iki gündür ilk defa gerçekten gülümseyerek ona döndü ve "Adı üstünde *sır*, dostum. Eğer sana da söyleseydik sır olmaktan çıkardı. Değil mi, Jane?" dedikten sonra yeniden göz kırptı. Jane sesli bir şekilde yutkundu ve kafasını sallamaya yeltendi ancak Alex'in gözlerinden çıkan buz okları hareketini tamamlamasına izin vermedi. Fakat Zack için bu kadarı bile yeterli gelmiş olmalıydı ki, haince sırıtmaya devam etti. Alex tam Zack'in üzerine doğru hamle yapacakken, kapıdan giren Kuzey bu hareketini engellemiş oldu.

"Burada neler oluyor?" Kuzey'in sert sesi odaya dolunca, herkes yeniden ciddileşmişti. Kimseden ses çıkmıyordu. Bu durum Kuzey'in sinirlerinin daha da çok bozulmasına neden olmuştu.

"Mert'ten haber var mı, Zack?" derken gözleri alev alevdi ve Jane onun yumruklarını sıktığını fark etti. Ondan daha da fark edilir olan şey ise, ellerinin üzerindeki yaralardı. Muhtemelen iki gündür bir yerleri ve insanları yumrukladığı için, ellerinin eklem yerleri fena halde yara olmuştu.

"Ne yazık ki..." Zack, Kuzey'e Mert'ten haber olmadığını söyleyecekken telefonu titremeye başlayınca lafı yarım kaldı. Titreyen telefonu eline alıp kimin aradığını gören Zack birden yerinden fırladı ve hızla telefonu açarken gözlerini dikkatli bir şekilde Kuzey'in üzerinde sabit tuttu.

"Mert?" der demez ona doğru atılan Kuzey'i yakalayan Alex, adamın telefonu parçalayıp, tek umutlarını da yok etmesini engellemiş oldu.

"Bir an önce görüşmeliyiz. BİS'e gelebilir misin?" Kuzey hâlâ Alex'in elinden kurtulup telefona doğru hamle yapmaya çalışıyordu ancak Zack adım adım ondan uzaklaşırken, "Anlaştık. Bir saat sonra görüşürüz," diyerek telefonu kapattı. Telefonun kapandığını gören Alex, Kuzey'i serbest bıraktı ancak Kuzey dönüp ona bir yumruk sallayınca son anda geri çekilip ondan kurtuldu.

"Lanet olasıca piç kurusunu öldüreceğim!" diye bağırarak tekrar Alex'e doğru hamle yapan Kuzey'i bu defa durduran Zack olmuştu. "Tamam, dostum. Buraya gelip bize Masal ile ilgili bilgi verdikten sonra ona istediğini yapabilirsin. Ama şimdilik bizi antrenman tahtası olarak kullanmazsan gerçekten minnettar kalırız," diyerek Kuzey'in biraz sakinleşmesini sağladı.

"Pekâlâ. O buraya gelir gelmez tüm bilgileri alacağız, ardından onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğim," diyen Kuzey sabırsızca en yakın sandalyeye çökerek gözlerini ellerine dikip düşünmeye başladı.

***

Masal ağırlaşmış gözlerini açmak için ölümüne bir çaba harcarken, bulunduğu zeminin tüm vücuduna battığını hissetti. Yattığı yer sert ve soğuktu. Başı çatlayacakmış gibi ağrırken değil kolunu kıpırdatmak, nefes almak bile o kadar zor geliyordu ki, en sonunda doğrulmak için çabalamaktan vazgeçti. Kendini zeminin sert ve soğuk kollarına bırakarak yalnızca düzgün bir şekilde nefes almaya odaklandı.

"İyi misin?" Masal yeniden kendinden geçip bilincini kaybetmek üzereyken, kulağına dolan kadınsı sesle bu defa gözlerini açmak için daha fazla çabaladı ve en sonunda başardı. Gözlerini açtığında ilk fark ettiği şey demir parmaklıklar olmuştu ve biraz daha zorlayınca hemen karşısında ona endişeli gözlerle bakan kadını gördü.

"Sen de kimsin?" dediğinde sesi kapı gıcırtısına bile kulaklarını kapattıracak cinsteydi. Zor bir hareketle dudaklarını yalamaya çalıştı ancak dudakları kırk sene susuz kalmış çöller gibi çatlaktı. Dili bile neredeyse kuruluktan pamuk tarlasına dönmüştü. Kadın cebinden küçük bir şişe çıkarıp Masal'ın ağzına yerleştirdi ancak Masal itiraz edercesine başını çevirerek ondan kurtulmaya çalıştı.

"İnat etme. Suya ihtiyacın var," diyerek direten kadın en sonunda direncini kırarak Masal'ın ağzına bir iki damla su damlattı. Masal suyun ferah temasıyla ve biraz da vücudundaki

ağrıların etkisiyle hafifçe inledi. Kadın, Masal'ın başını kaldırarak kendi dizine yerleştirdi ve biraz daha su içmesini sağladı. Masal ona minnettardı minnettar olmasına ama henüz kim olduğunu bilmediği bu kadına güvenip güvenmemesi gerektiği konusunda şüpheliydi.

"Teşekkür ederim," dedi bu defa biraz daha anlaşılır bir sesle.

"Önemli değil. İki gündür baygınsın ve ben de artık öleceğini düşünmüştüm," diye karşılık veren kadın bu defa gözlerinin içine bakmaya başladı. Masal sonunda bilinci biraz yerine gelince, karşısındaki kadının oldukça zeki bakan bal rengi gözleri olduğunu fark etti. O da en az kendisi kadar bitkin gözüküyordu ancak daha güçlü duruyordu.

"Biz neredeyiz?" Biraz daha kendini toparlayınca hafifçe doğruldu ve kadının karşısında oturur vaziyete gelerek gözlerini bulundukları yerde gezdirmeye başladı. Bulundukları yer kocaman bir kafesi andırıyordu ve etraflarında daha bir sürü boş kafes vardı. Masal hiçbir yerde bir pencere ya da çıkış kapısı göremeyince birden panikledi.

"Buranın çıkışı yukarıda," diyerek eliyle tavanı işaret eden kadını izleyen Masal, kafasını yukarıya çevirdi ve orada kocaman, yuvarlak bir kapak gördü. Masal her ne kadar klostrofobik olmasa da, bulundukları ortam fena halde böyle hissetmesine neden oluyordu ve şu an en son ihtiyacı olan şey kalbinin sıkışmasıydı.

"Neredeyiz?" diye sorusunu yineleyen Masal'a dikkatli gözlerle bakan kadın "Ben de bilmiyorum," diyerek cevap verince, Masal büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Ardından aklına birden kadının ona iki gündür baygın olduğunu söylemesi gelerek daha fazla panikledi.

"Sen biraz önce bana iki gündür baygın olduğumu mu söyledin?" derken sesindeki dehşet vücudunun daha fazla ağrımasına neden olsa da bu, Masal'ın umurunda değildi. Çünkü o sırada düşündüğü tek kişi vardı; Kuzey.

"Evet. Seni iki gün önce getirdiler."

Masal büyük bir kızgınlıkla yerinden kalkmaya çalışınca bacaklarındaki ağrıdan dolayı sendeleyip düşerek kalktığı yere yeniden oturmak zorunda kaldı.

"Kahretsin! Kuzey kesin deliye dönmüştür!" Masal, Kuzey'in onu bulamayınca nasıl bir dehşete kapılacağını ve ne kadar saldırgan olacağını düşününce kalbi ağrımaya başladı. Gözleri dolarken aklına o gün öğrendikleri gerçekler gelince de yumruklarını sıktı. Kuzey hem teyzesinin bir hain olduğunu öğrenmiş, hem de Masal'ın ortadan kaybolmasıyla yeni bir şok yaşamıştı ve bunu düşünmek bile Masal'ı o kadar öfkelendiriyordu ki, o sinirle bu lanet demir parmaklıkları parçalamak istiyordu. Ancak henüz ayağa kalkmaktan bile acizdi. Ancak o Masal Kılıç'tı... Ah hayır, artık Masal Karaarslan'dı ve mutlaka buradan çıkmanın bir yolunu bulacaktı. "Peki, sen kimsin?" Masal, bulundukları yerden çıkmak için yardıma ihtiyaç duyacaktı ve bu kapalı hapishanede ona yardım edebilme olasılığı olan bir tek bu kadın vardı. Ancak kadın Masal'ın sorusu üzerine hüzünlenerek gözlerini kaçırdı.

"Bilmiyorum," dedi cılız bir sesle. Biraz önceki güçlü görüntüsü hafifçe solmuştu ve verdiği cevap Masal'ı dehşete düşürürken, kafasından bir milyon tane sorunun geçmesine neden olmuştu.

"Nasıl yani bilmiyorsun?" Masal şaşkınlıkla gözlerini açıp bu soruyu yöneltince, kadın irkildi.

"Ben... Burada gözlerimi açtığımda hiçbir şey hatırlamıyordum. Yaklaşık bir haftadır buradayım ve her gün, günde bir defa yemek vermek için yukarıdan maskeli bir adam kapıyı açıp içeriye bir kutu atıyor. Ardından hiçbir şey söylemeden kapıyı kapatıp gidiyor. İki gün önce seni getirip yukarıdan aşağıya attılar. Baygın olduğun için hiç sesin çıkmadı ancak o düşüşün sana en azından birkaç çatlağa mal olduğunu düşünüyorum." Masal, bu açıklama üzerine kaşlarını çatarak ağrıyan kemiklerini düşündü. Kadın "Neyse ki kafatasında çatlak yok gibi gözüküyor," derken bir yandan da dikkatle kafasını inceliyordu.

Masal, şimdi burada Kuzey olsa, *Kızıl bela zaten çatlak, bunun için kafasının üstüne düşmesine gerek yok ki!* derdi diye düşününce buruk bir şekilde gülümsedi.

"Kafanda çatlak olmadığı için gülümsüyorsan, belki de çatlak konusunda çok da isabetli bir çıkarım yapmamışımdır," diyen kadın da hafif bir şekilde gülümsedi. Masal da düşünceli gözlerini ona çevirip aynı şekilde karşılık verdi.

"Kuzey'i mi düşünüyorsun?" Kadın zeki gözlerini yeniden ona dikince, Masal olumlu anlamda başını salladı. "Peki, kim bu Kuzey?"

Masal bu soruyu duyunca önce cevap verip vermeme konusunda tereddüt etti. Sonuçta kadını tanımıyordu ancak yine de sınırlı bilgi vermenin pek de zararı olmayacağını düşünüp "Kuzey, benim kocam," dedi. Kadın anlayışlı bir şekilde başını sallayınca, Masal da ona soru sormaya karar verdi.

"Sen hiçbir şey hatırlamıyor musun? Mesela adını?" İnceleyen gözlerle kadına baktı ve onun samimi bir şekilde kaşlarını çatıp düşünmeye başladığını gördü. Kadın sanki kafası ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturunca, bir an için sorduğu sorudan pişman oldu. Bir yerde hafıza kaybı yaşayan insanların sık sık baş ağrısından şikâyet ettiklerini okumuştu.

"Sanırım ismim, Azra. Çok emin değilim ama Azra ismini duyunca tepki verme isteği duyuyorum," dedi kadın gözlerini yeniden ona çevirerek. Masal anladığını belirtircesine başını sallayıp, ardından bakışlarını yukarıya, yuvarlak kapının üzerine kilitledi ve düşünmeye başladı. "Ben yaklaşık bir haftadır düşünüyorum ancak henüz bir çıkış yolu bulamadım." Azra düşüncelerini bölünce, Masal yeniden ona döndü ve kaşlarını çattı.

"Ama buradan çıkmanın bir yolunu bulmak zorundayız. Bizi kaçıran insanlar kimler ve ne istiyorlar bunu bile bilmiyoruz. Bu belirsizlik beni delirtebilir."

"Sen en azından kim olduğunu hatırlıyorsun. Belirsizlik konusunda en azından benden bir tık öndesin yani," diyen kadın derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Kapı bir tür çark

mekanizması ile çalışıyor ve muhtemelen yukarıdan kilitleyip açacak çember şeklinde bir kola sahipler. Hafifçe yukarıya doğru yükselerek açılıyor ve içeriden açmak mümkün değil."

Masal dikkatli gözlerle kapıya bakınca, Azra'nın doğru söylediğini görüp umutsuzluğa kapıldı. Lanet kapı içeriden bir duvar gibi dümdüzdü ve değil açmak, tutunup yukarı tırmanmak için bile bir çıkıntısı yoktu. Masal bacaklarının ağrısına aldırmadan yeniden ayağa kalkmaya yeltendi ve bu defa başarınca kendisiyle gurur duydu. Tam Azra'ya dönüp ona cevap verecekken, ani bir sürtünme sesiyle beraber kapı hafifçe yükselmeye başladı ve Masal pürdikkat yukarıya baktı.

"Hey!" Kapı tamamen açılıp yüzü maskeli birisi aşağıya bir kutu atınca, Masal onunla konuşabilmek için bağırmıştı ancak pislik her kimse ona cevap verme gereği bile duymadan kapıyı yeniden kapatarak odayı kilitlemişti.

"Boşuna uğraşma. Ben günlerce konuşmayı deneyip işe yaramadığını görünce de çığlık attım ancak elde ettiğim tek şey ses tellerimin zarar görmesi oldu." Azra bunları söyledikten sonra yavaş hareketlerle aşağıya atılan kutunun yanına geçti ve kutuyu açıp içindeki yemeği çıkardı. Daha doğrusu yemek olduğu iddia edilen şeyi. Gri renkli vıcık vıcık bir şeyi kutudan çıkarıp yere koyan Azra yüzünü buruştururken, Masal da o sırada tam olarak aynı hareketi yapıyordu.

"Bu da ne?"

Azra ona dönmeden "Yemeğimiz," dediğinde, sesindeki iğrenme bu kadar bariz olmasaydı, muhtemelen yemeğe bir şans verebilirdi ancak Masal da o gri şeye karşı tam olarak aynı şeyleri hissediyordu.

"Ben bunu yemem." Masal iğrenircesine elini sallayıp protesto edince, Azra ona bakıp kaşlarını çattı. "Sen bilirsin ama buradan kaçma zamanımız geldiğinde açlıktan bayılırsan, seni arkamda bırakırım, bilgin olsun." Sonra da dünyada yaptığı en zor şeymiş gibi gri şeyden bir parçayı ağzına attı ve kusacakmış gibi görünerek ağzındakini hiç çiğnemeden yuttu. Masal

onun haklı olduğunu biliyordu ancak yine de midesi o kadar bulanıyordu ki, değil o şeyi yemek, uzaktan bakmak dahi istemiyordu. Bu yüzden kafesin köşesine geçip bacaklarını karnına çekerek oturdu. Çenesini dizine dayayarak gözlerini kapattı ve Kuzey'i düşünmeye başladı.

***

"Seni orospu çocuğu! Çabuk söyle, Masal nerede?"

Kuzey sinirden kudurmuş bir şekilde yumruğunu Mert'in suratına geçirip dudağında kan akmasına neden oldu ancak bu durumdan zerre kadar pişmanlık duymuyordu.

"Sana bilmediğimi söyledim, lanet olası!" Mert de onun üzerine atlayıp suratına bir tane patlatınca, Kuzey hafifçe geriye doğru sendeledi. Kuzey'in bu anlık zayıflığından faydalanan Alex, hızla arkadaşının üzerine atılıp onu kollarından tutup sabitledi. Aynı anda Zack de Mert'in üzerine atılmıştı. Bu iki kızgın boğayı dizginlemeye çalışan Alex ve Zack, ikisinin de vazgeçmeyerek tepinmesi üzerine zor anlar yaşarken, tiz bir kadın sesi, dört erkeği de oldukları yere mıhladı.

"Yeter artık! Masal şu an kim bilir nerede neler yaşıyor ve sizin yaptığınız tek şey kavga etmek lanet olsun! Her zaman olduğu gibi beyniniz yerine kaslarınızı kullanıyorsunuz ve birlikte çalışmak yerine birbirinize yumruk atmayı tercih ediyorsunuz. Eğer Masal'ın başına bir şey gelirse, yemin ederim hiçbirinizi yaşatmam!" Jane, bağırarak söylediği bu sözlerden sonra ateş saçarak onlara bakmaya başladı. Kuzey iki gündür deli gibi Masal'ı ararken, Jane de ona yemeden içmeden uyumadan yardım etmişti ve artık sinirleri o kadar yıpranmıştı ki, her an birilerinin üzerine atlayıp onları parçalayabilirdi.

"Mert Soyalp! Sen bu konuda hepimizden çok şey biliyorsun ve eğer bizden sakladığın bir bilgi kırıntısı bile varsa, öğrendiğim anda seni Taksim Meydanı'nda bacaklarının arasındaki organından asarak sallandırırım. Bu yüzden dökülmeye başlasan iyi olur."

Mert, Jane'e dehşet dolu gözlerle bakarken, Kuzey durumdan fazlasıyla memnun gibi gözüküyordu. Zack ve Alex ise, Jane'i daha önce hiç görmemişler gibi gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. Mert derin bir nefes aldı ve Zack'in elinden kurtularak en yakınındaki koltuğa oturdu.

"İnanın ben de Masal'ın nerede olduğu konusunda en az sizin kadar bilgisizim," dedi Jane'e bakarak.

Jane şüpheli bir şekilde tek kaşını kaldırdı ve "Öyleyse o kaltak ve onun lanet örgütü hakkında ne biliyorsun ondan bahset. Masal'ı muhtemelen o kaçırdı ve onunla ilgili ne biliyorsak toplayıp bir çıkarım yapmalıyız."

Mert yüzündeki bocalama ifadesi ile bir süre ona baktı. Jane ise kollarını birleştirip biraz önceki tehdidini gözünü bile kırpmadan gerçekleştireceğini belirtircesine kaşlarını çattı. Mert sonunda pes ettiğinde, Kuzey neredeyse onun üzerine atlayıp yeni bir yumruk atmak üzereydi.

"Masal'ın nerede olduğunu bilmiyorum ama örgüt hakkında birtakım bilgilere ulaştım. İki gündür bana ulaşamamanızın sebebi de bu zaten. Sokaklara girip örgütün faaliyet alanları ile ilgili araştırma yapıyordum. Örgüt temel olarak iki alanda faaliyet gösteriyor. İlk ayağı bilişim dünyası iken, ikinci ayağı da sokaklar. Yani insanları sokaklarda, devletleri ise bilişim dünyasında birbirine düşürmek için çalışıyorlar. Amaçları tam olarak ne, henüz bulamadım ancak çok geniş bir ağa ve güçlü kaynaklara sahip oldukları su götürmez bir gerçek." Mert bu noktada durup Kuzey'e baktı. "Örgüt ile ilgili öğrendiklerim bu kadar. Siz çantayı açmayı başarabildiniz mi?" Mert soruyu sorarken gözlerini Kuzey'in gözlerinden çekmemişti.

Kuzey ona bir süre dik dik baktı ve sonunda "Evet, açmayı başardık ancak örgüt ulaşıp sorguya çekebileceğimiz herkesin hafızasını silmiş. Ulaşamadıklarımızı aramaya devam ediyoruz fakat onlar da yer yarılmış yerin dibine girmiş gibiler," dedi sertçe. Mert de umutsuzlukla gözlerini kapatınca, Kuzey yeniden bir yerleri yumruklama isteğiyle dolup taştı.

"Peki ya örgütün gizli operasyon bölgeleri?" Mert yeniden bir umutla onlara dönünce, bu defa Alex "Hepsi boşaltılmış," diyerek onu cevapladı.

"Kahretsin! Babam da ellerinde! Bir şekilde onları bulmalıyız!" Mert'in sinirli bir şekilde söylediği bu sözler ortaya bomba gibi düşmüştü.

"Metin Amca da mı ellerinde? Ama onun BİS ile bir bağlantısı yok ki!" diye sordu Kuzey şaşkınlıkla.

Herkes kaşlarını çatmış Mert'e bakıyordu. Mert arkadaşlarının ondan bir açıklama beklediğini görünce derin bir nefes aldı.

"Babam, Metin Soyalp... Ama siz onu 'Bay M' olarak biliyorsunuz."

Mert bunları söyledikten sonra bir süre sessiz kaldı ve odadaki herkesin bu bilgiyi sindirmesini bekledi.

"Nasıl yani?" İlk kendine gelip durumu sorgulayan Kuzey olmuştu. "Bay M ile Metin Amca'nın uzaktan yakından alakası yok. Bay M'nin ekrandaki görüntüsü ondan çok farklı. Tabii bir grafik değilse?" diyen Kuzey olanları fark edip kaşlarını çattı ve yeniden Mert'e dönüp, "Lanet olasıca, bizden sakladığın başka ne var?" diye bağırdı. Ardından tekrar Mert'in üzerine atlamak için hamle yaptı ancak tetikte bekleyen Alex onun önünü kesti.

"Adam bize canlı lazım!" diye uyaran Alex'in sesiyle, Kuzey kendini sakinleşmeye zorladı.

"Sizden sakladığım başka bir bilgi yok. Bay M, benim babam ve şu an ellerinde. Masal'ın da ellerinde olduğunu bilmiyordum. Onları neden kaçırdıklarını da bilmiyorum, çünkü lanet olasıcalar hiçbir şekilde benimle irtibata geçmediler. Sizinle geçtiler mi?"

Mert'in sorusuyla dört kişi birden olumsuz anlamda başını salladı. Mert bu hareket üzerine "Kahretsin!" dedi dişlerinin arasından ve sinirle ellerini saçlarından geçirerek dağılmalarına neden oldu. Konuşacak bir şey kalmayınca aradaki sessizlik o

kadar yoğunlaşmıştı ki, Mert'in aniden çalan telefonunun sesi odada bomba etkisi yarattı.

"Evet!" Mert telefonu açıp sert bir şekilde cevap verdiğinde, diğerleri pürdikkat onu dinlemeye başlamışlardı.

"Tamam, hemen BİS merkezine getirin." Karşıda konuşulanları duymayan odadaki dört kişi artık sabrının sonlarına geldiği sıralarda Mert telefonu kapattı ve onlara dönüp açıklama yapmaya başladı.

"Kurt Michaels yakalanmış. Onu izlemesi için görevlendirdiğim ekip şu an onu buraya getiriyor ve içimden bir ses, Kurt'un bu konuda bize çok yardımcı olacağını söylüyor."

Mert sesinden canilik akarak konuşunca, Kuzey yıllar sonra ilk defa Mert'e gülümsedi ve başını onu onaylarcasına salladı. Mert, Kuzey'in sonunda onu affetmeye başlayacağı ile ilgili bir umuda kapılırken, tüm bu hengâme sona erince, onunla olan arkadaşlığını yeniden inşa edeceğine dair kendine söz verdi.

Bölüm 24

"Beni özledin mi?"

"Hey ezik, n'aber?"

Kurt, BİS'in sorgulama odalarından birinde, elleri arkasında bağlı olarak bir sandalyede otururken ağzını yaya yaya konuşunca, Mert adamın suratına bir tane geçirdi. Bu duruma en çok şaşıran Jane olmuştu, çünkü adamın şu an gevrek gevrek sırıtması değil, korkudan altına pislemesi lazımdı. Kuzey ise Mert'in bu yumruğuna onay verircesine kafasını salladıktan hemen sonra o da Kurt'un suratına bir tane geçirdi.

"İyilik, sülük. Senden n'aber?" Kuzey yumruğunu geçirdikten hemen sonra yüzündeki tiksinti ifadesiyle, sanki bir dışkı ile konuşuyormuş gibi cevap vermişti.

"Sizin gücünüz bana ancak ellerim bağlıyken yeter zaten,"

Adam kötülük akan gözlerini üzerine dikip peltek ve ukala bir şekilde konuşunca, Kuzey öldürücü bir sakinlikle ona yaklaşıp ellerini çözdü.

"Hadi kalk, seni orospu çocuğu!"

Kuzey adamı serbest bıraktıktan sonra bir adım geriye çekildi ve hiçbir hareket yapmadan öylece onun ayağa kalkıp savunma pozisyonu almasını bekledi. Kurt ayağa kalkıp kafasını bir sağa bir sola yatırırken, gözlerini Kuzey'in gözlerinden ayırmamıştı.

"Ben seni pataklarken arkadaşlarının karışmasını istemiyorum. Bu yüzden onlar odadan çıksınlar," dedi Kuzey'e alay edercesine bakarak.

Mert tam itiraz etmek için ağzını açacakken, Kuzey onu elinin bir hareketiyle susturdu ve "Dışarı!" dedi kesin bir emirle. Bir an herkes itiraz etmek için ileriye atılmaya yeltendi ancak

Kuzey çoktan kapıyı açarak onlara dışarıyı göstermeye başlamıştı. Bu hareketiyle itiraz şansı kalmayan Alex, Mert, Zack ve Jane hoşnutsuzca odadan çıkarken, her biri tek tek Kurt'a sinirli bir bakış attı.

"Hadi o zaman başlayalım."

Kuzey bir aslan gibi zarafetle avına doğru yaklaşırken, yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. İkisi yeterli mesafeye yaklaşınca, Kurt ileri atılarak saldırdı ancak Kuzey kıvrak bir hareketle bu ataktan kurtuldu. Yüzü ifadesizdi ancak Kurt da pisliğinden bir şey kaybetmemişti. İkisi bu defa bir yuvarlak çizerek dikkatli adımlarla birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Kurt hâlâ ellerini savunma pozisyonunda tutuyordu ve Kuzey de hâlâ ellerini kaldırmamıştı. Sanki bu hareketiyle Kurt'u ona vurmak için teşvik ediyor gibiydi. Nitekim Kurt da öyle yaptı. Kuzey'in üzerine bir hamle daha yaptı ancak Kuzey kaçmak yerine Kurt'un kafasını yakaladığı gibi kaburgalarına dizini geçirdi. Ardından adamı bırakıp biraz gerilemesine neden oldu. Kurt nefes almakta zorlanırken, bu defa yüzündeki o sinir bozucu ifade fazlasıyla sarsılmıştı. Kuzey ise hâlâ ifadesiz bir şekilde adama bakıyordu.

"Tüm yapabileceğin bu kadar mı?" Kurt canına susamış gibi konuşmaya devam etti ve Kuzey'den bir tepki alabilmek için bekledi. Ancak Kuzey ona istediğini vermedi ve yalnızca gözleriyle Kurt'u takip etme işini sürdürdü. Kurt biraz kendine gelince yeniden doğruldu ve saldırı pozisyonunu aldı. Bu kez daha temkinliydi ve gözleriyle Kuzey'in bir açığını aradığı belliydi. Ancak o hiçbir açık vermiyordu. Sert ve acımasız yüzünü Kurt'a diken Kuzey, hâlâ onun saldırmasını bekliyor gibi gözüküyordu. Kurt'un saldırması bu kez daha uzun sürdü ancak saldırdığında hayatı boyunca yaptığı tüm yanlışları kapsayacak kadar büyük bir hata yaptığını fark etti. Çünkü Kuzey, Kurt'un saldırı gücünü de ona karşı kullanarak suratına öyle bir yumruk atmıştı ki, Kurt'un yüzü artık anatomik olarak tanınmayacak haldeydi ve burnundan yeni kazılmış petrol kuyusu gibi

hızla kan fışkırıyordu. Kurt bir yandan burnunu tutup kanamayı durdurmaya çalışırken, bir yandan da Kuzey'e küfür ediyordu. Daha doğrusu Kuzey onun küfür ettiğini düşünüyordu, çünkü biraz önceki darbeden dolayı doğru düzgün konuşamıyordu. Kurt daha sinirli ve hızlı bir şekilde Kuzey'in üstüne atıldı ancak Kuzey tam da bu saldırıyı bekliyormuş gibi Kurt'u bileğinden tuttuğu gibi kolunu ters çevirdi ve sessiz odada yankılanan kemiğin kırılma sesine, adamın tiksindirici çığlıkları karıştı. Kurt önünde diz çökerken, Kuzey hâlâ adamın kırıldığı için iğreti bir şekilde duran kolunu tutuyordu. Kurt'un yüzündeki kana şimdi de gözyaşları karışmıştı.

"Şimdi, sülük herif, karımın nerede olduğunu söylemek için yalnızca on saniyen var. On saniye sonra hâlâ konuşmamış olursan, kolunu kırıldığı yerden koparacağım. Çıplak ellerimle." Kuzey'in keskin ve ölüm meleği gibi soğuk çıkan sesinin etkisinden midir bilinmez, Kurt titremeye başlamıştı.

"Beni öldürmekten beter ederler," derken adam ağlıyordu. Ancak Kuzey'in acıması yoktu. "Eğer konuşmazsan ben zaten seni öldürmekten beter edeceğim," dedi ve adamın kırık kolunu biraz daha kıvırdı. Kurt acıyla çığlık atmaya başlayınca sırf onun iğrenç sesini duymamak için durdu.

"Eğer konuşmazsan önce kolunu koparırım. Ardından kolunu iyileştirmesi için seni bir doktora veririm. Kolun iyileştikten sonra aynı kolunu yeniden kırarım ve kırdığım noktayı tekrar koparırım. Ta ki kolun omzunda bitene kadar. Ardından bu işlemi diğer kolun için de yaparım. Sonra bacaklarına sıra gelir ve en sonunda hâlâ konuşmamış olursan, dilini de koparırım ve kolsuz bacaksız bir adam olarak seni erkeklere tecavüz etmeyi seven insanların arasına atarım. Kolun bacağın olmadığı için intihar bile edemezsin. Ölene kadar yıllarca ne kadar çok tecavüze uğrayabileceğini bir düşünsene." Kuzey zalim bir şekilde, tüm anlattıklarından sonuna kadar zevk alacağını bariz bir şekilde belli eden sesiyle konuşurken, Kurt onun her bir kelimesinde daha çok çığlık atmaya başlamıştı. Kuzey sonunda

susup, meydan okurcasına bakmaya başladı. Kurt onun gözlerindeki kararlılığı ve zalimliği görünce nasıl bir belaya bulaştığını nihayet idrak edebildi.

Kuzey onun konuşmaya karar verdiği anı gözlerinde görmüştü ve kafasını kaldırıp sorgu odasının cam olan duvarına baktı. Onu izlediklerinden emin olduğu arkadaşlarına başıyla işaret verdi. Aradan üç dakika bile geçmeden biraz önce odadan çıkan kafile aynı şekilde geri döndü ve Zack, Kurt'u koltuk altlarından tutarak sandalyeye oturttu. Ardından Mert ilk soruyu sordu.

"Kaçırdığınız rehineleri nerede tutuyorsunuz? Bay M ve Masal nerede?" Mert'in soğuk sesi ortamı kutup ayılarının bile güle oynaya yaşayacağı kadar soğuturken, Kurt hâlâ kırık koluna acı içinde bakıyordu.

"Tuzla'da eski bir tersane yıkıntısının altında, örgütün hiçbir kayıtta tutmadığı bir sığınağı var. Rehineler orada tutuluyor." Kurt'un acı çeken sesi odayı doldurunca, odada bulunan hiç kimse, o pisliğe acıma duymadı.

"Bize çabuk adresi ver!" Kuzey hâlâ hiç soru sormadan Kurt'un konuşmasını bekliyordu. Jane ona endişeyle baktı. Artık tamamen duygularından arınmış ve yalnızca Masal'ı bulmaya odaklanmış gibiydi. Büyük ihtimalle, ancak Masal'ı bulduktan sonra eski haline geri dönebilecekti. Kuzey'in bu haliyle karşılaşacak olanlara ise Tanrı kesinlikle yardım etmeliydi.

***

Masal dizlerini kendine çekmiş bir halde ne kadar süre oturduğunu bilmiyordu ancak Azra küt diye yere düşünce irkildi ve panikle yerinden doğruldu. Ancak bu hareketi o kadar acı vermişti ki, yüzünü buruşturmadan edemedi. Neredeyse sürüne sürüne Azra'nın yanına gelen Masal, eliyle onu dürterken bir yandan da seslenmeye çalışıyordu.

"Azra!" Ancak Azra cevap vermek bir yana, neredeyse nefes bile almıyor gibiydi. Onun ölmüş olabilme ihtimaliyle panikleyen Masal, kadını daha hızlı sarsmaya başladı ancak sonuç

değişmemişti. Tam yerinden doğrulup çığlık atmayı deneyecekken, yukarıdaki kapının açılma sesi duyuldu. Kapı açılırken hızlı düşünmeye çalıştı. Azra bayılmıştı. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi; yemeğe onun bayılmasına neden olan bir şey koymuşlardı. Bu durumda Masal'ın da bayılmış olması gerekiyordu. Masal bu düşünce ile aniden kendini yere bıraktığında kapı tamamen açılmıştı ve mekanik bir aksamın sesini duymaya başladığı an da, tam olarak o andı. Bir tür asansör olduğunu tahmin ettiği düzeneğin yavaşça kafesin içine inmesini beklerken, nefesini düzenli tutmak için çabaladı. Çünkü kalbi heyecanla atıyordu ve neyse ki henüz insanların kalp atışlarını duyabilecek bir makine icat edilmemişti. Yoksa edilmiş miydi? Bunu bir ara araştırmalıyım diye kafasına not alan Masal, bir yandan da yine kendi kendine kızmaya başlamıştı. Kaçırılmıştı ancak aklı fikri hâlâ yeni buluşlardaydı.

"İkisi de hazır!"

Bir erkek sesi bağırdıktan hemen sonra Azra ve onu taşımaya başlayınca, baygın taklidi yapmak için tüm vücudunu gevşetmeye çalıştı. Bir yere kadar sürüklenip, sonra hızla başka bir yere atılmıştı ve bu hareketle tüm yaraları dehşet verici bir şekilde ağrımıştı. Neredeyse gözlerinden yaş gelecekken, kendini sıkıp Kuzey'i düşündü. Onun kızgın hallerini, utandığında kaşlarını çatmasını, kızdığında kaşlarını çatmasını, yani kısacası onun kaşlarını çatmasını diyerek düzeltti kendini. Evlenme teklif ederken yüzündeki o sevgi ve aşk dolu ifadeyi aklına getirdi. Bu şekilde ağrılarını yok saymayı ve bir tepki vermemeyi başarmıştı. Hemen yanına Azra olduğunu tahmin ettiği başka bir vücut daha atıldıktan sonra, biraz önce duyduğu mekanik sesi yeniden duydu. Bu sesle birlikte yükseldiklerini de hissediyordu. En sonunda yukarıya ulaştıklarında, Masal hücredekinden nispeten daha temiz bir hava ile karşılaşınca, derin bir nefes almak istedi ancak kendini durdurması gerekti. Çünkü onları yukarı çıkaran adam Masal'ı tutarak bu defa başka bir tarafa sürüklemeye başlamıştı. Masal bu sırada dışarıdan bakıldığında

anlaşılmayacak şekilde hafifçe gözlerini araladı. Bulundukları yer bir nevi laboratuar gibi gözüküyordu ve modern bir bilim laboratuarından daha çok Dr. Frankestein'ın laboratuarına benziyordu. Bu düşünce ile Masal'ın tüyleri diken diken oldu ve hızla silkelenip adamla boğuşmayı düşündü. Ancak bu düşüncesinin hemen ardından adam onu bir düzeneğe yerleştirip ellerini bağlayınca, planında başarılı olamadı. Şimdilik baygınlık halini sürdürmesi daha mantıklı olacak gibi gözüküyordu.

"İkisini de bağladın mı?" Melodik ve tatlı bir kadın sesi odayı doldurunca, Masal onun kim olduğunu merak ederek yeniden hafifçe gözlerini araladı ve karşısında, kahverengi gözlü, koyu kumral saçlı, oldukça hoş bir kadın gördü. Dar bir bluz ve ondan daha dar beyaz bir pantolon giymişti. Bu laboratuar için fazlasıyla kadınsı ve şıktı. Biraz önce Azra ve onu yukarıya çıkaran kişi olduğunu tahmin ettiği ve yalnızca arkasını görebildiği adam ise bu sırada Azra'yı da Masal'm bağlı olduğuna benzer bir düzeneğe bağlıyordu. Masal biraz önce gördüğü kadının onu dikkatli bir şekilde inceleyerek yaklaştığını fark edince, gözlerini tamamen kapatarak kadının şüphelenmemesi için elinden geleni yaptı.

Pahalı bir parfüm kokusu burun deliklerine tecavüz ederken, kadın Masal'ın yüzüne gelen birkaç parça saçı tutarak geriye itti.

"Demek Kuzey'in âşık olduğu kadın sensin." Sesinden kıskançlık akan kadın Kuzey'in değerli ismini o iğrenç dudaklarıyla telaffuz edince, Masal onun suratına bir tane geçirmek istedi. Hem de en okkalısından. Elleri bağlı olmasaydı, kurtulma planının canı cehenneme deyip geçirirdi de ancak kendini frenlemeyi başardı. "Dünyanın en mükemmel erkeği, böyle aptal, çilli ve çirkin bir kızıla neden âşık olur ki?"

Masal, kadının sesindeki iğrenmeyi hissetmese, kendine hâkim olması daha kolay olabilirdi ancak onu en çok sinirlendiren, dünyanın en mükemmel erkeğinin böyle çirkin bir ruh tarafından kirletiliyor oluşuydu. Bu yüzden tam gözlerini

açarak kadının suratına tükürüp lafı yapıştıracakken araya giren başka bir ses, tüm hikâyeyi duyabilme isteğini arttırarak onu yeniden sessiz kalmaya zorladı.

"Dünyanın en mükemmel erkekleri bazen çirkin kadınlara da âşık olmalılar."

Masal, araya giren diğer kadının sesiyle burnunun dibinden ayrılan yellozun ondan uzaklaştığını hissedince rahatladı. Kadının yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra gözlerini tekrar hafifçe araladı ve o an ne kadar büyük bir hata yaptığını anladı. Biraz önce araya giren kadın, Masal'ın dünya üzerinde en çok nefret ettiği insandı. Masal onu kısa kahverengi saçlarından olmasa bile, o yılan gibi yeşil gözlerinden tanırdı. Âşık olduğu, taptığı adamın tüm hayatını mahveden kaltak, zeki yeşil gözlerini biraz önceki kadının üzerine dikmişti ve yaşına rağmen fazlasıyla dinç görünüyordu.

"Senin hikâyende esas oğlan güzel kıza âşık olurken, benimkinde çirkine âşık oluyor. Bu durumda yanlış yaptığımız bir şeyler olmalı."

Kadın bunları söyledikten sonra yeniden iğrenme dolu bakışlarını ona çevirmişti. Masal o an, kadının kim olduğunu anladı. Bu kadın Melisa'ydı. Mert ve Kuzey'in arasına giren çıyandı. Masal, içinde biriken tüm nefretin artık boğazını yakmaya başladığını hissediyordu. Artık kendini kaybedip ağzını açmaya karar verdiğinde, Cemre yılanının ağzından çıkan cümlelerle kanının donduğunu hissederek yine sessiz kaldı.

"Masal'ın aklından bilgisayarlar ve Kuzey ile ilgili tüm hafızayı sildiğimizde, artık Kuzey'in onun için bir anlamı kalmayacak ve bu zamana kadar öğrendiği her şey buhar olup uçmuş olacak. Bu şekilde ben intikamımı biraz daha alırken, sen de Kuzey'i elde edebileceksin. Yani her iki taraf da kazanacak."

Cemre'nin ağzından çıkan bu acımasız sözler Masal'ın kalbinin panikle dörtnala koşmasına neden olmuştu. Buradan bir an önce kurtulmalıydı, yoksa benliğini oluşturan bütün anılarını kaybedecekti ve böyle bir durumda, ondan geriye bomboş

bir kabuktan başka bir şey kalmayacaktı. Bilgisayar bilimleri umurunda bile değildi, onun tek derdi Kuzey'di. Tüm o bilim yeniden öğrenilirdi ancak Kuzey ile olan binlerce değerli anı, işte onları kaybetmeye dayanamazdı. Kuzey olmadan yaşayamazdı ki o. Bu defa gözlerini tehdit eden yaşlar daha ısrarcıydı ancak soğukkanlılığını korumaya çalışarak bir çıkar yol aradı. Bu sırada hafifçe çekiştirerek ellerindeki bağların ne kadar güçlü olduğunu kontrol etti ancak çok sıkı olduklarını fark etmesi uzun sürmedi. Buradan bir yardım almadan kurtulması imkânsızdı.

"Azra ne olacak peki?" Masal, Azra'nın ismini duyunca yeniden düşüncelerinden sıyrıldı ve dikkatini konuşmakta olan insan müsveddelerine verdi.

"Onun hafızasını tamamen silip, kocaman bir boşlukta debelenmesini izleyeceğim."

"Neden onu direkt öldürüp kurtulmuyorsun?"

"Öldürmek çok kolay olurdu. Ben düşmanlarımın ömürleri boyunca acı çekmesini istiyorum. Neden zamanında Kuzey'i öldürmedim sanıyorsun? Ceren ve Demir'i öldürmek zorundaydım ama Kuzey tehlike arz etmiyordu. Bu yüzden annesinden alamadığım intikamı ondan aldım. Onun yaşamasına ve tüm hayatı boyunca bu yükün altında ezilmesine izin verdim. Tüm sevdiklerini tek tek ondan uzaklaştırmanın bir yolunu buldum ve en son projem de işte tam burada," dedikten sonra bir an duraksadı ve eliyle Masal'ı işaret etti. Hemen sonra sözlerini acımasızca sürdürdü. "Kuzey, Masal'ın onu hatırlamadığını, üstelik görür görmez dayanılmaz bir ağrıya kapıldığını fark ettiğinde yıkılacak ve ben bu durumu seyretmekten zevk alacağım."

Masal değil kanının, kemiklerine kadar tüm vücudunun buz tuttuğunu hissederken, bir yandan da sıcak bir öfke her tarafını yakıyordu. Anlaşılan bu mahlûkun taşıdığı kalp denen organ yalnızca vücuduna kan pompalamakla yetiniyordu

ve Masal o organın işlevini durdurabilmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

"O zaman Masal'ı Kuzey'in hayatından çıkarma işlemine başlayalım."

Melisa şen şakrak sesiyle konuştuktan hemen sonra birkaç tuşa bastı ve bunun ardından gelen şok Masal'ı öyle bir sarstı ki, ses telleri yırtılana kadar çığlık attı. Başına inanılmaz bir ağrı girmişti ve bu ağrı, sanki tüm beynini yerinden söküp binlerce küçük iğneyi kafasının her yerine batırıyorlarmış gibi hissettirmişti.

"Neden çığlık atıyor?"

Cemre şüpheyle ona yaklaşmaya başladığında, Masal çoktan gözlerini açıp kadına bakmaya başlamıştı bile. En sonunda onu gözleri tamamen açıkken gördüğünde, biraz önce yaşını göstermediğini düşünerek ne kadar yanıldığını anladı. Kadın yaşını göstermemekle kalmıyor, neredeyse Masal'dan bile genç gösteriyordu.

"Verdiğimiz ilacın etkisi çabuk mu geçiyor? Azra üzerinde de deneme yapmanı istiyorum." Cemre onu bir profesör edasıyla, sanki denek fare inceler gibi incelemeye başlamıştı ve Masal sürtüğün yeterince yakına gelmesini bekleyerek yüzüne ağız dolusu tükürdü. Ne yazık ki elleri ve ayakları bağlıyken ancak bu kadarını yapabiliyordu. Cemre sanki yüzüne yağmur damlası düşmüş gibi sükûnetle yüzünü sildiği sırada, Melisa da Azra'nın tüm vücudunun kasılmasına neden olacak bir işlem yaptı ancak Azra gıkını bile çıkarmamıştı.

"O kaltak ilaçtan almamış!" Melisa asrın buluşunu yapmış gibi konuşmuştu ancak Cemre ona dönüp bakmadı bile.

"Senin gibi aptal görünüşlü bir kızın, o anahtarlama algoritmasını yazabilmiş olmasına gerçekten hayret ediyorum. Gerçekten tüm yapıyı sen mi tasarladın?" Cemre bu soruyu, sıradan küçük bir böcekle konuşmaya çalışan bilge kadın rolünü oynayarak sormuştu ve Masal ona cevap vermeden yalnızca suratına nefretle bakmakla yetindi.

"Biliyorsun, hafıza silme işlemi ayık olduğunda çok acı verici bir işlemdir. Çoğu deneğin bu acıya dayanamadığı için kalbi durduğundan, bir tür yoğun uyuşturucu ile bu işlemi gerçekleştiriyoruz. Ancak bu şekilde devam edersen, senin işlemini sanırım uyuşturucu olmadan sürdüreceğiz." Cemre soğuk gözlerini bire bir tamamlayan soğuk sesiyle sanki basit bir fasulye deneyinden bahseden fen bilgisi öğretmeni edasıyla konuşmuştu. Ancak Masal'ın bu tehdidi dikkate alacağını düşünüyorsa, çok yanılıyordu. Cemre bir süre daha gözlerini dikip cevap bekledikten sonra Melisa'ya eliyle bir işaret yapıp Masal'ın bu kez çok daha fazla acı çekmesine neden oldu. Beyni kelimenin tam anlamıyla atomlarına ayrılmış gibi hissettiriyordu ve bu acıyla birlikte gözleri dolmuştu. Ancak o kadına zayıflığını göstermemek için dişlerini sıktı.

"Kuzey." Cemre çok sakin bir sesle yalnızca kocasının ismini söylemişti ancak bununla birlikte başına öyle bir ağrı saplanmıştı ki, Masal istemsizce gözlerini kapattı ve ardından bayıldı. Onun bu halini gören Cemre soğuk bir şekilde gülümsedi. "Harika! Şimdiden yalnızca ismini duymak bile başının ağrımasına ve kendinden geçmesine neden oluyor," dedi.

Gülümseyerek arkasını döneceği sırada aniden gelen bir gürültüyle kaşlarını çattı. Melisa'nın çığlığını duyduğu anda geriye döndü ve biraz önce ismini söylediği adamın silahını ona doğrulttuğunu görerek yeniden gülümsedi. Melisa kafasına aldığı darbeyle bayılmış, bilinçsiz bir şekilde yerde yatıyordu. Bulundukları tersanenin tek girişi vardı ve kapıda herhangi bir koruma yoktu. Cemre buna gerek duymamıştı, çünkü bu geceyle ilgili başka planları vardı. Kuzey ve ekibi, burayı bulur bulmaz kapıyı kırıp içeri dalmış, etrafı incelemekle vakit harcamamış olmalılardı.

"Demek sen de sonunda teşrif ettin, Kuzey?" dedi sanki evine gelen misafiri ağırlayan bir aristokrat gibi hissiz bir şekilde. Kuzey'in buna cevabı yalnızca mermisini silahın ucuna

sürmek oldu. Ancak Cemre aniden elini arkasına atarak bir silah çıkartıp Masal'a doğrulttu ve Kuzey'in gözlerinin içine baktı.

"Yıllar sonra gördüğün teyzene bu şekilde mi selam veriyorsun? Hiç hoş değil." Cemre yeniden soğukça konuştuğunda, Kuzey bu defa ona bir adım yaklaştı. Ancak Cemre onun hareketine aynı şekilde bir adım geriye giderek karşılık verdi. Kuzey bu kez durdu, çünkü Cemre böyle hareket etmeye devam ederek Masal'a daha fazla yaklaşıyordu ve Kuzey o sürüngenin, karısından mümkün olduğunca uzak durmasını istiyordu. Özellikle de elinde bir silah varken.

"Bırak artık, Cemre. Oyunun sonuna geldik." Kuzey, çelik gibi sert sesiyle Cemre'ye cevap vererek onu oyalamaya çalışıyordu. Çünkü tersanenin tek girişi vardı ve Masal'ın bulunduğu kısma geçebilmeleri için öncelikle Cemre'yi etkisiz hale getirmeleri gerekiyordu.

"Bu oyun asla bitmez, Kuzey. Eğer beni öldürmenin bu oyunu bitireceğini düşünüyorsan çok yanılıyorsun." Cemre bunu söyledikten sonra Masal'a biraz daha yaklaşarak Kuzey'in daha fazla gerilmesine neden oldu.

"Seni öldürmeyeceğim, Cemre. Seni öyle bir hale getireceğim ki, ölmek için yalvarıyor olacaksın." Kuzey, ağzından çıkan her cümle bir vaat niteliği taşırken, dikkatli bir şekilde Cemre'ye yaklaşmaya devam etti. Ancak Cemre fazlasıyla zekiydi ve hareketi görerek eliyle Masal'ın bulunduğu kısımda bir düğmeye dokunup onun serbest kalmasını sağladı. Ardından Masal'ı tek hamleyle kendine çekip tetiği şakağına dayadı.

"Ah, bu konuda çok yaratıcı olacağına şüphem yok, Kuzey. Ne de olsa genetik denen bir faktör var." Cemre bu defa pis pis sırıtarak bir adım daha geri çekildi ve Kuzey de ona biraz daha yaklaştı. Kuzey, Masal'ın teline zarar gelsin istemiyordu bu yüzden dikkatli davranmaya çalışıyordu fakat Cemre de çok dikkatliydi. Arkasında Mert, Zack ve Alex olmasına rağmen Masal'ı kurtaramayacağı korkusu o kadar yoğundu ki, kendine

endişelenme konusunda engel olamıyordu. En iyisi Cemre'nin dikkatini dağıtmak olacaktı. Bu yüzden konuşmayı tercih etti.

"Neden?" dedi tek kelimeyle.

"Neden? Seni yiyip bitiren soru bu, değil mi?" Cemre, Kuzey'e bakıp zalim gülümsemesini genişletti. "Pekâlâ, yeğenim. Şimdi sana çok güzel bir hikâye anlatacağım. Beni iyi dinle. Annen ve ben, melek ile şeytan gibiydik. Habil ile Kabil'in kız kardeşler versiyonuyduk. O iyilik meleğiydi, ben şeytanın çocuğuydum. Herkes bizi böyle bilirdi. Annen daha güzeldi ama ben daha zekiydim. Tabii ki göreceli olarak. Annen de son derece zekiydi ve Oxford'a kabul edildiğimiz sene bir kaza geçirmeseydi, benimle birlikte İngiltere'ye gelecekti. Ancak ne yazık ki kaza geçirdi ve okulu bir sene dondurmak zorunda kaldı. Ben de İngiltere'ye tek başıma gittim. Çirkin bir kız için zengin piçlerinin arasında olmak ne kadar zor, biliyor musun?"

Cemre'nin o günleri yeniden hatırlamak zorunda kaldığı için normalde her zaman kontrollü olan sesi bu defa hafifçe titremeye başlamıştı. Kuzey bunu fırsat bilerek belli belirsiz bir şekilde ona biraz daha yaklaştı.

"Benimle her gün alay ettiler, her seferinde beni küçük düşürdüler. Onların yüzünden tüm okul artık beni gördüğü her yerde üzerime çamur atmaya başlamıştı. Bana 'Çamur Kız' diyorlardı. Nedeni ise saç rengimdi. Saçlarımın çamur renginde olduğunu söylüyorlardı. Her gün bir şekilde tüm kıyafetlerimi mahvetmeyi başarıyorlardı ancak o güne kadar hiç bu kadar ileri gideceklerini düşünmemiştim."

Cemre hâlâ tetikteydi ancak dikkati biraz olsun dağılmış gibi gözüküyordu. Bundan istifade eden Kuzey ona biraz daha yaklaştı.

"O akşam, beni okulun kütüphanesinden çıkarken yakaladılar ve ıssız bir yere çektiler. Dört kişiydiler. Benden oldukça büyük ve cüsselilerdi. Hayatım boyunca o kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Aralarında Çamur Kız'ın kadınlık organının da çamurdan olup olmadığını test etmek istediklerini konuşuyorlardı.

Bana tecavüz edeceklerini o an anlamıştım. Resmen kanım donmuştu. Başıma gelecekleri anladığımda tüm gücümle haykırıp kaçmaya çalıştım. Ancak bir tanesi eliyle ağzımı kapadı ve bir diğeri de eteğimi sıyırıp iç çamaşırımı indirdi."

Cemre bu noktada derin bir nefes aldı. Kuzey ondan bu kadar nefret ediyor olmasına rağmen yaşadıklarının onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu.

"Artık ağlamaktan dolayı bitkin düşmüştüm ama mücadeleyi bırakmayıp bu kez tekmelerimle onları uzaklaştırmayı denedim. Ne yazık ki hem çok fazlalardı, hem de çok güçlülerdi. Bu yüzden içlerinden birisinin içime girdiğini hissettiğimde o kadar çok canım yandı ki, tüm enerjim çekilerek mücadele etmeyi bıraktım. Üzerimdeki çocuk koyu renk gözlerini gözlerime dikip, 'Çamur Kız demek bakireymiş,' diyerek daha sert davranmaya başlamıştı. Fiziksel ve ruhsal olarak kendimden geçmek üzereyken, bağrışmalar duydum ve arkadaki iki serseri yere yığıldı. Hemen sonrasında üzerimdeki çocuk havaya uçarken, en son beni tutan serseri kollarımı bırakıp kaçmıştı. O kadar perişan haldeydim ki, gelenin kim olduğuna bakamıyordum. Ancak o yanıma diz çöktü ve saygılı bir şekilde 'İzin verir misin?' diye sordu. O an bir erkeğin bana dokunmasını istemeyeceğimi biliyor ve benden izin istiyordu. Hafifçe başımı sallayarak ona onay verince de çok nazik hareketlerle eteğimi düzeltip bacaklarımı kapattı ve beni kucaklayarak ayağa kalktı."

Kuzey bu noktada onu kurtaran adamın, babası olduğunu anlamıştı. Kalbine binlerce bıçak saplanırken, soğukkanlılığını yitirmemeye çalışıyordu ancak bunu başarmak o kadar zordu ki, kendini sıkmak zorunda kalmıştı. Arkasındaki üç kişinin de aynı şekilde onun gibi tüm dikkatlerini vererek bu hikâyeyi dinlediğini biliyordu.

"Evet, doğru tahmin ettin. O senin babandı. Demir Kararslan. Beni kurtardıktan sonra yurda götürüp okulun hemşiresine teslim etti. O sırada ışığa çıkmıştı ve ben onu net bir şekilde görebilmiştim. Hayatımda gördüğüm en güçlü erkekti. O

kadar iriydi ki, bana böylesine bir nezaketle davranabilmiş olmasına şaşırmıştım. Gözlerimin içine bakıp 'Güven bana. Bundan sonra kimse yanına yaklaşamayacak,' diyerek uzaklaşmıştı. Ondan sonraki günlerde ise yanımdan bir an bile ayrılmadı. Nereye gitsem beni korudu ve bana sataşanları öyle bir benzetti ki, o günden sonra kimse değil bana laf atmak, direkt gözlerimin içine bile bakamamaya başladı."

Kuzey, babası ile ilgili bir anıyı bu şekilde dinlediği için karmaşık duygular içerisindeydi. Aklına babası ile ilgili hatıralar doluşurken, kalbi bir kez daha ailesinin özlemiyle dolmuştu. Ancak artık yalnız değildi. Masal vardı ve Kuzey, ailesini onunla beraber yeniden inşa edecekti.

"Baban çok yakışıklıydı ama sen..." Cemre bu noktada durup Kuzey'i baştan ayağa süzdü. "Sen ondan daha yakışıklısın. Anlaşılan bu noktada annenin genleri işin içine girmiş. Melek gibi güzel annenin..." Cemre yeniden nefretle parlamaya başlayan gözlerini Kuzey'e dikerek devam etti. "Hikâyenin devamında ne olduğunu tahmin ediyorsundur. Babana âşık oldum. Zaten ona âşık olmamak mümkün değildi. Hem böylesine güçlü ve yakışıklı, hem de kadınlara karşı böylesine nazik ve saygılı bir erkek olması kelimenin tam anlamıyla başımı döndürmüştü. Yalnızca benim değil, okuldaki bütün kızların başını döndürüyordu. Demir'in beni böylesine sahiplenmesi çok hoşuma gidiyordu ve bir gün onun da beni sevebileceğini umut ediyordum. Ta ki annen iyileşip okula başlayana kadar."

Cemre sinirle dişlerini sıkarak birkaç saniye duraksadı. Kuzey ise tüm bu olanların basit bir kıskançlıktan kaynaklanamayacağına kendini ikna etmeye çalışıyordu. Ailesini bu kadar basit bir sebepten dolayı kaybetmiş olamazdı.

"Baban görür görmez Ceren'e vurulmuştu. Bu noktada babanı suçlamıyorum. Onu gören her erkek ona vurulurdu. Benim onu suçladığım nokta, ona âşık olmasıydı. İşte bu gerçekten affedilemezdi. Yıllarca gözümün önünde o ikisinin aşkını izledim. Hayatım boyunca âşık olduğum ilk ve tek erkeğin, melek

kardeşim tarafından çalındığını gördüm. Geçen her an nefretimi körüklerken, mutlu kardeş rolü yapmak ne kadar zordu, biliyor musun?"

Cemre bu esnada biraz daha geriye çekilmişti ve bu hareketiyle Kuzey onun bir şeyler planladığından emin oldu. Bu yüzden o da Cemre'ye bir adım daha yaklaşarak etrafı kolaçan etmeye başladı.

"Sonrasını biliyorsun zaten. Annen ve baban mezun olur olmaz evlendiler. Ben de nefretimi çıkaracağım bir amaç bulmak uğruna dünyayı gezmeye başladım. Tüm dünyada o kadar çok zulüm ve adaletsizlik gördüm ki, bu dünya düzenini yıkmaya karar verdim. Bu yüzden bu örgütü kurdum. Benim gibi düşünen bu kadar fazla insan olabileceğini yalnızca hayal edebilirdim."

Kuzey onun çarpık beynini ve nefret dolu düşüncelerini çok net bir şekilde görebiliyordu. Ama hâlâ ailesini neden öldürdüğüne anlam verememişti. "Madem başta onları rahat bırakmaya karar verdin, neden sonra öldürdün?" Kuzey bu soruyu sorarken annemi ve babamı diyememişti. Şu an hissettiği duygular o kadar yoğun ve karmaşıktı ki, bu iki kelime ağzından çıksa kendini kaybedeceğinden korkuyordu.

"Ah, o mesele," dedi Cemre sanki önemsiz bir olaydan bahseder gibi. Kuzey tüm sinirlerinin ve nefretinin hızla arttığını hissederken kendini sakin kalmaya zorladı. "Baban ve ekibi tüm dünyayı sarsan örgütün başını bulmaya çalışıyorlardı. Demir, Metin ve Necati. Baban en sonunda benim kimliğimi öğrenmişti ve bu bilgiyi Metin ile Necati'ye aktarmadan onu öldürmem gerekiyordu. Ve evet, Necati dediğim kişi Masal'ın babası."

Kuzey bu bilgi karşısında ne kadar şok olduğunu karşısındaki kadından saklamayı başardı ancak tüm bunları öğrendiğinde Masal'ın nasıl bir tepki vereceğini düşünmekten kendini alamadı. "Neden beni de öldürmedin?" Kuzey yıllarca bu sorunun cevabını merak etmişti ve bu soruya cevap verebilecek tek kişi şu an karşısında duruyordu.

Cemre, Kuzey'i küçümsercesine yeniden baştan ayağa süzdü ve ağzından nefret dolu ruhunu dışarıya yansıtan sözcükler döküldü. "Baban seni çok seviyordu. Hatta sana tapıyordu."

Kuzey bu sözlerle birlikte yeniden gözünün önüne gelen anılara engel olamadı. Babasıyla yaptığı basketbol maçları, beraber bilgisayar üzerinde çalışmaları...

"Bu yüzden ondan alınabilecek en büyük intikamın, onları öldürürken seni canlı bırakmak olduğunu düşündüm. Böylelikle hayatın boyunca mutsuz ve nefret dolu olacaktın. Ölüm senin için çok kolay olurdu." Cemre'nin sesinden akan kötülük o kadar barizdi ki, Kuzey onu elleriyle parçalamak istiyordu.

"Babam nerede?"

Mert'in sinirli sesi boş alanda yankılanınca, Cemre aynı soğuk gülüşten ona da hediye etti. "Bunu kendin öğrenmek zorundasın, çünkü ben bu noktada size veda ediyorum," dedikten hemen sonra ayağıyla yerdeki bir noktaya vurdu ve bulunduğu zeminde bir metrekarelik bir alan hızla yerden yükselmeye başladı.

"Kahretsin!" diyen Kuzey karısının ellerinin arasından kayıp gittiği hissiyle o kadar öfkelenmişti ki, hızla öne doğru atılarak yerden yükselen alana tutunmaya çalıştı. Ancak başarılı olamamıştı. Lanet kadın onu kendi taktiğiyle vurmuş, anlattığı hikâyeyle dikkatini dağıtmıştı. Kuzey sinirli gözlerle yukarıya bakarken, aniden yan tarafında benzer bir düzenek daha olduğu fark edip hızla oraya gitti ve yerdeki düğmeye basıp hemen arkalarından yukarıya doğru yükselmeye başladı. En sonunda çatıya çıktığında, Cemre'nin Masal'ı da sürükleyerek bir helikoptere doğru ilerlediğini gördü. Hızlı ancak sessiz adımlarla Cemre'yi takip etmeye başlarken, bir yandan da hızını hesaplayıp helikopter kalkmadan önce onlara ne kadar zamanda yetişebileceğini kestirmeye çalışıyordu. Zamanı giderek azalıyordu, çünkü Cemre helikoptere yetişmek üzereydi. Kuzey daha da hızlandı. O anda Cemre'nin helikoptere binmek için durak sadığını ve Masal'ı kaldırmaya çalıştığını fark ederek koşmaya

başladı. Tam artık onlara yetişemeyeceğini düşünürken, Masal aniden ayağa kalktı ve Cemre'nin elindeki silahı alıp kadına doğrulttu. Kuzey, karısının bu hareketi nasıl yaptığını görememişti ancak ağzından çıkan cümleleri duyabilecek kadar onlara yaklaşmıştı.

"Kimse benim ailemi tehdit edemez!" dedi ve ardından gözünü bile kırpmadan tetiği çekti. Helikopter hızla olay yerinden uzaklaşırken, Cemre'nin cansız bedeni yere yığılmıştı. Kuzey, Masal'ın yanına geldiğinde, Cemre'nin tam kalbinden vurulduğunu ve çoktan öldüğünü gördü. Hemen ardından karısına dönüp bir adım attı ancak Masal onu görünce kaşlarını çatıp "Kuzey!" dedikten sonra başını tutmaya başladı ve Kuzey'in kolları arasında yeniden kendinden geçti.

***

Masal başının bir matkapla delindiğini hissedebiliyordu. Gözlerini açmak hiç bu kadar zor olmamıştı. İçki içtiği zamanlarda bile. Bu yüzden kaşlarını çatarak kendini zorladı ve gözlerini açmak yerine kolunu kaldırmayı denedi. Ancak kolunu da kaldıramıyordu, çünkü üzerinde bir ton ağırlık varmış gibi hissediyordu. Bu ağırlık gözlerindeki ile aynı değildi, sanki daha sıcak gibiydi. Bir de, güzel mi kokuyordu ne? Masal bu kez kendini daha fazla zorlayarak gözlerini açtı ve görüşü yavaş yavaş netleşirken, bakışları bulunduğu odanın beyaz duvarına odakladı. Sonra da kolunun üzerinde duran adamın kafasına. Bu kafa bir yerden tanıdık geliyordu ama Masal bir türlü çıkartamıyordu.

"Pardon?" Cılız bir sesle konuşunca, kolunda uyuyan adam hızla kafasını kaldırıp, ela gözleriyle ona baktı. Aynı anda Masal'ın başına öyle bir ağrı saplandı ki, acıyla gözlerini kapama ihtiyacı duydu.

"Masal?"

Adam adını söyleyince, Masal yeniden gözlerini açtı ve bu defa başının ağrısının biraz daha hafiflediğini hissetti. Aslında onu endişelendiren baş ağrısı değildi, adamın yüzündeki

endişeli bakışlar üzülmesine neden olmuştu. Nedenini bilmediği bir şekilde, bu adamın üzülmesini istemiyordu. Bu yüzden elini adamın yüzüne koyup onu sakinleştirdi. Bunu neden yaptığını ya da bu hareketin adamı sakinleştireceğini nereden bildiğiyle ilgili bir fikri yoktu ancak biliyordu işte. Tıpkı adamın kokusunu ve tanıdık sıcaklığını sevdiğini bildiği gibi.

"Efendim?" dedi yumuşak bir tonla. Adam onun bu cevabına güneşi bile kıskandırabilecek bir gülümseme ile karşılık verince, o da aynı şekilde gülümsedi. Adam gülümsediğinde gerçekten çok yakışıklı oluyordu.

"Nasılsın, bebeğim?" Adamın şefkat ve aşk dolu sorusu içini ısıtmıştı. Bu yüzden ona bakıp içtenlikle cevap verdi. "Üzerimden bir fil geçmiş gibi hissettiğimi saymazsak, gayet iyiyim." Adam bu cevap karşısında yeniden kaşlarını çattı. Hayır, bu adam kaşlarını çatmamalıydı. Hep gülümsemeliydi.

"Hepsi geçti, bir tanem. Sonunda hepsi bitti."

Adam rahat bir şekilde eğilerek burnunun ucunu öpünce, o dayanılmaz ağrı yeniden kafasına saplanmıştı. "Ah!" diyerek ellerini başına götürdü ve gözlerini kapadı.

"Ne oldu? Masal, iyi misin?" Adam paniklemiş bir şekilde ellerini tutunca, baş ağrısı biraz olsun hafiflemişti. "Başım ağrıyor," dedi yavaşça gözlerini açarak. Adam ona endişeyle bakıyordu ve Masal da yavaş yavaş bu durumdan endişe duymaya başlamıştı.

"Beni gördüğünde ya da adımı duyduğunda mı ağrıyor?" Adam soruyu, sanki hayatı bu sorunun cevabına bağlıymışçasına dikkatle sormuştu. Masal ona baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Adamın ismini bilmiyordu ki onu duyduğu zaman başının ağrıyıp ağrımadığını bilsin.

"Adın ne ki senin?"

Bu sorusuyla adam sanki kalbinden vurulmuş gibi hafifçe yerinde sendeledi. Masal onun üzüldüğünü görebiliyordu ancak üzülmesini istemiyordu. Bu yüzden elini adamın elinin

üzerine koydu. Adamın ela gözleri yavaşça ıslanırken, göz pınarlarından çıkan küçük bir damla yanağından süzülmeye başlamıştı. Bu görüntüyle yüreği parçalanmıştı. Neden bilmiyordu ama bu adamı böyle zayıf bir şekilde görmek onu fazlasıyla etkilemişti. Lanet olsun! Çok fazla bilinmezlik içinde yüzüyordu!

"Özür dilerim, seni üzmek istememiştim." Masal titreyen sesiyle konuşarak adamın tek yanağından akan gözyaşını sildi ve avucunun içiyle yanağını okşamaya başladı. Adam çok yorgun görünüyordu ve gözlerinin altındaki derin çizgiler uzun süredir bu durumda olduğunun birer habercisi gibiydiler.

"Sen beni üzmezsin, Masal. Sen benim kalbimsin. Bu yüzden beni üzmen imkânsız."

Adam bunları söylerken, Masal'ın elini kendi yüzünden çekip öpmeye başlamıştı. Masal bu görüntüyle yeni bir baş ağrısı atağı geçirdi ancak bu seferki öncekinden daha hafifti ve beraberinde bir yığın görüntüyü birlikte getirmişti. Bunlardan en belirgin olanı ise bir isimdi. *Kuzey!*

"Kuzey..."

Masal'ın ağzından istemsizce dökülen bu isim, adamın gözlerinin parlayıp, umutla ona doğru eğilmesine neden oldu.

"Evet, bebeğim."

Masal hatırlamıştı. Bu adam Kuzey'di. Kuzey. Adamın ismi o kadar güzel şeyler hatırlatıyordu ki, her 'Kuzey' deyişinde hafif bir baş ağrısıyla birlikte bir sürü yeni görüntü kazanıyordu. Bu görüntüler, bu anılar için o kadar baş ağrısı çekmeye değerdi.

"Seni biliyorum."

Masal'ın bu ufacık iki kelimesi, Kuzey'in mutluluktan havalara uçmasına neden olmuşa benziyordu, çünkü gözlerindeki umut ışıltısı giderek artıyordu.

"Evet bebeğim, beni biliyorsun. Benim içimi, dışımı, her yönümü, her tepkimi biliyorsun sen." Kuzey'in giderek daha da güçlenen sesi, Masal'ın da umutla dolmasına neden olmuştu. Aklına yeni üşüşen bir görüntüyle muzipçe gülümsedi. Onun

gülüşünü gören Kuzey ise, biraz önce Dünya İmparatorluğu'nun tahtına oturmuş gibi heyecanla ona baktı.

"Ojelerim sıyrılmış," diyen Masal gözlerini onun gözlerine dikip masumca baktığında, Kuzey öyle güzel güldü ki, Masal da ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Pers gülü pembesi sürmemi ister misin?"

Kuzey'in cevabı Masal'ın daha da çok gülümsemesine neden oldu. Çünkü hatırlıyordu. Pers gülünü de hatırlıyordu, Los Angeles'ta yaşadıklarını da... Ve Kuzey Karaarslan ile evli olduğunu da hatırlıyordu. Tüm bunlara hafif bir baş ağrısı eşlik ediyordu ancak Masal bu ağrıya dünden razıydı, çünkü hayatının aşkını hatırlıyordu.

"Seni seviyorum, Kuzey," dedi sesinden akan aşkla birlikte. Kuzey gözlerini karısının gözlerinin içine dikti ve aynı aşk dolu sesle karşılık verdi. "Seni seviyorum, Masal'ım. Bana gerçek dünyada masal yaşatan Masal'ım." Bu sözlerin hemen ardından Kuzey sevdiği kadının dudaklarına kapanıp, günlerdir hasret kaldığı dudaklarını doyasıya içti. En sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, Masal ışıl ışıldı. Tıpkı Kuzey gibi. Her şeyi hatırlıyordu hatırlamasına ama özellikle hatırladığı başka bir şey daha vardı.

"Eee, ne zaman kız istemeye gidiyoruz? Hafızamı geçici olarak kaybettim diye bu işten sıyrılacağını sanıyorsan, çok aldanıyorsun Kuzey Karaarslan!" diyerek göz kırptığında, kocası kahkahalara boğuldu. Masal da ona eşlik ederken, bir yandan da bu kadar şanslı olduğu için Allah'a şükrediyordu. Kuzey'i ona verdiği ve bağışladığı için.

Bölüm 25

"Masal!"

"Ne var, Kuzey?"

"Sana yataktan çıkmak yok demedim mi ben?"

"Masal'a bağırıp durma, Kuzey!"

"Sen karışma, Jane!"

"Jane'e bağırma, Kuzey!"

"Onun yerine senin kıçını tekmelememi ister misin, Alex?"

"Bir dene bakalım, kim kimin kıçını tekmeliyor!"

"Eh! Yeter bu kadar! İkiniz de dışarı! Ben yalnızca Jane ile vakit geçirmek istiyorum!"

"Sen hiç konuşma, Masal! Bu şekilde suçunu örtbas edemezsin!"

Kuzey sinirle karısının yanına gidip onu kucağına aldı ve sanki kırılgan bir kristalmiş gibi dikkat ederek yavaşça yatağa bıraktı. Hemen ardından sinirli gözlerini Masal'ın ışıl ışıl parlayan gözlerine çevirip kısık sesle konuşmaya başladı.

"Şimdi, karıcığım..." derken sesi hem yumuşak, hem de alt metinde tehditlerle doluydu. "Bir daha, eğer yanında ben yokken bu yataktan dışarıya çıkacak olursan, sana yapacaklarımdan sonra kolunu bile kıpırdatacak halin kalmaz," diyerek devam ettiğinde sesindeki şehvet Masal'ın tüm teninin alev almasına neden oldu.

"Öhöm öhöm!"

Kuzey homurdanarak kafasını, öksürüğünde boğulasıca Zack'in olduğu tarafa çevirirken, Masal da yataktaki ince örtüyle yüzünü saklamaya çalışıyordu.

"Arkadaşım, sizi bana parayla mı veriyorlar!" Kuzey küresel ısınmayı kökten çözebilecek kadar soğuk bir sesle kükreyince, Zack ile Alex aynı anda pis pis sırıtmaya başladılar. Jane ise daha çok sinsice Masal'a doğru yaklaşmaya çalışıyor gibiydi.

"Suç bizde değil ki! Sürekli edepsizlik yapan sensin!" diye karşılık veren Alex sırıtmaya devam ediyordu. Kuzey kaşlarını çatıp, sanki biraz sonra onun üzerine atlayacakmış gibi gerilince, Alex'in yüzündeki sırıtış daha da genişledi. Jane ise bu sırada dikkat çekmeden Masal'a oldukça yaklaşmıştı.

"Karımla istediğim edepsizliği yaparım, sana ne! Asıl edepsizlik yapan, bizi sürekli rahatsız ettiğin için sensin!"

Kuzey resmen burnundan soluyarak bakıyordu ancak Alex bu durumdan rahatsız olmak bir yana, aksine fazlasıyla zevk alıyormuş gibiydi. Jane ise çoktan Masal'ın bulunduğu yere ulaşmış onunla fısıldaşmaya başlamıştı bile.

"Ortalık yerde yaparsan, tabii rahatsız ederim. Siz de gidin kendi odanızda oynaşın." Alex hâlâ alaycı bir şekilde gülümserken, tam olarak o anda Masal da kırmızının değişik tonlarını yüzünde test etmekle meşguldü. Bir yandan da dikkatini Jane'e vermiş onunla konuşmaya çalışıyordu. Onların bu halini fark eden Alex birden ciddileşti ve kaşlarını çatarak, gözlerini fısıldaşan ikiliye dikti. "Şu an nedense kendimi fazlasıyla huzursuz hissediyorum." Alex şüpheli gözlerini Jane ve Masal'a dikmişti ve Kuzey de onu onaylarcasına kafasını sallamaya başladı. Zack ise, tuzunun kuru olmasının verdiği rahatlıkla pis pis sırıtıyordu.

"Şimdilik rahat olabilirsin, Alex. Seninle daha sonra ilgileneceğiz. Şu an daha önemli işlerimiz var." Masal, rahat bir şekilde omzunu silkerek cevap verdi ve ardından kocasına dönüp göz kırptı. O an kendini kurbanlık pazarında seçilen şanssız koyun gibi hisseden Kuzey, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak iki parmağıyla burnunu sıkmaya başladı.

"Lütfen bana plan konunuzun ben olmadığımı söyle, Masal!" derken Kuzey'in sesi o kadar çaresizdi ki, Masal gidip kocasına sarılmak istedi ancak Jane ona göz kırpınca yerinde kaldı.

"Tabii ki sen değilsin, hayatım," diye karşılık veren Masal'ın sesi o kadar masum çıkmıştı ki, o an odada bulunan hiç kimse ona inanmadı. Kendisi bile kendine inanmamıştı ki.

"Pekâlâ, tamam. Ben seni her şeyinle olduğun gibi seviyorum ve tek bir hücrenin bile değişik olmasını istemem. Bu yüzden kendimi tamamen senin ellerine teslim ediyorum." Kuzey, kabullenmiş bir halde kollarını iki yana bıraktı ve güzel ela gözlerini Masal'ın gözlerine dikti. Kahretsin! Bu adam bu kadar tatlı ve yakışıklıyken, Masal nasıl ona tuzlu, karabiberli, kırmızıbiberli, sirkeli ve limonlu kahve verecekti ki! Bu kadar tatlılığa dayanamazdı!

"Jane, ben vazgeçtim. Kocamı seviyorum." Masal, Jane'e dönüp bu sözleri söylediğinde Kuzey derin bir nefes aldı. Jane ise Kuzey'e dönmüş kızgın gözlerle onu süzmeye başlamıştı.

"Kuzey Karaarslan! Masal'ın sana olan aşkını kullanmaya utanmıyor musun? Altı üstü azıcık acı çekecektin!" Jane'in bu çıkışından sonra kahkahalara boğulan Alex ve Zack'in aksine, Masal ve Kuzey ona şaşkın gözlerle bakıyorlardı. "Jane, senin bir İngiliz olman gerekmiyor muydu? Ne çabuk Türk gelenek ve göreneklerine uyum sağladın?" Kuzey bu soruyu sakin ama bu sakinliğin fazlasıyla yanıltıcı olduğunu da açıkça gösteren bir ses tonuyla sormuştu. Ancak Jane bundan pek de etkilenmişe benzemiyordu.

"En yakın arkadaşım bir Türk ve ben elbette onun için tüm gelenek ve görenekleri öğrenirim." Jane, 300 Spartalı ile savaşa giden bir komutan gibi konuşmuştu konuşmasına ama Kuzey tek kaşını kaldırıp ona ölümcül bir şekilde bakınca, iki kolunu göğüslerinde birleştirip kaşlarını çatarak somurtmaya başladı. Alex ise gözlerini Jane'in bu hareketiyle iyice belirginleşen göğüslerine dikmemeye çalışıyordu. Zack mi? O da tüm bu olanları arkasına yaslanmış sırıtarak izliyordu.

"Pekâlâ, bu kadar yeterli! Önce kalan işlerimizi bir halledelim, gelenek işine daha sonra döneriz." Masal araya girerek Kuzey ve Jane'in sinirle ona bakmalarına neden olunca bir an bu yaptığına pişman oldu ama merak ettiği çok fazla konu vardı.

Önce Mert'in medikal alanında uzman olduğu için Azra'yı tedavi ettiğini öğrendi. Ardından Bay M'nin de onlarla birlikte başka bir hücrede bulunduğunu ve kurtarıldığını duyunca içi rahatlamıştı. Ancak o lanet yerde başka kimse bulunmamıştı. Bu da demek oluyordu ki, Azra'yı ve onu yukarıya taşıyan siyah saçlı adam kaçmıştı. Odadakilere bunu söylediğinde herkes bir anlığına gerildi. Ancak saniyeler sonra Kuzey yanına gelip ona sarıldı ve burnunun ucunu hafifçe öptükten sonra da sırıtarak, "Onu da en kısa zamanda yakalayacağız, bebeğim. Daha doğrusu Alex, Zack ve Mert yakalayacak, çünkü biz o sırada balayında olacağız," dedi. Alex ve Zack ise ona kötü kötü bakarak karşılık vermişlerdi.

"Melisa'yı sorguladınız mı? İşinize yarar bir şey söyledi mi?"

Alex ve Zack aynı anda olumsuz anlamda başlarını sallamaya başladılar. "Ne yazık ki ağzından bir kelime bile alamadık," dedi en sonunda Alex.

Masal önce kaşlarını çattı, ardından Jane'e bakıp sırıtarak göz kırptı. Jane de yüzündeki gülümseme yavaş yavaş genişlerken, hain bir şekilde arkadaşına bakıyordu. Odadaki erkekler ise, o an kesinlikle Melisa'nın yerinde olmak istemeyeceklerini düşünüyorlardı.

"Bu durumda benim ve Jane'in onu sorgulamasına izin vermelisiniz. Bilirsiniz, kız muhabbetleri." Masal hâlâ hainçe sırıtırken, erkekler bir an göz göze geldiler ve Kuzey itiraz etmek için ağzını açtı. Ancak Masal ondan önce davranıp kocasını susturdu. "İtiraz istemiyorum, Kuzey! Madem siz başaramamışsınız, o zaman bir de biz denemeliyiz!" dedi sertçe.

Kuzey önce dikkatle karısının yüzüne baktı, hemen ardından kafasını iki yana sallayarak bıkkın bir ifade ile "Pekâlâ," dedi. Masal, onun bu kadar kolay kabullenmiş olmasına şaşırsa

da sesini çıkarmadı, çünkü uyuyan ejderhayı uyandırmanın bir âlemi yoktu. Ejderha demişken...

"Kuzey Karaarslan! Halen bana o elindeki yaraların sebebini açıklamadın!"

Masal, ürkütücü bir şekilde konuşunca, kapıya doğru yönelen ilk kişi Alex oldu. "Şimdi hatırladım da benim acil bir işim vardı," diyerek sıvıştı. Hemen ardından "Benim de Melisa sorgusuna hazırlanmam gerekiyor. Bir saat sonra sorgu odasına görüşürüz, Masal," diyen Jane de hızlı adımlarla çıkışa yöneldi. Zack ise önce kahkahayı bastı, sonra da sıradan bir şekilde elini sallayarak "Görüşürüz," dedi ve rahat adımlarla odadan çıktı.

"Hainler!" dedi Kuzey dişlerinin arasından ve ardından Masal'ın çatık kaşlı suratına baktı.

"Evet, sizi dinliyorum, Kuzey Bey." Masal artık iyice kaşlarını çatmıştı ve üstelik kollarını da göğsünde birleştirmişti. İşte bu pek iyi olmamıştı. Kuzey şimdi ona yumrukladığı yerlerin ve kişilerin bir listesini verse, Masal kesin kalp krizi, yok yok sinir krizi geçirir, üstüne bir de gelir onu parçalardı. Bu yüzden uzun süren ayrılık döneminde fazlasıyla artan özlemini kullanmaya karar vermesi çok uzun sürmedi.

Karısına yoğun gözlerle bakıp, sonra onu yavaşça yatağa yatırdı ve hemen üzerine çıkıp vücudunu Masal'ın vücuduna dayadı. Ardından da inledi, çünkü onu deli gibi özlemişti ve iki gündür yaraları iyileşsin diye ondan uzak durmuştu. Ondan önce de yaklaşık üç gün uzak kaldıkları düşünülürse de, Kuzey beş uzun gün boyunca hayatının anlamı olan kadına dokunamamıştı ve bu yüzden kafayı yemek üzereydi. Gözlerini hafifçe kıstı ve ona şaşkınlıkla bakan Masal'ın boynuna burnunu dayayarak kokusunu derin derin içine çekti.

"Seni çok özledim." Kuzey'in, boynuna bu kadar yakın olması ve seksi sesi birleşince, Masal için kaçınılmaz son gerçekleşmişti. Tabii ki sevgili beyin hücrecikleri yine pılını pırtısını toplayıp olay yerinden uzaklaşmışlardı. Bu yüzden Masal ellerini Kuzey'in tapılası saçlarına geçirip onları okşamaya başladı.

Sonra da boynuna hafif öpücükler konduran Kuzey'in kulağına doğru buğulu bir sesle "Ben de seni özledim," dedi.

Kuzey bu sözle birlikte öpücüklerini sıklaştırdı ve karısının boynundan yavaş yavaş aşağıya inmeye başladı. Masal'ın nefes alış verişleri hızlanırken, elleri çoktan Kuzey'in tişörtünü çıkarmak için harekete geçmişti.

Sevgilerini tenlerinde yaşarken, her temasta gökyüzüne biraz daha yaklaşıyorlardı. İkisi yeniden bir olduğunda, aynı anda ağızlarından çıkan inlemeler birbirlerine karışmaya başladı. Kokuları iyice birbirine girmiş, vücutları gibi kalpleri de bir olmuştu. Kuzey'in her bir hareketi Masal'ın içindeki alevi sonsuzluğa doğru daha da fazla yükseltirken, Kuzey de karısının içinde kendini kaybediyordu. En sonunda, ikisi de bir süreliğine cennete konuk olduktan sonra, Kuzey yatağa uzandı ve karısını kendine çekerek saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Hayatımın sonuna kadar olmak istediğim tek yersin," diye fısıldadı Masal'ın kulağına. Masal bu sözler üzerine gözlerinin dolduğunu hissetti ve Kuzey'e dönüp yüzünü avuçlarının içine aldı. Gözlerini onun ela gözlerine dikti ve korkusuzca, en yalın, en dürüst haliyle konuştu.

"Ölümden sonra bile yanından ayrılmak istemediğim aşkımsın," dedi ve dudaklarını sevdiği adamın dudaklarıyla buluşturdu. Öpücükleri, sözlerinin birer mührü gibiydi ve her geçen saniyede birbirlerine bir daha kopmamak üzere sıkıca bağlanıyorlardı. Sonunda dudakları ayrıldığında, hiçbir şekilde kırılamayacak olan bağları daha da güçlenmişti.

"Kendime yeni bir Bucket Listesi hazırladım." Kuzey, hâlâ öpücüğün etkisindeyken aniden gelen bu itirafın üzerine şaşırarak kaşlarını çattı. Masal onun kaşlarını çattığı noktaya ellerini koyarak alnını düzelttikten sonra yan tarafına uzandı ve komodinin çekmecesini açtı. Oradan bir kâğıt çıkarıp elinde sallamaya başladı. "İşte burada," diyerek kâğıdı uzattı. Kuzey şüpheli bir şekilde kaşlarını çatarak kâğıdı alırken, Masal

sırıtıyordu. Kuzey bir süre gözlerini dikip kâğıda bakınca, Masal sabırsızlanmaya başladı.

"Merak etmiyor musun?" Masal bu soruyu, oyuncağı elinden alınmış küçük bir çocuk gibi sormuştu. Kuzey her ne kadar karısının yine ne yumurtlamış olacağından endişelense de, onun bu haline dayanamayıp derin bir nefes alarak kâğıdı açtı ve üzerinde yazan cümle ile donup kaldı.

"Bu..." dedi inanamayan gözlerle kâğıda bakarken. İlk şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra, gözlerini ışıl ışıl ona bakan Masal'a dikti ve hemen ardından yeniden kâğıda baktı.

"Evet, hayatımın sonuna kadar yapmak istediğim şeylerin lisesi bu," dedi Kuzey'i okşamaya başlarken. Kuzey, karısının onu okşayan elini tuttu ve avuç içini çevirerek öpmeye başladı.

"Bu Bucket Listesi hayatımda gördüğüm en mükemmel Bucket Listesi, sevgilim."

Masal Karaarslan'ın Bucket Listesi:

1- Ömrünün sonuna kadar Kuzey Karaarslan'ı sev, bütün hayatını onunla geçir ve asla ona olan aşkından vazgeçme.

Kuzey kâğıdı komodinin üzerine koydu ve yeniden Masal'ın üzerine çıkarak, ona Bucket Listesi'ni sonuna kadar yaşaması için yardım etti. Hem de seve seve.

***

"Kahretsin!"

Masal, Jane ile birlikte Melisa'yı sorgulamak için sorgu odasına giderken aniden durunca Jane endişeyle ona baktı. "Ne oldu, Masal? Bir yerin mi ağrıdı?" Jane dikkatli gözlerini arkadaşının vücudunda gezdirmeye başladığında Masal başını olumsuz anlamda salladı.

"Hayır! Kuzey yine beni kandırdı ve ellerindeki yaraların sebebini anlatmadı. Hain adam!"

Masal sinirli bir şekilde ayaklarını yere vurmaya başlayınca, Jane kaşlarını daha çok çattı ve "Ayaklarını yere vurma, Masal. Hâlâ vücudundaki bazı çatlaklar iyileşmedi. Ayrıca Kuzey'in seni nasıl kandırdığının detaylarına girmeyeceğim ama birazcık uçkuruna sahip olsan, şimdiye kadar istediklerinin hepsini öğrenmiş olurdun," dedi sinirli bir şekilde.

"Ne yapabilirim ki, adam cehennem kadar seksi ve yakışıklı!" dedi yürümeye devam edip iç çekerken. "Yani o mükemmel kasları, güçlü bacakları ve..."

Masal cümlesini tamamlayamadan Jane elini kaldırıp onu susturdu. "Lütfen, Masal! Kuzey benim gözümde hep sert ve acımasız bir ajandı ve o şekilde kalmaya devam etmesini istiyorum!"

Masal, Jane'in uyarı dolu sesi üzerine kendini toparlayıp ciddi olmaya çalıştı ancak pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Pis pis sırıtırken yürümeye devam etti.

Melisa ile konuşacakları sorgu odasına geldiklerinde, ciddi bir ifade ile birbirlerine baktıktan sonra kapıyı açıp içeriye girdiler. Melisa, odadaki tek masanın önünde duran sandalyeye oturmuş, ellerini de önünde birleştirmişti. İçeriye giren Jane ve Masal'ı görünce kendini beğenmiş bir ifadeyle ikiliye bakmaya başladı.

"Ooo, kimler buradaymış!"

Melisa ukala bir şekilde konuşup küçümseyen bakışlarını ona dikince, Masal'ın yapmak istediği tek şey onun küstah suratına tırnaklarını geçirip, duble yol yapmak olmuştu. Ancak büyük bir mütevazılık göstererek yalnızca bir bok böceğine bakıyormuş gibi yüzünü buruşturmakla yetindi.

"Evet Melisa, anlatmaya başla istersen." Masal soğuk bir sesle konuşarak Melisa'nın gözlerinin içine baktı. Elbette onun hemen çözülüp konuşmaya başlamasını beklemiyordu. Tam da düşündüğü gibi Melisa geriye yaslandı ve kendini beğenmiş bir şekilde onu süzmeye başladı.

"Kuzey'le ilk tanışmamız yaklaşık üç sene önce oldu ve onun mükemmel vücudu ile sert dudaklarının beni benden alması ise yalnızca üç saniye sürdü." Sevdiği adamın isminin Melisa'nın iğrenç dudaklarından çıkması, Masal'ın o kadar sinirlenmesine neden olmuştu ki, tüm gücüyle kadının suratına bir tokat attı. Beş parmağının izi giderek koyulaşarak Melisa'nın yüzünde belirginleşmeye başlayınca Masal tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsedi.

"Şimdi anlat bakalım," dedi yeniden sertçe. Jane ise dikkatli gözlerle Melisa'yı izliyor, ters bir hareket yapması durumunda müdahale etmek için tetikte bekliyordu.

"Özellikle de yumuşacık saçlarına..." İkinci tokatla beraber Melisa'nın yüzü daha da fazla kızararak mora dönmeye başlamıştı ama gözleri dolan iğrenç kadın hâlâ Kuzey'den bahsetmeye devam ediyordu. Bu defa Jane dayanmayarak ona bir tokat attı ve yüzünde oluşan izler tamamen mora döndü.

"Konuş, Melisa." Masal'ın buz gibi sesi küçücük odanın buzhaneye dönmesine neden olmuştu.

Bir anda Melisa hışımla ayağa fırlayıp Masal'ın üzerine atladı ancak Jane araya girerek, onu saçlarından tuttuğu gibi masaya yapıştırdı. Melisa saçlarını kurtarmak için debeleniyordu fakat Jane öyle bir tutmuştu ki, ondan kurtulmak için ya saçlarını kesmesi, ya da kafa derisini yüzmesi gerekirdi.

"Seni fahişe! Hemen bırak beni!" Melisa boşta kalan bacaklarıyla tekme atmayı deniyordu ancak Jane her defasında ondan kaçmayı başarıyor, aynı zamanda da kadının saçlarını daha çok çekerek acısını arttırıyordu.

"Arkadaşım sana bir şey söyledi, Melisa. Konuşacak mısın, konuşmayacak mısın? Ya da belki de ben seni seve seve konuşturmalıyım." Jane, ölümcül bir şekilde konuşarak ona doğru eğildi ve boşta kalan diğer eliyle de kadının yüzünü tutup sıkmaya başladı. Melisa, Jane'in suratına bakıp sinirle parmağını ısırmaya çalışınca, Jane onu saçlarından tutup ayağa kaldırdı

ve karın boşluğuna bir tekme savurdu. Melisa iki büklüm bir halde yere yığılınca da tiksintiyle kadına baktı.

"Evet, konuşmaya hazır mısın?"

Bu soruya cevap olarak Melisa aniden doğrulup Jane'in üzerine atıldı ve tekme atmaya çalıştı. Ancak Jane çok basit bir hareketle ondan kurtularak, yeniden saçlarını yakaladı ve onu hızla duvara doğru savurarak şiddetle çarpmasına neden oldu.

"Biraz daha dayak ister misin, yoksa konuşmaya hazır mısın?"

Melisa bir kez daha önce düştüğü yerden doğruldu ve kendi ekseni etrafında dönüp yeniden tekme atmaya çalıştı. Jane ise onun bacağını tutup çekerek dengesini kaybetmesini ve bacağı tamamen açık kalacak şekilde yere düşmesini sağladı. Melisa bu düşüşten sonra ilk defa acı dolu bir ses çıkarmıştı ve büyük ihtimalle uzunca bir süre yürüyemeyecekti.

"BİS'teki erkek ajanlar kadın olduğun için sana şiddet göstermemiş olabilirler ama bana göre pisliğin cinsiyeti yoktur ve sen benim gördüğüm en kokuşmuş pisliksin!" diyen Jane, Melisa'nın kafasını tutup hızla masaya yapıştırdı. Bu hareketinin hemen ardından cebinden minik bir bıçak çıkardı ve kadının yüzüne dayayarak hafif bir çizik bıraktı.

"Hâlâ konuşmamaya kararlıysan, sana buradan çıktıktan sonra bir daha asla yüzünün eski haline gelmeyeceğini garanti ederim."

Jane'in sesinden akan zalimlik Masal'ın bile tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu. Jane yüzünü biraz daha çizerken Melisa inliyordu. Masal o an ilk defa kadının yüzünden korku dolu bir ifade geçtiğini görerek gülümsedi. Çözülmesi an meselesiydi.

Jane üçüncü çiziğe geçmeden hemen önce de bağırmaya başladı. "Pekâlâ, konuşacağım!"

Jane "Ha şöyle!" dedikten hemen sonra, Melisa'yı yarı topallar bir halde sandalyeye oturttu ve karşısına geçti.

"Köstebek kimdi?"

Tüm BİS'in merakla beklediği ve günlerdir herkesin içini kemiren soru Jane'in ağzından çıktığında, sorgu odasının camının arkasından onları izleyen Kuzey, Alex ve Zack de dâhil herkes birden gerilmişti. Melisa çirkin bir kahkaha attığında ise bu gerginlik had safhaya ulaştı.

"Siz küçük fareler, günlerdir bu sorunun cevabı için debeleniyorsunuz, değil mi? Acaba bize kim ihanet etti? Kim bizim arkamızdan kuyumuzu kazdı?"

Jane fare lafını duyunca midesinin kasıldığını hissetti, on dört yaşından beri kendisine fare denmesinden hoşlanmıyordu ve hayatta en nefret ettiği insanlardan birinin daha ağzından bu lafı duyunca cinleri tepesine çıktı. Bu sinirle Melisa'nın suratına sıkı bir yumruk geçirdi.

"Söyle kimdi?" Jane biraz önceki yumruğun etkisinden halen kurtulamamış olan Melisa'ya nefretle baktı. Kadın ağzından kan tükürerek, yılan gözlerini Jane'in gözlerine dikti.

"Sendin. Robot Jane."

Jane bir an yanlış anladığını düşündü. Ancak arkasındaki Masal'ın çektiği sert nefes yanlış anlamadığını kanıtlamıştı. Melisa onun robot olduğunu zannediyordu, bu yüzden Julie'yi değil, robotu kastettiği ortadaydı ancak emin olmalıydı.

"Açıkla!" derken dişlerini sıkan Jane, karşısındaki yılanın suratını dağıtmamak için kendini zor tutuyordu. Melisa çirkin bir kahkaha daha attıktan sonra gözlerini Jane'in gözlerine dikti ve "Üç sene önce BİS'teyken içine bir virüs yerleştirdim. Tamamen yazılımın doğal bir parçasıymış gibi görünen ve hiçbir şekilde tehdit olarak algılanmayacak bir virüs. Bir nevi Trojen. Yani aldığın tüm bilgileri senden habersiz bize aktaran, ancak normal bir Trojen virüsünden çok daha akıllı olarak aynı zamanda kendini de saklayabilen bir virüs. Böylelikle haberin olmadan, senin eriştiğin tüm bilgilere biz de erişebildik."

Duydukları karşısında Jane'in kanı donarken, Masal elini uzatıp yavaşça omzuna dokundu. Bunu fark edemediği için kendine kızıyordu ve kendini suçlamaya başlamıştı. Melisa onun

hâlâ robot olduğunu düşündüğü için ona bir açık vermemeye çalışıyordu ancak daha önce hiç duygularını saklamaya çalışırken bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu. Her zaman robotlarıyla övünmüştü. Ne kadar mükemmele yaklaştıklarını gördükçe onlarla gurur duymuştu ve robot yazılımlarını virüslerden en sıkı güvenlik önlemleriyle koruyordu fakat doğrudan robotun içine yerleştirilen bir virüsü yakalaması çok zordu.

Jane bu bilgi karşısında o kadar sinirlenmişti ki, dayanamayıp Melisa'nın suratına sıkı bir yumruk daha geçirdi.

"Şimdi örgüt hakkında konuşmaya başla! Neden bellekteki listede bulunan herkesin hafızası silindi?"

Melisa bir yandan gülümsemeye, bir yandan da kafasını iki yana sallamaya başladı. "O kadar safsınız ki... Bir de dünyanın en zeki insanları olarak anılıyorsunuz. O bellektekilerin hepsi önemsiz insanlardı. Elden çıkarılabilenler. Buna ben ve Cemre de dâhil. Cemre bu örgütü kurarken o kadar zekice bir yapı oluşturdu ki, siz örgütün tamamen bittiğini düşünürken, aslında hiçbir şey göründüğü gibi olmayacaktı. Örgütün bir çekirdeği var ve bu çekirdeğin bilgileri hiçbir yerde tutulmuyor. Yalnızca onu aktive edecek bir mekanizma var ve nerede olduğunu kimse bilmiyor. En azından benim bildiğim kimse bilmiyor. Bu çekirdek, örgüt ne zaman dağılsa ya da güçlü bir darbe alsa onu yeniden kurmakla görevli. Siz şu an burada beni sorgularken, aslında örgüt çoktan yeniden kurulmaya başladı bile." Melisa kendisiyle gurur duyduğu belli olacak bir şekilde arkasına yaslandı ve Jane'e bakmaya başladı.

"Başka?" dedi Jane onu öldürmemek için kendini zor tutarken.

"Hepsi bu kadar. Zaten örgütün son halinin bilgileri sizde de mevcut. Bunun dışında yeniden yapılanan örgüt ile ilgili, kimsenin olmadığı gibi benim de bir bilgim yok. Kurulduğunda hep birlikte göreceğiz," dedikten sonra bu defa gözlerini Masal'a dikti. "En azından artık Kuzey'in mutsuz olması ya da acı çekmesi için özellikle uğraşacak kimse olmayacak. Kuzey, annemin özel takıntısıydı." İkili duyduklarını sindirmeye

çalışırken, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan Masal bir yerlere tutunma ihtiyacı duydu.

"Annen mi? Sen Cemre'nin kızı mısın?" Masal inanamayan gözlerle Melisa'ya baktı ve aralarında ufak da olsa bir benzerlik aradı ancak bulamadı. "Hiç Cemre'ye benzemiyorsun," dedi dürüstçe.

Melisa bu defa ona daha insancıl bir ifadeyle baktı. Yüzündeki gülümseme bu kez ona, yalnızca acı içeren normal bir insan görüntüsü veriyordu.

"Çünkü Cemre de kendine benzemiyor. Anlattığı hikâyeden onun ne kadar çirkin olduğunu anlamadınız mı? O hikâyedeki çirkin kız, sizin iki gün önce öldürdüğünüz güzel kadın olabilir miydi?" Masal da bu konuyu çok düşünmüştü. Kuzey ona hikâyeyi aktardığında, Cemre'nin çok genç ve güzel göründüğünü düşünüp dış görünüşü yüzünden eziyet çekmiş olmasını gerçekçi bulmamıştı. Ancak eğer Melisa doğru söylüyorsa...

"Evet, sonunda olayı kavrayabildiğini yüzünden görebiliyorum. Cemre gerçekten çok çirkindi ve bunu yok etmek için teknolojinin tüm nimetlerinden faydalandı," dedi Melisa yeniden acımasız kimliğine bürünerek.

"Peki ya sen?" Masal kaşlarını çatarak kadının yüzünde bir ameliyat izi aradı ancak bulamadı. Melisa ona bakarak elini kalbine koydu ve sahte bir üzüntü ile "Ah! Kalbimi kırdın! Elbette benim her parçam orijinal. Babamın genleri sağ olsun," dedi alayla.

Masal ona kaşlarını çatarak baktı ve "Baban kim?" diye sordu.

Melisa bu konu canını sıkmış gibi yüzünü buruşturdu. "Bir gün bulursanız bana da söyleyin."

Masal onun doğruyu söylediğine inanıyordu, çünkü bu açıkça yüzünden okunabiliyordu. Aslına bakılırsa babasının kim olduğunu bilmemek Melisa'nın da canını fazlasıyla sıkıyor gibi gözüküyordu.

Jane ve Masal, Melisa'yı odada bırakıp çıktıktan sonra direkt olarak Zack, Alex ve Kuzey'in bulunduğu odaya gittiler.

Zack, "Ne yapacağız?" diye sorduğunda önce kimse cevap vermedi.

Bir sürelik suskunluktan sonra Kuzey "Bence Metin Amca ile konuşmalıyız," dedi. Bu fikre hepsi onay verdikten sonra, Metin Bey'in kaldığı hastane odasına gittiler. Mert de odadaydı. Durumu onlara özetlediklerinde, Metin Bey önce derin bir nefes aldı ve herkese tek tek baktıktan sonra konuşmaya başladı.

"Bu olayın bu şekilde kapanmayacağını ben de tahmin ediyordum. Cemre hayatımda gördüğüm en zeki insanlardan birisi ve ancak onun gibi biri böyle bir örgütü kurup, bu şekilde yayılmasını sağlayabilirdi," dedikten sonra bir an duraksadı. Mert endişeyle ona bakınca da gülümseyip elini salladı. "Ben iyiyim, Mert. Endişelenmeyi bırak artık," dedi ve yeniden gruba dönerek konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Bu durumda öncelikli işimiz, çekirdeği oluşturan kişileri bulmak olacak. Bu yüzden hepinize ayrı ayrı ve birbirinizden habersiz olarak görevler vereceğim. Olası bir başka virüs tehlikesine karşın bu şekilde davranmamız gerekecek. Bir kısmımız çekirdeği araştırırken, bir kısmımız da burada kalıp BİS'in yüzde yüz güvenli olduğundan emin olmalıyız," dedikten sonra durup Kuzey'e baktı ve gülümsedi. "Bir kısmımızın da balayına gitmesi gerekli," diyerek Masal'a göz kırptı.

Masal bugün ikinci defa ağzı açık kalırken, kekeleyerek "S-siz biliyor muydunuz?" dedi sesi cümlenin sonuna doğru tizleşerek.

Metin Bey içten bir kahkaha attı ve "Elbette biliyordum. Kuzey'e o yasağı neden koydum sanıyorsun?" dedi. Masal hâlâ anlamaz gözlerle ona bakarken, Kuzey kaşlarını çatmış Metin Bey'i süzüyordu.

"Gerçekten mi, Metin Amca?" derken sesindeki sinir o kadar belli olmasaydı, Masal onun bu haline gülebilirdi ancak şimdilik çenesini kapalı tutsa fena olmazdı.

"Gerçekten, Kuzey. Ben seni engellemeseydim, sen daha hâlâ Masal'ın etrafında acaba açılsam mı açılmasam mı, bu kızı mutlu eder miyim edemez miyim, onu hak ediyor muyum etmiyor muyum diye dolaşıyor olurdun. Bu kızcağız da şaşkın şaşkın seni izlerdi."

Metin Bey'in cevabına Kuzey homurdanarak karşılık verince, odadaki herkes kahkahayı bastı. Masal, Kuzey'in yanından ayrılıp adamın yanına gitti ve ona sarılıp yanağından kocaman öptü.

"Bu durumu ilk duyduğumda sana her ne kadar kızsam da, şimdi çok teşekkür ediyorum, Metin Amca," dedi gülümseyerek. Metin Bey de ona gülümseyerek baktı ve Masal'ın yanaklarını ellerinin içine alarak "Sen küçükken de böyle sıcakkanlı bir çocuktun, Masal. Hiç değişmemişsin," deyince, Masal yeni bir şoka daha girdi.

"Nasıl yani? Siz beni tanıyor muydunuz?"

"Demir, Necati ve ben, yirmi sene önce BİS'in Türkiye ayağının kurulması için devlet tarafından görevlendirildiğimizde, sen henüz altı yaşındaydın. Ancak o zaman bile beni ve Demir'i görünce koşarak yanımıza gelir, bize sarılırdın."

Masal bu sözlerin ardından aklına üşüşen hayal meyal hatıraların arasından mavi gözlü Metin Amca'yı çıkartınca kocaman gülümsedi. "Hatırlıyorum. Metin Amca!" dedi yeniden ona sarılarak. "Sen hep bana oyuncak bilgisayarlar ve kurcalamam için devreler getirirdin. Annem de hep devreleri patlattığım ve yüzüm simsiyah olduğu için sana çıkışırdı. Bir dakika! Sen Metin Amca'ysan, Demir Amca da Kuzey'in babası ise, o zaman Kuzey..." diyerek gözlerini Kuzey'e çeviren Masal kaşlarını öyle bir çattı ki, onun neden bu kadar sinirlendiğini anlayan Kuzey bir adım geri çekilme gereği duydu.

"Duzey! Seni pislik! Küçükken hep bana kızıl kafalı baş belası derdin ve beni her seferinde atlatmayı başarıp kaçardın!"

Masal, Metin Amca'dan ayrılıp hışımla Kuzey'e doğru fırlayınca, Kuzey dışındaki herkes kahkahayı patlattı.

"Ben sana Kuzey diyemeyip Duzey dediğim için saçımı çekip beni ağlatırdın!" Masal ölümcül bir şekilde ona doğru ilerlerken, Kuzey de yavaşça geriye doğru çekilmeye başlamıştı. Masal yılların öcünü almak isteyen o küçük kız çocuğu haline dönmüştü ve Kuzey'e gelirsek, onun kesinlikle hiç ama hiç şansı yoktu.

"Ama hayatım, o zaman henüz çocuktuk," diyerek durumu kurtarmayı denedi ancak Masal onu duymuyor gibiydi.

"Seni pis küçük zorba! Ben o zaman sana hayrandım ama sen beni sürekli ağlatıyordun!"

Kuzey bu kez sesli bir şekilde yutkununca Alex gözlerinden yaş gelene kadar gülmeye başladı. Kuzey ona sinirleri bozuk bir şekilde baktıktan sonra "Gülmeyi kes, Alex!" diye kükredi. Ardından karısına dönüp konuşmaya, daha doğrusu yalvarmaya devam etti.

"Bebeğim, inan zaman makinesi olsa o zamana geri döner ve yaptığım her şeyi geri alırdım."

Masal onun sözlerinden hiç etkilenmeyince, Kuzey artık ne olacaksa olsun diyerek gerilemeyi bıraktı ve karısının ona doğru gelmesini izledi. Masal kocasının burnuna kadar sokuldu ve gözlerini onun gözlerine dikti.

"Bunun hesabını çok fena ödeyeceksin, kocacığım," dedikten sonra gözlerini kısıp ne kadar ciddi olduğunu anlasın diye bir süre ona baktı. Kuzey onun ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı anlamasına ama hırçın karısını sakinleştirirken geçireceği zevkli zamanları düşününce de sırıtışını engellemek zorunda kamıştı. Çünkü Masal onun sırıttığını görürse, muhtemelen oracıkta boğazına yapışırdı.

"Bence çocukluk travmalarınızdan daha çok, Necati'nin bu duruma vereceği tepkiyi düşünmelisiniz." Metin Bey'in araya giren sesi Masal'ın babasının ismini telaffuz ettiğinde, tüm bakışlar yeniden ona döndü.

"O olaydan sonra..." Metin Bey'in Kuzey'in ailesinin öldürülmesinden bahsettiğini anlayan herkes suspus olmuştu. Masal biraz önceki sinirini tamamen unutmuş bir şekilde kocasına sarılıp, ondan da aynı şekilde karşılık alınca rahatlayarak yeniden Metin Amca'sına döndü.

"Necati BİS'i bırakmaya karar verdi, çünkü aynı şeyin Masal'ın başına gelmesini istemiyordu. Her ne kadar Kuzey'i bırakmak istemese de, ben ona göz kulak olacağımın sözünü verince rahatladı. Sonra da BİS'le ve benimle ilişiğini tamamen kesti. Bu yüzden kariyerine akademik olarak devam etti. Ancak şimdi kızının bir BİS ajanıyla evlendiğini duyunca, açıkçası bu durumdan pek hoşlanmayacağı ile ilgili bir takım şüphelerim var."

Kuzey, Masal'ın kollarının arasında gerilirken, Masal aklına gelen soruyu sormadan edemedi. "Babam Kuzey'le tanıştı ancak ondan şüphelenmedi. Yirmi yıldır görmediği için yüzünü hatırlamamış olabilir ama ismini de mi hatırlamadı?"

"Büyük ihtimalle hatırlamıştır ancak Kuzey'in BİS ajanı olduğunu bilmiyor. Onun yalnızca Infinity Tech'in sahibi olduğunu zannediyor. Muhtemelen bu yüzden sesini çıkarmamıştır." Metin Bey ciddiyetle konuştuktan sonra Kuzey derin bir nefes aldı ve karısına baktı.

"Bebeğim, eğer baban seni bana vermezse, bohçanı hazırla. Seni akşama kaçıracağım," deyince, herkes yeniden kahkahalara boğuldu. Masal kocasına aşkla sarılırken, Metin Bey de onların bu hallerine sevgi dolu bir ifadeyle baktı.

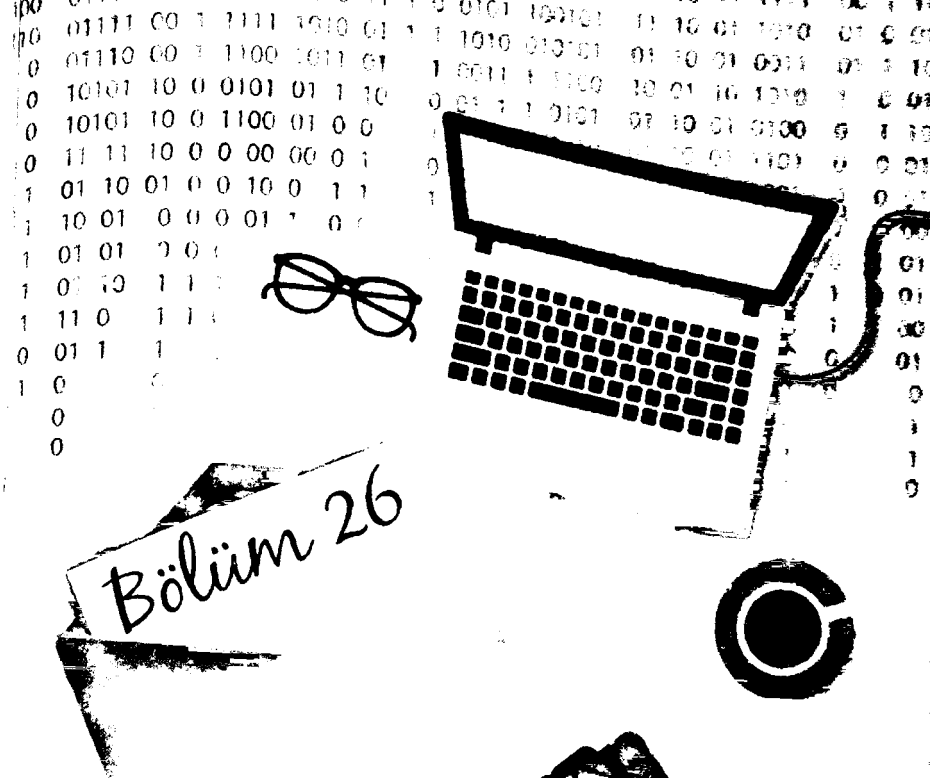
"Peki, siz neden bırakmadınız? Yani babam gibi?" Masal'ın bu sorusu üzerine Metin Bey ona bir süre baktıktan sonra gözlerini kaçırdı.

"Ben bıraktım görüntüsü verdim. Bu yüzden Bay M karakterini oluşturdum ve BİS'i yıllarca bir maske arkasından yönettim. Bir yandan da Kuzey'i ve Mert'i yetiştirmek için uğraştım. Bir gün yollarını bulabilmeleri için. Şu an onların geldiği noktayla gurur duyuyorum." Metin Bey'in duygulandığını belli

edercesine hafifçe titreyen sesi, odadaki herkesi etkilemişti. Masal yeniden Metin Amca'sının yanına giderek ona sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim, Metin Amca. Çok teşekkür ederim. Kuzey'i yalnız bırakmayıp ona sahip çıktığınız, onu bu kadar iyi yetiştirdiğiniz için size minnettarım," dedi Masal, Metin Amca da ona sıkıca sarılırken.

Kuzey de yanlarına gidip, onlara katıldı ve "Ben de çok teşekkür ederim, Metin Amca. Bana Masal'ı yeniden bulma şansını verdiğin için," dedi sessizce, yalnızca karısının ve Metin Amca'nın duyacağı bir sesle.

Bölüm 26

"Bu işe beni neden karıştırdınız gerçekten hiç bilmiyorum." Alex söylenerek kravatını çekiştirince Kuzey ona kötü kötü baktı.

"İki sene önce kıçını kurtardığım operasyona giderken bile bu kadar söylenmiyordun, Alex. Altı üstü Masal'ı babasından isteyeceğiz. Kız gibi sızlanmayı bırak," dedikten sonra gergin bir şekilde yüzünü sıvazladı.

"Takım elbise giymekten nefret ediyorum. Ben sırf bu resmiyetten kurtulmak için bir düklüğü reddettim biliyorsun, Kuzey." Alex hâlâ huysuz bir keçi gibi söylenmeye devam edince Kuzey ona dönüp kaşlarını çattı.

"Şuna Masal'ın babasından korkuyorum desene sen." Kuzey, Alex'in de en az kendisi kadar gergin olmasından zevk almaya başlamıştı ama ünlü bir pastanenin ortasında durmuş üç takım elbiseli ve uzun boylu erkek olarak fazlasıyla dikkat çektikleri de bir gerçekti.

"Baklava almak zorunda mıydık peki?" Alex, Masal'ın babası ile ilgili yorumu görmezden gelerek, bu defa da neden üçünün de bir pastanenin salonunda dikildiklerini eleştirmeye başlamıştı.

"Evet, zorundaydık. Çünkü Masal'ın babası bu pastanenin baklavalarını çok seviyormuş."

"Didişeceğinize, elinizi biraz çabuk tutsanız hiç fena olmayacak." Metin Bey, üç adamın yanına gelirken, yaşına göre dinç ve fazlasıyla zinde gözüküyordu. Kuzey ona bakıp yamuk bir şekilde gülümsedi.

"Baklavayı biz yapıyor olsaydık, elimizi çabuk tutardık elbette."

Metin Bey ona çocukken yaptığı gibi sertçe baktı. Ardından otoriter bir sesle "Bu neşeli halinin, Masal'ı isterken de sürmesini temenni ederim Kuzey, çünkü Necati bir zamanlar tutsakları ne kadar ustaca konuşturduğuyla anılırdı. Bu yüzden ona Usta Necati derlerdi. Ustalığının ne alanda olduğunu da sen anla artık," dedi.

Metin Bey'in Necati Bey'in işkence tekniklerinde ne kadar usta olduğuyla alakalı bu iması üzerine, bu defa Kuzey sıkıntıyla kravatını çekiştirmeye başladı.

"En sonunda Masal'ı bohçasıyla kaçırmak zorunda kalsam bile onu alacağım. Bilmem ben de derdimi anlatabildim mi, Metin Amca?"

Metin Bey, Kuzey'in bu kararlı cevabına gülümsedi.

"Necati'nin evinden kız kaçırırken sana başarılar diliyorum. Ama bunu başarırsan bil ki, BİS tarihinde bir ilke de imza atmış olacaksın." Kuzey bu defa kaşlarını çatarak yeniden homurdandı ve "Elbette bu işe yalnız başıma kalkışmayacağım. Alex ve Zack de bana yardım edecek," dedi. Ancak o sırada söz konusu kişilere baktığında, Alex'in ceketinin kolundaki bir ip atomunu büyük bir dikkatle incelediğini, Zack'in ise elleri cebinde ıslık çalarak tavanı izlediğini gördü. Korkak herifler!

"Kimin yardım edip, kimin etmeyeceği umurumda değil! Masal benim ve Necati Bey de dâhil kimsenin onu benden almasına izin verecek değilim!" Kuzey en sonunda patlayıp pastaneyi titretecek kadar kükreyince, birkaç müşteri ve pastane sahibi tedirgin bir şekilde bu dört takım elbiseli adama bakmaya başladılar. Neyse ki tam bu sırada bekledikleri baklavalar gelmişti. Kuzey baklavaların parasını ödedikten sonra, hep birlikte arabaya doğru ilerlemeye başladılar. Artık Kuzey'in tüm sinirleri gerginlikten patlamak üzereydi. Lanet olsun! Bir kızı babasından istemek ne kadar zor olabilirdi ki Allah aşkına!

Sonunda Kılıç Ailesi'nin evinin kapısına geldiklerinde Kuzey derin bir nefes aldı ancak en son buradayken yaşadıklarını düşününce aniden gerildi. Masal'ın zile basmasını beklerken,

kız istemeye gelmiş gibi gergin olduğunu düşünmüştü ancak şimdi anlıyordu ki, kız istemenin gerginliği hepsine bin basardı! Kahretsin!

Kuzey düşüncelerinde kaybolmuşken zilin çalan sesini duyunca birden kükremeye başladı. "Kahretsin, Zack! Neden zile bastın? Ben henüz hazır değilim!" Herkes onun bu kükreyişiyle aynı anda kahkahayı basmıştı. Kuzey tam hepsine cehenneme gitmelerini söyleyecekti ki, kapı aniden açıldı.

"Oha..."

Kuzey, Masal'ın üzerindeki kırmızı elbisenin krema gibi tenini nasıl ortaya çıkardığını ve narin omuzlarıyla sütun gibi bacaklarını nasıl güzelce sergilediğini görünce ağzından bu kelime kaçmıştı. Giydiği elbise boyundan bağlamalıydı ve omuzlarını açıkta bırakarak göğsünün hemen altından bollaşıp dizlerinin üzerinde bitiyordu. Elbisenin kumaşı Masal'ın bir hareketiyle adeta gerçek bir alev gibi dans ediyor ve kızıl saçlarıyla birlikte onun bir tanrıça gibi gözükmesine neden oluyordu.

Kuzey daha ne olduğunu anlamadan Alex'in, elindeki çiçeğe saldırdığını görünce bir anlık şaşkınlıkla çiçeği bıraktı. Ancak adamın bir adım öne çıkıp söylediği lafları duyunca da kan beynine sıçradı.

"Sen Kuzey'i boş ver, Masal. O katır kadar inatçı ve bazen tam bir baş belası olabiliyor, bu yüzden siz nasıl diyordunuz..." diyerek bir süre durup düşünen Alex, birkaç saniye sonra yüzünde mükemmel bir gülümseme ile sözlerine devam etti. "Tanrı'nın emri, elçinin kavliyle seni kendime istiyorum."

Kuzey, Alex'in sırıtarak Masal'a baktığını görünce, hışımla elindeki çiçekleri çekti ve Alex'in kafasına bir tane geçirdi.

"Seni sersem ukala! Masal'ı babası dâhil kimse benden alamaz dediğimde beni nerenle dinliyordun? Üstelik o Tanrı değil Allah ve elçi değil peygamber, mankafa!" Kuzey sinirle Alex'e bağırdıktan sonra kendi tanrıçasına döndü ve biraz önceki sinirli ses tonunun aksine sakin ve sevgi dolu bir sesle devam

etti. "Masal, Allah'ın emri peygamberin kavliyle seni kendime istiyorum, bebeğim."

Bu kez Metin Bey, Kuzey'in kafasına vurarak onun bu ayaküstü girişine müdahale etti. "Kapıda kız mı istenir, Kuzey? Adam gibi gir içeriye, çık babasının karşısına, iste kızı!" dedi sertçe. Kuzey tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken, Masal'ın arkasında Jane belirdi.

"Oha..."

Kuzey'in biraz önce verdiği tepkinin aynısını Türkçe olarak veren bu defa Alex olmuştu. Jane, pudra rengi elbisesinin içinde melek gibi görünüyordu.

"Jane, hazır buraya kadar gelmişken ben de seni istesem, Necati Amca verir mi acaba?" Bu defa araya giren Zack olmuştu ve onun kafasına bir tane geçiren de Alex. "Yavaş gel hayvan!" diye sinirle konuşunca Jane'in şaşkın bakışları arasında Alex dışında herkes kahkahalara boğuldu.

Masal sonunda onları içeriye davet ettiğinde, herkes biraz olsun normale dönebilmişti. Jane onlara yol gösterirken, Kuzey ve Masal kapının önünde baş başa kalmışlardı. Masal tam kocasına bir şey söyleyecekken, gök gürültüsü gibi bir ses ikisinin de merakla arkalarına dönmelerine neden oldu.

"Muzaffer!"

Kuzey, Masal'ın ikinci ismini kullanarak onu çağıran altmışlı yaşlardaki kalın gözlüklü, kır saçlı bir teyzenin kendilerine doğru geldiğini görünce gülmemek için öksürmeye başladı. Çünkü şu an gülerse, Masal işi babasına bırakmaz, kendisi onu tüfekle kovalardı. Masal yüzüne yapmacık bir gülümseme ve gerçek bir sabır ifadesi yerleştirip kadına yaklaşmak için öne çıkınca, Kuzey de rahatça sırıtmaya başladı.

"Hatice Teyze!" Kuzey, kadının ismini duyunca daha fazla öksürdü, çünkü teyze resmen ismiyle müsemmaydı. Yani onun adı Ayşe ya da Fatma olamazdı. O kesinlikle Hatice Teyze'ydi ve anlaşılan o ki Masal'ın da başının belasıydı. Biraz daha

öksürünce Masal dirseğini onun kaburgalarına geçirdi ancak Kuzey bundan hiç etkilenmemişti. Aksine daha fazla öksürmeye başlamıştı.

"Muzaffer! Kızım, burada ne arıyorsun? Görücüler gelmedi mi henüz? Ben de tam size geliyordum." Masal o an annesini vurabilirdi. Hem de hiç gözünün yaşına bakmadan. Neden iki dakika ağzına sahip olamamıştı da, görücü geleceğini yumurtlamıştı ki? Küçüklüğünden beri başının belası olan Hatice Teyze bir türlü ona Masal diye hitap etmeyi öğrenememişti ve nefret ettiği ismini her söyleyişinde Masal'ın tüyleri diken diken oluyordu.

"Masal, Hatice Teyze. Benim ismim, Masal. Ve evet, geldiler. Biz de tam onları içeriye alıyorduk ama sen zahmet etme istersen, ev zaten kalabalık. Bu kadar kalabalık ortam nefes darlığına iyi gelmez. Söz ben isteme olayını kameraya çekip sana göndereceğim."

Hatice Teyze, sanki Masal hiç konuşmamış gibi kalın gözlüklerinin arkasından kocaman görünen gözlerini kısıp Kuzey'e bakmaya başlayınca, Masal derin bir nefes aldı ve onun Kuzey'i delirtmesini izlemek için geri çekildi.

"Damat Bey bu mu?" Kuzey mükemmel bir şekilde eğilerek elini öptüğünde, Hatice Teyze'nin yüzünde oluşan mutluluk ifadesinden dolayı Masal kendini vurmak istedi. Lanet olasıca adamın etkileyemeyeceği herhangi bir yaş aralığında, herhangi bir kadın yok muydu Allah aşkına?

"Evet, efendim. Ben Kuzey," diyerek karşılık verdi saygılı bir ses tonuyla. Hatice Teyze beğeni dolu bakışlarını Kuzey'in üzerinde dolaştırırken, gözlerinde oluşan pırıltı Masal'ın hiç ama hiç hoşuna gitmemişti. Hatice Teyze, Kuzey'e çapkınca mı bakıyordu? Masal bu düşünceyle nefesinin kesildiğini ve boğazının tıkandığını hissederek öksürdü. Harika! Şimdi bir de başına sapık Hatice Teyze çıkmıştı. Zaten adamı yaşıtlarından korumak için yeterince çaba harcıyordu, bir Hatice Teyze eksikti zaten.

"Maşallah, evladım. Maşallah." Hatice Teyze'nin gözlerinde oluşan pırıltılar giderek artarken, Masal panikle Kuzey'i kolundan tuttuğu gibi sürüklemeye başladı ve Hatice Teyze de mıknatısa çekilen demir tozu gibi şevkle onları takip etti. Masal içeri girip kapıyı kadının yüzüne kapatmamak için kendini zor tuttu. Ne yazık ki annesi onu saygılı bir çocuk olarak yetiştirmişti ve aldığı terbiye altmış yaşında bir kadının suratına kapıyı kapatmasına engel oluyordu. Masal içinden bildiği tüm küfürleri sıralıyordu ancak ne yazık ki ona şaşkınca bakan Kuzey'e durumu anlatmaya gönlü elvermiyordu. Hatice Teyze'nin ona asıldığını duysa, Kuzey bu defa kesin kalpten giderdi. Masal bile buna kalbinin nasıl dayandığını bilmiyordu.

"Hatice Hanım, hoş geldiniz." Masal annesinin sesini duyunca derin bir nefes aldı ve Kuzey'i bırakıp ona döndü. "Anneciğim! Misafirlerimiz salona geçtiler mi?" Bu coşkulu çıkışıyla tek kaşını kaldırıp ona bakan Nesrin Hanım'a Masal'ın karşılığı homurdanmak olmuştu. Yine o tek kaş! Bu olay genetik ise neden çekinik gen onu bulmuştu ki? Babası ve annesi tek kaşlarını kaldırabiliyorlardı işte!

"Geçtiler, kızım. Hadi sen mutfağa, Jane'in yanma git. Ben de Kuzey Bey ve Hatice Hanım'ı salona götüreyim," dedikten sonra gülümseyerek Kuzey'e döndü. "Hoş geldiniz, Kuzey Bey," diyerek saygılı bir şekilde elini uzatan annesine bakan Kuzey, tüm kadınların içini eritecek bir gülümseme ile karşılık verince Masal iç çekti. Annesinin hiç şansı yoktu. Nitekim öyle de oldu.

"Hoş bulduk, Nesrin Hanım. Sizi yeniden gördüğüme çok mutlu oldum." Annesi Kuzey'e onaylayan bakışlarla bakarken, Hatice Teyze de yiyecekmiş gibi bakıyordu. Kahretsin, Hatice Teyze! Masal bunları sesli söylemiş gibi Hatice Teyze aniden ona dönünce, Masal hafifçe irkildi.

"Muzaffer, senin mutfakta işin yok mu? Hadi kızım." Kuzey yeniden bir öksürük krizine girince Masal sinirle ayağını yere vurdu ve gözlerini kısıp ona ölümcül bir bakış attıktan sonra, hışımla arkasını dönüp mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Kuzey

güzel karısının arkasından aşkla bakarken, onun sinirliyken daha da seksi göründüğünü düşünmeden edemedi. Bu sırada koluna dokunan bir elle dikkatini biraz daha aşağılara veren Kuzey, Hatice Teyze'nin koluna girip ona gülümsediğini gördü.

"Biraz yoruldum da, salona kadar koluna girebilir miyim?" Kuzey, yaşlılara her zaman saygı duyan birisi olarak Hatice Teyze'nin bu isteğine gülümseyerek karşılık verdi.

"Elbette, efendim. Buyurun lütfen," diyerek kolunda Hatice Teyze ile salona doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada mutfak tarafındaki bir ışıltı dikkatini çekince kafasını oraya çevirdi ve Masal'ın elinde bir bıçakla öldürecekmiş gibi Hatice Teyze'ye baktığını görünce bir an yaşlı kadın için endişelendi. Hemen ardından Masal aynı ölümcüllükteki gözlerini ona dikip, sanki kesecekmiş gibi boğazını işaret etti. Kuzey sesli bir şekilde yutkundu ve bir daha Hatice Teyze Masal'a Muzaffer dediğinde gülmemeye karar vererek salona girdi.

"Hah işte, Kuzey de geldi!"

Kuzey'i aşırı derecede bir neşeyle karşılayan Zack öne atılıp, onu omzundan tuttuğu gibi Metin Bey ile Alex'in ortasına oturttu. Kendi de sırıtarak tam karşılarındaki ikili koltuğa kuruldu. Tabii adamın tuzu kuruydu. Biraz sonra eski bir ajan tarafından işkence edilerek öldürülecek olan o değildi. Hemen sağ çaprazlarındaki tekli koltukta oturan Necati Bey, Kuzey'e sanki biraz sonra boğazını kesecekmiş gibi bakıyordu. Hatice Teyze de Zack'in hemen yanına kurularak gözlerindeki ışıltılarla Kuzey'i kesmeye devam ediyordu.

"Görüşmeyeli nasılsın, Necati?"

"Bu akşama kadar gayet iyiydim, Metin." Necati Bey'in kutup rüzgârlarını aratmayacak soğukluktaki sesi odayı doldurduğunda, Kuzey hafifçe ürperdiğini hissetti. Anlaşılan Masal'ı almak, tahmin ettiği kadar zor olacaktı.

"Üniversitedeki işlerin nasıl gidiyor peki?" Metin Bey biraz önceki cevabı görmezden gelip başka bir konu açınca, Necati Bey aynı huysuzlukta cevap verdi.

"Gayet iyi. Çok zeki ve başarılı genç adamlar yetişiyor. Üstelik de hayatlarını her gün tehlikeye atmadan kazanıyorlar. Yani eşlerini ve çocuklarını sürekli tedirgin edecek bir hayat yaşamıyorlar." Kuzey, Necati Bey'in bu cevabı üzerine kaşlarını çattı. Yoksa Masal'ı üniversitedeki asistanlarından birisiyle mi evlendirmek istiyordu? Kuzey o üniversiteyi temeline kadar yakardı. Hatta temelini bile küle çevirir, içinde tek bir canlı yaşayamayacak hale getirirdi. Masal'ı ölürdü de başka birisine yâr etmezdi!

"Anlıyorum. Bizim gibi değiller desene." Metin Bey lafı tam gediğine koyunca, Kuzey biraz rahatlamış ve sıktığı yumruklarını gevşetmişti.

"Sırf bu yüzden üniversiteye geçtiğimi biliyorsun, Metin! Yıllar önce Masal'ı korumak için yaptıklarımdan sonra onu kendi ellerimle aynı hayata itmemi nasıl beklersin?" Sonunda Necati Bey patlayınca, Kuzey cevap vermemek için çenesini sıkmak zorunda kaldı.

"Yıllar önce Nesrin'in babasından onu nasıl böyle bir hayata atmasını istediysen, aynı şekilde kendi kızına ve onu vereceğin adama da güvenmeyi deneyebilirsin, Necati."

Metin Bey gayet makul ve soğukkanlı bir şekilde cevap verince, Necati Bey homurtuya çok yakın bir ses çıkardı. Onları gergin gözlerle izleyen odadakiler, Hatice Teyze'nin neşeli sesiyle şaşkınlıkla ona döndüler.

"Ah, Muzo da kahvelerimizi getirmiş." Hatice Teyze'nin kocaman gözleri ve mutlu gülümsemesiyle, sanki çok sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi Masal'ı işaret edip ona 'Muzo' demesi, odada bir saniyelik sessizliğe neden oldu. Herkes şaşkınlıkla birbirine baktıktan sonra Alex ve Zack aynı anda öksürmeye, Metin Bey sırıtmaya ve Kuzey gülmemek için kendini sıkmaya başladı. Necati Bey ise hâlâ somurtuyordu.

"Çok teşekkür ederim, kızım." Metin Bey olaya el koymak adına, erkeklerin öksürüklerini bastıracak şekilde konuşarak, cinayete meyilli olduğu her halinden belli olan Masal'ın dikkatini kendine çekti. Masal ona bakıp gülümseyerek kahveleri

ikram etmeye başladığı sıralarda Kuzey kendi kahkahasında boğulmak üzereydi. Kendi kahkahasında boğulmasa bile Masal'ın onu kendi elleriyle boğacakmış gibi görünmesi, Kuzey'i kendine gelmesi konusunda fazlasıyla teşvik etti. En sonunda Masal'ın sinirli bakışlarına maruz kalan Kuzey, boğazını temizleyerek toparlandı ve karısının uzattığı kahveyi aldı. Masal ona gülümseyerek baktıktan sonra Alex'e de kahve uzattı ve kahve dağıtımı bitince hızlı adımlarla odadan çıktı. Kuzey, kahveyi içmeden önce etraftakilere çaktırmadan kokladı ve kokusunda bir değişiklik olmadığını anlayıp rahatladı. En azından içine kokusunu bile değiştirecek kadar çok kimyasal koymamışlardı. Yani olaya iyi tarafından bakmak gerekti, değil mi? Kuzey içinden dua ederek kahveden ilk yudumunu aldığında, hemen yanındaki Alex de aynı hareketi yaptı ve ikisi de aynı anda ağızlarındaki kahveyi püskürtünce tüm gözler onların olduğu tarafa döndü.

"Kahretsin, bunun içinde ne var?" Alex kısık sesle ve sinirle söylenince, Kuzey de aynı şekilde cevap verdi.

"İnan bana, daha önceki hiçbir deneyimim beni bu kahveye hazırlayamazdı." Kuzey içtenlikle Alex'e cevap verip önüne dönünce, herkesin ona baktığını görüp kaşlarını çattı. Necati Bey durumdan ne kadar zevk aldığını gösterircesine sırıtmaya başlamasaydı bile, Kuzey zaten kahveden dolayı yeterince acı çekmişti. Üstelik daha neredeyse fincanın tamamı doluydu ve eğer kahveyi içmezse biliyordu ki Necati Bey'in eline koz vermiş olacaktı. Bu yüzden o kahve paşa paşa içilecekti.

"Neden ben?" Alex yeniden Kuzey'e dönüp kısık sesle konuşmuştu. Muhtemelen Alex'i hedef almalarının sebebi Jane'di ama Kuzey bunu ona söyleyecek değildi. Zaten uğraşması gereken bir adet çatlak karısı vardı, bir de Alex ve Jane ile uğraşacak hali yoktu.

"Bilmiyorum ama sen de o kahveyi içmek zorundasın, Alex," diyerek arkadaşına karşılık verdi.

Alex şüpheli bir şekilde önce kahveye, ardından yeniden Kuzey'e baktı ve "Bana çok şey borçlusun, Kuzey," diyerek

kahveyi bir dikişte içti. Hemen ardından gözlerinde oluşan dehşet ifadesi Kuzey'in derin bir iç çekerek kafasını iki yanına sallamasına neden oldu. "Sıra sende."

Alex, sesi sanki uzaylılar tarafından kaçırılmış ve tecavüz edilmiş gibi çıkarak konuşunca, bir an Masal'ı kaçırmak çok daha cazip gözükmeye başladı. Ancak onu dikkatle izleyen Necati Bey'i görünce, gözlerini yakında kayınpederi olacak adamın gözlerine dikti ve kahveyi bir dikişte içti. Sonra olan oldu. Kuzey'in ağzından başlayıp yemek borusundan aşağıya süzülen ve en sonunda midesinde son bulan kahve görünümlü ancak özünde kahve ile yakından uzaktan alakası olmayan sıvı, geçtiği her yeri yakarak hedefine ilerlemişti. Muhtemelen Kuzey bir süre besin ihtiyacını damardan alınan serumlarla karşılamak zorunda kalacaktı, çünkü şu an sindirim sisteminin en temel organları ciddi hasar almış durumdaydı.

"Kahveyi beğendiniz mi?" Necati Bey alayla sorduğu soruya cevap almak için bir süre bekledi ancak Kuzey ne kadar zorlarsa zorlasın bir türlü ağzından çıkan nefes sese dönüşmüyordu. Galiba arada bir yerlerde ses telleri erimişti.

"Hem de çok." En sonunda başardığında, çıkan ses nedeniyle kendisi bile irkilmişti. Metin Bey ona acıyan gözlerle bakarken, Zack sırıtıyordu. Kuzey şu iş bir hallolsun, adamın ses tellerine ciddi zarar verecek eylemlerde bulunacaktı.

"Sevindim." Necati Bey hâlâ zafer kazanmış gibi sırıtmaya devam ediyordu.

"Kahvelerimizi de içtiğimize göre artık sebebi ziyaretimize geçebiliriz." Metin Bey, Kuzey'in şu anki öldürme kapasitesini fark etmiş olacak ki araya girme ihtiyacı duymuştu. Kuzey hâlâ yanan iç organları nedeniyle su içmek için kendini yerinden kalkmamaya zorluyordu ancak şu işi bir an önce halletmezlerse, muhtemelen biraz sonra iç kanama sebebiyle ölecekti. Masal da bu genç yaşında kız isteme töreninde dul kalan kadın olarak tarihe damga vuracaktı.

Nihayet Metin Bey, "Allah'ın emri peygamberin kavliyle, kızınız Masal'ı oğlumuz Kuzey'e istiyoruz," dediğinde herkes nefesini tutmuştu. Necati Bey huysuz bakışlarını Kuzey'e çevirip ona dik dik baktıktan sonra yeniden Metin Bey'e döndü.

"Oğlunuz ne işle meşgul?"

"Infinity Tech'in sahibi," dedi Metin Bey sanki devlet dairesinde memur der gibi. Zaten bir insan ülkenin en önde gelen bilişim firmalarından birisinin sahibi olduğunu belirtirken ancak bu kadar sakin kalabilirdi.

"Başka?" Necati Bey imalı bir şekilde kaşını kaldırınca, Metin Bey eski arkadaşına sert sert baktı.

"Başkasını sen de biliyorsun, Necati. Şimdi bunu konuşmanın sırası değil," diyerek onları yüzünde kocaman bir gülümseme ile izleyen Hatice Teyze'yi işaret etti. Necati Bey bir süre arkadaşına bakıp sonra derin bir iç çekti ve ardından bağırdı.

"Masal!"

Necati Bey hâlâ somurtuk bir şekilde oturarak onu çağırdığında, Masal koşa koşa geldi. Bir tanrıça kadar güzel ve bir o kadar da göz alıcı görünmeseydi, biraz önceki kahveden dolayı Kuzey onu bir güzel pataklayabilirdi ancak kadın her haliyle tapılası gözükmeyi başarıyordu.

"Efendim, baba."

"Ah, sonunda sen de geldin demek, Muzo." Hatice Teyze yine en olmadık zamanda, en olmadık yorumu yapınca odadaki herkes yeniden bir öksürük krizine tutuldu. Masal yavaşça kızarırken, Hatice Teyze'ye döndü ve yapmacık olduğu her halinden belli olan ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Hatice Teyze, benim adım MASAL. MA-SAL!" dedi üzerine bastıra bastıra.

Hatice Teyze kocaman gözlerini kırpıştırıp masumca ona baktı ve "Kızım, güzelim ismin var işte. Neden onu çirkin bir isimle değiştirmek istiyorsun hiç anlamıyorum," dedi. Masal içinden ya sabır çektikten sonra yeniden dişlerini sıkarak

konuşmaya başladı. "Ben bu şekilde seviyorum, Hatice Teyze. Lütfen bir daha bana o isimle seslenme."

"Muzaffer ismiyle mi?" Masal, ikinci adını bir kez daha duyunca artık neredeyse gidip kendini apartmanın en tepesinden atacaktı. Onları izleyen ekip ise büyük bir azimle kahkahalar atarak yerlere yatmamaya çalışıyordu.

"Evet, Hatice Teyze." Masal, büyük bir sabır örneği göstererek normal bir sesle cevap vermeyi başarınca, Kuzey'in takdirini kazandı.

"Aman sen de. Ben yaşlı bir kadınım bu yaştan sonra senin diğer ismini öğrenemem, kızım. Benim için sen hep Muzo olarak kalacaksın," dedi sırıtarak. Kuzey tam zamanında kalkıp kolunu tutmasaydı, Masal bir panter gibi Hatice Teyze'nin üzerine atlayarak onu parçalamaya ve bundan da fazlasıyla zevk almaya başlayacaktı.

"Ah, Muzo kızım, bak aklıma ne geldi. Hani sen küçükken Duzey diye bir çocuğa âşıktın da peşinden ayrılmazdın. Ama o hep seni kandırıp kaçardı. Hatta bir keresinde seni evcilik oynama bahanesiyle götürüp bir ağaca bağlamıştı da, tüm gün güneşte kaldığın için yengeç gibi kızarmıştın. Sanırım çillerin de o zaman çıkmıştı, değil mi?"

Bu sözleri duyan Kuzey bir adım geri çekilme isteği duydu. Karısı yine çocukluk anılarını hatırlamıştı ve bu Kuzey'in can sağlığı açısından hiç ama hiç iyi değildi.

"Hepsinin hesabını vereceksin, Kuzey Karaarslan." Masal bunları kısık ancak ölümcül bir sesle söylemişti ve Kuzey'in ürpermesine neden olmuştu. "Ben o çillerden kurtulmak için ne kadar uğraştım, biliyor musun? Hepsi de senin yüzünden."

"Ama ben senin çillerini seviyorum. Özellikle de kalp şeklinde olanı." Kuzey sevgi dolu bir tonla konuşarak Masal'ın burnunun hemen yan tarafındaki kalp şeklindeki çile dokununca, Masal yaz güneşinde açıkta kalmış tereyağı misali erimişti. Salak salak sırıtarak kocasına baktı ve tam elini kaldırıp ona dokunacakken, babasının boğazını temizlemesiyle kendine gelip

Kuzey'den uzaklaştı. Kuzey ise, bir çocukluk anısını daha bertaraf etmenin verdiği rahatlıkla yerine döndü dönmesine ama bir yandan da ömrü boyunca Masal'ın çocukluk anılarını her hatırladığında ona yapacağı işkenceleri düşünerek iç çekti. Ne yapabilirdi ki, gülü seven dikenine katlanırdı. Üstelik de gül bu kadar güzel ve seksi iken. Kuzey aklına gelen düşüncelerle pis pis sırıtmaya başlayınca, Alex'in dirseğiyle kendine gelmek zorunda kaldı.

"Bu kararı tek başıma veremem. Kızıma da sormam gerek." Necati Bey, biraz önce Kuzey ile kızının arasında geçenleri gördüğünde, sinirlerinin tepesine çıktığını hissetmişti. Tam ayağa kalkıp Kuzey'i yaka paça evinden atacakken, kızının yüzünde oluşan aşk dolu ifade, tereddüt etmesine neden olmuştu. Kızı, onun biricik meleği bu adamı gerçekten seviyordu.

"Kızım, Kuzey'le evlenmek istiyor musun?" dedi sert bir şekilde. Masal'ın her ne kadar deli dolu olsa da onu çok sevdiğinden ve asla saygısızlık etmeyeceğinden emindi. Bu yüzden kızının vereceği cevabı biliyordu.

"Siz nasıl isterseniz, babacığım." Masal bunları söylerken gözleriyle babasına yalvarıyordu. *Ne olursun kabul et, baba!* Necati Bey bunu çok net görebiliyordu. Ancak kızının hayatını karartamazdı.

"O zaman vermiyorum," dediğinde herkes nefesini tutmuş bir halde donakalmıştı. Masal'ın gözleri dolarken, Kuzey hışımla ayağa fırladı ve gözlerini korkusuzca Necati Bey'in gözlerine dikerek kahveden dolayı halen pürüzlü olan sesiyle konuşmaya başladı.

"Efendim. Saygısızlık yapmak istemem ama ben bu evden Masal'ı almadan çıkmayacağım." Kuzey'in sert ve derinden gelen sesiyle söylediği bu cümle asla bir tehdit içermiyordu. Yalnızca görünen basit bir gerçeği dile getiriyormuş gibi konuşmuştu.

"Kimse benim evimden iznim olmadan bir iplik bile alamaz. Değil ki kızımı alacak. Haddini bil, Kuzey!" Normal bir insan Necati Bey'in sert sesi ve tehditkâr konuşması karşısında geri çekilebilirdi. Ancak Kuzey, Masal'ı almadan şuradan şuraya gitmeyecekti.

"Size saygısızlık yapmayı asla istemem. Siz benim âşık olduğum kadının babasısınız ancak ben Masal olmadan yaşayamam. Bunu anlamanız gerek." Necati Bey bu itiraz karşısında şaşırmıştı. Sesi biraz önceki sertliğinden ufak bir miktar olsa da kaybederek yeniden konuştu.

"O benim biricik kızım. Hayatını sürekli tehlikeye sokacak bir adamla evlenmesine izin veremem." Kuzey, Necati Bey'i anlıyordu. Masal'ı kaybedeceğini düşündüğü günlerde o da neredeyse kafayı yiyecekti. Ancak Masal olmadan değil yaşamak, nefes dahi alamıyordu ki.

"Ben Masal'ı her şeyin önüne koyacağım, kendi hayatımı onunkine siper edeceğim ve ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim." Kuzey, söylediklerini yapacağından kimsenin şüphe duymayacağı şekilde konuşmuştu ancak Necati Bey hâlâ olumsuz anlamda kafasını sallıyordu.

"Demir de Ceren'i koruyacağına yemin etmişti..." Necati Bey, ağzından çıkan cümleler ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturarak konuşmuştu ancak sözleri o kadar ağırdı ki, Kuzey kendini parçalara ayrılıyormuş gibi hissetti.

"Baba!" Tüm konuşmalar boyunca sessizliğini koruyan Masal, babasına çığlık atar gibi seslendi.

Necati Bey kızının kınayan bakışlarını görünce kalbinde derin bir pişmanlık hissetti. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Kuzey'e ailesinden bahsetmek çok kötü bir davranıştı. Tek tesellisi kızını korumaya çalıştığına kendini ikna etmesiydi.

"Bunu nasıl söylersin? Beni düşündüğünü biliyorum ve bu yüzden zorluk çıkarmanı anlarım ama bu yaptığın affedilemez!" Masal avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Sanki delirmiş gibiydi ve yüzü hayal kırıklığıyla karışık bir sinirle parlıyordu.

"Kızım..." Necati Bey artık iyiden iyiye pişman olmuştu. Ona uzanmak için ayağa kalktı ancak Masal babasından uzaklaşmak için bir adım geriye çekildi. Bu sırada Kuzey de Masal'ın yanına giderek onu kollarının arasına almıştı. Necati Bey o an anlamıştı. Kuzey kızını her şeyden koruyacaktı. Kendi babasından bile.

"Hayır, baba. Bu yaptığının hiçbir açıklaması olamaz!" Masal, Kuzey'e daha fazla sokulurken, Necati Bey artık bacakları onu taşıyamıyormuş gibi yeniden koltuğa oturdu.

"Ben özür dilerim, Kuzey," dedi cılız bir sesle. "Ama beni anlamalısın. Kızım annesinden sonra dünyada en çok sevdiğim ikinci kadın. Ben sadece onu korumaya çalışıyordum." Masal, babasının bu üzüntülü haline daha fazla dayanamadı. Bu yüzden hafifçe Kuzey'den uzaklaşıp babasının yanına gitti ve elini babasının eline koydu.

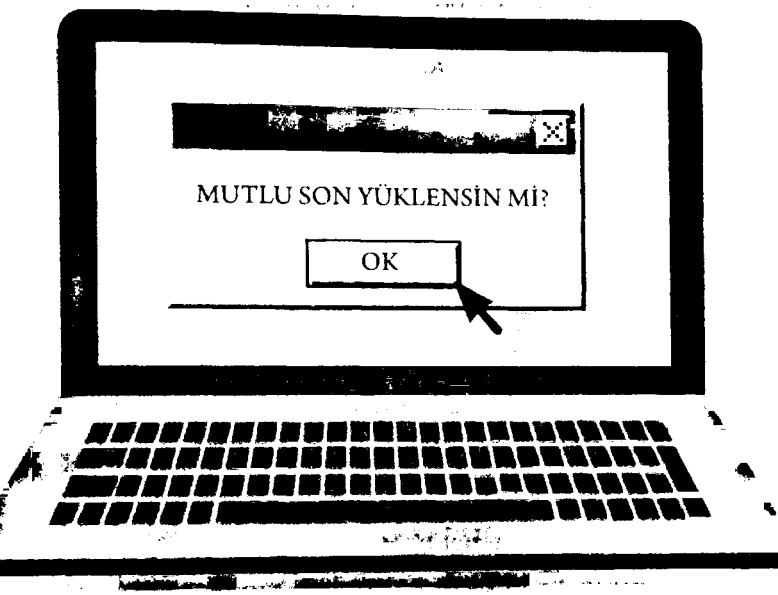
"Biliyorum, baba. Beni sevdiğini ve beni korumak istediğini biliyorum. Ama ben âşık oldum. Artık hayatımı Kuzey'le geçirmek istiyorum ve tüm zorluklara onun yanında göğüs germek istiyorum. Ben ondan başkasıyla evlenmem. O olmadan yaşayamam."

Necati Bey derin bir nefes aldı ve titrek bir şekilde gülümseyerek kızına baktı. "Benim minik kırmızım büyümüş de âşık olmuş demek," dedi ona sarılmak için kollarını uzatırken. Masal babasının kucağına atladı her zaman yaptığı gibi ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Eğer kızımın teline zarar gelirse, bana neden Usta Necati dendiğini sana bizzat göstermekten mutluluk duyarım, Kuzey."

"Biliyorum, Necati Bey. Emin olun onun kılına zarar gelmeyecek. Size onurum üzerine yemin ediyorum."

Kuzey kendinden emin bir şekilde konuşunca, Necati Bey de ona gülümsedi ve elini uzatarak "O zaman öp elimi bakalım, damat bey," dedi. Bunun üzerine Kuzey de mutlu bir şekilde Necati Bey'in elini öperken, Masal hayatında değer verdiği iki önemli adamın artık düşman değil, baba oğul gibi görünmelerinin tadını çıkarıyordu.

"Muzo, kızım, bir bardak su getir de içeyim. İçim yandı." Hatice Teyze'nin her zamanki alakasız girişine bu defa Masal bile kahkahalarla gülmüştü. Nesrin Hanım ise salonun kapısında Jane ile birlikte durmuş, bu güzel manzaranın tadını çıkarıyordu.

MUTLU SON YÜKLENSİN Mİ?
OK

"Kuzey Karaarslan!"

Kuzey, sevgili kayınpederinin sesini, pardon kükremesi duyduğunda tam da Alex'in üzerine atlamak üzereydi ancak onu bu dünya üzerinde durdurabilecek nadir şeylerden birisi gerçekleştiği için Alex bu defa da elinden kurtulmuştu. Şanslı piç!

"Efendim, Necati Bey." Kuzey, arkasında pis pis sırıttığından emin olduğu Alex'in tüm dişlerini resmen ensesinde hissederken sesini sakin tutmaya çalışmıştı ancak Necati Bey pek de bu sakinlikten etkilenmiş gibi durmuyordu.

"Seni adi pislik! Sen nasıl benim haberim olmadan kızımla evlenirsin?" Necati Bey, biraz sonra Kuzey'i parçalayacakmış da, şimdilik ona son yemeği için süre veriyormuş gibi gözüküyordu. Zack ve Alex arkadan öksürüğe benzer sesler çıkarmıyor olsa belki de Kuzey'in işi daha kolay olabilirdi. Özellikle de o çıkan öksürüklerin arasında "Şimdi bittin, Kuzey!" gibi bir laf geçmişken.

"Efendim, yaklaşık iki hafta önce kızınızı sizden istedim ve siz de bana kızınızı verdiniz. Şimdi de evleniyoruz gördüğünüz gibi." Kuzey kendisini bile şaşırtacak derecede sakin konuşmuştu.

"Beni kandırmaya kalkışma, Kuzey! Ben senin altını ıslattığın zamanlarda ajanlık yapıyordum! Senin şimdi gittiğin yollardan ben döneli çok oldu!"

"Haklısınız, efendim. Eminim siz de Nesrin Hanım'ı isterken binbir takla atmışsınızdır." Kuzey, sakin ötesi ancak alttan alttan iğneli bu cümleyi kurunca, Necati Bey'in suratı bir ton koyulaştı. Sanırım alttan alttan iğnelemek pek de iyi bir fikir değildi. Necati Bey, Kuzey'in üzerine yürümeye başlayınca Zack ve Alex aynı anda bir adım geriye çekildiler ancak Kuzey yerinden bir santim bile kıpırdamamıştı.

"Şu an konumuz karım ve ben değil, kızım ve sen!" Necati Bey'in soğuk sesi güneşli bir eylül gününde boğazın sıcaklığının elli santigrat derece düşmesine neden olmaya adaydı ancak bu bile Kuzey'i etkilemiş gibi gözükmüyordu.

"Pekâlâ, efendim. O zaman size iki hafta önce söylediğim şeyi tekrar söyleyeceğim. Kızınıza âşığım, o olmadan yaşayamam ve onunla evlenmemi kimse engelleyemez."

"Sen onunla zaten evlenmişsin! Kızımdan derhal boşanacaksın, Kuzey!"

Kuzey, Necati Bey'in kurduğu cümlenin mantıksızlığını fark etmesi için bir süre sessiz kaldı. Sevgili kayınpederi de bu süre içinde mantıksızlığı fark etmiş olacak ki hafifçe somurtmaya başladı.

"Ben Masal'ı hayatımdan, ömrümden, bu dünyadaki herkesten ve her şeyden daha çok seviyorum. Bu yüzden hiçbir engel beni ondan ayıramaz."

Necati Bey öldürücü gözlerini bir süre daha damadının üzerinde tuttuktan sonra tam ağzını açıp cevap verecekken, Kuzey'in hayatının anlamı, biricik neşe kaynağı ve ömrünü ömrüne katmak istediği kadın, tıpkı Amerika uçağında olduğu gibi uçarak babasının üzerine atlayınca, adamın ne diyeceğini kimse öğrenemedi.

"Baba! Babacığım! Lütfen önce beni dinle!"

Masal babasına bir koala misali yapışırken, bir yandan da son hızla konuşmaya devam ediyordu.

"Senden habersiz evlendiğim için gerçekten ama gerçekten özür dilerim. Ama ben Kuzey'i çok seviyorum, baba!"

Necati Bey, kızının üzerindeki fazlasıyla kabarık gelinlikle nasıl olup da kendisine bu kadar yapışabildiğini çözmek istercesine onu süzerken, Masal nefes almak için bile konuşmasına ara vermedi.

"Eğer onu öldürürsen ben de yaşayamam. Hayatımı bu adamla geçirmek istiyorum. Hem sen her zaman torun istemiyor

muydun? Ben sana bol bol torun yaparım, sen hiç merak etme. Lütfen Kuzey'i vurma, baba!"

Masal beş yaşında bir çocuğun babasına bisiklet aldırmak için yalvardığı gibi yalvarmaya devam ederken, Necati Bey 'torun' lafını duyar duymaz sanki üzerinde bir düğmeye basılmış gibi aniden mutlu bir şekilde gülümsemeye başladı. Kahretsin! Kuzey bunu nasıl da akıl edememişti! Kuzey karısının babasına sarılmış haline bakıp gülümserken, Necati Bey de sevgiyle kızının saçlarını okşamaya başlamıştı.

"Tamam kızım, izin veriyorum. İkinci kez evlenebilirsiniz. Ancak torun konusunda verdiğin sözü tutacaksın."

Masal şaşkın gözlerini kırpıştırarak babasının yumuşamış yüzüne bakıp kaşlarını çattı. "Ne yani? Bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun?" Masal sanki babasının bu kadar kolay vazgeçmesine bozulmuş gibi konuşunca, Necati Bey yeniden kaşlarını çattı. Kuzey şaşkın karısının bir çuval inciri berbat etmesine engel olmak amacıyla araya girme ihtiyacı hissetti.

"Masal!" derken sesi biraz önceki sakin halinin aksine daha sert çıkmıştı ancak ne yapabilirdi ki? Karısı yeni atlatılmış bir krizi yeniden patlatmak üzereydi. Masal bu defa ona dönüp şaşkınlıkla kirpiklerini kırpıştırınca, Kuzey dayanamayıp onun yanına gitti ve karısını babasının üzerinden yavaşça indirip yere bıraktı. Sonrasında ise aklı başından gitti.

"Çok güzelsin." Kuzey'in ağzından istemsizce dökülen bu sözler, Masal'ın mutluluktan ışıl ışıl parlamasına neden olmuştu. Masal odaya dalar dalmaz babasına yapışınca, onu gelinliğiyle tam olarak görememişti ancak şu an gördüğü manzara karşısında adeta nefesi kesilmişti. Masal'ın gelinliği çok zarifti. Önünce V şeklinde bir dekoltesi vardı ancak üstü tüller ve dantellerle kapatılıp omuzlarına, oradan da kollarına uzanıyordu. Eteği arkasına doğru bir şelale gibi akıyordu ve üzerindeki çiçekli dantel-ler, onu çiçek perilerinin kraliçesi gibi gösteriyordu. Gelinlik ince beline oturup hemen ardından bu defa seyrek olarak çiçeklerle bezenmişti ve aralardaki ışıltılı taşlar eteği ağırlaştırmadan ışıl

ışıl parlamasına neden oluyordu. Masal'ın kırmızı saçları beyaz gelinliği ile öylesine güzel bir tezat oluşturmuştu ki, Kuzey o an cennetten bir varlıkla evlendiğine emin oldu.

"Sana sahip olduğum için çok şanslıyım," dedi yeniden karısına gözlerini dikerek. Ellerini uzatıp tam onun yanağını avucunun içine alacakken, arkasından duyduğu bir boğaz temizleme sesi donup kalmasına neden oldu.

"Bu kadarı yeterli! Siz benim torun hasretime şükredin, yoksa değil bir daha dokunmak, birbirinizi görmenize bile izin vermezdim!" Necati Bey yeniden kükreyerek Masal'ı kolundan tuttuğu gibi odadan çıkarırken, Kuzey koyulaşmış gözleriyle bir süre onların gidişini seyretti. Masal da ona üzgün gözlerle bakarken Kuzey derin bir iç çekti. Çok az kalmıştı. Lanet olasıca sekiz saat sonra karısını doya doya sevebilecek ve onunla istediği gibi sevişebilecekti. Düğün hazırlıklarıyla geçen iki haftalık süreçte ona elini sürmesine izin vermemişlerdi ve Kuzey'in kafayı yemesine ramak kalmıştı.

Kuzey arkasını döndüğünde, Alex'in düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlarken uzaktaki bir noktaya öfkeyle baktığını gördü. Adamın baktığı noktada Jane gülümseyerek bir erkekle konuşuyordu ve aynı manzarayı izleyen Alex'in kaşları çatılmıştı. Kuzey ve Zack ise ona bakıp hain hain sırıtıyorlardı.

"Benim biraz işim var. Nikâhta görüşürüz," diyerek alelacele odadan ayrılan Alex'in arkasından bu defa kahkahayla gülmeye başladılar.

"Ateş bacayı sarmış ama adamın haberi yok," dedi Kuzey. Zack bu yoruma yeni bir kahkaha silsilesi ile karşılık verirken, Kuzey bu kez de ona takılmaktan kendini alamadı. "Senin için de aynı günlerin çok uzak olmadığından eminim, Zack."

Zack, Kuzey'in bu sözüne her ne kadar bozulmamış gibi görünse de birden ciddileşti. "Ben Alex gibi o günlerin asla gelmeyeceğini düşünmüyorum. Yalnızca o günler geldiğinde sevdiğim kadının etrafında sizin kadar deli divane olacağımı

sanmıyorum. Ben Amerikalıyım dostum, kıskançlık benim genlerimde yok."

Kuzey ona ukalaca gülümsedi. "Göreceğiz," derken sesinden akan kendini beğenmişlik Zack'in bir an yerinde huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu. Görecek bir şey yoktu. Zack ne Kuzey kadar katı, ne de Alex kadar sinirliydi. Başına en kötü ne gelebilirdi ki?

***

Jane, BİS'ten tanıdığı Serkan'la düğünün yapılacağı yalının bahçesinde hoşça sohbet ederken, arkasındaki ayak seslerini duyunca ürperdi ancak istifini bozmadan konuşmaya devam etti.

"Ferrari Enzo'na kavuşmana çok sevindim, Serkan," diyerek yanına gelen kişiyi yok saymaya çalıştı ancak bu yaptığının çok büyük bir hata olduğunu anlaması uzun sürmedi. Çünkü dünya üzerinde yok sayılması neredeyse mümkün olmayan bir adamı yok saymaya çalışmak, deveye hendek atlatmaktan bile zordu.

"Demek Ferrari Enzo'na kavuştun, Serkan. Tebrik ederim." Alex'in buz gibi sesi ikilinin dikkatini çekmişti ve aynı anda dönüp, takım elbisesi içinde nefes kesici görünen Alex'e baktılar. Jane derin bir nefes almamak için kendini zorladı ancak ne kadar başarılı olabildiğinden emin değildi.

"Teşekkür ederim, Alex. Mucizevî bir biçimde bu sabah teslimatı yaptılar. Hâlbuki en az iki ay daha bekleyeceğimi sanıyordum."

Kuzey'in, karısının zoruyla adamın Ferrari'sine kavuşmasını sağladığını biliyordu ancak şu an bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı.

"Ne kadar da güzel," diyerek onu cevapladı ancak ses tonu daha çok 'Cehenneme git, Serkan!' der gibiydi. Alex bir yandan konuşurken, bir yandan da Jane'e iyice yaklaşmış ve sahiplenircesine bir elini onun beline koymuştu. Jane bu temasla birden irkildi. Alex, günlerdir aklını kurcalayan soruyu düşünmekten

artık kafayı yiyecek duruma gelmişti. Jane'i öpmeden birkaç gün önce onun robot halini görmüştü. Bu yüzden şimdiye kadar, onun robot olmayabileceği ihtimalini hep göz ardı etmişti ancak onu yakından incelediğinde, bir robottan çok bir insana benzediğini kabul ediyordu. Yalnızca bunun nasıl olabileceğini henüz çözememişti. Ya çok aptaldı, ya da bu kadın onu aptallaştırıyordu ve her iki ihtimal de Alex'in canını fazlasıyla sıkıyordu.

"Evet, kesinlikle harika! Ben de tam Jane'e benimle test sürüşü yapmak isteyip istemediğini soruyordum."

Serkan gereksizinin sesi düşüncelerini bölünce, Alex yeniden ona baktı. Gözlerindeki ölüm isteğinin dışarıya yansımasına izin vererek nazik ama keskin bir sesle cevap verdi.

"Ne yazık ki Jane, bu isteğini geri çevirmek zorunda kalacak. Çünkü o arabalardan değil, motorlardan hoşlanıyor." Jane, Alex'in bu emrivakisi ile tüm kanın beynine sıçradığını hissetti. Bu adam kendini ne zannediyordu da onun adına konuşuyordu? Bu kadar yakışıklı, seksi ve aynı zamanda da pisliğin teki olabilirdi ancak kralı olsa Jane'in yerine konuşamazdı.

"Elbette seninle test sürüşüne çıkarım, Serkan. Buna gerçekten memnun olurum. Bu sırada Alex de gidip motorlarını istediği gibi sevebilir," diyerek Alex'in yanından ve dolayısıyla da elinin temasından ayrılıp, Serkan'ın koluna girdi. Ateş saçan gözlerini, Alex'in sinirle koyulaşmış gözlerine dikip "Şimdilik hoşça kal, Alex," dedikten hemen sonra Serkan'ı da sürükleyerek olay yerinden ayrıldı. Alex'in delici gözlerini tüm sırtında hissedebiliyordu ancak on dört senedir hiçbir erkeğin ona zorbalık yapmasına izin vermemişti ve on dört sene önce ona zorbalık yapan bu adama yeniden aynı hakkı tanıyacak değildi. Alex'in kızgın sesinin bir dizi küfür sıraladığını duyduğunda ise, haince sırıtmaya başlamıştı.

***

"Şimdi biraz daha iyi misin, Azra?" Mert, endişeli gözlerini Azra'nın bal rengi gözlerine dikmiş, onun titremesinin geçmesini bekliyordu. Yaklaşık iki haftadır kadının hafızasını

geri kazanması için uğraşıyorlardı ancak henüz pek bir gelişme kaydedememişlerdi. Azra arada sırada tutan nöbetlerinden dolayı bayılıyordu ve kendine gelmesi çok uzun zaman alıyordu.

"Evet, daha iyiyim, Mert. Teşekkür ederim." Azra solgun bir şekilde gülümseyerek, Mert'e güven verircesine göz kırptı. Fakat bu hareket Mert'in içini rahatlatmak bir yana, daha da endişelenmesine neden olmuştu.

"Belki de düğüne hiç gelmemeliydik," dedi düşünceli bir sesle. Azra bunu duyunca kaşlarını çattı. Gerçekten sinirlenmiş gibiydi.

"Elbette ki bu düğünü kaçıramazdık. Kuzey'le arkadaşlığını yeniden inşa etmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum."

Mert onun gözlerine bakıp gülümseyince, Azra'nın yanakları kızarmaya başlamıştı ve bu görüntü fena halde hoşuna gidiyordu. Yaklaşık iki haftadır beraberlerdi ve bu süreçte Mert ona elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu. Ona anlatabileceği kadar çok şey anlatmıştı ve Kuzey'le olan arkadaşlığı da anlattığı bu konulara dâhildi.

"Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim," diyen Mert, kendine hâkim olamadı ve bir eliyle hafifçe Azra'nın yanağını okşadı. Onun bu temasıyla daha da çok kızaran kadın, bal rengi gözlerini kaçırarak ellerine bakmaya başladı. Azra çok güzeldi, özellikle de gözleri inanılmaz derecede etkileyiciydi. Melisa'dan bu yana hiçbir kadına güvenmemiş, yalnızca geçici ilişkilerin adamı olmuştu. Ta ki Azra'yı görene kadar. Azra'yı ilk gördüğü andan itibaren ondan etkilenmişti.

"Söylesene, bu defa neden bayıldın?" Mert elini Azra'nın yüzünden çekip, yeniden ciddiyetle konuşmaya başlayınca Azra hızla kafasını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı.

"Bir kız gördüm ve kafamda aniden şimşekler çaktı. Bir yığın görüntü gözlerimin önünden geçti ancak şu an hiçbirisini hatırlayamıyorum. Ardından hemen bayıldım zaten," dedikten sonra gözlerini dikip adama baktı. İki haftadır Mert ona inanılmaz derecede kibar ve içten davranıyordu. Biraz önce de

olduğu gibi, bir an ona temas edecek şekilde elini ya yüzüne ya omzuna koyuyor ama sonra aniden bu güzel teması sanki çok yanlış bir şey yapmış gibi kesiyordu. Azra onun evli olmadığını biliyordu. O zaman sorun neydi? Yoksa bu adam... Azra aklına gelen bu fikirle aniden gözlerini kocaman açınca Mert şaşırdı.

"Ne oldu?" dedi telaşla. Azra ona daha dikkatli gözlerle bakmaya başladığında ise yerinde hafifçe kıpırdandı. Bu kadının aklından neler geçiyordu?

"Yok bir şey," dedi Azra hafif şaşkın çıkan sesiyle ve ardından hızla ayağa kalktı.

Mert de kaşlarını çatarak yerinden kalktı ve tam kadının önünde durarak gözlerinin içine baktı. "Var bir şey, Azra! Söyle bana."

Azra, Mert'in sert çıkan sesine şaşırmış bir halde, irileşmiş gözlerini onun gözlerine dikti ve sanki biraz sonra hayatının itirafını yapacakmış gibi derin bir nefes aldı. Mert onun ne yumurtlayacağını gerçekten merak ediyordu.

"Şey diyecektim... Şey..." Azra konuşamayıp lafı ağzında geveleyince Mert kaşlarını daha da fazla çatmıştı.

"Ne diyeceksin, Allah aşkına? Seni bu kadar kıvrandıran nedir gerçekten merak ediyorum."

Azra, Mert'in sabırsız sesini duyunca yeniden derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp ağzındaki baklayı çıkardı.

"Diyecektim ki, sen acaba *gey* olabilir misin?"

Mert, Azra'nın sorusunu duyunca bir an dünyanın durduğunu hissetti, çünkü dünyayı algılamasını sağlayan organı, yani beyni bu soruyla birlikte resmen felç olmuştu.

"Ne olabilir miyim, ne?" Mert, o an Azra'nın ağzından çıkabilecek her şeye hazırlıklı olduğunu düşünmüştü ancak bu soruya hiç ama hiç hazırlıklı değildi işte. Bu kadın onu neden ve ne sebeple gey sanmış olabilirdi hayal dahi edemiyordu. "Bunu sana düşündüren şey tam olarak nedir?" Mert her ne kadar sesini sakin tutmaya çalışmışsa da pek başarılı olamamıştı.

"İki haftadır bana inanılmaz derecede nazik davranıyorsun, asla sesini yükseltmiyorsun, benimle hep ilgileniyorsun ve ufak tefek temaslar dışında bana dokunmaktan kaçınıyorsun."

Azra gayet mantıklı bir şekilde sebeplerini sıralayınca, Mert onun neden böyle düşündüğünü anladı. Ancak Azra'nın anlamadığı şey, Mert'in tüm bunları sadece onun iyiliği için yaptığıydı. Eğer Mert içinden geçenlere gem vurmasaydı, hemen şuracıkta onu soymaya başlaması gerekirdi. Lanet olsun! Azra uzun siyah saçları, güzel bal rengi gözleri, biçimli vücudunu saran mükemmel su yeşili elbisesiyle karşısında durmuş, Mert'e gey olup olmadığını soruyordu! Ah, içinden geçenleri bir bilseydi!

"Tüm bunlar senin nazik durumundan kaynaklı."

Mert, hafif kızgın hafif de boğuk çıkan sesiyle konuşunca, Azra kafasını kaldırıp inceleyen gözlerini Mert'in yüzünde dolaştırmaya başladı. Koyu renk saçları, açık mavi gözleri ve erkeksi yüz hatlarıyla o kadar mükemmel gözüküyordu ki, gey olması gerçekten de çok yazık olurdu.

"Peki, durumum bu kadar nazik olmasaydı nasıl davranırdın?"

Azra sorduğu soruyu kavrayınca, şaşkınlıkla açılan ağzını elleriyle kapadı. Bunu sorduğuna inanamıyordu. Mert'in mavi gözleri giderek gece mavisine dönmeye başlarken, Azra iki haftadır belki de ilk defa onu böyle gördüğü düşündü. Bu kadar sert, erkeksi ve fena halde seksi. Azra korkuyla bir adım geriye gitti ancak buz gibi duvara yaslandığını fark etmesi uzun sürmedi.

"Demek durumun bu kadar nazik olmasaydı neler olabileceğini merak ediyorsun?" Mert'in her zaman nazik çıkan sesi bu kez sert bir keskinliğe bürünürken, Azra kalbinin deli gibi attığını hissediyordu. Eğer öncesinde Mert'in etkileyici olduğunu düşündüyse, şu an kesinlikle nefes kesici olduğundan emindi.

"B-ben..." diyerek konuşmayı denedi ancak Mert'in giderek daha da koyulaşan gözlerini gözlerine dikmesiyle zaten hiç gelmemiş kelimeleri tamamen ortadan kayboldu.

Mert, Azra'ya iyice yaklaştı ve ellerini hiç yerinden oynatmadan yalnızca eğilerek onunla yüz yüze geldi. Gözleri bir süre gözlerinde, sonra da dudaklarında dolaştı. Ardından aralarındaki zaten az olan mesafeyi biraz daha kapatarak Azra'nın nefesinin tamamen kesilmesine neden oldu. Adamın yalnızca kokusu bile baş döndürücüydü!

"Sana bu durumu teorik olarak mı anlatmamı istersin, yoksa pratikte de göstermeli miyim?"

Mert'in kadife gibi çıkan sesi adeta tenini okşamıştı. Azra sanki ciğerlerine oksijen gitmiyormuş gibi ihtiyaçla sert bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Mert hafifçe gülümsedikten sonra onun kulağına doğru eğildi ve dudakları kulağının yanağıyla birleştiği o hassas noktaya değerken konuşmaya başladı.

"Eğer durumun bu kadar hassas olmasaydı, yüz yıl yaşasan bile tadamayacağın zevkleri tatmanı sağlardım," dediği anda Azra kalbinin durduğuna emindi. Tüm vücudu ihtiyaçla yanarken, bir yandan da titremeye başlamıştı. Karnında biriken volkan sanki patlamak istiyordu ve Azra onu patlatacak olan tek kişinin, şu an dudaklarını hafifçe yanağına değdiren adam olduğunu biliyordu. Tam kendini bırakıp yere yığılacakken, Mert onu kollarından tuttu ve kendine çekti.

"Ancak ne yazık ki durumun çok hassas. Bu yüzden öncelikle seni iyileştirmeye odaklanmalıyız. Tabii bu arada düğünü kaçırmazsak da iyi olur," dedikten sonra, sanki biraz önce Azra'nın nükleer bir füzenin üretebileceğinden çok daha fazla ısı üretmesine neden olan o değilmiş gibi, kibarca onu düğün alanına doğru sürüklemeye başladı.

***

Zack düğünün yapılacağı yalının bahçesinde durmuş, sırıtarak Jane'in Alex'i çileden çıkarmasını izliyordu. Tam elindeki içkiyi kaldırıp dudaklarına götürecekken aniden gelen beklenmedik bir darbe ile içkiyi üzerine döktü.

"Hay ben senin..." Zack hızla ona çarpan kişiye dönüp küfür edecekken, bir anda donup kaldı. Mavilerde donmuştu, çünkü

hayatında gördüğü en güzel maviler Zack'in aklının başından gitmesine neden olmuştu.

"Çok affedersiniz!"

Zack, kafasında ters çevrilmiş bir şapka, üzerinde göbek deliğini açıkta bırakan bir beysbol tişörtü ve daracık, poposunu ancak örten kot bir şort olan yaramaz görünümlü kıza bakınca, aklından geçen ilk düşünce kızın göbek deliğini öpmek istediği oldu. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Biraz dikkatli olsana!" Zack kendi düşüncelerine olan sinirini kıza yansıtınca, kızın biçimli kaşları sinirle çatıldı.

"Asıl sen dikkatli ol, dangalak herif! Annen baban hiç mi kibarlık öğretmedi sana?"

Zack, kızın alttan almak yerine üste çıkmaya çalışmasına şaşkınlıkla karışık bir sinirle karşılık verdi. "Boyundan büyük laflar etme, bücürük. Sana şimdiye kadar haddini bildiren olmadıysa, ben bu görevi seve seve üstlenirim."

Minyon tipine gönderme olarak söylediği 'bücürük' lafından sonra kızın gözlerinde oluşan öfke kesinlikle görülmeye değerdi.

"Bana bak, devetabanı! Bugüne kadar bana haddimi bildirmek isteyen herkes boyunun ölçüsünü aldı. Sen de boyunun ölçüsünü almaya bu kadar meraklıysan, sıraya geç derim ben."

Kız konuşurken bir yandan da parmağını ona doğru sallıyordu ve Zack o an kızın pençelerini çıkarmış bir kedi yavrusundan farkı olmadığını düşündü. Hızla elini tutup onu kendine çekince, kız şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı. Onun minyon ancak fazlasıyla kadınsı vücudunu kendi vücuduna yapıştırmaktan fazlasıyla zevk almış olsa da, kızın yüzündeki şaşkın ifade de her şeye değerdi. Zack onu belinden tutup, yumuşacık tenine temas eden elini hafifçe oynatmaya başlayınca, kızın da yanakları kızarmaya başladı. Saçları çekilmenin etkisiyle dağılmış ve şapkası yamulmuştu. Bu haliyle fazlasıyla sevimli göründüğü bir gerçekti.

"Ben sıraya geçmem sıraya alırım, bücür." Zack kızın gözlerinin sinirle parlamasını izlerken, bir yandan da boşta kalan elini kızın göbeğinin üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Kahretsin! Kızın teni öpmek istediği kadar yumuşak ve baştan çıkarıcıydı.

"O zaman sıraya girmek isteyen birilerini bulsan iyi edersin, devetabanı."

Kız tek ayağını kaldırıp, pembe Converse ayakkabılarının topuğunu Zack'in ayağının üzerine tüm gücüyle bastırınca, adam acıyla inleyerek onu tuttuğu elini hafifçe gevşetti. Kız bu fırsattan yararlanıp, hızla adamın kollarından kurtularak iki üç adım geriye sıçradı ve ukala bir şekilde bakarak sırıttı. Zack tam ağzını açıp konuşacakken arkadan gelen bir erkek sesi ikisinin de dikkatinin dağılmasına neden oldu.

"Mila! Çabuk ol, geç kalıyoruz!"

Adının Mila olduğunu öğrendiği kız bir kere daha Zack'e kendini beğenmiş bir şekilde bakarak, "Bir daha yoluma çıkma, ukala dümbeleği! Yoksa seni, beni tanıdığın güne lanet edecek hale getiririm!" dedi ve arkasını dönüp neredeyse bir tavşan kadar hızla koşarak oradan uzaklaştı. Zack'in ise tek yapabildiği, onun arkasından savrularak yere düşen şapkayı eline alıp koklamak oldu. Şapkayı katlayıp arka cebine koyarken, yüzünde oluşan gülümsemeye eşlik eden ıslıkla beraber düğün alanına doğru ilerlemeye başladı. Biraz önce hayatında gördüğü en vahşi kadınla tanışmış olmanın verdiği keyifle sırıtmaktan da kendini alamıyordu.

***

Masal sonunda her şeyi halledip derin bir nefes alarak, nikâh töreni başlayana kadar bekleyeceği gelin odasına doğru ilerlemeye başladı. Tam koridorda yürürken aniden yan tarafından uzanan bir el hızla onu bir odaya çekince, ağzından küçük bir çığlık fırladı. Kalbi deli gibi çarparken, vücudu titremeye başlamıştı. İçinden *Hayır, bu olamaz! Düğün günümde olmaz! Mutlu sona bu kadar ulaşmışken her şey yine başa sarmasın lütfen!* diye geçirirken, ağzına kapanan elle birlikte nefesinin kesildiğini

hissetti. Onu kaçıran ve ağzını kapatan kişinin yüzünü gördüğünde ise gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şşş! Sakin ol, güzelim. Şimdi ağzını yavaşça açacağım." Masal hâlâ kocaman açılmış olan gözlerini adamın gözlerine dikip kafasını hafifçe salladı.

"Kuzey!" Masal, kocasının yaşattığı bu adrenalin yüzünden neredeyse bayılacak duruma gelmişti ve çığlık atarcasına onun ismini haykırdı. Bir yandan da küçük elleriyle onu dövmeye çalışıyordu. Kuzey de tam bu sırada Masal'ın vücudunu kendi vücuduna bastırmış, yüzünü de karısının boynuna gömmüş derin derin nefes alıyordu.

"Seni çok özledim." Kocasının boğuk sesi Masal'ın iki haftadır Kuzey yoksunluğu çeken vücudunun en sonunda iflas etmesine neden olmuştu. Ona sıkıca sarılırken, tenini kendi teninde hissetmenin verdiği zevkle gözlerini kapadı.

"Ben de seni çok özledim."

"Nefesimin nefesine karışmasına, tenimin teninde kaybolmasına ihtiyacım var, Masal'ım." Kuzey bunları söyleyip Masal'ın ayaklarının yerden kesilmesine neden olduktan sonra, başını tamamen kaldırıp gözlerini karısının gözlerine dikti. Masal kalbindeki tüm aşkla kocasına bakıp ellerini onun yanağına koyarak, erkeksi yüz hatlarını tek tek okşamaya başladı.

"Çok az kaldı, sevgilim. Bu akşam nihayet yeniden bir bütün olabileceğiz." Masal'ın boğuk sesi, Kuzey'in onu artık acı verici derecede çok istemesine neden olmuştu.

"Biz seninle hiç ayrı olmadık ki, bebeğim. Ben seni tanımadan önce bile sen benim bütünümdün. Kalbimin, ruhumun, ömrümün tamamlayıcı parçasıydın."

Kuzey bunları söyledikten sonra dudaklarını günlerdir hasret kaldığı karısının dudaklarına kapadı. Hayatının kadınını kana kana içti ve ona aradan yüz yıl geçse bile aynı şekilde ihtiyaç duyacağını hissetti. Biliyordu ki, Masal onun için yalnızca sevgili, eş ya da arkadaş değildi. Onlar artık bir bütün

olmuştu. Masal Kuzey'di, Kuzey de Masal... Ve bu gerçeklik hiç olmadığı kadar mutlu hissetmesine neden oluyordu. Dudaklarını zorlukla karısının dudaklarından çekip, pembeleşmiş yüzüne ve öpülmekten şişmiş dudaklarına baktı. Kalbinin tekrar hızla atmaya başladığını hissederek eğildi ve tam karısını yeniden öpmeye başlayacakken kapının sanki kırılacakmış gibi çalınmasıyla olduğu yerde kaldı.

"Nikâh başlamak üzere, Kuzey! Biraz daha gecikirsen evlenemeyeceksin."

Kuzey karısının gözlerine baktı ve sinirle konuştu. "Bir gün Zack'i öldüreceğim!"

Masal bu sözler üzerine haince gülümsedi ve "Ağır tahrik olduğu konusunda savunma yaparız ve ben senin bir numaralı şahidin olurum," dedi. Kuzey onun mizah duygusuna da hayrandı. Kahretsin! Kadının hayran olmadığı bir tek hücre parçacığı bile yoktu ki!

"Hadi ama Kuzey! Herkes sizi bekliyor."

Zack'in eğlendiği her halinden belli olan sesi yeniden aralarına girince, Kuzey bu kez homurdandı ve Masal'ın yeniden aşkla gülümsemesine neden oldu. "Homurdanırken çok sevimli oluyorsun, hayatım." Bu kez kaşlarını çatarak baktı ve Masal da ona kıkırdayarak karşılık verdi.

"Dostum, biraz daha o odadan çıkmazsanız Necati Bey'i çağıracağım."

İşte buna tehdit denirdi. Masal ve Kuzey bu cümleden sonra odadan öyle hızlı çıkmışlardı ki, Zack onların arkasından bakarken kahkahayı bastı. Ardından da nikâhın kıyılacağı alana, Alex, Mert, Jane, Azra, Claire ve Jamie'nin bulunduğu topluluğa doğru ilerlemeye başladı.

"Jamie, gelebilmene çok sevindim," dedi Zack, Claire'in kocasını selamlarken.

"Ben de çok mutlu oldum. İskoçya'daki araştırmalarıma ara vermem gerekse de bu düğünü kaçıramazdım," diye yanıtladı

Jamie neşeli bir sesle. Jamie Frasier tam bir İskoç'tu. Hem de en safkan olanlarından. Neşeli mavi gözleri ve uçarı kumral saçlarıyla her ne kadar bir çocuk gibi masum görünse de, cüsse olarak Kuzey'den bile iriydi. Karısına ölesiye âşıktı ve Claire ile aralarındaki aşk dillere destan olacak nitelikteydi.

Zack birden Alex'in pis pis sırıtıp, Jane'in somurttuğunu fark ederek kaşlarını kaldırdı ve Jane'e göz kırptı. "Ne oldu, Jane? Neden surat asıyorsun?"

Jane, Alex'e ölümcül bir bakış attıktan sonra sinirli bir şekilde Zack'e döndü. "Serkan'ın Ferrari Enzo'sunu hatırlarsın," dedi huysuz bir sesle. Zack, Ferrari olayını çok net hatırlıyordu. "Bugün yeni arabası gelmişti ve beraber test sürüşü yapacaktık ancak yine şüpheli bir şekilde bir iş makinesi adamın arabasının üzerine üç tonluk yükünü düşürdü." Jane bu noktada Alex'e öldürücü bakışlarından birini daha attı. Alex ise hiç saklama gereği duymadan pis pis sırıtıyordu. Zack onların bu haline kahkahalarla gülmeye başlayınca, Jane'in ölümcül bakışlarından nasibini aldı.

"Gülme, Zack! Hiç komik değil! Zavallı adamın yeni arabasına kavuşmak için üç ay beklemesi gerekecekmiş ve bu haberi ona bizzat Alex verdi."

Azra onlara şaşkın gözlerle bakarken, Mert gülüşünü içki kadehinin arkasına saklamaya çalışıyordu. Tam bu sırada nikâh memuru boğazını temizleyip bilindik soruları sormaya başlayınca, grubun dikkati nikâh masasında oturan çifte yöneldi.

"Sen, Necati kızı Masal Mu..." Nikâh memuru sözünü tamamlayamadan Masal hışımla uzanıp adamın ağzını eliyle kapayınca bir anlık bir şaşkınlık yaşandı.

"Sakın! Sakın diğer ismimi söyleme yoksa seni boğarım." Masal, nikâh memurunun Los Angeles Büyükelçiliğinden aldığı kayıtlar yüzünden ikinci ismini söyleyeceğini hissettiği anda olaya el koymuştu. Lanet olasıca adam kayıtlarını düzelteceklerini söylemişti ama anlaşılan kimse kıçını kaldırıp kayıtları düzeltme zahmetinde bulunmamıştı. Nikâh memuru

korkulu gözlerle ona bakıp başını olumlu anlamda sallayınca Masal geriye çekilip adamın ağzını serbest bıraktı ve mutlulukla arkasına yaslandı.

"Muzaffer, kızım, neden nikâh memurunu durdurdun? Yoksa evlenmek istemiyor musun?"

Kahretsin! Masal bu kadını öldürecekti! Masal Hatice Teyze'yi kendi elleriyle kefenleyip, çoktan geç kaldığı öbür tarafa gönderecekti. Tam nikâh memurunu durdurduğunu düşünürken oluşan sessizlikte, Hatice Teyze'nin sesi sanki mikrofon takılmış gibi tüm düğün alanını doldurmuştu. Masal, kadının üzerine uçmak için harekete geçtiği sırada Kuzey onu durdurunca, kendine hâkim olup yerine oturmak zorunda kaldı. Kuzey memura dönüp devam etmesini isteyince, adam sesli bir şekilde yutkunup nikâh kıyma işlemine devam etti.

Sonunda yeniden karı koca olduklarında, Masal biraz önceki Muzaffer mevzusunu unutmuşa benziyordu, çünkü Kuzey çoktan Masal'ı belinden kucakladığı gibi havaya kaldırıp öpmeye başlamıştı. Necati Bey'in bu duruma sinirlenerek baktığını gören Zack bir an gerildi fakat Kuzey karısını yere bırakıp ona aşkla gülümseyince, Necati Bey de kızına sevgiyle bakmaya başladı. Anlaşılan artık Necati Bey de durumu kabullenebilmişti.

"Tebrikler, dostum!" Kuzey ve Masal kol kola davetlilerin arasında dolaşmaya başladıklarında, Nesrin Hanım ve Necati Bey'den sonra ilk durakları arkadaşlarının bulunduğu grup olmuştu.

"Teşekkürler, Zack." Kuzey gülümseyerek arkadaşına sarılırken, Masal da önce Jane'e, ardından da Azra'ya sarılmıştı. Azra içten bir şekilde gülümseyerek, "Umarım ömrün boyunca mutlu olursun," deyince Masal'ın cevabı kocasına âşık gözlerle bakarak "Ben ömrüm boyunca mutlu olacağımdan eminim," demek oldu.

"Tebrik ederim, Kuzey. Mutluluğu çoktan hak etmiştin." Mert samimi gözlerini eski arkadaşına dikip konuştuğunda,

Kuzey bir süre ona ciddiyetle baktı ve ardından gülümsedi. O ana kadar nefesini tutmuş olan grup aynı anda rahatlayarak nefeslerini dışarıya verince ortaya çıkan görüntü görülmeye değerdi. "Teşekkür ederim, dostum." Kuzey, Mert'e uzanıp elini sıktıktan sonra iki eski dost birbirine sarılınca, gruptan sevinç nidaları ve ıslıklar yükselmeye başladı.

"Masal! Bensiz evlenebileceğini mi sanıyorsun?" Masal bu tanıdık sesi duyduğunda, yaklaşık bir aydır göremediği arkadaşına kavuşmanın verdiği heyecanla hızla Ayça'nın üzerine atıldı.

"Ayça! Nerelerdesin sen? En son seninle buluşamadıktan sonra resmen sırra kadem bastın." Ayça çılgın arkadaşına bakıp gülümserken, çevrelerindeki herkes pürdikkat onları izliyordu.

"Ben mi sırra kadem bastım? Senden sonra şehir dışına gittim biliyorsun ama döndüğümde sana ulaşmaya çalıştım ve tahmin et ne oldu? Başaramadım! Sonra da tekrar bir yurtdışı gezisi çıktı ve ben şu an Belçika'da bir toplantıda olmam gerekirken burada senin yanındayım." Ayça'nın hızlı bir şekilde sıraladığı bu cümleleri kocaman gözlerle izleyen Masal, onun gelebilmesinden dolayı oldukça mutlu görünüyordu. Ayça'nın koyu kahve saçları ve ela gözleri o kadar güzeldi ki, Masal bir kez daha arkadaşıyla gurur duydu.

"Peki, o zaman seni affettim," diyerek bir kez daha Ayça'ya sarıldı. Ardından arkadaşını gruptaki herkesle tek tek tanıştırdı. Jane birazcık kıskanç görünse de, Ayça'yı sevmiş gibiydi.

Ayça ve Kuzey tokalaşırlarken, kocası ona öldürücü gülümsemelerinden birini bahşetti. "Çok memnun oldum, Ayça Hanım. Sayenizde Masal gibi bir hazine ile evleniyorum." Ayça, Kuzey'in bu sözleri üzerine şaşkınlıkla ona bakınca, Masal gülümseyerek "Kuzey'le senin yanlış gönderdiğin koordinatlar sayesinde tanıştık," dedi. Ayça bir sivil olduğu için detaylı açıklama yapamıyorlardı. Yanlış koordinatlar aslında Ayça'nın suçu değildi ama yine de o gün Masal'la buluşmak için ısrar etmeseydi, Kuzey onunla tanışamayabilirdi.

"O zaman bu mükemmel bir haber!" diyen Ayça ikisine samimiyetle gülümsedi. En sonunda herkes tanıştıktan sonra Ayça arkadaşının kulağına eğildi ve "Masal, tüm bu adamları nereden buldun? Hangisine bakacağımı şaşırdım yemin ederim," dedi kıkırdayarak.

"Sen bir de beni düşün. Geçen bir ay boyunca bu insanüstü varlıklarla beraberdim. Neyse ki egom yeterince güçlü de fazla yara almadan kurtulabildim." Masal da ona aynı şekilde karşılık verince iki eski dost yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarmaya başladılar. Grup biraz sakinleştiğinde, Jane ellerini çırparak konuşmaya başladı.

"Hadi o zaman, bu mutlu günü çılgınlar gibi eğlenerek kutlayalım." Bu önerisine coşkulu onay sesleri karşılık verdi ve herkes dans etmeye başladı. Birbirlerine delicesine düşkün bu arkadaş grubu en mutlu günlerini kutlarken, Masal bulduğu her boşlukta uzanarak kocasını çenesinden öpüyordu. İki âşık kendilerinden geçmiş bir şekilde dans ederken, çevrelerindeki herkes onların mutluluğu için dua ediyordu. Bu kadar çok insanın duasıyla da, artık ömür boyu mutlu olmayı garantilemişlerdi.

***

"Masal, lütfen gittiğin yerden sık sık telefon et. Seni çok özleyeceğim."

Jane, annesinden ayrılan altı yaşındaki bir kız çocuğu gibi salya sümük ağlamaya başladığında, Masal ona sarılıp teselli etti. Balayı için düğünden ayrılıyorlardı ve neyse ki arabalarının çevresinde Jane, Masal ve Kuzey'den başka kimse yoktu. Diğerleriyle önceden vedalaşmışlardı ama Jane onları geçirme konusunda ısrarcı olmuştu.

"Merak etme, kızım. Gittiğim yerden seni mutlaka arayacağım. Üstelik yalnızca iki haftalığına gidiyorum. Sonra hemen döneceğim."

"Ta-tamam, ama sakın oralarda başka kız arkadaş bulma. Ayça'yı sevdim o yüzden sesimi çıkarmıyorum fakat başkasına dayanamam." Jane dondurmasını paylaşmak istemeyen kıskanç

bir çocuk gibi konuşunca, bu defa Masal sevgiyle gülümsedi. Elindeki mendille gözyaşlarını kurularken o kadar tatlı görünüyordu ki, Masal onun gibi bir arkadaşa sahip olduğu için kendini yeniden çok şanslı hissetti.

"Senin üzerine gül koklar mıyım hiç! Aşk olsun, Jane!" Masal sırıtarak arkadaşının yanağına bir öpücük kondurduktan sonra birazcık geri çekildi ve "Hadi ama ağlama artık. Buradaki herkes senin robot olduğunu zannediyor, unuttun mu? Her an birisi ortaya çıkabilir. Seni böyle görürlerse de robot olmadığını..." Gözleri Jane'in arkasındaki bir noktaya kayınca durakladı. Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra fısıltı halinde "...anlayacaklar," diyerek sözünü tamamladı.

Jane onun kime baktığını anlamıştı, çünkü Masal'ın yüzündeki dehşet dolu ifade gelenin varlığını açıkça belli ediyordu.

"Neyse, biz de tam ayrılıyorduk. Lütfen kendine dikkat et, Jane. Görüşürüz, Alex!" dedikten sonra gelinliğinin eteklerini toplayan Masal, koşarak kocasının yanına gitti.

Jane arkadaşının arkasından bakarak gülümsedi ve Kuzey'le birlikte arabaya binişlerini izledi. Sonra da derin bir nefes aldı ve gözleriyle ona öldürücü oklar fırlatan adama döndü.

"Selam Alex," dedi sakince.

Alex ona inceleyen gözlerle bakıp, sanki ilk defa görüyormuş gibi baştan ayağa süzdü. Jane bu kadar yakından incelenmekten rahatsız olsa da bunu belli etmemeyi başardı.

"Merhaba Jane. Sanırım ikimizin konuşması gereken çok önemli bir konu var," dedikten sonra onu kolundan tuttuğu gibi sürüklemeye başladı.

***

"Sence Alex, Jane'e çok kötü davranır mı?" Masal, Jane'i Alex'in insafına bırakıp kaçtığı için vicdan azabı duyuyordu ve üzgün gözlerini kocasına diktiğinde, Kuzey gülümseyerek karısının elini avuçlarının içine aldı.

"Merak etme, bebeğim. Alex, Jane'in onu kandırdığını öğrendiği için çok sinirlendi, orası bir gerçek. Ama içimden bir ses, bu duruma çok rahatladığını da söylüyor. Sonuçta bir robotu öptüğü için kendi kendini yiyip bitiriyordu. Eminim onun insan olduğunu öğrenmek, Alex'i hepimizden daha çok mutlu etmiştir." Kuzey'in sakinleştirici sesi içinin biraz olsun rahatlamasına neden olurken, Masal kocasına bakıp aşkla gülümsedi ve sonra çantasından bir nesne çıkarmaya başladı. Kuzey onun ne çıkaracağını merakla beklerken, Masal'ın eline aldığı nesneyi görüp gülümsedi ve karısını kendine çekip onu doya doya öptü. Neyse ki gelin arabası olarak kullandıkları limuzinde şoför ile aralarında kapalı bir cam vardı ve şoför arkada olanları göremiyordu.

"Seni çok seviyorum, Kuzey." Masal, dudakları kocasının dudaklarından ayrıldıktan sonra bu cümleyi tüm kalbiyle söylemişti. Masal'ın elinde tuttuğu ve Kuzey'in kendi elleriyle oyarak içine karısının yüzüğünü koyduğu küçük Bugatti Veyron arabaya baktı ve sonra yeniden gözlerini onun gözlerine dikti.

"Seni seviyorum sözü benim sana olan hislerimi anlatmaktan çok aciz ama ben de seni yaşamış, yaşayan ve yaşayacak olan herhangi bir insanın hayal edebileceğinden çok ama çok daha fazla seviyorum, Masal." Kuzey'in dudakları yeniden karısının dudaklarına ibadet etmeye başlamıştı. En sonunda karısına, ailesine ve evine kavuşmuştu. Hem de hayal edebileceğinden çok daha mutlu bir şekilde.

Sonsöz

"Hayır hayır, ben bunu alamam. Kuzey çok kızar, anlıyor musunuz?" Masal, kasiyer kızın elinde tuttuğu şeye meraklı gözlerle bakarken, bir yandan da kendi içinde büyük bir savaş veriyordu. Eğer Kuzey onu elinde görürse, kesin bu defa dediklerini yapar ve İstanbul çapında oldukça şiddetli bir felakete neden olurdu.

"Anlıyorum, hanımefendi."

Kız tereddütle, sanki deliymiş gibi ona bakarken, Masal da kızın elindeki araba kataloguna bakıp dudaklarını kemiriyordu. Acaba alsa, Kuzey'e göstermeden eve sokabilir miydi? Sonuç olarak denemekten bir zarar gelmezdi, değil mi? Tam kız elindekini kaldırıp yeniden rafa koyacakken hızla öne atıldı ve katalogu kaptığı gibi çantasına tıkıştırmaya başladı. Bir yandan da kırk yıllık bir ajan gibi etrafını kolaçan ediyordu. Kıskançlıkta yeni bir boyuta geçen biricik aşkı, kocası Kuzey onun bu yaptığını görse muhtemelen küplere binerdi. Sonra da muhtemelen İstanbul'un yarısında güçlü bir kasırgaya neden olacak kadar şiddetli bir şekilde kükrerdi. İşte bu kısım çok da iç açıcı olmazdı.

"Masal!"

Kuzey'in sert sesi bulundukları mağazada yankılanınca, Masal şeker çalarken yakalanmış masum bir çocuk gibi hızla arkasını döndü. Neyse ki katalogu çantasına tıkıştırmayı başarmıştı.

"Kocacığım."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, kendisine doğru yürüyen kocasına baktı ve neredeyse mutlulukla zıplayarak onun

yanına gitti. Kuzey, karısının bu sevgi kelebeği haline bakıp kaşlarını çattı. O an Masal kalp krizinden ölebilirdi. Çünkü bu bakış, yaramazlık yaptığını biliyorum bakışıydı. Yani Kuzey, Masal'ın bir haltlar karıştırdığını biliyordu ama henüz ne olduğundan haberi yoktu. Masal da öğrenmemesi için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

"Alışverişini tamamladın mı, bebeğim?" Kuzey, hâlâ şüpheli ancak nispeten daha sakin bir sesle konuşmuştu. Masal gözlerini aşkla kocasına dikip, olumlu anlamda başını salladı.

"Hadi o zaman evimize gidelim. Çünkü dışarıda geçirdiğimiz her an bana kaybedilmiş gibi geliyor." Kuzey'in sesi giderek boğuklaşırken, Masal da teninin yanmaya başladığını hissediyordu. Bu adamla yaklaşık bir yıldır evliydi ve neredeyse her gece onunla birlikte oluyordu ama yine de ona doyamamıştı. Kuzey'in bakışları yoğunlaşırken, aynı yoğunluk sıvı bir kor gibi Masal'ın da vücudunda gezinmeye başlamıştı.

"Gidelim, hayatım," diyen Masal, anlamlı bir şekilde gülümseyerek göz kırpmıştı. Kuzey karısını tam olarak şu anda bulundukları mağazanın kuytu bir köşesine götürüp onunla sevişmiyorsa bu, yıllarca aldığı eğitimlerin sayesindeydi. Allah korusun, biraz daha iradesi zayıf bir erkek olsaydı, muhtemelen Masal ile seviştikten sonra bu mağazadan çıkardı. Kuzey, bir an bu fikrin cazibesine kapılıp mağazanın kuytu köşelerini araştırmaya başlayacak gibi oldu ancak Masal'ın onu çağırmasıyla evin daha iyi bir alternatif olduğuna karar verdi.

Yolda arabayı son gazla sürerken, Masal'dan yükselen ısı neredeyse arabanın bile alev almasına neden olacaktı.

"Biraz daha hızlı süremez misin?" Masal neredeyse ciyaklayarak konuşmuştu ve Kuzey ona bakıp homurdanınca kaşlarını çattı. "Hiç bana homurdanma, Kuzey Karaarslan! Sen hayatıma girmeden önce bir libidom olduğundan bile habersizdim. Hepsi senin yüzünden!"

Masal kollarını göğüslerinde birleştirmiş, gözlerini kısarak ona bakıyordu. Kuzey derin bir nefes aldı ve "Bebeğim,

libidonun yalnızca benimleyken yükselmesine ne kadar minnettar olduğumu bir kere daha söylüyorum. Seninle evlenirken eski sevgililerinin hepsini öldürmüş olmak istemezdim," dedi.

Masal kocasına bakıp aşkla iç çekti. Sonra aklına kendisinin o kadar şanslı olmadığı gelince de yeniden sinirlendi. "Ama ben senin kadar şanslı değilim ne yazık ki!" derken biraz sonra onu parçalayacakmış gibi bakıyordu. Kuzey, karısının siniri karşısında hafifçe yerinde kıpırdandı. Karısı muhtemelen daha önce birlikte olduğu kadınların listesini ondan zorla alırken bir şeyler planlıyordu ancak Kuzey bu planın ne olduğunu duymak istediğinden emin değildi. "Senin yüzünden kaç tane kadına virüs yazıp göndermem gerekti, biliyor musun? Kahretsin! Hepsiyle tek tek uğraşmak günlerimi aldı ama en sonunda başardım." Masal hain bir şekilde gülümseyince, Kuzey içinden yükselen gülme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Karısı kızgın küçük bir kedi yavrusu gibi gözüküyordu ve yüzündeki ifadeyle sütünün tamamını içebilmeyi başarmış gibi gururluydu.

"Demek beni bu kadar çok kıskanıyorsun?"

Kuzey'in yüzünde, Masal'ın gördüğü anda ruhunun bedeninden ayrılmasına neden olan o mükemmel gülümseme oluşmuştu. İç çekerek ona baktı ve uzanıp kocasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Elbette kıskanıyorum. Neden geçen gün sana para üstünü verirken yanlışlıkla eline dokunan kasiyeri bir daha hiç görmedik sanıyorsun!"

Kuzey şaşkınlıkla bakışlarını karısına çevirdi. "Ciddi olamazsın!" Kuzey, Masal'ın tatminkâr yüz ifadesine bakınca onun ciddi olduğunu anlamıştı. Evet, kasiyer kız biraz fazla bariz bir şekilde Kuzey'e asılmıştı fakat onun için, Ağustos 2014 tarihindeki Boston-İstanbul uçağında başına pembe iç çamaşırları düştüğü andan itibaren tek bir kadın vardı. O kadın da şu an yan tarafında oturmuş pis pis sırıtarak ona bakıyordu. Kuzey ise bu kadının her bir zerresine tapıyordu. Sonunda karısına

bakıp kahkahayı patlattığında, Masal da onunla birlikte gülmeye başlamıştı.

"Bebeğim, seni seviyorum." Kuzey, gülen gözlerinden fışkıran aşkla birlikte o kadar yakışıklı gözüküyordu ki, Masal bir kere daha şükretti.

"Ben de seni seviyorum, kocacığım," diyerek muzipçe göz kırptı. O sırada çoktan evlerinin otoparkına girmişlerdi. Arabayı durdurduktan sonra ikisi aynı anda dışarı çıktı. Masal, Kuzey'in alışveriş poşetlerini almasını izlerken sırıtmaya devam ediyordu. Kuzey'i ilk tanıdığı zamanları düşününce, bu manzara o kadar inanılmaz geliyordu ki, zaman zaman bir peri masalında yaşadığını düşünüyordu. Zaten Kuzey hayatına girdikten sonra, her şey biraz teknolojik bir peri masalı gibi olmuştu. Kuzey, karısının ona bakıp gülümsediğini görünce kaşlarını çattı.

"O zeki kafandan yine neler geçtiğini sorabilir miyim?"

Kuzey, kuşkulu bir şekilde onu süzmeye başlayınca, Masal'ın yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Hiç," derken sesindeki tını, olayın hiç'le pek de alakası olmadığını bağırıyordu. Kuzey de karısını tanıdığı için kaşlarını daha çok çattı.

"Beni ağzından laf almak zorunda bırakma, Masal!" Kuzey'in homurdanır gibi çıkan sesi karşısında Masal'ın gülümsemesi genişledi ve heyecanlı bir şekilde kocasının yanına giderek koluna girdi.

"Ben düşünüyordum ki... İlk tanıştığımızda senin böyle bir ev erkeği olacağını hayal etsem, kendime bir tarafımla gülerdim." Masal, cümlesini tamamladıktan sonra gülümseyen yüzünü ona çevirdi. Kuzey'in de yüzü yumuşamıştı ve kolunu kaldırıp karısının omzuna atarak onu kendine daha çok çekti. Saçına bir öpücük kondurduktan sonra onu biraz daha sıkı sardı.

"Ben..." dediğinde sesi biraz heyecanlı, biraz da buruk gibiydi. Masal kafasını kaldırıp onun tapılası ela gözlerine bakınca, kalbinin yeniden aşkla çağlayıp, dolup taştığını hissetti. Kocasının konuşmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu,

bu yüzden sabırla bekledi. Kuzey henüz konuşmaya başlamadan asansör kapısına gelmişlerdi. Birbirlerinden ayrılmadan asansöre bindiler ve Masal kırk dokuzuncu kata basarken, Kuzey hâlâ sessizliğini koruyordu.

"Ben, küçükken hep böyle hayal ederdim aslında." Kuzey en sonunda konuştuğunda sesi duygu yüklü çıkmıştı. Masal, küçüklüğünden bahsettiğini duyunca ona daha çok sarıldı. "Çünkü babam ve annem her zaman birlikte alışverişe giderlerdi ve ben, bana ne alacaklarını düşünerek heyecanla onları beklerdim. Her işi beraber yapmaktan büyük zevk alıyorlardı ve ben de bir gün kendi ailemle aynısını yapmak istiyordum. Sen bunu bana verdin, bebeğim. Teşekkür ederim."

Masal boğazına oturan yumrunun gitmesi için yutkunmak zorunda kaldı. Kuzey'in hep mutlu olmasını istiyordu. Keşke geçmişe dönüp bir şeyleri değiştirebilseydi ancak onun elinde yalnızca şu an vardı ve bulundukları anı güzelleştirmek için elinden geleni yapacaktı.

"Asıl ben, benim gibi çatlak bir kadını sevdiğin için teşekkür ederim."

Kuzey karısının sözleriyle yeniden neşelenerek gülümsemeye başlayınca, Masal'ın da kalbinde güller açmıştı. "Eh, biraz zor oluyor tabii ama idare ediyoruz işte." Kuzey'in sahte bıkkınlıkla çıkan sesine daha da çok gülen Masal, kızgın görünmeye çalışarak kaşlarını çattı ve hafifçe kocasının koluna vurdu.

"Bu yaptığın çok ayıp, Kuzey Karaarslan!" derken gülümsemesi o kadar genişlemişti ki, artık numaradan bile olsa kızgın görünmüyordu. Kuzey onu daha da çok kendine çekerek sarıldığı sırada evlerinin bulunduğu kata gelmişlerdi.

"Eğer bunun ayıp olduğunu düşünüyorsan, bir de birazdan yapacaklarımı gördükten sonra düşünmeni tavsiye ederim." Kuzey, yeniden ateşlenen sesiyle Masal'ın başının dönmesine neden olmuştu. Masal iyice sabırsızlanarak evlerinin salonuna adım attı ve büyük bir erdem göstererek kocasının poşetleri mutfağa koymasını bekledi. Artık gerçekten de dayanamayacaktı.

Kuzey elinde bir dizi zarfla içeriye girdiğinde, tam olarak onu neresinden öpmeye başlayacağını düşünüyordu.

"Sana bir posta var, Masal." Kuzey elindeki zarflardan birisini dikkatle inceliyordu. Masal, o zarfın ne olabileceğini anladığında kalbinin duracağını zannetti ve resmen uçarak kocasının üzerine atladı. Zarfta bir Auto Show davetiyesi varsa, bu Masal'ın bittiğinin resmiydi.

"Faturadır o!" Masal, küçük boyuyla bir doksanlık kocasının elindeki zarfı almaya çalışırken, kesinlikle fazlasıyla sevimli gözüküyordu ancak Kuzey bunu fark etse bile, on an elindeki zarfa odaklanmak onun için daha önemliymiş gibi görünüyordu.

"Tüm faturalar benim adıma kayıtlı, hayatım." Masal ulaşamasın diye zarfı yukarıda tutarak açmaya başlamıştı ve Masal oraya kadar boyu yetmediği için bir şey yapamıyordu. Sonunda bir sandalye çekip üzerine çıkmaya karar verdiğinde, Kuzey'in çoktan zarfı açıp içindekileri okuduğunu fark edip somurtmaya başladı.

"Kahretsin!" Masal, kızgın bir şekilde Kuzey'in çatık kaşlarıyla elindeki kâğıdı okumasını bekledi. Kocasının yüzü giderek beyazlarken, Masal da biraz endişelenmeye başlamıştı.

"Kuzey?" Endişeli bir şekilde kocasına doğru yaklaşınca, Kuzey aniden allak bullak olmuş suratını Masal'a çevirdi ve onu gördüğü anda irkildi. Kahretsin, bu da nereden çıkmıştı şimdi? Kuzey bir süre kaşlarını çatıp baktıktan sonra tekrar kâğıda döndü ve bir saniye sonra yeniden Masal'ın yüzüne baktı. Ancak hâlâ tek kelime etmiyordu.

"Kuzey, beni korkutuyorsun artık. Ne oldu konuşsana!" Masal kaşlarını çatarak kocasının yanına geldi ve kâğıdı onun elinden almaya çalıştı ancak Kuzey kâğıdı vermemek bir yana, histerik bir şekilde gülmeye başlamıştı. Masal ise biraz sonra onun kıçına tekmeyi basmayı planlıyordu. O kâğıtta bu kadar önemli ne yazıyor olabilirdi ki?

"Bebeğim!"

Kuzey kafayı yemiş gibi onu belinden kucaklayarak kaldırıp kendine bastırırken hâlâ gülüyordu. Gülüşü o kadar güzel ve içtendi ki, Masal da istemsizce dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

"Kuzey!"

Kuzey, Masal'ı bu defa bir prenses gibi kucağına aldı ve sanki çok değerli bir mücevhermiş gibi taşıyarak kanepeye oturdu. Masal hâlâ kucağındaydı ve kollarını boynuna dolamış, onun ipek gibi saçlarını okşuyordu. Kuzey yüzünde ve gözlerinde katıksız bir mutluluk ifadesiyle karısını süzdü. Masal onu bu kadar mutlu görmekten aldığı hazzı, dünya üzerinde başka hiçbir şeyden almıyordu.

"Bana da neler olduğunu söyleyecek misin?" Kuzey ona bakıp, bir kez daha o can alıcı gülümsemelerinden birini bağışladıktan sonra Masal'ın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Bir eli karısının sırtında ona destek olurken, diğer eli yavaşça ve şefkatle onun karnını okşuyordu. Bu hareketi Masal'ın inanılmaz hoşuna gidiyordu ve bir kedi gibi kocasına sırnaşmasına az kalmıştı.

"Canın çilekli pasta istiyor mu, bebeğim?" Kuzey gülümseyen gözlerini bu defa Masal'ın karnına dikmişti. Masal kaşlarını çatarak ona döndü ancak kocası halen karnına bakıyordu.

"Çilekli pasta mı? Bu da nereden çıktı şimdi?"

Kuzey başını kaldırıp gözlerini onun gözlerine dikti ve daha da fazla gülümseyerek "Sana sormadım, bir tanem," dedi. Masal o an kafasına düşen yaklaşık bir tonluk farkındalık kütlesiyle olduğu yerde dondu kaldı.

"Kuzey!" diye çığlık atarken Kuzey de yine sesli bir şekilde kahkaha atmaya başlamıştı. Masal iki gün önce halsizlik nedeniyle hastaneye gitmişti ve anlaşılan o zarf, Masal'ın kan tahlili sonuçlarını içeriyordu. Masal anlamıştı. Kuzey bu defa iki kolunu birden karısına sardı ve onu iyice kendine bastırdı. İki âşık insan hayatlarının belki de en mutlu anını paylaşırken, sadece gülüyorlardı. Deli gibi, divane gibi, çocuklar gibi içten bir şekilde kahkaha atıyorlardı.

"Bir bebeğimiz olacak." Masal neredeyse fısıltı gibi söylediği bu sözlerden sonra parıldayan gözlerini dikip kocasına baktı. Kuzey de aynı şekilde ona bakarken başını salladı ve "Evet, sevgilim. Bir bebeğimiz olacak," dedi.

"Kalbimde zaten seni taşıyordum, artık içimde de senden bir parça var."

"Senin gibi kızıl saçlı, yeşil gözlü kızlarımız olsun istiyorum." Kuzey bunu söylerken tüm kalbiyle hissederek söylemişti. Masal ona baktı ve "Senin gibi onurlu, güçlü ve sevgi dolu oğullarımız olsun istiyorum," dedikten sonra, dudaklarını kocasının dudaklarına bastırdı.

***

"Kuzey!"

Karısının sesiyle uyanan Kuzey uykulu gözlerini ovuşturdu ve kendine gelmeye çalışarak ona baktı.

"Efendim, sevgilim." Masal gözlerini büyütmüş, sanki biraz sonra ağlayacakmış gibi gözüküyordu. Kuzey'in tüm vücudunu sarmaya başlayan bir panik dalgası, onun hızla doğrularak ışığı açmasına neden olmuştu.

"Benim canım feijoa istedi."

Kuzey uyku halinden henüz tam olarak ayılamamış beyin hücrelerinin ona bir oyun oynadığını düşünerek kaşlarını çattı. "Feijoa da ne?" Onun anlamını bile bilmediği bir şeyi, nasıl oluyor da iki aylık hamile karısının canı istiyor diye düşünmeden edememişti. Ancak düşüncelerini kendine sakladı, çünkü karısı bu aralar biraz fazla duygusaldı. En son Masal'ı simidinin susamları döküldüğü için ağlarken gördüğünden beri çok fazla yorum yapmamayı tercih ediyordu.

"Bilmiyorum." Masal üzüntülü bir şekilde ona bakıyordu ama Kuzey gerçekten de gecenin tam olarak üç buçuğunda bir kadının henüz ne olduğunu bilmediği bir şeyi nasıl canının istediğini çözememişti. Tam ağzını açıp aklındaki bu soruyu

soracakken, Masal'ın tehlikeli bir şekilde titreyen dudaklarını görüp vazgeçti.

"Pekâlâ. Gidip sana feijoa bulacağım, bebeğim." Kuzey derin bir nefes aldıktan sonra yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Masal ona sanki bir tanrıymış gibi bakarken kendini biraz huzursuz hissetmişti ama kadınların hamileyken hormonlarından dolayı garip davrandıklarını duymuştu. Daha doğrusu Masal'ın hamile olduğunu öğrenen Julie, hamile kadınlara nasıl hassas ve hoşgörülü davranılması gerektiği konusunda uzun bir süre başını şişirmişti. Sonuç olarak, hamile bir kadınla tartışmaması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı.

"Çabuk ol lütfen."

Karısına sevgiyle bakıp alnına bir öpücük kondurduktan sonra "Olacağım bebeğim," dedi ve hızla odadan çıktı. Saçları darmadağınıktı ve üzerinde yalnızca bir kot ve tişört vardı. Gözleri uykudan yeni kalktığı için hafifçe şişmişti. Arabasının anahtarını alıp garaja doğru ilerlerken Zack'i aradı.

"Gecenin bu saatinde beni uyandırman için gerçekten sağlam bir sebebin olsa iyi olur, Kuzey." Zack'in uykulu ve huysuz gelen sesiyle Kuzey de huysuz hissetmeye başlamıştı.

"Gerçekten iyi bir sebebim var, Zack. Bana hemen feijoa lazım."

Telefonda bir süre sessizlik oldu. Kuzey, Zack'in olanları kafasında bir mantık çerçevesine oturtmasını sağlayacak kadar ona zaman verdi. Ancak bu olanları mantık çerçevesine oturtmak pek de kolay bir işlem değildi.

"Feijoa mı? Lanet olasıca feijoa da neyin nesi?"

Kuzey artık Zack'in mantıklı düşünebilecek kadar uyandığına kanaat getirmişti, çünkü Masal feijoa'dan ilk bahsettiğinde onun da aklından geçenler, arkadaşının söyledikleriyle aynıydı.

"Bilsem sana sormazdım herhalde, değil mi Zack?" Kuzey homurdanarak konuşunca Zack de telefonun diğer ucundan derin bir nefes aldı.

"Gecenin bir yarısında kim feijoa ister ki?" Zack sorusunu sorduktan hemen sonra "Ah," diyerek anladığını belirten bir ses çıkardı. "Masal," dediğinde Kuzey çoktan garaja girmiş arabasına ilerlemeye başlamıştı.

"Aynen. Bu yüzden bana acilen feijoa bulman lazım." Kuzey arabasına binip kontağı çevirdiğinde Zack de telefonun diğer ucundan bilgisayarda feijoa araştırması yapıyordu. En sonunda Kuzey garajdan çıkıp yola koyulunca, Zack ona feijoa yetiştiren özel bir çiftliğin adresini vermişti. Bu çiftlik neyse ki çok da uzakta değildi. Kuzey son hızla çiftliğe giderken, bir yandan da *Çiftlik sahibini bu saatte feijoa mıdır, her ne haltsa ondan satmaya nasıl zorlarım?* diye düşünüyordu. Neyse ki düşündüğü kadar zor olmamıştı. Adama karısının hamile olduğunu söyleyip duygu sömürüsü yapınca ikna olmuştu.

Sonunda feijoa ile birlikte eve ulaştığında, Masal'ın çoktan uyumuş olduğunu görüp gülümsedi. Poşeti karısının yeniden istemesine karşı önlem olarak mutfağa bıraktıktan sonra üstünü değiştirip yatağa, Masal'ın yanına uzandı ve ona sarılarak gözlerini kapadı. Masal, uyurken kocasına sokulmayı çok seviyordu ve Kuzey de onun bu özelliğine kelimenin tam anlamıyla âşıktı.

"Kuzey!"

Kuzey tam uykuya daldığı sırada karısının sesiyle yeniden uyanınca panikle yerinden fırladı. "Bir şey mi oldu, hayatım?" Masal'ın yeniden duygusal bir şekilde ona baktığını görünce bir an için endişelendi. Ancak Masal yaklaşık iki saat önce yaptığı gibi gözlerini kocaman açtı ve "Canım mogwa istiyor," dedi. Kuzey, gözlerini birkaç defa kapatıp açtıktan sonra kafasını sanki ona inanamıyormuş gibi iki yana salladı.

"Mogwa da ne, kahretsin?" Sesi biraz sert çıkmış olabilirdi, kabul ediyordu ama Masal sanki ona hakaret etmiş ya da dövmüş gibi bakınca, kalbinde derin bir pişmanlık hissetti. "Özür dilerim, bebeğim. Sert konuşmak istememiştim." Kuzey

gerçekten pişman bir halde karısına bakınca, Masal biraz olsun normale dönmüştü.

"Ne olduğunu ben de bilmiyorum ama canım çok çekiyor." Masal üzgün bir şekilde konuşunca, Kuzey kendini çok kötü hissederek hızla yataktan fırladı ve yeniden giyinmeye başladı. Giyinmeyi bitirdiğinde karısına baktı ve "Sana mogwa bulacağım, bebeğim," dedikten sonra hızla evden çıktı. Tabii Zack'i aradıktan hemen sonra.

"Mogwa mı?" Zack derin bir nefes aldıktan sonra kaderine razı olmuş bir şekilde yeniden araştırma yapmaya başladı. "Dostum, bazen karının bu kadar zeki olması iyi mi, yoksa kötü mü karar veremiyorum." Zack'in çileden çıkmış gibi gelen sesiyle Kuzey kaşlarını çattı. "Neden sıradan kadınlar gibi erik ya da çilek aşermiyor ki?"

"Karıma tek laf daha edersen iç organlarının yerini değiştiririm."

Kuzey'in sert sesini duyan Zack yeniden derin bir nefes aldı ve "Pekâlâ dostum, her ne kadar bütün gece ayakta kalmama neden olsa da Masal'ı ben de seviyorum," diyerek araştırmasına geri döndü. Mogwa'yı da bulup eve döndüğünde saat neredeyse sabahın yedisine geliyordu ve hemen hemen tüm geceyi dışarıda tropik meyve avında geçiren Kuzey, uykusuzluktan Hakk'ın rahmetine kavuşmak üzereydi. Eve döndüğünde Masal yine uyumuştu ve Kuzey üstünü değiştirip yatağa girdikten sonra huzurla gözlerini kapadı.

"Kuzey!"

İsmi geçen şahıs, yani Kuzey, isminin sevdiği kadının ağzından döküldüğünü duyunca bir kez daha irkilerek uyandı. Masal'ın ona yine aynı şekilde baktığını görünce de derin bir nefes alarak yataktan kalktı. "Bu defa ne istiyorsun, bebeğim?" derken pijamalarını çıkarmaya başlamıştı bile. Masal ona baktı ve gülümseyerek "Pomelo," dedi. Kuzey ise derin bir nefes alarak hızla odadan çıktı

Masal kocaman göbeğini sevgiyle okşayan kocasına bakıp gülümsedi. Artık son günlerine gelmişlerdi ve Masal ilk aylardaki saçma sapan aşermelerinin geçmesinden fazlasıyla memnundu. Zavallı Kuzey hamileliğinin ilk üç ayında dünya üzerindeki bütün saçma sapan meyveleri öğrenmişti ve en sonunda çareyi tüm meyvelerin listesini çıkarıp hepsinden evde bulundurmakta bulmuştu. Neyse ki bu durum Kuzey'i bir nebze uykusuz kalmaktan kurtarmıştı. Bu sayede evlerinde yiyemeyecekleri kadar fazla tropik meyve olması da cabasıydı.

Masal kocasının hâlâ sevgiyle göbeğini okşadığını fark edip gülümsedi. Çocuklarının cinsiyetlerini bilerek öğrenmemişlerdi ve sürpriz olmasını istiyorlardı. Bu yüzden heyecanla minik yavrularının onlara katılacağı günü bekliyorlardı.

"Bugün nasılmış bakalım benim miniğim." Kuzey sevgiyle göbeğine dokununca, Masal'ın yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Miniğim dediğine göre benden bahsetmiyorsundur sanırım." Masal yalandan somurtmaya başlayınca, Kuzey uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"İkiniz de benim değerlimsiniz, bebeğim."

Masal, Kuzey'in sevgi dolu gözlerine bakıp yeniden gülümsemeye başladı. Tam ağzını açıp kocasına onu sevdiğini söyleyecekken karnına giren ani bir sancı ile çığlık atınca, Kuzey endişeyle yerinden kalktı. Masal ikinci bir sancı ile yeniden çığlık atarak, bu defa Kuzey'in panikle sıçramasına neden oldu.

"Ne oldu? Masal, iyi misin sevgilim?" Kuzey beti benzi atmış bir şekilde, ne yapacağını bilemez bir halde karısına bakmaya devam ediyordu. Masal şu an karnında cehennem azabından farksız bir sancı olmasaydı, onun bu panik hallerine gülebilirdi ancak kahrolası ağrı neredeyse nefesini kesiyordu.

"İyi değilim, Kuzey. Sancı." Masal, konuşmak bile ağrısını şiddetlendiriyormuş gibi hissettiği için çok fazla açıklama yapamamıştı. Nasılsa Kuzey zeki bir adamdı ve onun doğum

sancısı çektiğini anlardı. Yani en azından Masal öyle olmasını umuyordu.

"Sancı! Sancı derken? Doğum sancısı gibi mi?" Kuzey anlamsız ve mantıksız sorularını arka arkaya sıralarken, Masal da acıyla dişlerini sıkıyordu. Kuzey'in ne kadar paniklediğini görebiliyordu ancak burada acı çeken kendisiydi, kahretsin!

"Kuzey! Kendine gel!" Kuzey'in elini ayağını nereye koyacağına karar veremeyen halleri kesinlikle görülmeye değerdi fakat Masal gerçekten acı çekiyordu. Bu yüzden adamın bir an önce kendine gelmesi gerekiyordu!

"Evet, kendime gelmeliyim. Haklısın, Masal. Ne demişti doktor? Derin nefes al. Al ver. Al ver." Kuzey, doktorun Masal'a doğumda yapmasını tavsiye ettiği nefes egzersizlerini uygularken hâlâ yerinden kıpırdamamıştı ve Masal eğer biraz daha o şekilde kalırsa, kocasının gözünün önünde doğuracaktı. Ayrıca onun şu an bile ne kadar paniklediği dikkate alınırsa, Masal'ın evde doğurması durumunda muhtemelen Kuzey oracıkta düşüp bayılırdı. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve sakince konuşmak için kendini zorladı.

"Lanet olsun, Kuzey! O lanet olasıca doğum çantasını bul ve beni hemen hastaneye götür!" Masal yapabileceği en sakin şekilde konuşmuştu ancak Kuzey karısını duyunca daha da paniklemişti.

"Doğum çantası! Elbette!" Kuzey sanki Amerika'yı keşfetmiş gibi bağırdıktan sonra hâlâ yerinden kıpırdamayınca Masal bir kere daha çığlık attı ve "Kuzey! Doğum çantası!" dedi. Kuzey nihayet hareket etmeye başlayınca da derin bir nefes aldı. Çok şükür Kuzey biraz olsun kendine gelebilmişti. Ancak Kuzey doğum çantasının olduğu yerin tam zıddına, çıkış kapısına doğru gidiyordu.

"Kuzey! Nereye gidiyorsun?"

Masal'ın sesiyle yeniden ona dönen Kuzey, bu defa gözlerini birkaç defa kapatıp açtı ve karısına sanki onu ilk defa görüyormuş gibi baktı. "Masal?"

Masal biraz sonra kocaman göbeğiyle kocasının üzerine uçup, onu bir güzel paralayacaktı. Böylelikle hem doğurup, hem de kocasını paralayan ilk kadın olarak tarihe geçme şansını da elde edebilirdi. O an bir sancı yeniden iki büklüm olmasına sebebiyet vermeseydi yapacaktı da.

"Kuzey! Allah aşkına kendine gel, yoksa bu işin sonu çok kötü olacak!" Çığlığı bu kez Kuzey'in aklını biraz olsun başına getirmiş gibiydi. Kuzey kaşlarını çatıp, hemen ilerideki dolaptan doğum çantasını alıp sırtına geçirdi. Sonra da karısının yanına gelip, onu kucakladığı gibi kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Masal "Sonunda!" derken, Kuzey'in aklı başına geldiği için ağlamak istiyordu. Kuzey dudaklarını karısının şakağına bastırdı ve "Biraz sabret, bir tanem," diye fısıldadı. Masal doğum sancıları arasında çığlıklar atarken, Kuzey de paniklememek için kendini sıkmakla meşguldü.

Hastaneye ulaşabildiklerinde, yolda birkaç kırmızı ışığı geçmiş, hatırı sayılır derece küfür etmiş ve kesinlikle trafik canavarlığında en üst mertebeye erişmişti. Ancak sonunda karısını hastaneye ulaştırmayı başarmıştı.

"Doktor!" diye bağırırken, bir yandan da Masal'ı kucaklayarak arabadan çıkarmaya çalışıyordu. İçinden de Claire'in tam da İskoçya'ya gidecek zamanı bulduğunu düşünüyordu. O burada olsaydı her şey daha kolay olabilirdi. Masal'ı bir sedyeye yatırdıklarında Kuzey derin bir nefes aldı ve sedyeyle birlikte karısını doğumhaneye kadar takip etti. İçeriye girmesine izin verilmediğinde neredeyse doktoru yumruklayacaktı ancak kendini tutmayı başardı. Doktoru, Masal doğumu kazasız belasız atlattıktan sonra da yumruklayabilirdi.

"Kuzey!" Julie'nin hastane koridorlarında yankılanan sesiyle ona dönen Kuzey ağzından çıkan "Sen burada ne arıyorsun?" sözlerine engel olamadı. Julie ona ters ters baktıktan sonra, "Masal'ın doğumunu sana bırakacağımı mı sanıyordun? Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırırsın diye Masal'a panik butonuna benzer bir araç verdim. Böylece doğum yaptığından haberim

oldu. Her neyse. Bunlar gereksiz ayrıntılar. Masal iyi mi?" diyerek cevapladı. Kuzey bazen çatlak karısının en az kendisi kadar çatlak arkadaşlara sahip olmasının iyi bir şey olup olmadığını sorguluyordu ancak şimdilik bu düşüncesini kendine saklamaya karar verdi.

"Onu doğumhaneye aldılar," dedi gergince saçlarını karıştırırken. Julie endişeli gözlerle doğumhanenin kapısına bakarken "O iyi olacak," diye mırıldandı. Tam bu mırıltının üzerine Masal'ın kan donduran çığlığı koridorda yankılanınca, Julie ve Kuzey aynı anda bir ton beyazladılar.

"Kahretsin!" Kuzey sinirle doğumhanenin kapısına doğru ilerlemeye başlayınca Julie onu durdurdu. "Kuzey! Sakin ol!" Kuzey, onun ikazıyla bir süre hareketsiz kalmayı başardı ancak Masal'ın fazlasıyla yaratıcı küfürler etmeye başlaması üzerine hafifçe sararması tamamen bir tesadüftü. Yoksa o küfürlerin Kuzey'i ve en sevdiği organını içermesiyle alakası yoktu. Bitkince kendini koridordaki sandalyelerden birisine bırakırken, elleriyle şakaklarını ovalamaya başlamıştı.

"Masal doğumdan sonra beni öldürecek." Julie yalan söyleme gereği duymadı. Masal muhtemelen doğumdan sonra Kuzey'i öldürecekti ancak en azından onaylamayarak ona karşı nazik olmaya çalıştı.

Aradan geçen saatlerde Masal'ın her çığlığında ayağa fırlayan Kuzey, artık gerginlikten tüm hastane binasını havaya uçuracak duruma gelmişti. Tam bu kadar yeter diyerek doğumhaneye dalacakken kapı aniden açıldı ve bir hemşire, elinde minicik bir kundakla dışarı çıktı. Kuzey sanki büyülenmiş gibi hemşirenin kucağına bakarken, Julie de gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Tebrik ederim. Çok güzel bir kızınız oldu." Hemşirenin gülen yüzüne bir süre anlamsızca bakan Kuzey, en sonunda kendine gelerek minicik bebeğini kucağına aldı. O kadar küçüktü ki, Kuzey ona zarar vermekten ölesiye korkuyordu.

"Kızım," derken sesi titremişti. Kuzey hayatı boyunca bu kadar küçük, buruş buruş ama aynı zamanda da mükemmel

başka bir varlık görmemişti. Saçları kızıldı. Yeni doğmuş olmasına rağmen rengini belli ediyordu. Kuzey bunu görünce aşkla gülümsedi. Önceden bir tane kızıl saçlı aşkı varken, artık iki olmuştu. Kuzey derin bir nefes aldı ve ağzından çıkan kelimeyi fark ettiğinde şaşırdı.

"Nefesim," dedi sessizce. Kuzey, Masal doğumhaneye girdiğinden beri nefes alamıyormuş gibi hissetmişti ve şimdi kızını görünce yeniden nefes almaya başlamıştı. Yeniden "Nefesim," diyerek kızının burnuna ufak bir öpücük kondurdu. Tam o anda kızı gözlerini açınca Kuzey'in yüzündeki gülümseme daha da derinleşti. Annesi gibi kızıl saçlara sahip bu melek artık aralarına katılmıştı ve Kuzey, hayatı boyunca bu kadar mutlu olduğu anların hepsinde karısının olduğunu düşünerek gülümsedi.

"Karımı görebilir miyim?" Bu soru üzerine hemşire gülümseyerek kafasını sallayınca, Kuzey kucağında bebeğiyle birlikte Masal'ın bulunduğu odaya girdi. Masal bitkindi ancak mutlu gözüküyordu.

"Kuzey," dedi hafifçe. Kuzey ona aşkla baktıktan sonra yanma yaklaştı ve kızını nazikçe karısının kucağına yerleştirdi.

"Kucağında kızımızla o kadar tatlı görünüyordun ki." Masal, muzipçe gülümseyerek konuşunca Kuzey kahkahayı patlattı. Karısı mükemmel bir kadındı ve ona bir başka mükemmel kadını vermişti. Kuzey eğilip onun alnını öptü ve o şekilde kalarak kızını sevmeye başladı.

"İsim düşündün mü?" Masal ona merakla bakarken, Kuzey de karısına döndü. Cinsiyetini bilmedikleri için çok fazla isim düşünmemişlerdi ancak Kuzey ona Nefes adını vermek istiyordu. Gözlerini karısına diktikten sonra "İsmi 'Nefes' olsun istiyorum," dedi. Masal'ın dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra da alnını onun alnına dayayarak gözlerini kapadı.

"Sen benim nefesimsin, Masal," dedi kısık bir sesle. Masal içindeki tüm sevgi sel olmuş akarken gözlerinin dolduğunu

hissetti. "Kızımız da nefesimin nefesi olsun istiyorum. Bu yüzden ismi Nefes olsun."

Masal, Kuzey'in söylediklerini duyduktan sonra elini kaldırıp sevdiği adamın yanağına dokundu. "Olsun, sevgilim. Ama ben de bir isim koymak istiyorum. Diğer ismi de Ceren olsun. Nefes Ceren olsun kızımızın ismi." Kuzey, Masal'ın söylediklerini duyduktan sonra gözlerini açtı ve karısının gözlerine baktı.

"Seni çok seviyorum, Masal."

Masal kocasının gözlerinde kaybolarak "Seni çok seviyorum, Kuzey," dedi ve dudaklarını onun eşsiz dudaklarına kapattı.

***

"Nefes!"

Masal, üç yaşındaki kızının arkasından koşarken kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. Küçük cimcime, annesinin tıpa tıp aynısı olan uzun kızıl saçlarını savurarak neşeyle gülüyordu ancak Masal'ın bu durumdan hoşlandığı söylenemezdi. Babasının kopyası olan ela gözleri ise yaramazlıkla parlıyordu.

"Hadi ama bebeğim. O elindekini bana ver." Kızının elinde tuttuğu ve Masal'ın yaklaşık iki senedir üzerinde çalıştığı teknolojinin tüm bilgilerini içeren belleği almak için usulca konuşurken, Nefes olaydan fazlasıyla zevk alarak koşmaya devam ediyordu.

"Bu çocuk kime çekmiş hiç anlamıyorum!" Masal en sonunda çileden çıkarak çemkirmeye başlayınca Kuzey gülerek, kollarında tuttuğu bir yaşındaki oğullarıyla birlikte bahçeye, onların yanına geldi. Çocukları olduktan sonra bahçeli, geniş bir eve taşınmışlardı ancak Nefes Hanım, annesine bunun için minnettar olacağı yerde, bir de üstüne yaramazlık yapıyordu.

"Benim aklımda birkaç seçenek var aslında." Kuzey'in durumdan oldukça fazla zevk aldığını gösteren sesini duyan Masal, bu defa ateş saçan yeşil gözlerini ona dikti.

"Sen konuşma, Kuzey! Hepsi senin yüzünden! Ben çocukken çok usluydum!"

Kuzey karısının bu sözleri üzerine alayla tek kaşını kaldırınca, Masal gözlerini kısarak kocasını sinirle süzdü. Evet, çocukken yaramazdı, ne olmuştu yani? Yine de tüm bunlar Kuzey'in suçuydu işte!

Masal içinden Kuzey'e çemkirirken gözü bir yaşındaki oğlu Demir'e takılınca gülümsedi. Demir tombik yanakları ve gülümseyen yeşil gözleriyle o kadar tatlı görünüyordu ki, Masal dayanamayıp oğlunu kocasının kollarından aldı.

"Bebeğim benim. Sen büyüyünce ablan gibi yaramaz olma, tamam mı?" Masal bunları söylerken bir yandan da hâlâ belleği elinde tutarak ona dil çıkaran kızına bakıyordu ancak Nefes'in bu durumdan etkilendiğini söylemek yanlış olurdu.

"Nefes'im." Kuzey yere doğru çömelip kollarını açınca, Nefes ölümsüzlüğün sırrını bulmuş bir korsan gibi hevesle babasına doğru koşmaya başladı. Bu sırada da elindeki belleği yere fırlatmıştı ve Masal fırsattan istifade hemen atlayarak belleği aldı. "Sonunda," diye fısıldadığında, gözü babasının kollarında ona öpücükler yağdıran kızına takılınca kaşlarını çattı. Tam ağzını açıp lafa girecekken oğlunun kıpırdayıp ona uzandığını fark etti.

"An-ne."

Masal, oğlunun ağzından çıkan sözcüğü duyduğunda kalbinin durduğundan emindi. Demir ilk defa konuşmuştu ve ağzından çıkan ilk sözcük anne olmuştu. Gözleri dolarken, oğlunun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu ve "Bir daha söyle, annem," dedi. Demir sanki onu anlamış gibi neşeyle gülümseyerek tatlı sesler çıkardı ve yeniden "An-ne," dedi. Masal o an dünya üzerinde ondan daha mutlu başka bir insan olmadığından emindi. Oğlunu kucaklayıp nazikçe göğsüne bastırırken "Annem benim," dedi sevgiyle. O sırada gözü onları izleyen Nefes ve Kuzey'e takılınca da gülümsemesi genişledi, çünkü Kuzey somurtuyordu.

"Hah! Demir ilk önce 'anne' dedi," derken sesi neşeyle cıvıldıyordu ama Kuzey kaşlarını çatmıştı.

"Nefes de ilk önce 'baba' demişti." Kuzey'in neredeyse homurdanır gibi çıkan sesiyle kıkırtısını bastıramayan Masal, kocasından sinirli bir bakış kazanmıştı.

"Durum 1-1, sevgilim."

Kuzey karısına gözlerini kısarak baktıktan sonra, kızını kucağına alıp hızla onun yanına geldi. "O zaman eşitliği bozacak yeni üyemiz için çalışmalara başlasak iyi olur."

Masal, Kuzey'in yoğun gözlerine bakınca kızarmaya başladığını hissetti. Yaklaşık beş senedir bu adamla birlikteydi ve Kuzey her defasında onu kızartmayı başarıyordu. Kuzey de Masal'ın kızaran yanaklarına arzuyla baktıktan sonra "Yıllar sonra hâlâ kızarabiliyor olmana tapıyorum," dedi kısık bir sesle. Masal da kocasının gözlerine aşkla baktı ve çenesine bir öpücük kondurduktan sonra "Ben senin her şeyine tapıyorum," dedi usulca. Dışarıdan bakıldığında, sevgi dolu bir aile oldukları hemen anlaşılıyordu ve onları seven herkes, mutluluklarının daim olmasını diliyordu. Öyle olacaktı da. Çünkü onlar *'Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar...'* lafının yaşayan kanıtları olmuşlardı.

*

Aşkın ne zaman nerede başınıza düşeceği, daha doğrusu başınıza pembe iç çamaşırları düşüreceği hiç belli olmazdı. Ve eğer bir gün pers gülü pembesi ojeyi, bir kadının tırnağına sürmenizi sağlayacak bir durumla karşılaşırsanız, o an aşktan kaçmak için çok geç olduğunu anlayabilirdiniz.

SON

TEŞEKKÜR

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde çılgın mı çılgın, hafif çatlak bir yazar varmış. Bu yazar hayal dünyasını anlatır, onun çok ama çok sevgili okurları da bu hikâyeleri okurmuş. Yazar hep bir gün kitabım çıksa nasıl olur, teşekkür etmek istesem kime teşekkür ederim diye düşünür, sonra da bu düşüncenin hayaliyle bile sırıtarak uykuya dalarmış.

Günlerden bir gün, yazarın hayallerini gerçekleştirecek bir kapı açılmış. Yazar, olanların gerçekliğini sorgularken bir bakmış, kitabının çıkacağı tarih gelmiş çatmış. Ama sonra bakmış o kadar fazla teşekkür edilecek insan var ve teşekkür aslında o kadar yetersiz ki, yazar da herkese kalbinden kopan sevgileri ve en güzelinden selamlarını göndermeye karar vermiş.

Yani demem o ki, başta sevgili eşim Ali Nabi Duman olmak üzere, beni yetiştiren sevgili aileme, desteğini benden esirgemeyen sevgili eşimin ailesine, benim biricik meleğim Merve Duman'a ve her daim beni destekleyen arkadaşlarıma kucak dolusu sevgilerimle birlikte en içten selamlarımı gönderiyorum.

Hep yanımda olan sevgili BİS'in Haremi, benim çılgın Zelisce'nin İstihbaratı grubum, işyerinde benden desteğini hiç esirgemeyen sevgili çalışma arkadaşlarım, Wattpad'de güzel yorumları, mesajları, okumalarıyla bana hep destek olan tüm okurlarım, sosyal medyada ilk tanıştığım yazarlardan olan Burcu Bahtiyar, Kuzey'in kızı Nefes'in isim annesi Ümmühan Çetin, kitapla ilgili yaratıcı fikirlerini benimle paylaşan sevgili kardeşlerim Duha Nur ve Duhan Nurdan Doğan, bana her daim ilham olan Sayın Bay M ve adı sanı duyulmamış, nesli

tükenmekte olan tropik meyveler, hepinize Kuzey'in arabalarıyla kocaman sevgiler ve selamlar yolluyorum.

Kitap basım sürecinde güler yüzü, sevecenliği ve destekleriyle hep yanımda olan sevgili editörüm Nilüfer Savaşer Nişli ve bana kitabımı çıkarma fırsatı veren Sayın Mustafa Güneş, her şey için minnettarım. Kalbimdeki en güzel sevgiler ve selamlar sizlere gelsin.

İyi ki varsınız, sizi seviyorum!

Zeliha Eren